

A.J. CRONIN

Adventure in the Two Worlds

မောင်ထွန်းသူ
နှစ်လောက
ရုစီယာအကြိမ်

A.J. CRONIN

Adventure in the Two Worlds

မောင်ထွန်းသူ

နှစ်လောက

ဒုတိယအကြိမ်

This ebook is not for sale and use of anyone anywhere at no cost.
Commercial use of this book will be at your own risk.

*****

A.J Cronin Adventure in the two worlds

မောင်ထွန်းသူ နှစ်လောက ဒုတိယအကြိမ်

ရွှေစာပေတိုက် ၅၊ ကြာညီလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း - ၂၂၁၉၅၇၊ ၂၉၂၂၃။
email:sko@myanmar.com.mm စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၀၄၈/၉၉ (၃၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၁၀/၂၀၀၃ (၂) ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၃၊ မတ်လ
အုပ်ရေး (၁၀၀၀) တန်ဖိုး (၂၀၀၀) အဖိုးဒဏ်း - ရွှေ ဦးတင်ရှိန်၊
စန်းရောင်ရှိန်စာပေ၊ အမှတ်(၄/၁၇၇)၊ မေခလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မှ ထုတ်ဝေ၍ ဦးနိုင်နိုင်ဦး၊ ရွှေပုံနှိပ်တိုက် (၁၅၇၀၁)၊ အမှတ်(၅)
ကြာညီလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်၊ ဖုန်း - ၂၉၂၀၂၃ တွင် ပုံနှိပ်သည်။

*****

အခန်း (၁)

ဇေယျလ တစ်နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အထပ်ခိုးကလေးပေါ်မှ အိပ်ခန်းထဲ၌ အိပ်မောကျနေရာမှ ကျွန်တော်နိုးလာချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်ကျလျက်ရှိသည်။ ယမန်နေ့ညက ညဉ့်နက်သည်အထိ စာကျက်ထားသဖြင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်မပါတာပင် ကျွန်တော်သည် မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ဦးခေါင်းကိုသုံးကာ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေမိပါသည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးလက ရေတပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့သဖြင့် ရရှိခဲ့သောကြေးငွေကို ကျွန်တော် များစွာကျွေးမွေးတင်နေမိပါသည်။ ထိုငွေဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆေးပညာသင်တန်း စရိတ်ငွေများကို နှစ်ကုန်သည်အထိ ပေးသွင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် အဖေထံမှ အမေဆက်ခံထားခဲ့သော ရွှေစာရိနှင့်ရွှေကြိုးသည် နောက်တစ်ကြိမ် အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ အပေါင်ဆိုင်မှရငွေနှင့် ကျွန်တော် အတွက် လိုအပ်သောကိရိယာ တန်ဆာပလာများနှင့် ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဟောင်းများ ဝယ်ယူပြီးပြီဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂသို့ ပေးသွင်းရမည့် နှစ်စဉ်ကြေးများကိုလည်း ကြိုတင်၍ ပေးသွင်းခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ပညာသင်ကြားမှုစရိတ် ကြေးငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြေလည်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း စာရင်းအင်း၏ အခြားတစ်ဘက်မှ အခြေအနေမှာမူ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိလှပါ။ ဤအတွက် သောကဖြစ်နေရသည့်ကြားမှပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ပညာသင်ကြားမှုအပိုင်းကို မည်သည့်အရာမျှ အတားအဆီး၊ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ကိစ္စအဝဝကို အသေးအဖွဲ့များအဖြစ် သဘောထားလာခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ လွန်ခဲ့သောလအတွင်းက ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲရေးအတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မှန်ပဲသရေစာနှင့် ကျွန်တော် ဝမ်းဗိုက်ကို ရံဖန်ရံခါ ဖြည့်တင်းခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အနီးအနား ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ဈေးများမှဈေးပေါပေါနှင့်ရသော ညံ့စာကိုဝယ်၍ စကွာအိတ် တစ်လုံးတွင်ထည့်ကာ အခန်းသို့ယူလာပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းရသည်။ ဤမျှလောက် ခြိုးခြံပြီးနေသည့်ကြားမှပင် ကျွန်တော်သည် အခန်းခ နှစ်ပတ်စာ ကြေးတင်နေသည့်ကုတော့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ကျန်ငွေကို တွက်ချက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း သုံးသျှလင်နှင့် ငါးပဲနိမ့်သာရှိပါသည်။ နောက်ပိုင်း ရှစ်လအတွင်း ကျွန်တော်၏ စားရေးနှင့်ဝတ်ရေးအတွက် ငွေကြေး အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေကို မြင်နေရပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်ရပါတော့မည်။ လုပ်မည်ဆိုပါကလည်း နှေးနှေးကွေးကွေး နေ၍မဖြစ်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပါမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြီးဘဲနှင့် ငါးလုံးကဲ့ ရယ်ချလိုက်မိသည်။ ခိုးလိုးခုလုနိုင်လှသော မွေရာပေါ်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်သွားသည်အထိ အားရပါးရ ရယ်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။ ရယ်နေရင်းမှပင် ကျွန်တော် အဖြစ်သည် စားကျက် မြက်ခင်းပြင်ကြီး တစ်ခုအတွင်း၌

ခန့်ပေါက်မြူးထူးနေသည် မြင်းပေါက်စလေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်ဟု
တွေးလိုက်မိပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာသည်
ဘာများရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်စရာရှိပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်း
သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမျှမက ရေခဲသော အိုင်းရစ်သွေးရောနေသည့်
လွယ်လွယ်နှင့် အနိုင်မခံ အရမ်းမပေးတတ်သော စကော့လူမျိုးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ရင်ဆိုင်နေရသောပြဿနာ ပြေလည်ရန် ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်မည်။ အလုပ်လုပ်မည်။ အလုပ်... အလုပ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်
အသက်ရှင်ရေးအတွက် လေကူရှုမည်။ ပန်းခြံထဲအိပ်မည်။ လမ်းပေါ်၌
သိချင်းဆိုမည်။ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ကိုသာရမည်ဆိုလျှင် ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်ရလုပ်ရ
လုပ်မည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဖျက်သင်္ဘော မိလင်မတ်စ် နှင့်အတူ
ဘေးအန္တရာယ်အများအပြားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းပြီး ဆန္ဒခါတင်
အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သဘောသည်
မြောက်ပင်လယ်၏ ပြာမဲ့မဲ့ ခဲရောင်သန်းကာ အမြဲတစေ
လှိုင်းတံပိုးများထကြွလှုပ်ရှားနေသည့် ရေပြင်ထက်တွင် ကမ်းခြေစောင့်
ကင်းလှည့် တာဝန်ကိုယူခဲ့ကြရ၏။ မြေပုံပေါ်တွင် ရှာမတွေ့နိုင်သည့် ရေမြှုပ်ဖုံးများ
မြုပ်ထားရာ တောချယ်လင်း၊ ဇီးတရပ်ဂျီနှင့် ဂျပ်လင်းစသော နေရာများ၌
လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ကြရသည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောများ
အလစဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်တတ်သည့်ဧရိယာဖြစ်သဖြင့် အမြဲတစေ
အသက်ကယ်အကျကို ဝတ်ထားသည်။ အိပ်ပြန်တော့လည်း စိတ်ချလက်ချ
မအိပ်ရဲ။ လှိုင်းမူးသည့်ဒဏ်ကြောင့် လူအားလုံး ဒယ်မီးဒယ်င်။ အချိန်မရွေး
ဖုံးပေါက်ပြီး သဘောတစ်စီးလုံး အစိတ်စိတ် အမြာမြာဖြစ်သွားမည့်
အခြေအနေကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်စား နေကြရသည့်အဖြစ်။

မည့်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်ကြီးကတော့ ပြီးသွားခဲ့လေပြီ။ ဘုရားသခင်ကို
ကျေးဇူးတင်ရပေလိမ့်မည်။ ဤစစ်ကြီးမျိုး နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှဖြစ်တော့
မည်မဟုတ်။ အခုဆိုလျှင် နွေဦးပေါက်နေပြီ။ သာယာလှပသည့် နွေဦးရာသီ
ဖြစ်ပါ၏။ မီးခိုးငွေ့များ အလွန်ထူထပ်သည့် ဂလက်စကိုမြို့မှ မြို့ဟောင်းကြီးကိုပင်
ကျက်သရေရှိလာအောင် ဝင်းလက်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်များဖြင့်
ပက်ဖျန်းလှမ်းမြို့ ထားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိအခြေအနေသည်
ရေရေရာရာမရှိ။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သလိုလည်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။
ဤအခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံနေရခိုက်တွင်မူ ကျွန်တော်သည်
ချစ်သူနှင့်တွေ့နေလေပြီ။ သူသည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်သွယ်လှလှ။
မျက်လုံးက အညိုရောင်။ အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ဆံပင်က ဝါညိုညို။
နေလောင်ထားသည့် အသားအရောင်။ ချစ်စရာကောင်းသည့်အလှနှင့်
ရိုးသားဖြူစင်မှုတို့ကို ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို အရည် ပျော် သွားအောင်
ဖန်တီးခဲ့၏။ သူသည်လည်း ဂလက်စကိုတက္ကသိုလ်၌
ဆေးပညာသင်နေသူဖြစ်သည်။ ယူဂန်ဒါ
နိုင်ငံခြားသားသုနာပြုအသင်းတစ်သင်းတွင်ဆရာဝန်အဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန်
ရွည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်များစွာ၏ မြို့များဆိုင်းကာ
မှိုင်းမှိုင်းနေသော ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါဗေဒဥက္ကဋ္ဌ
ကျွန်တော်အသွားတွင် အမှတ်မထင် ဆုံမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် စားပွဲ၌ထိုင်၍
အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည့်
ထိုတဒဂ်အချိန်ကလေးမှာပင် ကြောင်းကျိုးရာ၏မရနိုင်သည့်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးစေ့သည် ရှင်သန်ပေါက်ဖွား လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က

ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ပထမဆုံးထွက်သွားသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ အကြောင်းကြောင်းနိုင်လှပါသည်။

“ဒီနေ့ မြူတွေအတော့်ကို ဆိုင်းနေတယ်... နော်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကိုတော့ သိခဲ့ရ၏။ သူ့နာမည်မှာ ‘မေရီ’။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် အပြင်ထွက်လျှင် တတွဲတွဲ။ တကယ့်တော့ ဂလက်စကိုမြို့တော်သို့ ပျင်းရိခြင်းငွေစရာကောင်းသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ဤမြို့ကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ထားသည့် အရည်အသွေး နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၏ ကောင်းမြတ်သော အင်္ဂါရပ်ဖြစ်၏။ နှစ်ပဲနိပေး၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာသောက်ပြီး ကိုယ်ထင်ချင်သလောက် ထိုင်နိုင်သည်။ ဒုတိယ အင်္ဂါရပ်မှာမူ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ပိုင်းဒေသ၏ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အလှဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လျှင် ကျွန်တော်သည် မိမိတတ်နိုင်သည့် နှစ်ပဲနိထက် နောက်ထပ်နှစ်ပဲနိ အကုန်ခံလေ့ရှိ၏။ မေရီနှင့်အတူတူထိုင်၍ စကားကြာကြာပြောနိုင်ရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်နှင့်ဖြစ်ပါသည်။ စနေနေ့များဆိုလျှင်တော့ ဓာတ်ရထားစီးကာ အနီးအနားရှိ တောအုပ်များနှင့် တောင်ကုန်းများဆီသို့ သွားသည်။ မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ၊ တောင်ကုန်းများဆီသို့ သွားသည်။ မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်များအတွင်းမှ ဖြတ်သန်း သွားရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ပူနွေးသောလေဒဏ်ကို ခံ၍ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကုန်းတန်းများအပေါ် ကျော်ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ ရာသက်ပန် ဆက်ဆံရေးသည် ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ မရှိသည်ကို တွေ့နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်နေ သဘောထားချင်းသာလျှင် မတူကြသည်မဟုတ်။ အကျင့်စရိုက်နှင့် ဝါသနာတွင်လည်း မတူညီကြပါ။ လက်ထပ်ဖို့အရေး တွေး လိုက်သည့်အခါ ပို၍ပင် အလှမ်းဝေးလျက်ရှိ၏။

မေရီသည် စကားနည်းသူဖြစ်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး နေတတ်သည်။ ရွက်တတ်ကြောက်တတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းလွန်းသည်။ မူးခါးရေသောက် မလွှပ်တတ်သူများ၏ အလယ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ အာဖရိကတိုက် ကုန်ဝိနိုငံမှ တိုင်းရင်းသားများအား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရေးတွင် စိတ်အားထက်သန်နေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ လိုမဟုတ်။ ပျော်ပျော်နေသေ့ခဲ ဝါဒ သမားဖြစ်သဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားလှသောဆန္ဒ ကြီးမားသည်။ မရိုးဖလာ ဘာသာအယူဝါဒအပေါ်တွင်လည်း သိပ်ပြီးအလေးအနက်ထားသူ မဟုတ်။ သို့ဖြစ်ရာ မေရီ၏ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းတွင် အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်ဖို့မလွယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ အပေါင်းအသင်းများကလည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ မတူညီမှုများကို ပြောပြတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဤပြဿနာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်နှင့် ဖုန်းမုန့်များအကုန်ခံကာ ဆွေးနွေးကြသည်။ မတူညီသောဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်၍မဖြစ်ဟု သဘောရကြသဖြင့် သဘောရှိ နှင့်ပင် လမ်းခွဲရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး

နှောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပင် နယုတန်၏ ဆွဲငင်အား သဘောတရားထက် ပိုမိုမြင့်ထန်သော ဆွဲငင်အားတစ်ခု၏တွန်းအားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှလမ်းမခွဲဟု သစ္စာဆိုခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်၍ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ နံနက်တိုင်းလုပ်နေကျ လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပိန်ခြောက်ခြောက် ကိုယ်ခန္ဓာကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသည်။ ထို့နောက် ခနောနိခနောနိလွန်းသော ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်၍ သွားတိုက်သည်။ ရေခဲနေသော ကြွေလှေ့ထဲမှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်သည်။ အဝတ်အစား ကပျက်ကယာလဲသည်။ ရေတပ်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ အပောင်းမှလွဲပြီး အခြားလဲစရာမရှိသဖြင့် စိတ် ထိခိုက်ရသေးသည်။ ကျွန်တော်အတန်းတက်နေသည်မှာ ရေတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ပေါက်စတစ်ယောက် အတန်းတက်နေပုံနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ချွန်ကို ခပ်စောင်းစောင်း ဆောင်းကာ ကျောင်းစာအုပ်များကို ကောက်ယူပြီးအောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကဆိုးမိုးမှောင်ကျသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ တံမြက်စည်းကိုင်၍ အမှုကိစ္စကိုဆွဲကာ တံခါးဝမှာရပ်၍ ကျွန်တော်ဆင်းအလာကို စောင့်နေသည် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေသည်။ မိန်းမကြီးမှာ ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့် အသွေးအသားမရှိသည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ မစွက်ဂရန်”

မိန်းမကြီး ကျွန်တော့်အား တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုပါ။ ကျွန်တော့်အား မသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ “မနေ့ည မင်းအခန်းထဲမှာ ငါးကြော်တယ်မဟုတ်လား”

‘ဪ... ဒါက... ဒီလိုပါ’

‘ညော်နံနက် တစ်အိမ်လုံး နံစော်နေတာပဲလို့ သိရတယ်၊ ငါ့အိမ်က အိန္ဒိယနီးအမျိုးသား တော်တော်စိတ်ညစ်နေတယ်၊ မင်းဟာ ငါ့ဓာတ်ငွေ့တွေကို ပြုန်းတီးပစ်နေတာပဲ’

‘ကျွန်တော် ဓာတ်ငွေ့အများကြီး မသုံးပါဘူး မစွက်ဂရန်၊ အမှန်က’

ကျွန်တော်က တရင်းတနှီးသဘောဖြင့် ရယ်လိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် မကျက်တကျက် စားတာပါ’

မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော့် ရယ်သံကြောင့် ရှင်မြူးသွားသည့် လက္ခဏာမပြုပါ။ သဘောမကျသည့်လက္ခဏာကို ဖော်ပြကာ မကြည်မသာ မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်နေသည်။ ‘စစ်ပွဲက ပြန်လာတဲ့လူမို့ မင်းကို ငါ့အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအခန်းလဲ အကြွေးတင်နေတယ်၊ တကယ်လို့ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့မင်းသွားဖို့ပြင်ရမှာပဲ’ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်သီးကိုဆုပ်ကာ ဩစလာ၏ ဆေးဝါးလက်တွေ့ ကုထုံးကျမ်းစာအုပ်အဖုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းထုပ်စုံလိုက်သည်။ ‘ဒီမယ်... မစွက်ဂရန်၊ ကျွန်တော် ဟစ်ပိုကရေးတီးကို တိုင်တည့်ပြီး ကျိန်ပြောမယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့အခန်းခကို ဆက်ဆက်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်မှာ ရစရာရှိသေးတယ်၊ မကြာဘူး စိတ်ချ’ အပြင်ဘက်တွင် နူးညံ့လတ်ဆတ်သောလေသည်

အေးအေးသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည်
ကယ်လ်ဗင်ဂရုပန်းခြံတွင်းမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အပွင့်များပွင့်နေသော
အနီရောင်ချုံပင်များကြားမှတေးဆွဲကသံကို ကြားနေရသည်။ အနုပညာပြတိုက်
ပတ်ပတ်လည်ရှိ စမ်းမြဲမြဲ မြက်ခင်းပြင်များပေါ်တွင် နွဲ့နွဲ့ရောင်ပေါက်နေသည့်
အဝါရောင် နေခြည်အပြောက်အစက်များသည် ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက်
ပြန်ကျနေကြသည်။ ပြတိုက်ရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားမှာ နာမည်ကျော်
ပန်းချီဆရာကြီး ရန်းဘရင်၏ “ချုပ်ဝတ်တန်ဆာနှင့်လူ အမည်ရှိ
ပုံတူပန်းချီကားကြီးဖြစ်သည်။ ဤပုံကြီးရှေ့ရောက်တိုင်း မကြာခဏ
သက်ပြင်းချကာ “နောက်တစ်နေ့ကျရင် ဒီပန်းချီကားမျိုးတစ်ခုတော့ ငါပိုင်ရမယ်”
ဟု ကျွန်တော် တွေးလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်သော တောင်ကုန်းထိပ်တွင်မူ
ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိသော နံနက်ခင်း ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ
မီးမီးမတ်မတ်ရပ်တည်နေသည့် တက္ကသိုလ်အဆောက်အအုံ၊ နှစ်ပေါင်းငါးရာမျှ
ထမ်းဆောင်ရလာခဲ့ရသည့် တာဝန် ဖမ်းမှုဒဏ်ကြောင့် မောဟိုက်နွမ်းနယ်နေသည့်
နယ်ရှိသည်။ တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းသဖွယ် ထီးတည်း ကျန်ကျန်နှင့်လှသော
ဤတက္ကသိုလ်သည် ဆင်းရဲသလောက် စိတ်အားထက်သန်သော တောပိုင်းဒေသမှ
စကောလူငယ် အရေအတွက်မည့်မျှကို လက်ခံသင်ကြားပေးခဲ့ပြီးပြီနည်း။
တက္ကသိုလ်ဖွင့်စ စောစောပိုင်း အချိန်ကာလများအတွင်းက တောပိုင်းဒေသမှ
စကောလူငယ်များသည် ဂျုံအိတ်များ ကိုယ်စီထမ်း၍ တက္ကသိုလ်သို့
ရောက်လာကြသည်။ ပညာသင်ကြားနေရမည့် လများအတွင်း
ယာဝုကြံသောက်ရန်အတွက် ဂျုံအိတ်များကို တစ်ပါတည်း
သယ်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းအလေ့အထကို အမြဲတစေ သတိရနေစေလိုသည့်
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် တက္ကသိုလ်မှ မီးလိမန်းဒေး ဟူသော
အမည်ဖြင့်ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက် သတ်မှတ်ကာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ
ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ထိုခေတ်အခါက ပညာဆည်းပူးခဲ့ကြသော လူငယ်များထဲမှ
အရေအတွက် မည့်မျှသည် ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်
သင်ကြားသွားခဲ့ကြပါသနည်း။ အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်ပါလျက်နှင့်
မအောင်မြင်ဖြစ်ကာ ပညာတစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာသို့
တပ်ခေါက်၍ ပြန်သွားရသည့် လူငယ်အရေအတွက်သည်
မည့်မျှလောက်ရှိပါမည်နည်း။ ဤအကြောင်းများကို တွေးမိသောအခါ
ကျွန်တော်ရင်သည် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာရသည်။ ကျွန်တော်ရှုံး၍မဖြစ်။
မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အောင်မြင်ရမည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လိုခြင်းသည်
ကျွန်တော်စိတ်ကို အလွမ်းမိုးဆုံးသောဆန္ဒဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်
ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကြီးမားဆုံးနှင့် အပြင်းထန်ဆုံးသောဆန္ဒလည်း
ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်ခြင်းသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဟုပင် ထင်မိသည်။
ကျွန်တော်အဖေ သေဆုံးခဲ့ပြီးသည့်နောက် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ခက်ခဲပြင်းထန်သည့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်မျှ
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ကျွန်တော်၏ ထိုဆန္ဒသည်
ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌အခိုင်အမာ စွဲလျက်ပင်ရှိသည်။
အမှန်တော့ ကျွန်တော်အဖေဆုံးခြင်းသည် ကျွန်တော်ဘဝကို အကြီးအကျယ်
ပြောင်းလဲစေခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အဖေရှိစဉ်က
ထင်သလိုသုံးပြီးပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည်
အဖေမရှိတော့သည်အခါ အသက်ရှင်ရေးအတွက်ပင် အပြင်းအထန်
ရုန်းကန်နေခဲ့ရ၏။ ဆင်းရဲမွဲတေသွားသော လူငယ်တစ်ယောက်ဘဝတွင်
ဘာကိုမှတောင့်တမရ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အဖိအနှိပ် အထူအထောင်းဒဏ်ကို

ခံရသည်။ ကံကြမ္မာဆိုး၏အောက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ရန် အားထုတ်ရသည်။ မိမိ
လွှပ်ကိုင်နေသမျှအရာအားလုံး မှန်ကန်ကြောင်း သင့်တင့်ကြောင်း
သိသာထင်ရှားအောင် ပြရသည်။ မှန်ကန်သည်ဟုဆိုရာ၌ မိမိ၏အမြင်၌သာမက
သူများ၏ အမြင်၌ပါ မှန်ကန်သည်ဟု လက်ခံလာအောင် ကြိုးစားရခြင်းဖြစ်၏။
ယင်းကဲ့သို့သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ နိုင်အောင်လုပ်၊ မနိုင်လျှင်သေ ဟူသော
ဆောင်ပုဒ်ကို အသည်းနှလုံးတွင် အခိုင်အမာ ထားရမည်ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်အဖို့တော့ နှလုံးခုန်တိုင်း ဆက်လုပ်၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၊
ဆက်လုပ်၊ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်အောင်၊ အမြင့်ဆုံးနေရာရောက်အောင်၊
အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်သာလုပ် ဟူသော စကားများကို
ကျွန်တော့်နားများမှ ကြားနေရပါသည်။ တက္ကသိုလ်တည်ရှိရာ ကျွန်းမြင့်၏
တောင်ဘက် တစ်ဆင့်စာမျက်နှာခန့်သော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အနောက်ပိုင်းဆေးရုံ
တည်ရှိသည်။ မြို့တွင်းနာရီစင်မှ ကိုးနာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင်
ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားများ ဝင်ပေါက်မှုနေ့၍ ဆေးရုံတွင်းသို့
ဝင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ယနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ၌ ဦးနှောက်ရောဂါတစ်ခုကို
ခွဲစိတ်ပြုလုပ်မည်ဖြစ်သည်။ အထူးတလည် ပြသမည့် ကုသမှုတစ်ခုဖြစ်သဖြင့်
ဤပြုကို ကျွန်တော် အလွတ်မခံနိုင်။ ထို့ပြင်လည်း ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြီးလျှင်ပြီးချင်း
လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်အောင်ဖော်မည်ဟု စီစဉ်ထားသောစိတ်ကူးတစ်ခု
ကျွန်တော်တွင် ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ထိုစိတ်ကူးကို
အကောင်အထည်ဖော်သည့်သတ္တိ ရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း အခုလ
မြောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်လေးတစ်ခုရှိ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အဖို့ မိမိကိုယ်မိမိ
ထောက်ပံ့သွားနိုင်မည် အခွင့်အရေးရဖို့ဆိုသည်မှာ လက်တွေ့အားဖြင့် မလွယ်ပါ။
ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံရှိ
ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးဦးထံ၌ ‘ဆေးထည့်သူ’ သို့မဟုတ်
‘လက်ထောက်ဆရာဝန်’ အလုပ်ရနိုင်သော အခြေအနေကတော့ ရှိနေ၏။
အကယ်၍ ထိုအလုပ်တစ်ခုခုသာရခဲ့ပါမူ လစာတော့ရမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း
အစားအသောက်နှင့် အခန်းခံတော့ အမဲရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်က
ကျွန်တော်အား တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ အကြံပေးထားသည်။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီး
ပါမောက္ခ ဆာဝီလုံမက်အီးဝင်း၏ ဆေးထည့်သူအလုပ်ကို ရမည်ဆိုပါက
မော်ကွန်းထိန်း အရာရှိထံ ရာထူးတက်သွားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟုပင် သူကဆိုသည်။
ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် အဆင်ပြေဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု
စိတ်ကထင်သည်။ ရေတပ်ထံမဝင်မီကဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်တော့်အား
အထိုက်အလျောက် ကူညီခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်ခဲ့သည့်
အချိန်မှစ၍ ကျင်းပခဲ့သော လစဉ်စာမေးပွဲများတွင်လည်း သူ ဘာသာရပ်၌
ကျွန်တော် ပထမချည်းရထားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်အတွက် အလားအလာ
ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအလုပ်ရရှိရေးအတွက်
သူအား အပူကပ်မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင်
ကျောင်းသားများ ရောက်နေကြပြီ။ ထိုင်ခုံအားလုံး ပြည့်သလောက်ဖြစ်နေပြီ။
ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ချစ်စားလက် ရှေးဆုံးတန်းခုတွင် ကျွန်တော်အတွက်
နေရာဦးထားပေးသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဘေး၌ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင်
ဘီးတပ်လူနာတင် ခုတ်တစ်လုံး တွန်းသွင်း လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ခုတ်ပေါ်တွင်
မေ့ဆေးပေးထားသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းအရွယ် လူနာ
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော်သည် ဝေဒနာခံစားနေရသည့်
လူနာများနှင့် စိမ်းသူမဟုတ်ပါ။ သို့တစေလည်း ဤလူနာ
မိန်းမကြီးကိုမြင်ရသည်မှာ စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူသည် ခုတ်ပေါ်၌

လုပ်ရားနိုင်စွမ်းမရှိ။ ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် မျက်နှာသည် ခွဲမြဲလျက်ရှိသည်။ အသက်ရှူနေ ပုံမှာလည်း ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ တစ်ခေါင်းလုံးမှ ဆိပ်များကို ပြောင်အောင်ရိတ်ကာ အိုင်အိုးဒင်းများ သုတ် လိမ်းပေးထားသဖြင့် ဘိလိယက် ဘောလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် တူနေသည်။ အမျိုးသမီးကြီး ပုံပန်းသည် လူသားတစ်ယောက်နှင့်မတူ။ မျက်စိထဲတွင် အမြင်ဆိုးကာ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီး၏ နောက်ခံရာဝင်ကို ကျွန်တော် ပြန်၍စဉ်းစားနေမိပါသည်။ စ၍ဖြစ်ပုံမှာ သားသမီးများအား ကျောင်းလိုက်ပို့ခြင်း၊ သို့ ယောက်ျားအတွက် ညစာချက်ပြုတ်ခြင်းစသော အမိမူကိစ္စအဝဝကို လုပ်ရင်းနှင့် သူနားနှစ်ဖက်သည် ခေါင်းလောင်းသံလိုလို၊ ဘာလိုလို အသံတစ်မျိုးကို ခပ်သွယ်ကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အသံသည် မီးဖိုခေါင်းတိုင်ထဲ လေတိုးသံနှင့်တူသည်။ အသံက ထူးဆန်းလွန်းသဖြင့် တစ်ခါတလေ ပြီးပင်ပြီးမိသည်။ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှကြာသည်အထိ အသံများသည် ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူသည် နားများအတွင်းသို့ ဆီအနည်းငယ်လောင်းထည့်သည်။ သို့သော်လည်း အသံများကြားမြဲတိုင်း ကြားနေသည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် မျက်စိများ ဒုက္ခပေးလာသည်။ နေ့စဉ်သတင်းစာမှ စာလုံးများသည် သူ့မျက်စိများထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်လာသည်။ အား ဟုတ်ပြီ၊ မျက်စိမှန်၍ ဖြစ်နေခြင်းမဟုတ်ပါလော။ မျက်မှန်လုံ့ရမည်ကို အခုမှ ဘာကြောင့်သတိထားမရသနည်း။ သူသည် မျက်မှန်ဆိုင်သို့သွားသည်။ သို့သော်လည်း ပါဝါများသည် မျက်မှန်အသစ်သည် သူ့အတွက်အကူအညီမရ။ သူ့ခေါင်းသည် ကိုက်မြဲတိုင်းကိုက်သည်။ ခံတွင်းမလိုက်ဖြစ်ကာ အစားအသောက် ပျက်လာသည်။ သူနားထံမှ ကြားကြားနေရသည့် အသံများမှာ ယခင်ကထက် တိုး၍ဆိုးလာသည်။ ပထမက ခေါင်းလောင်းသံလိုလို အသံမျိုး အခုကျတော့ ဥမင်လိုက်ခေါင်း မီးရထားဖြတ်သွားသည့်အသံမျိုး၊ အသံသည် ပို၍ကြီးမားပြင်းထန်လာသည်။ သူတာဖြစ်နေပါလိမ့်။ သူခံစားနေရသည် များအတွက် သောကရောက်လာသည်။ ကြောက်လန့်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် မိသားစုဆရာဝန်ထံ သွားပြသည်။ ဆရာဝန်က သူပြောသမျှကို ဂရုတစိုက်နားထောင်သည်။ သူ့ရင်ပတ်ကို နားကြပ်ဖြင့်အနှံ့ထောက်၍ စမ်းသပ်သည်။ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ သူ့တွင် အားအလွန်နည်းနေသည်ဟု ဆရာဝန်ကပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူ နားနားနေနေမနေဘဲ အချိန်ရှိသမျှ သားသမီးများအတွက်ဖြင့် ပင်ပန်းနေသည်ဟုဆိုသည်။ မည်သည့်ကိစ္စများကိုမဆို သိပ်ပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ်မလုပ်နှင့်။ လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို များများစားရမည်။ ဓနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားရကြံများတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့သွား၍ အပန်းဖြေရမည် စသည်များ ညွှန်ကြားသည်။ အားဆေးပေးသည်။ သူနားနှစ်ဖက်စလုံးအတွင်းသို့ ဆေးရည်များ ဖျန်းကာဆေးကြောပေးသည်။ ဆရာဝန်ပေးလိုက်သော ဆေးဝါးများအပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားကာ စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် သူ့အိပ်ရာမှ ထသည့်အခါ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနှောက်ကျိလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ယမ်းယိုင်ကာ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်တော့ဘဲ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲကျသည်။ ဘေးစောင်းလဲကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ရောဂါအခြေအနေသည် သက်သာသွားသည်ဟု မရှိတော့ဘဲ တိုး၍သာဆိုးလာသည်။ သို့ ယောက်ျားနှင့်အတူ ဆရာဝန်အသစ်တစ်ဦးထံ သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ဦးထံ သွားပြန်သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လျှင် ရောဂါစစ်တမ်းကတစ်မျိုး။

အသည်းမကောင်း၍၊ အာရုံကြောများအားနည်း၍၊ ဝမ်းဗိုက်ချို့ယွင်း၍
စသည့်ဖြင့် တစ်မျိုးစီထွက်လာသည်။ ဆေးဝါးကုသမှုကလလည်း အသစ်
အသစ်သာ ပြောင်းလာသည်။ ခစားနေသည့် ဝေဒနာ မသက်သာ။ နောက်ဆုံးတွင်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံသို့ ရောက်လာပြီး
တတ်ယောင်ကားတစ်ယောက်မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ လက်တွင်းသို့
အပ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အား စနစ်တကျနှင့် သိပ္ပံနည်းကျကျ စစ်ဆေးသည်။
လိုအပ်သမျှ စမ်းသပ်မှုများပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက် ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် စကားလုံးများ ထွက်လာသည်။ 'ဘရိန်းကျူမာ' ခေါ်
ဦးနှောက်၌ အကျိတ်ဖြစ်သည့်ရောဂါ။ ဤအတွက်
မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ယင်းမှာ အမြဲနိမ့်
ဦးနှောက်ကိုခွဲစိတ်ကုသပေးရန်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ယင်းမှာလည်း
ရေရှာသည်မဟုတ်၊ ဂိုးတဝါး မျှော်လင့်ချက်မျှသာဖြစ်သည်။
သူသနားလည်လို့က်ရသော အခြေအနေသည် သူ့အဖို့
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရုံမျှမက ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲသည့်ဒဏ်ကိုပါ
အပြင်းအထန်ခံရသည်။ ဤသို့ဖြင့်နောက်ဆုံးတွင် သူသည်
လက်မြှောက်အရှုံးပေးကာ ခံစားမှုဟူ၍ ဘာမှ မရှိသည့် လောကကြီးအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ စူးရှထက်မြက်သော သံမဏိဓားသည် သူ၏ ဦးခေါင်းကို
ခွဲပေတော့မည်။ ထိုဓားသည် သူ၏ ဦးခေါင်းခွဲကို နှစ်ခြမ်းခွဲကာ အတွင်းသို့
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး အသက်ရှင်ရေးကို အနှောင့်အယှက်
ပြုနေသည့်အရာများအား ဖယ်ရှားပေးတော့မည်။ ခန်းမကြီးထဲမှ ထူးထူးခြားခြား
တိတဆိတ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ပါမောက္ခ ဝင်လာပြီဖြစ်၏။
အဖော်မပါ၊ အဆောင်အယောင်မပါဘဲ တည်ငြိမ်ချမ်းအေးသော မျက်နှာထားဖြင့်
သူတစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခဆာဝီလျံမက်အီးဝင်းသည်
အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပီနီပါးပါး၊ ကိုယ်နေဟန်ထား
တောင့်တောင့်မတ်မတ်၊ အမြဲတစေ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ
နေတတ်သဖြင့်ခံ့ညားသည်။ အသားက နီညိုရောင်။ ဦးခေါင်းထက်မှ
ဆံပင်များသည်ငွေရောင်လွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသည့်
ဖွဲ့နှင့်စိတ်ဓာတ်ကြိုင်လန်းဆန်းမှုများကို မြင်နေရသည်။ မက်အီးဝင်းကို
ကြည့်နေရခြင်းသည် ယခုအချိန်ထိ သူ၏အရှုံးအဝါ မကျသေးသည့်
ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးအား ကြည့်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
အမှန်တော့လည်း သူသည် ဥရောပတစ်လွှားတွင် အတော်ဆုံး
ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုလာခဲ့ကြသည့်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများပါ ပါမောက္ခ မက်အီးဝင်းအား
အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက
သူ့အား သူ ကိုယ်ရာမနေ၍ 'ဘီလီ' ဟုခေါ်ကြပါသည်။ ချစ်စနိုးပေးထားသည်
နာမည်ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးပြီဖြစ်သည်။
ဓားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်မှန်ဖလင်ပြားအချို့ကို ကောက်ယူပြီး ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုနေသည်။
ထို့နောက် မျက်နှာကို ကျောင်းသားများဘက်သို့ လှည့်လှိုက်သည်။ သူ့အသံသည်
စူးရှထက်မြက်သည်။ သူ့ အမူအရာသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ 'တပည့်တို့
ဆရာတို့အနေနဲ့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ယုံကြည်ရတဲ့ ရောဂါတစ်ခုနဲ့
ဒီကနေ့ ကြုံရတယ်' ပါမောက္ခက သူ့စကား ပြောသည့် အခါများတွင် အမြဲတစေ
သုံးလေ့ရှိသည့် အတိုင်း 'တို့' ဟူသော စကားကိုသုံးကာ နိဒါန်းပါးသည်။ 'အခု
ရောဂါသည်ဟာ ဦးနှောက်အတွင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်လာတဲ့ ရောဂါတစ်ခုရဲ့

အနာရောဂါလက္ခဏာတွေကို အထင်အရှား ပြသလိမ့်မယ်လို့ ဆရာတို့ ယုံကြည်ထားတယ်” သူသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျောင်းသားများအပေါ် လူညံ့လည်ကျက်စားနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှေ့ဆုံးရတန်း အစွန်ဆုံး၌ထိုင်နေသော ကျွန်တော်ပေါ် ရောက်လာသည်။

“ဒီအနာရောဂါရဲ့ လက္ခဏာတွေဟာ ဘာတွေလဲ”

“ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါင်းကိုက်တယ်၊ ထင်ရှားတဲ့အကြောင်းမရှိဘဲအန်တယ်၊ အန်တာက အစားနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ခေါင်းအလွန်မူးတယ်”

“ဆက်ပြောပါ”

“ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာ မျက်စိအာရုံကြောတွေ ပိတ်ဆို့ပြီး အမြင်အာရုံ ပျက်ပြားလာတယ်၊ မျက်စိအာရုံကြော အားနည်းခြင်းဟာ ‘ကျူးမာ’ လို့ခေါ်တဲ့ အကျိတ်ရှိရာဘက်က မျက်စိအာရုံကြောမှာ ဖြစ်တယ်”

“တကယ်လို့ အကျိတ်က ဦးနှောက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ရော”

“စကားပြောတာ နှေးလာတယ်၊ ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ဖြစ်လာတယ်၊ အကျိန်ရှိတဲ့ဘက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို စောင်းလျက် လဲကျတတ်တယ်၊ တဖက်ကို ဆွဲဆွဲသွားတဲ့ သွက်ချာပါဒ် ဖြစ်လာတတ်တယ်”

“ရောဂါအခြေအနေ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်မှုတွေကို ပြောပြပါဦး”

“ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကတော့ အင်မတန်စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ ဦးနှောက်ရဲ့ အောက်ခြေမှာရှိနေတဲ့ အကျိတ်တွေဟာ အများအားဖြင့် ပိတ်ဆို့နေတတ်ပါတယ်၊ အကျိတ်တွေဆီကို ရောက်ဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ အသက်သွေးကြောဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေပေါ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ဖိနှိပ်အားကြောင့်၊ သို့မဟုတ် အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့မှု၊ သို့မဟုတ် သွေးယိုမှုကြောင့် ရောဂါသည်ဟာ ဖျတ်ခနဲ သေတတ်ပါတယ်”

“အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်၊ ဆရာ မင်းကိုချီးကျူးပါတယ်”

ကျွန်တော့်အား စာကြိုးစားသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ထင်သွားအောင် ဟန်အမူအရာဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံမည်ဆိုပါက ပါမောက္ခဘဝလက် ကျွန်တော့်အား ပညာတွင် စိတ်ဝင်စားပြီး စာအလွန်တော်သည့်ကျောင်းသားဟု အထင်အမြင် ရှိသွားစေလိုသောဆန္ဒသည် ကျွန်တော်တွင် ကြီးမားနေသည်။ အခုလောလောဆယ် ယင်းကဲ့သို့ ထင်သွားမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်အဖို့ ကံကောင်းနိုင်စရာရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ လူနာ၏ အသက်ရှူသည့် ပြင်းထန်နေရာမှ ပျော့လာသည်။ ခွဲစိတ်ခန်း သူနာပြုဆရာမသည် ပိုးသတ်ထားသော အဝတ်တစ်စုံဖြင့် လူနာ၏ လည်ပင်းကို ပတ်ပေးသည်။ ပါမောက္ခမကအီးဝင်းသည် မေ့ဆေးဆရာဝန်အား တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး ခွဲစိတ်စားပွဲဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ခွဲစိတ်စားကလေးတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး ပန်းချီကားကြီးတစ်ကား၏

ပုံကြမ်းကို လောင်းနေသည့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်သဖွယ် လူနာ၏ဦးခေါင်းပေါ်
ပထမဆုံးစားချက်ကိုတင်ကာ စတင်၍ခဲ့သည်။ ကွာကျလာသော ဦးခေါင်းခွံသည်
တောက်ပသော စားပွဲမျက်နှာပြင်တွင် အရိပ်ထင်လျက်ရှိ၏။ ထိုနောက်
ဦးခေါင်းခွံကို ထူးဖောက်ဆွဲလှီးသည့် ကိရိယာလည်သံသည်
တဒီးဒီးမြည်လာသည်။ အရွယ် အလယ်အလတ်စား ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စာနဲ့
ပမာဏရှိသည့် အရိုးကို လှီးဖြတ်နေခြင်းပေတည်း။
လျှပ်စစ်ကိရိယာကိုမသုံးသဖြင့် အရိုးကိုဆွဲထုတ်နေရသည်မှာ ခက်ခဲလှချေသည်။
ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ရှိတတ်သည့် ချို့ယွင်းချက်ကလေးတစ်ခုပေးလားမသိ။
ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် ခေတ်သစ်ခွဲစိတ်က ကိရိယာတန်ဆာပလာများအပေါ်
အထင်ကြီးပုံမရ။ သူ၏ ထူးကဲပြောင်မြောက်သော ကျွမ်းကျင်မှုအပေါ်
လုံးဝအမှီပြုကာ လက်သုံးကိရိယာကိုသာ အသုံးပြုနေခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်က
သူသည် ဗဟိုတရားရုံးသို့သွား၍ ကျွမ်းကျင်သောပါရဂူ သက်သေတစ်ဦးအဖြစ်
သက်သေလိုက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုစဉ်က တရားသူကြီးက သူ့အား ခွဲစိတ်ကိရိယာ
တန်ဆာပလာများအား ရေနှေးဖြင့် ပြုတ်မပြုတ် မေးသည်။ ဘီလိက
မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်များကဲ့သို့ သေးသွယ် ပျော့ပျောင်း နူးညံ့လှသော
သူလက်မောင်းများကို မြောက်ပြုပြီး 'တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့
ဒီလက် ကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေနှေးပြုတ်ပစ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ' ဟု
ပြန်ဖြေသည်။ ပါမောက္ခသည် ဦးခေါင်းခွံသည် ကိရိယာကို ဘေးနား၌
ချထားလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းခွံရိုးအပိုင်းကို ရှိထဲရက်တာ ကိရိယာဖြင့် အသာအယာ
ဆွဲထုတ်သည်။ အောက်ခြေအတွင်းပိုင်းမှ ပန်းရောင်သမီးသော
ဦးနှောက်မြွေများကို မြင်နေကြရလေပြီ။ အဆမတန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော
အပိုင်းဖြစ်ချေသည်။ အကြောမျှင်ကလေးများ ယှက်သန်းလျက်ရှိနေသည့်ဖြစ်ရာ
လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ အတောင်ပံနှင့်တူလှ၏။ မက်အီးဝင်းသည်အလွန်
ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဦးနှောက်မြွေများကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်သည်။
သို့သော်လည်း ပေါလာသည့်အပေါက်ကလေးမှာ သူ့ခွဲစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မလာသေး။
သူသည်တည့်ပြစ်အေးဆေးစွာဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် အပေါက်ကို ထပ်ချဲ့နေသည်။

ဦးခေါင်းခွံအရိုးများကြားမှဖြတ်၍ အတွင်းဘက်သို့ဝင်သွားနေသော
ညပ်များကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် ကြက်သီးထနေသည်။ အသက်ကိုပင်
ဖြောင့်ဖြောင့်မရှုနိုင်။ သူသည် လည်ပင်းနှင့် ဆက်နေသောကျောရိုးအခြေရှိ
အကြောများကို ညပ်နှင့်လိမ်ဆွဲလျက်ရှိ၏။ ထိုအလုပ်ပြီးသွားသည့်အခါ
ဦးနှောက်အာရုံကြောများ ဘွားခန့် ပေါလာသည်။ ကျောင်းသားများဆီမှ
သက်ပြင်းချသံများနှင့် တီးတိုးရေရွတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဦးနှောက်၏ အဖြူရောင်ဒြပ်ဝတ္ထုများကြားတွင် အမည်းစက်များနှင့်
အနီစက်များကို မြင်နေရ၏။ ယင်းတို့သည်ကား အကျိတ်အဖုများပေတည်း။
ပါမောက္ခ ရှေ့တည့်တည့်ရှိမိန့်ထဲတွင် သွေးတိုးလျက်ရှိသော အခေါင်းပေါက် ကို
မြင်တွေ့နေကြရ၏။ တောပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တူသလိုလိုလည်းရှိ၏။ ပင်လယ်
ရေပြင်အောက်၌ ကျက်စားနေသော ရေသတ္တဝါလေးတစ်ကောင်နှင့် တူသလို
လည်းရှိ၏။ ကြက်သွေးရောင်သမီးနေသော ထို အရွက်အချပ် ကလေးများသည်
ဦးနှောက်ကို ပတ်ဆို့ဖုံးအုပ်သွားခြင်းအားဖြင့် ရောဂါသည်အား အချိန်မရွေး
သေစေနိုင်သည်။

ပါမောက္ခမက်အီးဝင်းသည် အထူးဆင်ခြင်တိုင်းထွာနေသော မျက်နှာ ထားဖြင့်

အလွန်ရှုပ်ထွေးသော ဦးနှောက်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရစ်ပတ်
နေလိမ့်နေသည့် အကြောအမျှင်များကြားမှ အကျိတ်များကို ဖြည်းဖြည်း
ခွဲစိတ်နေသည်။ အကယ်၍ အကိုင်အတွယ်ညင်သာမှုမရှိပါက လူနာသည်
ချက်ချင်းပင် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားနိုင်၏။ ပါမောက္ခ၏ ကျွမ်းကျင်
မှုနှင့် ပညာဗဟုသုတသည် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှပါပေသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့
လွန်းလှသော လက်ချောင်းများ၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ် အခြေခံ၍ ပြုလုပ်သွားနေ
သည့် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်မှုနှင့် ထိုးထွင်းသိမြင်မှုတို့မှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာပင်
ဖြစ်ပါသည်။ နည်းနည်းကလေးမှ တုန်လှုပ်ခြင်းမဖြစ်ဘဲ ခက်ခဲလှသောခွဲစိတ်
မှုတစ်ခုကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြုနိုင်စွမ်းသည် သတ္တိမှာလည်း အံ့မခန်း
ဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ သိုလုပ်ကိုင်နေပုံကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမိ
သော ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် သူ့အလုပ်ကို ကျော်ကြားမှုမျိုးရရှိပြီး အထွတ်
အထိပ်မရောက်မီက ဤပညာရပ်အပေါ် ခိုးမိုးအောင် မည်မျှလောက်အထိ
ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရလေသနည်းဟုတွေးကာ အားကျနေမိပါ၏။ တကယ် တော
ဆက်လုပ်... ဆက်လုပ်... ဆက်လုပ် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည်
စစ်ပွဲ၏ကြွေးကြော်သံဖြစ်သည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခွဲစိတ်မှုသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်သည်။ သွေးများ
တစ်မိမ့်မဲ့ထွက်နေသော သလံသီးတစ်လုံးပမာခန့်ရှိသည့် အကျိတ်တစ်ခုကို
သူနာပြုဆရာမ ဝှမ်းစတစ်စဖြင့် ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ပင်
ပါမောက္ခသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့်
ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် အနာကို ဆေးထည့် သည်။ သူ ပများကွဲဖယ်ရှားသည်။
ဦးနှောက်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။ ဦးခေါင်းအရေခွံကို ပြန်ကပ်ပြီး
ချုပ်သည်။

‘အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒီနံနက်အတွက်တော့ ဒါပဲ၊ နောက်
သုံးရက်အတွင်းမှာ အထဲကအရည်တွေကိုထုတ်ပေးဖို့ လိုကောင်းလို့လိမ့်ဦး မယ်၊
အသလို မဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ တို့များအနေနဲ့ လူနာ နာလနထလာတာကို
မျှော်လင့်ကြရမှာပေါ့’

တစ်ခေါင်းလုံး ပတ်တီးများ အထပ်ထပ်စီးထားခြင်းခံရသည့် လူနာ ကို
လက်ထောက် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမနှစ်ဦးတို့က အခန်းထဲမှ
ထုတ်သွားကြသည်။ ကျောင်းသားများသည် ထိုင်ရာမှထကာ ခန်းမကြီးထဲက
ထွက်ခွာသည်။ ခါတိုင်းနေ့များကလို ဖန်သံများနှင့် စကားပြောသံ များ မကြားရ။
အားလုံးပြုမိမြင်မဆိတ်ဆိတ် ရှိလှ၏။ နောက်ပိုင်းကျလျှင်တော့ ယခုကြုံခဲ့ ရသည်
အကြောင်းကို အများကြီးပြောကြားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မွန်းလွှဲပိုင်းတွင် ပါမောက္ခ
မက်အီးဝင်းသည် စာသင်ခန်းသို့ ရောက်လာလိမ့်ဦး မည်ဖြစ်၏။
ထိုအခါကျလျှင်တော့ ကျောင်းသားများက သူ့ အားကောင်းချီး ဩဘာ
ပေးကြလိမ့်မှာမလွဲ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုငြိမ်ဆိတ်မှုသည်လည်း
မက်အီးဝင်းအား ချီးကျူးဝုဏ်ပြုနေသည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

အခြားကျောင်းသားများ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
ထိုင်ရာမှမထသေး။ မှတ်စုကူးဟန်ပြုကာ ထိုင်ခုံ၌ ဆက်၍ထိုင်နေသည်။
မေ့ဆေးဆရာဝန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ဖွာရင်း
ခန်းမထဲမှ ထွက်သွားသည်။ မက်အီးဝင်းသည် သူနာပြုဆရာမ၏ အကူအညီ ဖြင့်
သူ့လက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်လျက်ရှိ၏။ သူစောစောက လုပ်ခဲ့

ရသောအလုပ်သည် သူ့အတွက်တော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အလုပ်တစ်ခုဟု ယူဆပုံမရ။ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခုဟုပင် သဘောထားပုံ ရ၏။ ခဏမျှအကြာတွင် သူ့နာပြုဆရာမ ထွက်သွားသည်။ ပါမောက္ခတစ်ဦး တည်းသာ ကျန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အသက်ကို တစ်ချက်မျှ ဝအောင်ရှုလိုက်ပြီး ပါမောက္ခထံသို့ ချဉ်းကပ်သည်။

‘ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ’

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သုတ် နေရာမှ လှည့် ကြည့်သည်။ ‘ပြောပါ ရပါတယ်၊ ဆရာတို့က လူငယ်တွေ့ပြောသမျှ နားထောင်ဖို့ အသင့်ပဲ’

သူ့လေသံနှင့် သူ၏ ဖော်ရွေသောအကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော် အား တက်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲများတွင် အမှတ် ကောင်းကောင်းရထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ စောစောက သူမေးခဲ့သမျှ မေးခွန်းများကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာဖြေနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ အခု ကျွန်တော် တောင်းခံမည့်အလုပ်မှာလည်း သူ့လက်အောက်ရှိ ရွာထွေးများ ထဲတွင် အိမ်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော် လိုချင်သည်အရာကို တောင်းခံသည်။

သူသည် တစ်ခဏမျှ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မင်းကဘာကြောင့် ငါ့ဆီမှာဆေးထည်တဲ့အလုပ် လုပ်ချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် ခွဲစိတ်ကုပညာကို ဇောက်ချပြီးလေ့လာချင်လို့ပါ’

နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ညင်သာအေးဆေးသော်လည်း တိကျ ပြတ်သားသောမျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မရတော့ဘူး၊ ငါလူတစ်ယောက် ခန့်ပြီးသွားပြီ’

သူ၏ ရူးရှသောမျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်အား ကရုဏာမကင်း သည့်ပုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း နှုတ်ကတော့ သူတွက်တိုင်း မမှားနိုင်သည့် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ရေရွတ်သည်။

“ဆေးဝါးကုသတဲ့ပညာနဲ့ တခြားပတ်သက်ရာ ပညာရပ်တွေ မှာတော့ မင်းတော်ချင်တော်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ငါသေချာပေါက် ပြောနိုင်တာတစ်ခုရှိ တယ်၊ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

*****

အခန်း (၂)

လော့ချီလီယာ စိတ္တဇဆေးရုံ အလိုရှိသည် ဆေးခန်းမှူး၊ ဆေးရုံမှ နေစရာနှင့် အစား အခမဲ့ပေးမည်။ ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ငါး ၁၀၀ ရမည်။ ခန့်ထားခြင်းခံရသူအား တက္ကသိုလ်က သင်တန်းများ တက်ခွင့်ပြုမည်။

ပါမောက္ခမက်အီးဝင်း၏ ငြင်းပယ်မှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျကာ သောကနှင့် နေလာခဲ့ရသည်မှာ သီတင်းပတ်နှစ်ပတ်မျှ ကြာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ကြော်ငြာသင်ပုန်းထက်ရှိ ခွဲစိတ်ကုပညာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်းများ၊ ဝမ်းဆွဲအတတ်ပညာ သင်တန်းများ၊ သေမှုသေခင်းလက်တွေ့ သရုပ်ပြပွဲများနှင့် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားများအတွက် ပွဲများ စသည့် ကြော်ငြာပေး အမြောက်အမြားကြားမှ အထက်ပါကြော်ငြာသည် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်မည့် အလားအလာတစ်ခုဟု ယူဆရပါသည်။ သို့သော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တော် ရှိရုံမထားဝံ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်လိုလူစား ကျောင်းသားများ လက် မဦးမီ ကိုယ်ကဦးအောင်လုပ်ပါမှဟု သဘောရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြော်ငြာသင်ပုန်းရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ဆွလာခဲ့ပြီး ဂလမ်းတောင်ကုန်းလမ်းအတွင်း ခြေကုန်သုတ်လာခဲ့သည်။ အစမ်းရောင် ဓာတ်ရထားကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုခေတ်အခါက ဂလက်စကို မြို့သို့မြို့သားများ တစ်ပန်ပေးရုံမျှဖြင့် ဖင်ပူလာ အောင်၊ ပျင်းလာအောင် ခရီးအဝေးကြီးစီးနိုင်သော ခရီးသွားယာဉ်များဖြစ် ပါ၏။

စိတ္တဇဆေးရုံသည် မြို့ အနောက်ဘက် လေးမိုင်အကွာ၌တည်ရှိသည်။ တောင်ပိုင်းဒေသဖြစ်၍ ဆေးရုံပတ်ပတ်လည်မှာ တောအုပ်ကလေးဝန်းရံထား သည်။ ထည်ဝါခွဲသားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်၏။ ဆောက်ထားပုံမှာ ရွတ်ကြိုးတစ်ခုနှင့်တူသည်။ ဆေးရုံ၏ ဘေးတွင် ပန်းဥယျာဉ်များ၊ မြက်ခင်း စမ်းစမ်းများနှင့် သစ်သီးခြံများရှိ၍ ဆေးရုံပိုင်မြေ တစ်ခုလုံးကို အုတ်တံတိုင်း ကာထားသည်။

ဆေးရုံအဝင်ဂိတ်အရောက်တွင် ကျွန်တော်က ကိစ္စကိုပြောပြသည်။ ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်းပင် ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ အစောင့်တစ်ဦးက ကျွန်တော့် အား ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များတန်းစီနေသော လမ်းသွယ် အတိုင်း ခေါ်သွားသည်။ အတန်ကြာမျှလျှောက်မီသောအခါ ပန်းနွယ်ပန်းခက် များဖြင့် အကွက်ဖော်ထားသည့် ဆင်ဝင်တစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သည်။ ထို ဆင်ဝင်အောက်မှဖြတ်၍ ဝင်သွားသည့်အခါ ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ၏ ရုံးခန်းဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဒေါက်တာ ဂေဗင်တန်သည် သူခေတ်သူအခါက ရှေ့တန်းရောက် နေကြသော နိုင်ငံခြားသားများထဲမှတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံထား သူဖြစ်သည်။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပါးပါး၊ အသားအရေ ဖြူရောင်ရောင် ဖျော့တော့တော့။ သူ့ အမူအရာသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပုံစံမျိုးရှိသည်။ စားပွဲ၌ထိုင်နေရာမှ

ကျွန်တော့်အား ဆီး၍ကြည့်လိုက်သောအကြည့်သည် စူးစူး ရှုရှုလှ၏။ သူ၏ အဝါရောင်မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညှိနေသည့် နှယ် ခံစားနေသည်။ ကိုယ့်အားနည်းချက် ကိုယ်သိနေသော ကျွန်တော်သည် အားငယ်သလို ဖြစ်မိပါသည်။ တတ်အားသရွေ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းကာ သူမေး သမျှ ဖြေရပါသည်။ ကျွန်တော်နာမည်ကို ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေသော ဒေါက်တာဂေဗင်တန်အားကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူ၏ပြောသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က စကော့တစ်ရှီးလ်အသင်း တစ်သင်းလုံးကို ဦးဆောင်ခဲ့တာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီလိုပါခင်ဗျား”

ကျွန်တော် စကားထစ်နေသည်။

“အမှန်အတိုင်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ...”

သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံး ဖြင့် ကျွန်တော်အား လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ပွဲကို ဝါကြည့်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းကစားသွားတာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ကွင်း ရွယ်ပမများရင် အဲဒီနေ့က မင်းတို့ ချောင်ချောင် ကလေးနဲ့နိုင်မှာ၊ ကို ထိုင်လေကွာ၊ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်ရင် သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့မှာပါကွ”

ကျွန်တော် အသက်ကို ဝအောင်ရှုလိုက်သည်။ ကံကောင်းတော့မည့် အရပ်လက္ခဏာတော့ ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း စိတ်ချလက်ချ မယုံကြည်။ ထိုနေ့ကပွဲသည် နိုင်ချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်အပြင်းအထန် အပင်ပန်း ခံ၍ ကစားခဲ့ရသောပွဲဖြစ်သည်။ သည်းထန်စွာရှာနေသော မိုးရေထဲတွင် ပယ်နယ်တတ်တစ်လုံးဖြင့် အရုံးခံခဲ့ရသောပွဲဖြစ်သည်။ အဝတ်လဲခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသောပွဲဖြစ်၏။ ဤအလုပ်သည် ထိုနေ့က ရှုံးခဲ့ရသောပွဲအတွက် ဆုတစ်ဆုဖြစ်လေမလား။

ဖရင့်ဂေဗင်တန်သည် ဘောလုံးဝါသနာအိုးတစ်ဦးဖြစ်သည် စကော့ တစ်အပွေ့တမ်းကလပ်မှဖွဲ့စည်းထားသော ကွင်းမက်စ်တောလုံးအသင်းတွင် ပင်တိုင်ကစားခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာဂေဗင်တန်သည် ဘောလုံးအကြောင်းကို နာရီဝက်ကြာမျှ ပြောကြသည်။ ဘောလုံးဝါသနာအိုးများသာ လျှင်နားလည်နိုင်သည့် ရင်းနှီးခင်မင်မှု ကျွန်တော်တို့ ခွဲကြပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြန့်ခနရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ကို ကျွန်တော့် ထံ ဆန့်တန်းပေးသည်။

“မင်း မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီ ဒီကိုလာခဲ့၊ အချိန်တိုင်း တိတိ ကျကျ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဪ... တစ်ခုရှိသေး တယ်” သူက ကျွန်တော့်အား ပြန်ခေါ်သည်။ “ဒီမှာ ငွေကို ကြိုပြီးထုတ်ပေး တယ်၊ မင်း ဒါကိုယူသွားရင် အကောင်းဆုံး၊ မင်းရဲ ထောက်ပံ့ကြေး ပထမ အရစ်”

သူသည် ကလောင်တံကိုဆွဲယူပြီး တစ်ခဏမျှ ငို၍ စာရေးနေသည်။ ကျွန်တော်အား မော့မကြည့်ဘဲ နှစ်ဆယ့်ငါးဂီနိုတန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်နှလုံးသားထဲတွင် ပြောချင်သည် စကားတွေ အပြည့် အသိပ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် မည်မျှလောက်အထိ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံ၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည်ကို သူရိပ်မိလေသလား။ ရိပ်မိနေသည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မစွက်ဂရု၏ အခန်းအကြွေးများကို ပေးနိုင်ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နာရီကို လည်း အပေါင်ဆိုင်မှ ပြန်ရွေးနိုင်ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရာမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဤအလုပ်ထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သောအလုပ်သည် ရှိနိုင် မည်။ ကျောင်းဆေးရုံမှအလုပ်များထက် ပို၍အဆင်ပြေသောအလုပ်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဆေးပညာကို နားအေးပါးအေး လွတ်လွတ် လုပ်လုပ် ဆက်လက်သင်ယူနိုင်တော့မည်ဖြစ်၏။ ရရှိသည့် ထောက်ပံ့ငွေ လည်း ထိုက်တန် လုံလောက်သည်။ ရထားသောအခန်းကလည်း သားသား နားနားရှိသည်။ ကုလားထိုင်အလိုအလောက်ချထားသည့် ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း။ အနီရောင် ကော်ဇောတစ်ချပ် ခင်းထားသည့် သိပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှသော အိပ်ခန်းတစ်ခန်း။ ယင်းအခန်းနှင့် ဆက်နေသည့် မီးဖိုခန်းတစ်ခန်း။ ပြီးတော့ စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားသည့် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်း။ ကျွန်တော် ငှားနေခဲ့ရ သောအခန်းများ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသလောက် အခုအခန်းကျတော့ အဘက် ဘက်တွင် သာလွန်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်၏ စားရေးသောက်ရေးမှာလည်း များစွာဆင်ပြေလာ သည်။ အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအိတ်က ကန့်သတ်ထားသည့် အတိုင်းသာ စားခဲ့သောက်ခဲ့၏။ အခုကျတော့ သိသိသာသာကြီး တိုးတက် လာသည်။ လော့ချီလီယာဆေးရုံ၏ အစားအသောက် ကျွေးမွေးသည့် စနစ် သည် အားကျအံ့သြဖွယ် ကောင်းလှ၏။ နံနက်စာဆိုလျှင် ပေါင်မုန့်နှင့် ထောပတ်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့်ကြက်ဥ၊ ကော်ဖီနှင့်သစ်သီးဝလံ။ နေလယ် စာကျတော့ စားရိုးစွားစဉ်အတိုင်း စုပ်မြှိုက်တစ်ခွက်၊ အမဲသား၊ သို့မဟုတ် ကြက်သားကြော်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောချက်ထားသည့် ဟင်းတစ်ခွက်၊ ကောင်းပေဆိုသည့် အချိုပွဲတစ်ပွဲ၊ ဒါနဲ့ခဲနှင့်ပေါင်မုန့် စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ညနေလေးနာရီဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာစမြဲ။ လင်ပန်းထဲတွင် မုန့်အချိုမျိုးစုံထည်ထားသည့် ပန်းကန် ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကော့တလန်သားများက ပြင်သစ်ကို ခေါ်ကြ သော မုန့် များဖြစ်၏။ ညစာကတော့ အမြဲတစေ အပြောင်းအလဲရှိသည်။ နှုခေ အိတ်လီခေါက်ဆွဲကြော်၊ အသားဟင်းနှင့်ပေါင်မုန့် စသည် မာကရီနီခေါ် အိတ်လီခေါက်ဆွဲကြော်၊ အသားဟင်းနှင့်ပေါင်မုန့် စသည်များ ပါဝင်သည်။

ယင်းအခွင့်အရေးများအပြင် အချိန်မရွေး မြေအောက်ထပ်ရှိ မီးဖို ချောင်သိုဝင်၍ ကိုယ်စားလှ်ရာတစ်ခုခု ဝင်၍စားနိုင်သည်။ အနည်းဆုံး အဆာပြေမုန့် တစ်မျိုးမျိုးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကိုတော့ အဝစားနိုင်သောက်နိုင် သည်။ ဆာလောင်မတ်သိပ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အချိန်အခါ နှင့် အခြေအနေအရ ဗန်းမုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည် မက်ခွက်တစ်ခွက်လောက် ကတော့ အမြဲတစေ ရနိုင်သည်။

ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိအပြင် ဆရာဝန်နှစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာပိတာဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးကြီး၊ ဝဝဖင့်ဖင့်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်။ ဒေါက်တာပိတာသည် ဆေးရုံတွင်း၌ လှည့် လည်၍ လူနာများအား လိုက်လံကြည့်ရှုသည့်အခါ ဗားဒ်နှင့် အော်ဖင်ဘားတို့၏ တေးသံချင်းများကို ညည်းနေတတ်သည်။ ပြဇာတ်ဝါသနာကြီးသဖြင့် ရရှိလာခဲ့သည့် အလေ့အထတစ်ခုဖြစ်၏။

နောက်တစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာဂျိန်းကာမီချယ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီး ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ဂျိန်းကာမီချယ်သည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်သော အမူအရာရှိ သည်။ အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်သည်။ ငယ်စဉ်က ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း ဖြစ်ခဲ့သော မတော်တဆမှုတစ်ခုကြောင့် အမှာခွတ်များထင်ကာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပျက်နေရှာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေ ရမည့် အရာတစ်ခု မသတ်မှတ်ဘဲ သူ့ဘဝကို စိတ်မနံ့သူများ စောင့်ရှောက် ရေလုပ်ငန်း မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် သူ့နာပြုဆရာမကြီး မစ္စမောင်ဂိုမာရီအား မဖော်ပြဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့၍ မဖြစ်ပါ။ ဆရာမကြီးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန့်ပါးပါး သွယ်လှလှဖြစ်သည်။ ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် စကားပြောလျှင် ရှက် သလိုလိုနှင့် ခပ်တိုးတိုးသာ ပြောတတ်သည်။ နေထိုင်ပြုမူပုံသည် အထက် တန်းလွှာ ပုံစံမျိုးရှိသည်။ သူ၏ချောမွေ့ဖျောင်းဖျသော စကားတစ်လုံး၊ ချုံအေးသာယာသော အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းမာလွန်သောလူနာများ ငြိမ်ဆိတ်သွားတတ်ကြသည်။ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှသော ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေး လုပ်ငန်းသည် သူ့ လက်ထဲတွင် အဆင်ပြေပြေ လုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဤလူ အားလုံးသည် ကျွန်တော်အား ကြင်နာစွာဆက်ဆံကြသည်။ ဤအတွက် ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့် အနေဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် အလုပ်ကို တာဝန်သိသဖြင့် ချို့ယွင်းမှုမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ဆေးခန်း၏ တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်း သည်။ လုပ်ရသည်များမှာလည်း အမျိုးစုံဖြစ်သည်။ ဆေးဝါးများထုတ်ပေး ရသောအလုပ်သည် ကျွန်တော် တာဝန်ရှိသည်။ ဆေးရုံအတွက် လိုအပ်သည့် ပိုတက်စီယမ်၊ ဆိုဒီယမ်နှင့် အမိုနီယမ်တရိမိုက်စသော ဆေးရွှည်များ၊ ခလုံ ရယ်ဟိုက်ဒရိတ်၊ ပါက်စီဟိုက်စသော ဆေးဝါးများ၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးနှင့် အိပ်ဆေးများအဖြစ် အသုံးများသော အခြားဆေးဝါးအမျိုးမျိုးကို အမြဲတစေ မှာယူသိုလှောင်ပေးရသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် သွေး၊ သလိပ်၊ ဆီး၊ ဝမ်း စသည်များကို မိုက်ကရိုစကုပ်ဖြင့် စစ်ဆေးကာ ရောဂါရှာဖွေပေးရသည့် တာဝန်ကိုလည်း ယူရသည်။ ထို့ပြင်လည်း ရှာရှာပေါက်ပေါက်နှင့်လှသည်ဟု ဆိုနိုင်သည် အလုပ်တစ်ခုကလည်း လုပ်ရသည်။ ယင်းမှာ အစာစားရန် ငြင်းဆန်နေသည့် လူနာများအား ပိုက်ဖြင့်အစာခွံပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အလွန်ခက်ခဲပြီး နက်နဲ သိမ်မွေ့သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း မကြာမီမှာပင် ထိုအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်နိုင်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများအပြင် ကျွန်တော်သည် လူနာမှတ်တမ်းများကိုလည်း ပြုစုထိန်းသိမ်းပေးရသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် နားရက်ယူသွားသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်က အစားဝင်ကာ လူနာဆောင်များသို့ သွား၍ ကြည့် ရှုစစ်ဆေးပေးရ သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်မည့်

အလုပ်ဟူသမျှတွင် တတ်အားသရွေ့ ပါဝင်ကူညီပေးနေရသည့် သဘောဖြစ်၏။

ဒေါက်တာဂေဗင်တန်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ သူကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုးထား၍ ဆောင်ရွက်ပေးနေသော လူမှုနည်းဖြင့် ကုသရေးလုပ်ငန်းတွင် လည်း ကျွန်တော် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် လူနာများကြားတွင် အားကစားလုပ်ငန်းများတည် ရှိလာအောင် စည်းရုံး ပေးရသည်။ သူတို့အား တင်းနစ်၊ ကရိုကက်နှင့် လက်ပစ်ဘောလုံးများ ကစားလာအောင် အားပေးတိုက်တွန်းခြင်း ပြုရသည်။ သူတို့အတွက် ကျင်းပ ပေးသည့် ပျော်ပွဲခွင့်ပွဲများနှင့် ကပွဲများတွင် သူတို့နှင့် အတူရော၍ ပါဝင်ဆင်နွှဲ ရသည်။

စိတ္တဇဆေးရုံများရှိ လူနာများနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်များ အများ အပြား ရေးခဲ့ပါသည်။ ယင်းစာအုပ်များကို ဖတ်လိုက်လျှင် မကောင်းသည့် အရာများကိုသာမက အဓိပ္ပာယ်ကင်းမသည့် အကြောင်းအရာများကိုသာ တွေ့ ကြရသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ နှိပ်စက်မှု၊ ဂျူးလိယက်ဆီ၏ သို့မဟုတ် လေဒဂေါ့ဒ်ဗာ စသော သမိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအဖြစ် အထင်ရောက်နေကြသော စိတ်ဝေဒနာရှင်များ၏ ရယ် စရာအကြောင်းများကိုသာ ရေးလေ့ရှိကြ၏။ ထိုအဖြစ်မျိုးမှတစ်ပါး အခြား မှန်ကန်သောအချက်များနှင့် နီးစပ်သည့် အကြောင်းအရာများကိုမူ ရေးသားခြင်း မပြုကြပေ။

ကျွန်တော် လော့ချ်လီယာဆေးရုံ၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း ယင်းကဲ့သို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး အဖြစ် အထင်ရောက်ကာ ဘဝင်မြင့်နေသောလူနာဟူ၍ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။ အမှန်အတိုင်းဖော်ပြရမည့်ဆိုပါက စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်မှုများသည် အလွန် သနားစရာကောင်းပါသည်။ သူတို့အား လေ့လာမည့်ဆိုပါက များစွာ စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ စိတ်ဝေဒနာရှင်များ အား စနစ်တကျ လေ့လာခြင်းသည် လူ့စိတ်သဘာဝ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လျှို့ဝှက်ချက်များကို နှိုက်နှိုက်ခွဲခွဲ နားလည်လာနိုင်သည့် မဟုတ် ပါလား။

လော့ချ်လီယာ စိတ္တဇဆေးရုံသည် စကော့တလန်နိုင်ငံတွင် ခေတ် အမီဆုံး၊ အတိုးတက်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးသော ဆေးရုံကြီးဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ အနေဖြင့် ကုသ မရနိုင်တော့သည့် စိတ်ဝေဒနာသည်များကိုသာ ဦးစားပေး လက်ခံသော်လည်း ဘဝဒဏ်ကို ကြုံကြမခံနိုင်၍ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသူများကိုလည်း လက်ခံကုသပေးပါသည်။ ဒေါ်လီခရိလောက်အောင် ဆင်းရဲစွဲတေသွားသဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူ သတ်သေရန် အားထုတ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၊ သားဦးကလေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည့် မိခင်တစ်ဦး၊ မိသားစုပြဿနာများနှင့် သစ္စာမဲ့သော လင်ယောက်ျားကိုအကြောင်းပြု၍ ရုတ်တရက်စိတ်ရှူးပေါက်သွား ခဲ့သည့် မယားတစ်ယောက် စသည်ဖြင့် အကြောင်းမျိုးစုံကြောင့် ဒုက္ခနှင့်ကြုံ လာရသူများဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဘဝနှင့်ဘဝပတ်ဝန်းကျင်၏ ကြီးမား ပြင်းထန်လွန်းလှသော ဖိနှိပ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍ စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ် သွားရသည် လူသားများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤလူနာများအား ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးရေးနှင့် ပြန်

လည်တူထောင်ပေးရေး၊ နံရံလေးဖက်ကာထားသည် ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီး မူလ လူ့အဖွဲ့အစည်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ပုံမှန်ပြန်ချီနေထိုင်ကာ ဘဝစစ်ပွဲတွင် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ရေး စသည်တို့သည် ဒေါက်တာ ဂေဗင်တန်နှင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ အဓိကရည်မှန်းချက်များဖြစ်၏။ သည်းထိတ်ရှင်ဖိုရှိလှသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ယင်း အလုပ်ထဲတွင် ဘေးအန္တရာယ်သည်လည်း ရှိနေပါသည်။

လော့ချီလီယာဆွေးရုံရှိ လူနာများမှ ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ဖြစ်မီ ခဲ့သူတစ်ဦးမှာ ဂျော့ဘလဲယားဆိုသူဖြစ်သည်။ လူတိုင်းက ဂျော့ဒီဟု သိနေ ကြသော ဤလူငယ်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်သည်ဖြစ်ရာ စိတ်နေစိတ်ထားသည်ပင်လျှင် နှစ်သက်စဖွယ် ဖြစ်ရုံမျှမက သူ့အပေါ် ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့မိပါသည်။

ဂျော့ဘလဲယားသည် လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်က သူ့ညီဝမ်းကွဲအား လည်ပင်းညစ်၍ အသေသတ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာလိုက်သည့်အခါ အပြစ်ကျူးလွန်သူအပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘလဲယားသည် ဤအကြောင်းကို မကြာခဏ စကားစပ်မိကြသည်။ စိတ်ရောဂါ သည်များအား ကုသရာ၌ မိမိအမှား မိမိအဖြစ်၊ မိမိ၏ အားနည်းချက်များနှင့် အားသာချက်များကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြလာအောင် အားပေး လှုံ့ဆော်ရသည်ဖြစ်ရာ ယခုလည်း ကျွန်တော်သည် ဘလဲယားအား အမှန် အတိုင်းပြောပြအောင် ရေလှာမြောင်းပေးလုပ်သည်။ ဘလဲယားကလည်း အမှန် အတိုင်းပင် ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။

အသတ်ခံသွားရသော လူငယ်သည် ဘလဲယား၏နှမအား ဇော်ကား ခဲ့သည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် သေသွားသူလူငယ်သည် မိန်းကလေးက သူ့အား လက်ခံလာစေရန် အတိုင်းအမေ့နည်းဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဇော်ကားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤဇော်ကားမှုသည် ဘလဲယားအား အခိုက်အတန့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ဘလဲယားလို ရိုးသားဖြောင့်မတ် သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည့်အခါ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ကို နားလည်နိုင်လောက်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တရားရုံးကတော့ သူ့အား အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော်လည်း မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများက အလိုက်ကောင်း သူဖြင့် မှီမမှန်သောစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းမှုကိုအကြောင်းပြုကာ လော့ချီ လီယာ စိတ္တဇဆေးရုံ ပို့ခံခြင်းဖြစ်၏။ ဘလဲယားသည် သူ့ဘဝ၏ နောက်ပိုင်း နေ့ရက်များကို ဤဆေးရုံ၌ပင် ကုန်လွန်ရလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

သေတပန်သက်တဆုံး ခံသွားရမည့် ဤအပြစ်ဒဏ်သည် ကြီးမား လွန်းရုံမျှမက တရားမျှတမှုမရှိဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ကာယကံရှင် ဘလဲယားကတော့ ချမှတ်သည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ယောက်ျားပီသစွာ ဖြင့် လက်ခံခဲ့သည်။ ဤအချက်သည်လည်း သူ့အပေါ် ကျွန်တော်ခင်မင်သွား အောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့သည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့လိုအဖြစ်မျိုးနှင့် သူ့လိုနေရာမျိုး၌ မည်သူမှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင် စရာမရှိပါ။

သို့သော်လည်း သူသည် ဆေးရုံ၌ကျင်းပသည့် ပျော်ပွဲခွင်ပွဲများ၌ သီချင်းဆိုသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဓမ္မတေးသီချင်းများ ဆိုသည်။
လစဉ်ကျင်းပသည့် ကပွဲများတွင် စကော့အမျိုးသားများ ဝတ်လေ့ ရှိသည့်
ဒူးဖုံးခါးစည်းအဝတ်ကိုဝတ်ကာ ငြီးဆောင်၍ ကလေးရှိသည်။

လူပုံကတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အရပ်ပုပု။ သို့တစေလည်း လော့ချလီယာ
ဆေးရုံ၌လုပ်သမျှ အားကစားပွဲများတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လေ့ရှိသည်။ ဤကဲ့သို့
ပါဝင်လာမှုကြောင့်လည်း သူနှင့် ကျွန်တော် ပိချ်ရင်းနှီးလရခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အားကစားပေါင်းစုံကို မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် က ဆေးရုံ၌
နံနက်ခြောက်နာရီထိုးလျှင် အိပ်ရာမှနိုးသည်။ ရေခဲတံမျှ အေးစက် နေသောရေဖြင့်
မျက်နှာကပွကသိသစကာ နာရိဝက်ခန့် ကွင်းတစ်ပတ် ပတ်ပြေးသည့်
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ အားကစားတစ်ခုခုကို ကစားသည်။ ထိုအလုပ်များသည်
စာသင်ခန်းသို့မသွားမီ ကျွန်တော်နံနက်တိုင်း လုပ်နေကျ ဖြစ်သည်။ ဤတွင်
ဂျော့ဒီနွေကျွန်တော် နံနက်တိုင်း ဆိုမိကြသည်။ တင်းနစ် ကစားသည့်အခါ ကစား၍
ဗလီရိုက်သည့်အခါ ရိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းအားသည့် စနေနေ့
မွန်းလွဲပိုင်းတွင်မူ သူနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ ဆိုကာ
ဘောလုံးကန်လေ့ရှိကြလေသည်။

ကျွန်တော်အဖို့တော့ သူသည် ခင်စရာ ကောင်းသည့် လူငယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်၍ ထက်မြက်တက်ကြွသည်။ တာဝန်
သိစိတ်လည်းရှိသည်။ ကျွန်တော်က မခိုင်းပါဘဲနှင့် ကျွန်တော်၏ ဝေယျာဝစ္စ
များကိုလည်း လုပ်ပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့ကို
ပို၍ခင်မင်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဂျော့ဒီ၏ ကိစ္စကို ဆေးရုံအုပ်ချုပ်ရေး
အရာရှိထံ တင်ပြခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့တာလုပ်န်းပြီးလျှင် ဒေါ် က်တာဂေဗင်တန်သည် ဘီလီယက်
ထိုးလေ့ရှိသည်။ ဒေါ်က်တာပီတာ လာရှ်မကစားသည့်ရက်များတွင် သူသည်
ကျွန်တော့်အား ခေါ်၍ကစားသည်။ သူ့တွင် ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ဘီလီယက်ခုံရှိ
၏။ ကစားပြီးဆိုလျှင် သူက ကျွန်တော့်အား အမှတ်နှစ်ဆယ် အသာစီးပေး၍
ကစားလေ့ရှိသည်။ တစ်ညနေခင်းတွင် ဘီလီယက်ကစားရင်း ကျွန်တော်က
ဘလဲယားအကြောင်း စကားစမိပါသည်။

“ဘလဲယားရဲ့အဖြစ်က အတော်ဆိုးတာပဲ ဒေါက်တာ၊ သူ့ဘဝတစ် လျှောက်လုံး
လော့ချလီယာဆေးရုံမှာ နေသွားရမယ်ဆိုတာ အတော့်ကို မလွယ် တဲ့အဖြစ်ပဲ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်” သူသည် သူ့ကျူတံကို မြေဖြူနှင့်ပွတ်နေရာမှ အလိုက်သင့်
ပြန်ပြောသည်။ “ဒါဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ တို့ဆေးရုံကို အလွန်ဆိုးတဲ့
နေရာတစ်နေရာလို့ ထင်နေသလား”

“အို၊ အဲသလိုတော့ မထင်ပါဘူးခင်ဗျား၊ သိပ်ကိုကောင်းတဲ့အပိုင်း တွေ
အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာလော့ကနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ် အောင်
တံတိုင်းကြီးတွေ ကာထားတာတစ်ခုက ရှိနေတယ်မဟုတ်လား” “တံတိုင်းက
အထိုက်အလျောက်တော့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခုကို
ပြည့်ဝအောင်လုပ်ပေးနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တလဲယားအတွက်ကျတော့ အဲသလို တွေးလို့မရဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်လေးဟာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့အဖြစ်က တော်တော်ကိုဆိုးပါတယ်၊ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေဆီ အသနားခံစာလေး ဘာလေး တင်လို့မရနိုင်တော့ဘူးလား ခင်ဗျာ”

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒေါက်တာဂေဗင်တန်က သူ့အပေါ်နတ်ခမ်းကို ပုတ်၍ ကျွန်တော်အား ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်သည် ထူးခြားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် တစ်ချက်မျှပြီးကာ တိလိယက တောလုံးကို ထိုးရန် ခုံထက်သို့ ခါးကိုကုန်းလိုက်သည်။

“ဆေးမှူးကလေးရေ၊ ငါတို့မိတ်ဆွေလေး တလဲယားဟာ လော့ လီယာဆေးရုံမှာနေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ”

တလဲယား၏ ကိစ္စသည် ဤမှတ်ချက်ဖြင့် လမ်းပိတ်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မကျေနပ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ တလဲယားအား စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် တတ်အားသရွေ့ စောင့်ရှောက်မြဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါသည်။

တလဲယားအကြောင်း ပြောမိခဲ့ကြပြီးသည့် နောက် သီတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာပိတာ တစ်ယောက် ‘လာဘို ယီးမီး’ ပြဇာတ် သွားကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော် အမျိုးသားလူနာခန်းများအား လှည့်လည်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပါသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ထိုင်ကာ စာ ကျက်သည်။ ထိုညက ခါတိုင်းထက်နောက်ကျသွားသဖြင့် ကျွန်တော်စာကျက် ပြီးချိန်တွင် ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးလုနီးနေပေပြီ။

လူနာဆောင် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသည့်အခါ ညစောင့် အတိုးကြီး ကာရီတစ်ယောက် အိုဗာတင်းဖျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆေးရုံ ထုံးစံအရ သူသည် အားကောင်းမောင်းသန်မဟုတ်သော လူနာများကိုသာ စောင့် ရသူဖြစ်၏။ အမှန်တော့လည်း ကာရီသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနှင့် စကော့တလန် တောင်ပေါ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ ခါးအနည်းငယ် ကုန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း လူကတော့ သွက်လက်လန်းဆန်းဆဲဖြစ်သည်။

လော့ချဲ့လီယာဆေးရုံ ညစောင့်လုပ်လွှာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် နီးပါးမျှရှိခဲ့ပြီ။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့်ဆုံမိတိုင်း သူ့နေရောင်ကို ကောင်း ကောင်း မမြင်ခံရသည်မှာ ရာစုတစ်ဝက်လောက်ရှိပြီဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါ သူသည် အိုဗာတင်းတစ်ခွက်ထည် ပြီး ကျွန်တော်လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ဂျော်ဒီပြန်ပြီး သောင်းကျန်းတယ်၊ သူ့ကို အခန်းနံပါတ် (၇)မှာ ထည့်ထားရတယ်”

ကျွန်တော် သူ့အား တအံ့တဩ ကြည့်နေမိပါသည်။

“တလဲယားကို အခန်း(၇) ထည့်ထားတယ်ဟုတ်လား”

“အေး. ဟုတ်တယ်” ကာရီက ခေါင်းညှပ်ပြသည်။ “ဒီကောင် တကယ့်ကို ဆိုးလာတာ” ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဤအဆောင်၏ အခန်းနံပါတ် (၇)မှာ သံတိုင်ကာ အလုပ်တံ မြေအောက်ခန်းဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး ကျွန်တော်အား လာ၍နောက်ပြောင်နေတာလား။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာ ထားကြောင့် ထိုအထင်ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်တော့ပါ။ အံ့ဩခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မီးဖိုခန်းထဲမှာ အိုဗာတင်းခွက်ကွပ်ငဲ့ ချမထားခဲ့ပဲ။ အကယ်၍ ဘလဲယား နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည် ဆိုပါမူ ဤအိုဗာတင်းကို သောက်ချင်စိတ်ရှိပေလိမ့်မည်။

အဆောင်စင်္ကြာလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာနေခိုက် တွင် နောက်မှကာရီက အပြေးအလွှားလိုက်လာပြီး တကြော်ကြော် အော်ခေါ် နေသည်။ ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက်၊ လှည့်၍မျှပင် မကြည့်။ ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှသော့ဖြင့် တံခါးကြီးကိုဖွင့်ကာ အခန်း(၇)ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ သဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေခိုက်တွင် ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ဆီသို့ ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် လက်သီးတစ်ချက် ဝင်လာသည်။ ခွက်ထဲမှ အိုဗာတင်းပုပ္ဖများ ကျွန်တော် မျက်လုံးများထဲသို့ ဝင်ကုန်သည်။ ကျွန်တော် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မဟန်နိုင်။ အရှိန်ဖြင့် တံခါးဆီသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ တံခါးသည် ဂျိုင်းခနဲ မြည်ဟီးကာ ပိတ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အကန်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွား သည်။ အခန်းခေါင်မိုးထက်ရှိ မှန်လိုကာ အပေါက်ကလေးမှ ဝင်လာနေသည့် အလင်းရောင်သည် မှန်ဝါးဝါး။

ကျွန်တော်အန္တရာယ်ကို မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဘေးအန္တရာယ်ဆီသို့ တိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မည် မျှလောက် မိုက်မဲပါသနည်း။ ဘလဲယား၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အပြင်းအထန် စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာပြီး လက်ထဲမှဖန်ခွက်ကို လှယူသည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းကို ရိုက်သည်။

“ဂျော်ဒီ.. ဟော့ကောင် ဂျော်ဒီ၊ ငါ့ကို မင်းမမှတ်မိဘူးလား၊ ငါ... မင်းသူငယ်ချင်းလေ”

သူသည် ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော် ဆီ ပြေးလာပြန် သည်။ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ဆေးရုံ တစ်ခုလုံးတွင် တသီးတခြားခွဲ၍ အသလုံအောင် စနစ်တကျပြုလုပ်ထားသော မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ လူသတ်ရန် ဝန်မလေးသည် အရူးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ပိတ်မိနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်မည် မျှလောက် သံကုန်တစ်ချိန် အော်ခေါ်ကာ အဆောင်ဘက်က ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည်။ ဖန်ခွက်ဖြင့်အခုတ်ခံရ၍ ကသွားသောဒဏ်ရာမှ သွေးစက်များသည် ကျွန်တော် လည်ပင်းပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အပြင်းအထန်ကာကွယ်ရုံမတစ်ပါး အခြားဘာမှလုပ်စရာမရှိ တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ဆီသို့လာနေသော ဘလဲယားအား

လက်သီးဖြင့် တအားကုန်ကျခဲ့၍ ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လက်သီးချက် ကြောင့်
တလဲယားသည် ဒယ်ဒယ်ငြိမ်သွားသော်လည်း သိပ်ပြီးမပြုပါ။
တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် အရူးအမူးဖြစ်ပြီး ပြေးဝင်လာနေသည့်
နားသိုးတစ်ကောင်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူလှပါသည်။
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသူတစ်ဦးဟု မပြောရ။
အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
နာခေါင်းရှုချင်မိလောက်အောင် သတိနည်းသည့်အဖြစ်များလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။
သို့တစေလည်း ကျွန်တော်သည် ရေတပ်တွင်အမှုထမ်းခဲ့ရစဉ်က မိမိကိုယ်မိမိ
ကာကွယ်နိုင်ရေးအတွက် တတ်မြောက်အပ်သည့် ပညာများကို
စနစ်တကျသင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် ဖြတ်နီနိုင်ငံ၏
အငယ်တန်းလက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ဆီးမင်းဟောနှင့် ဖျက်သတော့ မလင်မတ်စ်ပေါ် တွင်
ရင်းနှီးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူနှင့်အတူ မကြာခဏ လက်ဝှေ့ထိုးခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆီးမင်းဟောထံမှ သင်ယူခဲ့သမျှ အခုမှပင် အတိုးချဲ့၍ သုံးနေရပါ သည်။
ကျွန်တော်သည် တလဲယားအား အကပ်မခံဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ခွာထား သည်။
ဘယ်လက်သီးဖြင့်ချောက်ကာ ညာလက်သီးဖြင့် မေးရှင်းကို မိမိရရ ထိုးရသည်မှာ
လွယ်ကူသည်။ တလဲယားသည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ခြင်း မပြုဘဲ ဇွတ်အတင်းသာ
ရှေ့သိုတိုးသည်။ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော် သူ့ကို ရပ်သွားအောင် မဟန်နိုင်သေး။
သာမန်အားဖြင့် သူသည်ကျွန်တော်ထက် ခွန်အားကြီးသူဖြစ်၏။ အခုလို
သွက်သွက်လည်မျှ ရူးသွပ်နေချိန်တွင် အကြော် များသည် သာမန်အချိန်ထက်
တစ်ဆတိုး၍ထကြွနေသည်ဖြစ်ရာ အမြင့်ဆုံး သောလုပ်ရှားမှုများကို
ပြုနိုင်သောအခြေအနေရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အခုအချိန် တွင် သူသည်
ကျွန်တော့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အားသာလျက်ရှိ၏။

သူသည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍လှမ်း၍ထိုးသည်။ သူလွဲ၍လွဲ၍ထိုး လိုက်သော
လက်သီးချက်များသည် ကျွန်တော့်ကို မထိုးမိ။ လေကိုသာထိုးမိ သည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့်သူသည် ကျွန်တော့်ကို အားနှင့်ဖိလာသည်။ အသိ ကင်းမဲ့နေသည့်
မျက်နှာထား၊ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေသည် ဒေါသနှင့်
ပြင်းထန်သောအသက်ရှူသံ များသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှ
ပါသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းသည် မူးနောက်နောက် ရဝေဝေဖြစ်လာသည်။
ရုတ်တရက် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသည်နယ် ခံစားရသည်။ သူသည်
ကျွန်တော့်အား အတင်းဝင်လှိုးပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကိုမူ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။ သတ်လစ်သလို၊ မူးဝေသလိုဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင်
သူ့လက် ချောင်းများ ကျွန်တော်လည်ပင်းအား ညစ်ထားသည်ကို သတိပြုမိ
ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လေရှူပြန်သည် တစ်ဆူဆူဖြစ်လာသည်။ ရုန်းကန်
လှုပ်ရှားနေသော်လည်း အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ ကျွန်တော် မျက်စိများထဲတွင်
သူ့ညှပ်ဝမ်းကွဲအား သူသည် လည်ပင်းညစ်နေသည့် ပုံကို မြင်ယောင်လာ ပါသည်။

ထိုစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တံခါးပွင့်သွားသံကို ကျွန်တော်ကြား လိုက်ရသည်။
အိပ်မက်တစ်ခုမကနေသည့်နယ် မျက်လုံးများ ကာရီသည်
လူနာစောင့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဒလဟော ထိုးဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။
ကာရီသည် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်၍မဝင်လာဘဲ အကူအညီသွားတောင်း ပြီးမှ
လိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သတိမေ့သွားပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဒေါက်တာဂေဗင်တန် ကိုယ်တိုင်

ဆယ်ချက်ချုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ထိုဒဏ်ရာ၏ အမာရွတ်မှာ အခွံထိ
ရှိနေပသေးသည်။ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာမျှ လည်ပင်းက နာနေသဖြင့် အစာကိုပင်
ကောင်းစွာမမျှနိုင်ပါ။ နောက်လ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ကျွန်တော်သည်
တက္ကသိုလ် အနောက်ပိုင်းဆေးရုံ၌လုပ်မည့်
ဒေါက်တာစတော့မန်း၏ဟောပြောပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ
လမ်းလယ်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချက်တွင် တရင်းတနှီး
နှုတ်ဆက်လိုက်သောအသံကြောင့် လူညံ့ကြညံ့ မိ သည်။ ရောဂါဒဏ်ရှိပါသည်။
သူသည် ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ
အမှုအရာမှာ ဟိုယခင်ကလိုပင် ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ သူသည်
ရပ်စောင့်နေသော ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြေးချလာပြီး လက်ကုဆွဲ၍ အားရပါးရ
နှုတ်ဆက်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်၊ သိပ်ကိုဝမ်းသာတာပဲ။ ကျွန်တော်
ခင်ဗျားကို ထိုးမိကြိတ်မိတာ မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက
ကျွန်တော့်နှမကို အခုလိုလုပ်တာကလဲ မကောင်းဘူးဗျာ”

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေပါသည်။ သို့သော် လည်း စိတ်ထဲက
မည်မျှအံ့အားသင့်နေစေကာမူ ခပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်နောက် နောက်စကားမျိုး
ပြန်ပြောဖို့တော့ သတိရပါသေးသည်။

‘ငါ... စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရောဂါဒဏ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ ငါ
သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး လုပ်မိတာပါ။ နောင်ကို ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ ထပ်မလုပ်
တော့ပါဘူး’

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ရောဂါဒဏ်သည် ကျွန်တော့်အား သူနှင့်တင်းနှစ်ကစား ဖို့
ဗလိတ်ရိုက်ဖို့ မိကြာခဏ လာခေါ်လေ့ရှိသည်။ စနေနေ့များရောက်လျှင် လည်း
ဘောလုံးကန်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း
လော့ချလီယာဆေးရုံ၌ ခေတ္တခဏ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်းကာလ
တစ်လျှောက်လုံး သူနှင့် ဝေးဝေးနေဖို့ သတိထားနေရသည်။

အမှုန်တော့ ဘလဲယားသည် မွေးချင်းပေါက်ဖော် ရှိသူမဟုတ်။ သူ့ မိဘ၏
တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် သူ့တွင် နှစ် တစ်ယောက်ရှိသည်ဟု
ယုံကြည်စွဲလမ်းနေသူဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော လူစားတစ်ယောက်အပေါ်တွင်
ဘယ်သောအခါမှ ယုံကြည်စိတ်ချမှုမရှိအောင် ကျွန်တော်
သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းရခဲ့ပြီးပြီဟုပင် ပြောချင်မိပါသည်။

*****

အခန်း (၃)

ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးပြီး ဒွန်လာအိုဟဲရားဆိပ်သို့ ရောက်သည့် အခါ ကျွန်တော်တို့ မီးသင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြို့တော် တွင်းသို့လိုက်ပို့မည့် မော်တော်ကားသည် အသင့်စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။ မြို့ဆွင်းလျက်ရှိသော ညနေခင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေဦးပေါက်တော့မည့် အရပ်အဝှေ့များ ယှက်သန်းနေသည်။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၏ အမှတ်အသားတစ်ခု ဟု ဆိုရမည့်မြေသင်းနံများနှင့် စိမ်းမြေသစ်ပင် ဖြတ်ပင်များသည် ကျွန်တော် တို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေကြသည့်နယ်ရှိ၏။ ဒဗ္ဗလင်မြို့တော်၏ မိုးရောင်များ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အိုင်းရစ်သွေး သည် ဆူလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လစ်ဖေးတံတားပေါ်မှ ခပ်သွတ်သွတ် ဖြတ်ကာ အိုကွန်နလ်လမ်းဘက်သို့ ဆင်းကာ ရိုတွန်ဒါဆေးရုံကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်ပါလာသည့် ခရီးသွားဖော်မှာ ကျောင်းနေဖက် 'ဟူဒီဗား' ဖြစ်သည်။ ဇွန်လတွင် ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲကြီးဖြေရမည်။ ထိုစာမေး ပွဲကြီး မဖြေမီ ရိုတွန်ဒါဆေးရုံကြီး၌ ဝမ်းဆဲအတတ်ပညာ သုံးလသင်တန်း တက်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ ဖစ်ဇင်စတန် ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ရှိနေသော ရိုတွန်ဒါဆေးရုံကြီး၏ ဝမ်းဆဲအတတ်ပညာ သင်ကျောင်းသည် ဥရောပတိုက်တွင် အကောင်းဆုံး ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ် သည် မဟုတ်ပါလား။

လော့ချလီယာဆေးရုံမှ ထွက်လာစဖြစ်၍ ကျွန်တော်အိတ်ထဲတွင် ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ဂိုနီလေးဆယ်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ အတွေ့ အကြုံဆည်းပူးနိုင်သောအခြေအနေရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သွင်ယချင်း ဒီဗားသည် အမေရိကန်တစ်ဦးဖြစ်၏။ တက္ကဆက်ပြည်နယ် ဆရာဝန်လုပ်နေ သော သူဖခင်သည် တစ်ချိန်က ပါမောက္ခရပ်ဖစ်တော့ပင်းနှင့် အုပ်တွဲ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးထံ၌ ပညာသင်ကြားစေ လိုသောဆန္ဒဖြင့် သူသား ဒီဗားအား ဂလက်စကိုတက္ကသိုလ် သို့ ပညာသင်စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟူဒီဗား၏ သဘာဝသည် ထည့်ထည့် ဝါဝါနေတတ်သော သဘောမရှိ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ဒီဗားသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်သည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ် သည်။ ကမ္ဘာလောကတွင် အကောင်းဆုံးသော အဖော်တစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုရသည့်လူစား ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းသို့ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျွန်တော်နှင့်ဒီဗားတို့ သည် စာသင်တန်းများနှင့် ဆမတန်များပြားလှသော လက်တွေ့ သင်တန်း များကြားမှ အချိန်ရနိုင်သမျှရအောင် ခိုးယူကာ အပြင်သို့ လစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အက်ဘဇတ်ရိုကိုလည်း ရောက်သည်။ လိယံ ပတ်တောင်း မြင်းပြိုင်ကွင်းသို့သွား၍ သျှိုလင် အနည်းငယ်မျှ အရိုးခံခဲ့ကြ သည်။ နာမည်ကျော် ပုမားနောလင့်ခကွင်းသို့ အရောက်သွားကာ ဂေါက်သီး စိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘွဲ့ငြင်းနှိမ့်အထိပင် ရောက်အောင်သွားကာ
ငါးသလောက်တစ်ကောင်လောက်ပဲရရဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ငါးများ
ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ငါးတစ်ကောင်မှမရခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့လူစု နေရောညပါ အများဆုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည့် နေရာများမှာ
ဒဗ္ဗလင်မြို့တော်၏ ကြေကွဲစရာမြင်ကွင်းတစ်ခုဟု ဆိုရမည့်
ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ ဖြစ်သည်။ ဤနယ်မြေသည် ရိက္ခာဒါဆေးရုံမှ
ကျောင်းသားများ အလုပ်အကျွေးပြုရာ နယ်မြေဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ လုပ်ကြံ
ရသည့်အလုပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲလှသည်။ ရပ်ကွက်
တွင်းဆင်း၍ ကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ပေးရပြီဆိုလျှင် နာရီပေါင်း များစွာ
အကုန်ခံရသည်။ နောက်ဆုံး မွေးဖွားပေးပြီး အခန်းပြန်ရောက်၍
မောမောပန်းပန်းနှင့် အပ်ရာဝင်တော့မည့်လုပ်ကာမှ နောက်တစ်ဦး မီးဖွား
ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့သည်
ဆေးအိတ်အနက်များကို ဆွဲ၍နောက်တစ်ကျော ပြန်ထွက်ပြန်သည်။
မှန်ဝါးဝါးမီးတိုင်များအောက်ရှိ လမ်းများပေါ်တွင် ခြေတစ်ချက်ဆွဲ၍ သွားကြ
ရသည်။ မောင်မိုက်နေသော အုတ်လွှေကားများအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း
စမ်းတိုင်းဖြင့်တက်ကာ လျှို့ဝှက်နက်နဲပြီး ခက်ခဲသည့် ဝမ်းဆွဲအလုပ်ကို
လုပ်ကြရပြန်ပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မွေးဖွားပေးခဲ့သည့် လူနာများထံသို့
သတင်းနှုတ်တိတိ နေ့စဉ် တစ်နေ့စီခေါက် မှန်မှန်သွားကြည့်ကြရသည်။
မွေးကင်းစကလေးကို ရေချိုးပေးရန်နှင့် အဝတ်လဲပေးရန်၊ မွေးလူနာမိခင်နှင့်
မွေးကင်းစကလေးအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်နည်းများကို လက်တွေ့ လေ့လာ
သင်ကြားရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ကြောက်စဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်
ဆင်းရဲသည့်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ယင်းကဲ့သို့ အနီးကပ် ဆက်သွယ်နေရသောအခါ
ကြေကွဲစရာကောင်းသည့် မိခင်၏လက်တွေ့ဘဝသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ် တွင်
အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိလာသည်။

စောစောပိုင်းက ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့အား ရယ်စရာလို သဘော
ထားခဲ့ကြသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုအယူအဆပျောက်သွားသည်။
သူတို့၏ဘဝကို တည်ငြိမ်မှန်ကန်သောစိတ်ဖြင့် ရှုမြင်သုံးသပ်လာတတ်သည်။
ကျွန်တော်အနေဖြင့် ပြောရပါမူ ဆင်းရဲသားတို့၏ ကြီးမားသော ငွေ၊ သည်းခံ
နိုင်စွမ်းနှင့် ခိုင်ရည်စွမ်းသတ္တိများကို ဤဒဗ္ဗလင်မြို့တော်၏ ဆင်းရဲသားရပ်
ကွက်များအတွင်း၌ ပထမဆုံးအကြိမ် သိမြင်နားလည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
သူတို့၏သတ္တိနှင့် အနစ်နာဒိမ့်များကို အမြဲတစေ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသော
လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များထဲတွင် ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ ရသည်။ ဤဖြစ်ရပ်
များထဲမှ တစ်ခုသောဖြစ်ရပ်သည် အလွန်သိမ်မွေ့ပြီး ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှ
သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တစ်သက်တာတွင် မေ့မရအောင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုမ မြင်ရသည်မှာ လော်ဟန်းလမ်းပေါ်၌ဖြစ် သည်။ သူသည်
နံနက်လေးတစ်ယောက်ကိုချ၍ အများသုံးလမ်းတေးရေတံ တိုင်မှ
ရေခပ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ကလေးမှာ ကိုးလသားခန့်ဖြစ်၍ ခပ်ထားထား၊
အပေါက်တွေ့စရာပျံ့ဖြစ်နေသော ခြံစောင်တစ်ထည်ဖြင့်ပတ်ကာ သူ့ကိုယ်တွင်
သိုင်း၍ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ နာမည်မှာ ရိုမိုဒိုနန်ဖြစ်၍ အသက်ဆယ်လေး
နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ဆိပ်ကန်နံ၊ မျက်လုံးကပြာပြာ၊ သူ့ မျက်နှာက

သေးလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများ အဆမတန်ကြီးနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ သူ့စကားကလေးများကိုဆွဲ၍ လိုက်နေကြသည့် ကလေးသုံးယောက်မှာ အသက် ငါးနှစ်နှင့် ကိုးနှစ်အကြားအရွယ်များဖြစ်သည်။ ကလေးအားလုံး မျက်နှာ ပေါက်များသည် သူနှင့်ဆင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အားလုံး၏ ဆံပင်များ သည် နီရဲရဲ၊ တစ်သွေးတည်း တစ်ရောင်တည်းဖြစ်သဖြင့် ညီအစ်ကို မောင် နှမများ ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းသိသာသည်။

သူပုံပန်းသည် ညစ်ပတ်ပေရေကာ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးဟန် ပေါက် နှေ့သော်လည်း ကြည့်ပုံရုံပုံများမှာ ပွင့်လင်းရတင်းသည်။ ဤမတည့်မှုကလေး ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဤကလေးမလေးအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားမိကြပါ သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့က နှုတ်ဆက်သည်။ ရက် အနည်းမျှကြာသောအခါ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရက်စန်းအမှုအရာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသောအဆင့်သို့ ရောက် လာခဲ့ကြပါသည်။

ရိုးစ ပြောပြချက်အရ နို့စိုက်ကလေး မစ်ချယ်အပါအဝင် သူတို့ မောင်နှမငါးယောက်တို့၏ မိခင်သည် လွန်ခဲ့သောရှစ်လခန့်က ဆုံးသွားခဲ့သည် ဟု သိရ၏။ သူတို့သည် သူတို့ဖခင် ဒင်နီဒီနီဂန်နှင့် လောဂ်ဟန်းလမ်း မြေအောက်လမ်းရှိ အခန်းတစ်ခန်း၌နေသည်။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ၏ ထုံးစံအတိုင်းမှာ ကျည်းကျည်းကျပ်ကျပ်နှင့် ကုတ်သီးကုတ်သတ်နေကြရသော အခန်းမျိုးဖြစ်၏။ ဒင်နီသည် ရှိဖန်ရခါ သဘောကျင်းသို့သွား၍ အလုပ်လုပ် သော်လည်း လူက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်း။ သဘောကတော့ ကောင်း သည်။ စကားပြောလျှင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောတတ်သည်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော်လည်း အချိန်နှင့်ငွေကို အိမ်နားရှိ ရှင်မိရောဘား၌သာ ပြုန်းလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလုံး၏ တာဝန်သည် ရိုးစပေါ်၌ ပလာသည်။ ရိုးစအနေဖြင့် အခန်းနှစ်ခန်း သန့်ရှင်းရေး တာဝန်ယူရသည်။ အချိန်ရှိသမျှ ဟိုသွားဒီသွားလုပ်နေသော ဖခင်ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းရသည်။ သူ့ဖခင်ရလာသည့် ငွေများထဲမှ အကြွင်းအကျန်ကို မရရအောင် တောင်း သည်။ ရလာသည့် ငွေကြေးမပြုစီမံလောက်လေးနှင့် ကလေးများအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည်။ ပြီးတော့ ကလေးအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းရသည်။

ရိုးစအနေဖြင့် ကလေးအားလုံးကို ခစ်သော်လည်း သံယောဇဉ်အကြီး ဆုံးမှာ အငယ်ဆုံးကလေး မစ်ချယ်ဖြစ်၏။ နေသာသောနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းများတွင် မစ်ချယ်ကို မနိုင့်တနိုင့်ပိုး၍ ဖီးနစ်ပန်းခြံဘေးရှိ ဈေးသွားခေးလာများဖြင့် ပြည့်နေသော ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်သွားနေသည် ရိုးစအား ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ကလေးကိုချိမ်းပြီး အသားငါးသည်၊ ပေါင်မုန့်သည် များထံမှ ဈေးဆစ်၍ အကြွေးခံ၍ ဈေးဝယ်နေသော ရိုးစ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်တို့ အံ့မသြမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ရိုးစအနေဖြင့် သူပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို မမြင်သည်မဟုတ်။ မြင်တွေ့နေသည်။ သို့တစေလည်း ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်မှကလေးများ၏အသံသည် သူတိုင်ရှိနေပြီးဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ခက်ခဲသော လျှို့ဝှက်ချက်များကို နားလည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ရက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ဟူ၍ မရှိတော့။ ထိုအသံနှင့် အသက်ငယ်ရွယ်နုနယ်သောသူတို့၏ ရူးသားဖြူစင်မှု ပေါင်းစပ်မိသောအခါ ဘဝ၏ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံ ခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ်သည် သန္ဓေတည်လာခဲ့သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ သို့ မျက်လုံးအစုံသည် အသက်

အစ္စယံကြီးသူများ၏ ရင်ကျက် တည်ငြိမ်မှုကို ဖော်ပြနေပါသည်။ ကျွန်တော် တို့အမြင်ကိုပြောရလျှင် ထိုမျက်လုံးအစုံသည် တိုင်းတာ၍မရနိုင်လောက်အောင် နက်ရှိုင်းသောမေတ္တာဓာတ်ကိုလည်း ဖော်ပြကြပါသည်။

ဤကလေးမလေးအပေါ်၌ ကျွန်တော်တို့ထားရှိနေသော သာမန်စိတ် ဝင်စားမှုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပို၍ လေးနက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေ ဖြင့် သူ့အတွက် တစ်ခုခုလေးတော့ လုပ်ပေးမည်မည်ဟု ယူဆလာကြသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ရှိ၏ မွေးနေ့ နီးကပ်လာသည်ကို အမှတ်မထင် သိလာကြ သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိုကုန်နလ်လမ်း အဝတ်အထည်ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ရှိစိထံသို့ မွေးနေ့လက်ဆောင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပို့ပေးခဲ့ကြပါသည်။ နွေးထွေး လှပသော ဂါဝန်၊ ဖိနပ်သစ်၊ ခြေအိတ်သစ်စသည်တို့ကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထား သော ရှိ၏ရုပ်လွှာကို စိတ်အာရုံတွင် မြင်ရထင်ရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါတ်ခြင်း။ ကျွန်တော်တို့က ရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ သူနှင့်ဆုံဆုံမိအောင် ရှောင် နေကြသည်။ သို့သော်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားသည်အခါ အဝတ်အစားသစ်များဖြင့် ရှိစိတစ်ယောက် ခွဲသားလှပနေပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ချင်း ပြောမိကြသည်။ တနင်္လာနေ့ သူနှင့်ဆုံဆုံသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့လူစု အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ရှိစိသည် ခါတိုင်းဝတ်နေကျ ဂါဝန် အစုံတို့အပြင် ပင်ဖြစ်သည်။ ကလေးအား မြို့စောင်စုတ်ကလေးဖြင့် ချီ၍ပိုးထားသည်။

‘ဟဲ့... ရှိစိ၊ နင့်အဝတ်အစားသစ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ’ဟု ဒီဖားက မေးသည်။

သူသည် ချက်ချင်းအဖြေမပေး။ အချိန်အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အား မော့မကြည့်ဘဲပြောသည်။

“ပေါင်ထားတယ်၊ အိမ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ မစ်ချယ် နို့သောက်ရမှ ဖြစ်တာ”

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ရှိစိသည် သူ့မောင် ကလေးအတွက် သူပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စန့်လှတ်နေရပါလား။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က သူ့အား ကူညီနိုင်မည်ဆိုပါမူ ဤ အဖြစ်မျိုးနှင့် သူ နောက်ထပ်ရင်ဆိုင်ရဖို့မရှိ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် လော် ဟန်းလမ်း သင်းအုပ်ဘုန်းကြီး ဖသာဝံလ်ရှိထံသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က ရှိစိအကြောင်းပြောပြသည်။ ရှိစိအား တတ်အားသရွေ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ ပြောပြသည့်အခါ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်၍စဉ်းစား နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာညှိတသည်။

“တို့အနေနဲ့ သူ့ကို တောပိုင်းခဏ ပို့ထားပေးနိုင်ရင်တော့ ရတယ်၊ ဂဲလ်ဝေးဘက်ကို ပို့ဖို့ပါ။ ဟိုမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေထဲက အဲ... ကာရော့စ်တို့ရှိ တယ်၊ လူကောင်းတွေပါ။ သူ့သွားချင်အောင် မင်းက နားချဖို့တော့ လိုလိမ့် မယ်” သူသည် ကျွန်တော့်အား တခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကလေးမ လေးဟာ ငယ်သေးပေမယ့် တကယ်မိခင်စိတ်ရှိတဲ့ မိအေတစ်ယောက်ဖြစ် နေတယ်၊ သူ့ဘဝရဲ့အားဟာ အဲဒါပဲ”

ဟိုဘက်သည်ဘက် စာများအပြန်အလှန် ရေးခဲ့ကြပြီ။ သည့်နောက်

တစ်ပတ်ခန့်တွင် ကျွန်တော် လောဂ်ဟန်းလမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ကလေးများသည် ရိခိအားဝိုင်းရုံကာ စားပွဲ၌ထိုင်နေကြသည်။ ရိခိသည် ပေါင်မုန့် လေးတစ်လုံးကို တစ်ချပ်ချင်းစီ ခွဲလှီးနေသည်။

“ဟေ... ရိခိ၊ မင်းခရီးသွားရတော့မယ်” ဟု ကျွန်တော်က စကားစသည်။

သူက ကျွန်တော့်အား နားမလည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့် လိုက်ပြီး နဖူးပေါ်ကျသည့် ဆံစများကို လက်နှင့်သိပ်၍ တင်လိုက်သည်။

‘မင်း၊ ရဲလ်ဝေးကိုသွားရမှာဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။’

‘၁၄ ရက်လောက်ပဲ ကြာမယ်၊ ယာတောတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ် ရမယ်၊ ဟိုမှာလဲ ကြက်တွေအစာကျွေးဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ ယာတောတွေထဲမှာ ပြေးလွှားပြီး ကစားလို့ရတယ်။ နားနဲ့တွေ့ အလှုပ်ပယ် သောက်ရမယ်’ တိဒဂ်မျှ သူ့မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သိမ်းလာသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သူသည် ခေါင်းခါ လျက်ရှိပါသည်။

‘ဟင့်အင်း... သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကလေးတွေနဲ့ အဖေ့ကို ကြည့်ရဦး မယ်’

“မဟုတ်ဘူး ရိခိ၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ စစ္စတာတွေက မင်းအဖေနဲ့ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးထားလိမ့်မယ်၊ မင်းလုပ်မှဖြစ်မှာ၊ မလုပ်ရင် မင်းနေမကောင်းဖြစ်ပြီး လသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်မ မသွားနိုင်ဘူးဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်မ မောင်လေး မစ်ချယ်ကို ခွဲမသွားနိုင်ဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းသူ့ကို ခေါ်သွားနိုင်တာပဲ”

သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်။ နောက် တစ်နေ့သူ့ကို ဘူတာလိုက်ပို့ပြီး ရထားပေါ်တင်ပေးသည့်အခါ သူ့မျက်လုံး များသည်ပို၍ပင် အရောင်တွေတောက် လာကြပါသည်။ ရထားထွက်သည့် အခါ သူသည်သူမောင်လေးအား ညှဉ်းအရိုးဝေါ်ထွက်နေသည့် ခူးနှစ်လုံးပေါ် တင်ကာ နားတစ်ဖက်တွင်ကပ်၍ တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

“နားမတွေ၊ မစ်ချယ်”

သူတို့မောင်နှမနှင့် ပတ်သက်၍ ကာရော့စ်တို့ထံမှ ရောက်လာသည့် သတင်းများသည် သတင်းကောင်းများဖြစ်ပါသည်။ ယာလုပ်ငန်းတွင် အလုပ် ဝင် လုပ်နေသော ခိုန်တစ်ယောက် ဝလာသည်ဟုလည်းသိရ၏။ သတိပုံ မမှန်မကန်ဖြင့်ရေးထားသော ပို့စကတ်ပေါ်မှ ရိန်၏ မည်မညာ မလှမပ လက်ရေးသည့် သူယခင်က မရရှိခဲ့ဖူးသော ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ရှိနေကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ စာအဆုံးတွင် သူ မောင်ကလေး မစ်ချယ်မှာလည်း တောပိုင်း ဒေသနှင့် အလွန်တည့် သည်ဟုလည်း ရေးထားသည်။

သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ ကုန်သွားသည်။ သီတင်းပတ်ကုန်ခါနီး တစ်ရက် တွင်

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် သတင်းထူးတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ကာရော့စ် လင်မယား မစချယ်အား မွေးစားလိုသည်ကို။ ကာရော့စ်လင်မယားသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ်တွင်း အရွယ်များဖြစ်သည်။ ချမ်းသာကြွသော်လည်း သားသမီးမရှိ။ သူတို့သည် မစချယ်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီ။ သူတို့အနေဖြင့် မစချယ်အား ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားပါမည်ဟုဆိုသည်။

ဒင်နီအဖို့တော့ ကြားရသည့်သတင်းသည် အံ့မခန်းရှိလှသည်။ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပင်ဟုလည်း သူနားလည်လက်ခံသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကို သူမဆုံးဖြတ်နိုင်။ သူ့သမီးရှိစေရန် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရဦးမည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့အတွက် ရှိစွဲအား လုံးဝလွှဲလိုက်သည်။ ၈၄ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိရ။ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့အတွက် သူမည်မျှလောက်အထိ ခစားနေရသည်ကိုလည်း မသိပါ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့အဖေနှင့် ကလေးများအား ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသော်လည်း တစ်လမ်းလုံး ရထားပေါ်တွင်ငြိမ်တိတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်လာသည်ဟု သိရသည်။

“သူ့အကျိုးအတွက်ပဲဟု ရှိစွဲကပြောသည်။ “သူ ကောင်းစားမယ် ကိစ္စမှာ ကျွန်မက လမ်းပိုက်ထားလို့မဖြစ်ပါဘူး”

လော့ဂ်ဟန်းလမ်းတွင် ပြန်နေရသောရှိန်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဖြင့် မူလတာဝန်များကိုယူသည်။ ယခင်ကထက်ပို၍ တာဝန်သိကာ အလုပ်ကို ဇောက်ချ၏လုပ်သည်။ ရှိစွဲ၏ တိုက်တွန်းမှုများကြောင့် ဖခင်ဒင်နီသည် အနေအထိုင်မှန်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူပြင်လာခြင်းသည် မည်မျှအထိ တည်တံ့ခိုင်မြဲမည်ကိုတော့ အာမခံချက်မရှိ။ သို့သော်လည်း ယခင်ကလို မမူးမရူးတော့ခြင်း၊ အလုပ်မှန်မှန်လုပ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ရှိစွဲတို့ အိမ်ထောင်စုချောင်လည်လာသည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ မြေတိုက်ခန်းသို့ ယခင်ကထက်ပို၍ အိမ်နှင့်တူလာသည်။ စနေနေ့များတွင် ကြောင်အိမ်ပေါ်၌တင်ထားသည့် လက်ဖက်ခြောက်တုံးခွက်လေးထဲသို့ သို့လင်ပြားကလေး အနည်းငယ်ထည့်၍ စုထားနိုင်သော အခြေအနေသို့ပင် ရောက်လာခဲ့သည်။

မစချယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝမ်းသာစရာ သတင်းများကိုသာ ကြားကြ ရ၏။ မစချယ်၏မွေးစားမိဘများသည် မစချယ်ပျော်အောင် အထူးတလည် အားမထုတ်ရ။ အခုဆိုလျှင် သူတို့သည် မစချယ်အား သူတို့၏ ရင်သွေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူတို့သားကလေးဟုပင် ပြောနေကြပြီ။ ထို့နောက် တစ်နေ့သောနံနက်တွင် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ မစချယ် သည် နမိုးနီးယားခေါ် အဆုတ်ရောင်ရောဂါဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသည်ဟု ရေးသားထားသည်။ ိစသည် နှုတ်ခမ်းများကိုကား စာကိုငေးကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ စုဘူးကိုယူ၍ ငွေစများကို ရေတွက်ကြည့် သည်။

“မောင်လေးဆီ ငါသွားမယ်” အားလုံးက ပိုင်းတားကြသော်လည်းမရ။ သူ့မောင်ကလေး ဤမျှ လောက်အထိ အပြင်းအထန် နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်တွင် သူ့အနား၌ရှိပါက အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင်ပြုစုနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဒါကို သူတို့တစ်တွေ မသိကြဘူးလား။ သူ့မောင်လေး၊ အပီမပျော်လျှင် နဖူးကို

အသာအယာပွတ်၍ သိပ်ပါက ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားမည်ဖြစ်၏။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင် အမာချကာ ခရီးသွားရန်စီစဉ်သည်။ ကလေးများအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးဖို့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ထံအပ်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ရထားစီး၍ ဘူတာသို့သွားသည်။

ထိုညတွင် ရိပ်စိသည့် ကာရော့စ်ယာတောရှိ သူ့ မောင်လေးအတွက် သူ့နာပြုဆရာမတာဝန်ကုယူသည်။ နောက်ပိုင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သွားသည်ကို ဖာသာဝဲလ်ရှီထံမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့သိရပါသည်။

မစ်ချယ်ခံစားနေရသော နမိုးနီးယားမှာ ပြင်းထန်သည်။ အထူးသဖြင့် ချောင်းဆိုးပွဲမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ စိန်သည် သူ့တွင် ကျ ရောက်လာနိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို လုံးဝဝရမစိုက်။ မစ်ချယ်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ အတွက်ကျသည့် အချိန်ထိ မနားမနေပြုစုသည်။ နေ့ရောညပါ တစ်မေးမှမအိပ်။

နောက်ဆုံးတွင် မစ်ချယ်၏ အခြေအနေသည် စိုးရိမ်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဆင့်ကို ကျော်လာသည်။ မစ်ချယ် သက်သာပြီဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ သူသည် မစ်ချယ်၏ဘေးမှ အသာအယာထလာသည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် သူ့နားထင်များကို ဖိထားသည်။

“အခုမှပဲ ကျွန်မ နားရတော့မယ်”ဟု ပြီးကာရယ်ကာ ပြောသည်။

“ခေါင်းကကိုက်လိုက်တာ အလွန်ပဲ”

မစ်ချယ်ထံမှ ရောဂါပိုးသည် ရိပ်စိထံ ကူးစက်သွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် လည်း သူ ကျတော့ ရောဂါပိုးက အဆုတ်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမဟုတ်။ သူ့ အဖြစ်က ပို၍ဆိုးသည်။ “ညှို့မိုကောက်လီ မင်နင်ဂျိုက်တစ် Neu-mococcal meningitis ခေါ် ဦးနှောက်နှင့် ကျောရိုးရှိ အာရုံကြောများ ယောင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပို၍ဆိုးဝါးပြင်းထန်သည်။ စ၍ဖြစ်ပြီဆို ကတည်းက သတ်မရတော့။ သူကွယ်လွန်သည့်အခါ အသက်ဆယ့် လေးနှစ် မျှသာ ရှိပါသေးသည်။

*****

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ရိပ်၏ မြေပုံ ဆီသို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့သားနှစ်ယောက် မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အထီးကျန်နိုင်လှသော ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဂဲလ်ဝေး ပင်လယ်အော်ဘက်မှ အနောက်လေသည် ဖြည်းဖြည်းသဘာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကော့တိုက်ချီတိုက်အိမ်ကလေးများ ဆီမှ လေနှင့်လိုက်ပါလာနေကြသော မြက်ခြောက်မီးနီးငွေ့ များ၏ အနံ့သည် သူ့သားနှစ်ယောက်တွင် တသင်းသင်းပျံ့ လျက်ရှိပါသည်။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၏ အသက်ဟုဆိုရမည့် အနံ့ဖြစ်ပါ၏။ ရိပ်၏မြေပုံသည် သေးသေး၊ ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးဖြစ်သည်။ ချုံပြည့်စိမ်းလန်းနေသောလည်း မြက်ပင်များအောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေသည့်နယ်ရှိသည်။ မြေပုံထက်တွင် နှင်းဆီရိုင်းပင်လေးတစ်ပင် ပေါက်နေသည်။ ထွက်နေသည့် ကွင်းမှာ တစ်ကိုင်းတည်း။ ရုတ်တရက် တိမ်ညိုတိမ်ညိုများ၏ နောက်ကွယ်မှ နေသည် ဘွားခနဲထွက်လာသည်။

သူ့ရှင်ခြည်များသည် တစ်ပွင့်တည်းသော နင်းဆီပွင့်ဖြူဖြူနှင့် ရိပ်နာမည်
ရေးထိုးထားသော ကမ္ဘာဦးကျောက်တိုင်ဖြူဖြူလေးပေါ်သို့ ဖြာ၍ကျလာ
လေသည်။

*****

အခန်း (၄)

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ မင်းတစ်သက်မှာ ဒီလောက် ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမျိုး မြင်ဖူးခဲ့သလား”

တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်၊ ကြောကြောမော့မော့ ဝတ်စားဆင်ယင် ထားသည် ပထမတန်းခရီးသည် အမျိုးသမီးကြီးက အထက်စီးလေသံ ကြီးဖြင့် သူ့အနီးမှ လူငယ်အား လှမ်း၍ပြောလိုက်သည် စကားဖြစ်သည်။ လစ်ဖာပုဒ် ဆိပ်ကမ်းမှ အန္တိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့သို့ ထွက်ခွာမည့် “ရာဝါလ်ပင်ဒါ” ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး၏ အထက်တန်းခရီးသည်များ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် လူငယ်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ရပ်နေကြသည်။ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသောလူငယ်၏ ဟန်ပန်အမူအရာသည် လူပေါကြော့ တစ်ယောက် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် သူတို့နှစ်ယောက် ကြည့်နေသည့်ဘက် သို့ ရောက်သွားသည်။ အလွန်ရပ်ဆိုင်းသည့် အန္တိယနိုင်ငံသား ကုလားသင်္ဘော သားတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ လူပုံက ဂင်တိုတို၊ ပုကွကွ၊ ခြေထောက်များက တိုတို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အချိုးအစားမမျှအောင် ကြီးမားသောဦးခေါင်း၊ နားရွက်မှ နားထင်အထိကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု၊ ကျွန်တော်သိထား ရှိသလောက်ဆိုလျှင် ဤတိုင်းရင်းသားသည် သင်္ဘော၏ဆလင်၊ သို့မဟုတ် ရိက္ခာထိန်းဖြစ်ဖို့များသည်။ သူသည် ကုလားသင်္ဘောသားများ ကုန်ပစ္စည်း တင်သည့်ကု ရပ်၍ကြည့်ကာ စိမ့်မန့် ခွဲနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်လက္ခဏာ လူနဲ့မတူဘူး” လူငယ်က သူ့နတ် ခမ်းမွေးကို လက်နှင့်လိမ်ဆွဲပြီး ခိပ်ပြီးပြီးလုပ်၍ ကြည့်နေရာမှ အမျိုးသမီးကြီး အား ပြန်ပြောသည်။ “ဒီသတ္တဝါက မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ပိုပြီးတူတယ်၊ သူ ကိုမြင်တော့မှပဲ ကျွန်တော်တို့ အချစ်တော်ကြီးဒါဝင်ရဲ အယူအဆ မ်မှားဘူး ဆိုတာ သိရတယ်”

အောက်ထပ်ရိုအခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်သုံးပတ်က ဆေးပညာဘွဲ့ ကိုရခဲ့သော ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်ပြောပြ ခြင်းက မစွမ်းနိုင်သည့် ဝမ်းသာခြင်းမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းအပြည့်ဖြင့် တကွသိလကြော့ငြာသင်ပုန်းဆီသို့ သွား စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ကြည့်ခဲ့ရသည် အဖြစ်ကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်သေးပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် စုဆောင်းထားသမျှငွေလည်း တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မကျန်တော့။ မီးစာကုန် ဆီခန်းအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်၏။ ယင်းအခြေအနေမျိုးနှင့် စာမေးပွဲကျခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် စာမေးပွဲထပ်ဖြေနိုင်ဖို့ အလားအလာလုံးဝမရှိ။

ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိနေသော ကျွန်တော်သည် ရေဆုတ်ထား သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်း၌ပတ်ကာ တစ်ညပြီးတစ်ည အရက်တက် ချိန်အထိ မနားမနေ စာကျက် ခဲ့ရသည်။ ဤမျှလောက်ကြီးစားအားထုတ်

ခွဲခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ ရုံမျှမက စာစစ်တုတ် အဖွဲ့က ဂုဏ်ထူးပင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မရှိပါ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကိုယ့်အောင်မြင်မှုအတွက် မျက်ရည်ပင်ကျမိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ဘေး၌ကပ်၍ရပ်နေသော ချစ်သူတို့ထဲမှလည်း စာမေးပွဲအောင်မြင်သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့် စကားလှမ်းပြော သည်။

“ဒီမနက် မျက်ရည်ထွက်လင်း (Lachrymal gland) နည်းနည်း လှုပ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အက်ထရိုပင်း (atropine) ဆေးစားဖို့ပဲ ညွှန်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘီယာတခွက်တဖလား မော့ဖို့ပဲ အကြံပေးရမလား’

သူ့အဖို့ကတော့ ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်သည်။ သူ့အဖေသည် ဝင်တန်မြို့ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ရုံမျှမက လပ်ဖလန်သံဃာစက်ရုံကို ပိုင်ဆိုင်နေသည် မဟုတ် ပါလား။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်ပြီးနောက်တွင်လည်း ကျွန်တော်က ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော်ဌာနမှူးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပါမောက္ခ စတော့ မင်း၏ ကူညီမှုဖြင့် အက်စ်အက်စ်ရာဝါလ်ပင်ဒါ”ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော၌ ယာယီ သင်္ဘောဆရာဝန်အလုပ်ကို ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဖြေစာမေး ပွဲ” စစ်စဉ်ကတည်းက ငွေကြေးအဆမတန်ချီတနေသည်ကို သိနေသော စတော့မင်းက အန္တိယသို့ တစ်ခေါက် လိုက်သွားပြီး ပြန်လာလျှင် ကျွန်တော့် အခြေအနေ ပြန်၍တက်လာလိမ့်မည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့ပါသည်။

ရာသီဥတုကြည်လင်သာယာပြီး တည်ငြိမ်သောအချိန်တွင် ရေလမ်း ခရီးအစပြုသည်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ရေတိမ်ဖြစ်သော ဘားကေးပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ လှိုင်းတိပိုးများ ထကြွနေ သော်လည်း ဘာပြဿနာမှမရှိ။ မကြာခင်မှာပင် သင်္ဘောသည် ဂျီဘရောတာ ရေလက်ကြားကိုဖြတ်ကာ မြေထဲပင်လယ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ရာဝါလ်ပင်ဒါသင်္ဘောသည် နိုင်ငံသောသင်္ဘောဖြစ်သည်။ ဦးစီး အရာရှိများမှာ လူဖြူများဖြစ်၍ သင်္ဘောသားများမှာ အန္တိယတိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်သည်။ ရာဝါလ်ပင်ဒါသည် စစ်အတွင်းကလည်း ပြောင်မြောက်စွာ အမှု ထမ်းခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ ကျောက်မီးသွေးထိုးရသောသင်္ဘောဖြစ်၍ ပြန်လည်အစား ထိုးပြုပြင်ခြင်းလုပ်မထားသဖြင့် သွားလာရာ၌ အတော်ကြီးလေးလံနွေးကွေး သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူငယ်ဆရာဝန်ပေါက်စတစ်ယောက်အဖို့ မည်မျှပင် နွေးနွေး အကြောင်းမဟုတ်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အေးမြ နူးညံ့သော လေပြည် လေညင်း၊ ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်၊ စွဲမကွယ်ကောင်းသော အထူးအဆန်းများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့်အတွက် စိတ်လက်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ လျက်ရှိသည်။ ရေမြစ်ရေလှိုင်းများ ပတ်လည်ဝန်းရံနေသည့် ကျွန်းများ၊ အဆန်းတကြယ်ရှိလွန်းလှသော အာဖရိကတိုက်ကမ်းခြေ၊ အလှမ်းဝေးဝေးမှ ထုံးဖြူသုတ် တံတိုင်းများကာရံထားသည့် ရွာများ၊ ရေပေါ်သို့ ခုန်ပျံမြူးထူး၍ တက်လာနေကြသော လင်းပွင့်များ ဤ အရာအားလုံးသည် သူ့စိတ်ကို ကြည်လင်ချမ်းမြေ့အောင် ဖန်တီးပေးနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သင်္ဘောတစ်စီးလုံး ဦးပိုင်းမှပွဲပိုင်းအထိ ခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်ကျပ် နေသည်။ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည့် လေးနှစ်မျှကာလအတွင်း သယ်ယူပို့ဆောင်

ရေးလုပ်ငန်းသည် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။
ငြိမ်းချမ်းရေး ပြန်လည်တည်ရှိလာသည့်အခါတွင်မူ လူတိုင်းသည် ခရီးသွား
လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြ လာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် သာမန်
အပျော်ခရီး၊ အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာကြသူများလည်းပါသည်။ လပေါင်း များစွာ
နှစ်နှင့်ချီ၍ အိမ်၌ထိုင်နေကြရသော စီးပွားရေးသမား လုပ်ငန်းရှင် များလည်း
ပါဝင်သည်။ အထူးသဖြင့် ကာလကတ္တားနှင့်ဘုံဘေသို့ သွားကြ မည့်
ဝါဂွမ်းနှင့်ဝုန်းလျော် ကုန်သည်ကြီးများ သံတိုသို့သွားမည့် လက်ဖက် ခြောက်
ခြံပိုင်ရှင်ကြီးများနှင့် ကန်ပူရီသို့သွားမည့် စက်ပိုင်ရှင်ကြီးများ
အများအပြားပါသည်။ ခရီးသည် အုပ်စုထဲတွင် အင်္ဂလိပ်-အင်ဒိယန်းခေါ်
အင်္ဂလိပ်ကုလားကပြား စစ်အရာရှိများနှင့် သူတို့ဇနီးသားသမီးများလည်း
ပါဝင်ကြသည်။

သင်္ဘောစထွက်သည် ပထမညမှာပင် သစ်လွင်တောက်ပသော ဝတ်စုံများ
ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြသည့် ခရီးသည် လူမျိုးပေါင်းစုံ ပျော်ရွှင် မြူးထူးပွဲကြီး
သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ အစပြုသည်။ ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ အပြန်အလှန်
သွတ်ပွဲဖြတ်ပွဲများ၊ အစလှိုက်အပြုလိုက်သေကြသည် လူသတ် ပွဲကြီးများ၊
ကူယစိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း၊ သောကပရိဒေဝမီးများ တောက် လောင်ခြင်း၊
စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းပျက်ပြားခြင်း၊ ကြောက်လန့် ခြင်းစသော ခံစားမှုများနှင့်
ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသောနှစ်များ ရုတ်တရက် ကမ္ဘာကြီးရှူးသွား ခဲ့သော
အချိန်ကာလသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ လူအားလုံးသည် လူသေကို
အသက်ပြန်သွင်းထားသည်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။

ထိုညအဖို့ အရူးအမူး စိတ်ရှိလက်ရှိ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပျော်ပါးကြ သည်။
ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အားကစားပွဲများ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ ကပွဲခန့်ပွဲများ၊
ကော့ဘေးပါတီခေါ် အရက်ပွဲများ၊ စိတ်ကူးရသလို လက်တန်းထလှုပ်ကြသည့်
တော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ ဖင်စီဒရက်စပါတီခေါ် စိတ်ကူးပေါက်သလို ချုပ်ထားသည့်
ဝတ်စုံများနှင့် မြူးထူးကြသောပွဲများ စသည်... စသည်ဖြင့် ပွဲပေါင်းစုံကျင်းပ
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ပျော်ပါးစားသောကပွဲ မျိုးတွင် သင်္ဘော
ဆရာဝန်သည် မကြာခဏ အခေါ်ခံရတတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။
သို့သော်လည်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်အတိုင်း ကျွန်တော်ကူယတိုင်ပင်လျှင်
တော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်သွား
နေမိပါသည်။

ဤပွဲမျိုးတွင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြင့်
ချဲ့ထွင်နိုင်သူများမှာ မစ္စဂျီပီစမစ်တို့မောင်နှမလို လူတန်းစားများဖြစ် ပါသည်။
မစ္စဂျီပီစမစ်မှာ သင်္ဘောထွက်မည့်နံနက်က ကုန်းပတ်ပေါ်၌
ကျွန်တော်နှင့်ဆုံမိသဖြစ်သည်။ သူ၏ မောင် ရှိနယ်သည် ဘင်္ဂလားပြည်နယ်၌
တာဝန်ကျသော မြင်းတပ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်သည်။ ကံမကောင်း အကြောင်း
လူသဖြင့် သူတို့မောင်နှမသည် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ ကျွန်တော်စားပွဲ၌
ဝင်ထိုင်နေကြသည်။ ရှိနယ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်၍ ဟန်အမူ
အရာမှာ ပေါင်းသင်း ခက်ခဲမည့်ပုံစံမျိုးရှိသည်။

သူ့အစ်မကတော့ မျက်နှာကြီးသူကိုမှ ပေါင်းမည့်သင်းမည့် လူစား မျိုးဖြစ်၏။
စကားပြောလျှင် အထက်စီးလေသံနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြောပြန်တော့ လည်း
တစ်ဖက်သာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိမရှိ သတိမထားဘဲ စကားကို အမျှင် မပြတ်

ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ ဂုဏ်သရေရှိ မိတ်ဆွေများအကြောင်း၊ သူ့အမျိုးသမီးအစေခံအကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူ့ မြင်းများနှင့် ခွေးများ အကြောင်း၊ သူ့အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည့် အကြောင်းအရာ ဟူသမျှကို တစ်ဖက်သား စိတ်ပျက်ငြိုးငွေ့လာအောင် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ အန္တိယနိုင်ငံ ပက်ရှပ်နှင့်ဒါဂျီလင်မြို့ များသို့ ရောက်သွားလျှင် အထက် တန်းစားများက သူ့ အားမည်မျှလောက်အထိ ခင်မင်ကြလိမ့် မည်ဟူသော ကြားလုံးမျိုးလည်း သူ့စကားတွင်ပါသည်။ စကားတွေ ပြောပါများလာတော့ စကားထဲက ဇာတ်ပြလာသည်။ သူ့ အန္တိယရောက်လျှင် အင်္ဂလိပ်အထက် တန်းစားများနေသလိုနေမည်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများထက် မြင့်မြတ်သည် ဟူသော အယူအဆကို သူသိပ်ပြီးသဘောကျသည်။ မိမိတို့လက်အောက်ခံ ကျွန်လူမျိုးများအား ဖိနှိပ်ထားပါမှ တော်ရုံကျမည်စသော စကားများလည်း ပါလာသည်။

ကျွန်တော်အား သူပြောချင်တာပြောပြနေရင်းက ကျွန်တော်တို့စားပွဲ၌ တာဝန်ကျသည့် စားပွဲထိုး ပါရစီလူငယ်အား ကြိမ်းလားမောင်းလား၊ ဝေါက် လားငန်းလား လုပ်သည်။ စားပွဲထိုးလူငယ်သည် သဘောကောင်းသူဖြစ် သော်လည်း အနည်းငယ် နှေးကွေးလေးလံသည်။ ဒါကိုပင် အပြစ်တစ်ခုလုပ် ကာ ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်း ပြုနေလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ပြုရာ၌လည်း တိုးတိုး သာသာပြုခြင်းမဟုတ်။ ဘေးစားပွဲမှလူများ လှည့်ပြီးကြည့်အောင် လူကြား သူကြားလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့လိုလူစားတွေက နှိုမ်ထားမှတော်ရုံကျတာ၊ အစ်မပြောတာမှန် တယ်မဟုတ်လား ရှိနယ်”

“အာ.. ဟုတ်တာပေါ့ သူမောင်က အစ်မနှင့် သံယောင် လိုက်၍ ထောက်ခံသည်။ အစ်မပြောတာ သိပ်ကိုမှန်တယ်”

“ရှင်.. သူတို့ကို လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေဆိုပြီး လွှတ်ထားကြည့်ပါ လား၊ သူတို့ခေါင်းထဲ ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးတွေ ဝင်လာမယ်ထင်သလဲ”

“မှန်တယ်၊ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ အဲ...အဲ ဟို မှတ်မိကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ စစ်ဗာရီတွေနဲ့ ပုန်ကန်မှုတုန်းက ကျွန်တော် တို့ ပစ်သတ်ခဲ့ရတာတွေလေ”

“သိပ်ကို မှတ်မိတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီမယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အမြင်ကျယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေ ဆင်းရဲသားတွေဟာ နဲ့လဲမရှိ၊ ခန့်ငဲ့ရည်လဲမရှိ၊ သစ္စာကျတော့လဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီးဘင်တလေက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ ဖူးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ .....

ကျွန်တော်တို့ ပို့ဆက်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ခရီးသည် တိုင်း ကမ်းပေါ်တက်၍ လည်ပတ်ကြသည်။ ပိုးသားဝတ်စုံများ၊ တဘက်များ၊ စီးကရက်များ၊ ရေမွှေးများနှင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းများ ဝယ်လာကြသည်။ အားလုံး ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။ သဘောသည် လက်ဆက်စီရပ်တို ကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြွေလိမ်မြွေကောက်

ဖြစ်နေသော စိုးအက်တူးမြောင်းအတွင်းသို့ဝင်သည်။ သံစုံတီးဝိုင်းမှ တီးသံမှုတ်သံများသည် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ ခရီးသည်များသည် ကဟယ် ခန့်ဟယ်နှင့် ပို၍သောင်းကျန်းလာကြ၏။ တူးမြောင်း၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် သက္ကန္တာရ၊ ခရီးသွားနေကြသည် ကုလားအုတ်များနှင့် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာကျက်စားလေ့ရှိသော အာရပ် လူမျိုးတို့၏ စခန်းများ၊ နေဝင်ချိန် ခရမ်းရောင်သမ်းနေသည့် ကောင်းကင်ပြင် ကို နောက်ခံပြု မြေပြင်ထက်သို့ မည်းမည်းအရွပ်ကြီးများ ကျလျက်ရှိကြ သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်နီ ကိုဖြတ်သည်။ အေဒင် ကမ်းထက်ရှိ ကုန်းခေါင်ခေါင်မြေပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ အာရေဘီယန်ပင်လယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော်အပဲခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ် သော ဆေးခန်းထဲ၌ထိုင်နေခိုက် ဆလင်ဟာဆန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ကုန်းပတ်အလုပ်သမားနှစ်ဦး ပါလာသည်။ ကျွန်တော်က ဝင်ခွင့် မပြုမချင်း တံခါးမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ဝင်ခွင့် ရသောအခါ ဦးခေါင်းညတ်၍ အရိ အသေ ဆလံပေးသည်။ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်နေသောလေသံကြောင့် သူသည် ကျွန်တော်ကြားနိုင်အောင် အော်၍ပြောနေရသော်လည်း လေးစားမှုအပြည့် ပါသော အသံဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါက်တာ ဆပ်၊ ကျွန်တော်လူနှစ်ယောက် ဖျားနေတယ်လို့ထင်ပါ တယ်”

သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုသည်မှာ နေကောင်းပုံမပေါ်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေကြောင်း ပြောကြသည်။ ခေါင်းအလွန်ကိုက်ပြီး အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခနေသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရောဂါကြီးတစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဟုထင်ကာ ထိတ်လန့်ကြောက် ရွံ့နေကြသည်။ အကျိုးများချွတ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်စတင်စစ်ဆေးနေချိန်တွင် သူတို့၏ ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးများသည် ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေကြ ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် အဖျားဝင်နေသည်မှာ သေချာသည်။ အသား တွေခြောက်သွေ့ကာ ပူနေသည်။ လျှာတွေ ကြမ်းထော်နေသည်။ ဤလက္ခဏာ များသည် ဆိုးရွားသောအခြေအနေကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်၏။ အဆုတ်နှင့်တော့ ဆက်စပ်ပုံမရ။ လည်ချောင်း ခြောက်သွေ့ပူလောင်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ ဝမ်းဗိုက် တွင်လည်း ချွတ်ယွင်းချက်မတွေ့။ ငှက်ဖျားများဖြစ်နေသလား ဟု ကျွန်တော် တွေးသည်။

ထို့နောက် သူတို့လက်များကိုဆွဲ၍ သွေးစမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ၏နူးညံ့သော လက်ချောင်းများသည် နှစ်ဦးစလုံး၏ အရေပြားပေါ်မှ ခပ်ကြမ်း ကြမ်း အဖုကလေးများကို စမ်းမိသည်။ ကျွန်တော် အလွန်တကြားဖြစ်သွားပါ သည်။ ကျွန်တော် မမှားနိုင်ပဲ။ ကျွန်တော်သည် လူနာနှစ်ဦး၏ တံကောက် ကွေးများနှင့် ချိုင်းများအား အသေအချာကြည့်သည်။ ပေါက်ကွဲနေကြသည့် အရေကြည်ဖုကလေးများ တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ပေါက်စတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်လည်း ငယ်၍ အတွေ့ အကြုံကလည်း မရင့်ကျက်သေး။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သည် မိမိ၏စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည် ခံစားမှုများကို ထိန်းချုပ်ဖုံးကွယ် နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဆလင်အနေဖြင့် စကားတစ်ခန်းမှ မပြောသော်လည်း ကျွန်တော် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူပါရော၍ မျက်နှာပျက်နေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများ သူ့ လူများ၏

ရောဂါအခြေအနေဆိုးဝါးသည်ဟု သိနေကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား ဆေးခန်းထဲမှစောင့်နေရန် မှာသည့် အခါတွင်လည်း ပါးစပ်မှ ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ စိုးရိမ်သောကမကင်းသော မျက်နှာ ထားဖြင့် ခေါင်းကိုအသာညှိတ်ပြပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆေးခန်းထဲမှ ကသောကမျော ထွက်လာခဲ့သည်။ ကပ္ပတိန်ဟင်းဘဲလ်မှာ သူ့အခန်းထဲ၌မရှိ။ အောက်ထပ်ရှိ ရေကြောင်းပြ မြေပုံခန်းထဲရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် ဖြုန်းခန့် ဝင်သွားသည့်အခါ သူက ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။

“ကပ္ပတိန်ခင်ဗျာ၊ သဘောပေါ်မှ ကျောက်ရောဂါဖြစ်နေပါတယ်။ ကုန်းပတ်သဘောသားနှစ်ယောက် ကျောက်ပေါက်နေပါ တယ်”

ကပ္ပတိန်၏နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းကျပ်စွာ စေ့သွားသည်။ သူသည် အသက်ဝါးဆယ်ဝါးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါအထိ လူပုံက တုတ် ခုခိုင်နှင့် ကြံ ခိုင်ဆဲဖြစ်၏။ ဆံပင်ညပ်ထားပုံက ခပ်တိုတို မျက်ခုံးမွေးများ က ထူထူ၊ အလွန်စည်းကမ်းကြီးသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ သို့သော်လည်း မတရားသဖြင့် မဟုတ်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဖက်မျှ၏စဉ်းစားတတ်သော အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ကျောက်ပေါက်နေတယ်” သူသည် တစ်ခွန်းမျှ ရေရွတ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားဟာ သေချာရဲ့လား” ဟုမေးသည်။

“သေချာပါတယ်ခင်ဗျာ” ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့မှာ ကျောက်ဆေး ပါမလာဘူးခင်ဗျာ”

“ခရီးသည် တစ်သောင်းဝါးထောင်အတွက် ကျုပ်တို့က ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆေးအလိုအလောက် သယ်လာလို့ရမှာလဲဗျာ၊ မရှူးစမ်းပါနဲ့”

သူသည် ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။

“ဒီမယ် ဒေါက်တာ” သူသည် ကျွန်တော်ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ “အခုနက ကျုပ်ဒေါသအလျောက် ပြောလိုက်မိတဲ့စကားကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်မိတ်ရှုပ်ပြီး အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ကံ...အခု ကျုပ်ပြောမယ်၊ နားထောင်ပါ။ ဒေါက်တာဟာ သဘောတစ်စင်းလုံးရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် တာဝန်ရှိတဲ့လူပါ။ ဒီကိစ္စက ဒေါက်တာရဲ့တာဝန်ပါ။ ကျုပ်သဘောပေါ်မှာ တင်လာတဲ့လူက မတန်တဆဖြစ်နေတယ်၊ ဝန်ထမ်းအင်အား သိပ်နည်းနေ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခင်ဗျားကိုကူညီဖို့ ဆလင်ကိုပေးထားမယ်၊ သူက သူ့လူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ကျုပ်လူတွေထဲမှာ ဆလင်ဟာ တောတော်အားကိုးရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီရောဂါကို မပြန်ပွားအောင်တာဝန် ယူပြီးလုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီသတင်းကို ခရီးသည်တွေ မသိအောင်ထိန်းပါ။ သိသွားလို့ကတော့ ခရီးသည်တွေ လန့်ဖျပ်ပြီး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာနေပါတယ်”

ကျွန်တော် မြေပုံခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ တာဝန်ကျေအောင် ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သဘောထွက်လာပြီ ဆိုကတည်းက

အေးအေးသာသာ နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိရမိသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပတ်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့်ထိုင်ကာ ပိုင်ရှိလိုက်၏။ စာအုပ်ကို ဖတ်လာခဲ့သည်။ နေ့ဝင်ချိန် တစ်တွေတောက်နေသည့် အလှတွင် တွေဝေငေးမောကာ စာရေးချင်စိတ်ဖြင့် စာရေးဆရာဘဝကို စိတ်ကူးယဉ် ကောင်းခဲ့သည်။ ကြီးကြီးမားမား ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ရသည့် လူနာဟူ၍ တစ်ယောက်မျှသာရှိခဲ့၏။ အာရေဘီယန်ပင်လယ်ပြင်၏ အလယ်သို့ ရောက်ခါမှပင် အခုလို ကြီးမားသည့် ရောဂါမျိုးနှင့်ကြုံရသည်။ သဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် တစ်သောင်းငါးထောင်။ ရောဂါက ကူးစက်လွယ်သည့် ကျောက် ရောဂါ။ ဆေးထိုးပေးစရာ ဆေးကလည်းမပါ။

ဆေးခန်းထဲပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ ကုလားသဘောသားတစ်ဦး မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က လူနာကိုတစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ဆလင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“မင်း သိတယ်မဟုတ်လား ”ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သိပါတယ် ဆပ်၊ ဒါမျိုးဖြစ်တာ အရင်ကမြင်ဖူးပါတယ်”

“ငါတို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားလူတွေနဲ့ ခွဲထားရလိမ့်မယ်၊ မရောအောင် အထူးသတိထားပြီး ကြည့်ဖို့လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆပ်၊ ကျွန်တော် ဆပ် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ် သဘောပေါ်တွင် သီးခြားခွဲထားနိုင်သည့် လူနာခန်းဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ အခြားသော လူနေခန်းများကိုလည်း သုံး၍မရ။ သဘောဦးပိုင်းတွင် ပျားပန်း ခပ် လှုပ်ရှားနေသော ခရီးသည်များကြည့်ကာ လူနာနှစ်ဦးအား ခွဲထားရေး ကိစ္စအတွက် ကြံရာမရဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆလင်အား လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဆလင်ဟာဆန်ကတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ပုံ မရ။ ကျွန်တော့်အား အေးအေးဆေးဆေးပင် ကြည့်နေသည်။

“သဘောပွဲပိုင်းမှာ နေရာလေးတစ်ခု လုပ်ပြီးထားရင်ရပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ဆပ်၊ အေးလဲအေးပါတယ်၊ လေကောင်းလေသန့် လဲ ရပါတယ်”

ဟာဆန်ရွေးသည့် ပွဲပိုင်းမှနေရာကို အပြင်မှမမြင်နိုင်။ အင်ဂျင်ခန်း နှင့် ဓာတ်အားပေးစင်တို့က ကွယ်ထားသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် တစ် ယောက်တည်း ကျိတ်၍လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ တစ်နာရီခန့်အတွင်းမှာပင် လေလို ခိုးလို တာလပတ်တုတ်တစ်လုံး ထိုးပြီးသွားသည်။ မကြာမီမေ့ရာနှင့် အိပ်ရာ ခင်းများရောက်လာပြီး လူနာနှစ်ယောက်ကို စနစ်တကျ နေရာချထားပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် ကျန်သဘောသား အားလုံးကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြသည်။ ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်ကာ ခေါင်း ကိုက်နေသူတစ်ဦး ထပ်တွေ့သည်။ ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးကြည့် လိုက်သည့်အခါ အရည်ကြည့်ဖုတ်လေးများတွေ့ ရသည်။ ထိုသဘောသားကိုလည်း လူနာ နှစ်ယောက်ရှိရာထဲသို့ ပို့ထားလိုက်ပါသည်။

“အဲ ... အခု အချိန်ကစပြီး ဒီလူနာတွေကိုကြည့်ဖို့ ငါ့ကို ဘယ်သူ ကူညီမလဲ”
ဟာဆန် အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲဆပ်၊ ကျွန်တော် ကူညီမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းသတိထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒီရောဂါက သိပ်ပြီးအကူး မြန်တယ်”

ဆလင်ဟာဆန် ပြုံးလိုက်သည်ဟုထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ မျက်နှာထား တည်လွန်း တင်းလွန်းသဖြင့် အတိအကျတော့မပြောနိုင်။

“ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ ဆပ်”

ဟာဆန်နှင့် ကျွန်တော် လူနာများအား ပိုးသတ်ဆေးရည်ဖြင့် ရေပတ် တိုက်ပေးသည်။ ပိုးကိုသတ်နိုင်သည့် ဆေးများတိုက်သည်။ ရောဂါမကူးစက် စေရန် အတွက် ပိုးသတ်ဆေးစိမ့်ထားသည့် အဝတ်များကို တဲ၏ဘေးပတ်ပတ် လည်မှ အလိုကာသည်။ လူနာများအတွက် ရေနွေးကျိုရန်နှင့် အစားအစာများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနိုင်ရန် ရေနံဆီ မီးဖိုကလေးတစ်လုံးကို သီးခြားထားပေး လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခရီးသည်များ နေလယ်စာ သွား၍စားနေခိုက် အစောင့်များကို ခဏမျှဖယ်ခိုင်းကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်တစ်ခုလုံးကို သင်္ဘော သားများ၏ အပ်ခန်းများပါမကျန် ပိုးသတ်ဆေးဖုန်းလိုက်သည်။ ဤအလုပ်များ ပြီးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော်စိတ်သည် များစွာပေါ့ပါးသွားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော် သင်္ဘောသားများကို ထပ်၍ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ရောဂါဝင်နေသူ သုံးဦးထပ်တွေ့ ရပြန်၏။ မနေ့ကခွဲထား ခဲ့သည် လူနာသုံး၏ အခြေအနေသည် ပို၍ဆိုးလာခဲ့လေပြီ။ ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ထွက်နေသော ကျောက်ဖုများသည် အရည် တရွဲရွဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်ရောဂါ၏ အဆိုးဆုံးသော အဆင့်ပေတည်း။

ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သင်္ဘောသားများထဲမှ ဖျားသူလေးဦး ထပ် ထွက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ယာယီလူနာဆောင်တွင် လူနာဆယ်ဦးမျှ ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ မည်မျှလောက်အထိ ခံနိုင်ရည် ရှိသည်ကို စမ်းသပ်သည့် ပွဲ ဖြစ်လာနေပေပြီ။ ဆလင်ဟာဆန်ကတော့ အခုအချိန်အထိ အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာ တစ်ခုတစ်မျှ မမြင်ရ။ သူ၏မည်းနက်နေသော အမာရွတ်ကြိုးနှင့် မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံး ပြူးပြူးကြီးများသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ရှိနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မှာ အားတက်ရပါသည်။ သူ့အနား၌နေရခြင်းသည် စိတ်ပျက်ဖို့ အချိန်မရ။ လူနာများကို စောင့်ရှောက်ပြုစုရာ၌ ဟာဆန်သည် ဖွဲ့ကောင်းလှချေ သည်။ လူနာများအား ရေတိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်စုပ်ပေးထားသည့် ဆေးရည် ဖြင့် လူနာများ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အမြဲမပြတ် လိမ်းပေးရသည်။ အစားအစာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည်။ သတိမရတစ်ချက်၊ တစ်ချက် ဖြစ်နေသော လူနာအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်ရသည့်အခါ ဘေးမှဝင်ကာ သည်။ လုပ်စရာရှိသမျှကို သူ လုံခြုံမှုအတွက် လုံးဝထည့်၍ စဉ်းစားခြင်း ပြုပုံမရ။

“မင်းအတွက်လဲ သတိထားဦး ဟာဆန်” ဟု ကျွန်တော်က သတိပေး သည်။

“သူတို့အနား သိပ်မကပ်နဲ့”

ထိုအခါများတွင် ဟာဆန် သွားဖို့ပြတတ်သည်။ သူ့သွားများမှာ ကွမ်းအမြဲစားထားသဖြင့် နီကြောင့်ကြောင့်။ သူပြုံးပုံမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် တော့မဟုတ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသဖြင့် လျော့ရေနိုင်လှပါသည်။

“ဒေါက်တာဆပ်ကော ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိရရဲ့လား”

“ထားတာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ဒီအလုပ် ငါ့အလုပ်လေကွာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါက်တာဆပ်၊ ကျွန်တော်က သိပ်သန်တဲ့ကောင်ပါ။ ပြီးတော့ အခုလုပ်နေရတဲ့အလုပ်က ကျွန်တော်အလုပ်ပဲ”

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ယာယီလူနာဆောင်ထဲ၌ အချိန်ကုန် သည်က များလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးပေါ်အခေါ်ရောက်သည့်လူနာများ အား သွား၍ကြည့်ရှုကုသပေးရသည့် အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ အာရုံ မစိုက်နိုင်။ ကျွန်တော် အား အတွေ့အမြင်နည်းလာလျှင်လည်း ခွဲရိုးသည်များ သံသယဖြစ်မည်ကို စိတ်ပူရသေးသည်။ ဤပြဿနာအတွက် ကပ္ပတိနပေး သည့် အကြံအတိုင်း လိုက်နာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်အအေးမိပြီး အနည်းငယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းလွင့်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်စားသောက်ခန်းထဲသွား၍ အစာမစားသည့် မှာလည်း ကြာပြီ။ ကျွန်တော် အတွက် အစားအစာများကို လင်ပန်းထဲထည့်၍ အခန်းထဲသို့ မှီပေးသည်။ ညပိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ ညစာကိုစားရသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ တီးသံမှတ်သံများနှင့် ကခုန်သံ များကို ကျွန်တော်ကြားနေရပါသည်။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း အထီးကျန် နှင်လွန်းလှသည် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိထားမိကာ စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်ရပါ၏။ အပျောက်ကျူးနေကြသည် ခရီးသည်များကတော့ သူတို့၏ ဘေး အန္တရာယ်ကို သိကြမြင်ကြသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဘာတေဒီ အော်ရာဗီလီ၏ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် သည် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ပြင်သစ်ဘုရင်တစ်ပါးသည် ပါရီမြို့ပေါ်၌ ပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီးကျရောက်နေသဖြင့် နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်း သားများကိုပါခေါ်၍ ရောဂါနှင့်ဝေးရာသို့ ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူရောက်နေသည့် အေမိနွန်၌ မျက်နှာဖုံးစွပ် ကပ်ကြီးတစ်ခုကင်းပသည်။ ပျောက်မှုပါးမှ အမြင့်ဆုံးအချိန်သို့ရောက်၍ ပရိသတ်အားလုံး မျက်နှာဖုံးများ ချွတ်လိုက်သည့်အခါ သူတို့ အလယ်တွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ လူစိမ်း၏ မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပိန်ချိုး နေသည်။ လူသားအားလုံးကို အကြီးအကျယ် သေကြေပျက်စီးစေနိုင်သည့် ပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီး၏ အမှတ်အသားကိုလည်း သူ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ဖော်ပြ ထားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် တာဝန်ရှိသော အဓိကထားနေမိ သဖြင့် ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ပူပင်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်မိ။ အခုလိုလုပ်နေရ သည့်အတွက် ရောဂါကူးလိမ့်မည်ဟုလည်း စိတ်ကုမတွေးမိ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်သည် ကလေးဘဝတည်းက အခုအချိန်ထိ ကျောက်ရောဂါကာကွယ် ဆေး ထိုးခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်။ ဤအခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ နှုတ်သန် သအော၏အရန် နှေးကေးအခေါ် အပြစ်မြင်ကာ ကိန့်ဆင်မိပါ ကျွန်တော်သည်

သင်္ဘော၏အရှိန် နှေးကွေးမှုအပေါ် အပြစ်မြင်ကာ ကျိန်ဆဲမိပါ သည်။
စောစောပိုင်းတုန်းက သင်္ဘောနှေးလေ၊ သင်္ဘောကျလေ ဖြစ်လာခဲ့သော
ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောအပေါ်တွင် အပြစ်မြင်လာသည်။ သင်္ဘောကတော့
အရှိန်ကိုအစွမ်းကုန်တွင်၍ ခုတ်မောင်းနေသည်။ သို့သော်လည်း အနီးဆုံး
ဆိပ်ကမ်းဖြစ်သည့် ကိုလံဘိုမြို့ကိုရောက်ဖို့ ရှစ်ရက်တိတိမျှ လိုနေပါသေး သည်။

ရောဂါအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လျှင်နှစ် ကြိမ်မျှ
ကပွတ်နှိတ်သတင်းပို့ ရသည်။ သို့သော်ကမ္ဘာ ကျွန်တော့်ထက်ပင် ကြီးနေသည်။
သို့သော်လည်း လွယ်သက်နှစ်များခြင်းနှင့် အတွေ့အကြုံရင့် ကျက်ခြင်းတို့ကြောင့်
သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကို
ရွင်းပြသည့်အခါ သူသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ညိတ်တတ်သည်။
စိတ်တိုနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေ တတ်သည်။
သူကြည့်နေပုံမှာ အလွန်ခရီးကောင်းလာခဲ့ပြီးဖြစ်သော လစ်ဟာပုန်း မြို့ရှိ
ကွမ်ကီဒါရက်တာဘုတ်အဖွဲ့အား လှမ်းမျှော်၍ ကြည့် နေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော်ကို အားပေးစကားပြောကာ ပြန်ခိုင်းသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်နေတာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိပါဘူး၊
အခုအတိုင်းပဲဆက်လုပ်သွားပါ။”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အနေဖြင့် လုပ်လက်စ အတိုင်းဆက်၍
လုပ်သွားနိုင်ပါမည်လော။ နောက်လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်းမှာ ပင်
သင်္ဘောသားများထဲမှ ရောဂါသည်တစ်ဦး လူနာဆောင် ရွက်ထည့်တဲ့ အတွင်းသို့ ပို့
ရပြန်သည်။ အခုဆိုလျှင် လူနာပေါင်း ဆယ့်လေးယောက်တိတိ ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

စောစောပိုင်းက ရောက်လာခဲ့သော လူနာများထဲမှတစ်ဦးမှာ သတိ လစ်လျက်ရှိ၏။
အချိန်မရွေး သေလိမ့်မည်ဟုပင် တွက်နေရသည်။ ဤတာဝန်
အောက်၌ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် မအိပ်နိုင်ပါ။ နေ့ဘက်ဆိုလျှင်
တစ်နေ့လုံး လူနာဆောင်ထဲ၌သာ အချိန်ကုန်ရ၏။ ညဘက်ကျတော့လည်း
ကျွန်တော်သည် ပံ့ပိုင်းမှုမခွာနိုင်။ လူနာဆောင်တံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာ၌ ရပ်ကာ
အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်သည်။ ကြယ်ရောင်အောက် လူနာဆောင် အနီး၌
အမြဲတမ်းရှိနေသူမှာ ဟာဆန်။

ရပ်နေသော ဟာဆန်ကိုမြင်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်မှာ စိတ်အားတက် ရပါသည်။
သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၍ သင်္ဘောလက်ရန်းကို ကောပေ ကာ မလှုပ်မခြောက်
ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်မရှိသော သစ်နက်သား ရှုပ်ထွေးစရာနှင့်
တူလှပါသည်။ သူရပ်နေပုံသည် ငြိမ်လွန်းလှ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ကို
အလေးအနက်ပြု၍ စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်နယ်ရှိသည်။ သူ့လည်ပင်း၌
ဆွဲထားသည့် ငွေကရားလေးသည် သူ့ အလုပ်တာဝန်၏ အမှတ်အသားတစ်ခု
ဖြစ်၏။ ကတ္တီပါသားနှင့်တူလှသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် အပူပိုင်းဒေသ
လမ်းသည် ပိုမိုနွေးလွန်းလျက်ရှိသည်။ လရောင်သည် ဟာဆန်၏ မည်းနက်
သောမျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိသည်။ တအတွင်းမှ လူနာတစ်ယောက်
ငြိုးသံကြားလျှင် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်သောဟာဆန်သည် လှုပ်ရှားလာ
သည်။ ချက်ချင်းပင် လူနာဆောင်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး လိုအပ်သောအကူအညီများ
ပေးသည်။ ထို့နောက် မူလနေရာသို့ပြန်လာကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်၍
ရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေပြန်သည်။ သင်္ဘောကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ရှေ့သို့

ကိုးသွားလျက်ရှိလေသည်။

ဟာဆန်သည် စကားများများပြောတတ်သူမဟုတ်။ သို့သော်လည်း ညတာအလွန်ရှည်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသော ညများတွင် နှစ်ဦး တည်း နေကြရသည်ဖြစ်ရာ စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုမိကြသည်။ ထိုအခါ သူ့ အကြောင်းကို အနည်းအပါး သိခွင့်ရလာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် သားဖြစ်၏။ အလွန်ကျန်းမာကြွချီပြီး တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ လှည့်လည် သွားလာ ကျက်စားလေ့ရှိသော သူ့ မိဘများနှင့်အတူ အန္တိယတောင်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအရပ်ဒေသသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ အခြေစိုက်သူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဟာဆန် သည် လူငယ်ဘဝကတည်းက ပင်လယ်ခရီးသွားဘဝနှင့် အသက်မွေးခဲ့ သည်။ သူသည် သူ့ဘဝကို နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်နှီးနှီးမှု၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့၏။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်အနက် ဆယ်ငါးနှစ် ကာလသည် ရာဝါလ်ပင်ဒါသဘောပေါ်တွင် အခြေစိုက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ဤသဘောအိုကြီးအား သူနေအိမ်ဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းမှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ဟာဆန်သည် ဆွေမရှိမျိုးမရှိတစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သည်။ ကမ်းပေါ်တွင် သူနေစရာအရပ်ဒေသလည်းမရှိ၊ အိမ်လည်းမရှိ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အန္တိယနိုင်ငံကြီးအတွင်းမှာပင်လျှင် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ ဟူ၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှမရှိ။ အိမ်ထောင်လည်းမပြု။ သဘောရွက်တိုင်ထိပ်မှ မတော်တဆလိုမူကျပြီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာတွင် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါပျက် လောက်အောင် ဒဏ်ရာများရခဲ့ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ သူ့အတွေးအာရုံသည် မိန်းမများအပေါ်၌ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

ဘာသာအားဖြင့် ဟာဆန်သည် ဂျိန်းဘသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ ဘာသာနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အနေဝေးလာခဲ့ သူဖြစ်သည်။ သူ၏ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး အဆုံးအစ ဟူ၍ မရှိလောက်အောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လေ၊ ရေနင့်မြေပေါ်၌သာ တည်ရှိနေသည်။ အပြစ်တူ၍ မြူမှုန်လောက်မျှ မရှိသော၊ လူသူကင်းမဲ့ ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ရေပြင်ကျယ်ကြီး၏အလှ၊ အနံ့ပင်များ တန်းစီ၍ပေါက်နေသော ကမ်းခြေနှင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကြီးများ ဆီသို့ ပြေးလွှားရိုက်ခတ်နေကြသည့် လိုင်းလုံးကြီးများ၊ ဖြူဖြူပြာ ဆီးနှင်းခဲ များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ထိပ်တောင်စွယ်များ၊ အပူပိုင်းဒေသ၏ နေဝင် ဖျိုးဖျူအချိန်တွင် စိမ်းစိုလန်းဆန်းကာ တင့်တယ်လှပသည့် တောအုပ်ကြီး များ၊ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက အထိအတွေ့ အဆက်အစပ်များလာခဲ့သော ဤအရာဝတ္ထုအားလုံးသည် သူ၏ ယုံကြည်ရာ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်လာခဲ့၏။

ဟာဆန်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်အရာကိုမှ ရှာဖွေ စုဆောင်းခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ပစ္စည်းလည်းမစု၊ ငွေလည်းမစုတန်ခိုးသောဘဝဖြစ် ၏။ သူ့ပိုင်ပစ္စည်းဆို၍ ဤသဘောကြီးပေါ်၌သာ အမြဲထားသော သေတ္တာ တစ်လုံးနှင့် ရုပ်ငွေစအနည်းမျှသာရှိ၏။ အတွေးတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ရိုက်ခတ်သည်။ ထိုအခါ မှားယွင်းသောကရုဏာတရားသည် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အမှတ်တမဲ့ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“အခုလို့ အရေးပေါ်ကိစ္စမှာ မင်းစေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ အတွက် ကုမ္ပဏီက မင်းကို အပိုလစာ ထုတ်ပေးမှာပါကွာ”

သူသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေ သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတတ်သည့် သဘောပန်ကာလည်သံ နှင့် လူနာများဆီမှ ချဲ့ကျပ်သံများကိုပင် ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော်စကားအတွက် စကားပြန်ပေးသည်။

“သူ့အတွက် လိုအပ်တာဟူသရွေ့ ရနေသူလူတစ်ယောက်အဖို့ ငွေ ဟာ ဘာအသုံးဝင်မှာလဲ ဒေါက်တာဆပ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် ပြည့်စုံလုံလောက်နေတာပဲ”

ဟာဆန်သည် စိတ်နေစိတ်ဓာတ် ရိုးသားဖြူစင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည် မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူ့အနေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုအတွက် အကျိုးကျေးဇူး ရဖို့ မျှော်လင့်ချက်ထားသူမဟုတ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားများကို စွန့်လွှတ်နိုင်သူဖြစ်၏။ မထိမဲ့မြင် ပြုနိုင်သူလည်းဖြစ်၏။ ငွေသည် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အရာတစ်ခုမဟုတ်ပေ။ သူသည် ငွေကိုတန်ဖိုးမထား။ အထင် အမြင်သေးရံမျှမက စက်ဆုတ်ရွံရှာသည့်သဘောပင် ရှိနေ၏။ သူသည် သတ္တိ ရှိသူဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိ၏။ သူနှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်နေကြ သူများသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေကြပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့်ပင် သေကြရ၏။ မနက်ဖြန်အတွက် အပူအပင်မထားသော အလေ့အထသည် သူ့စိတ်တွင် စွဲမြဲ လျက်ရှိ၏။

လရောင်အောက်၌ သူနှင့်အတူ တွဲ၍ရပ်နေသော ကျွန်တော်ရင်ထဲ တွင် ထူးဆန်းသော နာကျင်မှုတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဟာဆန် ရိုးသားရှင်း လင်းသော အတွေးအမြင်များသည် လောကီတန်ဖိုးဟူသမျှကို အမှိုက်သရိုက် များဖြစ်သွားစေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

အပေါ်ထပ်ခန်းမကြီးထဲတွင် ပါတီပွဲတစ်ပွဲ အစပြုနေပေပြီ။ ရောင်စုံ မီးလုံးများ ကျယ်လောင်စူးရှသော ရယ်မောသံများ၊ ရန်ပုံနှိပ်အရက်ပုလင်းဖွင့်သံ များ၊ သံစုံတီးဝိုင်းမှ အဆက်မပြတ်ထွက်လာနေသော တေးဂီတသံများ၊ ဤ အရာအားလုံးသည် ကျွန်တော် အမြင်တွင် တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ လူတို့သည် မိမိတို့၏ အသွေးအသားများအတွက် မိမိတို့ကိုယ်ကို ယဇ္ဇလွင်၌တင်၍ ယ်ပူဇော်နေသည်နှင့် တူနေပါသည်။ အနာဂတ်ကာလတွင် အောင်မြင်ကျော် ကြားရေးနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝရေးဟူသော ကျွန်တော်၏ဘဝအမြင်အတွက် ရှက်စိတ်ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆူညံလွှပ်ရှားနေသောလူစုနှင့် လရောင်အောက်တွင် ဖွေးဖွေးလွှပ်နေသော ပင်လယ်ပြင်တို့ကို ကျောခိုင်း လိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့လူနာနှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသည်။ ဟာဆန်သည် အလောင်းများကို အဝတ်များနှင့်ထုပ်၍ အုပ်တစ်ချောင်းဖြင့် လိုအောင်ချုပ်သည်။ အလောင်းများရှေ့၌ရပ်ကာ ကိုရစ်ကျမ်းစာထဲမှ 0085 တစ်ပုဒ်ကို သူကိုယ်တိုင်ရွတ်သည်။ အလောင်းများ၏ ခြေထောက်တွင် အလေးများဆွဲပေးသည်။ ထိုညသန်းခေါင်ယံတွင် အလောင်းများကို ပင်လယ်

ထံသို့ချ၍ သဂြိုဟ်လိုက်ကြပါသည်။

နောက်ထပ် ကျောက်ပေါက်လူနာ တိုးမလာတော့ပါ။ နောက်တစ် ပတ်အကြာ အရှက်တက်ချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ သဘောသည် သီဟိုကျွန်း ကိုလံဘို ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းဆရာဝန်နှင့်တာဝန်ကျအရာရှိ များ သဘောပေါ်တက်လာပြီး လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးကြသည်။ ခရီးသည်များမနိုးသေးမီ အဝါရောင်အလံကို တိုင်ထိပ်မှလျှောချပြီး လူနာများ ကို ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ကြရပါသည်။ လူနာအများစုမှာ သက်သာနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လူနာသုံးဦးမှာ အခုအချိန်အထိ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေဆဲ။ သူတို့အား ဟာဆန်က ကလေးများပေးသလိုပေးချပြီး ကူးတို့ သဘောလေးဆီသို့ ပို့ပေးရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူတွဲ၍ ရပ်ကာ ကမ်းခြေဘက်သို့ အပြေးအလွှားသွားနေသော ကူးတို့ သဘောကို ကြည့်နေကြသည်။ ဆလင်ဟာဆန်၏ ပါးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များစီးကျ နေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်နေရပါသည်။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် တိုတောင်းလှသော လမ်းခရီးတွင် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များနှင့် မကြုံခဲ့။ ကျွန်တော် အနေဖြင့် လည်း ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုအား ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုပင် သတိမရ တော့ပါ။ သဘောသည် ရှုံ့နှုတ်ပွားသော ဟူဝလ်မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ ကာလကတ္တားဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည်။

ရာဝါလ်ပင်ဒါသဘောဆိုက်ကပ်ခြင်းကို ဆီးကြိုသည့်အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ဥဩများမှတ်သည်။ ပူဖောင်းများလွှတ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခုကို အဖြစ် အရကများသောကြာသည်။ ဆိပ်ကမ်းထက်မှ ဆီးကြိုနေကြသည့် ဆွေမျိုးညာတိမိတ်သက်ဟများဆီသို့ လက်များငွေ့ယမ်းပြကာ အော်ဟစ်နှုတ် ဆက်ကြသည့် အသံများသည် သောသောသံ လျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်အနီးမှကပ်၍ စကားပြောသံကြားရသည်။ မစ္စဂျီပီစမစ်၏ အသံဖြစ် သည်။

“အို ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုမှာမြင်လား ရိနယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါကို တွေ့ရပြန်ပြီ” ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံသည် သူတို့ကြည့်ရာသို့ လိုက်၍ကြည့်မိပြန် ပါသည်။ သဘောပွဲပွဲတစ်နေရာ၌ ကုန်ပစ္စည်းများချရန် ကုန်းပတ်ပေါက် ကုဖွင့်နေသော ဟာဆန်ကို မြင်ရသည်။

မစ္စဂျီပီစမစ်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အာရုံသည် ကျွန်တော်ထံလာ၍ ခိုပြန်သည်။

“တစ်လမ်းလုံး ဒေါက်တာ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ၊ သံလှောင်ချိုင့်ကြီး တစ်လုံးထဲ ဝင်ပုန်းနေသလား”

ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဆလင်ဟာဆန်၏ မြင်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်များသည် ကျွန်တော့် အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာသည်။

ဪ အင်း ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဟုတ် တယ်၊ လှောင်ချိုင့်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ၊ ဒါပေမယ့် မဆန်းပါဘူး မစ္စဂျီပီစမစ် ရယ်၊

တိရစ္ဆာန်အားလုံးက အပြင်မှာနေကြတာ မဟုတ်လား”

လေသံကို သံမှန်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ထိန်းချုပ်ပြောသည်။ သို့သော် လည်း
ကျွန်တော်အသံတွင် ဒေါသသံ ပါနေသည်ဟုပင် ထင်ပါသည်။ ချက်ချင်းပင်
ချာခနဲလှည့်ကာ ကျွန်တော်အခန်းဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပါအောင်
ဆွပ်ထားသောလက်သီးဖြင့် သစ်သားနံရံကိုပင် တစ်ချက် မှု
ထိုးလိုက်မိပါသေးသည်။

*****

အခန်း (၅)

စကော့တလန်သို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်၍ ရောက်ခဲ့ပြန် ပါလပြီ။ စကော့လူမျိုးများကိုနေကျ ရာသီဥတုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြန်ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ရာသီဥတုချင်း နှိုင်းယှဉ်ကာ အပူပိုင်းဒေသများမှ နေရောင် တဝင်းဝင်းဖြင့် ကြည်လင်သာယာနေသော ကောင်းကင်၊ မွေးရန်သင်းပျံ့နေ သော လေပြည်လေညင်းတို့ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတ နေမိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် လူသူကင်းမဲ့နေသည့် ဒန်းဒေါက်လမ်းဆုံ ပလက် ဖောင်းပေါ် လေထဲမိုးထဲ၌ရပ်ကာ အငှားကားတစ်စီးခေါ်ရလျှင် ကောင်းလေ မလားဟု စဉ်းစားချိန်ဆဲနေသည်။ ငွေကြေးအခြေအနေ 'ကားမငှားနှင့်' ဟု တားမြစ်နေသော်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာက ငှားပါကာဟု တိုက်တွန်းနေ သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင် ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုတည်းအတွက်သာ မဟုတ်။ လောလောလတ်လတ်ရထားသည့် အလုပ်သမား၏ အဆင့်အတန်းဂုဏ်သိက္ခာ ကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ဘူတာဘက်မှထွက်လာသော အငှားကားထဲမှ အစိမ်းရောင်ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော မျက်နှာနီနှင့် ကား သမားအားလွှမ်း၍ လက်ပြလိုက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော် မျက်နှာကို မိုးကြောင်မိုးငှက်မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ သိုးစက္ကန့် ခန့် ကြာမည်ထင်၏။

“တန်နော့ခဲဘရေးရွာကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ ဒေါက်တာ ဂေ မရွန်အိမ်ကို သွားမှာ” “ပစ္စည်းဘယ်လောက်များသလဲ” သူက ကျွန်တော်မေးခွန်းကို တိုက် ရိုက်အဖြေမပေး။ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ချထားသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး နှင့် ကျွန်တော်ညာလက်မှဆုပ်ကိုင်ထားသော လွတ်အိတ်သေးသေးတစ်လုံးကို မြင်နေပါလျက်နှင့် ပြန်မေးသည်။

‘ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒေါက်တာဂေမရွန်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် အသစ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ နှစ်သျှီလင်ပေးရမယ် ဒေါက်တာ”

သူသည် ကျွန်တော်၏ ရာထူးနှင့်ဂုဏ်ထူးအပေါ် ခန့်မှန်းချင့်တွက်ပြီး ကားကို တောင်းဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းကို အေးအေးထား ကာ ခပ်တင်းတင်းပင် ပြန်ပြောသည်။

‘အနီးဆုံးလမ်းက လိုက်ပို့ဖို့ ငှားတာ’ အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် တန်နော့ခဲဘရေးရွာသို့ တစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ ‘ခင်ဗျားစိတ်တိုင်း ကျ ခရီးမဝေးဝေးအောင် လှည့်ပတ်မောင်းပြီးဖို့တာမျိုး မလိုချင်ဘူး”

သူက ကျွန်တော့် ခွပ်ခွဲချက်ကို မဟုတ်ပါဘူးဟု ငြင်းသည်။ နှစ် ယောက်သား အပြန်အလှန် ဈေးဆစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ဈေးဆစ်ပွဲပြီးဆုံး သောအခါ တစ်သျှလင်နှင့်တည့်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်သောနှုန်း ဖြစ်ပါ သည်။

လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကားခေါင်မိုးပေါ်တင်အပြီးတွင် ကားထွက် သည်။ ကျောက်စရစ်ပေါများသောလမ်းပေါ်တွင် ကားသည် တဂျိုးဂျိုး၊ တကျိုင်းဂျိုင်း ဆောင်လျက်ရှိသည်။

ရာဝါလ်ပင်ဒါသဘော အင်္ဂလန်သို့ ပြန်အရောက်တွင် ကပ္ပတိန် ဟင်းဘဲလ်က ကျွန်တော့်အား သူ့သဘောပေါ်ဥပင် ဆက်၍ ဆရာဝန်လုပ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့သိထားရသလောက် ဆိုလျှင် သဘော ဆရာဝန်အလုပ်သည် ပျင်းရိပြီးငွေစရာကောင်းသည်ဟု ရိုးသားစွာပင် ဖွင့်ပြော သည်။ စိတ်နေစိတ်ဓာတ် ထက်သန်တက်ကြွပြီး ကြီးပွားလိုစိတ်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သင့်တော်သည့် အလုပ်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဟုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသည်။

ကပ္ပတိန်ဟင်းဘဲလ်သည် ကျွန်တော်အပေါ် ကောင်းရှာပါသည်။ ကလကတ္တားသို့ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူသည် ကျွန်တော့်အား အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ကမ်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီး နတ်ကွန်းများ၊ ဘုရားကျောင်းများ၊ နန်းတော် ကြီးများနှင့် ဈေးကြီးများသို့လိုက်ပို့သည်။ ဘယ်ဈေးကိုပဲ ရောက်ရောက် တန္နုတူအတွက် အမြတ်ပြုထားသည့် နွားများသည် ဈေးထဲတွင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သွားချင်တာသွားပြီး နီးရဆိုင်များမှာ စားချင်တာမှန်သမျှ ဆွဲစားနေကြသည် ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည့် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်များမှာလည်း ထူးဆန်း သောငှက်များနှင့် ပန်းပွင့်များကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ထိုအရာ အားလုံးသည် မက်မောတွယ်တာစရာများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကပ္ပတိန် သတ်ပေးထားသည် စကားကို ကျွန်တော်မမေ့ပါ။ ဤကြားထဲ ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ တန်နှောခံဘရေးရွာ ၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်အလုပ် လစ်လပ်နေကြောင်း စာရထားသည်။ လစာ ကတော့ သိပ်များများစားစားမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တော်ပိုင်းမှာ ပုံမှန်ဆေးကုသ မှုကတော့ ရှိတယ်၊ ကေမရွန်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြီး၊ ပေါင်းရသင်းရတာတော့ခက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်း ကတော့ ရှိရှာပါတယ် up သူ့စာကဆိုသည်။ ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပင် သဘောဆရာဝန်အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အငှားကားအိတ်တစ်စီးပေါ်၌ထိုင်ကာ စကော့တလန် အနောက်ပိုင်းကုန်းမြင့်ဒေသမှ ရွာတစ်ရွာသို့သွားရာ ကျောက် စရစ်ခဲလမ်းမပေါ် ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးတစ်ဝက်ခန့်အရောက်တွင် မော်တော်ကားသည် ညာဘက်သို့ ကွေ့ဝင်ပြီး အာဒင်ဂေဟာဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဝင်းထဲတွင် ကျောက်သားဖြူဖြူနှင့် တည်ဆောက်ထားသော တိုက်အိမ်တစ်လုံး၊ ဘေးဘက်တွင် အဖုံသဘောမျိုး ဆောက်ထားသည့် အိမ် တစ်လုံးနှင့် ရှေ့မျက်နှာစာဘက်တွင် စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဌာန်ရှိသည့် လှပသော မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုရှိသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့လှေကားခုံပေါ်သို့တက်ပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ကြိုးကို

ဆွဲနေခိုက်တွင် မိုးစက်များသည် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တိုစက်စက်စီးကျလျက်ရှိကြသည်။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တံခါးပွင့်သွားပြီး အိမ်စေ့မကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အိမ်စေ့မကြီးသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသက်ကြီးကြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်များကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်စည်းထားသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် နှမြောတွန့်တုဟန် ပေါက်သည်။ သဇာပေးလိုဟန်လည်းရှိသည်။

အိမ်စေ့မကြီးသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မှ ကျွန်တော့်အား အကဲခတ် နေသည်။ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်၊ ပြီးထုပ်မှအစ ခြေထောက်မှ ရှူးဖိနပ်များအထိ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ မျက်ခုံးများကို မသိသော ပင့်တင်ကာ အံ့သြဟန် ပြသည်။

‘မြင်းရထားနဲ့ လာသကဲ့’ ဟု သူကရေရွတ်သည်။ သူပြောပုံနှင့် ကြည့်ပုံများမှာ ကျွန်တော့်အား မြင်းလေးကောင်တပ် နန်းတွင်းမြင်းရထားကြီး စီးလာသည့် လူတစ်ယောက်ဟု သူယူဆနေဟန်ရှိ၏။ ထို့နောက် ‘အထဲဝင်ရင် ကောင်းမယ်၊ ခြေထောက်တွေကို သုတ်ဖို့တော့ မမေ့နဲ့’ ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များသို့ ခြေသုတ်ဖို့တွင် ခက် ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် သုတ်နေရသည်။ ပြီးကာမှပင် အထဲသို့ဝင်ရသည်။ အစပြုပုံ ကတော့ မကောင်းဟု ထင်မိပါသည်။

“ဒေါက်တာအပြင်သွားနေတယ်” ဟု သူကပြောသည်။ “သူ့ လက် ထောက် ထွက်သွားကတည်းက သူ ခြေထောက်တွေက အနားမပေးရတော့ ဘူး၊ အမြဲတမ်းပြေးလွှားနေရတာပဲ။ သနားစရာကောင်းတယ်၊ အင်း.... ဟိုလက်ထောက်ကတော့ အတော့်ကိုမကောင်းတဲ့လူပါ” သူသည် ခေါင်းကို အသာအယာယမ်းပြီး ကျွန်တော့်အား မီးဖိုရှေ့ကော်ဇောပေါ်၌ တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ပြီးပြီရုံသာရှိသည်။ ထို့နောက် ကျယ်ဝန်းခမ်းနားလှသော ထမင်းစားခန်းကြီးကို ကြည့်နေမည်။ အနီရောင် ခန်းဆီးများတပ်ထားသည်။ အနီရောင် တူရကီကော်ဇော ခင်းထားသည်။ တထန်ထန် တည်းညှိတောက်လောင်နေသော ကျောက်မီးသွေးမီးဖိုကြီးတစ်ခု နှင့် မဟော်ဂနီသစ်သား ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းထားသည်။ ပန်းပင် ဟူ၍ ဘာပင်မှမရှိ။ ကြောင်အိမ်ပေါ်တွင် ပန်းသီးများထည့်ထားသည့် ပန်းကန် ကြီးတစ်လုံး၊ ဘီစကွတ်အပြည့် ထည့်ထားသည့် ဖန်ပွလင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ဝစ်ကီပုလင်း၊ နံရံများတွင် ဘာပန်းချီကားမှ မရှိ။ ဘာဓာတ်ပုံမှ မရှိ။ အဝါရောင် တယောသုံးလက်သာ ချိတ်ထားသည်။ နေချင်စဖွယ်ကောင်းလှ သည့် အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် စိတ်အေးနားအေးနှင့် မီးလှူလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဒေါက်တာကေမရွန် ဝင်လာ သည်။

‘ကောင်းပေါ့ကွာ’ ဟု ကေမရွန်က ရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်စကားလည်း မပြော။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း မပြု။ ‘ငါက အပြင်မှာ အသက်ထွက်မတတ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းက မင်းဖင်ကို မီးလှုံနေသကဲ့ကွာ၊ သောက်သုံးမကျပါဘူးဟာ၊ စကားရောပြောတာက မင်း ဒီမန်ကံခင်း ရောက်လာမယ်တဲ့၊ ဂျက်နက်ရေ၊ ဟေး၊ ဂျက်နက် ကမရွန် သည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်သည်။ “ငါတို့အတွက် လက်ဖက်ရည် ယူခဲ့ တော့ဟေ့”

ဒေါက်တာကမရွန်သည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မပိန်မဝ။ စကော့ ရာသီဥတုနှင့် စကော့ဝီစကီတို့၏ဒဏ်ခံထားရသဖြင့် မျက်နှာ ကြက်သွေး ရောင်ပေါက်ကာ အိုစာခပ်ကျကျ။ ရန်ဖြစ်ရန် ဦးမလေးသည့် ပုံမျိုးရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မိုးစက်မိုးပေါက်များ ငြိတွယ်နေသည်။ ခါးအနည်းငယ် ကုန်းနေသဖြင့် ဦးခေါင်းသည့် ရှေ့သို့ခပ်စိုက်စိုက်၊ ခြေထောက်တွင် ဒူးမှ ခြေမျက်စိအထိဖုံးသော သားရေဖိနပ်စီးထားသည်။ ပွပွဖားဖား ရျက်ကုတ် အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားသည်။ အရောင်က အစိမ်းရောင်၊ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အကအတ်ကပ်များသည့် ပန်းသီးလိုပစ္စည်းမျိုးအစ သူ့အသုံးအဆောင် တူလီ မုတ်စများ အပြည့် အသိပ်ထိုးထည့်ထားသဖြင့် ဖောင်းပွနေကြသည်။ သူ့ကိုယ် မှ ဆေးဝါးနှင့်ကာအော်လစ်နှင့် ဆေးလိပ်နံ့များ ထောင်းထောင်းထလျက် ရှိ၏။

သူသည် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲလှမ်းမေးသည်။

‘မင်း. အားကောင်းမောင်းသန် ရှိရဲ့လား၊ လေဒဏ်မိုးဒဏ် ခံနိုင် ပါမလား’

‘ခံနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘အိမ်ထောင်နဲ့လားကွ’

‘မကျသေးပါဘူး’

‘တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ မင်း တယောထိုးတတ်သလား’

‘မတတ်ပါဘူး’

‘အေး. ငါလဲမတတ်ဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် တယောလှလှကလေးတွေ တော့ လုပ်တတ်တယ် သိလား၊ မင်းဆေးတံကော သောက်တတ်သလား’

‘သောက်တတ်ပါတယ်’

‘အင်း. ဟင်း၊ မင်းဝီစကီရော ချသလား’

ဤမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသ အရှိန်တက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘေးတိုက်ရပ်နေသော ဧကမရွန်အား တစ်ချက်မျှစောင်းကြည့် ပြီး ကျုပ် ခင်ဗျားကို ချဉ်တယ်ဗျာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူးဟု စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။ ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို မှန်တေတေ၊ အောက်သုံးသုံး မျက်နှာဖြင့် အဖြေပေးပါသည်။

‘ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့အရက်ကို ကျွန်တော် သောက်ချင်တဲ့အချိန်မှာ သောက်တယ်’

ကေမရွန်၏ ပြောင်နောက်နောက် မျက် လုံးအစုံတွင် အပြုံးရိပ် ထင်ဟပ်လာသည်။

‘ဟ... အဲဒါမျိုးကတော့ ဆိုးတယ်ကွ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘ကဲ...ထိုင်လေကွာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်’

ဂျက်နက်သည် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပဲ ကို ပြင်ဆင်တည်ခင်းလျက်ရှိသည်။ ကံတမုန့်၊ ဗန်းမုန့်၊ ပေါင်မုန့် မီးကွင့် ၊ ဂျုံမုန့် ချိုလုံး၊ ဒီနီခါ၊ ဂျုံကံတစသည်များနှင့် အညှီရောင် လက်ဖက်ရည်အိုးကြီး တစ်လုံး၊ ဝက်ပေါင်ကျပ်ကင်ခြောက်တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥပြုတ်စသည်များကို တခမ်းတနားဖြစ်အောင် နေရာချနေသည်။

ကေမရွန်သည် လက်ဖက်ရည်အိုးကိုဆွဲယူကာ ကျွန်တော်ပန်းကန်ထဲ သို့ ငုံ့ထည့်ပေးရင်း သူ့အိမ်အကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။ လှပသောလက်ချောင်း များဝင်ရှင်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိပါသည်။ သူ့လက်ချောင်းများ သည် အရေခွံထူသော်လည်း အလွန်သေးသွယ်ပြီး ပျော့ပျောင်းလွန်းလှပါ သည်။

‘တို့အိမ်မှာ အလဟဿဖြန်းတီးတာမျိုး မရှိဘူးကွ သိလား၊ မနက် စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညနေခင်းစာနဲ့ညစာ ကျွေးတယ်၊ ညစာကျတော့ ရိုးရိုးစား နေ့ကျ အစားအစာပဲကျွေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဝအမြဲကျွေးတယ်၊ တို့က လက်ထောက်ဆရာဝန်ကို အလုပ်တော့ခိုင်းတယ်၊ အငတ်လဲမထားဘူး’

ကျွန်တော်စားသောက်ကောင်းနေခိုက်တွင် ဂျက်နက်သည် ရေနွေး အိုးများ ထပ်၍ယူလာသည်။ ထို့နောက် အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် စကား လှမ်းပြောသည်။

‘လက်ချ်လန်မက္ကဇီ ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် စောင့်နေတာ နာရီ ဝက်လောက် ရှိပြီ၊ အင်ဗားဘက်ရပ်က လာတာ’

သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ဂျုံကံတမုန့်တစ်ဖွဲ့ကို ထိုးသွင်းရန် ဟန်ပြင်နေသော ကေမရွန်၏ပါးစပ်မှ ထူးစံအတိုင်း ကျန်ဆဲသံထွက်လာသည်။

“သေလိုက်ပါတော့ကာ၊ အခုမနက်ပဲ ငါအင်ဗားဘက်ကို ရောက်ခဲ့ သေးတယ်၊ သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားခဲ့တာချည်းပဲ၊ အတော့်ကိုမိုက်မဲတဲ့ ငအပါ လားကာ၊ သူတို့က ငါ့ကို သိမကုန်လုပ်ထားတဲ့လူလို့များ ထင်နေကြသလား ဟာ’ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရွေ့တ်နေရာမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍သတိထားစိပြီး ထိန်းသည်။ ထို့နောက် သူဒေါသကို လျှော့ချလိုက်သည့်နယ် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချသည်။ လေသံလည်းပြောင်းသွားသည်။

“အေးပါလေ.. ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ....ကဲ ဂျက်နက်။ သူ့ကို ခေါ်ခဲ ပါတော့ဟာ”

နောက်တစ်ခဏတွင် မက္ကဇီသည် ကက်ဦးထုပ်ကို လက်မှကိုင်၍ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ မြင်ရုံမျှဖြင့် ဆင်းရဲမုန်းသိသာသည်။ အတီးအတိ မအူမလည်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သူ တွေ့နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အရှိန်ကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာလည်းရှိသည်။ ဒေါက်တာ ကေမရွန်၏ အကြည့်ကြောင့် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေပုံလည်းရ၏။

‘ကောင်လေး နေမကောင်းလို့ပါ ဒေါက်တာ’ လက်ထဲမှ ကက် ဦးထုပ်ကို လိမ်ညစ်ရင်းပြောသည်။ မိန်းမကတော့ ကြက်ညာချောင်းဆိုးလို့ ထင်တယ်တဲ့”

‘နေမကောင်းဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ လက်ချ်လန်’

တရင်းတုန်းလေသဖြင့် သူ့နာမည်ကို ခေါ်ပြောလိုက်သဖြင့် အနည်းငယ် အားတက်သွားပုံရသည်။

‘နှစ်ရက်ရှိပြီ ခင်ဗျ။ ကျုပ်တို့က ကြက်ညာချောင်းဆိုးလို့ မထင်တာနဲ့ဘဲ...’

‘အေး. အေး ဟုတ်တာပေါ့။ ချောင်းဆိုးတာကိုး’ ကေမရွှန်သည် ခဏမျှငြိမ်နေသည်။ “မင်း ဒီကိုဘယ်လိုလာလကွ”

‘လမ်းလျှောက်လာတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ခရီးက ဝေးမှမဝေးတာ”

သူကတော့ မဝေးဘူးဟုဆိုသည်။ အမှန်တော့ အင်ဗားဘက်မှ တန်နော့ချာတရားရွာအထိ ခုနစ်မိုင်ခရီးရှိ၏။

ဒေါက်တာကေမရွှန်သည် သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွတ်နေသည်။

‘အေး. ကောင်းပြီ လက်လန့်၊ စိတ်မပူနဲ့တော့၊ မြင်းရထားပြင် နေတုန်း မင်း ဂျက်နက်နဲ့လိုက်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ချေ’

လက်ချဲ့လန့်ထွက်သွားသောအခါ အခန်းထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ကေမရွှန်သည် သူ့လက်ဖက်ရည်ကို ဇွန်းဖြင့်မွေနေရာမှ ကရုဏာမကင်းသည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။

သူလို ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ကျရင် ငါတင်းတင်းမာမာ မဆက်ဆံနိုင်ဘူးကွ ငါ့ဖဿာငါ ပြုပြင်လို့မရတော့ဘဲ အားနည်းချက်တစ်ခုပဲလို့ ဆိုရတော့ မှာ၊ သူ့မိန်းမ နောက်ဆုံးအကြိမ်မီးဖွားတုန်းက ကျသင့်တဲ့ဆေးဖုံးဝါးခအကြွေး ကို သူအခုထက်ထ မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ပေးတော့မယ် မထင်ပါဘူးတာ၊ ခက်တာက ငါ့မြင်းလည်းနဲ့သွားရမယ်ခရီးက ခုနစ်မိုင်၊ ကလေးကိုကြည့်ရုံပြီး ပြန်လာတော့ နောက်ထပ် ခုနစ်မိုင်၊ နည်းတဲ့ခရီးလားကွာ၊ အဲဒါကို ငါက ကြိုးစားရင်းစာအုပ်ထဲ မှတ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို့နေမလဲ စဉ်းစားကြည့် ပေါ့၊ ငါမှတစ်တာတော့ တစ်သျှလင်ခြောက်ပုံနီ ရှိမယ်ထင်တာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါကမေ့သွားတော့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ သူကတော့ ပဲနီဝက်တောင် ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အိုကွာ၊ တယောတွေကို မြတ်နိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး”

နောက်တစ်ဖန် ငြိမ်သက်နေပြန်၏။ ကျွန်တော်က အရဲစွန့်၍ ပြော လိုက်မိသည်။

‘လူနာကို ကျွန်တော်သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ’

ကေမရွှန်သည် လက်ဖက်ရည်ကို အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေသည်။ သရော်လိုသည် အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူ့မျက်လုံးအစုံ၌ ထင်ဟပ်လာပြန် ၏။

‘အေး. ဟုတ်သားပဲ၊ မင်း အိတ်နက်ကလေးက အသစ်ကလေး ကိုးကွ၊ ဆိုဖာပေါ်တင်ထားတာ ငါ့မြင်ခဲ့တယ်၊ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးကွ၊ အရောင် တလက်လက် ထွက်နေတာပဲ၊ မင်း နားကြပ်ကလဲအသစ်၊ ပစ္စည်း အားလုံး

အသစ်စက်စက်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ ကို သုံးချင်လွန်းလို့ ယားနေမှာပေါ့လေကွာ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်သည်။ အေး... ကောင်းပြီ၊ မင်း လိုက်သွား ဒါပေမယ့် ငါသတိပေး လိုက်မယ် ငါ့လူ၊ ငါ့လို့လက်တွေ့ဆေးကုနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့တော့ ဆေးအိတ်က အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ လူသာပဓာနကွ သိလား”

သူသည် ထိုင်နေရာမှထသည်။ “လူနာရှင်ကပင်တာကို မင်းလိုက် သွားလေ၊ ဆေးကျတော့ ငါပေးလိုက်မယ်၊ မင်းအတွက် လုံခြုံအောင် အဆိပ်ဖြေဆေးတော့ ယူသွား၊ ဟိုနောက်က အခန်းထဲဝင်သွားရင် ညာဘက်က စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်၊ လာ... ဒီမှာ ငါပြမယ်၊ မြင်းရထားနဲ့ ခုနစ်မိုင် ခရီးသွားပြီးကာမှ ချောင်းဆိုး ဆံဆို့နာဖြစ်နေတာမျိုးတော့ မင်းကိုမကြုံစေ ချင်ဘူးဟေ့”

မြင်းရထားသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှ ရပ်စောင့်နေသည်။ လက်ချဲ့လွန်သည် မြင်းရထား၏ နောက်ဘက်တွင် တက်ထိုင်နေသည်။ ရထား သမားဂျာမိကတော့ မိုးကာတစ်ထည်ရှိကာ မြင်းရထားအနီး၌ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိုးတစ်ခို၊ လေတဝန်းဝန်းတိုက်ခတ်နေသည့် ညအမှောင် ထဲမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြပါသည်။

ရွာထဲမှ ဖြတ်သွားနေခိုက်တွင် မိုးသည်းလာသည်။ တံတားကိုကျော် ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် တောင်ကုန်းပေါ်တက်မိသည့်အခါ မိုးသည်းစွာစောကထက် ပို၍ သည်းထန်စွာရွာသွန်းလာသည်။ လေကလည်း မုန်တိုင်းတစ်ခုကျရောက် နေသည့်နှယ် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက် မှာခွဲစွဲမိလျက်ရှိလေပြီ။ ဦးထုပ်မှာလည်း မိုးရေမျှားဖြင့်နှစ်လျက်ရှိ၏။ ဦးထုပ်မှ မိုးရေမျှားသည် ကျွန်တော်လည်ပင်းတစ်ဝိုက် စီးဆင်းနေကြသည်။ ကျွန်တော် ခုနီးပေါ်၌တင်ထားသည့် ဆေးအိတ်မှာလည်း ရေစိုနေသောဖျာတစ်ကောင်နှင့် တူနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှင်ထဲတွင် ရာသီဥတု၊ ဆေးကုရသည်အလုပ်နှင့် ကေမရွန်တို့အား ကြိုနှိမ့်ချင်သောစိတ် ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော် ကိုယ်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်ကာ ချုပ်တည်းထားသည်။

လမ်းသည် မှောင်မည်းနေသည်။ မြင်းရထားမှ မှန်အိမ်များသည့် မှန်ဝါးဝါး။ သည်းထန်စွာရွာနေသော မိုးကြောင့် အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက် နှင်။ ဂျာမီသည် သူ့မြင်းကို လမ်းမပေါ် တည့်တည့်မတ်မတ် သွားနိုင်အောင် အလွန်ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်း၍မှောင်းနေရသည်။ ရှေ့တည့်တည့် ညာဘက်ရှိ ထင်းရှူးပင်အုပ်အုပ်များနောက်တွင် ဒါရော့ချ ရွာမှ မီးရောင်များ၊ အားလုံး မှန်ဝါးဝါးပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်တွင် မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် လဲလျောင်းနေသည်နှင့်တူလှသော အာဒီမီလန်တောင်ကုန်း၏ ထုထည်ကြီးမား သည့် မြေစိုင်မြေခများရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မိုးထဲလေထဲ မှောင်မည်းမည်းကြားတွင် ငြိမ် ဆိတ်စွာ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ ထို့နောက် ရှေ့တည့်တည့်မှ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်နေသော ရေလှိုင်းသံများကြားရသည်။

‘ပင်လယ်ဘက်ကမ်းဖျ’ ဟု ဂျာမီကပြောသည်။ ခရီးတစ်လျှောက် လုံးတွင်

ဤတစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ မမြင်မကန်း
စိမ်းတဝါးဝါးသွားနေရသောလမ်းသည် တဟ်ဟ် အော် မြည်နေသော
ရေသံများတေးမှ ကွေ့ပတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သုံးမိုင်ခန့် ခရီးဆက်အပြီးတွင်
မြင်းရထားသည် မီးရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော
ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရှိရာ အမှောင်ထုအတွင်းမှ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး
ရှေ့၌ ရပ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းနေခိုက်တွင် လက်ချဲ့လှန်၏ မိန်းမက
တခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ တွန့်ကြေနေသော ခါးစည်းအဝတ်နှင့်
ခုထူထူနီပီကြီးစီးထားသော်လည်း အသက်အလွန်ငယ်သေးကြောင်းကို ရုပ်
လက္ခဏာက ဖော်ပြနေသည်။ မသေမသပ် ထုံးထားသောဆံပင်မှ ဆံစများ သည်
လည်ပင်းထက်တွင် ဖရဲဖရဲကျလျက်ရှိကြသည်။ ဖြူရော်ဖျော့တော့သော
မျက်နှာထက်မှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် သောကရပ်ကို ဖော်ပြ
လျက်ရှိကြ၏။ သူသည် မိုးရေများစွဲခဲ့နေသည် ကျွန်တော် ကုတ်အကျကို
ကုသုတ်ပေးသည်။ ပါးစပ်က ဘာမှမပြောသော်လည်း မျက်လုံးများ မီးဖို ခန်း
အပ်ရာဆီသို့ ညွှန်ပြနေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ခုတင်ဆီသို့
လျှောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ဖိနပ်များသည် သမံတလင်းပေါ်တွင် တစွဲစွဲ
မြည်လျက်ရှိကြ၏။

သုံးနှစ်သား ကလေးတစ်ယောက်သည် စောင့်တစ်ထည်ရှိကာ အိပ်ရာထက်တွင်
တလူးလူးတလိမ်လိမ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်ခုံးများတွင် ချွေးသီးများဖြင့်
စိုရွဲလျက်ရှိသည်။ သူ့ မျက်နှာသည် ပြာနမီးနုမ်း။ အသက်ရှူ နေပုံမှာလည်း
ခက်ခပင်ပန်းဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ဇွန်းတစ်ချောင်းတောင်းသော် လည်း ထိုဇွန်းကို
မသုံးဖြစ်ပဲ။ ကျွန်တော် လက်ညှိုးနှင့်ပင် လျှာကိုဖိ၍ အတွင်းသို့နှိပ်ကြည့်သည်။
ကျွန်တော်ထင်ထားသည်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ လည်ချောင်းအဝတွင်
ဖြူစိမ်းစိမ်းအမြှေးများဖုံးနေသည်။ လည်ချောင်း ဆုံဆိုနာပင်တည်း။

‘ကျွန်မ သူ့ကို ယာဝုကြိုတိုက်ပါတယ် ဒေါက်တာ’ ဟု မိခင်ဖြစ်သူ က ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူမစားဘူး၊ စားချင်ပုံလဲမပေါ်ဘူး’

‘သူ.. မျိုမှမမျိုနိုင်တာ’ ဟု ကျွန်တော်ကပြန်ပြောသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ကျွန်တော်လေသံသည် ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့သည့်
လေသံမျိုးဖြစ်သွားသည်။

“သူ့အခြေအနေဆိုးမှာလား ဒေါက်တာ”ဟု သူက လက်တစ်ဖက် ကို
ရင်ဘတ်တွင်ဖိ၍ တိုးတိုးမေးသည်။

ဆိုးတယ်ဟု စိတ်ထဲကပြောမိသည်။ ကျွန်တော် လက်ချောင်းများ သည် ကလေး၏
သွေးခန်းနန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ သူ့သားမည်မျှ လောက်
အခြေအနေဆိုးသည်ကို မိခင်ကတော့ ရိပ်မိပုံမရ။ ကျွန်တော်သည်
ကလေးပေါ်မှ ခုနစ်တကျ စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိ။
ကလေးသည် သေအံ့ဆဲဆဲ အခြေအနေသို့ ပင်ဆိုင်နေပြီ။ ကျွန်တော် အဖြစ်
သည် မည်မျှလောက် ဆိုးရွားပါသနည်း။ ဤကလေးသည် ကျွန်တော်၏

ပထမဦးဆုံးသော လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်လာသင့်ပါသလား။

ကျွန်တော် ဆေးအိတ်ဖွင့်၍ ဆေးထိုးပြတ်တံအကြီးဆုံးကို ထုတ်ယူ သည်။ ဆုံဆုံနာ ကာကွယ်ဆေးအရည် ယူနစ် ၈၀၀၀ကို ပြတ်တံအတွင်းသို့ စုပ်ယူလိုက်သည်။ ကလေးကတော့ သူ့ပေါင်ထဲ အပိစိုက်ဝင်သွားသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ ညည်းညူခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းမပြု။ ကျွန်တော်သည် ဆေးရည်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သွင်းပေးပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် မီးဖိုဆီသို့သွား၍ တစ်ခဏမျှ နားသည်။ ဂျာမီနှင့်လက်ချဲ့လန့်တုံ့သည့်လည်း အခန်းထဲရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ တစ်အိမ် လုံးတွင် ဤအခန်းတစ်ခန်းတည်းသာလျှင် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည်မဟုတ် ပါလား။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တံခါးအနီး၌ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်လုံး များသည် ကျွန်တော်အပေါ်၌သာ စူးစိုက်လျက်ရှိကြ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့နေသောမျက်လုံးများလည်း ကျွန်တော် အပေါ်၌သာ ကျက်စား လျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးအားလုံးသည် စိုးရိမ်မကင်းခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်သည် အဓိကကျသော လူတစ် ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ကလေးအတွက် ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးစေလိုသောဆန္ဒရှိကြောင်း သူတို့ မျက်နှာထားများ ဖော်ပြနေကြပါ သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရပါမည်နည်း။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် သည် ဘာလုပ်ပေးသင့်သည်ကို ကောင်းစွာသိနေသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကြောက်နေသည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ကလေး ၏ အခြေအနေမှာ တိုး၍သာဆိုးလျက်ရှိ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ရောက်သွား သည့် ဆေးရည်အစမ်းမပြုမီ နာရိပ်ကခွန်အတွင်း ကလေးသည် လေရှူပြန် ပိတ်ဆို့ကာ သွေသွားနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်စိတ်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ခြင်းဟူသော လင်းတံပိုးအောက် ရောက် သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကိုယ်စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုလာပြီဖြစ်၏။ အခုချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါမူ အားလုံးနောက်ကျကုန် တော့မည်။

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ အားလုံးဘက်သို့လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် သည်။ အတောအကြီးမရှိခြင်းကြောင့် ခံစားနေရသည့် မဝံ့မရစ်တိဖြင့် အခန်းထဲ ၌ ဖြစ်ပေါ်တည့်ရှိနေသော ကြီးမားသည့်သဘာဝတန်ခိုးအားများနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ပါသည်။ ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှုမရှိသောလေသံဖြင့် ပြောချလိုက် သည်။

‘ကလေးမှာ ဆုံဆုံနာဖြစ်နေတယ်၊ လည်ချောင်းကို အဖြှေးတွေ ပိတ်နေပြီ၊ လုပ်စရာလမ်းစက တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်၊ ခွဲစိတ်ကုဖို့ပါ၊ ပိတ်ဆို့ နေတဲ့ အောက်နားက အဆုတ်လေရှူပွန်မကြီးကို ဖွင့်ပေးမှဖြစ်တော့မှာ’

မိခင်ဖြစ်သူ လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်၍ အော်ဟစ်ပြီးတားသည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ဒေါက်တာ၊ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့’

ကျွန်တော်က ဂျာမီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘လေးကိုပွေ့ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ပေး’

ဂျာမီသည် တစ်စက္ကန့် မှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့နောက် သတ်လစ်လူနီးပါးဖြစ်နေသော ကလေးအားပေးချီးမြှင့် ထင်းရှူးသားစားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည်။ ထိုအခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသော လက်ခလန်သည် စိတ်ဓာတ် ပျက်သွားခဲ့လေပြီ။ “ကျုပ်တော့ မကြည့်ရဲဘူး၊ မကြည့်ချင်ဘူးဗျာသတဲ့ စိတ်အား ငယ်နေသောအသုဖြင့် ရေရွတ်ကာ ဟိုကြည့်ဒါကြည့် လုပ်နေသည်။ ကျုပ် အပြင်ထွက်နေမှဖြစ်မှာ၊ ကျုပ်မြင်းကို မြင်းဇောင်းထဲ သွားပို့စရာရှိသေးတယ်”

သူသည် ပါးစပ်မှ တောင်စဉ်ရေမရ စကားများရေရွတ်ကာ အခန်း အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အခုလိုကျတော့လည်း မိခင်ဖြစ်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသည်။ လက်သီးများဆုပ်ထားသော်လည်း မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ သူက ကျွန်တော့်အားလှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်မကို ပြော၊ ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကျွန်မလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပါ့မယ်”
‘ဟိုစားပွဲနောက်မှာရပ်ပြီး ကလေးရဲ့ ခေါင်းကို တင်းတင်းကိုင်ထား ပေး’

ကျွန်တော်သည် ကလေး၏ လည်ပင်းကို အိုင်အိုင်ဒင်းဖြင့် သုတ်လိမ်း ပေးသည်။ သန့်စင်သော မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ကလေး၏ မျက်လုံး များကို အုပ်ပေးလိုက်သည်။ မေ့ဆေးပေးဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး၊ စိတ်ကူးပင် ထည့်နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိ။ မေ့ဆေးပေးဖို့ စဉ်းစားနေလျှင် ရူးခြင်းတစ်မျိုးသာဖြစ်ဖို့ရှိ၏။ ဂျာမီက ရေနံဆီမှန်အိမ်ကိုမြှောက်၍ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော် အံ့ကိုကြိုက်ကာ အိတ်ထဲမှ ခဲစိတ်ဓားကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တည်ငြိမ်သောလက်ဖြင့် ခွဲချလိုက်ပါသည်။ လက်က တည်ငြိမ်နေသော်လည်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် စတင်ခွဲကတည်းက ခပ်နက်နက်ထား၍ခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လိုချင်သလောက် အနက်မဖျတ်သေး။ ကျွန်တော် ထပ်၍ နက်အောင် တိုး၍ခွဲရဦးတော့မည်။ သိပ်မတွေးနဲ့၊ ရဲရဲဝံ့ ခွဲသာခွဲ။ တစ်ခု တော့ သတိထား၊ လည်ချောင်းသွေးကြောများကို လုံးဝမထိစေနှင့်။ အကယ် ၍သာ လည်ချောင်းသွေးကြောကို လှီးဖြတ်မိပါမူ...

ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး ခွဲထားသည့်နေရာကို ထပ်၍ခွဲသည်။ ဓားပါးကလေး၏ ထိပ်ပိုင်းအသွားကလေးကို ကျင်လည်စွာကိုင်၍ သတ်ကြီး စွာထားပြီး လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း အဆုတ်လေချပြန်မကြီး နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော အဖြူရောင်အသွားမျှင်ကို မရမနေရာဖွေနေရ သည်။ ဓားဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသောကလေးသည် ပွိုက်ကုန်တစ်ခုထဲတွင်မိနေသည့် ငါးတစ်ကောင်သဖွယ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ ဘုရား၊ ဘုရား ကျွန်တော်ရှာနေသည်အရာကို တွေ့မှတွေ့ပါဦးတော့မည့်သော။ ကျွန်တော်ပျာယာခတ်ကာ ဖျာများလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် သိပါ၏။ ဤကလေး သေတော့မည်။ အကယ်၍သေခံသည်ရှိသော် ကျွန်တော် သတ်လို့သေသည်ဟု သူတို့က ပြောကြတော့မည်။ စိတ်ထဲကကြိတ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆိမိပါသည်။ ကျွန်တော်နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီး များစုံ၍လျက်ရှိသည်။ ပါမောက္ခ မက်အီးဝင်း၏ ကြောက်စရာကောင်းသည့်

မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော်သတိရမိသည်။ မင်းဘယ်တော့မှ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် တစ်ယောက်မဖြစ်ဘူး”

ကလေးအသက်ရှူနေပုံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ ချေသည်။ မျှင်မျှင်ကလေး ရှူနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤကြားထဲမှ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသက် ရှူမနေဘဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက် တိုင်း သူရင်ဘတ်သည် လိုင်းထနေသည့်နယ် နိမ့်ချည်တစ်ခါ၊ မြင့်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ လည်ပင်းကြောများမှာ သွေးများဖြင့် ခွဲခွဲလျက် ရှိ၏။ လည်ပင်းတစ်ခုလုံး ပြာနန်းကာ တစ်မျက်နှာလုံး ညိုမည်းလျက်ရှိသည်။ တစ်မိနစ်မျှပင် ခံပါတော့မည်လော။ သူ့ဘဝ မကြာခင် အဆုံးသတ်တော့မည် ထင်၏။ အကယ်၍ သူသေသွားခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော် အဖို့လည်း သေသည် နှင့် ခြားနားတော့မည်မထင်။

ဤတဒဂ်အချိန်ကလေးအတွင်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးခဲ့သည့် ခွဲစိတ်မှု အားလုံး စိတ်အာရုံတွင် ပြန်၍ထင်ဟပ်လာသည်။ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ ခွဲစိတ် ခန်းမထဲမှ အပြစ်အနာအဆာဟူ၍ ရှာမတွေ့လောက်အောင် လူပသေသပ်ပြီး တိကျမှန်ကန်လွန်းလှသည့် ခွဲစိတ်မှု။ ယခုကျွန်တော်လုပ်နေရသည့် ခွဲစိတ်မှုနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကွာခြားလွန်း လှပါသည်။ ခွဲရသည့်လူနာက သေလှမြောပါး။ အသက်နှင့်ကိုယ် တည့်မြဲရေး အတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည့်အဖြစ်။ နေရာက ခွဲစိတ်ခန်း မဟုတ်။ မီးဖိုခန်းထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ဆို၍ ရေနံဆီမှန်အိမ်မှ ထွက်နေသည် မီးရောင်သာရှိ၏။ ကျွန်တော်ဓားအောက်ရှိ လူနာသည် မိန်းမောလျက်။ အပြင်ဘက်တွင် လေကထန်၊ မိုးသည်း။ အို... ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်အား ကူညီစောင့်မတ်မှုပါဘုရား။

ကျွန်တော်မျက်လုံးအစုံသည် မှန်ဝါးဝါးဖြစ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တွင် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည့်နယ် ခံစားရသည်။ ထို့နောက် လိုချင် သောအရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည် ကျွန်တော်ဓားအောက်တွင် သေးသေး မျှင်မျှင် အဖြူရောင်ပြန်လေးတစ်ခု ကျွန်တော်မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်လက်ထဲမှဓားဖြင့် လျင်မြန်စွာ လှီးဖြတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကလေး၏ ဖိုလိုက်ဖိုလွက် အသက်ရှူနေခြင်းသည် ရပ်သွားသည်။ ရှည်လျား ပြီးမှန်ကန်သော အသက်ရှူသံကို ကြားလာရ၏။ ထို့နောက် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ထွက်လာသည့် ပုံမှန်အသက်ရှူသံ၊ သွေးထဲသို့ အောက်စီဂျင် အရောက်နည်းလွန်း ဖြစ်နေသော ပြာနန်းနုနုအသားရောင်သည် ပြေပျောက် လာသည်။ သွေးခုန်နှုန်းသည် သိသိသာသာပင် မှန်လာသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် မူး နောက်နောက်ရီဝေဝေဖြစ်ကာ လက်သွားတော့မလို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်မလှုပ်ရှားပဲ။ စို့လာသည့် မျက်ရည်စများကို ဘေးလူများ မြင်မည့် စိုးသဖြင့် ခေါင်းကိုး ထားရသည်။ ကျွန်တော် ထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင် ခဲ့ပြီ၊ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ငွေ့ရှောင်သမ်းနေသော လေရှူ ပြန် သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေးကို အပေါက်ထဲသို့ နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန် ထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လက်များတွင် ပေကဲ့နေသည့် သွေးများကို ဆေးကြောပြီး ကလေးအားပွေ့ချကာ သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ သည်။

ကလေး၏ကိုယ်ပူချိန်သည် မဆီစလောက်ကလေး ကျသွားပြီဖြစ်၏။ အိပ်ရာထက်ရှိ ကလေး၏ ဘေး၌ထိုင်၍ လေပြန်ထဲမှချဲများကို သန့်စင်သွားအောင် ထုတ်ပေးနေသော ကျွန်တော်သည် ကလေးအား ဂရုတစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကလေးအပေါ် ကြင်နာသနားသောစိတ်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ဤကလေး၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ သူစိမ်းပြင်ပြင်မဟုတ်တော့ဟု ထင်ပါသည်။

မီးထဲသို့ မီးမပြတ်ထည့် ပေးနေသော ကလေးအမေ၏ ရုပ်လွှာသည် အခန်းထဲတွင် အရိပ်တစ်ခု လွှပ်ရှားနေသည်နှင့် တူလှသည်။ ဂျာမီနှင့် လက်ချိလန့်ကတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အိပ်မောကျလျက်ရှိကြ၏။ နံနက် ငါးနာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံညီယူနစ် ၄၀၀၀ ထပ်ထိုးပေးပါ သည်။ နံနက်ခြောက်နာရီထိုးချိန်တွင်မူ ကလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိလေပြီ။ ခုနစ်နာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှထပြီး ခြေညောင်းလက်ဆန့်ပြုသည်။ ကလေးအမေအား ကြည့်၍ပိုးပြလိုက်ပါသည်။

“သူနေကောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လိုရပြီဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ပြန်ထဲမှချဲများသန့်စင်သွားအောင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။ နောက် ဆယ်ရက်လောက် အတွင်းမှာ ခွဲထားတဲ့ အနာကျက်သွားမှာပါ”

အခုကျတော့လည်း ကလေးအမေ၏ မျက်လုံးများတွင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှု မရှိတော့ပါ။ ကျေးဇူးတင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကိုသာ မြင်နေရပါသည်။ စကားမပြောတတ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင် ဘုရား သခင်အား ကျေးဇူးတင်နေသည့်ပုံမျိုး ပေါက်နေပါသည်။

မြင်းရထား အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ကော်ပီပူပူတစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ မိုးခဲသွားသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ နံနက်ခုနစ်နာရီခွဲအချိန်တွင် ဂျာမီနှင့် ကျွန်တော်သည် လက်လန့်တို့အိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်သည် ခပ်ပျော့ပျော့ပင်ရှိပါသေးသည်။ ဂျာမီသည် အလာတုန်းကလို့ စကားမပြော တုကိုတော့လုပ်မနေတော့ပါ။ တို့အကြောင်းဒီအကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ အာလာပသလှာပစကားများ ပြောလာသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းကို ဖော်ပြနေသော စကားများဖြစ်သဖြင့် နားထောင်ရသည်မှာ နားဝင်ချိုလှပါတာခြင်း။

နံနက်ကိုးနာရီထိုးခါနီးတွင် နှုတ်ခမ်းမွေး မှတ်ဆိတ်မွေး မရှိတ်ရသေး သော ကျွန်တော်သည် ခွံ့စက်များပေကျိနေသည့် ဆေးအိတ်ကုဆွဲကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် အာဒင်ဂေဟာ၏ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာကေမရွန် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့် သန့်စင်စင်နှင့် ကြည်လင်လန်းဆန်းလျက်ရှိပါသည်။ သူသည် သူ့ရှေ့၌ ချထားသည့် ပန်းကန် ထဲမှ ဝက်သားကြော်နှင့်ကြက်ဥကြော်များကိုကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး လေချွန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဘေးလူများ နားကြားပြင်းကတဲအောင် နံနက်တိုင်း လေတချွန်ချွန် လုပ်နေတတ်သော အကျင့်တစ်ခုရှိသူဖြစ်၏။

သူသည် ကျွန်တော်အား ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းပြန်ငုံ့သွား သည်။ ထို့နောက် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ် လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောခင် သူက

လက်ဦးအောင်ပြောသည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဟေ့၊ ကောင်းတာလေးတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းအနေနဲ့
မင်းရဲ့ဆေးအိတ်အသစ်ကို ဟောင်းသွားအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီကွ’

*****

နေဦးပေါက်လာပြီ။ ရွာ၌ မှီတွယ်နေသည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ထိုင်း မုင်းမှုများသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အေးမြသောလေသည် ဖြည်း ဖြည်းသသာ တိုက်ခတ် လျက်ရှိ၏။ အပြာရောင် ကောင်းကင်တွင် နူးညံ့ သော တိမ်တိုက်များသည် ရွှေ လွှားလျက် ရှိကြသည်။ ကော့တိတ်ချ်ခေါ် တိုက်အိမ်ကလေးများအတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်များထဲတွင် ပျားရည်နံ့ များ သင်းပျံ့ လျက်ရှိသည်။ တဝီဝံသန်းနေကြသော ပျားများ၏ အသံကိုလည်း ကြားနေကြ ရ၏။ တောင်စောင်းများဆီမှ သိုးအော်သံများသည်လည်း ရွာဆီသို့ ရောက် ရောက်လာတတ်သည်။ တန်းနော့ခြာတရားရွာသည် သာယာလှပသော၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးစဖွယ်ကောင်းသော နေရာတစ်နေရာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ လေပြီ။

တောင်ပေါ်စမ်းချောင်းများထဲတွင် ထရောင်ငါးများ ခုန်ပျံ့မြူးကူး နေကြသည့် ရာသီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် အားလပ်ချိန်ရသည့် အခါတိုင်း ငါးများမထွက်ဘဲ မနေနိုင်။ မတင်းတိမ် မရောင်ရဲနိုင်သည့် တံငါသည်တစ်ယောက်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုမျိုးဖြင့် အချိန်တိုင်း ငါးများ ထွက်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် အနေဖြင့် အလုပ်ခွင်တွင်လည်း ပျော်နေပြီဖြစ်၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော အဘိုးကြီးကေမရွန်အပေါ်တွင်လည်း ခင်မင် တွယ်တာနေပြီဖြစ်သည်။ အားလပ်ရက်များတွင်လည်း ဂလတ်စကူမြို့ သို့ သွားကာ ကျွန်တော်မေမရဲနိုင်သေးသည့် အမျိုးသမီးကလေးနှင့် တွေ့သည်။ အမျိုးသမီးသည် အခုအချိန်ထိ တက္ကသိုလ်၌ ဆေးပညာသင်တန်း တက်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ ကိစ္စတစ်ခုကိုအကြောင်းပြုကာ ကျွန်တော်နှင့် စကားအခြေအတင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသည့် အမိဖော်မိန်းမကြီးကပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့အား မသိမသာကလေး မျက်နှာသာ ပေးလာသည်ဟု ထင်နေမိပါသည်။

မေလအဝင်တွင် နယ်မြေအတွင်း၌ ဝက်သက်ရောဂါ ကျရောက် သည်။ ပြင်းထန်သောရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်၍ ရွာထဲရှိ ကလေးသူငယ်များ အများဆုံးခံကြရသည်။ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်၊ ကုရိုးကုစဉ်နည်းဖြင့် ရောဂါ မတန့်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ရောဂါဖြစ်နေသူများအား သီးခြား ခွဲထားပြီး ဆေးဝါးကုသမှုကို ပြုပေးနေသော်လည်း ရက်တွေ့သာကုန်သွား သည်။ ရောဂါဖြစ်သူဦးရေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုးလာနေသည်။ ကြာလာတော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ ဤရောဂါ စတင်ဖြစ်ဖူးသည့် အခြေအမြစ်အထိ လိုက်မှဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ သည်။ ဤရောဂါကို ဖြစ်ပွားပျံ့နှံ့စေသည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုကတော့ မရှိဘဲနေမည်မဟုတ်။ ရှိကုန်ရမည်။ ထိုအကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးဌာန တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ အကူအညီရလေမလားဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ အနည်းငယ်မျှ သာ ရဖို့ ရှိ၏။

ထိုအချိန်က ကောင်တီခရိုင် နယ်မြေတစ်ခုလုံး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ
ရွာနှင့်မလှမ်းမကွာမီရှိ နှော့စံဟစ်လ်မြို့ပေါ် နေထိုင်လျက်ရှိသော
ဒေါက်တာစန္ဒောဒိန္နာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤခရိုင်ဆရာဝန် လူ့အဖွဲ့တစ်ကြီးမှာ စကော့တလန်နိုင်ငံ တောင် ပေါ်သား
တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် စကော့တလန်နိုင်ငံကြားရှိ နယ်စပ်ဒေသမှ
ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူထက်အသက် အနည်းငယ်ကြီးသော
နှော့စံဟစ်လ်မြို့သူ လူမျိုးသား မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက် နှင့် လက်ထပ်ပြီး
နှော့စံဟစ်လ်မြို့သားတစ်ဦးသဖွယ် နေထိုင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင်မူ
သူသည် ခရိုင်နယ်မြေအတွင်း၌ ဂုဏ်ကြီးရှင် မိသားစုတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ရန်
ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် ရထားသည် အလုပ် ကိုလည်း
ဂုဏ်ရှိဖို့လောက်သာ တန်ဖိုးထားသူဖြစ်ရာ နယ်မြေအတွင်းရှိ လူ အများ၏
ကျန်းမာရေးအတွက် တာတစ်ခုမှ ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်
ရွက်ပေးခြင်းမရှိပေ။ တစ်လလျှင် ဂီနီဝါးဆယ်ဟူသော လစာငွေကို မှန်မှန်
ထုတ်ယူနေဖို့မှလွဲ၍ ထိုလစာငွေနှင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်လုပ်ပေးဖို့
စဉ်းစားသူမဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော် ကြည့်ရှုကုသပေးနေရသော လူနာအားလုံး၏ ရောဂါဖြစ် လာရသည်
အကြောင်းရင်းတစ်ခုကို လေ့လာကြည့်သောအခါ တူညီသော
အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့နေရသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ နွားနို့ ဖြစ်ပါ သည်။
တန်နော့ခဲဘရေးရွာအား နွားနို့ပေးသင်းနေသည့် ဌာနမှာ ရွာနှင့်ကပ်နေ သော
ရောဟက်ဒါအမည်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကူးစက်ရောဂါ၏အစသည် ရောဟက်ဒါမြို့မှ
နွားနို့ပင်ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ ကျွန်တော် အနေဖြင့်
အိတ်အကျတော့ သက်သေမပြနိုင်သေးပါ။ သံသယရှိနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
သို့တစေလည်း ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်တော်သလို ဆောင် ရွက်သွားရန်ကား
ကျွန်တော်တွင် လုံလောက်သောအကြောင်းရှိနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
အင်္ဂါနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် လူနာသားကြည့်ရင်း ရောဟက်ဒါခြံဘက်သို့
ရောက်သွားသည်။ လမ်းကြိုနေ ပြီဖြစ်သဖြင့် မြင်းရထား ကို ခြံရှေ့၌ရပ်ကာ
ခြံထဲသို့ဝင်ခဲ့မိပါသည်။

ခြံမှာ သာယာလှပသောခြံကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံ အားလုံး
ထိုးဖြူများသုတ်ထားသည်။ နှင်းဆီပင်များမှာလည်း အဖူးအပွင့် များဖြင့်
ဝေဝဆာဆာရှိနေကြသည်။ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံ အားလုံး
နိုင်မာတောင်တင်းကြသည်။ သန့် သန့်ရှင်းရှင်းလည်း ရှိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
စားကျက်ကွင်းပြင်များကိုလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မထား။ စနစ်တကျ
ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

အခုလို နို့ချွက်လုပ်ငန်းခြံမှူးကို ပိုင်ဆိုင်နေရသော ရော့ဘ်ဟင်ဒရီ အနေဖြင့်
သူ့ခြံအတွက် မာန်တက်မည်ဆိုပါက အံ့သြစရာရှိမည် မဟုတ်ပါ။ သူမွေးထားသော
နွားနွားမများမှာလည်း အေဝိုင်ရှင်းယား နွားမျိုးကောင်းများ ဖြစ်၍
နယ်မြေအတွင်း နှစ်စဉ်ပြုလုပ်သော တိရစ္ဆာန်ပြပွဲပွဲပွဲများ၌ မကြာခဏ
ဆုများရတတ်သည်။ တကယ်တော့ ဤခြံလုပ်ငန်းသည် ဘိုးစဉ် တောင်ဆက်
တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လက်ပြောင်းလာခဲ့သောအမွေဖြစ်သည်။

ရော့ဘ်ဟင်ဒရီသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အရပ်

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အသက်က ငါးဆယ်ခန့် ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်၊
သူ့ဘဝတွင် သူ့အလေးအနက်ထားသည့်အရာဆို၍ နှစ်ခုမျှသာရှိသည်။ တစ်ခုမှာ
မိဘများထံမှ အမွေရလိုက်သောခြံ လုပ်ငန်းဖြစ်၍ နောက်တစ်ခုမှာ
သူ့မယားဂျင်းဖြစ်သည်။ ဂျင်းမှာ မကြာသေးခင်ကမှ လက်ထပ်ခဲ့သူဖြစ်၍
သူ့ထက်အသက် ငယ်သည်။ သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော မယားဖြစ်သည်။ သူ့
မယားအား ချစ်မြတ်နိုးသောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တန်ခွာ ဘရေးရှာထဲတွင်
အတင်းအဖျင်း အပြောခံရသည့်များရှိခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးမှာ သူနှင့်မရခိုက်
သူ၏ခြံမှ နည်းစီအလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ
သူ့အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများကြားတွင် 'ဒီအဘိုးကြီးလို အရူးမျိုး မတွေ့ဖူး
ပေါင်ကွာ' ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်ဟုဆိုသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရော့ဘ် တော့ သူ
မယားနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။

ကျွန်တော် ခြံထဲရောက်သွားသည့်အခါ ဆေးစိမ်းများသုတ်ထား သောတံခါးကို
ခေါက်သည်။ ထွက်လာသူမှာ ရော့ဘ်၏ဇနီး ဂျင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်မေးခွန်းကို သူကပြီးပြီးရယ်ရယ်ဖြင့် ခေါင်းခါပြပါသည်။ မရှိဘူး
နုတ်မှလည်းဖြေသည်။ “သူ့ အကဖုလန်ဈေးကိုနား ပေါက်စလေးတွေ
သွားရောင်းတယ်၊ မွန်းလွဲပိုင်းအထိ ပြန်ရောက်လာဦးမယ် မထင်ဘူး’

ရော့ဟက်ဒ်ဒါ၏ အိမ်ကြီးရှင်မမှာ အသက်ငယ်ငယ်ပင် ရှိပါသေး သည်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် သက်လက်ဖျတ် လတ်သည်။
ဝါးနှစ်ဖက်သည် ပန်းနုရောင်သမီးနေကြသည်။ ကြေးနီရောင်
ပေါက်နေသောဆံပင်များကို ဖွတ်မြီးထိုးကာ နောက်ဘက်တွင် တွဲလောင်း
ချထားသည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထက် ပိုလိမ့်မည်မထင်။ ဝတ်ထားသည့်
စကတ်သည် ဒူးဖုံး။ အကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဖက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ လိပ်တင်
ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ညစ်ပေရေခြင်းမရှိ။
သန့်ပြန်စင်ကြယ်နေသည်။ ကျွန်တော်တွေမြင်နေသည့် အရာအားလုံးကိုမြဲ၍
ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ သံသယများအတွက် စဉ်းစားစရာ
ဖြစ်လာပါသည်။

‘ဒါဆိုရင် ရော့ဘ် အပြင်သွားနေတယ်ဆိုပါတော့ ”ဟု ကျွန်တော်က
အမှတ်မထင်ရေရွတ်မိသည်။

‘အေး. ဟုတ်တယ်’ သူကဖြေသည်။ ‘ဒါပေမယ့် လေးနာရီနောက်
ပိုင်းလောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်မှာပါ။ အဲဒီအချိန်လောက် တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ ပေါ့၊
ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ဘာပြောလိုက်ရမလဲ၊ မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့လေ’

ကျွန်တော် ချီတိုချီတိုဖြစ်နေသည်။

‘ဒီလိုပါ မစ္စက်ဟင်ဒရီ၊ ကျွန်တော်လာပြီးပြောရတဲ့ကိစ္စက နည်း နည်းတော့
ခွဲတီးခွဲကျနိုင်သလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ခင်ဖျားလိသိမှာပါ။ ရှာထဲမှာ
ဝက်သက်ပေါက်နေတဲ့ကိစ္စ၊ ရောဂါက အခုထိမတန့ဘူး၊ ကူးစက်နေပါတယ်၊
ကျွန်တော့်လူနာတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဒီရောဂါဟာ နှားနို့ ကတစ်ဆင့်
လာနေတာလားလို့ ထင်စရာဖြစ်နေတယ်၊ နှားနို့ ဘယ်ကလာလဲဆိုတော့
ဒီရော့ဟက်ဒ်ဒါက လာတယ်၊ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်ပါတယ်၊
ဒီခြံကပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဒီရောဂါရဲ့ အစဟာ

ဒီနေရာမှာများ ရှိနေသလားလို့၊ တွေ့လိုတွေ့ပြား ရှာကြည့်ချင်လို့ပါ။”

ကျွန်တော် ဘက်က လွန်မသွားအောင် အထူးသတိထား၍ သိမ်သိမ် မေ့မေ့ ပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့ မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်းပင်ပြောင်း သွားသည်။ တစ်မျက်နှာလုံးမှန်မှန်သွားပြီး ခေါင်းကိုတွင်တွင်ယမ်းပြသည်။ “ဝက်သက်” ဟု ဒေါသသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “ဒီကိစ္စက ကျွန်မတို့ နွားနို့နဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာ၊ ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ ဒီကိစ္စပြောဖို့ ဆိုရင်တော့ ခြံရှင်နဲ့တွေ့တာ အကောင်းဆုံးပါ”

ဂျင်းက နောက်ထပ် စကားဆက်မခံတော့ဘဲ တံခါးကို ပိတ်လိုက် သည်။

ဤအပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းရထားဆီသို့ပြန်လာပြီး နံနက်ခင်းကြည့် ပေးရမည့် လူနာ များထံ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို ဆက်မလုပ်ဘဲနေ လိုက်လျှင် ကောင်း လေမလားဟူသော အတွေးသည် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း လူနာအိမ်သို့ရောက်၍ ပရင်းတစ်၏ သားကို ကြည့် လိုက်သောအခါ ရောဂါအခြေအနေ အဆိုးဘက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ သူငယ်၏ညာမာလည်း အဖျားဝင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့အခါကျ ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့်ကိစ္စကို ဆက်၍မလုပ် လျှင်မဖြစ်ဟု တွေးမလာပြန်သည်။ နေ့ခင်းဘက် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အတွေးနှင့် အစီအစဉ်ကို ဒေါက်တာကေမရွန် အား ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ကေမရွန်သည် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပါသည်။

‘အင်း... မင်း ပြောပုံအရတော့ နွားနို့ လာနေတာ ဖြစ်ဖို့များ တယ်” သူကပြောသည်။ “ရှောဟက်ဒါရဲ့ခြံကတော့ သန့်ပြန့်ပုံရတယ်” ဟု ဆက်ပြောပြီး ရပ်နေသည်။ “အေးပါလေ... မင်း သူ့ ကိုသားတွေလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စကားပြောရင် သတိတော့ထားပြော၊ ဒီသတ္တဝါက ဒေါသလဲကြီး တယ်၊ ခေါင်းက မာတယ်၊ စိတ်ကလဲ လက်တစ်ဆစ်ရယ်”

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ရှောဟက်ဒါဒ်သို့ နောက်တစ်ခေါက် သွားကာ တံခါးစိမ်းစိမ်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ခေါက်ပြန်သည်။ မည်သူမှ ထွက်မလာပါ။ ရှောဟက်ဒါတို့ ခြံထဲ၌ ရောက်နေလိမ့် မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ခြံဝင်းထဲသို့ လျှောက်ကြည့် လာသည်။ ကျိကိုဖြတ်ကာ နောက်ဘက်သို့ လျှောက် ခဲ့သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော် နွားတဲဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် နွားတဲထဲသို့ဝင်ခိုက်တွင် နွားတဲစောင့်က နွားမများကို နို့ညစ်ရန် ဆွဲသွင်းလာခိုက်နှင့် ကြုံကြုံကံနေပါသည်။

ကျွန်တော် တဲတံခါးဝမှရပ်ကာ လှပဝဖီးနေသောနွားမများကို ကြည့်နေသည့်။ နွားများသည် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးဝင်၍ ရပ်နေကြသည်။ နွားတဲစောင့် ဒေးဗစ်အောသည် သုံးချောင်းထောက်ခုံတစ်လုံး ကို ဆွဲယူလာပြီး နွားမတစ်ကောင်၏ နောက်ဘက်နား၌ချ၍ နို့ညစ်နေသည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးများသည် ဒေးဗစ်အောအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်နေမိ၏။ ဒေးဗစ်၏ မျက်နှာသည် နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်

သဗ္ဗညု ဖြူဖုပ်ဖြူရော် နိုင်လွန်းလှ၏။ သူ့လည်ပင်းတွင်လည်း အနီရောင် ဖလန်နယ် တစ်စုံပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့အနားရောက်အောင် လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက် ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။

‘ဟာ.... ဒေါက်တာပါလား’ ဟု ဒေးဗစ်က ရေရွတ်သည်။ “ဒေါက်တာရောက်နေတာ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ နွားနို့ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် သောက်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြပါသည်။

‘ငါ ဒီနေ့ နွားနို့မသောက်တော့ပါဘူး’ ကျွန်တော်က ဖလန်နယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ‘မင်းလည်ပင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

ဒေးဗစ်က နို့အညစ်ကိုရပ်ပြီး ရယ်သည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အလကားပါ၊ လည်ပင်းနာနေလို့၊ တော်တော် ကြာသွားပြီ၊ နည်းနည်းနေရခက်တာတစ်ခုပဲ၊ ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး’

ကျွန်တော် သူ့လည်ပင်းကို စောစောကထက် ပို၍ဂရုတစိုက်ကြည့်မိ ပါသည်။

‘လည်ပင်းနာလို့’ ကျွန်တော် သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်မိသည်။

‘အင်ပြင်အဖုအပိမ့်တွေကော မထွက်ဘူးလားဒေးဗစ်’

‘အင်ပြင်ဖုတွေ ဟုတ်လား’ ဟု ဒေးဗစ်က ကျွန်တော့်စကားကို သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့အားရှင်းပြပြီး ဆက်လက်စုံစမ်းရန် အားထုတ် သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေးဗစ်၏ လက်များကို ကျွန်တော် သတိထား၍ ကြည့်မိသည်။ ဆက်လက်၍ ရှာဖွေနေစရာ မလိုတော့။ ဒေးဗစ်၏ လက်များ က အဖြေပေးနေပြီဖြစ်၏။ နို့ညစ်နေသော သူ့လက်များပေါ်တွင် အဖုအပိမ့် သေးသေးလေးများကို မြင်တွေ့နေရ၏။ အရေဒွဲကလေးများ ကွာနေသည် ကိုပင် ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။

သက်သေအထောက်အထားမှာ လုံလောက်နေပေပြီ။ အလွှာလိုက် ကွာကျနေသော အရှေ့ဖတ်များသည် သေးသေးမှုန့်မှုန့်ကလေးတွေဖြစ်သည်။ ဖွန်မှုန့်ကလေးများနှင့်တူလှပါသည်။ အရာများသည် ဝက်သက်ရောဂါ၏ အစဖြစ်သည်။ ဤလက္ခဏာများနှင့်အတူ လည်ပင်းနာနေသည်ဟု သိလိုက်ရ သောအခါ ကျွန်တော်အစီရင်ခံစာ ရလာသည်။ ဒေးဗစ်တွင် မပြင်းထန်သော် လည်း အကူးစက်မြန်သည့် ဝက်သက်ရောဂါ အမျိုးအစားတစ်ခု စွဲကပ်နေ သည်။ သူ့လက်မှ ရောဂါသည် နွားနို့သို့ကူးသည်။ ထို့နောက် နွားမများ၏ နို့အဆီသို့ရောက်သည်။ ကျွန်တော့်ကောက်ချက်သည် လွှဲမှားနိုင်စရာမရှိပါ။ ထိုအခိုက်တွင် ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံတစ်သံသည် နွားတံ အတွင်းရှိ ငြိမ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်းထွက် ပေါ်လာပါသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ လူတစ်ဖက်သားရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ တိတ်တိတ်ကလေးဝင်ပြီး ထောက်လှမ်းရေးလုပ်နေတာ ဆိုပါ တော့”

ရော့ဘ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး မည်းနေ သည်။ သူ့နောက်မှရပ်၍ ကျွန်တော့်အား ရန်လိုသောမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့် နေသူမှာ သူမိန်းမ ဂျင်း။ ဤတဒဂ်အချိန်ကလေးသည် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်း သည့် အချိန်ကလေးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် ရှောင်လွှဲ၍မရပါ။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ရော့ဘ်၊ ကျွန်တော်လာချင်လွန်းလို့ လာရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မလာရင်မဖြစ်လို့ လာတာ ကျွန်တော်က ဒေးဗစ် အောက် လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ “ဒေးဗစ်မှာ ဝက်သက်ရောဂါဖြစ်နေပါတယ်၊ သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကူးစက်ပြန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိတယ်” ကျွန်တော်က စကားအသုံး အနှုန်းများကို များစွာသတိ ထား၍ ပြောသည်။ ခင်ဗျားခြံကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ကလေး ပိတ် ထားလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

‘ဘာ’ ရော့ဘ် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အော်သည်။ “နို့ခြံပိတ်ရမယ် ဟုတ်လား”

‘ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်’ဟု ကျွန်တော် က ထပ်ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျားအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရောဂါကူးစက်မှု ဒီနေရာက လာနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပါ”

‘ဒီနေရာက ရောဂါကူးနေတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့လူက တယ်ပြီး သေချာနေပါလား၊ ဒီခြံထဲမှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့လူအားလုံး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နဲ့နေပြီး လုပ်ကိုင်နေကြတာ ကိုယ့်လူရ’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဒေးဗစ်မှာ...’

“ဒေးဗစ်လဲ သန့် ရှင်းတဲ့ကောင်ပဲ ငါ့လူရ’ ဟု ရော့ဘ် ဟင်ဒရီက ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောပြန်သည်။ “သူ့မှာ လည်ပင်းနည်းနည်းနာနေ တယ်၊ အဲဒါပဲ၊ တခြားဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အခုလဲ အကောင်းပဲ၊ ရွာထဲမှာ ဒီရောဂါဖြစ်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ခြံ ပိတ်ထားရမယ်ဆိုတာ သက်သက်မယ့်အရူး အလုပ်ပဲ”

‘ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး’ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံ အောင့်အည်းကာ ထပ်၍ပြောသည်။ “ဒေးဗစ်မှာ ဝက်သက်ရောဂါဝင်နေ တယ်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပြန့်နေတယ်၊ သူ့ဆီက ရောဂါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ နားနို့တွေ မသန့်မရှင်း ဖြစ်ကုန်တယ်၊ အဲဒီတော့” ရော့ဘ်ဟင်ဒရီ၏ နှလုံးကြောကြီးများသည် ထောင်၍ထလာကြ သည်။ သူ့ဒေါသသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

‘တော်ပြီ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်ဘာမှ ထပ်ပြီးမကြားချင်ဘူး၊ တော်တော် ဟုတ်တဲ့အတွေးပဲ၊ ကျုပ်နားနို့တွေဟာ သိပ်ကုသနဲ့တယ်၊ အမြဲတမ်းသန့်စင်နေတာ၊ နားနို့ကို ကျပ်တိုကိုယ်တိုင် သောက်နေကြတယ်ဆို တာကော ခင်ဗျားသိရဲ့လား’

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် သူသည် ဒေါသတကြီးနှင့် နားနို့ခြင်သည့် ခွက်ကြီးကိုလှမ်းယူကာ နားနို့ပုံးထဲသို့ နှစ်၍ခပ်လိုက်သည်။ ဆောင့်ကြီး

အောင်ကြီးနှင့် ခွက်ကိုပြန်ယူကာ နွားနို့တစ်ဝက်ခွန်ကို သောက်သည်။ ထို့ နောက် ခွက်ထဲမှအကျန်ကို သူမိန်းမဂျင်းအား လှမ်းပေးပြီး သောက်နိုင်သည်။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား’

သူသည် လက်ထဲမှခွက်ကြီးကို နွားနို့ပုံးထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

‘မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ နောက်ထပ်လျှာရှည်မနေနဲ့တော့၊ ထပ်ပြောရင် ခင်ဗျား စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ’

ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူမာနကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ သို့ သော်လည်း ကျွန်တော်မှာ တာဝန်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နှော့စံဟစ်လ်မြို့ရှိ ဒေါက်တာ စနောဒ၏အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပြဿနာကို သူ့အားပြောပြသည်။ ဤကိစ္စကို ချက်ချင်းအရေးယူဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဌာန ဆိုင်ရာမှ ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများအရ လိုအပ်သလို အရေးယူပေး ပါဟုလည်း တုတ်တွန်းသည်။

ကောင်တီခရိုင်ကျန်းမာရေးအရာရှိသည် သူ့စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ရွှေကိုင်း မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ သူသည် ဒေါက်တာဂေမရွန်အား သိပ်ပြီးသဘောကျသူ မဟုတ်။ ဒေါက်တာဂေမရွန်၏ လက်ထောက်ဆရာဝန် သူထံရောက်လာပြီး တရားဝင်အကူအညီ တောင်းခံနေခြင်းကို များစွာသဘောကျနေဟန်တူသည်။

‘ကျုပ် ကြည့်ဦးမယ်လေ’ ဟု သူက အထက်စီးလေသံဖြင့် ပြော သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံမှုအတွက် ခင်ဗျားဘက်က ခိုင်မာ လုံလောက်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားကတော့ မရှိဘူးလို့ဘဲ ကျုပ်မြင် တယ်၊ တိကျတဲ့ အထောက်အထားမရှိတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျားဘက်က သာမန်ထင်မြင်ယူဆသလောက်ပဲရှိတယ်၊ သူ့အလုပ်သမား ဖွားတာနာတာ၊ အဖုအပိမ့်ထွက်တာလဲ တွေ့ ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားသိထားရမှာ က အတိအကျမသိရတဲ့ မှန်းဆချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ပိတ်ပစ်ရမယ်ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ

ဒေါသရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။

‘အမှန်းအဆနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရောဂါအစက အဲဒီနို့ခြံမှာ ရှိတာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်ကျိန်ပြီး ပြောတဲ့တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားပါတော့’ ဒေါက်တာစနောဒီက မလိုတမာ အပြီးဖြင့် ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ‘ ယဉ်ကျေးချောင်သော် အမှုအရာဖြင့် ကျွန်တော်ကို နှင်သည့်အရပ်လက္ခဏာပြသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်လေ”

အရာရှိတို့၏ ဟန်ကြီးပန်ကြီးလေသံနှင့် အမှုအရာများကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် မခံချင်မခံသာ ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ပြဿနာပြေလည် စေလိုသောဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်ပြန်လာပြီး နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ထူးခြားမှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာ။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားနေခိုက်ကျမှ လူ တစ်ယောက်ရောက် လာပြီး စာတစ်စောင်ပေးသည်။

ကျွန်တော် စာကိုဖတ်ပြီး ဒေါက်တာကေမရွန်လက်သို့ ပေးလိုက် သည်။ ကေမရွန်ကဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ခိုးကြည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

‘ရလာတဲ့အဖြေကတော့ မင်းမျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်ကာ၊ တို့ကဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ သူက မပိတ် သေးတော့လဲ တို့ကအကောင်းဆုံးဖြစ်လာဖို့ ထိုင်ပြီးစောင့်ရတော့မှာပေါ့’

‘နောက်ထပ် လူနာတစ်ဒါလောက် ထပ်ပြီးစစ်ကြည့်ဦးမယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ဒေါ့ပွပွဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ ‘ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူမှု မလုပ် တော့ ကျွန်တော်တို့က တခြားနည်းနဲ့လုပ်ရမှာပေါ့’

‘အေး၊ သတိတော့ထားလုပ်ဟေ့’ ဟု ကေမရွန်က ပြောသည်။ ‘ဟိုအကောင် ရှေ့ဘက်က အန္တရာယ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ကွ’

“သူနားနှိုလောက်တော့ အန္တရာယ်များမယ် မထင်ပါဘူး’ ကျွန်တော် သည် ကေမရွန်ထံမှ ဘစကားမှမပြောနိုင်ခင် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ခေါင်းမာတတ်သောဉာဉ်သည် ထကြွလာသည်။ ထို နေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်သည် လူနာများထံရွောက်တိုင်း ရှော့ဟက်ဒါဒြမှ နားနဲ့ကို မသောက်ကြရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ရသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရာ၌ အလွန်သတိထားပြီး ချင်ချင်ချိန်ချိန် ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထက် အသက်ကြီးပြီး အတော် အကြံများသူ ဒေါက်တာကေမရွန်၏ ကြိုတင်သတိပေး မှုကို မေ့ပစ်လိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်မိုက်မဲခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က လူနာ များအား အခုလို တားမြစ်ပိတ်ပင်နေသည်ဟူသော သတင်းသည် ရွာထဲတွင် ပျံ့သွားသည်။

ပေါ်ထွက်လာသည့် ရလဒ်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မှန်တိုင်းတစ်ခု ကျလာသည့်နယ်ရှိသည်။ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေရပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရွာထဲတွင် အငြင်းပွားမှုများ ဖြစ်လာသည်။ ရွာသူရွာသားများ သည် ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဘက်ဖြစ်ကာ အုပ်စုကွဲလာကြသည်။ ခရိုင် နယ်မြေအတွင်းတွင် ဤသတင်းသည် ရေးကြီးခွင်ကျယ်ပြုစရာ သတင်း တစ်ခုဒ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်အသိဉာဏ်က ကျွန်တော်မှန်သည်ဟု ထောက်ခံထား သဖြင့် ကျွန်တော် ဘက်ကတော့ လျှော့ဖိုစိတ်မကူးတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ထိုအပတ် သောကြာနေ့တွင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည့် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ရှော့ဘက်က နှော့စ်ဟစ်လိမ့်ရှိ လိုဂန်နှင့် လိုဂန် အေဂျင်စီရှေ့နေများမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်အား အသရေဖျက်မှုနှင့် တရားခွဲ သဖြင့်

တရားရုံးက ကျွန်တော့်အား အကြောင်းကြားသည့် အမိန့်စာဖြစ်သည်။
ရွာထဲမှာကတော့ ရွှေတိဂုံ ကျွန်တော့်အား တရားဥပဒေအရ အရေးယူလိုက် ပြီဟု
ပြောဆိုနေကြလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တရားရုံးမှစာကို ဒေါက်တာ ကေမရွှန်အား
ပြသည်။ သူသည် အမိန့်စာကို ငြိမ်ဆိတ်စွာဖတ်လျက် ရှိပါ သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် ဘက်က မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေ ပြနိုင်တယ်ဟု
ကျွန်တော်ကပြောသည်။ “ဒေါက်တာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန် တော် လုပ်ခဲ့တာ
စေတနာနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်တာပဲ”

‘အင်းပေါ့၊ ဟုတ် တာပေါ့’ ဟု ကေမရွှန်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။
စကားဟာ မင်းတရားရုံးရောက်ရင် ပြောကိုပြောရမယ့် စကား ပဲကွ”

ကေမရွှန်က ဤမျှသာ ပြောသည်။ အားပေးသမှုပြုပုံမှာ အားနည်း လှသည်ဟု
ထင်စရာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်နောက်မှ ရပ်လိမ့်မည်ဟု
ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိပဲ။ ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာ သည်နှင့်အမျှ
ကျွန်တော်အခြေအနေကို ကျွန်တော်အတိအကျ မြင်လာသည်။
မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကျွန်တော်တရားရုံးတွင် အမှုကိုရင်ဆိုင်ရမည်။ တရား
ရုံးလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အပြစ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့်
ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုသည် အားနည်း လာသည်။

ကျွန်တော်၏ ရောဂါအရင်းအမြစ် ရှာဖွေစစ်တမ်းသည် မှန်ကန်ပါ သလား။
မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်သည့် အနေအထားရှိပါသလား။ ကျွန်တော်၏
စိတ်စေတနာသည် ကျွန်တော်၏ အလုပ်အပေါ် သစ္စာရှိမှုမှ ထွက် ပေါ်လာခြင်း
ဖြစ်ပါသလား။ သို့မဟုတ် မိမိဘက်ကသာ မှန်ကန်ကြောင်းပြသ
လိုသည့်ခေါင်းမာမှုမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းလား။ ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်။ လုံးဝ လုံး
မဖြစ်နိုင်။ ထိုအဖြေကို ကျွန်တော်ရထားသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်မှာ
ငြိမ်သက်အေးဆေးခြင်းမရှိ။ အပီမပျော်သော ညများ၊ မရေမရာ ဇေဝဇဝါဖြစ်
ခြင်းကို ခံစားနေရသည့် နေ့များနှင့် အမြဲတစေ ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရ၏။

ဘယ်နေရာရောက်ရောက် လူတွေက ကျွန်တော့်အား အထူးအဆန်း သဖွယ်
ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ နှော့စ်ဟစ်လီမြို့ထဲမှ လူများကပင်လျှင် ကျွန် တော်အား
ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ သူတားနှင့် သူလာသော ဒေါက်တာစန္ဒောဒိ သည်
ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ရင်ဆိုင်၍ မကြည် မမြင်ဟန်ပြုကာ မျက်နှာလွဲ သွားသည်။
ဤအပြုအမူကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သူထဲမှ ထောက်ခံမှုမရနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

နောက်တစ်ရက် ကုန်သွားပြန်သည်။ အစာစားချိန်များတွင် ဆုံမိကြ သော
ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာကေမရွှန်သည် နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်က များ၏။
ကြာတော့လည်း ဤအဖြစ်ကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့သော မွန်းလုံပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်း ထဲ၌
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ကာ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှနှင့် နောက်ဖြစ်လာနိုင်သည့်
အရေးများကိုတွေး၍ သောကများလျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာ
ကေမရွှန်သည် အလွန်ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာ

သည်။

‘မင်းကြားပြီးပြီလား’ သူက ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် မေးသည်။ ‘ဂျင်း ဖျားနေပြီ၊ တော်တော်ပြင်းထန်တဲ့ ဝက်သက်တစ်မျိုးပဲ၊ ရောဘ်ဟင်ဒရီရဲ့ မိန်းမ ဂျင်းဟင်ဒရီ ရောဂါဖြစ်နေပြီကွ’ ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် အအားသင့်သွားရသည့် အချိန်ကာလလေး တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားသွားပြီဟု သော အသံဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရောဘ်က ဒေါသတကြီးနှင့် သူမိန်းမလက်သို့ နားနှိခွက် လှမ်းပေးလိုက်သည့် ပုံသည် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံ တွင် ပြန်၍ထင်မြင်လာသည်။

‘အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူတို့ဘက်ကအမှုကို ဆက်လုပ်မယ်မထင် ဘူးကွ’ ဟု ကေ့မရွန်က ထင်ကြေးပေးသည်။ “သူတို့ ပြောနေကြတာကတော့ ရောဘ်ဟာ သူမိန်းမအတွက် ခေါင်းမီးတောက်သလို ဖြစ်နေသတဲ့၊ အင်း၊ အခုအဖြစ်ဟာ တရားရုံးရဲ့ စီရင်ချက်တစ်ခုလို့ပဲ”

ကျွန်တော်ငြိမ်နေပါသည်။ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာနေသည် စိတ် လက်ပေါ့ပါးမှုကို အပြင်းအထန် ခုခံတွန်းလှန်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြောင်းလဲမှုကြောင့် တစ်ရွာလုံးအံ့အား သင့်ကာ တအံ့တဖြစ်နေကြသည်။ မယားနေမကောင်း၍ သောကရောက် နေရာသည် ရောဘ်၏အပေါ်တွင်လည်း ကရုဏာမကင်းဖြစ်ကြသည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ ထင်မြင်ယူဆချက်များကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်သည်။ တစ်ချို့တည်းနှင့် ကျွန်တော်သည် တန်ဆော့ချဲဘရွေး ရွာသူရွာသားများ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ကာကွယ်စောင့် ရှောက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လူနာများထံ သွားသည့်အခါ လမ်းမပေါ်၌ ရွာသူရွာသားများနှင့် ဆုံမိတတ်သည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား ချီးကျူးစကား ပြောလိုကြ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က အပြောမခံပါ။ အခုလို ရောဘ်၏ဇနီးသည် အသည်းအသန်ဖြစ်နေချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်က ချီးကျူးခံပြီး သာယာနေ သင့်တော်ပါမည်လော။

ဂျင်းဟင်ဒရီတွင် ဖြစ်လာမည့် ဝက်သက်အမျိုးအစားမှာ အလွန် ဆိုးရွားသည့်ဖြစ်ရာ သူ၏ အပူချိန်မှာ ကျသည်မရှိ။ အမြဲတစေ တက်လျက်ရှိ သည့်ဟုလည်းကောင်း၊ သတ်လစ်ကာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်ဟု လည်းကောင်း ကြားနေရပါသည်။

ဂျင်းဟင်ဒရီအား နောင်တစ်လမြို့ဆေးရုံသို့ပို့ရန် အကြံပြုပြန်တော့ လည်း ရောဘ်က လက်မခံ။ လောလောဆယ်တွင် နို့ခြံကိုပိတ်ထားသည်။ တစ်ခြံလုံးကို လူအဝင်အထွက် မရှိစေရဟုလည်း တားမြစ်ထားသည်။ ခြံမှ နွားများကုလည်း နေ့ရှော့ညပါ စားကျက်ကွင်းထဲသို့ လွှတ်ထားသည်။ ဒေါက်တာစနောဒီကတော့ မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် နို့ခြံကို အမြဲမပြတ် လာ၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ ဂလက်စကိုမြို့ ရမ်မာစ်လဆေးရုံမှ ပါရဂူ တစ်ဦးကိုပင်ခေါ်၍ ပြကြသည်။

ဤမျှလောက်အထိ လုပ်ကိုင်နေသည်ကြားမှပင် ဂျင်းဟင်ဒရီ၏ အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံးဖြစ်လာသည်။ လုံးဝသတ်မရတော့ဘဲ မျောနေ သည်ဟူသော သတင်းစကားထွက်လာသည်။ တစ်ရွာလုံးငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဥပုသ်နေ့ ငြိမ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးထက် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

အလွန်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုနေ့ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။
နေမင်းသည် ဝင်တန်တောင်ကုန်း နောက်ကွယ်သို့ လျှောဆင်းသွား နေခိုက်တွင်
ညွှန်းခန်းသို့ အိမ်စေ့မကြီး ဂျက်နက်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ မကောင်း။
သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ ရင်ခွင်၌အပ်ထားသည်။ ကျွန်တော် တို့အား
စကားလှမ်းပြောသည့်အခါ ကြေကွဲသံပါနေသည်။

‘ကိစ္စကတော့ ပြတ်သွားပြီ၊ အခုပဲ ဂျာမီပြန်ရောက်လာတယ်၊ ဂျင်းဟင်ဒရီ
ဆုံးသွားပြီ’

ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောပဲ။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲထားလိုက်ပါသည်။
အပြင်ဘက်မှ အသုဘအထိမ်းအမှတ် ခေါင်းလောင်း ထိုး ပေါ်ထွက်နေပါသည်။

သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော် ရော့ဘ်နှင့်
အမှတ်မထင်ဆုံမိသည်။ သူ့ခြံထဲ၌ လူချင်းဆုံချဲပြီးသည့်နောက် ပထမဆုံး အကြိမ်
ဆုံမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် များစွာစိတ်ထိခိုက် နေရာသော
ရော့ဘ်သည် အလွန်အိုစာကျလျက်ရှိသည်။ ရွာဝတ်ကျောင်း၏
တစ်ဖက်တောင်စောင်းပေါ်ရှိ သူသာနမူ ပြန်လာခြင်းပေတည်း။ မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေမိသော ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်
ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ရပ်နေမိသည်။ ရော့ဘ်
ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကျွန်တော့်လိုပင်ဖြစ်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ရပ်ပါ သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။ သူ့ဇနီးဂျင်းအနေဖြင့် အခုလို
မြေကြီးထဲရောက်မနေဘဲ သူဘေး၌သာ အသက်ထင်ရှားရှိနေပါမူ မည်ကဲ့သို့
ရှိလေမည်နည်းဟူသောအတွေးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာတွင်
ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရော့ဘ် ဖြူဖပ်ဖြူရောင် နှုတ်ခမ်းများဆီမှ မသဲမကွဲ
ညည်းသံ တစ်ခွန်းထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဆန့်တန်းကာ ကျွန်တော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

*****

အခန်း (၇)

တစ်ညနေခင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ဆေးခန်းထဲ၌ထိုင်နေသော ကျွန်တော် သည် လူနာအလာနည်းသဖြင့် ‘ဝက်စ်ဟိုက်လင်း အက်ဗာတိုက်ဇာ’ သတင်း စာကို တောင်လှန်မြောက်လှန်လုပ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူ့သွားတွေက မကောင်းပါ။ ထပ်ပြောင် နေသော ခေါင်းပေါ်ရှိ ဖြူကြောင်ကြောင်ဆံပင်များကလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ နီလွန်းလှ၏။ သူ့နာမည်ကို ‘ဂျွန်တော်’ ဟု ကျွန်တော် သိထားသည်။ သူသည် ရွာတွင် ဆေးသုတ်သမား၊ လက်သမားအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူ ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာကို နှောင့်ယှက်သလိုများ ဖြစ်နေသလား မသိပါဘူး’ ဟု သူက စကားစသည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ စိတ်ညစ်ညူးနေဟန်ရှိ၍ စကားပြောသံမှာလည်း မပီမသ ရှိလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ နားလည်အောင် မနည်းနားထောင်နေရပါသည်။ ‘ကျွန်တော်လာခဲ့တာက ကျွန်တော်အမေ အတွက် ဒေါက်တာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ’ သူသည် ခေါင်းတခါခါလှုပ်ကာ မျက်လွှာကိုချလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော်အမေက ပိန်ပိန်လီလီကလေးဗျ၊ အိုကလဲ အိုလှပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောတာယုံချင်လဲယုံ မယုံချင်လဲနေပါ၊ အမေအသက်က ရှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ အမေအနေနဲ့ တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဆရာဝန်ပြသင့်နေတာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှမပြဖူးဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အမေ့ကို အသက်အာမခံ လုပ်ထားတာဆိုတော့ ဆရာဝန်ပြရမယ့် တာဝန်ကလဲရှိနေ တယ်’

ထို့နောက် သူ့အသံသည် ချက်ချင်းပင် တိုးတိုးကလေးဖြစ်သွားရုံမျှ မက ကျွန်တော့်အား မြောက်ထိုးပင့်ကော်ပြု၍ ပြောနေသည့် လေသံပါလာ သည်။ ‘ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ ကျွန်တော်အမေက သိပ်ဆင်းရဲတဲ့ အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်ပြီးမကျန်းမာပါဘူး၊ ဒေါက်တာကလဲ ဒီဆေးခန်းမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် အမေ့ကို ဆေးဖိုးတစ်ဝက်နှုန်းယူပြီး ကြည့် ရှုကုသပေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် ကြည်လင်ရှင်လန်းမှု ကင်းမဲ့လွန်းလှသော ဧည့် သည်၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူ့စကားအသွားအလာကို နားထောင်ပြီး ခေါင်း ရှုပ်လာသည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားပါဦးမယ်’ ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက် သည်။ ဤကိစ္စကို ဒေါက်တာကေမရွံ့နဲ့ အသိပေးရမည်ဟူသော စိတ်ကူး ဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ အဖြေပေးလိုက်ဖြစ်ပါသည်။

‘အေး... အေး’ ဟု တော့ဒ်က ပြောသည်။ ‘စဉ်းစားပေးပါဦး ဒေါက်တာ၊ ဆင်းရဲတဲ့ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ကို သနားကြင်နာတဲ့အနေနဲ့ ကူညီပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်’

သူသည် ကျိုးနွံသော အမူအရာကိုပြုကာ တစ်မိနစ်ခန့် တုံ့ဆိုင်း ဆိုင်းလုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ‘ဒီနေ့ညနေခင်း အတော်အေးတယ်နော်’ ဟု

စကားမရှိ စကားရှာ၏ပြောကာ အရပ်ဆိုးလှသော သွားများပေါ်အောင် ပြီးဖြဲဖြဲ လုပ်ပြပြီး ဆေးခန်းထဲမှထွက်သွားပါသည်။

ထိုည ညစာစားကြသည့်အခါ ကျွန်တော် ကြံ့ခဲရသောအဖြစ်ကို ဒေါက်တာကေမရွန်အား ပြောပြပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရလျှင် ကောင်းမလဲဟု အကြံတောင်းသည်။

‘သွားမလုပ်နဲ့ဟေ့၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လုပ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ တကယ် လို့ အဘွားကြီးက သူ့ဘာသာ သူ့လာပြီး သူ့မှာ ဒုလ္လာမီးယပ်ရောဂါထနေလို့ ပါ။ လည်ချောင်းနာနေလို့ ပါလို့ ပြောရင်တော့ တစ်ပြားမှမယူဘဲ ကုပေးလိုက်၊ သူ့အတွက် စမ်းသပ်ဖို့ရော၊ ဆေးဝါးများများပေးဖို့ရော လွှဲးဝမလိုဘူး၊ အဘွားကြီးကတော့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ငွေစနည်းနည်းပါးပါး မင်းကိုပေးမှာ ပဲ။ အဘွားကြီးက အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာ၊ ရိုးလရိုးသား ဖြောင့်မတ် တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒုဂဲလ်ကလာပြီး အသက်အာမခံကိစ္စတွေဘာတွေ ပြောလာ ရင်တော့ ဆေးဖိုးဝါးခကို နှစ်ဆသာဆော်ပေတော့၊ ဒီကောင်က တန်နော့ချဲ့ ဘရေးရွာမှာ ကော်တစ်ရာကပ်စေးနဲ့ တစ်ယောက်လို့ ကျော်ကြားနေတဲ့ အကောင်ပဲကွ’

တော့ဒမိသားစုသည် လမ်းမတန်းစတိုးဆိုင်ဘေး၌ နေကြသည်။ တော့ဒသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ရန် စိတ်ကူးထားသူ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တည်ဖို့ မြေ ကွက်ရှိသည်။ သွပ်မိုးတဲတစ်တဲ လည်းရှိသည်။ အဆောက်အအုံဆောက်ဖို့အတွက် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းပစ္စယ အပိုများလည်း ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

တော့ဒတစ်ယောက် လောဘမသတ်နိုင်ခြင်းသည် သူ့မိန်းမကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူ့မိန်းမ ဂျက်ဆီသည် တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မိန်းမကြီးဖြစ်သည်။ မညီသူနှင့် မဆွီ မာကျောကျောဆက်ဆံတတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသူဖြစ်၏။ သူတို့၏ တစ်ဦး တည်းသောသမီး ဂျက်ဆီကသည် သူငယ်ချင်းချင်း ချိုချိုညီဘယ်တော့မှ မပေးစားဟု သတင်းကြီးသူဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကျောင်းကစားကွင်းအတွင်း ဂျက်ဆီက ချိုချိုစုပ်နေသည်ကိုမြင်သဖြင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း တစ်ဦးက တောင်းသည်ဆိုပါတော့။ ပါးနီနီနှင့် ဂျက်ဆီက သူပြောနေကျ စကားနှင့် ဆီးချိတ်တတ်သည်။ ‘အမယ်လေးဟယ်၊ ငါ့ဝါးစပ်ထဲကို အခု ထည့်လိုက်တာ နောက်ဆုံးအလုံးဟဲ့’

ဂျက်ဆီက ပြောနေကျစကားကို အကြောင်းပြု၍ တန်နော့ချဲ့ဘရေး ရွာစံရွာလုံးတွင် စကားတစ်ခွန်း ပြောစမှတ်ဖြစ်လာသည်။ တော့ဒတို့ မိသားစုဆီကများ ဘာမှသွားမတောင်းလေနဲ့၊ သူတို့ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားပြီလို့ ပြောမှာပဲ”

အမှန်တော့ တော့ဒမိသားစုသည် အဆင့်အတန်း နိမ့်သူများမဟုတ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မျိုးကောင်းရိုးကောင်းများဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြီးစား ကြသည်။ ကိုယ့်ဝက်သို့ကာ ကိုယ်ထိန်းကြသည်။ ဘုရားတရားကြည်ညိုသူ များလည်းဖြစ်သည်။ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် မြောက်ရက်စလုံး လှည့်လည်ပြီး ကုတ်အကျိဖြူကိုဝတ်ကာ လှေကားတစ်ခုဖြင့် လှည့်လည်ပြီး ဆေးသုတ်နေ သော ဒုဂဲလ်သည် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် အဝတ်နက်များဝတ်ကာ သူ့မိန်းမ

နှင့်သမီးကိုခေါ်၍ ဝတ်ကျောင်းသို့ သွားသည်။

သူတို့အိမ်ထောင်စုတွင် အဘွားအို မစွက်တော့ဒ်သည် နားအေးပါး အေးနေတတ်သူဖြစ်သည်။ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သည်။ ပါးရေနားရေ တွန့်နေသော မျက်နှာသည် အမြဲတစေ ကြည်လင်၍လန်းနေသည်။ အပြော အဆို အပြုအမူများသည် စာပေကဏ္ဍလေးနှင့်တူသည်။ လူ့ခြေသို့ကာရှိပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ် ကြင်နာသနားတတ်သော မစွက်တော့ဒ်လို အမျိုးသမီး ကြီးကဒူရဲလ်လို သားမျိုးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ခြင်းအတွက် တွန့်နှောခဲ့ဘဲ ရှေးတစ်ခွာလုံး တအံ့တဖြစ်ကြသည်။ ယခုအချိန်ထိ နားမလည်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေဆဲ။ မစွက်တော့ဒ်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလုပ်ကို တပင်တပန်းလုပ်ခဲ့သည်။ လုပ်သမျှမှာလည်း ဒုဂ်လ်၏ ကောင်းကျိုးအတွက်သာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခုလို အသက်အရွယ်ကြီး အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသည့်အခါ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ များများစားစား လိုလုံလောက်လောက် မရှိတော့။ သူ့သား ဒူရဲလ်ဦးသာ ပြည့်စုံလုံလောက်လျက်ရှိ၏။

မစွက်တော့ဒ်၏အခန်းသည် အိမ်၏အပေါ်ထပ်၌ရှိသည်။ ကျဉ်း မြောင်းသော အထပ်ခိုးကလေးမျှသာဖြစ်၏။ သူ့အခန်းထဲတွင် သူ့အတွယ် တာဆုံးရတနာများဟုဆိုရမည့် ပစ္စည်းနှစ်မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ ချောင်းဆိုး မျောက်ဆေးရည် တစ်ပုလင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယတစ်မျိုးမှာ သံပိုးအဝိုင်းကလေးတစ်လုံးတွင် ထည့်ထားသည့် ပုရွှန်းပြား အနည်းငယ်ဖြစ်သည်။ အစားကို အောက်ထပ်သို့ဆင်း၍ မိသားစုနှင့်အတူ စားရသည်။ သူ့သား တော့ဒ်၏ ဧည့်သည်များရှိနေသည့်အခါတွင်မူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍မစားရ။

အများအားဖြင့် မစွက်တော့ဒ်သည် သူ့ထပ်ခိုးအခန်းကလေးထဲရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင် အကျိုးတစ်လုံးပေါ် အချိန်ကုန်သည်က များ၏။ ထိုင် နေသည့်အချိန် တစ်ချိန်လုံးတွင်လည်း သူသည် သူ့လူနေရသည့် မီးဖိုကလေး မီးသေမသွားအောင် လုပ်ပေးနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရာသီဥတု နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသောအခါများတွင်မူ သူသည် ခွန်စား၍ အပြင်သို့ထွက်သွားကာ မြို့ထဲ၌ လျှောက်လည်နေတတ်သည်။ သူ့သား ဒုဂ်လ်က ယင်းကဲ့သို့ ထွက်လည်သည်ကို အားပေးခြင်းမပြု။

‘ဘယ်လိုလဲအမေ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ပြန်ပြီးသတိရဦး မှပေါ့! အခုလို မြို့ထဲလျှောက်လည်နေမယ့်အစား အမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်ကို ထိုင်ပြီးစဉ်းစားနေသင့်တယ်ဗျ’

ကရုဏာမကင်းသည့် တားမြစ်ပိတ်ပင်မှုဟုဆိုနိုင်ပါ၏။ အဘွားကြီး အားသားဒုဂ်လ်က ဘယ်တော့မှ မကောင်းစိတ်ဖြင့် ပြောခြင်းမဟုတ်။ စေတနာရှေ့ထား၍ ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောနိုင်ပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒူရဲလ်သည် သူ့အမေ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။ အကယ်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင် အဘွားကြီးက မုန့်တစ်ခုထပ်ယူပြီး စားသည်ဆိုပါတော့ အမေ၊ အမေ့အသက်အရွယ်မျိုးနဲ့ အစားအသောက်ကို အများကြီးစားဖို့သောက်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးဗျ ‘ဟု တန့်တတ်သည်။ အကယ်၍ အထပ်ခိုးကလေးပေါ်၌ မီးဖိုထဲ ကျောက်မီးသွေးမပြတ် ထည့်ပေးနေသည်ကိုမြင်လျှင် ဒုဂ်လ်၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့ မဲ့နေတတ်သည်။ သူ့အမေ မနားမနေလုပ်ကိုင်နေခြင်းကို မကြိုက်၍မဟုတ်၊ သူ့ကျောက်မီးသွေးကို

သူ့အမေသုံးနေချိန်ဖြစ်သည်။

အလွန်အကျွံ ကပ်စေးနဲ့သော်လည်း ဒုဂဲလ်မှာ ချမ်းသာလာသည်ဟု မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ချမ်းသာလာလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့် ချက်ကတော့ ရှိ၏။ သူသည် သူ့အမေအား အသက်အာမခံထားသည်။ သူ့အမေသေလျှင် ထိုအသက်အာမခံငွေများသည် ဒုဂဲလ်အတွက်ဖြစ်လာရမည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒုက္ခ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ တခြားမဟုတ် အဘွားကြီး မသေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဒုဂဲလ်ထံမှ မကြာခဏ အားပေး စကားများ ပြောတတ်သည်။ အမေ့ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ အတော့်ကို နေမကောင်း သလိုပါဟု လည်းကောင်း၊ အမေ အိပ်ရာပေါ် လွဲတော့မလား၊ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးပင့်ပေးရတော့မလားဟု လည်းကောင်း ဒုဂဲလ်က ရေလာမြောင်း ပေး လုပ်တတ်သည်။ အဘွားကြီး မစွက်တော့ဒကတော့ စားစရာရှိတာ စား၍ သောက်စရာရှိတသောကံသည်။ သို့ကို ကြည့် ရသည့်မှာ အေးအေး ဆေးဆေးရှိလွန်းသဖြင့် အသက်တစ်ရာအထိ နေလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

ညတိုင်းလိုလို ဒုဂဲလ်တို့ လင်မယားသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ ထိုင်၍ အစားအသောက်နှင့် ကျောက်မီးသေးအကြောင်း စဉ်းစားကြသည်။ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် တက်လာနေသော အသက်အာမခံပေးသွင်းမည့် ငွေ အကြောင်း စဉ်းစားကြသည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှမပြော။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး အဘွားကြီးအား စွဲကပ်သင့်ပါလျက်နှင့် မစွဲကပ်သေးသည့် ရောဂါများအကြောင်း စဉ်းစားကြသည်။ နမိုးနွေးယားခေါ် အဆုတ်ရောင် ရောဂါမှအ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါအထိ အဘွားကြီးတွင် ဖြစ်လာနိုင်သည့် ရောဂါမျိုးစုံကို တစ်ခုချင်းစီချ၍ တွေးကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ထံ ဒုဂဲလ်လာရောက် တွေ့ဆုံပြီးနောက် သီတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် အဘွားကြီးမစွက်တော့ဒကီယံတိုင် ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ အမှန်တော့ သူ့လွပ်နေကျအတိုင်း မြို့ထဲအပျင်းပြေ လျှောက်ရာမှ ဂျင်နီမက်ချတန်၏ စတိုးဆိုင်သို့ဝင်၍ သူဝယ်ချင်တာလေးတွေ ဝယ်သည်။ ဈေးဝယ်ရင်း ဆိုင်ရှင်ဂျင်နီနှင့် အတင်းအဖျင်းများပြောသည်။ စတိုးဆိုင်မှ နှစ်ပိနီတန် ချိုချဉ်အလုံးကြီးတစ်လုံး ဝယ်သည်။ ဤချိုချဉ်သည် အချိုပေါ့သော်လည်း ကြာကြာအစုပ်ခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံး မောပန်းနွမ်းနယ်လာသောအခါ သူ့ အထပ်ခိုးအပြန် လမ်းခွလတ်ရှိ အာဒင် ဂေဟာဆေးခန်းသို့ အပန်းဖြေသတော့ဖြင့် ခဏတစ်ဖုတ် ဝင်ထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဒေါက်တာအကြောင်း ပြောနေတာတွေ အများကြီး ကြားရတယ်၊ ကျုပ် ဒေါက်တာကို မြင်ဖူးချင်လို့ဝင်လာတာ၊ ဒေါက်တာ ကျုပ်အတွက် ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးရည် နည်းနည်းလောက်ပေးမယ်မဟုတ်လား၊ ညည ဆိုရင် ကျုပ် ရင်သိပ်ကျပ်တယ်’

အဘွားကြီးက ပြီးပြီးရယ်ရယ်ဖြင့်ပြောသည်။ ကြည်လင်တောက်ပ သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော် အား ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် အဘွားကြီးအား ခင်သွား သည်။

‘ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးလား ရှမ္မာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဘွား အတွက် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး စပ်ပေးလိုက်မယ်’

‘အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ရင်ဘတ်နှေးထွေးသွားအောင် လုပ်နိုင်မယ့် ဆေးသာ ပေးပါဒေါက်တာရယ်’ ဟု သူကဆိုသည်။

ကျွန်တော်က ဆေးရည်ကို ကလိုရိုဒင်းများများထည့်၍ စပ်သည်။ အဘွားကြီးအတွက် အကောင်းဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်အောင် စေတနာအပြည့် ဖြင့် စပ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “ညဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဇွန်းနဲ့ နှစ်ဇွန်းပဲ သောက်ရမယ်” ဟုလည်း ပုလင်းပေါ်မှ ဆေးအညွှန်းကို ဖတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာပြောလိုက်တာ ဘာပါလိမ့် ‘ဟု အဘွားကြီးက မေး သည်။ ‘မျက်မှန်ကွဲသွားကတည်းက ကျုပ်နားတွေ ကောင်းကောင်းမကြားရ တော့ဘူး”

ကျွန်တော် သူ့စကားကို သဘောကျသဖြင့် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ မစွက်တော့ဒ်ရောက်လာသည့် တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ရယ်မောခြင်းသည် ကျွန်တော်အား ကူးစက်လာသည်။

‘ဒေါက်တာက ရယ်စရာပြောတာကို သဘောကျသားပဲ’ဟု တံခါး ဘက်သို့လျှောက်သွားနေသော မစွက်တော့ဒ်က ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေး ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့၊ ရယ်စရာပြောတတ်တဲ့ ဆရာဝန်ဆိုရင် ကျုပ်က သိပ်သဘောကျတာ”

နောက်နေ့ နံနက်သည် စနေနေ့ဖြစ်သည်။ တော့ဒ်မိသားစုသည် မီး ဖိုထဲ၌ နံနက်စာစားနေကြသည်။ ဒုဂဲလ်၊ သူ့ဇနီးနှင့် သမီးဂျက်ဆီကာတို့သည် ဆန်ပြုတ်သောက် လျက်ရှိကြ၏။ အဘွားကြီး မစွက်တော့ဒ်ကတော့ အခုအချိန် ထိ ရောက်မလာသေး။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည် ထည့်ကြသည်။ ဒုဂဲလ် အတွက် ပြုတ်ထားသည့် ကြက်ဥကို အိုးထဲမှဆယ်ကြသည်။ ထိုအချိန်က သည့်အခါ ဂျက်ဆီက နံရံပေါ်မှနာရီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး အောက်သိုးသိုး မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ယောက်ျားအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင့်အမေကြီးက ခုထက်ထိ မနက်စာ လာမစားသေး ဘူးလား၊ ကျွန်မမှာဖြင့် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်လိုက်ရတာ ထင်းတွေမနည်းကုန်သွား တယ်၊ သူလာတဲ့အထိ ကျွန်မက အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေရမယ့်ပုံ ဖြစ်နေပြီ’

သူအိပ်ရာက မထသေးဘူးထင်တယ် အမေဟု သမီးဂျက်ဆီကာ က ဝင်ပြောသည်။ သူ့အမေ၏လေသံကို ရိပ်စားနားလည်နေသဖြင့် ခေါင်း ကိုယမ်းလိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

အပျင်းထူမကြီးပဲ”

ဒုဂဲလ်သည် ကြက်ဥပြုတ်ပန်းကန်ထဲမှ ခပ်ထားသောဇွန်းကို နှုတ် ခမ်းမွေးများနှင့်မထအောင် သတိထားကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိတ္တူပွားတက် လှမ်းကြည့်ပြီး “သူ့အတွက်အစားကို အေးမကုန် အောင် လုပ်ထားရမယ် ဆိုရင်တော့ ဓာတ်ငွေ့တွေ သိပ်ကုန်တော့မှာပဲ” ဟု ပြောသည်။

‘ဟဲ့. သမီးလေး’ ဂျက်ဆီက ဂျက်ဆီကာတက်လှည့်၍ အသံပြု သည်။

‘အထပ်ခိုးပေါ်တက်သွားပြီး နင့်အဘွားကိုနှိုးစမ်း’ ဂျက်ဆီကာသည် ကုလားထိုင်မှ ဖျတ်ခနဲထကာ ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်ချိုလုံးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်းပြေးတက် သွားသည်။

ငြိမ်တိတ်နေသည်။ အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ် တိတ်ဆိတ် လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အလန်တကြားအော်သံနှင့်အတူ ဂျက်ဆီကာ ပြေးဆင်း လာသည်။

‘အမေရေ.. အဘွားသေနေပြီ’

ဒုဂဲလ်၏ ပါးစပ်ထဲ၌ ငုံထားသော လက်ဖက်ရည်များသည် ဖြိုးခနဲ ထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့မှ ပန်းကန်ထဲသို့ကျသည်။ ဂျက်ကံကတော့ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

‘သေနေတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရဲ့’ ဟု ဂျက်ဆီက သူ့သမီးအား လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။ ‘သမီးပြောတာသေ ချာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ.. သေနတယ်၊ သမီးပြောတာ သေနေတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ မီးဆွသံချောင်းကြီးလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေပြီ’

ဂျက်ဆီထံမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒုဂဲလ် က သူ့ ကုလားထိုင်ကို တွန်းဖယ်ပြီးထသည်။

‘လာဟေ့....သွားကြည့်ကြရအောင်’

သူတို့သည် အထပ်ခိုးပေါ်သို့ ကသောကမျော တက်သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ဝင်ကြသည်။ အားလုံးတန့် ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။

အဘွားကြီးသည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ပါးများသည့် ပါးချောင်နားချောင်ကျကာ ပိန်ခွက် နေကြသည်။ မျက်လုံးများသည် ပိတ်လျက်၊ နှာခေါင်းပေါက်များသည် လန့် လျက်။

‘အမေ’ ဒုဂဲလ် မစွက်တော့၏ လက်ကိုမချ ခေါ်သည့်။ သို့သော် လည်း အဘွားကြီး၏လက်သည် လွတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ပြန်ကျသွားသည်။

ဒုဂဲလ်တို့ လင်မယားသည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသော အဘွား ကြီးအား ငေးကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဂျက်ဆီကစ၍ တရားသံဝေဂရ သံဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။

‘ဆုံးသွားရှာပြီ ဒုဂဲလ်၊ အင်း. အခုလိုဆိုတော့လဲ သူ့အဖို့ အေးသွား တာပေါ့လေ’

ဂျက်ဆီက အိပ်ရာခင်း ဘေးစတစ်စကိုဆွဲယူကာ အဘွားကြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို အုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဒူဂဲလ်က သူ့ မိန်းမအား လှမ်းကြည့်ပြီး နှပ်တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ငါ့အမေသေရှာပြီ၊ သနားစရာပဲ’

‘သူ့ကို ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ ဘုရားသခင် ပြန်ရောက်သွားတာပါ ဒူဂဲလ်ရယ်’ ဟု ဂျက်ဆီက ဖျောင်းဖျသည်။ “ကျွန်မတို့က ပြုပြင်လိုရတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါ။ ဂျက်ဆီက သူ့ ယောကျ်ား၏ လက်ကိုင်ဆွဲ၍ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသည်။ မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ဒဲလ်သည် ကုလားထိုင်တွင် အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက် သည်။ ‘ငါ့ကို သနားကြပါ’ ဟု ညည်းသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “နောက်ဆုံး ကျတော့လဲ ငါ့အမေ သေသွားရှာပြီ”

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မြင်ပြီး နောင်တရမနေပါနဲ့တော့ ဒူဂဲလ်ရယ်’ ဟု ဂျက်ဆီက ပြောသည်။ ရှင်ဟာ သူ့အတွက် သားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ သူ့ကို အကောင်းဆုံးပြုစုခဲ့ပါတယ်။ သူကလဲ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့က တစ်နေ့မသေလဲ တစ်နေ့သေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ အခုဆိုကြည့်ပါဦး၊ သေပုံက အေးငြိမ်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လောက် ကောင်းလဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဒူဂဲလ်က ညည်းသံတစ်ချက် ပေးပြန်သည်။ အခုလိုအချိန်တွင် စီးပွားရေးကိုကြည့်ကာ ဈေးတွက်တွက်နေချိန်ဖြစ်။ ဂျက်ဆီက အညံ့ခန်းရှိ ဖိရိပေါ်မှ ပုလင်းတစ်လုံးယူပေးသည်။ ဒူဂဲလ်က သပ်ပြီးမနှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ လက်လေးလုံးခန့်မော့လိုက်သည်။

‘ဒီလိုမှပေါ့’ ဟု ဂျက်ဆီကပြောသည်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းမူဖြစ် မှာ၊ ရင့်မှာ လုပ်စရာတွေက အများကြီးပဲ။ ဆရာဝန်ဆီက ဆေးလက်မှတ် ယူရမယ်၊ သုဘရာဇာနဲ့တွေ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ အသက်အာမခံကိစ္စ’

ဒူဂဲလ်၏ ဦးခေါင်းသည် ဖျတ်ခနဲထောင်လာသည်။

‘အေး ဟုတ်သားပဲ၊ အသက်အာမခံကိစ္စက ရှိသေးတယ်” သူ သည် သက်ပြင်းချသည်။ “လုပ်ရမှာ မကောင်းပေမယ့် ဒီကိစ္စက မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ လုပ်ကိုလုပ်ရမှာ”

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ အပြင်သို့ထွက် သည်။ ရှေးဦးစွာ အာဒင်ဂေဟာသို့သွားသည်။ တံခါးဖွင့် ပေးသည်မှာ ဂျက်နက်။

‘ဂျက်နက်ရေ... ကျုပ်ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ ချင်လို့ လာတာ” စောစော က သောက်ထားသည့် ဝိစကီအရှိန်တက်လာသဖြင့် ဒူဂဲလ်သည် ခပ်သွက် သွက်ဖြစ်လာသည်။ ‘ကျုပ်အချစ်ဆုံးအမေ အိပ်ပျော်နေရင်းနဲ့ သေသွားပြီ’

‘သနားစရာပဲနော်’ ဟု ဂျက်နက် ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် ဒူဂဲလ် အား ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်သည်။ အခု ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ကတော့ မရဘူး၊

နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်သွားကြတယ်။ မတ်ခလီယာက ပြန်လာရင် လက်ထောက်
ဆရာဝန်ကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ် ပြောပြောဆိုဆို နှင့်ပင် ဂျက်နက်
တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိပါကလားဟု ဒုဂဲလ်ကတွေးသည်။ ဂျက် နှက်သည်
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် အကြင်နာတရား မရှိလေခြင်းဟု စိတ်ထဲက
ကျိတ်ချဲ့ရေရွတ်သည်။ သုဘရာဇာထံအသွား လမ်းတွင် တွေ့သမျှ လူများအား
မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် သူ့အမေ သေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ သွားသည်။

သုဘရာဇာ ဂစ်တိဆန်နှင့် တွေ့သောအခါ ခေါင်းကောင်းကောင်း တစ်လုံးမှာသည်။
သူမှာသည် ခေါင်းက လှလည်းလှရမည်။ ဈေးလည်း သိပ်မကြီးရ။
ဆင်မဂစ်တိဆန်သည် လူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကောင်းမွန်စွာ
ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ ငါးရာခိုင်နှုန်းလျော့ချယူရန် သဘောတူ ရံမျှမက
အလောင်းကို အချိန်မီ ခေါင်းသွင်းထားနိုင်ရန် ထိုညနေခင်း အိမ်
အရောက်ပို့ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်သည်။

ညစာစားချိန်ကျမှပင် ဒုဂဲလ်အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ သူမိန်းမ ဂျက်ဆီ မှာလည်း
အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ အမဲသားနှင့်မုန့် တစ်လုံး ကောင်းကောင်း ဖုတ်ထားသည်။
ပူတင်းတစ်ပွဲလည်း စားပွဲပေါ်၌ ချထားသည်။ ဝိစကီပုလင်း လည်း
အဆင်သင့်တင်ထားသည်။ ဂျက်ဆီထံမှ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော
စကားများကိုလည်း သူကြားရသည်။

‘အခုလို အချန်မျိုးမှာ ကျွန်မတို့ မိသားစု အစားကောင်းအသောက် ကောင်း
စားဖို့လိုတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ တစ်ချပြီးတစ်ခု ကြုံနေရတာ ဆိုတော့ ...’

သူတို့သည် ညစာစားပွဲ၌ ထိုင်ကြသည်။

“ငါတော့ သိပ်ပြီး စားချင်စိတ် မရှိလှပါဘူးကွာ”ဟု ဒုဂဲလ်က သူ့အား
လှမ်းပေးသည့် ပန်းကန်ကိုယူရင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် အမဲသားတုံး
ကြီးတစ်တုံးကိုကော်၍ သူပန်းကန်ထဲထည့်ကာ “ဒါပေမယ့် အခုလိုအချန်မှာ
အားရှိဖို့ ကလဲ လိုတယ်မဟုတ်လား” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့၊ အဲသလိုတွေးမှပေါ့၊ အသက်အာမခံကိစ္စကကော ဘယ်လို လဲ’ ဟု
ဂျက်ဆီကမေးသည်။

‘ပေါင် ငါးရာရှိနေပြီ’ ဟု ဒုဂဲလ်က ဖြေပြီး အာလူးတစ်လုံးကို ခက်ရင်းဖြင့်
ထိုးယူလိုက်သည်။

‘အမယ်လေးတော်... နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ပါဘဲလား’

‘အေး... ငွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဟော... အိမ်ရှေ့တံခါးက
ခေါင်းလောင်းသံကြားတယ်၊ ဆရာဝန်လာပြီထင်တယ်’ ကျွန်တော် မတ်ခလီယာက
ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂျက်နက်က မစွက်တော့ဒအကြောင်း
သတင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ပြီးခါမှ အခုလို ဖြန်းစားကြီး
ဆိုးသွားရခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မပါသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင်

ဒုရ်လုံတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျက်ဆီက ကျွန်တော့်အား အိမ်ရှေ့ခန်းထမှ ဆီးကြိုသည်။

‘ကျွန်မ လိုက်မပို့ပေးတာကို ဘယ်လိုမမထင်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ပြီးခန့်ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့ အားလုံး စိတ်ထိခိုက်နေကြလို့ပါ။ အဘွားကြီးအခန်းထဲဝင်လိုက်ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလွန်းလို့ပါ။ လှေကား ထပ်က ဘယ်ဘက်အခန်းထဲမှာပါ။’

အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့ပြီး ခန်းဆီးများ ကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပါသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိစားပွဲပေါ်၌ တိုင်ထားသော ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးပုလင်းကို ကျွန်တော်ပထမဆုံး သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပုလင်းကို အသေအချာထပ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆေးရည် သုံးပုံတစ်ပုံ လျော့နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ကပျာကသီ အိပ်ရာဆီသို့သွား၍ အဘွားကြီး၏မျက်ခွံ များကို ဖြုတ်ကြည့်သည်။ သူငယ်အိမ်များ အလွန်ကျဉ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အဘွားကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို အတန်ကြာကိုင်၍ စမ်းကြည့် သည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်၍ အထမှ ဝေက်သာပုလင်းလေးကိုထုတ်ယူကာ အဘွားကြီး နှာခေါင်း ဝဉ္စ တွေ့ထားပေးသည်။ ပထမတော့ ဘာမှဖြစ်မလာပါ။ ထို့နောက်တော့ လူသေအဘွားကြီး၏ နှာခေါင်းသည် ရှိပွရှ်ပွဖြစ်လာပြီး တအားကုန်ချေ လိုက် ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပွင့်လာသည်။ ကျွန်တော် အား ပြုံးတပြုံးကြောင်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို လှုပ်နိုး သည့်အခါ အားရပါးရ သမီးနေသည်။

“ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိုး၊ ကျုပ်အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ”

ကျွန်တော်က နားတစ်ဖက်တွင်ကပ်၍ အော်မေးသည်။

“ဆေးရည်ကို ဘယ်လောက်များများ သောက်ထားသလဲ”

‘အား... အင်း.... ဘာတဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ဇွန်း နှစ်ဇွန်းသောက် တယ်၊ ဒေါက်တာပြောတဲ့ အတိုင်းပဲလေ’

“ဒီလောက် အိပ်မောကျသွားတာ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး” ဟု ကျွန် တော်က အော်ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် အခုအချိန်ဆိုရင်တော့ အိပ်တာ တော် လောက်ပြီထင်တယ်၊ အဘွားထတော့”

ကျွန်တော် ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးပုလင်းကိုဆွဲယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

‘ဝီစကီတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်သွားပါဦး ဒေါက်တာ’ဟု ဒုရ်လုံက

ကျွန်တော့်အား ဖိတ်မန္တကပြုသည်။

‘သောက်ရမှာပေါ့’ ဟု ကျွန်တော်က လေသံခပ်ခွင်ခွင်ဖြင့် ပြန်ပြော သည်။
“လူတစ်ယောက်ကို ဝီစကီတစ်ခွက်တစ်ဖလားသောက်ဖို့ ခင်ဗျား ပါးစပ်က
ခေါ်သံကြားဖူးတာ ကျွန်တော်အဖို့တော့ ဒါပထမဆုံးပဲ ဒုဂဲလ်” ဒုဂဲလ်က
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းယမ်း သည်။

‘ကြိုကြိုလို့ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အမေကြောင့် ကျွန်တော် လဲ သိပ်ကို
စိတ်ထိခိုက်နေရလို့ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်ထိခိုက်နေကြရတာပါ ”ဟု
သူမိန်းမဂျက်ဆိကပါ သံဝေဂရနေသည့် အသံ ဖြင့် သံယောင် လိုက်၍ ပြောသည်။’

‘ကဲ... ဒုဂဲလ်ရေ ခင်ဗျားကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းပါတယ် ”ဟု
ကျွန်တော်ကပြောကာ အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပါသည်။’

“ဒေါက်တာလဲ ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’ ဟု ဒုဂဲလ်က ပြန်ပြောသည်။
“ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်ထောက်ခံစာ လေးစောင်လိုပါတယ် ဒေါက်တာ၊
အမေ့အသက်အာမခံက အဖွဲ့လေးဖွဲ့မှာ ထားတာပါ”

အပေါ်ထပ်ခိုးဆီမှ အသံတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။
တစ်ဆက်တည်းပင် တံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။

‘ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ’ ဟု ဂျက်ဆိက အလန့်တကြားအော် သည်။
မျက်နှာလည်း ချက်ချင်းပင် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားသည်။ ‘ဘာသံကြီး ပါလိမ့်”

‘တကယ်ကောင်းတဲ့ ဝီစကီပဲ ဒုဂဲလ်” ကျွန်တော် ခွင်လန်းမြူးထူး စွာဖြင့်
လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

လှေကားဆီမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအသံ ကြားရသည်။ ‘ရှင်
ကြားတယ်ဟုတ်လား ဒုဂဲလ်”ဟု ဂျက်ဆိက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်ပြန်သည်။
အပေါ်ထပ် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာနေတယ်”

မီးဖိုခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အထဲသို့ မစွက်တော့ဒ် ဝင်လာသည်။
ဂျက်ဆိကတစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

‘ဘုရား၊ ဘုရား’ ဟု ဒုဂဲလ်က ရေခွက်သည်။ သူ့ ပါးစပ်ထဲမှ
ဝီစကီအကောင်းစားများသည် သူ့အအင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ကျလာသည်။

အားလုံး ကြောင်တီးကြောင်အမ်း ဖြစ်နေကြသည်။ အခန်းထဲသို့ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့်
ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို စားပွဲဆီသို့ ဆွဲယူကာ
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သော အဘွားကြီးအား ငေးကြည့် နေကြသည်။
ပထမတွင် အဘွားကြီးသည် အားရပါးရ တစ်ချက်မျှသမီးလိုက်သည်။ ထို့ နောက်
တုခါခါရယ်သည်။ ထို့နောက်တော့ အသားမုန့်ပူတင်းနှင့် ဝီစကီတို့ကို တစ်ချင်းစီ
လိုက်ကြည့်ကာ အားရဝမ်းသာရေခွက်သည်။

‘ဒီည ညစာစားပွဲဖြင့် တယ်ပြီးခမ်းနားသကိုးကွယ့်၊ ငါကလဲ ဆာလွန်းလို့
သေမလောက်ဖြစ်နေတာနဲ့တော့ အတော်ပဲဟေ့”

အတွားကြီးသည် အစားများကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေသည်။ ကျွန်တော်
အသာကလေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

*****

အခန်း (၈)

နေဦးပေါက်မှသည် နေရာသီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကူးပြောင်းသွား လျက်ရှိ၏။ တန်ခှော့ချာတရားတစ်ရွာလုံးသည် အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်နေသော ပန်းမျိုးစုံဖြင့် လှပတင့်တယ်နေသည်။ ယခုလို မြောက်လတ္တီတွဒ်မျဉ်းများ အောက်ရှိ ဒေသမျိုးတွင် ဤမြင်ကွင်းမျိုးတွေ ရသည်မှာ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့တစေလည်း စကောလူမျိုးများသည် သူတို့၏ ပန်းဥယျာဉ်များကို အလွန်မြတ်နိုးကြ သူများဖြစ်၍ အလွန်အဖွယ်ကောင်း လောကသည့် ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးဖြင့် အစွမ်းကုန်ပြုစုပျိုးထောင်တတ်ကြသည် ဖြစ်ရာ ဤမျှလောက်ဖြစ်ထွန်းနေကြသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု မဆိုသာပါ။

ကျွန်တော် ဆရာကြီးဒေါက်တာကေမရွန်သည်လည်း အခြားသော စကောလူမျိုးများလိုပင်ဖြစ်သည်။ စကောတို့၏ အလေ့အထ၊ အကျင့်စရိုက် အတိုင်း သူပန်းဥယျာဉ်ကို ဂရုတစိုက်ရှိလှပါသည်။ သူ၏ ပန်းဥယျာဉ်မှ အလက်စဇင်းဒါးဒင်းသည် ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးတွင် အလွန်တော်သူဖြစ်၏။ သူသည် နှော့စာလိမ္မော်နေသူဖြစ်၍ နေ့စဉ်အချိန်မှန်မှန်လာပြီး အာဒင် ဂေဟာ၏မြေပေါ်၌ ပန်းမျိုးစုံ ဝေဆာပွင့်ဖူးနေအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလျက် ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒင်းသည် အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် သစ်ပင်များစိုက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ခြံအဝင်ကျောက်စရစ်ခဲလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာနေသော ဒေါက်တာကေမရွန်နှင့် ဆုံမိသည်။ ဒင်းကိုမြင် သောအခါ ကေမရွန်က လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနရပ်လိုက် ပြီး ‘ဟ...ကောင်၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ’ဟု မေးသည်။

ဒင်းသည် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသည့် မြေပေါ် တွင် ရိုးတံသွယ်သွယ်နှင့် အဝါရောင်ပန်းတစ်မျိုးကို စိုက်လျက်ရှိ၏။

‘ဟ....ကောင်၊ အဲဒီပန်းဝါတွေကို ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလားကွာ’ဟု ကေမရွန်က ပြောသည်။ ‘အရင်က ဒီနေရာမှာ စိုက်ထားတဲ့ ငါ့ရေမွှေးပန်းတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲဟ’

အမှန်တော့ အနီရောင် ရေမွှေးပန်းများသည် အာဒင်ဂေဟာ၏ အဓိ ကရ ပန်းပင်များဖြစ်သည်။ ဤပန်းများသည် နှစ်စဉ် အာဒင်ဂေဟာ၏ ကျက်သရေဆောင်ပန်းများဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာကေမရွန်သည် ဤပန်းများကို အလွန်မြတ်နိုးတယ်တာသည်။ အာဒင်ဂေဟာ စိမ်းမြမြမြက်ခင်း ပင်နှင့် ဤပန်းများသည် လိုက်လျောညီထွေရှိရုံမျှမက အလွန် လှပတင့်တယ် သည်။ ရွာသို့ရောက်လာကြသောညီညီများ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားသည့် အခါ ရပ်၍မကြည်ဘဲ မနေနိုင်။ လှလွန်းသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်ကြသည်။ ချီးမွမ်းစကားပြောကြသည်။ ထိုအခါတွင် ဒေါက်တာကေမရွန်သည် များစွာ ပီတိဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာအားရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“ဟေ... ငါမင်းကို မေးနေတယ်ကွ ‘ဟု ကေမရွှန်က ထပ်ပြော သည်။
‘ငါ့ရေမွှေးပန်းအနံ့တွေ ဘယ်ရောက်ကိုန်လဲ”

ဒင်းက မတ်တတ်ထရပ်သည်။ အရပ်ပူပူ၊ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ရာသီဥတုဒဏ်
ခံရန်များသဖြင့် မျက်နှာက နီရဲရဲ ရင့်ချော်ချော်။ သူ၏ ကြီးမား
သောလက်များတွင် မြေမှုန့် များကပ်နေသည်။ သူသည် ကေမရွှန်အား မော့
မကြည့်။ သူ့အကြည့်ကို မြေကြီးပေါ်စူးစိုက်ထားသည်။ အဝါရောင်ဟာ အလွန်လှပ
အလွန်ကျွတ်သရေရှိတဲ့ အရောင်ဗျ။ ခွင်ဗျား စိတ်ကူးမှမရှိဘဲ၊ သူ့ကိုမြင်ရင်
ကျွန်တော်က ကြက်ဥအနှစ်ကို အမြဲသတ်ရတယ် ‘ ဒင်းက ထိုစကားကိုပြောပြီး
မလိုတမာသံဖြင့် ရယ်သည်။

ကေမရွှန်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ ဒင်းသည် ပေါက်တတ်ကရ
လူစားတစ်ယောက်မဟုတ်။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနှင့် တည်တည်ကြည်ကြည်နေ
တတ်သူဖြစ်သည်။ အာဒင်ဂေဟာ၌ အလုပ်လုပ်လာသည်မှာလည်း ဆယ့်ငါး
နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ အကောင် အရက်များ မူးနေသလားဟု ကေမရွှန်က တွေး သည်။
မညီညီပင်ဖြစ်စေ ပြောပုံကတော့မဟုတ်။ သွားစရာကစွဲက အလျင်
စလိုဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါက်တာကေမရွှန်သည် သူ့ဘဝင်မကျဖြစ်သွားသည့် ကိစ္စကို
ဆက်၍မေးမနေတော့ဘဲ မင်းအခုစိုက်နေတဲ့ပန်းတွေကို ပြန်နတ်ပစ်၊
ငါ့ရေမွှေးပန်းတွေကိုပြန်စိုက်ဟု ပြောကာ ဝင်းတခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်သွား သည်။

ကေမရွှန်လူနာကြည့်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ ခြံထဲတွင် ဒင်းမရှိတော့ပေ။
သို့သော်လည်း အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင်မူ အဝါရောင် ပန်းပင်များ အပြည့်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် အစပြုခြင်းဖြစ်၍ မကြာခင်မှာပင် အလက်စ်ဒင်း ၏
အပြုအမူများနှင့်ပတ်သက်ပြီး တီးတူးပြောဆိုဝေဖန်သံများ ကြားလာရ သည်။
အလွန်နက်ဆတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေတတ်သော ဒင်းသည်
ယခုအခါတွင် ပေါတောတောကြောင်တောင်တောင် အပြုအမူများ ကို
လုပ်နေလေပြီ။ သူသည် ငြင်းလားခွန်လားလုပ်ချင်သည်။ ငြင်းသည့်
အခါတွင်လည်း လုံးဝအလျော့မပေး။ အပြင်းအထန်ငြင်းသည်။ ငြင်းရင်းက ပင်
လက်ပါလာတတ်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ရန်ပွဲနှင့် အဆုံးသတ်သွားတတ်၏။
စကားပြောပုံနှင့် အသုံးအနှုန်းများမှာလည်း ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းလာသည်။
သူ့အတွက် အိမ်ထောင်တာဝန်ကိုယူပေးနေသော သူ့နှမအင်နီအား ဆဲလားဆို လား
လုပ်နေသည်ကိုပင် အိမ်နီးနားချင်းများ ကြားလာကြရ၏။

ဒင်း၏အခြေအနေသည် သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ်မျှအကြာတွင်
အမြင့်ဆုံးသို့ရောက်သွားသည်။ တစ်ရက်တွင် အာဒင်ဂေဟာသို့ ကောင်တံ
ခရိုင်နယ်မြေ၏ ကျန်းမာရေးအရာရှိ ဒေါက်တာစန္ဒောဒိထံမှ စာတိုလေး တစ်စောင်
ရောက်လာသည်။ စာမှာ ကေမရွှန်အတွက်ဖြစ်၍ တိုရင်းလိုရှင်း ရေးထားသည်။

“အမြန်လာခဲ့ပါ။ အန္တရာယ်များသည့် အရူးတစ်ယောက်အား စစ် ဆေးထောက်ခံရန်
ဖြစ်ပါသည်”

အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း။ ရာသီဥတုက သိပ်ပြီးမကောင်း။ မှန်မှိုင်းမှိုင်း နှင့်
စွတ်စိုသောနေ့ဖြစ်သည်။ ကေမရွှန်အဖို့ ရာသီဥတု အဆိုးဆုံးသောနေ့ ဖြစ်၏။

သူ့ခမျာ သူ့ရန်သူဟောင်းဖြစ်သော ပန်းနာရောဂါ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရသည်။

ကေမရွန်သည် အိပ်ရာထဲတော့ မလဲ။ စာကြည့်ခန်းထဲရှိ ပက်လက် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဒူးများကို သက္ကလတ်ကွက် စောင်ကြီးတစ် ထည်နှင့် တင်းနေအောင်ပတ်ထားသည်။ လုပ်လက်စ တယောကို ရင်ခွင်၌ တင်ထားပြီး ဂူဆေးပုလင်းကို သူတံတောင်ဆစ်နား၌ ချထားသည်။ နံနက်ခင်း လူနာများကြည့်ပြီးပြန်ရောက်လာသော ကျွန်တော်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေပါသည်။

ဂျက်နက် စာလာပေးသည့်အခါ နဖူးတွင် ပင့်တင်ထားသည့် မျက်မှန်ကိုဆွဲချပြီးဖတ်သည်။ သနားစရာပဲကွာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ၊ ဒီကိစ္စ အတွက်တော့ ငါ့မိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ အမှန် သူသည် ဒူးတွင်ပတ်ထား သည့်စောင်ကို ခွာတော့မည်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း တံခါးဝ၌ရပ်နေသော ဂျက်နက် အခိုင်အမာ လှမ်းဟန်သည်။

‘ဒီနေ့တော့ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ကို ခြေတစ်လှမ်းတောင် ထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး’

သူသည် မျက်မှန်များပေါ်မှကျော်၍ ဂျက်နက်အား ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“အေးပါလေ... ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်တည်းက တစ် ယောက်လာလိမ့်မယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

ဂျက်နက်ထွက်သွားသောအခါ ကေမရွန်က သူ့လက်ထဲမှစာကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။

‘မင်း သိမှာပါလေ’ဟု သူက ပြောသည်။ ဥပဒေက လူတစ် ယောက်ကို ရှုံးတယ်လို့ပြောနိုင်ဖို့အတွက် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆေးစစ်ချက် မှတ်တမ်း လိုအပ်တယ်ကွာ၊ ဒီအကြောင်းကြောင့် စနောဒီက ငါ့ဆီစာရေး တာ၊ ငါပြောတာယုံ၊ ငါနဲ့ တစ်နယ်တည်းမှာရှိနေတဲ့ ဆရာဝန်ချင်းမို့ ငါ သူ့မကောင်းကြောင်း မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကို မင်းလဲအသိပါ၊ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ဒီလူဟာ သူ့အတွက်ကလဲ့ ပြီး တစ်ခြားဘယ်သူ့ အတွက်မှ အကျိုးပြုတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွာ သူသည် ခဏမျှ စကားဖြတ်၍ ရပ်နေသည်။ သူ့အသက်ရှူသံ တစ်စုံကို ကြားနေရ၏။ သူသည် မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ မီးဖိုဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ‘အဲဒီတော့ကာ မင်း သူ့ဆီသွားရင် သူကတော့ သတိထား သိပ်ပြီးမျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့၊ ရှော့ဟက်ဒီရဲ့ နို့ခြံပိတ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူက မင်းအပေါ် အတေးအမှတ်ရှိနေတာ သေချာတယ်’

ဂျာမီသည် အပြင်မှနေ၍ မြင်းရထားဖြင့် အသင့်စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တဖွဲဖွဲကျနေသော ဆီးနှင်းများကြားမှဖြတ်၍ မြင်းရထား ကို ခပ်သွက်သွက် နှင်ကြသည်။ နောဒီဟစ်လိမ့်စွန့်ရ အိမ်အိမ်ဟောင်း များ၏ အပွန်ဆုံးအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်သည်။ နှစ်ဧကကျော်ကျော်ခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် မြေပေါ်မှ အိမ်ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်အိမ်ရှေ့ည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသူမှာ ခရိုင်ကျန်းမာရေး

အရာရှိကြီးဖြစ်သည်။ စောင့်နေရသည့်အတွက် စိတ်မရှည်သည့်ဟန်ကို ဖော်ပြနေသည်။

သူ့ကိုယ်သူသာ အရေးပါအရာရောက်သည်ဟု ထင်တစ်လုံးရှိနေသော ဤလူစားမျိုးသည် သူတစ်ပါးကသာ သူ့ကိုစောင့်စေချင်ကြ၏။ သူက အခြားလူများအား စောင့်နေခြင်းကို လိုလားသူများမဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော် ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဆီး၍ပြောသည်။

“လူကြီးမင်းက အတော်နှေးကွေးတာကိုး၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်း လောက်အောင်ကို နှေးကွေးလေးလံ ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ရဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်သမီးရင်တော့ အခုထက်ပိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်တတ်အောင် သင်ပေးရမှာပဲ” “ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ လက်ထောက် မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိ၏။ သို့သော်လည်း ကေမရွန်စကားကို ပြန်၍သတိရလိုက် သဖြင့် ကျွန်တော့်လျှာကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

‘ဘာကြောင့်ခေါ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ’ ဟု သူက ဆက်ပြော သည်။ အပေါ်ထပ်က သရဲကို ကျုပ်တော့ စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ဒီအကောင် ရှုံးနေတယ်၊ ခင်ဗျားအဖို့ ခက်ခဲစရာမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားလက်မှတ်နဲ့ ဆေးစာ လိုတယ်၊ ကျုပ်လဲ သွားစရာရှိတာ မြန်မြန်သွားချင်တယ်၊ မြန်မြန်ကလေးလုပ် ပါ’

ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်တက်သွားသည့်အခါ နောက်မှနေ၍ လှမ်း အော်သည်။

‘မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ ကျုပ်က အလုပ်အင်မတန်များတဲ့လူ၊ ကနေည ညစာစားပွဲတစ်ခု တက်စရာရှိသေးတယ်”

အလက်စီဒင်းသည် အိပ်ရာထဲ၌ရောက်နေသည်။ ကြိုတွင်ကာကွယ် သည့်အနေဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားသည်။ သူ့နှမ အင်နီကတော့ သူ့အိပ်ရာဘေး တွင်ထိုင်လျက်။ နီရေနေသောမျက်လုံးများက ငိုထားကြောင်း ဖော်ပြနေကြ သည်။ ကျွန်တော် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ဝင်သွားသည့်အခါ နှုတ်ဆိတ်မှု သည် သူ့အစကိုအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေခြင်းကို ထင်ရှားစေပါသည်။ အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင်မရှိ။ မြင်ရတွေ့ရပုံမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေ သည်။

ကျွန်တော် အလက်စီဒင်းကိုကြည့်ပါသည်။ ရုတ်တရက် သူ့မုန်းပင် မသိပါ။ အလွန်အမင်း ပြောင်းလဲသွားခြင်းတော့မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် မမှတ်မိလောက်အောင် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါပြောင်းနေသည်။ သူ့ အမူ အရာမှာ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းနေသော သဘောလက္ခဏာများ ရှိနေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံဖြင့် နားမလည်နိုင်သည့် ပြောင်းလဲမှုမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ယောင်နေသလိုလှရှိ၏။ နှာခေါင်းပေါက်များ ပွဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ထူအမ်းအမ်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အရေပြားမှာ ဖယောင်းကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း နေသည်။ နှာခေါင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်နေသော အနီကွက်များရှိသည်။

သူ့လက္ခဏာမှာ ဘာကိုမှ စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိတော့သလိုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စကားပြောသည့်အခါ သူကပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သံသေကဲ့ကဲ့ ပီဝိသသမဟုတ်။ ဗလုံးဗထွေးနိုင်လွန်းသဖြင့် သူ့စကားကို နားလည်ရန်မလွယ်။

‘အခုလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က သူ့နှမ အားမေးသည်။

‘နှစ်ရက်လောက် ရှိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီရက်မတိုင်ခင်ကတော့ သူ ဆူဆူပူပူ လုပ်ရုံလောက်ပဲရှိတယ်’

“မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ”

‘ဘယ်လိုမှ မဟုတ်ပါဘူး’ သူသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မကိုပဲ ဆူဆူပူပူ လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ကြင်ကြင် နာနာ ဆက်ဆံပြောဆိုနေတာပဲ’

အိပ်ရာပေါ်မှ အလက်စိဒင်းသည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာသည်။

‘ငါ နှင်တို့ အားလုံးကို သတ်မယ်’ ဟု မပီမသ ရေရွတ်သည်။ ‘မြက်ပင်တွေပေါ်ကို အဆိပ်ဖြူးကွာ၊ ငါ့ကို ဂေါ်ပြားပေး၊ တီကောင် တွေ ငါတူးမယ်’

ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ တောင်စဉ်ရေမရ စကားဖြစ်၏၊ အရူးတစ် ယောက်၏ စကားများလား၊ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်၏။ ဤကြားထဲမှပင် ကျွန်တော်စိတ်သည် ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည်။ စန္ဒောဒိက သူနှင့်ဆန့်ကျင်သော အယူအဆမျိုး ကျွန်တော်ဘက်က တင်လာအောင် တမင်သက်သက်၊ ထောင် ချောက်ဆင်လေသလား။ သို့သော်လည်း ထိုသံသယသည် ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ယခုတွေ့နေရသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် လူနာ၏ အခြေအနေသည် တွေးထင်ထားသည့်ထက် နက်နဲမည့် အရိပ်လက္ခဏာများရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆေးဝါးကုသမှုလုပ်ငန်းတွင် အဓိကအကျဆုံးနှင့် အခက်ခဲဆုံးပိုင်းမှာ ရောဂါစစ်တမ်းထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းထက် ခက်ခဲနက်နဲသောအလုပ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ အခုလက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေ သည့် လူနာ၏ အနာရောဂါလက္ခဏာများမှာ အပေါ်ယံ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး အဆိုးအဖြစ်ပြုရမလို ဖြစ်နေသည်။

ဥပမာ အကယ်၍ လူနာက ဝမ်းဗိုက်နာပါသည်ဟု ပြောသည်ဆိုပါ စို့။ သူ့တွင် ဝမ်းဗိုက်နှင့်ဆိုင်သော ရောဂါရှိနေပြီဟု ကျွန်တော်တို့ တွက်လို့ရ ၏။ အခြေခံအားဖြင့် ခံစားနေရသောဝေဒနာသည် အပြင်၌ပေါ်နေသည့် ရောဂါလက္ခဏာများနှင့် ခြားနားနေပါ မကား၊ သူ့ရောဂါသည် သွေးသို့မဟုတ် ကြောများနှင့် ဆက်စပ်နေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အလွန်တော်သည့် ရောဂါရှာဖွေရေးသမား တစ်ဦးဟု အထင်ကြီးစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ နောက်ပိုင်းကာလများတွင် ရောဂါရှာဖွေရာ၌ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့တစေလည်း ယခုအခိုက်အတန့်တွင် ရင်ဆိုင်နေရသည့်လူနာမှာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးခစားနေရသည်။ အလိုလွှဲ ထင်ဟပ်လာသည့်စိတ်က ကျွန်တော့်အား သတိထား၍ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးဖို့ သတိပေးနေသည်။

ကျွန်တော် ဒင်း၏လက်ကို ခမ်းကြည့်သည်။ ခြောက်သွေ့ပြီး ကြမ်းတမ်းနေသည်။ လက်ချောင်းထိပ်များ မသိမသာ ထနေသည်။ သူ့အပူချိန်ကို တိုင်းကြည့်သည့်အခါ သာမန်ရှိနေရမည့် အပူချိန် အနေအထားအောက်၌ ရောက်နေသည်။ ထူအမ်းရောင်ကုင်းနေသော မျက်နှာကို အသာနိပ်ကြည့် ပါသည်။ တင်းနေသည်။ နိပ်လိုက်သည့်အခါခွက်၍ မသွား။ ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်းမရှိ။

ကျွန်တော် အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည်။ ရုတ်တရက် အလင်းရောင် တစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်ရပြီ။ မိုက်ဆိုးဒီးမားခေါ် အသားရောင် ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ရမည်။ ဒင်းသည် ရှုံးသွပ်ခြင်းမဟုတ်။ သိုင်းရွိုက်ခေါ် လည်မျိုအဆီဖု ချို့ယွင်းသည့်ရောဂါ အမျိုးအစားဖြစ်သည်မှာ သိသိသာသာဖြစ်ဖွယ် ရာမရှိ။

အရိပ်လက္ခဏာတိုင်းသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်ကာ အံဝင်ခွင် ကျဖြစ် လျက်ရှိသည်။ ချို့ယွင်းနေသော မှတ်ဉာဏ်၊ နှေးကွေးသွားသော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျက်ပြားနေသည် အသိစိတ်၊ စိတ်တို့ ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်ဖြစ်သည်အထိ ကြမ်းတမ်းခြင်း စသည်များ။ ပြီး တော့ စကားမပီမသဖြစ်ခြင်း၊ အသားအရေ ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ လက်ချောင်း ထိပ်များ ထူနေခြင်း၊ မျက်နှာရောင်နေခြင်း စသည်များ။ ရုပ်လုံးအပြည့်ပေါ် လာအောင် ပုံဖော်နိုင်ခြင်းသည် တကယ့်အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ကိုချုပ်တည်းကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်ပါသည်။ ကုလားထိုင်ကို နှိမ့်နင်းထသွားသည်အထိ တုန်းဖယ်လိုက်သည်။ အင်နီက ကျွန်တော့်အား စိတ်မချမ်းမမြေ့သဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘မင်တံနဲ့မင်အိုး စားပွဲပေါ်တွင်ရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ စာရွက်တွေ ဘေးမှာပါ’

‘အချိန်ရသွေးတယ် အင်နီ ‘ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ‘အခု လောလောဆယ် စာရေးချင်စိတ် မရှိသေးဘူး’

ကျွန်တော် သူ့ကို အားပေးသည့် မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က လူနာအတွက် ထောက်ခံစာ မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

စနောဒီသည် အံ့အားကြီးသင့်ကာ ကျွန်တော့်အား ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ကြည့်နေသည်။

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားပါ ရူးသွားပြီလား’

‘မရူးဘူး ထင်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မထောက်ခံတာလဲ’

‘အကြောင်းက ကျွန်တော့် အမြင်မှာ ဒင်းဟာ မရူးဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ မိုက်ဆိုးဒီးမားရောဂါဒဏ် ခံစားနေရပါတယ်၊ အဒါပဲ’

ဒေါက်တာ စနောဒီ၏ ပန်းရောင်မျက်နှာသည် ရဲတက်လာသည်။ “ဘုရားသခင်

ကယ်တော်မူပါ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ အယူအဆကို ဆန့်ကျင်နေတာလား၊ ကျုပ် လူနာကိုမကြည့်ဘဲ ပြောလို့ ထင်နေသလား၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို စစ်ဆေးပြီး၊ ထောက်ခံထားပြီးသားဆိုတာကော သိရဲ့လား၊ ဒီကောင် အရူးဗျ၊ လူတောင်သတ်မယ့်အရူး”

ကျွန်တော်က လေသံကိုနိမ့်လိုက်ပါသည်။

‘အဲဒါက ကျွန်တော့်အမြင်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်အမြင်က ဒင်း ဟာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နေထိုင်မှုကောင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် စိတ်မှာ နေမကောင်း ဖြစ်လာတာ၊ အဲဒီတော့ အဆီဖုကို စနစ်တကျကုမပေးဘဲ အရူးထောင်ကိုပို့ရင် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ရာရောက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က မထောက်ခံဘူးလို့ ငြင်းရတာ၊ ကဲပါလေ၊ ဒီလူနာက ကျွန်တော့် လူနာမဟုတ် တော့တာ ကျွန်တော့်ဒီမှာ ဘာမှဆက်လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန် မယ်၊ မင်္ဂလာညချမ်းပါ ဒေါက်တာစန္ဒာဒီ”

ကျွန်တော်သည် မရွှင်သောနှလုံး၊ မပြီးသောမျက်နှာဖြင့် အိမ်ပြန်လာ ခဲ့သည်။ အခြေအနေက ကျွန်တော့်အား ဒီလူနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်အောင် ထပ်မံ၍ ဖန်တီးလာပြန်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ သူသည် တုတ် ယောင်ကား သမားတစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည့် မိုက် ဆိုဒီးမားဆိုသော စကားလုံးကိုပင် ကြားဖူးမည်မထင်ပါ။

အာဒင်ဂေဟာသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို ဂျာမီလက်ထဲထိုးထည့်ပြီး မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အဖြစ်သနစ်ကို ပြောပြလိုက်သောအခါ ကေမရွှန်သည် သူ့ခုံးနှစ်လုံးပေါ်မှစောင်ကို ဆွဲဖယ်ပစ် သည်။

‘ဂျာမီ’ ဟု လှမ်းအော်သည်။ ‘မင်းမြင်းရထားနဲ့ အင်နီကို အမြန်ဆုံး သွားခေါ်စမ်း’

ဤသို့ဖြင့် ဒေါက်တာကေမရွှန်၏ အကြံပြုချက်အရ ဒင်း၏နှမသည် စန္ဒာဒီခိုင်းသည့်အတိုင်းမလုပ်တော့ဘဲ ကျွန်တော်စစ်တမ်းထုတ်ထားသည့် ရောဂါကို စနစ်တကျကုသခံဖို့ သဘောတူခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တာဝန် လုံးဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ အကယ် ကျွန်တော်၏ အယူအဆ မှားခဲ့သည်ရှိသော်ဟူသောအတွေးဖြင့် ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိပါ သည်။ ကေမရွှန်၏စိတ်ဝင်စားမှုသည် များစွာကြီးမားသည်။ ပါးစပ်ကသာ မပြောသော်လည်း သူ့အကြည့်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော် တပ်အပ်ပြောနိုင်ပါ သည်။ နောက်သတင်းပတ် အနည်းငယ်မျှအတွင်း ကျွန်တော်ဆုံမိတိုင်း ကြည့် ကြည့်နေသော အကြည့်သည် များစွာအဓိပ္ပာယ်ရှိလှ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း၏ တန်ဖိုးကို ကျွန်တော် သူထံမှ နားလည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

တစ်နံနက်ခင်း နံနက်စာစားနေ ခိုက်တွင် ကျွန်တော်က ယနေ့မွန်းလွဲ ပိုင်း တစ်နာရီခွဲခန့် ခွင့်ပေးဖို့ ကေမရွှန်အားပြောသည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ’

‘မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်ချင်လို့’ ဟု ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆရာဝန်အဘိုးအိုသည် ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲ၌ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ၍ လုပ်နေသည်။ ဤအချိန်တွင် ဝင်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို သူမြင် လိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း၍ကြည့် နေပါသည်။

‘ကဲ....’ ဟု ကျွန်တော်က စကားစလိုက်သည်။ “ဒေါက်တာရဲ့ ဥယျာဉ်မှူး ပြန်ရောက်လာပြီ”

ကျွန်တော်ခေါ်လာသူမှာ အလက်စ်ဒင်းဖြစ်ပါသည်။ အနည်းငယ်မျှ ပိန်သွားသော်လည်း သူ့အပြုံးက ယခင်ကလိုပင် မဝံ့မရဲအပြုံးဖြစ်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ငါ့လူရ၊ မင်းနေကောင်းပြီလား’ ဟု ကေမရွန်က မေး သည်။

“ကျွန်တော် နေကောင်းသွားပါပြီ” ဟု ဒင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာထားဖြင့်ဖြေသည်။ ‘လက်ပဲနည်းနည်းနာနေတယ်’

အလက်စ်ဒင်းရဲ့လက်ကို ရွာထဲကလူတစ်ရာလောက်က ဆွဲ ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်တာ ခံခဲ့ရလို့ပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲက ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြတာ”

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ကေမရွန်က နှပ်တစ်ချက်ညစ်လိုက် သည်။

“မင်းဒီမှာ ဘာကြောင့်ရပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေရတာလဲ၊ ဂျက်နက်ဆီ သွားပြီး မင်း လက်ဖက်ရည်ကို သောက်တော့လေ”

ဒင်း ထွက်သွားသောအခါ ကေမရွန်က ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲယူ လိုက်ပါသည်။ လာတော့မည်ဟု ကျွန်တော်က ကြွေးသည်။ သူ ကျွန်တော့်အား ချီးကျူးစကားပြောပေတော့မည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တောင့်တနေသည့် အချိန်ကာလကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘက်သို့လျှောက်လာကြခိုက်တွင် အလွန်ခေါင်းမာ သည် စကော့အဘိုးအိုထံမှ တစ်ခွန်းတည်းသောစကား ကြားရသည်။

“လာမယ့် နွေရာသီဆိုရင်တော့ ငါ့ရေမွေးပန်းတွေကို ပြန်စိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ထိုးစံအတိုင်း သူ့လေသံတွင် ဖော်ရွေမှု နည်းပါးလွန်းလှပါသည်။

*****

အခန်း (၉)

ကြိုနေရသည်များမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လူသိများပြီး ကျော်ကြားလာအောင် တမင်တကာလုပ်ယူသလို ဖြစ်နေသည်။ တန်ဆော့ခါဘာရေး ရွာမှ လူအများကတော့ အမြန်ပြေးနေသည်ဟု မှတ်ချက် ချနေကြ၏။ တကယ့်တော့လည်း ကျွန်တော်၏ ကျော်ကြားမှုသည် အနည်းငယ် မြန်ဆန်ကောင်းမြန်နေပါလိမ့်မည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပ်ပြီးအထင်ကြီးလွန်း၍ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤကြားထဲတွင် ဒေါက်တာကေမရွန်နှင့် ဆုံမိသည့်အချိန်အခါများ ရှိသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ရွင်လန်းတက်ကြွနေသောမျက်နှာကို ခိုးကြည့် တတ်သည်။ အများအားဖြင့်တော့ မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ ဘာသာလဝါလုပ်နေ တတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲ၌ ကျေနပ်အားရမှုရှိနေသည့်တိုင်အောင် သူက တော့ ထိုးစအတိုင်း ကျွန်တော်ရိပ်မိအောင် မနေ၊ ဖုံးကွယ်ထားတတ်သည်။ နှုတ်မှလည်း ဘာစကားမှမပြော။

နှစ်သစ်ကူးအကြို ညခင်းမတိုင်မီ တစ်ရက်တွင် ရာသီဥတုကလည်း သာယာလန်းဆန်းနေသည်။ အေးမြသောလေကလည်း အသာအယာတိုက်ခတ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်းတစ်ဖက်ရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ “ဖိလင်းစမ်းသပ်မှု” တစ်ခုကို ပြုလုပ်လျက်ရှိပါသည်။ ယခင်ထိုအခန်းကို ‘နောက်ဖေးခန်း’ ဟု ခေါ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်ရောက်ပြီးသိပ္ပံနည်းကျ စမ်းသပ်မှုများကို စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်ကိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်က ‘ဓာတ်ခွဲခန်း’ ဟု အမည်သစ်ပေးခဲ့သည်။ ယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဒေါက်တာကေမရွန်က သူ့နှော့စိဟစ်လိမ့်မူ လူနာတစ်ယောက်ထံ သွားရလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံဖြင့် သွားလေ၊ ရပြီ တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးတံကို ပါးစပ်တွင်ခံကာ ဘန်ဆင်းလေမီးဖို ပေါ်၌ တင်ထားသည့် စမ်းသပ်ဖန်ပြန်ထဲမှ အပြာရောင်အရည်များ ပွက်ပွက် ဆူနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အပြာရောင်အရည်သည် တဖြည်းဖြည်း နှင့်အုတ်နီခဲရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ သကြားဓာတ်ပေတည်း။ ကျွန်တော် သံသယဝင်နေသည့်အတိုင်း မှန်နေပြန်ပြီ။ မှန်ကန်သည့် ရောဂါစစ်တမ်းတစ် ခုကို ကျွန်တော်ရရှိပြန်ပြီဖြစ်၏။

ဤအခိုက်တွင် တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ဂျက် နက် လာရပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဝီလျံဒွန်ကင်းလာတယ်၊ ဒေါက်တာကေမရွန်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့” ဟု ဂျက်နက် ပြောသည်။ မျိုးစေ့ရောင်းတဲ့ ဒွန်ကင်းကိုပြောတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ကောင်လေးပေါ့၊ သူ့အိမ် မားကင်းချိလမ်း မှာ

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဂျက်နက်အား မော့ကြည့်မိ သည်။ ဂျက်နက်ကတော့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားသွား ဂရုထားပုံမပေါ့။ သူ့အပြုအမူသည် နည်းနည်းကလေးမှ ပြောင်းသွားခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရှေ့မှောက်ရှိ စမ်းသပ်ဖန်ပြန်မှတ်စိပါး အခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင် စားသည့်ဟန်ပြထားသည်။

“ဒေါက်တာ ကေမရွန်မရှိဘူး၊ နှော့စဟစ်လ်မြို့သွားတယ်လို့ ပြော လိုက်ပေါ့”

“ကျွန်မ သူ့ကိုပြောပြီးပြီ” ဟု ဂျက်နက်က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြော သည်။ “သူကပြောတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ရှင်လဲပဲ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်တဲ့”

အိမ်ရှေ့ခန်းမထဲ၌ ဝီလျံဒွန်ကင်းနှင့်တွေ့သည်။ သူ့ အမူအရာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ဦးထုပ်ဆောင်း မထား။ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထား။ လည်စီးပဝါတစ်ထည်ကိုသာ လည်ပင်း၌ ပတ်ထားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော သောကကြောင့် တုန်လှုပ်နေသည်။ သူက ကလေးနေ့မကောင်းလိုဟု ပြောသည်။ အခြေအနေက ဆိုးနေသလားဟုမေး တော့ သိပ်ကိုဆိုးနေပါသည်ဟု ဖြေသည်။ ကလေးသည် အသက်မှန်မှန်ပင် ရနိုင်ပုံမပေါ့။ အဆုတ်မှ တစ်စုံတစ်ခုသမျှ ကြားနေသည်။ မစ္စကနီဗန်း နှင်အခြားလူအားလုံးက နှိမ့်နှိမ့်ယားဖြစ်နေသည်ဟု ပြောကြသဖြင့် သူမိန်းမ မှာ များစွာစိတ်ပူနေပါသည်ဟုလည်း ဒွန်ကင်းက ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိပါသည်။ မစ္စကနီဗန်းဟုခေါ် နေသော ဘီလားနီဗန်းမှာ ဝမ်းဆွဲဆရာမဖြစ်သည်။ သူ့နာပြုဆရာမလည်း လုပ်သည်။ လူသေရှိလျှင်လည်း အလောင်းပြင်တာဝန်ယူသည်။ သူသည် နေရာတကာတွင် စပ်စပ်စုစုလှုပ်တတ်သည်။ အရည်အချင်းကတော့ လုံးဝ ရှိသူမဟုတ်။ ကောင်တစ်ခရိုင်အတွင်း၌ ‘မိန်းမပညာရှိကြီး’ တစ်ယောက်ဟု အမည်ပေးထားခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။

ကောင်တစ်ခရိုင်အတွင်းရှိ ဆရာဝန်တိုင်းကလည်း သူ့အား မုန်းတီး ရွံရှာကြသည်။ သူ့နာမည်ကြားရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်သွားမိပါသည်။

‘ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားပြန်နှင့်၊ ကျွန်တော်လာ နေပြီဆိုတာလဲ သူတို့ကို ပြောထားလိုက်ပေါ့’

မြင်းရထားကို ဒေါက်တာကေမရွန်ယူသွားသဖြင့် နှော့စဟစ်လ် လမ်းမကြီးအတိုင်းသွားရမည့် နှစ်မိုင်ခရီးကို စက်ဘီးဖြင့်သွားရပေ တော့မည်။ စက်ဘီးနှင့်သွားရခြင်းကို ကျွန်တော်ကြိုက်သည်။ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု လုပ်နေ သည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း ရိုးရိုးသွားသွား ပြောရမည်ဆိုပါက စက်ဘီးဘီးတန်းတွင် ဆေးအိတ်ကို ချိတ်၍ ဟိုက်လမ်း အတိုင်း စက်ဘီးနှင့်သွားရခြင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် ဂုဏ်ပျက်စရာ အလုပ်တစ်ခု ထင်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် အခုလိုအချိန်တွင် ရွာမျက်နှာဖုံး ဟု ဆိုအပ်သော လူများသည် သစ်ဆလဲထမင်းဆိုင်၌ ရှိနေတတ်ကြသည်။ ထမင်းဆိုင်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျွန်တော်ဖြတ်သွားသည်ကိုမြင်လျှင် ဝိုင်း၍

လိုမုန်ဖလူးဂေဟာဟု အမည်ပေးထားသောအိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက် သွားသည်။ သေးငယ်သောလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသော ကော့တတ်ချ်ခေါ

တိုက်အိမ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အလွန်မြန်လှသည် ဟု ထင်ထားရာ ဒွန်ကင်းက ကျွန်တော့်ထက် ပို၍မြန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား တံခါးဝမှလာကာ အမောတကော ဆီးကြိုသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာသတင်းကိုလည်း ဆီးပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အခုပဲ မစ္စနီဗန်းကိုမေးကြည့်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကလေး က နည်းနည်းလေးမှ မသက်သာဘူးတဲ့’

ကျွန်တော် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲရောက်သွားသည့်အခါ ကလေးအသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။ အသက်ရှူသံမှာ စူးစူးရှရှနှင့် လေချွန်သံလို ဖြစ်နေပါသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ထားကြတာပါလိမ့်’ ဟု ကျွန်တော် မတွေးဘဲမနေနိုင်။ အခန်းထဲတွင် မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လုပ်ထားပုံရသည့်ဟုလည်း ထင်၏။ ကလေးအမေကတော့ လောလောလတ်လတ် ဖိုထားပုံရသည့် ကျောက်မီးသွေး မီးဖိုဘေး၌ထိုင်ကာ မှိုင်တွေချလျက်ရှိသည်။

‘ခန်းဆီးတွေ ဖွင့်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အလင်းရောင်လေး ဘာလေးရအောင်တော့ လုပ်ကြပါဦး’

ဘဲလားနီဗန်းက ကြားမှဝင်ပြောသည်။ ‘ခန်းဆီးတွေကို ကျွန်မ ပိတ်ထားနိုင်ထားတာ၊ အလင်းရောင်က ကလေးကို အနှောင့်အယှက်ပြုတတ် တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား’

“ကျုပ် ကြောင်တစ်ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ အမှောင်ထဲမှာ ကျုပ်တာမှ မမြင်ဘူး”

မစ္စကဒွန်ကင်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား အဆင်ပြေအောင် ဖြန့်ဖြေသည့်သဘောဖြင့် ခန်းဆီးများကို တစ်ဝက်စီဖွင့်ပေးသည်။

ကျွန်တော် ကလေးကိုကြည့်ပါသည်။ ကလေးမှာ မငြိမ်မသက် နိုင်လွန်းလှပါသည်။ ပါးများနီရဲနေသည်။ အိပ်ရာထဲကတွင် လူးဟယ်လိမ် ဟယ် ဖြစ်နေသည်။ ညည်းသံများပြုသည်။ အိပ်ရာခင်းများကို လက်များဖြင့် ဆုပ်ဆွဲထားသည်။ အသက်ရှူသံက စူးစူးရှရှ။

ကျွန်တော် အပူချိန်တိုင်းကြည့်သည်။ ၁၀၀ ဖာရင်ဟိုက် ရှိနေသည်။ နားကြပ်နှင့် ရွှင်တတ်ကိုစမ်းကြည့်သည်။ ဤစမ်းသပ်မှု လုပ်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ ကလေးက ငြိမ်သက်စွာနေသည်မဟုတ်။ ရေကနီတစ်ကနီထဲမှ အသက်ရှင်နေသော ငါးသိုင်းတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော်လည်း သူခံစားနေရသည် ဝေဒနာသည် အသက်ရှူခြင်းနှင့် ဆက်စပ် နေသည်မှာကတော့ ခန္ဓာမာန်ရသည်။ အသက်ရှူပုံက ခြောက်သေ လွန်းလှ ၏။ နမိုးနှိုးယားရောဂါသို့မဟုတ် အဆုတ်ထဲရေဝင်သည်ရောဂါမျိုးဟုလည်း အတိအကျပြော၍မရ။ အတိအကျ သတ်မှတ်၍မရသည့် ရောဂါမျိုးနှင့် တွေ့ နေရပြန်သလား။ နမ့်သိုရက်စ်ဟုခေါ်သည့် အဆုတ်နှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါ တစ်မျိုးလား၊ သို့မဟုတ် အဆုတ်တွေ ရောင်နေခြင်းလား။ ကလေးပေါက် စများ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပါက အလွန်ရောဂါ ရှာလို့ ခက်သည်။ အကယ်

စကားပြောတတ်သည့် အသက်အရွယ်ဆိုလျှင် မေးလို့မြန်းလို့ ရသဖြင့် ခက်ခဲ စရာသိပ်မရှိ။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကြံရာမရ ဖြစ် လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နားကြပ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ မစ္စက်နီဗန်းက အထင်အမြင်သေးသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။

‘နားကြပ် တထောက်ထောက်လုပ်ပြီး နားထောင်နေဖို့ သိပ်မလိုပါ ဘူး။ ကလေးက ရင်ကျပ်နေတာပဲ’

ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်တွင် ခြိမ်းခြောက်ခံရသလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါ.... ရင်ကျပ်တာမဟုတ်ဘူး’ သူ့အား ဆန့်ကျင်လိုသောစိတ် ဖြင့် ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ရှင်က သိပ်ဆိုးတယ်လို့ ပြောချင်တာလား’ ဟု သူက ပြန်မေး သည်။

“ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါ”ဟု မစ္စက်ဒွန်ကင်းက ရေရွတ် သည်။

ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေရှာသော မစ္စက်ဒွန်ကင်း ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်နှုတ်မူ ဖျောင်းဖျစ်ကား များ ထွက်မလာသေးမီ မစ္စက်နီဗန်းက ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ပြန်ပါသည်။ ‘ရှင်ပြောသလို ရင်ကျပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကလေးဘာဖြစ်နေ တာလဲ’ ဟုမေးသည်။

‘ကျုပ်အယူအဆနဲ့ ကျုပ်ပေါ့၊ ဖြစ်နေတာ အဆုတ်ပဲ’

‘အဆုတ်’ မစ္စက်နီဗန်းက ရေရွတ်သည်။ “အဆုတ်တဲ့၊ ဟား.... ဒီအခန်းတံခါးပေါက်မှာ ခြေတစ်ဖက်ချမိကတည်းက အဆုတ်ကြောင့် ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူးထင်နေသလား၊ က.....ထားပါတော့၊ ရှင်ပြော သလို အဆုတ်ဆိုရင် ရှင်ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ၊ ဒီကလေး တစ်ဦးရဲ့အသက်ရှူရင်းနဲ့ မြေကြီးထဲရောက်သွားတာကို ရပ်ပြီးကြည့်နေရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကျွန်မ သိထားနားလည်ထားတဲ့နည်းနဲ့ ကလေးရဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ကျောကို မုန့်ညှင်းဆီ လိမ်းပေးရလား”

‘ကျုပ်က ဆီလိမ်းပေးဖို့ မပြောမချင်း သွားမလိမ်းနဲ့’ ဟု ကျွန်တော် က ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောသည်။

‘ဒါဆိုရင် တခြားဘာလုပ်’

‘ဘာမှမလုပ်နဲ့’

ကျွန်တော် သူ့ကိုစကားပြတ်ခဲ့ပြီး မစ္စက်ဒွန်ကင်း၏လက်ကို အသာ အသာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ဒုတိယဆရာဝန်တစ်ဦးရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုပါ ကျွန်တော် ရှမ ဖြစ်မယ်၊ လူနာရဲ့ အခြေအနေအရ ရောဂါက ဆိုးပြတ်ရခက်နေတယ်၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ။ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဒေါက်တာကေ ခွန် ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်’

‘ဒီအခန်းထဲ ခြေချပြီးတဲ့နောက် အခုပြောတဲ့စကားဟာ ပညာရှိ စကားပဲ ”ဟု မစ္စကန်ဗန်းက မျက်နှာကြက်ကိုမော့ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြောသည်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ နဖူးတွင် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စို့နေသည်။ အခုလောလောဆယ် ထိုအခန်း၏ အပြင်ဘက် ရောက်လာရခြင်းအတွက် ကျွန်တော်ဝမ်းသာလှ၏။ သို့သော်လည်း ကလေး၏ တခြားရိုးအသက်ရှူသံသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ လိုက်လာသည့် နယ် ခံစားနေရသည်။

ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးဘားတန်းပေါ်ကုန်းကာ စက်ဘီးကို တအား ကုန်ခင်း၍ပြန်လာခဲ့သည်။ နေဝင်ဖျိုးဖျအချိန်ဖြစ်သည်။ ရွာထဲမှ လူတွေမြင် လျင် ဂုဏ်သိက္ခာကျမည့်အရေးကိုပင် သတိမရပါ။ အာဒင်ဂေဟာသို့ အသွား တုန်းကထက် အချိန်တစ်ဝက်ခန့်စော၍ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကေမရွန်သည် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ မီးဖိုရှေ့၌ စိတ်အေးနားအေးထိုင် ကာ ကိတ်မုန့် တစ်ခုကို စိမ်ပြေနပြေစားရင်း လက်ဖက်ရည်သောက် လျက်ရှိ သည်။

‘အေး. လာဟေ့ ငါ့ လူ၊ လာ’ ဟု သူက ဆီး၍အော်သည်။

“ပေါင်မုန့်တွေ အေးမကုန်ခင် မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲကွ”

ကျွန်တော်က ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ပြီးပြသည်။ မပီပြင်သည့် အပြုံးဖြစ်ပါသည်။

“တော်ပြီ.. ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်သေး ဘူး၊ လူနာတစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ၊ အခြေအနေက ဆိုးတယ်၊ လိုမ့်နမရူးဂေဟာက မစ္စကန်ဒွန်ကင်းရဲ့သမီးကလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်’

‘အင်း’

ကင်မရွန်က ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာပြန်လဲသွားသည်။ ‘အေး. ဟုတ်တယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေး မလေးပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်လ ငါ့မွေးထားပေးခဲ့တာ၊ ဟေ့. ဒီမှာတွေ့ လား၊ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ ဒိန်ခါ တို့အတွက် ဂျက်နက်ချပေးထားတာလေ၊ ဆောင်းတွင်းဆိုရင် ငါက ဖုတ်ပြီးစ ပေါင်မုန့် ပူပူနွေးနွေးနဲ့ ဒိန်ခဲဝါးပြီး လက်ဖက်ရည်လေးသောက်လိုက်ရတာကို သိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်ကွ သိလား၊ ကဲ....လုပ်လေကွာ၊ ငါ့လူ၊ စားကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်ကတော့ ပျာယာခတ်လျက်ပင်ရှိပါသည်။

‘ကျွန်တော်ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဒီလူနာအတွက် စိတ်မအေးဘူး”

‘ထွတ်တရီး မင်းနဲ့တူတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိသေးပါဘူးဟာ၊ ငါတကယ်ပြောတာပါ။ ဘယ်လူနာမဆို ရောဂါရှာတဲ့နေရာမှာ ရှာမှရှားပါ။ ဒီနံကင်းရဲ့ကလေးကိစ္စကို ဒီလောက်ကြီး ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ လာ... ထိုင်၊ ဒီနံခလေးတစ်ချပ်လောက် စားကြည့်စမ်း’

သူ၏သရော်အကြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်တို လာသည်။

‘ခင်ဗျားဒီနံကို ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူးဗျာ’ ဟု ဒေါသတကြီး ပြောမိသည်။ “ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကျုပ်နဲ့ လိုက်လာပြီး ဒီနံကင်းရဲ့ ကလေးကို ကြည့်စေချင်တယ်” ကေမရွန်၏နှုတ်ခမ်းများ မွဲသွားသည်။ ‘အေးပါလေ၊ ကလေးဘယ် လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’

‘အဆုတ်တွေက တချိုးချိုးမြည်နေတယ်’

ကေမရွန်က မျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်သည်။

‘အရင်က မကြားဖူးတဲ့ဟာမျိုးပါလားကွ’

‘အခု ကြားဖူးပြီ မဟုတ်လားဗျ’ ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ‘နမ့်သိုရက်စရာရောဂါနဲ့ တူသလိုလိုပဲ၊ အဆုတ်ခေါင်းထဲက လေချန်သံတွေလို အသံတွေကြားနေရတယ်’

‘မိုသိုရက်စ’ ဟု ကေမရွန်က သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ ဤနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့စိတ်တွင် ကျေနပ်အားရသွားသည့် လေသံမျိုးဖြစ်သည်။ ‘အလွန်အာတွေအောင် ခေါ်လို့ကောင်းတဲ့ စကားလုံးပဲ ဟေ’ သူသည် လက်များကို ကပ်ရာကယာသုတ်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ‘ငါတို့ သွားကြည့်ကြတာပေါ့ ကွာ’

ကျွန်တော်တို့ မွန်ဗရူးဂေဟာသို့ မြင်းရထားဖြင့် သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တစ်နေ့လုံး ဤဂေဟာသို့ လာလိုက်ပြန်လိုက်ဖြင့် သက်သက် မှ အချိန်ဖြုန်းနေသည်ဟု စိတ်ထဲကထင်နေမိ၏။ ကျွန်တော်သည် လှေကားမှ တက်သွားနေသော ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကြီး၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက် သွားပါသည်။

‘ဘာတွေများ လုပ်နေကြတာလဲဟ’ လူနာ၏ အခန်းဝသို့ရောက် သောအခါ ကေမရွန်က အမှတ်မထင် ရေရွတ်သည်။

‘ကျွန်မ ကလေးကို မှန်ညင်းဆီ လိမ်းပေးနေပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဟု မစ္စက်နီဗန်းက ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးပြီး လေသံ တုးတိုးဖြင့်ပြသည်။

ကေမရွန်ကတော့ မစ္စက်နီဗန်းအား လုံးဝရှုမစိုက်။ သူသည် ကလေးကိုသာ အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့နားတစ်ဖက်ကို ကလေး၏ ရင်ဘတ်တွင်ကပ်၍ အသက်ရှူသံကို နားထောင်သည်။

ကလေးအား ချောသံမြူသံ ပေးသည်။ အသာအယာ ပွေချီပြီး

ရင်ခွင်နှင့်ကပ်ထားသည်။ သူ့နားတစ်ဘက်ကို ရပ်ဘတ်တွင်ကပ်၍ နားထောင်ပြန်သည်။ သူ့ဦးခေါင်းသည် အငြိမ်မနေ။ ကလေးပေါ်တွင် ရွှေ့လှားနေသည်။ သူ့မျက်နှာထား ပြုံးတော့မလို ရယ်တော့မလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ပွင့်ထားသည် ကလေးအား အပ်ရာပေါ်သို့ပြန်ချလိုက်သည်။

သူသည် တစ်ခဏဝိုင်၍ စဉ်းစားနေပြီး မစွက်ဒွန်ကင်းဘက် လှည့် ကြည့်သည်။

‘ကလေးမရေ၊ မင်းဆီမှာ ဆံညပ်လို ပစ္စည်းမျိုးလေးတစ်ချောင်း လောက်ရှိသလား ဟုမေးသည်။

‘ဆံညပ်’ မစွက်ဒွန်ကင်းက တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ ဘာလုပ် ဖို့ပါလိမ့်။ သူရူးသွားပြီလားဟု တွေးနေဟန်ရှိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဆံညပ်ပါ’ ဟု ကေမရွန်က ထပ်ပြောသည်။ မစွက်ဒွန်ကင်းက ဆံညပ်တစ်ချောင်း ခေါင်းမူဖြုတ်ပေးသည့်အခါ ကျေးဇူး တင်စကားပြောသည်။ ‘က... မိန်းကလေး’ မစွက်ဒွန်ကင်း၏ ပုခုံးကို လက်နှင့်လှမ်းပုတ်သည်။ ‘မင်း အခန်းထဲ တစ်မိနစ်လောက် ထွက်ပေးပါ၊ တုံ့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးစရာလေး ရှိနေလို့’

ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် အံ့သြခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်လျက်ရှိသော မျက်နှာ ထားဖြင့် မစွက်ဒွန်ကင်းသည် အခန်းထဲမှ ဖြည်းလေးစွာထွက်သွားသည်။

‘ကဲ...မစွက်နီဗန်း’ ကေမရွန်၏လေသံသည် တစ်မျိုးပြောင်းသွား သည်။ ‘မင်း အပြင်ထွက်ပေး’

“ကျွန်မ အခန်းထဲမှာပဲ နေမယ်”ဟု အာခံ လိုသော လေသံဖြင့် မစွက်နီဗန်းက တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်မ ဒီအထဲမှာနေရင် ရှင်တို့ကို ကူနိုင်မယ်၊ အစကတည်းက ဒီအထဲနေခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မနေလို့ ဘာမှဖြစ်စရာမရှိဘူး”

ကေမရွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။

‘သွား၊ အခုထွက်သွား’ ဟု အံ့ကြိတ်၍ပြောသည်။ ‘သွား... ခွေးအိုမကြီး၊ နင်မသွားရင် နင့်ဖင်ကို ငါခြေထောက်နဲ့ ကန်ထုတ်ရလိမ့်မယ်’

ဣကျယ်ကျယ်နီဗန်းအဖို့ အလွန်မခံချင်စရာကောင်းသည့်စကားဖြစ် သည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီး၏ ဒေါသကြောင့် ကြောက်လန့် သွားပုံရ ၏။ ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ကေမရွန်က ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ပြီးသည်။ “ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းကို ငါတစ်ခုမေးရဦးမယ်၊ ‘စက္ကိကား’ ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်းသိသလား”

‘စက္ကိကား...’

‘ဟုတ်တယ်၊ စက္ကိကား’

ကျွန်တော် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာ သူ့အား ငေးကြည့် နေမိ သည်။

‘ဒီလိုကွာ....’ ဟု ကေမရွန်က ရွှင်မြူးသောလေသံဖြင့် စကား စသည်။ ‘စက္ကိကား ဆိုတာက တကယ့် သေးသေးကလေးရယ်၊ အရွယ် အစားက ကြွယ်သီးလေးတစ်လုံးစာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းသူ ကို ပါးစပ်နဲ့ မှတ်လိုက်ရင် ကို- ကို-ခို-ခို နဲ့မြည်တယ်၊ လေချန်သံနဲ့ တူတယ်ကွာ၊ မုန့် ခြောက်ကလေးတွေ ဘာတွေကြားမှာညပ်ပြီး ပါလာတတ်တယ်၊ ငါတို့ စဉ်းစားကြည့်ရင် ကလေးပေါက်စဆိုတာမျိုးက အလွန်ဆော့တဲ့ သတ္တဝါတွေကွ၊ ဆယ်ရှစ်လသမီးအရွယ်ဆိုတာမျိုးက ပိုပြီးပေါက်ပေါက်ရှာရှာဆော့တတ် တယ်၊ တွေ့ကရာပစ္စည်းကိုကောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ၊ နားထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ ထည့် တာတွေ လုပ်တတ်တယ်ကွ’

သူသည် စကားအဆက်မပြတ် ပြောနေရင်းမှပင် ဆံညပ်ကိုကိုင်ကာ ကလေးအပေါ်သို့ ငုံ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆံညပ်ထိပ်ပိုင်းကလေးကို ကလေး၏ ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ အသာအသာ ထိုးသွင်းကာ ဖျတ်ခနဲပြန်ဆွဲ ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုတစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကလေးထံမှ လေချန်သံလုလု အသက်ရှူသံသည် ချက်ချင်းပျောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံ ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ မင်းပြောတဲ့ နမ့်သိုရက်စ်ရောဂါပဲကွ’ဟု ကေမရွန်က စက္ကိကားကို သူ့လက်ဖဝါးပေါ် တင်ပြပြီး နောက်တီးနောက်တောက်လေသံ ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

ကလေးက ကေမရွန်အားကြည့်ကာ ချစ်စဖွယ်ပြီးသည်။ သူ့လက်မ ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ တပြတ်ပြတ်စုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် နီရဲလျက်ရှိပါသည်။ မိမိ၏ တူမအမှု အတွက် ရှက်စိတ်ဝင်ကာ ဘာတွေပြောမိမှန်းမသိ။ ပါးစပ်မှ တိုးတိုးသာသာ ရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော်က ကေမရွန်၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ စက္ကိကားကို ယူရန် လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကေမရွန်က လက်ဖဝါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး စက္ကိကားကို သူ့ခါးတိုအကျအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက် သည်။

‘မလုပ်နဲ့ ငါ့လူ၊ မလုပ်နဲ့ဟု သူကပြောသည်။ “ဒီပစ္စည်းလေးကို ငါပဲတာဝန်ယူပြီး ထိန်းသိမ်းထားပါရစေကွာ၊ အဲဒါမှလဲ မင်း ဘဝင်မြင့်မြင့် သွားတဲ့အခါမှာ ဒီစက္ကိကားလေးကို သတိရအောင် ပြရတာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား’

*****

ဆောင်းဦးပေါက်ခဲ့လေပြီ။ ရေကန်များတွင် ပင်လယ်ငါးသလောက် များ
မြူးထူးနေကြပြီဖြစ်၏။ ဤရက်များတွင် ငါးများသူများ နှလုံးတန်
ရင်ခုန်ရသည့်နေ့ရက်များဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်တော်၏ ဝါသနာကို ကောင်းစွာသ
နောသော ဒေါက်တာကေမရွန်သည် ဤရာသီတွင် မုန်းလွဲချိန်တိုင်း ကျွန်တော် ကို
အနားပေးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ဝါသနာကို ကိုယ်ချင်းစာ၍ အခုလို
လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ငါး
သလောက်တစ်တုံးတစ်ဖတ် ဝါးရခြင်းကို နှစ်သက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်
ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ငါးသွားများသည် တစ်ရက်တွင် ရေကန်တေား၌ လူထူး
လူဆန်းတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့နာမည်မှာ 'လှေကြီးရှင် တင်မံ' ဖြစ်
ပါသည်။ လှေဟောင်းတစ်စီးကို အိမ်လုပ်၍ နေသူဖြစ်သည်။ သူနှင့် ခင်မင်ပြီး
သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ငါးများထွက်တိုင်း သူ့ကို ဝင်မခေါ်ဘဲ
ငါးမများပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က ဝင်မခေါ်သည့် အခါများတွင်လည်း
တင်မံသည် ကျွန်တော် ငါးထိုင်များနေရာသို့ အသွယ်လေး ရေကူးလာပြီး
လှေကလေး နောက်မှ ကျယ်လောင်စွာရယ်မော၍၊ သို့မဟုတ် 'ဟယ်လို'
ဟူသောအသံပေး၍ သွားခနဲပေါ်လာတတ်၏။ ရေထဲမှရပ်၍ ကျွန်တော့်အား
ပြီးကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းစပြောသည်။ ထို့နောက် ရေထဲသို့ပြန်ဝင်ကာ
ပင်လယ်ဖျံတစ်ကောင်သဖွယ် ရေကူး၍ သူ့လှေဆိတ်ထားရာ
ဆင်ဒီပင်လယ်ကွေ့ဆီသို့ ပြန်သည်။ ထိုနေရာသည် တင်မံဒေါက်ဂလပ်စ်၏
အထီးကျန် ရပ်တည်ရာနေရာဖြစ်သည်။

တင်မံနေထိုင်ရာလှေသည် ယခင်က လီဗင်ဖိုဒ်နှင့် အိုဗာတွန်ကြားက
လွှက်တူးမြောင်းတစ်လျှောက် ကျောက်မီးသွေး အသယ်အပို့ လုပ်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် လီဗင်မြစ်ဝရှိ ရွှံ့နွယ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံခဲ့ရ၏။
ထို့နောက်တော့ ရွှံ့နွယ်ထဲမှပြန်ဖော်ကာ ကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်
ပြုပြင်တွင်ဆောက်သည်။ ဆေးများထပ်သုတ်သည်။ ပြီးတော့မြစ်ကမ်း တစ်
နေရာသို့ ဆွဲယူလာပြီး နေရာချထားသည်။ တံငါလှေအဖြစ် အသုံးပြုရန်
ဝယ်မည့်သူပေါ်လာလျှင် ရောင်းမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထိုနေရာသို့
ဖို့ထားခြင်းပေတည်း။

သို့သော်လည်း လှေအိုလှေဟောင်းကို ဝယ်မည့်သူတစ်ဦးမှ ပေါ် မလာပါ။
ဤသို့ဖြင့် အပယ်ခံ၊ အမေ့မိဘဝဖြင့် ဆင်ဒီပင်လယ်ကွေ့ဟု နာမည်ပေးထားသော
ချောင်းကလေးထဲ၌ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်နှင့် မိုးဒဏ်များ ကို ကြုံကြံခံကာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရပြန်သည်။ ရာသီဥတုသည် လေ၏
အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသော အပိုင်းများကို ပြေပြေပြီဖြစ် ဖြစ်လာအောင်
ပြန်လည်၍ညပေးခဲ့သည်။ ဤတွင် လှေ၏ အရောင်အဆင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် ရှိ
အရောင်များနှင့် လွန်လျော့သွေဖွယ်ဖြစ်ကာ အကျည်းတန်သည်ဟု မပြော နိုင်သည့်
အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လှေသည် လူအများက

အလိုမရှိတော့သည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်သဖွယ် ဤနေရာ၌ စိတ်အေးနားအေး ရပ်တည်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ ဤလှေသည် တင်မိဒေါက်ဂလပ်စ်၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ တင်မိဒေါက်ဂလပ်စ်မှာ လှေကြီးရှင်တင်မိ၏ နာမည်ရင်း ဖြစ်၏။ အချို့က တင်မိသည် ဤလှေကို တင်မိရယူခြင်းသည် မြစ်ဝမှ ကျပ်ပင်လယ်ကွေ့အထိ ရေကူးကျင့်ရန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုစကား သည် မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့် မည်။ ဤလှေပေါ်၌ နေထိုင်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တင်မိသည် အဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျွမ်းကျင် သည့် ရေကူးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤလှေကို အပိုင်ရယူခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တင်မိသည် မည်သူ့ကိုမှ ငွေကြေးမပေးဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ တက်၍နေခြင်း လည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိ၏။ အမှန်တော့ ဤလှေအိုအား မည်သူကမှ စိတ်ဝင်စား ခြင်း ရှိကြသည်မဟုတ်။ ဤလှေအိုပေါ် တက်၍နေသည့် တင်မိမှာလည်း လူအများက အသိအမှတ်ပြုလောက်သည့် လူတစ်ယောက်မဟုတ်။ အလွန် လျှို့ဝှက်နက်နဲပြီး အသိရခက်သော ရောဂါတစ်ခုစွဲကပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည့် လူငယ် တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၏။ သူ၌ စွဲကပ်ခဲ့သည့် ရောဂါမှ သက်သာပျောက် ကင်းရန်အတွက် ဤမြစ်ဝသို့လာ၍ ရေကူးနေသော သာမည လူငယ်တစ်ဦး မျှသာဖြစ်၏။

သူသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်လား၊ မည်သူကမှမသိ။ သူ၌ ဘာရောဂါဖြစ်ခဲ့သနည်း။ တချို့က တင်မိသည် ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ရရှိရေးအတွက် စကောလားရှစ် စာမေးပွဲတစ်ခုဖြေဆိုရန် အပြင်းအထန် စာကျက်ရာမှ ဦးနှောက်ချွတ်ယွင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ တချို့ကတော့ တင်မိသည် မွေးကတည်းက ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်လာ သည့် ဟုယူဆကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တင်မိ၏ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူ နှင့် အပြောဆိုများသည် ထူးတော့ထူးခြားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည့်မှာ ရိုးသားသည့် သဘောရှိသည်။ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည်။ ဖော်ဖော် ရွှေ့ရွှေ့ရှိသည်။ သူ့ကိုမကောင်းပြောမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိ။

သူသည် မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်ကာ သစ်ပင်ကို စကားပြောနေတတ်သည်။ ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်တွင်လည်း သူ့အား မြစ်ကမ်းပါးထက်မှာပင် တွေ့ရတတ်၏။ သူသည် လိုင်းပုတ်သီများ ကို နားထောင်ကာ တစ်ယောက်တည်းပြီးနေတတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် အလွန်ထူးဆန်းသည့် အလှတစ်ခုကို တွေ့နေရသည့်နယ်ရှိသည်။ သူ့အနေ ဖြင့် အရင်အရင်က လိုင်းသီများကို လိုင်းဝမ်ကြားဖူးခဲ့သည့် လူတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကမကယ်လီဒီအန်းရှိ ဖစ်ဖီဒေသမှ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းရှိသည်ဟု မကြားဖူး။

အကယ်၍ သူ့အား ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရှိမရှိ၊ ဇွတ်မေးခဲ့ပါမူ 'ဣန်တော်က တစ်ယောက်တည်းသမား၊ တစ်ကောင်ကြက်ဗျ' ဟု အဖြေ ပေးတတ်သည်။ သူ တန်နော့ချ်ဘရေးရွာသို့ ရောက်လာချိန်က ငွေစာအနည်း ငယ်မျှသာ ပါလာသည်။ ပါလာသည့်ငွေမှာ ကြာရှည်မခံ။ ချက်ချင်းကုန် သွားခဲ့၏။ တင်မိသည် ငွေကိုကောင်းစွာမသုံးတတ်။ ငွေ မရှိပေမယ့်လည်း သူကတော့ ဆက်နေသည်။

ဤနေရာကို သူမြတ်နိုးတယ်တာနေပြီဖြစ်၏။ အပြောကျယ်လှသည့် ရေပြင်၊
သစ်တောနှင့် တောင်တန်းများသည် သူ့ဘဝနှင့် ခွဲမရအောင်ဖြစ်လာသည်။ သူ၏
ရိုးသားဖြူစင်သောစိတ်သည် ဤအရာအားလုံး ၏ အစေ့အပါးဖြစ်လာသည်။
မြစ်လက်တက်ကလည်း သူ့အား စိုးမိုးခြယ် လှယ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် လူအများက စွန့်ပစ်ထားသောလှေကို သူနေအိမ်အဖြစ်
ရယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လှေပေါ်၌နေခဲ့ပြီးသည့်နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
သူနာမည်ရင်း တင်မိဒေါက်ကလပ်စ် ကွယ်ပျောက်သွားပြီး
လှေကြီးရှင်တင်မိဟူသော နာမည်သစ် ပေါက်ဖွားလာသည်။ သူနေပုံမှာ
တောထွက်ရသေ့တစ်ပါးနှင့်တူသည်။ သူ့ အစာအတွက် သူ့ဘာသာသူ ချက်သည်။
သူ့ ပန်းကန်များကို သူ့ဘာသာသူ ဆေးသည်။ သူ့ ခြေအိတ် အပေါက်များကို
သူ့ဘာသာသူ ဖြာသည်။ သူ့ဆိပ်ပင်သည် အဆမတန် ရှည်လာ သည်။
သူ့မှတ်ဆိတ်များကိုလည်း ရိတ်ခြင်း ဖြီးခြင်း သန့်စင်ခြင်းမပြု။ သူသည်
ထူးခြားသောအကျင့်စရိုက်ပိုင်ရှင်၊ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားလာ သည်။
နေရာသီတွင် အပန်းဖြေခရီးသည်များအပြည့် တင်ဆောင်လာသည့်
သင်္ဘောကြီးများသည် ဤအရပ်သို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလွပ်တတ်သည်။ ထိုအခါ
သင်္ဘောပေါ်မှခရီးသည်များ လှေကြီးရှင်တင်မိ၏ နေအိမ်ကို စိတ် ဝင်တစား
ကြည့်လေ့ရှိက၏။ တင်မိကလည်း အင်္ဂလိပ်ခရီးသည်များက သူ့အား
စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကြ သည့်အတွက် ဂုဏ်ယူချမ်းမိုး။ ထိုအချိန်မျိုးတွင်
တင်မိသည် သူ့အတွက် ညစာချက်ပြုတ်ရန် လှေ ကုန်းပတ်၌
ဂေါ်ဖီထုပ်လီးနေတတ်သည်။ သင်္ဘောဖြတ်သွားချိန်နှင့် ကြိုကြိုက် သောအခါ
မတော်တဆဖြစ်လေဟန်ဖြင့် ဂေါ်ဖီတစ်ရွက်ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချ လိုက်သည်။
ထို့နောက် အဝတ်များကိုမချွတ်ဘဲ ရေထဲသို့ ခိုင်မာထိုးဆင်း ကာ ကျသွားသည်။
ဂေါ်ဖီရွက်ကို ပါးစပ်နှင့်ကိုင်၍ ဆယ်ယူပြီး လှေပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။
ခရီးသည်များ တင်မိလုပ်ပုံကို သဘောကျသည့်ဖြစ်ရာ တင်မိအား
ဆုချသည့်သဘောဖြင့် ငွေစများ ပစ်ချပေးတတ်သည်။ တင်မိနေထိုင်ပုံမှာ
လူရင်းတစ်ယောက်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။
အလွန်အံ့ဖြယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သည့် ငါးဖမ်းသမားတစ်
ယောက်ဖြစ်ရုံမျှမက အစားကို အရသာထူးအောင် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တတ် သည့်
လူတစ်ယောက် လည်းဖြစ်၏။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖမ်းမိလာသော
ပင်လယ်ငါးသလောက်ကို ထင်းမီးဖြင့် တံခိုထိုး၍ ကပ်ထားသည့် ငါးကင် သည်
တင်မိ ထူးခြားသောလက်ရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်သက်တာတွင်
အရသာအရှိဆုံးသော ငါးကင်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် ခဏခဏစားရသော် လည်း
ငြီးငွေ့မသွားသည့်အစာဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းဦးပေါက် လာသည့်အခါ တင်မိလည်း
တင်မိထံ၌ စား၍ရသည့် အသီးများ၊ အရွက်များ၊ သစ်ခွံ၊ သစ်ဖို သစ်မြစ်များနှင့်
ဆေးဘက်ဝင်သည်အပင်မျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။ တင်မိသည် တောထဲမှ
ထိုပစ္စည်းများရသည့် နေရာများကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိသူဖြစ်ပါ သည်။

ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင်တော့ တင်မိသည် အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေနှင့်
ရင်ဆိုင်ရသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် နင်းခများဖုံးလွှမ်းနေပြီ။ ဆီးနှင်းများ မကြာ
ခဏကျကာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာကိုမှမမြင်နိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေပြီ။
တင်မိကတော့ အမိုးအကာအောက် လှေမီးထဲတွင်ထိုင်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး
ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ စားစရာသောက်စရာလည်း အလုံအလောက်မရှိ။ ဝတ်စရာ
အဝတ်အထည်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံမရှိ။ သို့သော်လည်း တင်မိထံမှ

ဘာသံမှမကြားရ။ သူပိုင်ဆိုင်နေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခအတွက် ညည်းညူ ခြင်းလည်း မပြု။ မိမိသည်သူထံမှလည်း အကူအညီတောင်းခံခြင်း မရှိ။ သူသည် အနီးညံ့ဆုံး အသိမမဲ့ ဆုံးနှင့် အယဉ်ကျေးဆုံးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မည့်သူ တစ်ဦးမှမရှိ။ သူကလည်း မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေး။

ကျွန်တော် တန်ခွေချီတရားရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားချိန်တွင် တင်မံ၏အသက်သည် ငါးဆယ်နား ကပ်နေပေပြီ။ သို့သော်လည်း အရယ်တင်လှ သဖြင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ဟု ထင်ရ၏။ ခြိုးခြံချွေတာပြီး ပြင်းထန် ကျပ်တည်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ဘဝ၊ အမြဲတစေ ရေးကူးနေရသည့် အလေ့ အကျင့် စသည်များကြောင့် သူ ခန္ဓာကိုယ်သည် အားကစားသမားတစ်ယောက် သဖွယ် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလှသည်။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့်တင်းတင်း၊ ရှာသိဥတုဒဏ် ခံထားရသည့် အသား အရောင်သည့် ကြွေးနီရောင် ပေါက်လျက်ရှိသည်။ မားမားမတ်မတ်ရုပ်နေ သည့်အခါများတွင် ပိုဆီဒန်နတ်ဘုရား ရုပ်တူပေလားဟု အထင်မှားလောက် သည်။ မည်းနက်ရှည်လျားသောဆပင်၊ ခုဉ္ဇူတင်တယ်သောမျက်ခုံးနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အညိုရောင်မျက်လုံးတို့သည် တင်မံအား ကျက်သရေရှိ အောင်ဖန်တီးပေးထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများနှင့် ဟောင်းနွမ်းပေါက်ပြဲနေသည့် ကင်းတတ် ဖန်ပုံများ သူ့အား ရယ်စရာကောင်းသည့် ရုပ်အင်္ဂါကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။ အဝတ်အစားမပါသည့်အခါ နတ်ဘုရားတစ်ပါးဟု ထင်ရသော်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့်အခါတွင်မူ သံဖြူဆရာတစ်ယောက်နှင့် တူနေပေသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ပထမဆုံးကြုံရသည့် နွေဥတုမှာ သာသောင့် သာယာရှိသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည်။ သို့သော်လည်း နွေဥတုကုန်ဆုံး ချိုဆောင်းရာသီဝင်လာသည့်အခါတွင်မူ အဆိုးရွားဆုံးအဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်၌ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်လို့ ရသည့်အထိ ရေခဲခြင်းမရှိသော်လည်း ရာသီဥတုကတော့ မခန့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဆိုးရွားသည်။ ရွာနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ ဆီးနင်းများ ထူထပ်စွာကျသည်။ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လူနာအများအပြား ရောက်လာသည်။ ရာသီဥတုဒဏ်မခံနိုင်၍ ဖျားနာပြီး ရောက်လာကြသူများပေတည်း။

အလုပ်က ကျပ်လာသည်။ အမြဲတမ်းလိုလို လမ်းများပေါ်၌ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် သွားလာလှုပ်ရှားနေရသည်။ မြစ်လက်တက် အထက်ဘက်ရှိ မတ်လီယာအထိ နေ့စဉ် မြင်းရထားနှင့်သွား၍ လူနာများကိုကြည့်ရှု သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရေတွေခဲနေသည့် ၁၄ရက်တာ ကာလအတွင်း ညတိုင်းလိုလို လူနာကြည့်ထွက်ရသည်။

ဒုတိယပတ် ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မတ်လီယာရေလက်ကြားအနီးရှိ အိမ်တစ်အိမ် မီးဖိုခန်းထဲ၌ လူနာကြည့်အပြီး ကော်ဖီပူတစ်ခွက်ထိုင်၍ သောက်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နှင့် စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

‘ဒီနေ့ ဒေါက်တာ မြင်းရထားနဲ့ ဖြတ်လာတုန်းက တင်မံကိုများ မမြင်ခဲ့ဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်တွင်၍ မှတ် သောက်နေရာမှ တစ်ချက်မျှ ပြန်စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါပြုလုပ် ပါသည်။

‘ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ အခုလို ရာသီဥတုသိပ်ဆိုးလာတဲ့အချိန်မှာ တင်မိဟာ ကျန်မတို့အိမ်နောက်ပေါက်ကို ရောက်လာတတ်တယ်၊ တောင်းဖို့ လာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တင်မိ အဲသလို တောင်းရမ်းယူတာမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး၊ ပစ္စည်းနဲ့လာပြီး လဲတဲ့ဟာမျိုးတော့ လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ နွေဦးပေါက်ဆိုရင် သူရောက်လာပြီး ငါးသလောက် ဒါမှမဟုတ် ထရောက် ငါးတစ်မျိုးမျိုး ၂ ကောင်လောက်လာပို့တတ်တယ်၊ ငါးဖိုးပေးလို့ များ တစ်ပြားတောင် မယူဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတလော သူမလာတာ ၁၀ ရက် တောင်ရှိသွားပြီ ဒေါက်တာရဲ့။’

“သူ့အတွက် စိတ်ပူလို့လား” သူသည် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မဖြေ၊ သောကမကင်းသည့် မျက်နှာ ထားဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ် လျက်ရှိပါသည်။

‘ကျန်မ တောင်တွေးမြောက်တွေးနဲ့ စိတ်ပူစရာတွေ တွေးမိလို့ပါ၊ ကျန်မထင်တာ မှားချင်လဲ မှားမှာပေါ့၊ အခုလို ရာသီကလဲ ဆိုး၊ ဆီးနှင်းတွေ ကလဲ တအားကျနေတော့ သူဖျားချင် ဖျားနေမှာ၊ သူက တစ်ယောက်တည်း သမားဆိုတော့ သူ့အနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိရင်’

ကျွန်တော်က ကော်ဖီကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး လက်အိတ်များ ပြန်စွပ်လိုက်သည်။

ကိစ္စမရှိဘူးဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။ “ကျွန်တော် အပြန်မှာ တစ်ချက်ဝင်ကြည့်လိုက်မယ်”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာ လူနာများကြည့်ရှုအပြီးတွင် ကျွန်တော် သည် တန့်နော့ချဘရေးဈာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မြင်းရထားမှာ ငှားလာ သည့် မြင်းရထားဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်းလာရခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်မှ မြင်းရထားနှင့် ရထားသမား ၇၀၀မှာ ဒေါက်တာကေမရွန်နှင့် လိုက်သွား သဖြင့် အငှားမြင်းရထားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်းလာရခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ဆင်ဒပင်လယ်ကွေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် မြင်းရထားကိုရပ်၍ တင်မိ၏အိမ်လှေဆီသို့ ရေထဲမှ ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရ သည်။

မီးဖိုခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးထွက်နေသည်ကို မမြင်ရပါ။ လူသူရှိသည့် အရိပ်အရောင် မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော်က အော်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်အော်သံ သာလျှင် ပဲ့တင်ရိုက်ကာ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထူးသံ မကြား ရ။ ငြိမ်တိတ်လျက်ရှိသည်။

စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် တစ်ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်က တန့်နော့ချဘရေးဈာဘက်သို့ ဆက်သွားချင်နေ သည်။ နွေးထွေးသော မီးဖိုနှင့်ညွှနာကို တမ်းတသောစိတ်သည် ပြင်းထန် လျက်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော်လည်း သဘာဝအသိစိတ်နှင့် သတ် တရားက ကျွန်တော့်အား ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ဆီးနှင်းများဖုံးနေသော ကမ်းစပ်အတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ လှေအများအပြား ဆိုက်ကပ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ မတ်လီယာလှေလှော်အသင်းက အသုံးပြုသည့် လှေများဖြစ်၏။ ဆောင်းရာသီတွင်

အသုံးမလို၍ ရပ်နားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လေများပေါ်မှ အုပ်ထားသည့် တာပေါလင့်ရွက်ထဲသို့စက် လက်ဖြင့်တွန်းဖယ်ကာ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေအိမ်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ တက်ကာ ခေါင်းကိုင့်၍ လှေဝမ်းထဲသို့ဆင်းခဲ့ပါသည်။

တင်မိသည် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးထဲရှိ အိပ် စင်ပေါ်၌ ပက်လက် လှဲနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အက်စကီမီးများ၏ ရေခဲတဲတစ်လုံးသဖွယ် အဆမတန်အေးလျက်ရှိ၏။ စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေသော အပျံနှင့်တောင်းဘီများကို ဝတ်ထားသည့်တင်မိသည် စောင်ဟောင်းတစ်ထည် ခြုံထားသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က အော်မေးသည်။

‘ကျွန်တော်ခေါ်နေတာ ဘာကြောင့်မထူးတာလဲ’

တင်မိ မော့ကြည့်သည်။ ‘ကျုပ် မကြားဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဘာသံမှ မကြားရဘူး’

‘အခုလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

“တစ်ပတ်ကျော်ပြီ” ဟု ဖြေသည်။ တုန်၍ဖျားနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ့သွားများ တဆတ်ဆတ်ရိုက်ခတ်သံများ ကြားနေရပါသည်။

‘တစ်ပတ်’ ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ ရေရွတ်မိသည်။

ကျွန်တော်ဦးနှောက်ကို အပြင်းအထန် အလုပ်ပေးရပါတော့သည်။ တင်မိသည် ပြင်းထန်စွာ ဖျားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ အခုနေသောအခန်းသည် ခွေးတစ်ကောင်ပင် မနေသင့်သည့် အခန်း။ အပိတ်အကာဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ အစားအသောက်ဟူ၍လည်း ဘာမှမရှိ။ သူ့အခြေအနေကလည်း ခရီးမိုင် အတော်ဝေးသည့် မတ်စလီယာမြစ်လက်တက်ဆီသို့ ဤမြင်းရထားနှင့် သယ်သွား၍မဖြစ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်နည်း။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် လှေကုန်းပတ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ ကမ်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။ မြင်းရထားပေါ်ကပျက်ကွဲသွား၍ တင်မိ၏လှေအိမ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဘက်ရှိ လမ်းကြားအတိုင်း မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းဘက်ရှိ ဆော့ ဟင်းယာခြံဆီသို့ ဦးတည်၍တက်ခဲ့သည်။ ငါးမိနစ်ခန့်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော် သည် ယာခြံပိုင်ရှင်၏ အိမ်ရှေ့မှခေါင်းလောင်းကြိုးကိုဆွဲကာ တခါးလာဖွင့် ပေးသူကို အိမ်ရှင်နှင့် အမြန်ဆုံးလာတွေ့ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်မှုကြောင့် အိမ်ရှင်မှ အယ်လီ ဇောက်ရှော့တို့သည် ချက်ချင်းပင်ရောက်လာသည်။ ဆော့ဟင်းယာတောသည် အနီးအနားရှိ ယာတောများနှင့်မတူ၊ ကျယ်ဝန်းသော ယာတောဖြစ်သည်။ နေအိမ်ကလည်း သေသပ်လှပသည်။ သီးနှံသိုလှောင်ရာ ကျများကလည်း အခိုင်အမာ တခမ်းတနားရှိသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရိုင်ဘင်ရှော့တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ သည့် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်မှစ၍ အယ်လီဇောက်သည် ယာတောကို သူ ကိုယ်တိုင်

ဦးစီးခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းစီမံအုပ်ချုပ်ပုံနှင့် လုပ်ပုံကိုင်ပုံများမှာ စည်းစနစ်ရှိလှသဖြင့်
ဘေးလူများက တအံ့တဩ ချီးမွန်းကြသည်။ ပိုင်ဆိုင် ထားသော ပစ္စည်းအင်အား၊
ထက်မြက်သည့် အစွမ်းအစ၊ ပင်ကိုသဘာဝ အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်
ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပုံ တိကျပြတ်သားခြင်း စသည် များကြောင့်
မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အယ်လီဇဘက်ရောက်သည် လူအများ၏
ရိုသေခွည်းမှုကို ခံရသည်။ မာန်မာနရှိပြီး အပေါ်စီးနှင့်နေတတ် သည့်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း ထင်ရှားလာခဲ့၏။

တကယ်တော့ အယ်လီဇဘက်သည် မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရင်အုံလှလှ၊
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်း၊ မည်းနက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့်
သန့်စင်ပြည့်ဖြိုးသာ ခြေထောက်များ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အယ်လီဇဘက်သည်
ဤခြေထောက်လှလှများကို အသုံးပြုကာ အမြဲတစေ၊ လှုပ်ရှားနေတတ်သည်။
သူ့ဘဝသည် ရှင်သန်မှုအပြည့်၊ ခွန်အားအပြည့်၊ သူ့မှာရှိနေသည့် ခွန်အားများကို
အညာအတာကင်းမဲ့စွာ သုံးနေသည်ဟုပင် ဆိုကြသည်။

တန်ဆော့ချီတရေးရှာထဲရှိ လူများကတော့ အယ်လီဇဘက် သည်
မုဆိုးမဝရောက်ခါမှ ဒေါသကြီးသောအကျင့်ရှိလာသည်ဟု ပြောကြသည်။
သူတို့၏ အကြောင်းပြချက်မှာ အဓိပ္ပာယ်သပ်ပြီးမရှိလှ။ သူ့ယောက်ျားရောက်
ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အယ်လီဇဘက်အား ပိုးပန်းသူတွေ အများ
အပြားရှိခဲ့သည်။ သူပစ္စည်းဥစ္စာများကို အပိုင်စီးလို၍ ပိုးပန်းကြခြင်းဖြစ် သည်။
အယ်လီဇဘက်ကလည်း မည်သူ့ကိုမှလက်မခံ။ လာသူမျှလူများကို
ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရတာမလို လိုတာမရ
ဖြစ်ခဲ့သည်အတွက် အယ်လီဇဘက်တွင် စိတ်တုံ့သည့်အလေ့အထ ရှိလာသည် ဟု
ဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။

အခုလောလောဆယ်တွင်လည်း ကျွန်တော်၏ မေတ္တာရပ်ခံမှုကို လက်မခံဘဲ
မောင်းထုတ်လိုက်မည်ကို စိတ်ပူနေရပါသည်။ ကျွန်တော်က
တင်မိ၏အခြေအနေကို ကသောကမျောရှင်းပြပြီး အကူအညီပေးဖို့ ပြောနေခိုက်
တွင် အယ်လီဇဘက်၏ မျက်နှာသည် ရှုမဲ့နေသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီလိုဟာမျိုးတွေကူညီဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး ”ဟု သူကဆိုသည်။ ‘ကျွန်မတို့က
သိပ်အလွပ်ရှုပ်တာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဖို့
အချန်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဆော့ဟင်းယာတောက လူတွေ အနေနဲ့
ဒီလိုလူမျိုးတွေကို တယုတပပြုစုနေဖို့လဲ ဝါသနာမပါဘူး”

ကျွန်တော်ကလည်း အလျော့မပေးပါ။ နောက်ဆုံးတွင် မကြည်မသာ
မျက်နှာထားနှင့်ပင် အယ်လီဇဘက်သည် ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို
လက်မခံသည်။ သူသည် သူလူများအား တိုက်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးသည်။
သူ့အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် လိုက်လာပြီး တင်မိကို ယာတောသို့
သယ်ယူလာခဲ့သည်။

အယ်လီဇဘက် မထူနိုင်မထနိုင် လောက်အောင် အင်အားချည့်နဲ့ နေသော
တင်မိအား စိတ်ကုန်ခန်းနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကာ ‘ဟင်း ဟု
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ ‘အပေါ်ထပ်ကို ပို့လိုက်ကြ၊ လှေကား
ပေါ်မှခင်းထားတဲ့ ကော်ဇောတွေ ပေရေကုန်မယ်၊ သတိထားပြီးတက်ကြ”

ပက်လက်ဖြစ်နေသော တင်မိ အဆူအပူအကြိမ်းအမောင်းခံနေရ သည့် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်သဖွယ် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် အယ်လီ ဇောက်အား ကြည့်သည်။

‘ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ’ ဟု ပြောသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ “ကျုပ် မနက်ဖြစ်ကျရင် ကျုပ်လေ့ဆဲပြန်မှာပါ”

‘ဟင်း’ ဟု အယ်လီဇောက် ရေရွတ်သည်။ “တကယ့်ကို အသုံး မကျတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ဒီဘက်ကိုလာ၊ အဲဒီစင်္ကြံအတိုင်းသွား၊ နံရံတွေ ပေကုန်ဦး မယ်၊ သတိထားကြ ‘အယ်လီဇောက်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖိုထားသည့် မီးဖိုတစ်ခုရှိရာ အခန်းထဲသို့ ရှေ့မှလမ်းပြပြီး ခေါ်သွားသည်။ သည်းခံခွင့်လွှတ် ပြီးတတ်နိုင်သမျှ ကျည်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်သဖြင့် အစစအရာရာ ကောင်းမွန်သပ်ယပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ယာလုပ်သားနှစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်သည် တင်မိ၏အဝတ်များကိုချွတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် တင်သည်။ ထို့နောက် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပိုက်စပ်တိုက် စနစ်တကျ စစ်ဆေးခြင်းပြုပါသည်။ ကျွန်တော် လုပ်စရာရှိသမျှ ပြီးသွားသည့်အခါ အောက်ထပ်ညွှန်းခန်းထဲရှိ အယ်လီဇောက်ထံသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ သူဖြစ်တာ ကူးမသွားနိုင်တဲ့ အဆုတ်ရောင်ရောင် ပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော်ထင်ထားသလောက် မဆိုးပါဘူး၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ရက်နည်းနည်း လောက်ပဲ နေရမှာပါ၊ ဒီလူ ကိုယ်ခန္ဓာကြံခိုင်ပုံကတော့ အံ့သရာပါပဲ’

အယ်လီဇောက် နှုတ်ခမ်းကိုခွဲ၍ မွဲထားသည်။

‘ဘတွေပဲပြောပြောလေ၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မမှာရှိနေတဲ့ လုပ်စရာကုန်စရာအလုပ်တွေကို ဘေးဖယ်ပြီး သူ့ကိုပဲကြည့်ပေးနေရတော့မှာ’

‘သိပ်တော့မကြာပါဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ပြီး၍ပြန်ပြောသည်။ ‘တင်မိက သက်သာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်မှာပါ၊ သူက သိပ်ရှက်တတ်တဲ့ လူ၊ အချစ်တို့၊ ငွေတို့အတွက် အိမ်တစ်အိမ် ခေါင်မိုးအောက်မှာနေဖို့ အလွန် ဝန်လေးတဲ့ လူတစ်ယောက်”

‘ဪ...ဪ... ဟုတ်လား’ ဟု ဝေါ့တော့တော့ လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မုန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆော့ဟင်းယာတောသို့ နောက်တစ် ခေါက် ကျွန်တော်ရောက်သွားပြန်သည်။ အယ်လီဇောက် တံခါးမှ လာကြို ပါသည်။

‘ရှင်ကပြောတော့ ရာသီဥတုဒဏ် မခံနိုင်လို့ပါဆို’

အယ်လီဇောက် မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ဆီး၍ပြောသည်။

‘ရှင်လူ ငတ်နေတာကိုကော ရှင်သိရဲ့လား၊ ရှင်လူ အစာမစားရတာ လေးရက်တောင်ရှိပြီရှင်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက် အအေးမသွားတာ’

ကျွန်တော်က သူ့အပြောကို သဘောမကျသည့် အမူအရာပြလိုက်မိ ပါသည်။

‘ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ သူနေပုံထိုင်ပုံကိုက ဒီနည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က...’
သူက စကားကိုဖြတ်၍ ဝင်ပြောသည်။

‘အဲသလို နေတာမျိုးဟာ ရှက်စရာ ကောင်း.... ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်မတော့ စဉ်းစားလို့မရပါဘူး၊ ဘာများ ဝုဏ်သိက္ခာရှိလို့လဲ၊ နည်းနည်း ကလေးမှ ဝုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အနေအထိုင်မျိုးမှမဟုတ်တာ၊ ဒီလိုနေတာမျိုး ကျွန်မ မသိလို့ သိသာသိလွှာတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီလူကို နေတတ်ထိုင် တတ်အောင် ပြပြင်ပေးလိုက်မှာ၊ သူ့အဝတ်တွေများ ဟင်း.... စိတ်ပျက်စရာ တကယ်ကောင်းတာ၊ ကျွန်မ အကုန်လုံးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ပစ္စည်းတွေမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမယ် ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်၊ သူလဲ လူသားတစ်ယောက် မဟုတ်လားရှင့်’

သူသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည့်။ သူ့ ပုံပန်းမှာ နောက်ထပ်အများကြီး ပြောချင်နေသေးသည့်အရပ်လက္ခဏာရှိနေဆဲ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ သတိထားကာ ထိန်းသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

ပထမတွင် ကျွန်တော်သည် တင်မိအား မှတ်ပင်မမှတ်မိပါ။ အခန်း ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ့ကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်ပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ တင်မိ၏ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး ရေပတ်တိုက်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ် မွေးများ ရိတ်ထားသည်။ ဖလန်သည် ညဝတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများ ဝတ်ထား သည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ ပါသည်။

‘ဟာ....တယ်လို့လဲ တင်မိ ‘ဟု ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ကိုယ့်လျှာကိုယ်ပြန်ထိန်းရသည်။

‘ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒီနေ့ အတော်နေကောင်းလာတဲ့ပုံပါလား’

‘ကျွန်တော် ကောင်းသွားပြီ’ ဟု တင်မိကပြောသည်။

‘သူက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းကြည့်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက်ကို အိမ်ပြန်တော့မယ်’

‘အဲသလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ ” ဟု တံခါးဝမှရပ်နေသော အယ်လီ ဇောက်ရောက်က လှမ်းပြောသည်။ ‘ရှင် နေမှမကောင်းသေးဘဲ၊ ရှင်ဟာ လူမိုက်ပဲ၊ နေမကောင်းသေးဘူးဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့’

အမှန်တော့လည်း တင်မိသည် နေမကောင်းသေးပါ။ အဖျားတိုင်း ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ၁၀၀ ဒီဂရီကျော်နေဆဲ။

ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ အယ်လီဇောက်အား

အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်မိ၏။

‘ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကျရင် မတ်လီယာဘက်ကို ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူနာကို သန်ဘက်ခါ မနက်ကျမှပဲ လာကြည့်မယ်’

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ’ ဟု အယ်လီဇဘက် ပြောသည်။ ‘ရှင့်အနေနဲ့ ဖျားနေတဲ့လူနာတစ်ယောက်ကို ကုသပေးနေပါကလားဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့သွားဖို့ပေါ်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် မနက်ဖြန်တော့ မပျက်မကွက် ဒီအိမ်ကို လာရမှာပဲ။ လူနာကို လာမကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူနာက ဆေးဖိုးဝါး မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ထင်ပါရဲ့။ ဆေးဖိုးဝါးခ မပေးနိုင်တာနဲ့ပဲ လူနာကိုပစ်ထားတော့မှာလား၊ မပူပါနဲ့ရှင်၊ ဆေးဖိုးဝါးခကို ကျွန်မ လာပေးပါ့မယ်’ နောက်တစ်နေ့တွင် တင်မိထံသို့ နောက်ထပ်တစ်ခေါက်ရောက်နေ ပြန်သည်။ တင်မိသည် အတော်ကြီး နေကောင်းနေပြီ။

“အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက သဘောလဲကောင်းပါတယ်၊ ဓေတနာလဲ ရှိပါတယ်ဗျာ’ ဟု တင်မိက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မနက် လှေဆီကို ပြန်ချင်တယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အယ်လီဇဘက်ရောက်က ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင် မပြောပါ။ သို့သော်လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းထဲရောက်သည့်အခါ သူ့ စိတ်ထဲ ရှိ သမျှကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသည်။

“လုံးဝနေမကောင်းသေးဘဲနဲ့ လှေဆီပြန်သွားလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူဒီမှာနေတာ ကျွန်မတို့အတွက် ဒုက္ခလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက အတော်ကို ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီး ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ” သူ့ လေသံသည် အိပ်မက် ထဲ စကားပြောနေသည့် အသံမျိုးဖြစ်လာသည်။ “အတော့်ကို ထူးခြားတဲ့လူ တစ်ယောက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆန့်ကျင်တဲ့စကားမပြောဘူး၊ သူပြောတဲ့ တစ်ချို့စကားတွေကျတော့လဲ သိပ်ကိုကောင်းတာပဲ၊ ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာသိမ်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူက ဆေးလိပ် မသောက်တတ်ဘူး၊ အရက်ကိုတောင် ဘယ်လိုအရသာရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူး သူတစ်ယောက်တည်း ဟိုလှေပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းအများကြီးနေခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင်... အင်း၊ ရုပ်ရည်ကျတော့လဲ လူချောပဲ၊ ကျွန်မ တွေဖူးခဲ့သမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ အကြံ ခိုင် အတောင့် တင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ’

ကျွန်တော်က သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ အယ်လီဇဘက် မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။ သူ့အခြေပျက်သွားသည်ကို ပြန်၍ သတိထားမိလိုက်သောအခါ အယ်လီဇဘက်သည် နှုတ်ခမ်းများကို လိုက်ပြီး သူ့စကားကိုအဆုံးသတ်သည်။

‘မနက်ဖြန်တော့ တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါဦး ဒေါက်တာ’ ဟု ပြောနေကျ စကားကိုပြောပြီး တံခါးဝအထိလိုက်ပို့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်လည်း နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်သွားခဲ့ရပြန်၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော်ရောက်သွားတိုင်း တင်မိ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာနေသော အခြေ

အနေကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ဆီးနှင်းများ အရည်ပျော်ကုန်ပြီ။ တောပိုင်းဒေသတွင် စိမ်းစိမ်းစိုစို ပြန်၍ဖြစ်လာပြန်ပြီ။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် တင်မိထံသို့ ရောက်သွားသည်။ တင်မိ သည် ဝတ်စုံအကောင်းစားများဝတ်ကာ တင့်တယ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ ပထမတန်းစားဝတ်စုံတွေ ဘာတွေဝတ်လို့ပါ လား’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

တင်မိ ရိုးသားဖြူစင်သောအပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ‘မစ္စတာ ရောက်ရဲ့ဝတ်စုံပါ ဒေါက်တာ၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မစ္စတာရောက်ကို ဒေါက်တာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူဝတ်စုံပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတော်ပဲဖြစ်နေတယ်’ ‘အချိန်တော့ ကျပြီမဟုတ်လား၊ တင်မိ’ ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး တခမ်းတနားဖြစ်နေသော တင်မိအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေမိသည်။

‘ခင်ဗျား လှေအိမ်ကို ပြန်ဖို့အချိန်တော့ ကျနေပြီမဟုတ်လား’

တင်မိကို ကြည့်ရသည်မှာ သတိကင်းနေသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေပါသည်။

‘ကျွန်တော် လှေအိမ်အကြောင်း သိပ်မတွေ့မိတော့ဘူး ဒေါက်တာ’ ဟု ရေရွတ်သည်။ ‘ဒီယာတောမှာနေရတာ အတော်လေးကောင်းသားပဲ’

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ အယ်လီဘောက် ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း တစ်မျိုး။ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေပုံရ၏။ သူသည် တင်မိအား အလွန်သဘောကျသည့် မျက်နှာထားဖြင့် အသေအချာကြည့် နေသည်။

‘ကြည့်စမ်းပါဦး ဒေါက်တာ၊ လူပုံမခံ့ညားဘူးလား’ ဟု မေးသည်။ ‘ဆော့ဟင်းယာတော့ရဲ့ အောက်ဘက်က ယာကွက်တွေ သွားကြည့်ကြမလို့ ကျွန်မက သူ့အကြံဉာဏ်လိုချင်တယ်လေ၊ သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားမှာ၊ လမ်းမှန် ကမ်းမှန်လုပ်သွားရင် သူဟာ ယာသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာပဲ ထိုကားပြောအပြီးတွင် အယ်လီဘောက် ရယ် သည်။ “ဒေါက်တာ မနက်ဖြန် လာဦးမယ်မဟုတ်လား”

‘မလာတော့ဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “လုပ်စရာလဲ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်က နောက်ကြောင်းပြန်တတ်တဲ့ လူစားလဲမဟုတ် ဘူး” သို့သော်လည်း ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုလ အတွင်း ကျင်းပခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွင် ကျွန် တော်သည် သတို့သားအရန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

*****

စကောများသည် ထူးခြားသော လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ သူတို့အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်တို့အား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအချိန်ထိ အင်္ဂလိပ်တို့အပေါ် ရန်ပြိုးမပြေသေး။ အင်္ဂလိပ်တို့ အား ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ဘုရစ်နှင့်ဘင်္ဂလောက်တို့အား သူရဲကောင်းများအဖြစ် မမေ့ကြသေး။ သူတို့နေထိုင်ရာနိုင်ငံသည် အလွန်ဆင်း ရဲသော၊ အလွန်တောင်တိုနီးထူထပ်သော၊ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်သည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းများအနား တည်ထားသောနိုင်ငံငယ် ကလေးဖြစ်၏။ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အသက်မွေးရွသည့်မှာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းသည်။ အစစအရာရာ အလွန်ချို့တဲ့သည်။ စစ်စစ်စစ်နှင့် ချွေတာ၍ နေရသည်။ ဇွဲဝတ်၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရသည်။

အခြားလူမျိုးများနှင့်မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားသည့် အကျင့်စရိုက်များ လည်းရှိကြ၏။ ယင်းအကျင့်စရိုက် အားလုံးသည် နှစ်သက်စဖွယ်ဖြစ်သည်ဟု ပြော မရသော်လည်း ထူးခြားသည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အချို့အကျင့်စရိုက်များမှာ အခြေအမြစ် မည်မည်ရရမရှိဘဲ တမင်သက်သက် ချဲ့ကား၍ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စကော့တလန်နိုင်ငံ၏ အသေးစားလုပ်ငန်းများထဲတွင် နိုင်ငံသားများ ၏ထူးခြားသော ဗုံပြင်ဝတ္ထုများ ရောင်းချသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု ပါဝင်သည်ဟု ပြောမမှတ် ပြုနေကြ၏။

စကော့လူမျိုးများသည် ခံစားမှုကင်းမဲ့သော အကျင့်စရိုက်ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုအကျင့် စရိုက်သည် စကော့တလန်နိုင်ငံမြောက် ပိုင်းသားများ၌ ရှိသည်ဟုပြောကြ၏။ ထိုအပြင်လည်း စကော့များသည် ဖော်ရေမူမရှိ။ အလွန်သွေးဇေးပြီး ခံစားမှုနည်းပါးကြသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဤအကျင့်စရိုက်သည် လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး၏ အကျင့်စရိုက်တစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေသည်ဟုပင် ပြောကြသည်။ ကျွန်တော် တန်နော့ချဲ့ဘုရားရွာ၌နေခဲ့သည့် အချိန်ကာလသည် တို့တောင်းသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကာလအတွင်း ၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်လောက်အောင် ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိလွန်းလှပါသည်။

မတ်လ၊ တစ်ညနေခင်းတွင် ဝီလီကရိတ်သည် အာဒင်ဂေဟာ၏ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုဆွဲကာ တံခါးမှ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်စောင့်နေသည်။

‘မင်္ဂလာညချမ်းပါ ဂျက်နက်’ ဟု တံခါးဖွင့်ပေးသူ အိမ်ဖော်မကြီး အား ကရိတ်က ဆီး၍နှုတ်ဆက်သည်။ “အိမ်မှာ ဆရာဝန်မှ ရှိပဲ မလား မသိဘူး”

‘ရှင်က ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ မစ္စတာကရိတ်’ ‘ဘယ်သူရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာရှိနေတဲ့လူပေါ့’

‘ဒီနေ့ ဆေးခန်းတာဝန်ကျတဲ့လူကတော့ လက်ထောက်ဆရာဝန်ပဲ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဒေါက်တာကမရွန်နဲ့မှ တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင်လဲ ကျွန်မ သွားပြောပေးမယ်လေ’

ကရိတ်က ခေါင်းခါပြသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေတတ်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့ခေါင်းခါပြပုံမှာ မသိသာလှ။

‘ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဆရာန်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်’

ဂျက်နက် ကရိတ်၏စကားကို သဘောကျသည်။ သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသူကို သဘောကျတတ်သည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် ကရိတ်အား အထူးအခွင့်အရေးပေးသည့်အနေဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲအထိခေါ်လာပြီး ထိုင်စောင့်ခိုင်းသည်။

ဝီလီကရိတ်သည် ဂျက်နက်ပေးသည့်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်သည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို အိတ်ကပ်များတွင် နှိုက်ထားသည်။ ကြောင်အိမ်အပေါ်ဘက်၌ ချိတ်ထားသည့် တယောကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။

ကရိတ်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ အသက် ၃၇နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေးများကို သန့်စင်အောင် ရိတ်ထားသည်။ မျက်နှာအရောင်က ဖြူရော်ရော် ဖော့တော့တော့။ မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး လည်ပင်းတွင် နက္ကတိုင် အနက်ရောင်စီးထားသည်။

ဝီလီကရိတ်သည် ရွာတွင် ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားဖြစ်သည်။ သူ၏ မုန့်ဖုတ်လုပ်ငန်းမှာ ဟိုက်လမ်း၌ တည်ရှိသည်။ သူက အိမ်ဝင်းနောက်ဘက်ရှိ မုန့် ဖုတ်၌ မုန့်ဖုတ်၍ သူနန်းက အိမ်ရှေ့ဆိုင်ခန်း၏ ကောင်တာနောက်တွင် ထိုင်ကာ မုန့်ရောင်းသည်။ ဝီလီကရိတ်၏ ဆိတ်သားမုန့်နှင့် စပျစ်သီးကိတ် များသည် ကောင်တစ်ရိုင်အတွင်း၌ လူကြိုက်များသည်။ မုန့်ဖုတ်ကောင်းသည် ဟု လူအများကြား ထင်ရှားသော ဝီလီကရိတ်သည် ဆက်ဆံပုံ အေးတိ အေးစက်နိုင်လွန်းသဖြင့် လူအများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားသူဖြစ်၏။

ကရိတ် အေးစက်စက်နိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သိသာထင်ရှားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိသည်။ ဝင်တန်ဘိုးလင်း ဘောလုံးပစ် ဗိုလ်လုပွဲကို နှော့စပစ်လ်ဂရင်းကွင်း၌ ပြုလုပ်သည်။ ဝီလီကရိတ် အကြိတ်အနယ် ကစားရသောပွဲဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ချက်မျှ အသာစီးရပြီး ကပ်ချွန်ခံသည်။ သူအနိုင်ရရှိသွားသည့်အတွက် ပွဲကြည့်ပရိသတ် ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ ဩဘာပေးကြ၊ ချီးကျူးကြသည်။ ဝီလီကရိတ်သည် ကစားပွဲတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားသည် အရိပ်အရောင်မပြ။ ဝိုင်း၍ သဘာပေးနေကြသည့်အခါတွင်လည်း မတုန်မလှုပ်။ သူ့ပြင်ဘက် ရော်ဒွန်မှာ သူလိုမဟုတ်။ ကစားချိန်တွင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားသည်။ ပွဲပြီးတော့လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုမပြေ။ တစ်မျက်နှာ လုံးနီရဲကာ ဒေါ့ပေ။ ဒီအကောင် လူမဟုတ်ဘူး၊ တခြားလူတွေ ခံစားရ သလို သူ့မခံစားရဘူး၊ ခံစားတတ်တဲ့ အကျင့်မရှိဘူး၊ ရေခဲတုံးကြီး တစ်တုံး ထဲမှာ ပိတ်ပြီးသေနေတဲ့ ငါးတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်၊ ဝီလီကရိတ်ရဲ့ ပြဿနာက ဒါပဲ၊ ဒီကောင်ကြီးကြည့်ရတာ စိတ်ကူးတို့၊ အတွေးအခေါ်တို့လဲ ရှိပုံမပေါ် ပါဘူး ဟု ရော်ဒွန်က ဒေါ့ပွဲပွဲဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝီလီသည် စိတ်ကူးမရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် လူသိများလာခဲ့၏။ ယခုလည်း အာဒင်ဂေဟာ၏ ထမင်းစားခန်းထဲထိုင်၍ ကျွန်တော်အား စောင့်နေသော ဝီလီ၏မျက်နှာထားသည် မျက်နှာသေဖြစ် သည်။ လေးလံထုံထိုင်းသော အရိပ်အခြည်ကိုသာ မြင်ရသည်။

‘ဒီဘက်ကိုလာပါ မစ္စတာကရိတ်’ ဟု ဂျက်နက် ခေါ်သည့်အခါ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှထပြီး ဆေးခန်းဘက်သို့ လိုက်လာသည်။

‘ထိုင်’ ကျွန်တော်က သူ့အား သံပြတ်နှင့်ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်သလဲ’

ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကများသည်။ ပင်ပန်းနေသည်။ အားလုံး သုတ်သီးသုတ်ပျာ လွှဲပဲနေရသည့် အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် အပြုအမူသည် တိုတောင်းပြတ်သွားလွန်းနေသည်။ သို့သော်လည်း ဝီလီကတော့ သတိထားပုံမပေါ်၊ သတိထားမိပါကလည်း ဂရုစိုက်ဟန်မရှိ။

‘လျာ.... ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် လျာထိပ်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး’

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက နာနေတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

‘အင်း. နည်းနည်းတော့နာတယ်’

‘ကျွန်တော် ခစ်ကြည့်မယ်’

ကျွန်တော်က စားပွဲကိုမှီ၍ သူ့လျာကိုကြည့်ပါသည်။ အချိန်ယူ၍ အကြာကြီးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ‘အခုလို ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ’ ဟု မေးမိသည်။ ကျွန်တော်လေသံမှာ ပြောင်းသွားပါပြီ။

‘သီတင်းခြောက်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြစ်နေတာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် မကြာသေးခင်ကတော့ ပိုဆိုးလာသလိုပဲ’ “ခင်ဗျား ဆေးလိပ်သောက်သလား”

“အေး... ဆေးလိပ်တော့ သိပ်သောက်တယ်”

“ဆေးတံသောက်တာလား”

‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဆေးတံ’

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထကာ ပစ္စည်းထည့် ဗီရိကလေးဆီသို့ သွား သည်။

အားကောင်းသော မှန်ဘီလူးတစ်ခုဖြင့် ဝီလီ၏ လျာကို အသေအချာ ထပ်ကြည့်သည်။ လျာထိပ်တွင် နီရဲရဲအစက်ကလေးတစ်စက်။ သာမန်လူ တစ်ဦးအဖို့ ခွဲခြား၍သိရန်ခက်ခဲသည့် အစက်မျိုးဖြစ်သော်လည်း လေ့လာ သင်ကြားခဲ့ရသူများအဖို့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အစက် မျိုးဟု ယူဆနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်တိလူးကိုချထားလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပြန် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ နှစ်လမ်းသာရွေးစရာရှိ၏။ ပထမလမ်းမှာ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းဟုသဘောထားကာ ဘာမှမပြောဘဲ ရေငုံနံ့တံပတ် လွှပ်နေရန်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယလမ်းမှာ အမှန်အတိုင်းပြောပြရန်ဖြစ်သည်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ အလွန်ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိသူတစ်ဦးဟု နာမည်ကြီးနေသည့် ဝီလီ ကရိတ်အား ကျွန်တော်ကြည့်နေမိသည်။ ဝီလီကလည်း ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တည့်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့အား အမှန်အတိုင်းအသိပေးရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ‘ဒီမယ် ဝီလီ၊ ခင်ဗျားလျှာပေါက် အစက်ကလေးဟာ အလွန်စိုး ရိမ်စရာကောင်းတဲ့ဟာမျိုး ဖြစ်ချင်လိမ့်မယ်၊ ထင်သလို ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မယ်ပေါ့လေ’

ဝီလီကတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံမရ။

‘ကျွန်တော် ဒါကြောင့်လာတာပါ ဒေါက်တာ၊ အဲဒါဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော်လဲ သိချင်နေတာပဲ ဝီလီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားလျှာက အသားစ သေးသေးလေးတစ်စ ယူရလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် တက္ကသိုလ်ရောဂါဗေဒ ဌာနကိုပို့ပြီး စစ်ကြည့်ရမယ်၊ အသားစယူတာ မနာပါဘူး၊ ကြာလဲမကြာ ပါဘူး၊ ခဏလေးပါ၊ နှစ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ အဖြေရမယ်၊ အဲဒီကျရင် ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတဲ့ဟာ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်သိရမယ်’

‘ဒေါက်တာစိုးရိမ်နေတာက ဘာလဲ’

ဆေးခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြောမှဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲကထင်သည်။ သို့သော်လည်း ဝီလီ၏ အေးစက် စက် ပြမောင်းမောင်းမျက်လုံးများနှင့် တည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ်သည့်အခါ ကျန် တော် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ အသံကုန်မိချပြောပေသည်။

‘လျှာမှာ ကင်ဆာဖြစ်နေသလားလို့ စူးစိမ်မိလို့ပါ’

ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

‘ဪ... ဟုတ်လား’ ဟု ဝီလီက ရေရွတ်သည်။ “ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူးပေါ့၊ တကယ်လို့ ဒေါက်တာထင်သလို ကင်ဆာဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော့်လျှာကို ခွဲထုတ်ပစ်ရမယ် ဆိုပါတော့’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ‘အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို ဖြစ်လာနိုင်တာတော့ ဒီသဘောပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အဖြေမရမချင်း ကတော့ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဝီလီသည် သန့်စင်ပြောင်လက်နေသော ဖိနပ်ဦးများကို အချိန်အတန် ကြာမှ

စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူဦးခေါင်း ပြန်မော့လာသည်။

‘ဒါဆိုရင်လဲ ဒေါက်တာလုပ်စရာရှိတာကိုသာ ဆက်လုပ်ပါ’

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှပြန်ထကာ ကိရိယာများကို ရောဂါပိုးများ ကင်းအောင် ရေနွေးနှင့်ပြုတ်သည်။ ဝီလီ၏ လျှာပေါ်တွင် ထုံဆေးဖျန်းသည်။ ကြက်သွေးသမ္ပူ နီရဲနေသောအစက်မှ အစသေးသေးလေးတစ်ခုကို ဖြတ် ယူလိုက်၏။

‘ပြီးသွားတာ မြန်သားပဲ’ဟု ဝီလီက ရေရွတ်သည်။

သူသည် ပါးစပ်ကို ရေနင့်ပလုတ်ကျင်းသည်။ ဦးထုပ်ကို ကောက်၍ ဆောင်ကာ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

‘ကျွန်တော် ကြည့်ဦးမယ်လေ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

‘ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့ဆိုတော့၊ အင်း... ကြာသပတေးနေ့ ညဘက် ဒီအချိန်လောက် ဆေးခန်းကို လျှောက်လာခဲ့ပေါ့၊ အဲဒီနေ့ အဖြေသိရမယ်’

‘အဖြေကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်တာပဲ’ ဝီလီက ဘာကိုမှအရေးမထားတော့သည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်ကလဲ အဲသလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်

‘ကဲ....သွားမယ်၊ မင်္ဂလာညပါ ဒေါက်တာ”

‘မင်္ဂလာညပါ ဝီလီ’

သူသည် မြီအဝင်လမ်းအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက်ခွာသွား သည်။ မြီတံခါးကိုပင် ဂရုတစိုက် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူသွားရာက မျှော် ကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် သူ၏တည်ငြိမ်မှုနှင့် အေးဆေးစွာရင်ဆိုင်ပုံ သောသတ္တိကို မချိုးကျူးဘဲမနေနိုင်ပါ။

*****

ကျွန်တော်အကဲဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ပါ၏လော။ သွေးအေးလွန်းသော ဈေးသည်၊ စိတ်ကူးမရှိသောလူအဖြစ် ထင်ရှားနေသူသည် လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ သူဦးခေါင်းကို မော့ထားသည်။ သူနှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာစေ့ထားသည်။

အပြင်ပန်းအားဖြင့် အေးဆေးသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ သို့သော်လည်း သူဦးနှောက်တွင်း၌မူ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကြိုးကြိုးများဖြင့် အထုအနက် ခံနေရသည်နည်းရှိ၏။ သူ့နှာနှစ်ဖက်တွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသောအသံများ ကြားနေရသည်။ တစ်လုံးတည်းသောစကားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ် နေခြင်းဖြစ်၏။ အဆုံးသတ်၍မရသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ ကင်ဆာ ... ကင်ဆာ...။

သူတစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်နေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလမ်းထဲသို့ ကေ ဝင် မိသောအခါ သူ့ခေါင်းသည် မူးဝေနှောက်ကျိလာသည်။ သူလဲကျပြီး သိတ်လစ်သွားတော့ မည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

‘ဟေး..... ဝီလီ၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ နှော့စ်ဟစ်လ် ကစားကွင်း အတွက် အင်မတန်သာယာတဲ့ ညနေခင်းပဲ’ ဘောလိပ်ကစားတန်ဆီသူက လမ်း၏ တစ်ဖက်ရှိ သူ့ရုံးခန်းဝမှရပ်၍ ဝီလီအား နှုတ်ဆက်သည်။

ဝီလီအား နှုတ်ဆက်သူများမှာ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ လမ်းသွား လမ်းလာအားလုံးက လက်မြှောက် ပြီး၍နှုတ်ဆက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

‘သာယာတဲ့ညနေခင်းပါ ဝီလီ’

‘ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို စနေနေ့ ဘိုးလင်းဘောလုံးပစ်ပွဲမှာ ဆက်ဆက်လာတွေ့မယ်နော်’

‘ဒါပေါ့ လာတွေ့ပါ။ ကျွန်တော်က ဘယ်တော့မှပျက်ကွက်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ်ပါဘူးဗျ’

သူ့စိတ်သူ ဘယ်လိုများထိန်းပြီး ဤစကားများကို ပြန်ပြောနေမိ ပါလိမ့်။

သူဆက်၍လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ချွေးများဖြင့် စိုခဲ့လာသည်။ သူ့ပါးများသည် တုဆတ်ဆတ်လှုပ်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော် သွားလေမလား၊ ထိန်း၍မရပါလား။ သူ၏ သတိကြီးမှုနှင့် တက်ကြွဖျတ်လတ် မှုများကိုပင် အနီတုနေပါပကောလား။

သူဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ့အာရုံကြောများကို နိုင်နင်းအောင် ထိန်း ချုပ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့၏။ ဤအကြောများသည် သူ့အား မကြာခဏ တွန်းလှန်အား ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ ဥပမာဆိုပါစော့၊ ဘိုးလင်းဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲတွင် မူလလူ ကြံစဉ်က... အဖြေစီ၊ ထိုပွဲတွင် နောက်ဆုံး၌ သူနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ အကြောများသည် အပြင်းအထန် ခံစားခဲ့ရ၏။ သူကတော့ စိတ်ထွင်းမှ ခံစားရမှုများကို ဘေးလူများမမြင်မသိအောင် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ သည်။ ဘာကိုမှ ဂရုမထားသည့်နယ်။ ပဲပြီးသည်အထိ ကစားခဲ့သည်။ အခုကျတော့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ။ သူတယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရပါမည်နည်း။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် စကားလုံးရေရွတ်သံ များသည် သူ့နှာထဲ၌ ထပ်မံ၍ပေါ်လာနေကြပြန်လေပြီ။

ဝီလီသည် ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အိမ်တွင်းသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူကလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ကစားကွင်းက ရှင်ပြန်လာတာ အစောသားပဲ’ ဟု သူ့ဇနီး ဘက်ဆီ က သတင်းစာဖတ်နေရာမှ မော့မကြည့်ဘဲ လှမ်းပြောသည်။

‘ကနေ့ည ကစားကွင်းကို မရောက် ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ပြီး

ပြန်လာခဲ့တာပါ' ဘက်ဆီနှင့် ကျတော့ သူခံစားမှုကို ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့ဖူးဟု ဝီလီက
ယူဆသဖြင့် အခြေမပျက်အောင် ထိန်းပြောသည်။

‘ဟား... ဟား၊ ဂျွန်နီမက်ကင်နီးရဲ့ ဦးထုပ်တွေ ကြောငြာနေတယ်။
နေ့ဦးဖက်ရှင်တွေ၊ တစ်လုံးမှ ခွဲသိုလင်နဲ့ ဘဲပဲနီတဲ့၊ ဈေးလဲတော့တယ်။
ကျွန်မတော့ တစ်လုံးလောက်ဝယ်ဆောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဝီလီသည် မီးဖိုထဲမှ မီးတောက်များကို ခိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ
တူနေပျက်မသွားအောင် မနည်းကြီးကြီးစား၍ ထိန်းချုပ်နေရ၏။ “ဝယ်မလို့
စိတ်ကူးရင်လဲ မြန်မြန်ဝယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာက တကယ် တမ်းကျတော့ နှမြောပြီး
မဝယ်ဖြစ်တာက များနေတာပဲ”

ဘက်ဆီက သူ့ယောက်ျားအား ကြည့်ပြီးပြီးသည်။ ဝီလီပြောလိုက် သည့်စကားတွင်
မယားကောင်းပဲသစ္စာ ချွေတာတတ်သည့် မိမိ၏အကျင့်ကို
ချီးမှမ်းသောသဘောဖြင့် ဘက်ဆီက သဘော ကျလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်မ ဝယ်ချင်လဲဝယ်မယ်၊ မဝယ်ချင်လည်း မဝယ်ဘူး၊ အလွှာ
အပိပ်စွည်းတွေအပေါ်မှာ ကျွန်မ ငွေမပြန်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မတော့ ကျွန်မတို့
တစ်သက်လုံး ဒီဆိုင်ထဲမှာခည်း တွယ်ကပ်မနေချင်ဘူးလေ၊ နောက်တစ်လ
ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
အခုတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်းလောက်မှာပေါ့၊ ရှင်ကော ကျွန်မစိတ်ကူးကို
သဘောမကျဘူးလားဟင်”

တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းတဲ့။ ထိုစကားလုံးများသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို
စားတစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးစိုက်သည့်နည်း ရှေးခန့်ဖြစ်သွားသည့်အထိ ခံစားရ သည်။
သူပြောသည့် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း သူဘယ်ရောက်နေလိမ့်မည်နည်း။

သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ် ထားလိုက်သည်။ ထွက်လုလုဖြစ်နေ သော
မျက်ရည်များကို ထွက်ကျမလာအောင် အပြင်းအထန် ချုပ်တည်းထား နေရ၏။
ဘက်ဆီကတော့ သတင်းစာကို လှန်လှောကာ ရယ်မောလျက်ရှိ သည်။

ဝီလီသည် စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ည
၁၀နာရီလောက်မှ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအချိန်ထက်တော့ နောက်ကျလေ့မရှိ။
နံနက်ဆိုလျှင် အိပ်ရာမှ လေးနာရီထိုးထပြီး မနံ့ဖိုကို ကြည့်ရသည့် မဟုတ်ပါလား။
သို့သော်လည်း ဒီညတော့ ကိုးနာရီထိုးတွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။
အိပ်ရာထဲရောက်တော့လည်း အိပ်မပျော်။ ဘက်ဆီရောက် လာသောအချိန်ထိ
သူမျက်စိကျယ်နဆဲ။ သူ့ရင်ထဲရှိသမျှကို ပြောမိမည် စိုး၍ အိပ်ပျော်ဟန်
ဆောင်နေသည်။ မျက်စိများကို တအားပိတ်ကာ ဘက်ဆီ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို
နားစွင့်နေသည်။ ဘက်ဆီသည် နာရီကို သိပ်တပ်ပေးသည်။ တစ်ချက်မျှ
အားရပေးရသမီးသည်။ ခေါင်းမှ ဆံညပ်များကိုဖြုတ် ဒီရီပေါ် မှ
ခွက်ထသို့ထည်သည်။ ထို့နောက် သူနီးသွားမည်စိုး၍ အိပ်ရာထဲသို့
အသာကလေးဝင်လာသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဘက်ဆီထံမှ အသက်ရှူသံမှန်မှန်ပေါ်ထွက်လာသည်။
ဘက်ဆီကတော့ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ သူကတော့ အိပ်၍မရ သေး။ လက်သီးများကို

ကျစ်ကျစ်ပေါ်အောင်ဆုပ်ကာ သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နေ ရဆဲ။ အခန်း၏အမှောင်ထုသည် သူ့ အပေါ်မှ အသွားခေါင်းတစ်ချပ်နှင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့်နယ် လွှမ်းမိုးထားသည်။ သူသည် အော်ဟစ်ပြီး ငိုချလိုက် 46808 ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တင်းကျပ်တောင့်တင်းနေသော အကြောများကို ပြေသွားအောင် လုပ်လိုက်ချင်၏။ သူ့ကိုယ်ကို ဘက်ဆီဘက်သို့ လှည့် လိုက် ချင်သည်။ သူမန်းမထဲမှ ကရုဏာတရားရရှိရန်အတွက် ရှက်ကြီးတင် ဝိုကြွေး ကာ ပြောပြလိုက်ချင်၏။

‘ငါဟာ မင်းထင်နေတဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး ဘက်ဆီ၊ ငါဟာ စိတ်ဓာတ် မာကြောခက်ထန်တဲ့လူတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလဲပဲ တခြားလူတွေလို အရာရာတိုင်းကို ခံစားတတ်တဲ့လူပါပဲ။ အခုဆိုရင် ငါ ကြောက်နေပြီ၊ ကြောက်လွန်းလို့ အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေပြီ၊ ကလေး တစ်ယောက်လို ကြောက်နေတာပါ။ ငါ့မှာလဲ ကလေးဆန်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား တွေ ရှိတာပါပဲ။ ငါဟာ စိတ်လဲထိခိုက်လွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကြောက် လဲကြောက်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ မကြောက်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် လို့ ဘေးလူတွေက ထင်အောင်ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ အခုတော့ဖြင့် ဟန်ဆောင် မှုတွေကို ကျော်လွှားလာခဲ့ရပြီ။ ငါပြောတာတွေ မင်းကြားရဲ့လား ဘက်ဆီ၊ မင်းနားလည်ပြီလား... ဟင်၊ သူတို့က ထင်နေကြပြီ၊ သူတို့က ငါ့မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီလို့ ထင်နေကြပြီ”

ကျရောက် ဆဲဖြစ်သော သေဘေးအတွက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲ ဒဏ်ကို ပြင်းစွာခံရသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူမန်းမသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည်။ သူကတော့ လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်အုပ်ကာ ကျိတ်ချီဝိုနေသည်။ တမေးမျှပင် အိပ်မပျော်။ သူ့ရောဂါအကြောင်းကို တစ် စက္ကန့်ကလေးမျှပင် မေ့မသွား။

နံနက်လေးနာရီထိုးသော် အိပ်ရာမှထသည်။ အလုပ်ဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ မုန့်ဖိုထ ဝင်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလုပ်များသည် သူ့စိတ်ကို သက်သာ ရာရစေလိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်သည်။ သို့တူစေလည်း သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ။ အချိန်တွေကုန်သွားသည်နှင့်အမျှ စိတ်ဓာတ်ကျမှုက တိုး၍သာဆိုး လာသည်။ အပြင်ပန်းမှာတော့ သူ့အပြင်အမူသည် ယခင်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ လုပ်နေကျအလုပ်များကို လုပ်မြဲတိုင်းလုပ်သည်။ စကားပြောသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုများနှင့်တူသည်။ အခုဆိုလျှင် သူ့မှာ ကင်ဆာရွှေ့ဂါရှိနေသည်ဟု သိထားရပြီ။ တစ်နေ့တော့ လုပ်စရာများကို အရှိန်မပျက်လုပ်ကိုင်နေရာမှ အချိန်ကလေးရလာတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက် ကာ မှန်ရှေးခွဲရပ်၍ သူ့ လျှာကို ထုတ်ကြည့်သည်။ လျှာထိပ်မှ အစက်ကလေး ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ ကြက်သွေးရောင် ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်နှင့် တူလှချေသည်။

ရယ်ရမလား၊ ငိုရမလား။ သူ့ခွဲခြား မရတော့။ လူကြီးတစ်ယောက် က မုန့်ရှေ့ရပ်၍ လျှာထုတ်ပြနေသည့်အဖြစ်၊ အလွန်အကြောင်ကြောင်နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် အားရပါးရ အော်၍ရယ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား။ သို့ သော်လည်း သူ့မှာ ရယ်စရာအချိန်မရှိ။ သူသည် လျှာကို ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်နေမိသည်။

ပိုဆိုးလာသလား။ ရောင်လာသလား။ အရင်က အတိုင်းပဲလား။ ဒေါက်တာက

အသွားစကလေးတစ်စ လီးယူပြီးခါမှ ပို၍နာလာသလိုတော့ ရှိ၏။ သူလို့
ရှေ့သို့ထုတ်လိုက်တိုင်း နာသည်ဟုတော့ထင်၏။ စိတ်က ထင်နေလို့လား၊
ထိုနီရဲရဲပန်းပွင့်စက်ကလေးသည် သေခြင်းကို ညွှန်ပြနေသည့် ဟုဆိုခြင်းမှာ
ထူးဆန်းလှချေသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပင်
ထူးခြားလှချေသည်။ မည်သို့ပင် ထူးခြားထူးခြား ဤအစက်ကြောင့် သေမင်းနှင့်
ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ သေချာသည်။ သူသည် မှန်ထဲ၌ အရပ်ထင်နေ သည့် လျှာထိပ်ကို
နှောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ထပ်၍ကြည့်ပြီး အောက်ထပ်သို့ အသာကလေး
ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုညတွင်လည်း ဝီလီသည် အိပ်၍မပျော်။ နောက်နေ့ နံနက် နံနက်
စာစားကြသည့်အခါ သူ့ဇနီး သူ့အား စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့် သည်။
“ရှင် ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် အစားသိပ်မစားဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူကတော့ ငြင်းသည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားကွာ’ ဟု သူက ဘာမှမဖြစ်လေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
သူ့စကားအတွက် သက်သေထူရန် ဝက်ပေါင်ခြောက်ကြော်နှင့် ကြက်ဥများကို
များများစားပြသည်။ သို့သော်လည်း လျှာပေါ်တွင် အရသာ တစ်စက်ကလေးမှ
မတွေ့။

သူ့အာရုံများသည် နီးကြားရှင်သန်ခြင်းမရှိ။ ကင်ဆာရောဂါဟူသော
အခြေအနေမှတ်စပ်ပြီး အခြားဘာကိုမှမသိ။ သူ့ကိုယ်သူ နည်းနည်းတော့
ရှူးနေပြီဟုထင်၏။ သူ့အတွေး သူ့စိတ်ကူးများသည် သူ့အားခေါ်သွားနေသည်။
အကယ်၍ သူ့အာရုံ ကင်ဆာပါဟု အတိအကျ သတ်မှတ်နိုင်ခဲ့သည်ရှိသော်
သူတို့ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ ခွဲစိတ်ကုသမည်ဟု ဆရာဝန်ကပြောခဲ့၏။ သူသည်
မျက်လုံးများကိုစုံမှတ်ကာ အနာဝတ်တွင် ကြုံရမည့်အဖြစ်ကို မျှော်မှန်း ကြည့်သည်။
ထိုအခါ ဘာတွေ့ဖြစ်လာမည်ကို သူမြင်တွေ့လာရ၏။

သူသည် ဆေးရုံပေါ်ရှိ တစ်ယောက်အိပ်ခံတင်ကလေးပေါ်၌ ပက် လက်။
ခွဲစိတ်ခံရမည့်ရက်ကို သောကကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားနေရသည်။ နောက်
တစ်ရက်နေ့တွင် သူ့ကို ဘီးတပ်ခံတင်ဖြင့် ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ပို့သည်။ ထိုအခါ သူ
မသိနားမလည်သော ကြောက်စရာများက သူ့အား ခြိမ်းခြောက်ကြပြန်၏။

မေ့ဆေးကြောင့် သူမေ့သွားလိမ့်မည်။ သူမေ့နေစဉ် ကာလအတွင်း ဘာတွေ
ဖြစ်မည်နည်း၊ အသွားထက်သော ခွဲစိတ်စားကလေးသည် သူ့ပါးစပ်တွင်းဝင်၍
သူ့လျှာကိုလိုးကြ၊ ဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ အမြဲစွဲတယ်သည့် နေရာအထိ
လိုးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် တောတော်နက်နက် ခွဲရဖို့ရှိ၏။ သူ့ လည်ချောင်းသည်
တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ ပါးစပ်တွင်းမှ ဖြတ်ထုတ်လိုက် သည့် လျှာ။ ပြီးတော့
ပါးစပ်ထဲ၌ ကျန်ခဲ့သည့် သွေးများ။

ခွဲစိတ်ပြီးသည်နောက်တွင် ဘာဖြစ်စရာရှိပါသေးသနည်း။ သူမေ့ ဆေးပြယ်ကာ
အိပ်ရာမှနိုးလာမည်။ သူ၏ မူလခံတင်ကျဉ်းကလေးပေါ်၌ ရောက်နေမည်။
သူသည် လျှာမရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ စကား မပြောနိုင်သော
လူတစ်ယောက်။ သူ့ ပါးစပ်က မရေမရာနိုင်လှသည့် စူးစူးဝါး ဝါး အသံများသာ
ထွက်လာဖို့ရှိ၏။ သူနာပြုဆရာမ သူ့ကို ငိုကြည့်သည်။

‘ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

သူက သူ့ပြောချင်သည်စကားများကို ဆရာမ နားလည်အောင် ပြောပြဖို့ အားထုတ်သည်။

ကြောက်စရာကောင်းလှပါတခြင်း။ မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ပြင်းထန်လွန်းလှချေသည်။ သူသည် အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် နစ်မြောလျက်ရှိသည်။ အချိန်တွေကုန်လာသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည ကုန်သွားခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ကြာအောင် စောင့်စားနေရသည်ဟုပင် ထင်မိ၏။

ကြာသပတေးနေ့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူ၏ခံစားမှုမှာလည်း အဆုံး စွန့်သို့ ရောက်သွားပြီထင်၏။ မည်သူမှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဝံ့သည် ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်သည်။

ကြာသပတေးနေ့ နေ့လယ်စာစားအပြီးတွင် ဝီလီသည် မုန့် ဖိုထဲမှ ထွက်ကာ မြစ်ဆိပ်သို့လျှောက်လာသည်။ ဒီရေတက်ချိန်ဖြစ်၍ မြစ်ရေသည် တာရီးအထိ ပြေးလာရှိက်ပုံတလျက်ရှိသည်။ သူ့ခြေထောက်နှင့်ဆီလျှင် ရေ သည် ပေအနည်းငယ်မျှသာ ကွာ၏။ သူသည် ရေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးပြတ်သွားနိုင်မည်ဖြစ် ၏။ သူခံစားနေရသည့် ဒုက္ခများသည့် တစ်ခဏအတွင်း ချုပ်မြဲသွားဖို့ရှိ၏။ ခွဲစိတ်ခရစ်လည်း မလို။ ခွဲစိတ်ပြီးနောက် ခံစားရဦးမည်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုများ နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရဖို့ ရှိသည်။ တောတံတားအောက်ဘက်မှ တတဲဟဲ အော်မြည်ပြေးလွှားနေသော မြစ်ရေသည် သူ့အား လက်ယပ်၍ ခေါ်နေသည့်နှယ်ရှိသည်။

ရုတ်တရက် သူ့နောက် လူသံကြားရသည်။

‘လေကောင်းလေသန့် ဂူနေတာလား ဝီလီ’

အသံရှင်မှာ ပီတာလင်နီဖြစ်၏။ သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည့် သူ့အသံကို သူပြန်ကြားရ သည်။

‘နေခင်းပိုင်းဆိုရင် မုန့် ဖိုထဲနေရတာ သိပ်ပူလို့ဗျာ’

သူတို့သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာရပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ပီတာလင်နီက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြန်လျှောက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့အတူတူလျှောက်မယ်’

မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း လျှောက်လာကြရင်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောလာကြသည်။ မြို့ငယ်လေးမှ သတင်းအတိုအထွာများ ပြောကြခြင်းဖြစ်၏။ ဝီလီအဖို့ကတော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စရာ လမ်းမရှိ။ သူ့ခရီးကို ကြိုလာသည့်အတိုင်း ဆက်ရမည်သာဖြစ်၏။

မွန်းလွဲပိုင်းသည် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သူသည် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်ပြီး

အပေါ်ထပ်သိုတက်ကာ တနင်္ဂနွေဝတ်စုံကို ဝတ်သည်။ သူ့စိတ်ကတော့ ပိုင်းဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို သူလက်မခံတော့။ ဖြစ် သမျှအကြောင်း အကောင်းပဟူသတော့ထားကာ သေမင်းနှင့်ပင် ရင်ဆိုင် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ခွဲစိတ်ခံသည့်ဆွဲဦးတော့ သူ့ရောဂါမှာ သက်သာဖို့ မရှိ။ ခွဲစိတ်မှု သူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့် မည်မဟုတ်။ ကင်ဆာ ကတော့ သူတို့ကို လုံးဖြတ်ထားသည့်နေရာသို့ ပြန်လာဦးမည်သာဖြစ်၏။ ဟုတ်သည်။ ပြန်လာမှာကတော့ သေချာ၏။ ကင်ဆာသည် အမြဲတစေ ပြန်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ညနေခြောက်နာရီခွဲတွင် သူလမ်းလျှောက်ဦးမည်ဟု ဘက်ဆီအား ပြောသည်။ ဘက်ဆီက သူပါလိုက်ချင်သည် ပြောလိုက်လေမလားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ချိပ်လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဘက်ဆီကပြီး၍ သူ ဂျင်နီ၏ဆိုင်မပိတ်မီ အရောက်သွားကာ ဦးထုပ်ဝယ်ဦးမည်ဟု ပြန်ပြော သည်။

ညနေခင်းသည် သာသောင့်သာယာ ရှိလှသည်။ သူသည် လမ်းပေါ် ၌ ထွေသမျှမိတ်ဆွေများအား နှုတ်ဆက်လာသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်က တော့ တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ သူလျှောက်သွားနေသည့်အဖြစ်ကိုပင် သူ သတိမမူ နိုင်။ ယခု သူတွေ့ခဲ့သမျှ လူအားလုံးသည် သူ၏ သေအံ့ဆဲဆဲအဖြစ်ကို သိကြသည်မဟုတ်။

‘ဒေါက်တာ ရှိသလား ဂျက်နက်’

သူက မေးသမေးလိုက်ရသည်။ သူမေးလိုက်သော စကားလုံးများ ကို ဘာမှန်းမသိလိုက်။ ဂျက်နက် အရင်တစ်ခေါက်တုန်းကလွဲပင် သူ့အား ထမင်းစားခန်းထဲ၌ နေရာချထားပေးသည်။ သူသည် အရင်တစ်ခေါက်တုန်း ကလွဲပင် ကြောင်အိမ်အပေါ်ဘက် နံရံ၌ ချိတ်ထားသည့် တယောကို အဓိပ္ပာယ် မရှိ ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် စမ်းသပ်ခန်းထဲရောက်သွားကာ တရားသူကြီး၏ အမိန့်ကို နားထောင်ရသည့် တရားခံတစ်ယောက်သဖွယ် စားပွဲရှေ့၌ ရပ်နေရသည်။

*****

ကျွန်တော်သည် သူ့အား အချိန်အတော်ကြီးကြာ စိုက်ကြည့်နေမိ ပါသည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အရိပ်အသွင်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ဆံသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက် ပါသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဝမ်းသစရာစကား ပြောချင်ပါတယ်၊ ရောဂါဗေဒဌာနက အစီရင်ခံစာ ဆေးမှတ်တမ်းအပြည့်အစုံကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါတယ်၊ အသားစ နမူနာမှာ ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါလက္ခဏာ မတွေ့ရ ဘူး၊ ကင်ဆာရောဂါ လုံးဝမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားလျှာမှာ ရိုးရိုးလျှာကွန်နာမျိုး ဖြစ်တာပါ၊ ဆေးကုသမှုခံလိုက်ရင် သိတင်းပတ်နည်းနည်းနဲ့ ပျောက်သွား မှာပါ’ ဝီလီ၏အသံအာရုံသည် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်သည်။ တိမ်ကိုယ် လုံး တုန်ယင် လှုပ်ရှားကာ ဒယမ်းဒယိုင်ဖြစ်သွားသည်။ အဆမတန် ဝမ်းသာ လုံးဆိုကာ မူးမေ့သွားလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာသည် မည်သည့်အရိပ်အငွေ့ကိုမှ ဖော်ပြခြင်းမရှိ။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာကို တာဝန်ပို့အောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်” ဟု
“ငေးတံငေးကြောင်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်. ကျွန်တော်. ကျွန်တော် သိပ်ကိုဝမ်းသာသွားတယ် ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျား ဒီရက်အတွင်းမှာ သောကကြီးပြီး စိတ်ဆင်းရဲမယ်တော့ မထင်ပါဘူးဟု
ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားဟာ
သောကသိပ်ကြီးတတ်တဲ့လူလို့ သိထားရင်တော့ ကျွန်တော်စိုးရိမ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို
ထုတ်မပြောပါဘူး၊ အခုဟာကတော့ ခင်ဗျားအကြောင်းသိနေလို့...”

‘ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟု ဝီလီက ခေါင်းကိုခွဲ၍ ပြန်ပြောသည်။
ဒါပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ဟာ သောကကြီးတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ”

ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးပါဟူသော သဘောမျိုးပါသည့် အပြီးရိပ်သည်
သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။

“လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေကြတာ အဲဒါ ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ
ခံစားမှုမရှိဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်မှာ စိတ်ကူးဉာဏ်တို့ အတွေးတို့လဲ မရှိဘူးတဲ့”

ထို့နောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့် အထက်တစ်နေရာ၌
ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်အား အစအဆုံး ပြောပြပါ
သတည်း။

*****

မိမိ၏လက်ပါးစေတို့အဖို့တော့ မည်သူမျှ အာဇာနည်မဟုတ်ဟူသော အမြင်ကို ပထမဦးစွာ တွင်ပြ ခဲ့သူမှာ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး ဉာဏ်ပညာထက် မြက်လှသော မဒမ်ဒီဆီဗင်ဆိုသူဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစကားမျိုး ခပ်ဆန်ဆန် အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို စကားဦးသွန်းခဲ့ သူမှာ မွန်တေးဖြစ်ပါသည်။ သူက လူတစ်ယောက်သည် သူ့ကိုယ်သူ အာဇာနည်တစ်ယောက်ဟု မထင်အပ်ပေ” ဟု ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ရိုးသားစွာပြော ရှိမည်ဆိုပါက မိမိကိုယ်မိမိ တော်သည်။ တတ်သည်ဟု အထင်ရောက်နေ သူသည် မိမိ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းမှ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်များနှင့် ကောင်း မြတ်သော အရည်အသွေးများကို နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ပြီးမှသာ မာန်မာနကို ရှေ့တန်းတင်သင့်၏။

သို့ဆိုပါက ကျွန်တော့်အား တန်ဆော့ချဲ့ဘုရားရှာ၏ အံ့သချီးမွမ်း ဖွယ်ရာကောင်း လောက်အောင် တော်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်သော ဆရာဝန်တစ် ယောက်ဟု ထင်ချိမဖြစ်ပါ။ သတိကင်းလွတ်အောင် တွေဝေခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဟုတ်လှပြီဟု အထင်ရောက်သည်အထ မှီကဲမဲခြင်း၊ အူတူတူ အတတ နိုင်ခြင်း စသော ချွတ်ယွင်းချက်များ လုံးဝမရှိသည့် လူတစ်ယောက်ပါဟူ၍ လည်း သတ်မှတ်ချိမရပါ။ ကျွန်တော်တွင် ထိုအရည်အသွေး သုံးမျိုးစလုံး ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်မက တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၏။ ဤ အကြောင်းကြောင့်လည်း မစ္စကီမယ်လ်ကွမ်အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စကီမယ်လ်ကွမ်နှင့် ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံမိသည်မှာ ကပ္ပဲတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ကပ္ပဲမှာ နှော့စဟစ်လ် အကယ်ဒမီ သို့မဟုတ် မားကင်ချ်အန်ဂျလာ ဆိုရှယ်ကလပ်တို့လို့ သာမန်အသင်းအဖွဲ့များမှ ကျင်းပ သည့် ကပ္ပဲမျိုးမဟုတ်။ ဒွန်ဒရက်ရဲတိုက်ပိုင်ရှင် လော့ဆင်ကလဲရိုးက ပြုလုပ်သော ဟိုက်လင်းဘောလ်ခေါ် နှစ်ပတ်လည်ကပ္ပဲကြီး၌ ဖြစ်သည်။

ဆင်ကလဲရိုး မိသားစုမှာ အဆင့်အတန်း မြင့်မားကြီးကျယ်သော မျိုးနွယ်စုများ ဖြစ်သည်။ သဘောတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းကြီးကို ပိုင်ဆိုင် သူများဖြစ်သည်။ သူတို့လုပ်ငန်းသည် အဆမတန် တိုးတက်ကြီးမားလာ သဖြင့် ယခုအခါတွင် ကလိုက်မြစ်ပေါ်ရှိ နာမည်ကြီးသဘောကျင်းများကို ပိုင် ကျော်တက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူတို့ အစုသည် ဤကောင်တီခရိုင်နယ်သားများ ဖြစ်၍ ဂလိတ်စကိုမြစ်ပေါ်မှ ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဝက်ခန့် နှင့်လည်း လက်ထပ်ထမ်းမြားခြင်းဖြင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည်။ မားကင်ခဲ နှင့် အက်ဖ်လန်ကြားရှိ အဆမတန်ကျယ်ပြန့်သော သူတို့ပိုင်မြေသည် တောပိုင်း ဒေသရှိ လူများအဖို့ မက်မောအားကျဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆောင်းရာသီတိုင်း ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း၌ ပွဲကြီး ကျင်းပစမြဲဖြစ် သည်။ ဤကပ္ပဲသို့ အထက်တန်းလူကိုယ်များ လာလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မြို့နားကြီးတစ်ယောက်တလေပင် မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက် လာတတ်၏။

လွတ်တော်အမတ်များ၊ မှူးမတ်နှယ်ဝင်ဘေခွန်များ၊ စကော့ ဝတ်စုံဖြင့်
စကော့မြိုင်ရှင်ကြီးများ၊ စသည်တို့မှာ ကပွဲကျင်းပတိုင်း တွေ့ရ တတ်သည်။
လူကံထပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်သည်။

ဤကပွဲကြီး ပြုလုပ်သည့်အခါတိုင်း ဆင်ကလဲရား မိသားစုသည် သူတို့၏
သဘောထားကြီးမှုနှင့် ရက်ရောမှုကို ဖော်ပြသည့်အနေဖြင့် ကောင်တီ
ခရိုင်နယ်မြေအတွင်းမှ လူကံထမဟုတ်သော လူများကိုလည်း သူတို့စိတ်တိုင်း
ကျရွေးချယ်ပြီး ဖိတ်ကြားတတ်သည်။ ယခုနှစ်တွင်လည်း ရွှေ့နားကွပ်၊ ရွှေ့မင်
စာလုံးများဖြင့် တခမ်းတနား ရိုက်နှိပ်ထားသော ဖိတ်စာတစ်စောင်သည်
အာဒင်ဂေဟာသို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါက်တာကေရရွန်နှင့် ကျွန်တော်အား ကပွဲသို့
ဖိတ်ကြားခြင်းပေတည်း။

‘ဟား’ ဟု ကေမရွန်က ဖိတ်စာကို ကြောင်အိမ်ပေါ် ပစ်တင် လိုက်ပြီး ရေခွတ်သည်။
“ကပွဲအတွက်တော့ ငါ အိပ်ရေးပျက်မခံနိုင်ဘူးဟေ့၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း
သွားပေတော့၊ ငါ ကရမယ့်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီ”

အတိအကျပြောရလျှင် ကျွန်တော် ကရမည့်ရက်များမှာ ယခုအချိန် ထိ
အစမပြုသေးပါ။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အပြင်းအထန်
ရုန်းကန်နေခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ယခုလို ကပွဲ၊ ပါတီပွဲ စသည်များနှင့်
များစွာအလှမ်းဝေးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော်
ဆရာအား အကလည်း ကောင်းကောင်းမတတ်။ အလိုက်သင့်
ပြောဆိုပြုမူတတ်ခြင်းလည်းမရှိသော ကျွန်တော်နှင့် ဤကပွဲသည် အံဝင်ခွင်ကျ မှ
ဖြစ်ပါမည်လောဟု စောဒကတက်မိပါသည်။

‘မင်း သွားသင့်ပါတယ် ငါ့လူ’ ဟု ကေမရွန်က ပြောသည်။ “မူဝါဒ
တစ်ရပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စလို သဘောထားပြီး သွားရမယ်ကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့ကို
သဘောကျသွားရင် ဆင်ကလဲရားမိသားစုဆီက ငွေများများရနိုင်တယ်၊
မခက်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ဆယ်နာရီလောက်မှသွား၊ ဟိုရောက်တော့ ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်လုပ်၊ ရေခဲထည့်ထားတဲ့ အရက်ကလေးသောက်၊ ပြီးတော့
လွတ်တော်အမတ်ကြီး နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့စကားတွေဟာ သိပ်ကောင်း
တာပဲလို့ပြော၊ နောက်ပြီးတော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်က အိပ်ရာဆီကို
ပြန်လာခဲ့ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကိစ္စပြီးသွားတာပဲကွ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ကပွဲသို့ သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပထမတွင် ကျွန်တော် ပျော်အောင်မနေတတ်ပါ။ စိတ်ထဲတွင်လည်း
သာသောင့်သာယာမရှိ။ ပျော်လည်း မပျော်။ များစွာအနေရခက်လောက် အောင်
ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည်။ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော အိမ်ကြီးအတွင်း ဝယ်
ညွှပ်သည်တော်အများအပြား စုနေကြသည်။ စကားပြောသ များမှာလည်း
သောသောညံ့လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်အား ဂရုတစိုက်ကြည့်မည့်သူ တစ်ဦးမျှမရှိပါ။ ကျွန်တော် ကလည်း
ခေါင်းမာစွာဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ဦးတည်းပင်နေသည်။ ကြာလာတော့လည်း
သူများဆီမှ ငှားဝတ်လာသော မသပ်မရပ်ဝတ်စုံဖြင့် ခွဲတီးခွဲကျနိုင်လှသည့်
ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိထားမိလာသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်စုံသည်

နယ်မြေအတွင်းရှိ ဆရာဝန်ပေါက်စ တစ်ဦးဖြစ်သော ဝစ်လ်ဒွန်ကင်းထံမှ
ငှားလာခြင်းဖြစ်ရာ စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲဖြစ်နေမိသည်။ စာရေးဆရာကြီး
ဖလောဘတ်၏ မဒမ်ဘိုပီရီဝတ္ထုထဲမှ လူနုလူအ ချားလ်ဘိုပီရီကို သတိရမိ၏။
အနဒါဗီးလီးယား ရဲဘက်ကြီးအတွင်း၌ လူတိုင်းက လျစ်လျူရှုခြင်းကို
ခံနေရသော ချားလ်ဘိုပီရီနှင့် ကျွန်တော် အဖြစ် သည် ဆင်များဆင်နေသလား။
ရှက်စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် မသိမသာ နှိရလာသည်။ သို့သော်လည်း
ကျွန်တော်သည် ရောက်သည့်နေရာ၌ ကျောက်ချပ် ကပ္ပံကြည့်နေမိသည်။
စိတ်ထဲတွင်မူ အထီးကျန်နှင့် လှသောခစားမှု ဝင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်မှ
ဟန်ဆောင်မှုများအပေါ် ရွှေရတနာဆွတ်စိတ်ရှိလာအောင် အားထုတ်သည်။
သို့သော်လည်း ကိုယ်ကြီး စားသလို ဖြစ်မလာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်
စိတ်ပျက်စက်ဆုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်နေမိပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ခင်မင်ရင်းနှီးလိုဟန်ဖြင့် ကြည့် နေသော မျက်လုံးအစုံကို
မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာသည် တိုးချွန်ရလာသည်။ သူကတော့
ကျွန်တော့်အား ပြီးပြီနေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ချီပြီး ပြလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်ဖူးခဲ့သည်။ နောက်ပတ်လယ်လမ်းပေါ်၌
ဂျာမီနှင့်လျှောက်သွားနခိုက် သူ့အနီးမှဖြတ်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဂျာမီက
သူ့နာမည်ကိုပင် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်သည် သူထိုင်နေသည် အုန်းပင်
အောက်သို့ လျှောက်သွားပါသည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်’ ဟု သူက ဆီးပြော သည်။

“ကျွန်မတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ့် လူမရှိလို့သာ လူချင်းမသိတာ၊ ရှင်ကတော့ ကျွန်မ
ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ သိမယ်မထင်ဘူး”

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား မယ်လ်ကွမ်ပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိသည်။
ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင် “ကျောင်းဆရာမ မဟုတ် လား” ဟု
ထပ်ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်မီ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်
ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။
ကေဒါဖလင်ဘက်မှ နာမည်ကြီး စိန်ဟစ်လ်ဒါ မိန်းကလေးများကျောင်းတွင်
ပြင်သစ်ဘာသာသင် ဆရာမ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အသက်ငယ်ငယ်ခွယ်ခွယ်နှင့်
ထိုအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ကျွန်တော့်အား ပြီးကြည့်ပြီး သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်နိုင်ရန် ဘေးသို့
အနည်းငယ်ရွေ ပေးသည်။ သူ့ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော့် စိတ်သည်
ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူသည် ‘ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်’ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အတွက် စကားပြောဖော်တစ်ဦး ရလာပြီမဟုတ် ပါလား။

ခင်ဗျားကို ဒီနေရာမှာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩသွား တယ်ဟု
ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်ပေးမိသည်။

‘ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံ့သနေတာပဲ’ဟု သူက ဝန်ခံသည်။
သူ့အသံသည် နှစ်သက်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ မတိုးလွန်း မကျယ်လွန်း။
ချုံ့သသိမ်မွေ့သည်။ ‘အမှန်တော့ သူများတွေအတွက် ကျွန်မဟာ အနှောင့်
အယှက်တစ်ခုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့က မလာလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ လာဖို့ က

တာဝန်က ရှိနေတယ်။ လော့ဒဆင်ကလဲရားက ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ
တော်တယ်ရှင့်

ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ လော့ဒဆင် ကလဲရားနှင့်
မောင်နှမဝမ်းကွဲ ဆိုပါကလား။ ဆင်ကလဲရားဆွေမျိုးအုပ်စု၏ အကြီးအကဲနှင့်
သွေးသားဆက်နွယ်နေသူဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် အိုတူတူ အတတ်နှင့် ကျွန်တော်က
အထက်စီးလေသဖြင့် ထင်မြင်ချက် ပေးခဲ့မိသည်။

သူသည် လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကလေးဖြင့် တီးလုံးသံကို စည်း လိုက်နေရာမှ
မေးသည်။

‘ရှင် မကဘူးလား’

‘ကျွန်တော်က တစ်ဖက်သား စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ အကသမား
တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူက ပြုံးနေသည်။

‘ကျွန်မတို့ ကကြည့် မလား’

ကျွန်တော်တို့ ကကြပါသည်။ သူ ကပုံသည် ခံညားတင့်တယ်လှ သည်။
ပေါ့ပါးသွက်လက်လှသည်။ မမန်မကန်လှမ်းနေသော ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများကို
ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ တွိခေါ်သွားသည်။ စည်းချက်ကျကျ လှမ်းနိုင်အောင်
ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းခေါ်သွားသည်။ အတီးကလည်း အံ့မခန်း ရှိလှ၏။ စတင်၍
ချိန်တွင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အကသံသရာထဲသို့
သာယာမှုအပြည့်ဖြင့် နစ်မြောလိုက်ပါသွားလျက် ရှိပါ သည်။

‘ကလို့ကောင်းလိုက်တာ’ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်က
ပြောမိသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ်ကဖို့ ကျွန်မကို ခေါ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ’ ဟု
သူက ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မကခင် ချောကလက်
အိုက်စကရင်လေးတစ်ပွဲလောက်တော့ စားလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ယူပေးမလား”

ကျွန်တော်သည် အစားအသောက်များ တည်ခင်းထားရာ စားပွဲဆီ သို့
ကသောကမျောသွားသည်။ ပိုင်းအိုနေသော လူများကြားသို့ တိုးဝင်ကာ
ချောကလက် အိုက်စကရင်တစ်ပွဲကို ယူသည်။

သူသည် အိုက်စကရင်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီး ဆိတ်ငြိမ်စွာ စားနေ သည်။
သူ့အနီးမှ ဖြတ်သွားနေသူများအား ခေါင်းညှိတ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်က
သူ့အား တလေးတစား ကြည့်နေသည်။ သူ့ ကိုယ်နေဟန်ထား သည်
နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်။ လှုပ်ရှားပုံများမှာ ပြုထိုက်သည်။ တမင် လှုပ်ယူထားသည့်
ဟန်အမူအရာမျိုး လုံးဝမရှိ။ အထက်တန်းစား လူကဲ့သို့ အမျိုးသမီးအချို့၏
တွေ့ရတတ်သည့် ရွှံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဟန် ဆောင်မှုမျိုးကိုလည်း
မမြင်ရ။ တကယ့်အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

လှပသောမျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်နေကြသည်။ မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်ပါ ၏။ အဖြူရောင်အနားတပ် ဖရော့စ်ဝတ်စုံနှင့် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသက်မည်မျှရှိမည်နည်း။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ၂၇ နှစ်ခန့် ရှိမည်ထင်၏။ ထိုထက် ငယ်ချင်ငယ်ပေလိမ့်ဦးမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သုံးဆယ်ထက်တော့ တစ်ရက်ပင် ခွန်းလိမ့် မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော် နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် သူ့အား ပြောမိသည်။

‘ကျွန်တော်လို အူကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်အတွက် ခင်ဗျား ခေါင်းရှုပ်ခံတာဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကရုဏာထားမှုတစ်မျိုးပါပဲ။ ကျွန် တော်တို့ ချင်း မဆုံမခင်ကများ ကျွန်တော်ကို စကားပြောမယ့်လူဆိုလို့ စားပွဲ ထိုးကလွဲပြီး တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဘူး။ သူက စကားပြောပြန်တော့လဲ ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါးလို မျက်လွှာတွေချပြီးမှ ပြောတာ”

သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

‘ဒါကြောင့်မို့လဲ ရှင်ဘယ်သူနဲ့မှ အသိအကျွမ်း မဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒါကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်”

အနားမှပြတ်သွားသော လူငယ်တစ်ယောက်အား သူ လက်ထဲမှ ဇွန်း ဝှေ့ယမ်းပြုပြီး ‘ဒီမယ်၊ မောင်ရင်၊ ရှင် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာဝန်အသစ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သင့်တယ်ဟု လှမ်းပြောသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်း သူသည် ကျွန်တော့်အား လူဒါဇင်ဝက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့အားလုံး ယဉ်ကျေးချောင်သော လူများချည်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်သည် အပြင်လူတစ်ဦးမဟုတ်တော့ပါ။ သူတို့ အသိုက်အဝန်း ထဲမှ လူတစ်ဦးဖြစ်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော် မစွက်မယ်လ်ကွမ်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကပြန် သည်။

‘ရှင်. တော်တော် အကကောင်းတာပဲ’ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော် ပျော်လှပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် အချိန်ရှိသမျှ မစွက်မယ်လ်ကွမ်နှင့်တွဲ၍ ကသည်။ သူက ယောက်ျားအများအပြားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အမျိုး သမီးများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူမိတ်ဆက်ပေး သည့် အမျိုးသမီးများမှာ ကျွန်တော်တွဲ၍ ကနိုင်သည့် သက်ကြီးရွယ်အို များသာဖြစ်သည်။ မတော်တဆဖြစ်လာသည့် တိုက်ဆိုင်မှုဟုပင် ထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်စေ အခုလိုဖြစ်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်ကွယ်တိုင်လည်း သူမှလွဲပြီး တခြားအမျိုးသမီးများနှင့် တွဲ၍ မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အတွဲအလွန်ညီညီ ခုံတွဲ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်အဖို့ များစွာစိတ်လှုပ်ရှားရသည် ညခင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

ဥဇွံထဲမှထွက်လာပြီး ချင်မြူးတက်ကြွနေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်နှစ်နော့ခဏရေးရာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကမရွန် မှာလိုက်သလို ည ၁၁ နာရီမဟုတ်၊ နောက်နေ့ နံနက် လေးနာရီထိုးမှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဒီနရက်ရဲတိုက်မှမပြန်ခင် မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်အား သူ့ထံ အလည်လာခွင့်ပြုဖို့ ဖွင့်ဟ တောင်းခံပါသည်။ သူက ရှက်စနိုးမျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်မ ဒီမှာ ခဏနေပေးရလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါကျရင်တော့ လာလည်ပါ။ အိမ်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား၊ နောက်တစ်လ ပန်းခြံရဲ့နောက်ဘက်မှာလေ၊ ရှင်အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ညပိုင်းမှလာပါ၊ ကျွန်မ က ညပိုင်းမှာ အလုပ်အားတယ်’

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားပွဲတွင် ကျွန်တော်သည် ဒေစီပန်းပွင့် လေးတစ်ပွင့်သဖွယ် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်။

အဘိုးကြီး ကေမရွန်က ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်မျှငဲ့ကြည့်သည်။

‘တစ်ညလုံးကလာပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကိုယ်သောက် ရမယ့် စွပ်ပြုတ်ကို မကျိန်ဆဲဘူး၊ မြူးနေတာပဲ၊ ဒါကတော့ လူငယ်ကိုးကွ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းညက တော်တော်ကိုပျော်ခွဲပုံပေါ်တယ်’

‘အလွန်ကို ပျော်ခဲ့တာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “အေးပေါ့... အေးပေါ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်း အထက် တန်းစားဆိုတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ရသလေ၊ ဟုတ်လား

“အများကြီးပဲ”

“ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး၊ သိပ်ခမ်းနားတယ်ဆိုပါတော့၊ အင်း၊ လော့ဆင်ကလဲရားကတော့ နောက်တစ်ခါ သူဝက်သက်ပေါက်ရင် မင်းကို မေးတော့ မှာပဲ ဟ..”

ကျွန်တော်မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး နီမြန်းသွားသည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တစ်ညလုံးနီး ပါးလောက် လော့ဆင်ကလဲရားရဲ့ နှမဝမ်းကွဲနဲ့ တွဲကလာခဲ့တာခင်ဗျ ‘ဟု ကျွန်တော်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသောလေသံဖြင့် ပြောမိသည်။

“လော့ဆင်ကလဲရားရဲ့ ဝမ်းကွဲနှမဟုတ်လား”

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်လေ’

“မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်’ သူသည် ပေါကြောင်ကြောင်မျက်နှာထားဖြင့် သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ သူ အအားသင့်သွားခြင်းကို ကျွန်တော် မရိပ်မိအောင် သူ့ပန်းကန်ပြားထဲမှ ငါးခြောက်ကြောက်ကို စားနှင့် ချလှီးနေ သည်။ ‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဆင်ကလဲရားမျိုးစုနဲ့ သွေးသားမကင်းဘူး၊ တစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော့ တော်တယ်၊ ဘာမှမတော်တာနဲ့စာရင်တော့

တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ”

‘ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ’

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကေမရွန်သည် တက်တော့၊ ချက်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။ သို့ မျက်လုံးများသည် ပြူးတူးပြဲတဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့လည်ချောင်းအတွင်းမှ မပိမသအသံ များ ထွက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ အသံ ပျောက်သွားသည်။

‘ဒီငါးခြောက်ဟာ အခုလိုပဲ...’ဟု ရေရွတ်သည်။

‘တစ်ကောင်လုံး အရိုးချည်းပဲ၊ မင်းအခုနက မစွက်မယ်လ်ကွမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်တာ ဘာ... ကွ’

‘ချစ်ရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ ”ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် သူ့ဆီကို တစ်ရက်လောက်တော့ သွားတွေ့ရဦးမယ်’

ကေမရွန်သည် ကုလားထိုင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

‘မင်းဟာ. အဲသလို သောက်သုံးမကျတဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ အချိန် မရှိလောက်အောင် အလုပ်များတဲ့လူကွ။ မင်းဟာ ဆေးကုနေရတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ အရပ်တကာ နယ်လှည့်ပြီး သွားနေတဲ့သီချင်းသည်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် အဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဒေါက်တာ ကေမရွန်သည် ဤမျှ လောက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောတတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်။ ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ရက်များတွင် သူသည် ကျွန်တော်အား နားချိန် ဟူ၍ မရှိလောက်အောင် နိုင်သည်။ သူခိုင်ခံ့မှာ အညာအတာကင်းမဲ့မှုကြောင့် ကျွန်တော်မှာ နှစ်ပတ်တိတ် နားချိန်၊ အားချိန်ဟူ၍မရ။ မစွက်မယ်လ်ကွမ်ထံ အလည်သွားဖို့ စိတ်ကူးပင် မထည့်နိုင်။ ထိုကာလ ကုန်ဆုံးချိန်တစ်ရက်တွင် ဆောင်တော်ကူးပန်းနဲ့ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကျွန်တော်ထံရောက်လာသည်။

‘မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မထံ အလည်လာလိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်နေခဲ့ပါသည်။ အခုတော့ဖြင့် ကျွန်မကပင် ရှင့်အား ဆရာဝန် တစ်ယောက်အဖြစ် ပင့်ရပါတော့မည်။ ကျွန်မ အနည်းငယ်နေမကောင်းပါ။ ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကြောင့် အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်၊ လာနိုင်ရင် ညပိုင်းလာခွဲပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကော်ဖီကောင်း ကောင်း တစ်ခွက် တိုက်ပါမည်’

ကျွန်တော် နာခေါင်းဖြင့်ကပ်၍ စာရွက်ကိုနမ်းကြည့် ပါသည်။ မည်မျှနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် ရေမွှေးနံ့ပါနည်း။ သူ့ခမျာ ဖျားနေရှာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့မိ၏။ ရှက်စရာကောင်းလှပါတခြင်း။ မည်မျှဆိုးရွား ပါသနည်း။

နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် ကျွန်တော်က ကေမရွန်အား အကြောင်း ကြားသည်။

‘မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်က နေမကောင်းလို့ ပင့်နေတယ်’

ကေမရွန်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် ဆတ်ခနဲ မြင့်တက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲမောကြည့်ပြီး ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခု ရေရွတ်တော့မည့် ဟန်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာပါ။

‘ကျွန်တော် သွားလိုက်မယ်လေ’

ငြိမ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်သွားပြီး ကြည့်လိုက်မယ်’

‘ညပိုင်းသွားရမှာ မဟုတ်လားက’ ဟု ကမရွန်က အော်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုင်လိုက်ပြီး အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် ဆန်ပြုတ်ကို ကမူးရှူးထိုး သောက်သည်။

*****

ဝင်သွားမိသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် မစ္စက်မယ်လ်ကွမ် ၏အိမ်ကို အံ့ဩချီးမွမ်းမိပါသည်။ မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်၏အိမ်သည် မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်နှင့်တူသည်။ မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်၏ စာရေးစက္ကူနှင့်တူသည်။ မြတ်နိုးစဖွယ်ရှိပါတ်၏။ အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးဖြစ်သော်လည်း ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ အခန်းများမှာ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များမှာ နှစ်သက်စဖွယ်ကောင်းအောင် လှပပြီး ခေတ်ဆန်သည်။

မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်သည် နေရာအနှံ့ခရီးဆန့် ခဲ့သူဖြစ်၍ ရောက်လေ ရာဒေသများမှာ အထူးအဆန်းပစ္စည်း အတုအထွာများ စုဆောင်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဆေးသုတ်ထားတဲ့သေတ္တာကို ရှင်သဘောမကျဘူးလားဟင်၊ သိပ် ကောင်းတဲ့သေတ္တာပေါ့’ ဟုလည်းကောင်း၊ “ဒီဖယောင်းတိုင်စင်ကြီးတွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရှင်၊ ကျန်မ တစ်ရစ်တန်နီဘက်ရောက်တုန်းက လယ်သူမ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဆီက ဝယ်လာခဲ့တာ’ ဟုလည်းကောင်း မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်က ရှင်းပြတတ်သည်။

မစ္စက်မယ်လ်ကွမ်သည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ မီးဖိုဘေးတွင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်။ ရှေးဟောင်း ငွေလင်ပန်းတစ်ချပ်သည် သူတံတောင် ဆစ်အနီးတွင် ရှိနေသည်။

‘သစ္စာမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်’ ကြည့်လင်ရှင်ပျသောမျက်နှာထား ဖြင့်ပြောသည်။ ‘ကျွန်မသာ မဖျားလို့ကတော့ ရှင့်ကို မြင်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကားပြောရသည်။ ‘မဟုတ်ပါဘူး မစ္စက် မယ်လ်ကွမ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို သိပ်လာချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အခု တလော အလုပ်က သိပ်များတယ်၊ ကဲ.... ပြောပါဦး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဟိုညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညလုံးပေါက် ကခဲ့ကြတယ်မဟုတ် လား၊ အဲဒါကြောင့်များ နှလုံးမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သလား မပြောတတ်ဘူး’

ကျွန်တော်က သူ့နှလုံးခုန်သံကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့် သည်။ ကျွန်တော် သူ့ ကိုယ်ပေါ် ခေါင်းငုံ့ထားခိုက်တွင် သူ့က မျက်လုံးများကိုမှိတ် ထားပါသည်။ ကျွန်တော် နားလည် သမျှဆိုလျှင် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အန္တရာယ်ပြုနိုင်လောက်သော အပြောင်းအလဲ ဟူ၏ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။

‘ခဏတစ်ဖြုတ် နားဖို့ပဲလိုပါတယ်။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ အားဆေးနည်းနည်းပါးပါး သောက်ပါ။ ကျွန်တော် ပေးခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော် ဂရုတစိုက်ကြည့်ပေးမှာပေါ့၊ စိတ်ချ”

သူက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။ ထို့နောက် ‘ဆစ်ဇာလန်ကို သွားပြီး တောင်တက်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီကတည်းက နှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါတစ်ခု ရှိလာသလိုပါ’ ဟု ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော့်အား ကော်ဖီဖျော်တိုက်နေစဉ်အတွင်း နှစ်ယောက်သား ဆောင်းရာသီ အားကစားများအကြောင်း ပြောမိကြသည်။ ကော်ဖီမှာ ဂျက်နက် ၏ကော်ဖီနှင့် လုံးဝမတူ။ အရသာထူးလှ၏။ သူက ကျွန်တော့်အား ဆေးတံ သောက်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ဆေးတံသောက်နေသည့်အခါ ကျွန်တော့်ဆေးတံ ကို ချိုးမွှမ်းသည်။ ထို့နောက် အရှေ့တိုင်းမှ ထူးဆန်းသောဒေသများအကြောင်း ဖတ်ဖူးခဲ့သည့် စာအုပ်များအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။ သူသည် စာနိန္နာစပ်စပ် ဖတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာတော့ မစွက်မယ်လုံကွမ် သည် လှသည်။ ရည်မှန်သည်။ သူ့ အပြောအဆို အပြုအမူများသည် ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ အထက်တန်းကျသည်။ မြင်ရုံမျှဖြင့် မျိုးကောင်းဆွေကောင်း မှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ကျွန်တော် ပြန်တော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှထလိုက်သည့်အခါ ဆယ်နာရီ ထိုးပေပြီ။ ‘မနက်ဖြန်ညကျလျှင် မပျက်မကွက် တစ်ခေါက်လာကြည့်ပါမည်’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည့်အခါ သူ့လက်များ၏ ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသည့် အထိအတွေ့၏ နူးညံ့မှုကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်တော် သူ့ထံတစ်ခေါက်ရောက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ညကျပြန်တော့ တစ်ခေါက်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ညတွင် တစ်ခေါက်။ အလုပ်နှင့်ဆက်စပ်ပြီး ရောက်သော အလည်အပတ်များ ဖြစ်ပါ သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့ကို ရိုးရိုးသာမန်လူနာတစ်ယောက်လိုပင် သဘောထားပါဟု ဆိုသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်အကြာ တစ်နေ့တွင် ကေမရွန်သည် ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ သူ့ပါးစပ်မှ စကား တစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ ‘မင်း၊ မစွက်မယ်လုံကွမ်ကို ခဏခဏ သွားနေသကိုးကွ”

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ကျွန်တော်က တအံ့တဩ ပြန်မေးမိသည်။ “သူ့မှာ နှလုံးအားနည်းသလို၊ ဘာလို့လဲ ဖြစ်နေတယ်”

“သူန့လုံး” ကေမရွန်က စိတ်မပါတပါ လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“အေးလေ.. ထားပါတော့၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအခုသွားနေတာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ”

‘ဒါပေါ့ အလုပ်ကိစ္စပေါ့’ ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီး ပြန်ပြော သည်။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမျက်နှာမျိုးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေတာလဲ၊ မစ္စကမယ်လ်ကွမ်ပေါ့မှာ ကျွန်တော် သဘောထားမှန်မှန်ပဲထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ ပြောင်ပြောင် ဖွင့်ပြောမယ်၊ သူ့ဆီသွားရတာ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်ပျော်တယ်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်က အင်မတန်ကို ကောင်းတာ”

‘မင်း ဒီမိန်းမလည်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေပြီလား’ ဟု ကေမရွန် က မေးသည်။

ကျွန်တော် ဆံပင်များသည် ဒေါသကြောင့် ထောင်ထလာကြသည်။

“သူဟာ မိန်းမလည်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အလွန်ခင်တွဲမိတ်ဆွေ”

ကေမရွန်က သူ့လက်များကို မြှောက်လိုက်သည်။

‘ဘုရား၊ ဘုရား၊ ငါက မင်းကို အသိဉာဏ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင် ထားတာ”

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်သည် မစ္စကမယ်လ်ကွမ်၏အိမ်သို့ မရောက် ရောက်အောင် သွားသည်။ ကျွန်တော်အထက်လူကြီး၏ သဘောထားအပေါ် မကျေမနပ်ခြင်းကြောင့် တိုး၍ခေါင်းမာနေသော ကျွန်တော်သည် မစ္စကမယ်လ် အား တိုး၍ဝရခိုက်ကာ တိုး၍ကွယ်ဖိရင်ဖိ စမ်းသပ်သည်။ စစ်ဆေးသည်။ ကျွန်တော်သည် နားကြပ်နှင့် သူ့ ရင်ဘတ် နှလုံးနေရာပေါ်၌ထောက်ကာ ခေါင်းကိုငဲ့၍ အသေအချာ နားထောင်သည်။ ကျွန်တော်၏ လွန်ကဲသော စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုမှုသည် မစ္စကမယ်လ်ကွမ်အား မြှောက်ထိုးပိုင်ကော် လုပ်နေသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ပက်လက်လဲ့နေသော မစ္စကမယ်လ်ကွမ်၏ လက်နှစ်ဘက်သည် ကျွန်တော့်လည်ပင်းအား သိုင်းဖက်ထားပါသည်။

‘ရှင်ဟာလေ... သိပ်ကို သဘောကောင်းတာပဲနော်”ဟု သူ့နှုတ်မှ မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော့်သည် မြွေတွစ်ကောင် အကိုက်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် တွန့် ခနဲ ဖြစ်သွားကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိ၏။

‘ဒီလိုတော့ မသင့်ဘူးထင်တယ် ‘ ဟု ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ထစ်တီး ထစ်ငေါ့ဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားသည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးစဉ်က ရရှိထား ခဲ့သည့် အသိဉာဏ်က ထိုစိတ်ကူးကို လက်မခံ။ ငြင်းဆန်လျက်ရှိသည်။ အလုပ်သဘောနှင့်ပတ်သက်လာ ချိန်တွင် မပြုသင့် မပြုထိုက်သော ကိစ္စတစ်

ရပ်ဖြစ်၏။ ဤအပြုအမူမျိုးရှိလာလျှင် သူ့အောင်လက်မှတ်ကို လက်လွှတ်
ခံရဖို့ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် အသိမ်းခံရဖို့
ရှိသည်။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သောစိတ်သည် ဖြုန်းခနဲဝင်လာသည်။ သူ
မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီးကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ သွားခွင့်ပြုဖို့
တောင်းပန်စကား လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ကပျာ ကယာ
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အာဒင်ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော် ကမရွန်ထံ ချက်ချင်းသွား၍
ကြုံခဲ့ရသည်အဖြစ်ကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြသည်။ အဘိုးအို က
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

“နောက်ဆုံးကျတော့ မင်းသင်ခန်းစာရခဲ့ပြီပေါ့ကွာ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ငါကတော့
ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ စကားမပြောဘူး၊ ဒီမယ် နားထောင်၊
မင်းနားလည်မှုရှိရမယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ၊ တစ်ခုမေး ရဦးမယ်၊
မစ္စကမယ်လိကွမ်ရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ မင်းထင်သလဲ”

‘ကျွန်တော် မသိဘူး’

“သူ့အသက်ဟာ ၄၂နှစ် ရှိနေပြီ၊ အခု ကုန်ခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်နှစ်နှစ် အတွင်းမှာ
သူ့အတွက် ယောက်ျားရှာနေတာ၊ အခုထက်ထိ မရသေးဘူး၊ မင်းသူ့ကို
မနက်ခင်းဘက်မှာ မြင်ဖူးသလား”

‘မမြင်ဖူးဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က အားအင်ဆုတ်ယုတ်နေသည့် လေသံ ဖြင့်
အဖြေပေးသည်။

“သူက သူ့အိမ်လာဖို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တဲ့အချိန်က...”

‘ညဘက်မဟုတ်လားကွာ’ဟု ကေမရွန်က မလိုတမာအသံဖြင့် ကြားဖြတ်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များ ငါမြင်ဖူးခဲ့သလို မနက်ခင်းဘက်မှာ သာ
မြင်ရင်တော့လားကွာ’ နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာကင်မရွန်သည်
သူ့ကွယ်တိုင်ပင် မစ္စကမယ်လိကွမ်ထံသွားသည်။ မနက်ပိုင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။
အချိန်ကြာကြာ လည်း မနေခဲ့။ သို့သော်လည်း အလွန်ထူးဆန်းသည့်အချက်မှာ
မစ္စကမယ်လိ ကွမ် နှလုံးနှင်ပတ်သက်သောရောဂါသည် ချက်ချင်းပင်
ပျောက်ကင်းသွား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စကမယ်လိကွမ်သည် သနားစရာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူသည်
စိတ်ရင်းစေတနာ ဆိုးသူတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သူက
အထီးကျန်ဖြစ်နေသည့် အပျိုကြီး၊ ကျွန်တော်က မလည်မဝယ် မနူးမနပ် အူတူတူ
အတတ် လူရွယ်တစ်ယောက်။

အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော် တန်ဆော့ချီထရေးရွာ၌ နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် နေရာဒေသကိုရော၊ လူတွေကိုပါ သဘောကျသည်။ ကျွန်တော်အား အလုပ်ပေးထားသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အဘိုးကြီးအပေါ်တွင်လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း မကြာမီ ဝင်ရောက်လာတော့မည့် နွေဦးပေါက်ရာသီနှင့်အတူ ကျွန်တော် ခိုတ်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာနေသည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည် ကျွန်တော်၏ အနာဂတ်ကာလ ဘဝခရီးကို မျှော်ကြည့်နေမိပြန်ပါသည်။

ကြီးမြင့်တိုးတက်လိုသောစိတ်သည် ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ ယခုအချိန်ထိ ပူလောင်ဆဲ။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆွေးကုလုပ်ငန်းများဖြင့် နေလိုသည့် ကျွန်တော်၏ဆန္ဒမှာလည်း အခုအချိန်ထိ ပြင်းပြဆဲ။ မေရီအပေါ်၌ ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ်မှာလည်း အခုအခါကျမှပင် ပို၍ခိုင်မာလာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး လက်ထပ်ရေးတွင် အပိတ်အပင် အဟန့်အတားများ ရှိနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ယင်းအဟန့်အတားများကို ကျော်လွှားနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်ဘက်မှ စီးပွားတိုးတက်မှုကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသင့်သည်ဟုထင်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ အခြေအနေ တိုးတက်မြင်မားရေးသည် အနောက်ဘက်တောင်ကုန်းဒေသရှိ တန်ဆော့ခဲဘရေးလို ရွာတစ်ရွာတွင် လမ်းပွင့်နိုင်ပါမည်လော။

ယင်းကဲ့သို့ မရေမရာ မသေမချာဖြစ်နေသည့် ကာလအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်၏ ကံကြမ္မာကို အဆိုးအဖြတ်ပေးမည့် ဖြစ်ရပ်များသည် ထူးထူး ဆန်းဆန်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပထမဆုံး ကြုံရသည့်အဖြစ်မှာ ငါးရိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသဖြင့် ရယ်စရာပင် ကောင်းနေပါသည်။

ငါးရိုးမှာ မစ္စတာဂျော့မက်ကဲလား၏ လည်ချောင်း၌ စူးနေခြင်းဖြစ် ၏။ ဤအတွက်ကြောင့် ဧပြီလတစ်ရက်၊ ညကိုးနာရီခန့်တွင် ရွာအစွန်၌ တည်ရှိသော မက်ကဲလား၏အိမ်က ကျွန်တော်အား လာပင့်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်တွင် မက်ကဲလားသည် ငါးရိုးဆူးသည့်ဝေဒနာကို အတော် ကလေးပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရသည်။ သို့သော်လည်း ကွဲနွေပျက်ခြင်း ကား မရှိပေ။

ဂျော့မက်ကဲလားသည် စကားနည်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြတ်သားသော လူပျိုကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အစွမ်းအစ ကိုယ်ပိုင်အားထုတ်မှုများဖြင့် ကြီးပွားလာသူဖြစ်၏။ ဂျုံကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ် ၍ ဂလက်စကုမြို့ရှိ သူရီးသို့ နေ့တိုင်းမှန်မှန်သွားသည်။ ဈေးကွက်များတွင် အောင်မြင်နေသောကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ်သာမက ပစ္စည်းဥစ္စာအတော်များများ ပိုင်ဆိုင်ကြယ်ဝလာနေသူအဖြစ်ပါ ထင်ရှားနေသူလည်းဖြစ်သည်။ အမှန်အား ဖြင့် သူ့အိမ်သည် မြို့ပေါ်၌ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က နေလိုသောဆန္ဒရှိခြင်း၊ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အနီးအနားရှိ ယာသမားများနှင့် အမြဲတစေထိတွေ့ရန်လိုအပ်ခြင်း စသည်များကြောင့် တန်ဆော့ခဲဘရေး

ရွာ၌ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ကာ နွေဦးပေါက်နှင့် နွေဥတုရာသီများတွင် လာရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လှပခန်းနားစွာ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည့် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ မီးရောင်အောက်မှာပင် မစွတ်ဂျော့မက်ကဲလား၏ ငါးရိုးကို ရှာဖွေသည်။ သူ့အား ငါးရိုးစူးခဲ့သည့်မှာ ဤအခန်းထဲမှာပင်ဖြစ်၏။ ငါးရိုးကိုရှာဖွေ ရသည်မှာ လွယ်ကူပါသည်။ ရှာတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကျွန်တော် သည် လက်ထဲမှ ဇာဂနာဖြင့် ချက်ချင်းဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ငါးရိုးသည် ဝမ်းစိုက်အတွင်းသို့ဆင်းသွားရာ အစာလမ်းကြောင်းတစ်နေရာ၌ ဝင်ချစွန်း ခြင်းဖြစ်၏။ ကဲလား ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာသည် ငါးရိုးထွက်သွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ သူသည် အသက်ကို ခပ်ပြင်း ပြင်း တစ်ချက်ရှုလိုက်ပြီး တိတွေးကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ မျိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ပြုံးချကြည့်နေသည်။

‘နည်းနည်းတော့ နာဦးမယ်’ ကျွန်တော်က ချွန်မြနေသော ငါးရိုး ကို မြှောက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ‘ဒီဟာမျိုးက သေးပေမယ့် ဒုက္ခတော ပေးတယ်”

‘အင်း၊ ဟုတ်တာပေါ့’ ဟု မက်ကဲလားက အလိုက်သင့် ပြန်ပြော သည်။ “သူ့ရဲ့နေတုန်းက ခိုးလို့ခံလုနဲ့ အတော့်ကို အနေရခက်တာပဲ၊ အခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ”

သူသည် စကားကိုဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်ထားသည်။ အခုအတိုင်း ဆိုတော့ အင်း၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ကိစ္စမဆိုဆို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ် တတ်တဲ့လူပါ၊ ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်တော် ကုသခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို အပြီးဖြင့် တုံ့ပြန်ပါသည်။

‘ဘာမှ ဖြစ်လောက်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်အသေးအဖွဲက လေးပါ၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်းအနေမျိုးနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးတာလို့ သဘောထား ပါ၊ ကျွန်တော် ကုသခ မယူပါဘူး”

ဂျော့မက်ကဲလား၏ အကြည်သည် အလေးအနက်ပြု၍ အကဲခတ် သည့် အနေအထားသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ငွေလောက်သာ အဓိကထားတတ် သူတစ်ဦးအဖို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေပုံပေါ်၏။

‘ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား”

‘တကယ်ပြောတာပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။ “ကျွန်တော်က ကူညီနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရလို့ ကူညီလိုက်ရတဲ့သဘောပါ၊ နောင်တစ်ချိန် တစ်နေ့နေ့ မှ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်တဲ့အလှည့်လဲ ရှိချင်ရှိလာမှာ ပေါ့”

ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မက်ကဲလား၏ မျက်နှာထားသည် အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေသည်။ သူ့မေးခွေကိုပွတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည့်နယ် ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ့နှုတ်မှစကားများ ထွက်လာသည်။

‘ထိုင်ပါဦးလေ၊ ကျွန်တော်က အစားစားချင်စိတ်တော့ ပျောက် သွားပြီ၊
စကောဝီစက် တစ်ခွက်တစ်ဖလားမော့ရင်း ခင်ဗျားနဲ့ စကားစမြဲ
ပြောကြရအောင်”

သူက ဖုန်ခွက်များထဲသို့ ဝီစကီကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးသည်။ နှစ် ယောက်သား
ဆေးတံမီးညှိပြီး ဖွာကြသည်။ မက်ကဲလားသည် စကားကို ဆက်ပြောပြန်သည်။
သူစကားပြောပုံသည် အချိန်အဆနှင့် သတိထား၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း မကြာမကြာ ကြားဖူးခဲ့တယ်၊ တစ် ယောက်တစ်မျိုး
ပြောနေကြတာပေါ့ လေ၊ ဒါပေမယ့် ကြားသမျှကတော့ အဆိုးမဟုတ်ပါဘူး၊
အကောင်းတွေချည်းပါ’ သူက စကားဖြတ်ကာ ပြီးသည်။ ‘ကျွန်တော်က
လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းသဘောကျတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကျွန်တော်က
အသလို လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောသလို အတိုအလှည့်သဘော
ရှိသင့်တာအမှန်ပဲ သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် စကားကို ဖြတ်ကာ
ဝီစကီကိုမော့သည်။ ‘ကဲ..... ကျွန်တော်မေးမယ်၊ ခင်ဗျား ခွန်ဗွီလေး ဆိုတာ
ကြားဖူးသလား’ ကျွန်တော်က ပြီးပြီးခေါင်းရမ်းပြသည်။ ‘မကြားဖူးဘူး၊
ကျွန်တော် ထင်တာတော့ အစုရှယ်ယာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့’

“အေး၊ ဟုတ်တယ်” ဟု မက်ကဲလားက ပြီးဖြဲဖြဲလုပ်၍ ပြောသည်။ ‘ရှယ်ယာပဲ၊
အတိအကျပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာရွှေတွင်းရှယ်ယာပေါ့ သူသည် လေသံကို
တိုးလိုက်သည်။ စေ့ထားသောနှုတ်ခမ်းများကြား လေ သံဖြင့် ပြောသည်။
“ကျွန်တော်တို့ အသိုက်အဝန်း လူနည်းစုက အတွင်းကျကျ
သတင်းတစ်ခုရထားတယ်၊ ကမ္ဘာရွှေ တွင်း အစုရှယ်ယာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းပဲ၊
ကျွန်တော်တို့ လူစုက အုပ်စုကလေးဖို့ ပြီး အစုရှယ်ယာဝယ်ထားကြ တယ်၊
အခုကြားရတာက အစုရှယ်ယာဈေး အကြီးအကျယ်တက်လိမ့်မယ်၊ ဈေးက
အတော်မြင့်မြင့်မားမား တက်မှာ”

သူသည် စကားကိုဖြတ်ထားပြန်သည်။ “ဒီမယ်ဒေါက်တာ၊ ခွန်ဗွီ လေး အစုရှယ်ယာ
နည်းနည်းပါးပါးဝယ်ထားဖို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အကြံပေးပါရစေ”

“ကျွန်တော် အပေါ် စေတနာရှိလွန်းလို့ ဒီအကြံပေးတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မစ္စတာမက်ကဲလား၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုင်းက
ကျွန်တော့်လိုင်းမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ’

မက်ကဲလားကတော့ ကျွန်တော်အား ရင်းနှီးခင်မင်သောအပြုံးဖြင့် ကြည့်နေဆဲ။
သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးသည် နားလည်ရခက်သောအပြုံး။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပေးတဲ့ တစ်ပံကို ယူပါဗျာ’ စားပွဲကိုလက်ညှိုး ထိပ်ဖျားဖြင့်
တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော် “တစ်ပံ” ကို ယူလိုက်လို့ ခင်ဗျားဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး
ပြောပြောဆိုဆို ဝီစကီပုလင်းကို လက်နှင့်တွန်း၍ ကျွန်တော့် ဖက် ပို့ပေးသည်။

ထိုညက ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အခါ ကေမရွန်အား
မက်ကဲလားအကြောင်း မေးမိပါသည်။

“မက်ကဲလားဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကြည့်ရ တာ လူမှန်တစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ”

“အေးကွ၊ မက်ကဲလားဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်’ဟု ဒေါက်တာ ကေမရွန်က ဖြေသည်။ စိတ်ဓာတ်အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ညံ့တွဲအပိုင်းလဲ ရှိချင်ရှိပေမဲ့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက ရိုးသားတယ်။ ဖြောင့်မတ်တယ်။ ကတိလဲ အင်မတန်တည်တံ့မယ်ကွ”

ကေမရွန်ထောက်ခံချက်အပေါ် ကျွန်တော်များစွာ အလေးအနက် ထားသည်။ မူလက ကျွန်တော်သည် မက်ကဲလားပေးသည့် အကြံအတိုင်း လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပဲ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်၏ အနာဂတ်ဘဝ အတွက် လိုအပ်နေသည့် အရင်းအနှီးရရှိရေးသည် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ရည်မှန်းထားသည့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးကုလုပ်ငန်း၊ မေရီနှင့် လက်ထပ်ရေး စသည်တို့ကို ဖြစ်မြောက် အောင်လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ အရင်းအနှီးရှိရလိမ့်မည်။ ထိုအရင်းအနှီး ကို ကျွန်တော် ဘယ်ကရမည်နည်း။ အခု မက်ကဲလားပေးသည့် အကြံကို လိုက်နာခဲ့လျှင် အဆင်ပြေကောင်း ပြေဖွယ်ရာရှိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးမိသော အခါ ကျွန်တော် စိတ်ပါလာသည်။ ဥပေက္ခာမပြုအပ်သည့် အခွင့်အလမ်း တစ်ရပ်ဟု မြင်လာသည်။

ထိုအတွေးသည် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် ရှိက်ခတ်မြည့်ဟည်းလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော် လက်ထောက်ဆရာဝန်လုပ်ကတည်းက ခြံစိုခြံစိုကုတ်ကုတ် ပြုချိ ချွေ့တစုဆောင်းထားခဲ့သော ငွေပေါင်တစ်ရာသည် ဘဏ်ခွဲရှိနေ၏။ ထိုငွေကို နှစ်ဆသုံးဆတိုးလာအောင် လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ရတနာသိုက်ကလေး တစ်ခု တည်ဆောက်ထားပြီးသား ဖြစ်သွားနိုင်သည်မဟုတ်လော။

ထိုညက ကျွန်တော် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ပါ။ ရွှေရောင်လွမ်းနေ သည့် စိတ်ကူးများသည် ကျွန်တော်မျက်စိရှေ့တွင် တစ်ခုစီ ဖြစ်နေကြသည်။ မိုးလင်း အိပ်ရာမှထသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းဆီ သို့သွား၍ မက်ကဲလားထံဆက်သည်။ သူပေးသောအကြံကို လက်ခံကြောင်း အသိပေးသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ဟု သူက ပြောသည်။ “ဒေါက်တာ အမြော်အမြင်ရှိ သားပဲ။ အင်ဂရမ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်ပွဲစား ဟယ်မစ်လ်တန် ရှိတယ်။ သူနဲ့ ဆက်သွယ်ပါ။ သူ ကြည့်လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်စကားကိုယုံပါ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားစိတ်မကောင်း မဖြစ်စေရပါဘူး”

ဟယ်မစ်လ်တန်နှင့် ဆက်သွယ်ရသည်မှာ အခက်အခဲမရှိပါ။ မက် ကဲလားပြောလိုက်သည့်အတိုင်း သူ့ထံမှ အကူအညီလည်း ရခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်လာသည် ရှန်ဗွီလေး စတော့ရှယ်ယာပေါက်ရေးမှာ တစ်ခုလျှင် တစ်ပေါင်နီးပါးမျှဖြစ်ရာ အတော်ကြီးမြင့် လာသည်ဟု ဆိုနိုင် သည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်းနှီးငွေ မများခြင်းနှင့် စတော့ရှယ်ယာ မြင့်တက် လာခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ပွဲစား ပေါင်တစ်ရာဖိုးဝယ်မည့်အစား ပေါင် ငါးရာဖိုးအထိတော့ ဝယ်သင့်သည်ဟု အကြံပေးသည်။ အကျိုးအမြတ်ပို၍ ရှိနိုင်သော ကမ်းလှမ်းမှုကို မည်သူကငြင်းနိုင်ပါမည်နည်း။ ဤသို့ဖြင့် စတော့ ရှယ်ယာ ဝယ်ယူသောကိစ္စမှာ တယ်လီဖုန်းနှင့်ပင် ပြီးပြတအောင် ဆောင်ရွက် လိုက်ပါသည်။

နောက်ရက် အနည်းငယ်သည် စိတ်အလွန် လှုပ်ရှားနေသည့် ရက်များဖြစ်၏။ မတင်မကျဖြစ်မှုသည် ရှည်ကြာလွန်းလှချေသည်။ ကျွန်တော် စိတ်သည် သောက၏ဖခီးမှုကို အလုံးအလင်းခံရသည်။ ဘာတစ်ခုမှလည်း ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာသေး။ သတင်းစာများတွင်လည်း သတင်းထူး မတွေ့ရ။ မက်ကဲလားထံမှလည်း ဘာသံမှမကြားရ။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက် မှာလည်း ဈေးတန်နေသည်။ ကျွန်တော်ဝယ်စဉ်က ပေါက်ဈေးထက် ပန် အနည်းငယ်မျှ ကျန်နေသည်။ ကျွန်တော်စိတ်သည် ဗလောင်ဆူလျက်ရှိ၏။ ဘာကြောင့် အခုလိုကြီး ငြိမ်နေရသနည်း။ သိချင်လှ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မာန်မာန်က တားဆီးထားသဖြင့် မက်ကဲလား၏ နေအိမ်သို့ အပြေး အလွှားသွား၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမပြု။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဒုတိယသီတင်းပတ်ကုန်ခါနီး တစ်ရက် နံနက်ခင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ မိတ္ထီမရဲမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော် သည် “ဝင်တန်ဟာရဲလှသတင်းစာ ကို လွန်လှော့ရှာဖွေသည်။ ကျွန်တော် နှလုံးသည် တဆတ်ဆတ်ခန့်လျက်ရှိသည်။ ခွန်ဗလေး စတော့ရှယ်ယာ သည် လေးသျှလင်မျှ တက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။ သွေး ခန့်နှုန်းမြန်လာသည်။ ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာ တွက်ချက်ကြည့်သည်။ မိတ္ထီ ကြည့်နိုင်စရာ အစရာကောင်းလှချေသည်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး မက်ကဲလားထံဆက်သည်။ သူသည် ဂလတ်စကိုမြို့ရှိ သူရုံးသို့ သွားတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အခုပဲ သတင်းကိုဖတ်ရတယ် ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသော ကျွန်တော်သည် စကားပြောကြားရာ၌ ထစ်တီးထစ်ဝေ၊ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ‘ဈေးက တအားတက်လာတာပဲ၊ ကျွန်၊ ကျွန်တော် ရောင်း၊ ရောင်းလိုက် ရတော့မလား’

‘ဘာ’ မက်ကဲလား၏အသံမှာ ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် ပင် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှ၏။ “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဈေးတက်စပဲ ရှိသေး တယ်၊ ခင်ဖျား ရောင်းချင်နေပြီလား၊ မလုပ်နဲ့၊ လုံးဝမရောင်းနဲ့၊ ကျွန်တော် က ရောင်းလို့မပြောမချင်း မရောင်းနဲ့၊ ကျွန်တော်က ပြောပြဆိုရင်တော့ ချက်ချင်းသရောင်း၊ မပြောခင်ကတော့ လုံးဝမရောင်းနဲ့”

ထိုနောက် တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ရှေ့ရေးကိုမျှော်ပြီး စိတ်အားတက်နေသော ကျွန်တော်သည် ဆေး ခန်းထဲဝင်ကာ လုပ်စရာရှိသည့်များကို လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း အလုပ် အပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်၍မရပါ။ နောက်ပိုင်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကြည့်ရှုကုသရမည်လူနာများကို ကသောကမျောကြည့် သည်။ ကိုယ့် အလုပ်ထက် စတော့ ရှယ်ယာဈေးကွက်၏ အတက်အကျကို တွေးတောစိတ်ကူးရန် အချိန်များများရလိုသည် မဟုတ်ပါလား။

အမြတ်များများရနိုင်သည့် စွဲမက်စရာကောင်းသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ ဆေးကုနေရသည့်အလုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍စိတ် လှုပ်ရှားတက်ကြွ ရသည် အလုပ် တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ အလွန်ကြီးမားသည့် လောင်းကစားပွဲကြီး

တစ်ခုပေတည်း။ အခုဆိုလျှင် ရွှေနီဗီလေး စတော့ရှယ်ယာ သည် ဈေးကွက်တွင် သျှလင်ပေါင်းများစွာ ဈေးထိုးတက်လျက်ရှိ၏။ ခိုးကျည် တစ်ခု ကောင်းကင်သို့ထိုးတက်နေသည်နယ် ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တက်လာသောဈေးသည် ထိုသီတင်းပတ် ကုန်ဆုံးသည့် ရက်တွင် မူလဈေး ထက် နှစ်အထိ တိုးလာခဲ့လေပြီ။ ပုံနှိပ်နေသည့် ကောလဟာလသတင်း များအရ နောက်ထပ်တက်ဦးမည့် အရပ်အခြည်က ရှိနေ၏။ လူတိုင်းသည် ဤစတော့ရှယ်ယာကို အပြေးအလွှား အလှူအယက် ဝယ်နေကြလေပြီ။

တနင်္လာနေ့တွင် ဈေးထပ်၍တက်လာပြန်ရာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလုံး ဆိုရပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် ဝင်တန်မှ စတော့ရှယ်ယာပွဲစားထဲသို့ မကြာ ခဏ ဖုန်းဆက်သည်။ မက်ကဲလားနှင့်လည်း နနက်တိုင်း ညနေတိုင်း အဆက် အသွယ် လုပ်သည်။ အမြတ် အထိုက်အလျောက်ရလျှင် ရောင်းပစ်မည်ဟုသော မူလဆန္ဒကို ကျွန်တော်မေ့သွားသည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော်အတွက် သူဌေး ဖြစ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မက်ကဲလား အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိနေသည်။ လူမှန်တစ်ယောက်၏ အကြံ ဉာဏ်ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်နေခြင်းဟု ယူဆသည်။ မက်ကဲလားပေးသည့် အကြံအတိုင်း ကျွန်တော်သည် အခုရှယ်ယာကိုတိုး၍ ဝယ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် အမြတ်သည် အခုလောလောဆယ် ပေါက်ဈေးအရ ပေါင် ခုနစ်ရာကျော်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ဘဝသည် အံ့သရာ ကောင်းလှပါသည်။

ဤငွေကိုသာရခဲ့လျှင်ဟူသောအတွေးဖြင့် သာယာယစ်မှုလျက်ရှိ သော ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားသည့် လုပ်ငန်းများကိုသာမက ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်မည့် ဘဝ၏သာယာမှုများကိုပါ ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်သည် ယခင်ကနှင့်မတူ ချို့ယွင်းမှုများ ရှိလာသည်။ အချိန်ရှိသမျှ စတော့ဈေးကွက်အကြောင်းကိုသာ စိတ်ကူးနေမိ သည်။ စတော့ဈေးကွက်အကြောင်း မစဉ်းစားသည်အချိန်တွင်လည်း တယ် လီဖုန်းဆက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်သည် ရရှိလာမည့် အမြတ်များပေါ်၌သာ ရောက်နေသည်။ ဈေးကလည်းတက်နေဆဲ။ နောက်ထပ် လေးရက်ကုန်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပေါင်ကိုးရာဖြစ်ဖို့ အတော်ကြီးနီးကပ် သွားပေပြီ။ ပေါင်ကိုးရာဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနော့နော့ငွေမဟုတ်။ နွေမရောင်၊ ဆောင်းမရောင် ရာသီဥတု ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း နှစ်နှစ်တိတိ မရပ်မနား သွားလာလှုပ်ရှားပါမူ ရနိုင်သည့်ငွေဖြစ်၏။ ငွေရောဂါဖမ်းစားခြင်း နေရသော ကျွန်တော်သည် မက်ကဲလားထံမှ နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်များကို မျှော်လင့် လင့်ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်၌ သာယာကျေနပ်မှုများ တိုးတက် လာနေသည်။ ဒေါက်တာဂေမရွန်သည် ကျွန်တော့်အား စကားပြောရန် တစ် ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ကြိုးစားသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ထားပုံပေါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒုတိယ သီတင်းပတ် ကြာသပတေးနေ့တွင် မက်ကဲလားနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာသော ကျွန်တော် အား အဘိုးကြီးက တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ကာ သဟောကိသဟာ ပြုပါလေတော့သည်။

‘ဟား...ဒီတစ်ခါ နောက်ကျပြန်ပြီလား၊ အခုရက်တွေအတွင်း မှာ မင်းအချိုးပြောင်းနေတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ’

သူက မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော် အားကြည့်သည်။

“အဲဒီနေရာမှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်မနေနဲ့ ငါ့ လူ၊ အခုတလော အစားလဲ ကောင်းကောင်းမစားဘူး၊ မင်းကြည့်ရတာ အိပ်ရေး လဲဝဝ အိပ်ရတဲ့ပုံမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ’ ဟု ကျွန်တော်က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“မကြာခင်ဆိုပါကလား’ ဟု ကေမရွန်က ရေရွတ်သည်။ ‘ဘာဖြစ်လို့ အခုချက်ချင်း ကောင်းမသွားနိုင်တာလဲကွ၊ ဆိုခမ်းပါဦး”

‘ဪ၊ ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အခု လောလောဆယ် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုရှိနေလို့ပါ”

ကေမရွန်က ညစာစားပွဲမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ် လိုက်သည်။

“ဘာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ၊ ငါကတော့ မကြိုက်ဘူးဟေ့...၊ ပြောပြောပြောပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ မင်းဟာ အရင်ကနဲ့ မတူဘူး၊ ပြောင်းလဲ တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားပုံထားနည်းဟာ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ ဘူး၊ မင်း အခုတလော အင်မတန် အောက်တန်းကျတဲ့ မကောင်းမှုကို လုပ်နေတယ်၊ မင်းလုပ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ငါ့မှာ စိတ်လဲထိခိုက်ရတယ်၊ ကျေလဲ မကျေနပ်ဘူး”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆူပူပြစ်တင်မှုကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့အား သင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်လွှာကိုချကာ ညစာစားပွဲ ဆက်၍ထိုင်နေမိသည်။ အခုတလော ကျွန်တော်သည် မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေသည်ဟု သူက စွပ်စွဲသွားသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် အမှန် တကယ်ပင် မကောင်းမှုတစ်ခုကို လုပ်နေမိပါသလား။ ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာနိုင်သည် ဤလုပ်ငန်းကို အချိန်များများယူ၍ လုပ်ကိုင်သွားနိုင် ဖို့အတွက် ကျွန်တော်သည် လက်ရှိအလုပ်အပေါ် တာဝန်မဲ့တန်သလောက် မဲ့ခဲ့၏။ ဤအတွက် ကျွန်တော့် အပြစ်မကင်းသူ ဟုပင် ယူဆမိ၏။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသော ကျွန်တော်သည် ညစာကိုပင် ကောင်းစွာမစားနိုင်၊ မကြည် မလင်စိတ်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြောက်နာရီထိုးခါနီးတွင် စောစောစီးစီး ဖုန်း ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ လူနာရှင်တစ်ဦးထံမှ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ယမန်နေ့က ကေမရွန်စကားများသည် ကျွန်တော့်နားထဲမှ မထွက်သေး။ ဤစကားများကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်မှာလည်း ပူလောင်နေဆဲ။ မိမိ၏ ပျက် ကွက်မှုများကို ပြန်လည်တည်မတ်လိုသောစိတ်က ပြင်းပြနေသဖြင့် စောစော ၈:၈: ပင်ခေါ်မှုအတွက် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်မဖြစ်။ ကပျာကယာ အဝတ်လဲကာ မြင်းလည်းကို ပြင်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ဆေးအိတ်ကိုဆွဲ၍ မတ်စလီယာရပ်ကွက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် အညွန့်အဖူးများထွက်နေသည့် သစ်ပင်များ ထက်တွင် နှင်းဖြူများ အုပ်ဆင်းလျက်ရှိ၏။ နံနက်ခင်းသည့် အေးချမ်းငြိမ် ဆိတ်လှချေသည်။ ကြည့်လင်သန်စင်လှသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် စိတ်သည် ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိလှပါသည်။ မြင်းလည်းသမားဂျာမီ သည် ကျွန်တော်အား တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ စကားလွှမ်းပြောသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ စကားပြောချင်စိတ်မရှိ၍ ပြန်မပြောပါ။ ကိုယ့်နေရာတွင် တိတ်ဆိတ် စွာ ထိုင်နေမိပါသည်။

ကိုယ့်အလုပ်ပေါ်တွင် ပစ်စလက်ခတ် ပြုမိခဲ့၏။ ဤအတွက် နောင်တတရားသည် ကျွန်တော်အပေါ် ဖိစီးလျက်ရှိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်၍လည်း မဆိုး။ ငါဒီလိုလူစား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိအောင် ပြရမယ်ဟူသော အတွေးသည် ရင်ထဲ၌ကိန်းအောင်းနေသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ဤဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကျွန်တော် သည် ပင်လယ်လက်တက်ဘေးရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားလေးတစ်ခု အတွင်းမှ ဂျော့နှင့် အယ်လီဇဘက်ဒါးလက်စ်တို့၏ ထုံးဖြူသုတ်ထားသော တိုက်ပုအိမ်ကလေးဆီသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

အဲလီဇဘက်သည် ဒန်ဒရယ်ရဲတိုက်ကြီးအတွက် အလွန်အသုံးဝင် ပြီး အဖိုးတန်သော အိမ်ဖော် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အသက် လေးဆယ်ရှိသွားပြီ။ ဒန်ဒရယ်ရဲတိုက်မှ သုံးထိန်းသမား ဒါးလက်စ်နှင့် အိမ်ထောင် ကျသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်မှာ သာယာသည်။ ယခုအခါတွင် လေးဆယ်ကျော်မှ ကပေါသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ကလေး မီးဖွား တော့မည်။ အယ်လီဇဘက်သည် ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်းသို့ မကြာခဏ လာဖူး သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံဖူးသည်။ သူသည် သူ့ ယောက်ျားအတွက် သားကလေးတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးချင်စိတ် ပြင်းပြ နေသူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် သူသည် မှိုက်နာနေပြီဖြစ်၏။ သူ့ အနီးမှ စောင့်ရှောက်ပေးသူမှာ သူ့ မိခင်အဘွားကြီးဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက် တွင်မူ သူ့အလုပ်ရှိရာပင် မပြန့်နိုင်လောက်အောင် ပူပင်သောကရောက်နေ သူ ဒါးလက်စ်။ ကျွန်တော် ကုတ်အကျိုကို ချွတ်၍ ရှပ်အကျိုလက်များကို ပင်တင်နေခိုက်တွင် အပိခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး၏ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ နောက်ဖေးခြံဝင်းထဲ၌ လမ်းသလားနေသော ဒါးလက်စ်ကို လှမ်းမြင်နေရပါ သည်။

အချိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားနေသည်။ နံနက်ခင်းမှသည် နေလယ်ပိုင်းသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားသည်။ လူနာပိုက်နာပုံမှာ ပထမတွင် အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့်တိုး၍ ပြင်းထန် လာသည်။ နာကျင်မှုရှည်ကြာလာသည်။ အခုဆိုလျှင် လူနာ၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းသိသာနေပြီဖြစ်၏။ ဤမွေးလူနာသည် လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်။ အယ်လီဇဘက်၏ အသက်အရွယ်နှင့် မွေးဖွားလွယ်ကူပါ မလားဟု စိုးရိမ်နေမှု အခြေအနေများသည် အမွေးရခက်အောင် ဖန်တီးပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့နုလုံးအားက သိပ်ပြီးမကောင်း။

နေ့ခင်းပိုင်းသည် မသိမသာ ကုန်လွန်သွားနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်

အရေးကြီးသောအချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ အယ်လီဇဘက်အား ကျွန်တော် မေ့ဆေးပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခက်ခဲခြင်း၊ အန္တရာယ်များခြင်းကို နှင့် အပြင်းအထန် နှစ်လုံးလုံးနေရသည်။ မဖြစ်တော့သဖြင့် ညပိုက်သုံးရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ကြိုးပမ်းမှုသမ္မု အလဟဿဖြစ်ရတော့မည့် အခြေ အနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ကလေးသည် အပြင်သို့ ရှော့ရှော့ရှုမှုတော့ ရောက် လာပါ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖြူဖြူဖြူရောဖြစ်နေသည်။ နှလုံးက လည်း မခုန်သေး။ အနီးရှိ အဘွားကြီးထံမှ သက်ပြင်းချသကြားရသည်။

“တပည့်တော်တို့ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေ၊ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ”

‘ကလေးကတော့ အသေလေးပဲ’

ချေးသီးချွေးပေါက်များသည် ကျွန်တော်နဖူးထက်တွင် စီးကျလျက် ရှိသည်။ သောကရိပ်များသည် ကျွန်တော် မျက်လုံးအစုံတွင် ထင်ဟပ်နေကြ သည်။ မိခင်၏ အခြေအနေမှာလည်း မကောင်း။ ကျွန်တော်သည် အယ်လီ ဘက်၏ မျက်နှာပေါ်မှ မေ့ဆေးမျက်နှာစွပ်ကို ကသောကမော့ ဖြတ်ပစ် လိုက်ပြီး လိုအပ်သည် ဆေးများကို ထိုးပေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ဘက်မှ အသာစီးရလာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်သည် ခုတင်ခြေရင်း ဘက်၌ရောက်နေသည့် စောင့်ကြမ်းတစ်ထည်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ကလေးဆီ သို့ ကပျက်ကယာ လှည့်ကြည့် ရသည်။

‘အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦးတော်’ အဘွားအိုသည် ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးကာ ညည်းတွားလျက်ရှိ၏။ ‘အသေလေးမေးတာလား ဒေါက်တာ အမယ်လေး၊ ယောကျ်ားလေးပါလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ၊ ဒီမိန်းကလေးမှာ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက်ရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးတော့’

ကျွန်တော်က သူ့အား ခပ်ဝေါက်ဝေါက် လှမ်းပြောမိသည်။ “ရေနွေးသွားယူ၊ မြန်မြန်သွား.. ရေအေးလဲယူခဲ”

ကျွန်တော်သည် သက်မဲ့ဖြစ်နေသော ကလေး၏ ရင်ဘတ်ကို ဖိပေး ကာ အသက်ရှူလာအောင် အစွမ်းကုန်အားထုတ်၍ လုပ်ပေးသည်။ အဘွား ကြီးက ရေလုံကြီးနှစ်ခုယူလာပြီး အနီး၌ ချပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးကို ရေနွေးငလုံထဲ အရင်နှစ်သည်။ ထို့နောက် ရေအေးငလုံထဲနှစ် သည်။ ဤနည်းအတိုင်း အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်လုပ်ကာ ကလေးအသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာအောင် ကြိုးစားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိ၏ ဆိုလိုက်လုပ်ပေးသည်။ ဓားရစ်တကြီးဖြင့် အပြင်းအထန် မရပ်မနား လုပ်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးရင်ဘတ်တွင်းမှ ရှူသံလိုလို၊ ရှိုက်သံလိုလို အသံတစ်မျိုး ထွက်လာသည်အထိပင် အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းများဆီမှ အမှတ်တမဲ့ အောသံတစ်သံပင် ထွက်သွားသည်။ လုပ်နေသည့်အလုပ်ကို ရပ်နားခြင်းမပြု။ တိုး၍သာ အားထုတ်၍လုပ်သည်။ ကလေး၏ ရင်ဘတ်အတွင်းမှ အသံသံသံ ထွက်လာပြန်၏။ စောစောက အသံထက်တော့ ကျယ်သလိုလို ရှိလာသည်။ အောင်မြင်ပြီဟူသော အသံဝင်လာသည်။ အဘွားကြီးထံမှ ဝမ်းသာအားရ

အော်ပြောလိုက်သည်။ အသံကိုကြားလိုက်ရပါသည်။

‘အသက်ရှူတယ်၊ အသက်ရှူတယ်၊ အမယ်လေး၊ ကယ်တော် မူပါဘုရား၊ ကလေးအသက်ရှူနေပြီ’

နောက်တစ်နာရီခန့်အတွင်း စောစောက ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသော အခန်းသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ရာကို စနစ်တကျပြန် ခင်းထားသည်။ ဆောင်းမီးဖိုတွင်းဝယ် မီးတောက်မီးလျှံများ တောက်လောင် နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌လှနေသော မိခင်သည် သာယာချမ်းမြေ့သောမျက်နှာဖြင့် အသက်ရှူနေပြီဖြစ်သော ကလေးငယ်အား ရင်ခွင်၌အပ်ကာ နို့တိုက် လျက်ရှိသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြသည့် သို့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒါးလက်စံတို့အိမ်မှ တန်နော့ခွဲဘုရားရှာသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာသော အခါ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်ဖြစ်သည်။ မြို့စွန်သို့ရောက်သည့်အခါ ညခုနစ်နာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ အလုပ်ခွင်တွင် ဇောက်ပဲနေခဲ့သဖြင့် အချိန်ကိုန်သွားသည်ကို သတိမထားမ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဖြစ်၏။ ပျက်သွားသော ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်တော် ပြန်၍ဆယ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ကေမရွန်၏ ပြစ်တင်စွပ်စွဲချက်ကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ချေပမခဲ့ပြီး ပြီ။ ကျွန်တော်စိတ်သည် ထူးဆန်းစွာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ဤကား ထဲမှပင် လူ့စည်ကားရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ မြင်းလှည်းရောက်သွားသည့် အခါ ထိန်းချုပ်ထားသောစိတ်သည် ကျွန်တော်ထံမှ လှစ်ခနဲ မြွေထွက်သွားပြန် သည်။ ချွက်ချင်းပင် ရွန်ဗီလေး စတော့ရှယ်ယာကစွသည် ခေါင်းထိပြန်ဝင်လာ သည်။ ဒီနေ့ ဈေးဘယ်လောက် တက်သွားပါလိမ့်။

ကျွန်တော်သည် မြင်းလှည်းကို ရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းသည်။ ဂျာမီအား အိမ်ပြန်နှင့်တော့ဟု မှာကြားပြီး ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲမှ စတိုးဆိုင်သို့ဝင်ကာ ညနေထုတ်သတင်းစာတစ်စောင်ဝယ်သည်။

ထို့နောက် ‘စီးပွားရေးရာ သတင်းအတိုအထွာ’ စာမျက်နှာကို လှန်သည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးများသည် ကျွတ်ထွက်သွားတော့မည်ဟုပင် ထင် လိုက်ရ၏။ စာမျက်နှာထိပ်တွင် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ဈေးတစ်ဟုန်ထိုး တက်လာသော ရွန်ဗီလေးအစုရှယ်ယာများ ဈေးထိုးကျသွားပြီဟု ဖော်ပြ ထားသည်။

ရင်ထဲတွင် မသက်သာသော ခံစားမှုဖြင့် သတင်းအကျယ်ကို ဆက် ဖတ်သည်။ ရွန်ဗီလေး စတော့ရှယ်ယာ ဈေးတက်သောသတင်းမှာ သတင်း မှားဖြစ်ကြောင်း၊ ယနေ့မှာပင် ယင်းအစုရှယ်ယာခေးသည် သို့လင်သိုးဆယ် အထိ ရုတ်တရက်ထိုးကျသွားကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးထားသည်။

ကျွန်တော်သည် အံ့ဩခြင်း၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေး ခြင်းစသော ခံစားမှုများဖြင့် ရုတ်တရက် ကျရောက်လာသည့် ပျက်စီးမှု အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ ထို့နောက် သတင်းစာကိုခေါက်၍ အိတ် ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်ပြီး ဂျော့မက်ကီလား၏ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့ပါသည်။

မက်ကဲလားနှင့် အဆင်သင့်ပင် တွေ့သည်။ သူသည် ခန်းမကြီး
ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းသလား၍ ကျွန်တော်ရောက်အလာကို စိတ်မရှည် စွာဖြင့်
စောင့်စားလျက်ရှိသည်။

‘လာ..... လာ ဒေါက်တာ’ ဟု သူက ကျွန်တော် ကျောကို ပုတ်၍ တရင်းတနီး
နှုတ်ဆက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခါ အချိန်ကောင်းမှာ လုပ်မိကြတာပဲ၊
တော်ပါသေးရဲ့ ဗျာ

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြည့်နေမိပါ သည်။
‘တာလုပ်မိတာလဲ၊ ခင်ဗျားဘာဆိုလိုတာလဲ’

မက်ကဲလား၏ မျက်နှာထားသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းသွား သည်။

“ဒေါက်တာ ရောင်းပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း
ရောင်းလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ
ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“မရောင်းသေးဘူး၊ ကျွန်တော် လုံးဝမရောင်းရသေးဘူး”

မက်ကဲလားက အလန့်တကြားအော်သည်။ ‘ခင်ဗျား မရောင်းသေး ဘူးပေါ့
ဟုတ်လား၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ တာပြုလို့ မရောင်းတာလို့ဗျာ၊ ဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီထိုးက
ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ရှယ်ယာတွေ ကို ရောင်းပစ်ဖို့ မှာထားခဲ့တယ်။
ပိုပြီး သေချာအောင်လို ကြွေးနန်းတစ် စောင်တောင် ရိုက်လိုက်သေးတယ်။
သတင်းမှားတယ်ဆိုတာ လူသိရှင်ကြား မကြေညာခင် တက်စော့နဲ့ရောင်းပစ်ဖို့
ကျွန်တော်မှာတာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ခင်ဗျားရောင်းပစ်လိုက်ရင်
ခင်ဗျား အမြတ်နှစ်ဆရမှာ”

နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ထံမှ
စကားပြန်အပြောကို စောင့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်မနက်က အစောကြီး မတ်စ်လီယာဘက်က လူနာတစ် ယောက်
သွားကြည့်ရတယ်၊ ခင်ဗျားမှာခွဲတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် မသိရဘူး၊ ကျွန်တော်
တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာမရှိဘူး” “တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာမရှိဘူး ဟုတ်လား” ဟု
မက်ကဲလားက စိတ် ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော်ပြောထားတယ် မဟုတ် လား၊ အမြဲတမ်း ကျွန်တော်နဲ့
အဆက်အသွယ်လုပ်ပါလို့၊ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျား လူနာထက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ
သတိမထားမိဘူးလားဗျာ”

ကျွန်တော်က အဖြေမပေးပါ။ မက်ကဲလားသည် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်၍
သူ့ကိုယ်သူ ခက်ခက်ခခ ထိန်းသိမ်းနေပုံပေါ်သည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒါမျိုးပေးဖို့ အချိန်အများ ကြီး ကြားမှာ’
ဟု ဒေါသတကြီးပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ဘက်သို့ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝရေးဟူသော အစီအစဉ်များနှင့် စိတ်ကူးများသည် တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်စစီဖြစ်ကာ ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ ဒေါက်တာကေမရွန်သည် ထမင်းစားခန်းထဲရှိ မီးပိုဘေး၌ ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး အတန်ကြာမျှ စကားမပြောကြပါ။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ငုံ့နေချိန်တွင် ကေမရွန်သည် ကျွန်တော့်အား မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မင်းလဲ ဒီနေ့တော့ တစ်နေ့ကုန်တာပဲနော်’ ဟု ကေမရွန်က ကြင်နာသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောပြီး မတ်စ် လီယာမှ လူနာအကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အတိုချုပ်၍ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

‘အေး. ကောင်းတာပေါ့။ မင်းတစ်နေ့လုံးနေပြီး လုပ်ပေးလိုက်တာ မှန်သွားတာပေါ့လက’ ဟု သူကပြောပြီး တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ “ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းသွားနေတုန်း နောက်ပိုင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်သေးတယ်၊ ဂလက်စကိုကနေပြီး မင်းနုဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ ခဏခဏပဲကွ၊ တစ်မနက်ခင်းလုံးပဲ ဆိုပါတော့ကွာ။ ၀၀၅၈၈, ရောင်းဖို့ဆိုလား ဘာလားမသိ ပါဘူး သူသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ရပ်နေပြန်သည်။ ပြောရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေသည်နယ် ရှိသည်။ ငါကတော့ မင်းအလုပ်များနေတယ်လို့ မပြော ရင် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောပြလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်များနေတာ အမှန်ပဲ’ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် စိတ်အာရုံတွင် အယ်လီဇဘက်ဒါးလက်စ်၊ သူ့ယောက်ျားနှင့် သူ့မိခင်အဘိုးကြီးတို့၏ မျက်နှာများ ထင်ဟပ်လာသည်။ ထို့နောက် ဖြူရောရွှေ ဖျော့တော့တော့ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာ။ အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ။

ငွေကြေးကိစ္စရှင်းလင်းသည့်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ပဲစား များ ကျွန်တော် ရှယ်ယာများကို ရောင်းချပြီးကြပြီ။ သူတို့၏စာရင်းရှင်း တမ်းများအရဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဝယ်ယူထားသည့် စတော့ရှယ်ယာ စက္ကူများ ပေါ်မှ ရလာလိမ့်မည်ဟု တက်ထားသော အမြတ်များသာမက ကျွန်တော်၏ အရင်းအနှီးငွေ ပေါင်တစ်ရာပါ ပြုတ်သွားပြီဖြစ်၏။ ကိန်းဂဏန်းစာရင်းရှင်း တမ်းအရ အတိအကျပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်၏ မူလရင်းနှီးငွေထဲမှ ခုနစ်ပေါင်နှင့် ဆယ့်ငါးသျှလင်တော့ ကျန်ခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုငွေအတွက် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်သည် ကုမ္ပဏီမှ ကျေးဇူးတင်လွှာတစ်စောင်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသည် ထိုစက္ကူစကို ရှိရာစက်ဆုပ်သောစိတ်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဤအချက်မှာ ပင် ထူးဆန်းသော စိတ်ကူးတစ်ခုသည် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုနေ့ မနန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် နှော့စ်ဟစ်လ်မြို့ ပေါ်ရှိ ဟိုက်လမ်းမှ ရျက်ကင်းကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ရွှေထည်ငွေထည်ပစ္စည်းများ အရောင်း ဆိုင်သို့

ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှင်နှင့် ကျွန်တော်ဆွေးနွေးပြောဆိုအပြီးတွင် ကျွန်တော် လက်ထဲက ချက်လက်မှတ်သည် သူ့ လက်တွင်းသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ချက်လက်မှတ် ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ ထွက်သွားသည့်အတွက် များစွာစိတ်သက်သာရာရခဲ့သည်။

ထို့နောက် သီတင်းပတ်တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် နာမည်ရေးထိုးထား သော ငွေခွက်တစ်ခွက်သည် ပင်လယ်လက်တွက်ဘေးရှိ တောင်ကုန်းကြားမှ အထီးကျန်နိုင်လှသော အိမ်ပုကလေးသို့ ဆိုက် ရောက်သွားသည်။ ဤငွေခွက် ကိုကြည့်နေသော အယ်လီဇဘက်ဒါးလက်စ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက် နှော့ကြသည်။ အလွန်ဝုဏ်ယူဝင့်ကြသော မျက်နှာထားဖြင့် တယုတယ ကိုင်တွယ်ကာ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ ကလေးငယ်အား အမြတ်တနိုးထား၍ ပြသ လျက်ရှိသည်။

ငွေခွက်ပေါ်၌ ရေးသွင်းထားသည့် နာမည်မှာ သူ့သားငယ်၏နာမည် ဂျော့ဒါးလက်စ ထိုနာမည်အောက်တွင် ထူးဆန်းသော စာတမ်းတစ်ခုပါ သည်။ ယင်းမှာ-

“ငွေဖြင့် ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်သောပစ္စည်း”

*****

စကောများသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားလွယ်သည့် လူမျိုး တစ်မျိုးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ (အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအတိုင်း ပင် အခိုင်အမာ ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည်) ဒေါက်တာကေမရွန်သည်လည်း မွေးကတည်းက ထိုစိတ်မျိုးပါလာသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ၏စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုကို အလွယ်တကူ ဖော်ပြတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖော်ပြခြင်းကိုလည်း သူက သူ၏အားနည်းချက်တစ်ခုဟု ယူဆ သည်။ ကြမ်းတမ်းသော စကားတစ်လုံးသည် စိတ်နှင်မာန်နှင့် စကားအများ ကြီးပြောခြင်းထက် ထိရောက်သည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ ဘာရှိနေသည်ကို ကြွတ်ငါ့ ခန့်မှန်းသိရှိဖို့ မလွယ်ကူပါ။ ဖြုန်းခန့် သူ့ပါးစပ်က ပြောလိုက်ကာမှပင် သိရှိနားလည်ရပါသည်။

ကျွန်တော်အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွား ပြီးနောက် သတင်းပတ်အနည်းငယ်အကြာ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နံနက်တွင် ဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စားပွဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ထိုင်ကာ နို့တိုက်စာစားကြသည်။ ဤအချိန်မှာပင် သူသည် ကျွန်တော်အား လှမ်း၍ ကြည့်နေရာမှ စိတ်မပါလက်မပါ လေသံမျိုးဖြင့် စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြော သည်။

“ငါ့အနေနဲ့ မင်းကို လက်ထောက်အဖြစ် ဆက် ပြီးသုံးဖို့ မလိုတော့ ဘူးကွ”

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကမရွန်နှင့် လမ်းခွဲဖို့ အကြိမ်ကြိမ်၊ အထပ်ထပ် စဉ်းစားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် စဉ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခုကဲ့ သို့ သူဘက်မှ မလိုအပ်တုံယူဆပြီး အလုပ်မှရပ်စဲမည့်သဘော ပြောလာ သည့်အခါ အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသော စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်မျက်နှာသည် ဖြူရောင်ရောင်ဖြစ်သွားသည်။ မမျှော်လင့် တ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ အံ့အားလည်းသင့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု မပြေသေးခင်မှာပင် သူ၏ တည်ငြိမ်တင်းမာနေ သော မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ဝင်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် နှစ်ဦးစပ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ငါမင်းနဲ့ တွဲလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ငါတို့ဆေးကုလုပ်ငန်းကို နဲ့တွဲပြီး ဖက်စပ်စနစ်လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ နှုန်းထားကို မင်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ကွာ’

ကျွန်တော် ပါးနှစ်ဖက်တွင် သွေးရောင်လွှမ်းလာသည်။ သူကတော့ စကားကို ဆက်ပြောနေဆဲ။

“မင်း စဉ်းစားချင်သေးတယ်ဆိုရင် စဉ်းစားဦးပေါ့၊ မင်း မိတ်ဆွေတွေ နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လဲ တိုင်ပင်ဦးပေါ့” သူသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ စားပွဲမှထပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ “မင်းကို မေတ္တာရှိတဲ့အထိ

သတ္တိကောင်းတဲ့ ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လဲ တိုင်ပင်ပေါ့ကွာ'

ကျွန်တော်၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများအပေါ် အခြေခံကာ လေးစား သမှုဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ဤကမ်းလှမ်းမှုသည် အလွန်ထူးခြားပြီး ကြီးမားသောကမ်းလှမ်းမှုဟု ကျွန်တော်ခံယူသည်။ ဤအတိုးကြီးသည် အလွန်ခေါင်းမာပြီး အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားမှုကို တန်ဖိုးထားသူဖြစ်၏။ စကားနည်းသူဖြစ်သော်လည်း အရာရာတိုင်းကို မျက်စိအမြင်ဖြင့် သုံးသပ်လေ့ရှိသူဖြစ်၏။ ဤလူစားမျိုးသည် သူသဘောမကျလျှင်၊ သူ့အထင်မကြီးလျှင်၊ သူမလေးစားလျှင် ဤကမ်းလှမ်းမှုမျိုး ထုတ်ဖော်ပြောဖို့မဆိုထားနှင့် ယောင်၍မျှပင် လှည့်ကြည့်တတ်သည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင် လည်း ဤကမ်းလှမ်းမှုမျိုးကို သူပေးလာခြင်းသည် အခြားလုံလောက်သော အကြောင်းရှိသည်။ သူ့စကားအတိုင်းပြောရလျှင် “သူသည် တစ်နေ့တခြား အသက်ငယ်သွားတော့သည် မဟုတ် ထို့ကြောင့် သူ၏ အလွန်မြတ်နိုးတွယ်တာသော ဆေးကုလုပ်နားကို သူနှင့်အတူတွဲ၍ မှုတခွဲဝေလုပ်မည့် လူတစ်ယောက်ရှိမှု ဖြစ်မည်ဟု သူခံယူထားသည်။ ထိုသူသည် နောက်ဆုံးတွင် သူနေရာကိုယူ၍ သူ့အရိုက်အရာကို ကောင်းစွာဆက်ခံသွားနိုင်မည့် လူမျိုး ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်စိတ်တွင် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည် ဆန္ဒမှာ သူကမ်း လှမ်းချက်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ချက်ချင်းလက်ခံရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း ကေမရွန်က သူ့အကြံပြုချက် တစ်ခုတည်းဖြင့် အဆုံးအဖြတ်မပြုဘဲ ရင်းနှီးသူများထံမှ အကြံဉာဏ်ရယူရန် ဇွတ်တိုက်တွန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော်သည် ယခင်က ကျွန်တော်၏ ဆရာသမားဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပါမောက္ခစတော့မန်းထံ သွားရောက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းခံခဲ့သည်။ ပါမောက္ခ ကျွန်တော် တန်နှော့ချဘရေးရွာ၌ ဆက်လက် နေထိုင်ရေးကို ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက် လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။

သူက တန်နှော့ချဘရေးရွာ၌ တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားဖို့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် အတွက် မသင့်တော်ဟု စဉ်းစားသည်။ အလွန်အလှမ်းကွာဝေးပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသည့် တောင်ကြားဒေသရှိ ကျေးလက်ဆေးကု လုပ်ငန်းတွင် ဘဝကိုပြုပန်နေခြင်းသည် မိမိ၏ ထူးခြားသော အစွမ်းအစများ ကို အလဟဿ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရာရောက်သဖြင့် ရှုံးမိုက်ရာကျလိမ့်မည် ဟု သူဆိုသည်။ သူ၏ တွန်းအားရှိနေသော စကားများကြောင့် ကျွန်တော် သည် အစဉ်းစားရကျပ်ကာ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ကေမရွန်နှင့်နေသင့်သည်ဟု ပြောနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က ကေမရွန်ထံမှ ထွက်ခွာသွားဖို့ တိုက်တွန်းနေပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့် အတောအတွင်းမှာ ဆောင်းဥတုသည် သူ၏ နောက်ဆုံးသော အဆုံးရွားဆုံး အခြေအနေကို ဖန်တီးပေးနေသည်။ ဆီးနှင်းများ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျ သည်။ မိုးရွာသည်။ ထို့နောက် ဆီးနှင်းများထပ်ကျကာ မိုးထပ်၍ ရွာပြန်သည်။ လမ်းများသည် ရွှံ့များ ဗွက်များပေါက်ကာ သွား၍လာမရနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဤလမ်းများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားရသည်မှာ စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်လာရုံမျှမက အဆမတန်ပင်ပန်းသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခြေပတ် များပတ်၍ တောစီးရှူးဖန်ပကြီးများစီးကာ ထူထဲသော ဂရိတ်ကုတ်ကြီးကိုသာ

အမြဲဝတ်ရသည်။ အိပ်စက်နားနေမှုသည် တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရသော မိမိခံ
ပစ္စည်းတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ တောပိုင်းဒေသတစ် လျှောက်တွင် အဆုတ်
ရောင်ခြင်း၊ အဆုတ်အအေးမိခြင်း စသော အအေးမိသည် ရောဂါမျိုးစုံ၏
တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်မှုကို အလူးအလိမ့် ခံနေကြရလေပြီ။

တစ်နှစ်လုံးတွင် အဆိုးဆုံးသော အချိန်ကာလဖြစ်၏။ အလုပ်က လည်းများ၊
သားလာကုသပေးရသည့် နေရာများကလည်းအနံ့။ လုပ်ရကိုင်ရ သည်မှာ
ကြမ်းတမ်းဆိုးရွားလှချေသည်။ ဤမျှလောက် ဆိုးရွားများပြားသော
အလုပ်ကပင်လျှင် ကျွန်တော့်အား မဆွဲနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်ထားသလို ဖြစ်နေ
သည်။ အခုလိုအချိန်မျိုးတွင် အဘိုးကြီးအား တစ်ယောက်တည်းထားပြီး
စွန့်ခွာသွားဖို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဇန်နဝါရီလ၊ ညတစ်ညတွင် အချိန်အတော်ကြီးနောက်ကျပြီးမှ အိမ်
သို့ပြန်ရောက်လာသော ကျွန်တော်သည် ပေရွှေညစ်ပတ်နေသည့် ဖိနပ်များ၊
ခြေပတ်များနှင့် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့
သည်။ မီးဖိုအနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် စိတ်မောလှမောနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂျက်နက်လာပို့သော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆီး၍ယူကာ
ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် သောက်နေသည်။ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်း၌မူ
လေသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းတားလျက်ရှိ၏။ မိုးသီးများသည်
ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ ပြေးဝင်ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီညတော့ နောက်တစ်ခေါက် အပြင်ထပ် မထွက်ပါရစေနဲ့တော့’
ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ဆုတောင်းကာ ဆန်ပြုတ်ကို ဆက်၍သောက်နေသည်။

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဒေါက်တာဂေမရွန် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်လိုပင်
အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသည့် ပုံမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး
ခိုက်ခိုက်တွန့်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး လက်များ ကို မီးကင်သည်။
စုထိုးထိုးဖြစ်နေသော အဝတ်များဆီမှ အခိုးအငွေ့များ
တထောင်းထောင်းထုလျက် ရှိသည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောမီကြာသော်လည်း
ကိုယ်ချင်းစာနာသည့် နားလည် မှုကတော့ တည်ရှိနေသည်။ အမှန်တော့လည်း
စက်မှုနှင့် ပင်ပန်းမှုများကို ရင်ဆိုင်နေရသည့် အလုပ်၏ သဘောသဘာဝကို
နှစ်ဦးစလုံး နားလည်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့နောက် ဂေမရွန်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်မျှ မှတ်ထုတ် လိုက်ပြီး
ကျွန်တော်အား ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။ ကြောင်အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွား
ဝီစက်ပုလင်းကိုယူ၍ ဖန်ခွက်များတွင်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုဘက်ပြန်လာပြီး
မီးဖိုပေါ် တင်ထားသည့် ရေနွေးအိုးကိုယူကာ ဝီစက် နှင့် ရောစပ်သည်။
သို့သော်လည်း ဝီစက်ကို သောက်တော့မည့်ဟု နှုတ်ခမ်း များနှင့် တွေ့မိချမှ
တယ်လီဖုန်းသံ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဂေမရွန်၏ နှုတ်မှကြိုနှိမ့်သံ တစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်စလုံး တယ်လီဖုန်း စကားပြောသံကို နားစွင့်နေမိ၏။ အခုလိုအချိန်
တွင် မြည်သောတယ်လီဖုန်းသည် ကျွန်တော်တို့အား ညအမှောင်ထဲသို့ထွက် ရန်
ခေါ်ယူခြင်း ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

နှစ်မိနှစ်ခန့် အကြာတွင် ဂျက်နက်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ညပိုင်းအခေါ်ရောက်တိုင်း အပြင်ထွက်ရသည့် ကျွန်တော့်အား မကြည့်။ ဒေါက်တာကေမရွန်ဆီသို့ ရောက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် ကေမရွန် အား အပြစ်တင်လိုသည့် အရပ်အငွေ့ကို ဖော်ပြနေပါသည်။

“လင်းလုံးရပ် မစ္စတာကူရီက ဖုန်းဆက်တယ်’ ဟု ခေါင်းကိုခါ၍ ပြောသည်။ “ဒေါက်တာလာမယ်ထင်လို့ သူတို့ တစ်နေ့လုံး မျှော်နေကြတယ် တဲ့။ ဒေါက်တာလာဦးမှာလားဆိုတာ သိပါရစေတဲ့’ ဂျက်နက် လက်နှစ် ဖက်ကိုယှက်၍ သူ့မှိုက်ပေါ်ဦးတင်ကာ သူ့အချစ်တော် ကျောင်းသားတစ် ယောက်အား ကြည့်နေသည့် ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထား မျိုးဖြင့် ဆရာဝန်အဘိုးကြီးအား ကြည့်နေသည်။

ကေမရွန်က ချူသံပါအောင် ညည်းသည်။ ထို့နောက် တစ်ခွန်း ထပ်၍ကျိန်ဆဲသည်။

“ငါ့ကိုက သောက်သုံးမကျတာပဲကွာ၊ ဘာပြုလို့ နေးလ်ကူရီတို့ အိမ်ဝင်ဖို့ မေ့ရတာလဲ၊ ငါသူတို့အိမ်နားက နှစ်ကြိမ်တောင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေသည်။ လူနာခေါ်ထားသည့်ကိစ္စကို မေ့သွား သည့်အခါတိုင်း မည်ကဲ့သို့ ခံစားရသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စမဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ဆန်ပြုတ်လက်ကျန်ကို ကပုကယာ သောက် လိုက်ပြီး နှိုးဖိနပ်ကြီးများစွဲရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဂျက်နက်က လှမ်း၍တား ပါသည်။ “ဒေါက်တာသွားလို့ အပို ပဲ၊ သူတို့က ဒေါက်တာကေမရွန်မှ ကေမရွန်ပဲ၊ သူမသွားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတော့မှာ’

ကေမရွန်၏ မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းသွားသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲကွာ’ ဟု ညည်းသည်။

“ငါမသွားပြန်ရင်လဲ နေးလ်ကူရီက စိတ်မကောင်းဖြစ်ဦးတော့မယ်”

သူသည် ဖုန်ခွက်ကို ကြောင်အိမ်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး သူ့ကုတ် အကျီကြယ်သီးများကို တပ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်သွားလိုက်မယ်လေ’ဟု လှမ်းပြောသည်။

“ဒေါက်တာ အလွန်ပင်ပန်းနေပြီ”

‘ပင်ပန်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါပဲသွားလိုက်တော့မယ်၊ ငါ့မျက်နှာ မပြလို့ကတော့ နေးလ် ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

‘ကျွန်မ ဂျာမီကို မြင်းလှည်းပြင်ခိုင်းပြီး လွှတ်လိုက်မယ် ”ဟု ဂျက်နက် ပြောသည်။

‘အသွားအပြန် ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“မလွတ်နဲ့တော့” ဟု ကေမရွန်က ပြောသည်။

‘ဂျာမီလဲ မတရားကို ပင်ပန်းနေတာ၊ မြင်းလဲ တော်တော်ပန်းနေပြီ၊ လင်းလုံးနဲ့ ဒီနှစ်ဆိုရင် တစ်ခိုင်းထက်မပိုဘူး၊ ငါ့တာသာငါ ခြေကျင်ပဲ လျှောက် သွားတော့မယ်၊ ဟိုရောက်ပြီး ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်လာလို့ရနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်စားသွားမည်ဟု အတန်တန်ပြောသော်လည်း မရ။ နှေးလုံကုရီမှာ သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အန်ဂျလာ ကလပ်တွင် အသင်းဝင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ တုန်နော့ချဘုရားရဲ့ရွာ၏ မျက်နှာဖုံးဆို လျှင်လည်း မိမား။ အခုလောလောဆယ် နှေးလုံကုရီသည် အသည်းရောင်ရောဂါ ဖြစ်နေသည်။ ကေမရွန်သည် ကုတ်အင်္ကျီကော်လံများကို ဆွဲထောင်ကာ လည်ပင်းကိုလုံအောင် ဖုံးလိုက်ပြီး ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ် လျက်ရှိသော လေထုကိုရင်ဆိုင်၍ အိမ်မှထွက်သွားပါသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်တော့မသိ။ အပြင်မှ လေတိုက်သံကို ကြားနေရ သော ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေမိ၏။ နောက်တစ်နာရီ အကြာတွင် ဒေါက်တာကေမရွန် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ပူပန်နေ ခဲ့သည့်အတိုင်း အဘိုးအို၏ အခြေအနေမှာ မလှမပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနွမ်း ကာ ပင်ပန်းမောဟိုက်လျက်ရှိ၏။ သို့တစေလည်း သူကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း စကားကို အားပါးတရ ပြောနေသည်။

‘ပြဿနာကတော့ ပြေလည်သွားပါတယ်၊ အဖြစ်ကို ငါကရှင်းပြ လိုက်တော့ နှေးလုံ ကျေနပ်သွားတာပဲ၊ မနက်ဖြန်မနက် တစ်ခေါက်ထပ် သွားရဦးမယ်၊ ငါ့ကို မမေ့အောင် သတိပေးပါဦးကွာ”

သူသည် မီးဖိုအနီး၌မီးလုံရင်း ရုတ်တရက် ချောင်းဆိုးလာသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ‘ငါအပေါ်တက်တော့မှ ကောင်းမယ်ထင် တယ်ကွာ’ ဟု ဆိုသည်။

သို့သော်လည်း အခန်းတံခါးဆီသို့ မရောက်မီ လမ်းတစ်ဝက်တွင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နှုတ်ကိုဖိထားပြီး အသက်ကိုလျင်မြန်စွာ ရှူလျက် ရှိ၏။

ပါးစပ်မှ တစ်ချက်မျှ ရေရွတ်လိုက်သည်။ “ငါ့ကို ဒုက္ခ ပေးပေးနေ တာ ဒီနေရာပဲ” ကျွန်တော် သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှားရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း အပြစ်တင်၍မဆိုး။ သူ့ကို ဟန့်တားနေသည့်ကြားမှ ပင် ကျွန်တော်သည် သူ့အား သူ့အိပ်ရာပေါ် ရောက်သည်အထိ တွဲ၍ပို့ပေး သည်။ အဝတ်များကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပင် လဲဖယ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်မည်ဟု ပြောသည့်အခါ လက်မခါ။ သို့သော်လည်း ဆေးတိုက်သည့်အခါတွင်မူ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြု။ ကျွန်တော်သည် သူ့အိပ်မော ကျသွားသည်အထိ ထိုင်စောင့်နေပါသည်။ မနက်ဖြန် နံနက်ဆိုလျှင် သူ ကောင်းသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည်။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကေမရွန်၏ အခြေအနေ သည် ကောင်းမလာပါ။ နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ကျွန်တော် သူ့အခန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့တွင် အဖျားဝင်နေပြီ။ အသက်ရှူပုံကလည်း မြန်လွန်း လှ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ချောင်းတဖွပ်ဖွပ်ဆိုးသည်။ ဆိုးသည် ချောင်း ကပ်တပ်တပ်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်လွတ်ထား၍ မဖြစ် တော့ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ ရင်ဘတ်ကို ကျိကျန်နဲ့ ခမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါ။ ကေမရွန်တွင် လွှာနန်းနန်းယားဟူသော အဆုတ် ရောင်ရောင် ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖြစ်မှန်ကို သိနေ သည်ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာကေမရွန်၏ မျက်လုံးများသည် စိတ်ထိခိုက်သည် အရိပ်အငွေ့များ ဖော်ပြနေကြပါသည်။

‘ညာဘက်အဆုတ်မှာ မဟုတ်လား’ ဟု သူကမေးသည်။ ကျွန်တော် က အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေသည့်အခါ ‘အင်း၊ ငါတော့ ဒီဟာနဲ့ပဲ ကိစ္စ ချောမယ်ထင် တယ်’ ဟု ရေရွတ်သည်။

ဤအရေးပေါ်ကိစ္စနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ကျွန်တော်သည် ပြေပြေ လည်လည် ဖြစ်သွားစေရန်အတွက် ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေသမျှ အားများကိုသာ အသုံးပြုသည်။ တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် ဂလက်စကုမြို့ပေါ်ရှိ “လင့်လတ်တား” ဆေးဆိုင်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ဆေးခန်းသည် နယ်မြေ ဆေးဝါးကုသမှုလုပ်ငန်း အေဂျင်စီအဖြစ်လည်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေသော ဆေးဆိုင်ဖြစ်၏။ သူတို့ အကူအညီဖြင့် ယာယီအစားထိုးနိုင်မည့် ‘ဖရေဇာ’ အမည်ရှိ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကူးလိုက်သည်။ ဖရေဇာသည် ထိုနေ့မွန်းလွဲ ပိုင်းမှာပင် ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။

လက်ရှိ အခြေအနေအရ ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်းလုပ်ငန်းများနှင့် အလွမ်းဝေးသည့် ရပ်ကွက်များမှ လူနာများအား သွားရောက်ကုသရေး လုပ်ငန်း များကို ဖရေဇာအား လုံးဝလွှဲထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားရ သည့် လူနာများကိုမူ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ယူ၍ ကြည့်ရှုကုသပေး သည်။ ကျွန်အချိန်များတွင်မူ ကျွန်တော်သည် ကေမရွန်အား လုံးဝတာဝန်ယူ ၍ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါသည်။

ကေမရွန်၏ရောဂါ အမြန်ဆုံးသက်သာပျောက်ကင်းသွားစေနိုင် သည့် နည်းလမ်းဟူ၍ မရှိနိုင်သော အခြေအနေကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ နားလည်နေပါသည်။ ထိုခေတ်အခါက ဆာလ်ဖာနီဆိုက်၊ ပင်နယ်စလင်နှင့် ရောဂါဝိုးသတ်ဆေးစသည် တူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် အစွမ်းထက်မြက်သော ဆေးဝါးများ မပေါ်သေးပါ။ ခွဲကပ်နေသည့် နမိုးနီး ယားရောဂါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများအတွင်း၌ ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်လာအောင် ပြောင်းလဲသွားတတ်သည့်ဖြစ်ရာ ယင်းပြောင်းလဲမှုများ တန် ရပ် သွားအောင် အမြန်ဆုံးပြုလုပ်ပေးနိုင်သည့် ဆေးစွမ်းကောင်းများကလည်း မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ဤရောဂါဖြစ်လျှင် ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းမျှ သေကြေပျက်စီးလောက်အောင် ဆိုးရွားသည့်ရောဂါ ဖြစ်၏။ ရောဂါဖြစ်ပြီ ဟောဆိုလျှင် ကိုးရက်မှ ဆယ်ရက်အတွင်း မှန်မှန်တက်လာတတ်ပြီး လူနာ၏ အခြေအနေသည် သိသိသာသာ ဆိုးရွားလာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် အစိုင် အခဲဖြစ်သော အဆုတ်သည် အရည်ပျော်ကာ အစအနုများအဖြစ်သို့ ပြောင်း သွားတတ်၏။ ထိုအဆင့်သည် လူနာအတွက် အဆိုးရွားဆုံးသော အဆင့် ပေတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏တာဝန်သည် ကေမရွန်အား သူ့ကိုကြံ့ခွာ

အဆိုးအကောင်းကို အဆိုးအပြတ်ပေးနိုင်မည့် ရက်များကို ကျော်လွှား
ဖြတ်သန်းနိုင်အောင် ဆွဲထုတ်ပေးရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင်မူ
ကျွန်တော် အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ကေမရွန်သည် အထဲမှ
နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့တစေလည်း သူသည်
အခုအချိန်ထိ ဖျတ်လတ်တက်ကြွကား ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိနေသေးသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့ကြောင့်တော့ စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ ငါ့လူရာ’ ဟု သူက ရယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်းပြောသည်။
“သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မမာမကျန်းဖြစ် ရင် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ
မင်း လေ့လာခွင့် ရတာကွ၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရတာဟာ မင်းအတွက်
ကံကောင်းတယ်လို့မှတ်” ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ဖြစ်အောင်
ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ မီးဖိုထဲ တွင် မီးတောက်မီးလုံများသည် တထန်ထန်တည်းညီး
တောက်လောင်လျက် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် အားလုံးနေသားတကျနှင့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှ၏။ နောက်တစ်လမြို့မှ ငှားထားသော သူနာပြုဆရာမသည်
ခုတင်ခြေရင်း၌ရပ်ကာ အသင့်အနေအထား၌ရှိနေသည်။ လှုပ်သင့်လှုပ်ထိုက်တာ
မှန်သမျှအားလုံး လုပ်ပေးထားရုံမျှမက နောက်ထပ် လိုအပ်လာပါကလည်း
လုပ်ပေးရန်အသင့် ရှိသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဒေါက်တာကေမရွန်အား
ဤရောဂါ၏ ဘေး အန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးရလိမ့်မည်။
မိပြစ်မနေ လုပ်ပေးရမည့် တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဤပုံစံနှင့် သုံးရက်တိတိ ပြဿနာအထူးအထေမရှိဘဲ ကုန်လွန် သွားခဲ့သည်။
အခြေအနေမှာလည်း ပုံမှန်ပင်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း လေးရက်
မြောက်သောနေ့တွင် လုံးဝမမျှောလွင့်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် လူနာ၏ အခြေအနေ သည်
ရုတ်တရက် ချက်ချင်းအဆိုးဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ လူနာ၏ အပူချိန်ကို
တိုင်းကြည့်သည်။ သွေးခွန်နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် တွင်
သောကဝင်လာပါသည်။ ထိုသောကကို ကျွန်တော်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သော် လည်း
ကြောက်စိတ်ကတော့ ပျောက်မသွားပါ။ ကျွန်တော် ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုး
လူနာကိုစောင့် ရှောက်သည်။ ထိုညတစ်ညလုံးနှင့် နောက်တစ်ည။ တစ်ညလုံး
ကျွန်တော် လူနာ၏အနားမှမခွာ။ ဆက်လက်တိုးလာမည့် ရောဂါ အခြေအနေကို
ဟန့်တားပိတ်ပင်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသည်။

ဤကြားထဲမှပင် ခြောက်ရက်မြောက်နေ့တွင် ကေမရွန်၏ အခြေ အနေသည်
ပို၍ဆိုးလာသည်။ ချောင်းဆိုးသည့်အခါတိုင်း ဆီးသီးခြောက်ရောင်
အရောင်မည်းမည်း ချွဲသလိပ်များ ပါဝါလာသည်။ ထိုညတစ်ညလုံး ကောင်း
စွာမအိပ်။ အိပ်ရာထဲကတွင် တုလူးလူး တလိမ့်လိမ့်။ ခုနစ်ရက်မြောက် နေ့တွင်မူ
ကျွန်တော်သည် ဂလက်စကွီမြို့မှ ဒေါက်တာဂရီးယားထံ ဖုန်းဆက် ချ
ဆေးနှေးတိုင်ပင်သည်။ ဂရီးယားသည် အဆုတ်နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါ
များအတွက် စကော့တလန်နိုင်ငံတွင် ထူးခြားထင်ရှားသော ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်
သည်။ ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဒေါက်တာဂရီးယားသည် သူပြောထားသည့်
အချိန်တိုင်း အတိအကျရောက်လာသည်။ လူနာ၏ ရောဂါအခြေအနေ
ဆိုးရွားနေချိန်မှာပင် သူစမ်းသပ်ပုံမှာ စနစ်ကျပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းလှ
သဖြင့် စိတ်မူ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းအားကျမပါသည်။ သူသည် လူနာ၏ အခြေ
အနေအရပ်ရပ်ကို သေသေချာချာ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စစ်ဆေးကြည့်ခြင်းဖြစ် ၏။
ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်၏ ရောဂါစစ်တမ်းထုတ်ပုံနှင့် ကုသပုံများ မှန်ကန်သည်ဟု

ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သက်သာပျောက်ကင်းဖို့ကျတော့ သူ့အာမ မခံ။ လူနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ သဘောထားကို ကျွန်တော်ကမေးသည့် အခါ ခေါင်းယမ်းသည်။

သူသည် နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာစေ့ပြီး လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ဒေါက်တာကေမရွန်သည် အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်ပြီ။ အလုပ်၏ ပင်ပန်းမှု ဒဏ်များကို ခံလာခဲ့ရသည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူ့တွင် အားအင်ကုန်ခန်းသလောက် နီးပါးဖြစ်နေပြီ။ ဤအချိန်မျိုးတွင် အဆုတ်ရောင် ရောဂါ ဝင်လာသောအခါ ရောဂါ၏ဒဏ်ကို ကြုံကြခံနိုင်သည့် ကိုယ်ခံအား မရှိတော့။ သွေးကလာပ်စည်းများကလည်း ပျက်စီးလျက်ရှိ၏။ ဤကြားထဲ ဘယ်ဘက်အဆုတ်ပါ ရောင်လာသဖြင့် ရောဂါအခြေအနေသည် ပို၍ဆိုးလာ ရသည် စသည်ဖြင့် သူက တွက်ပြသည်။ လက်ရှိအခြေအနေအရဆိုလျှင် ကျွန်တော် ယခုသုံးနေသည့် ကုထုံးကုနည်းအတိုင်း ဆက်လက်ကုသွားရုံမှ တစ်ပါး အခြားလုပ်စရာလမ်းမရှိ။ လိုအပ်သည့် အခါများတွင် စိတ်ရိုးနှိုင်း ဆေးထိုးပေးခြင်း၊ အောက်စီဂျင်ပေးခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ရောဂါဒဏ်ခံနိုင်သည့် အားများရရှိအောင် လုပ်ပေးပါဟုလည်း သူက အကြံပြု သည်။

ပါမောက္ခဂရီးယား ပြန်သွားသည့်အခါ ဧည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက် တည်းရပ်နေမိသည်။ ပါရဂူပြောသွားသည့် စကားများ၏ ဆိုလိုရင်းကို နားလည်သဘောပေါက်နေမိသည်။ ဒေါက်တာကေမရွန်တွင် ခံနိုင်ရည်အား လုံးဝကျဆင်းသွားပြီ။ ဤအချက်ကိုမြင်လာသော ကျွန်တော်သည် စိတ်ဆင်းရဲ မှုကို အပြင်းအထန်ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော်အပေါ် သူပြုခဲ့သည့် ငွေကျေးဇူးတရားများကို ကျွန်တော်သတိရမိသည်။ ကျွန်တော်အပေါ် သူထား ရှိခဲ့သည့် ကြင်နာမှု၊ ချစ်ခင်လေးစားမှု စသည်များကို သတိတရရှိလာသော အခါ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းရပါသည်။ လူနာ၏အခြေအနေသည် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်းမရှိဘဲ ရှိစွဲ ရက်မြောက်နေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြုစုကုသမှုကို ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုး အားပေးလုပ်သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း အား နည်းလာနေသော လူနာတွင် အားအင်ပြန်လည်ရရှိလာရေးအတွက် အပြင်း အထန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ အဘိုးအို ၏ ရုပ်လက္ခဏာသည် ယိုယွင်းပျက်ပြားလာသည်။ ရောဂါကို ခုခံတွန်းလှန် နိုင်သည် အားအင်သည် မရှိသလောက် နည်းပါးလာသည်။

ကေမရွန်သည် အိပ်ရာထက်တွင် ငြိမ်ဆိတ်စွာလွဲနေသည်။ မျက်လုံး များက မပွင့်တပွင့်။ အသက်ရှူပုံကမမှန်။ အောက်စီဂျင်ဘူးမှ လာနေသည့် လေကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ပြင်းထန်စွာရှူသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထူထူ ထောင်ထောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဘာဆေးပဲထိုးထိုး၊ ဘာဆေးပဲတိုက်တိုက်၊ တုံ့ပြန်မှုမလာ။ ကျွန်တော်က အားပေးစကားများပြောနေသော်လည်း သူ့ကြား ဟန်မတူ။

သူတို့၏ ဆရာဝန်ကြီး အပြင်းအထန်နေမကောင်းဖြစ်နေသည် ဟူသောသတင်းသည် တစ်ရွာလုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသ များနှင့် မြို့ပေါ်မှသတင်းမေးခြင်းများနှင့် ကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းလာ များသည် အာဒင်ဂေဟာသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တုဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာနေသည်။ စိတ်ထိ ခိုက်လျက်ရှိသော ဂျက်နက်သည် ညိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် အိမ်ထဲတွင်

အေးအေးသာသာ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေပါသည်။

ထို့နောက် ကိုးရက်မြောက်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် သည် တစ်နေ့ခင်းလုံး လူနာအနီး၌ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာ ပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း အားအင်ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းနေသော ကေမရွှန်၏အဖြစ် ကိုကြည့်ကာ စိတ်နှလုံးထိခိုက်ကြွေကွဲပါသည်။ အေးမြသော ဆောင်းရာသီ ၏ နေဝင်ဖျိုးဖျာအချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့လိမ့် မည်မဟုတ်။ အမှောင်ရပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ကျရောက်လာ နေသည်။ အမှောင်ရပ်များနှင့်အတူ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ကျရောက် လာနေသော သေခြင်းတရားသည် အလွန်အင်အားချည့်နေသော ရုပ်ခန္ဓာထက်သို လွှမ်းမိုး ဖုံးအုပ်တော့မည့်ဟန် ပြင်နေသည့်ဟုထင်ရသည်။ အခုအချိန်တွင် ကေမရွှန် သည် သတိရနေသည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေသည့် အရပ် လက္ခဏာများကိုပင် မြင်တွေ့နေရသည်။ သူသည် အားယူပြီး ခေါင်းကိုလှည့် သည်။ စကားပြောလိုသည် အရပ်အခြေည်ပြသည်။

‘အလကားပါပဲ သူငယ်ရယ်’ ဟု တိုးတိုးသာသာကလေးပြောသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ဘဝဆုံးပါပြီ’

ကျွန်တော် စကားပြန်မပြောနိုင်ပါ။ အကိုကျိတ်၍ လက်သီးနှစ်ဖက် ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားမိသည်။ ဦးခေါင်းကို အပြင်းအထန်ယမ်းလိုက် မိသည်။ ကေမရွှန်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပိတ်ထားသည်။ ဘဝတစ်ခု နိဂုံးချုပ် သွားခြင်းပေတည်း။

ငြိမ်တိတ်လျက်ရှိသော ထိုအခန်းထဲ၌ ကျွန်တော် မည်မျှကြာအောင် ထိုင်နေမိပါသနည်း။ ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါ။ ဂျက်နက်ကတော့ အခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၏ မီးတောက်သည် တလက်လက်။ ထို့နောက် အေးမြသောလေနှင့်အတူ မျော့ပါလာသည့် ခေါင်း လောင်းသံ။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဆရာဝန်အဘိုးကြီး၏ အလောင်းကို ရွာ သုသာန်တွင် မြှုပ်နှံသည်။ ကျွန်တော် သူနှင့်နေခဲ့ ရသည့် ကာလအတွင်း သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများအကြောင်းကို လုံးဝမပြောခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော်လည်း ယခုအခါ သူ၏ အသုဘအခမ်းအနားသို့ သူတူနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ ဇနီးများ လာကြသည်။ အလွမ်းကွာဝေးသော မြောက်ပိုင်းဒေသ မြို့တစ်မြို့မှ လာကြ ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးဟန်ပြကြသော်လည်း ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက် လာသည့်အခါ တကယ့်ပုံပုံလေ့များနှင့် တူလှပါသည်။

ပိုင်ဆိုင်လိုလှသောစိတ်ဖြင့် လောဘရမ္မက်ချောင်းချောင်းထွက်လျက် ရှိကြသည့်ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာကေမရွှန်၏ ဘဏ်စာအုပ်မှအစ သေသွားသူ၏ အခန်းထဲရှိပုံရိတ်မှ အကိုချိတ်မကျန် သိမ်းဆည်းယူဝင်ကြသည်။ အိမ်ထဲတွင် ထောင့်ကြိုထောင့်ကြားမကျန် ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြသည်။ ဂျက်နက်နှင့် လူနာ များနှင့်ပါ ကတောက်ကဆဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆေးဝါး ကုသများ ခိုးယူသည်ဟု စွပ်စွဲလိုသောသဘောပြကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့သည် ဒေါက်တာကေမရွှန်၏ တရားဝင်အမွေ ဆက် ခံနိုင်သည့် သူများဖြစ်ကြသည်။

မဟုတ်ပါလော။ လပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဒေါက်တာ ဂေမရွန်၏ ဆေးဝါးကုသမှု လုပ်ငန်းကို ရောင်းပစ်လိုက်ကြသည်။ နောက်ဝယ် သူက လုပ်ငန်းကိုဆက်ခံသည်။

ရွာထဲမှ လူအများအပြား ကျွန်တော်အား ရွာတွင်ဆက်နေပြီး နောက်ရောက်လာသည့်ဆရာဝန်နှင့်အပြိုင် ဆေးကုသမှုလုပ်ငန်းလုပ်ရန် ဇွတ် တိုက်တွန်းကြသည်။ ဂျက်နက်အား အိမ်ဖော်အဖြစ် ဆက်၍ထားပါဟုလည်း အကြံပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်အဖို့ ဒေါက်တာဂေမရွန် မရှိတော့သည့်အချိန်မှစ တန်နော့ခဘရေးရွာအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်အမျှင် တန်းလိုစက် မရှိတော့ပါ။

ဆောင်းဥတုတစ်နှုတ်တွင် ကျွန်တော်သည် တန်နော့ချဲ့ဘရေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ လေတရွေးမှူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လမ်းခွဲဘူတာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော်ရောက်လာ သည့်နေ့ကလုပ်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက် သွေလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှလုံးသားလောက် မည်သည့်အရာ မှ အထီးကျန်နိုင်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဤအထီးကျန်နိုင်မှုသည် ဆောက်တည်ရာမရှိနိုင်လောက်သည့် စိတ်အားငယ်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ကျွန်တော်အား ချုံသသိမ်မွေ့ စွာဖြင့် ဖျောင်းဖျာအားပေးမည် လူကို တမ်းတသော စိတ်သည် ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထလျက်ရှိပါသည်။

လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ဖို့ စဉ်းစားထားသည့် အရာအားလုံးသည် အခု လောလောဆယ်တွင် ကွယ်ပျောက်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲကို အောင် မြင်သွားပြီဖြစ်သော မေရီသည် ဂလက်စကိုမြို့နှင့် မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာ တောပိုင်း ဒေသရှိ မိဘများထံ သွားရောက်နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် မေရီထံ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ တွေ့လျင်တွေ့ ချင်းပင် သူ့လက်များကို အမြတ်တနိုး ဆုပ်ကိုင်ထားမိပါသည်။

‘မေရီ၊ လောလောဆယ်တော့ မောင်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိသေးဘူး၊ ရှေ့အလားအလာကလဲ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ငွေကြေးလဲ မပြည့်စုံဘူး၊ မောင်မှာ အကြွေးတောင် ပေါင်သုံးဆယ် တင်နေသေးတယ်၊ မင်းကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် ထားနိုင်တဲ့အခြေအနေလဲ မရှိသေးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသိတဲ့တိုင်းပဲ၊ မောင်က ကက်သလစ်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်၊ မင်းက စည်းကမ်းအင်မတန်ကြီးတဲ့ ပရိုတက်စတင့်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်၊ မင်းမိ ဘာတွေကတော့ မောင်နဲ့ဘယ်နှည်းနဲ့မှ သဘောတူကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင် ကို တာဝန်မဲ့တဲ့လူဆိုးတစ်ယောက်လို့ ပြောကြမှာသေချာတယ်၊ မောင် အခြေအနေကတော့ မျှော်လင့်ချက်လုံးဝမရှိသလောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မောင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက် လက်တွဲမယ်ဆိုရင် တွဲလို့ရနိုင်ပါတယ်၊ မောင်အနေနဲ့ အလုပ်ကတော့ မကြာ ခင် ရမှာပါ။ အဲဒီတော့ မောင်ကိုလက်ထပ်စေချင်တယ်၊ သိပ်ပြီး စဉ်းစား မနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ လာမည့်အပတ် တစ်ရက်ရက်မှာ မောင်နဲ့လက်ထပ် ပါလား’

မေရီက စကားတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောပါ။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားလေး တစ်လုံးမျှပင် ထွက်မလာပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်လိုချင်နေသည့် အဖြေ ကို သူ၏ကြည်လင်ဝင်းလဲ့သော ချစ်စရာမျက်လုံးအစုံတွင် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်နေပါသည်။

*****

ဇနိဝါရီလ၏ တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရောင်းတမ်းဝတ်စုံ အသစ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် မီးခိုး ရောင်ဝတ်စုံအသစ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ဦးတို့သည် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ကာဒ်စစ်မှ ခွန်ဒါ တောင်ကြားဒေသတွင် မီးရထား၏ ညစ်ထေးထေး မှုန့်ကုပ်ကုပ် တတ်ယ တန်းတွဲ ထိုင်ချပြတင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ ဇေးမျှော်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။ လက်ထပ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်တော် ဇနီးနှင့် ကျွန်တော်သည် စကော့တလန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ခရီးသွားနေခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့သည် ကာလစလီနှင့် ရှရစ်ဘူရီးတွင် ရထားပြောင်းစီးခဲ့ကြရ၏။ တောင်ဝေလ်နယ်သို့ အရောက်သွားရမည့် ဤခရီးရှည်ကြီးတွင် ယခုအဆင့်သည် နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် မည်မည် မပြေမပြစ်နိုင်လှသော တောတောင် ရေမြေများတည်ရာ ဤအရပ်၊ ဤဒေသ၌ အစပြုရမည့် ဘဝခရီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေ ကြပါသည်။

မီးရထားနှင့် ရထားလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မည်းနက်သော တောင်တန်းကြီးများတွင် မြူများဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ သတ္တုကြို လုပ်ငန်းမှ စွန့်ပစ်ထားသော ချော်မြူပွများသည် တောင်နှစ်ရပ်များပေါ်တွင် အစုလိုက်၊ အပုံလိုက်။ ယင်းတို့အပေါ်ရှိ အစာရေစာ မရရှိသလောက်ဖြစ်နေသော မြေ ကွက်များပေါ်တွင်မူ ပိန်ခြောက်ခြောက်သိုးများသည် လှည့်လည်သွားလာ နေကြသည်။ ကြိုလိုသေးကွေးလှသော သစ်ပင်များသည် တစ္ဆေသရဲများ ရပ်နေသည်နှင့် တူလှ၏။ ရထားလမ်းကွေ့တစ်ခုအရောက်တွင် သတ္တုအရည် ကြိုစက်ရုံဆီမှ နီရဲရဲမီးတောက်ကြီးတစ်ခုသည် လင်းခနဲပေါ်လာသည်။ ထိုမီးရောင်နှင့်အတူ ကိုယ်အထက်ပိုင်းဗလာဖြစ်နေသော အလုပ်သမားတစ်စု လက်များမြှောက်၍ ထူရန်ရိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် မြင်ကွင်းသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ဖျတ်ခနဲငြိမ်သွားသည့် မီးရောင်နှင့် အတူ ဖျတ်ခနဲပင် ပျောက်သွားသည်။

ကျဆင်းလာပြီဖြစ်သော အမှောင်ထုသည် ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေ တောတောင်၏ ထူးဆန်းမှုနှင့် ချောင်ကျမှုများကို သရုပ်သကန်ပေါ်အောင် ဖန်တီးပေးနေသည်နယ် ရှိသည်။ နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် မီးရထားသည် တောင်ကြားဒေသ၏ ခရီးလမ်းဆုံးဖြစ်သော ထရီဂျင်နီမြို့ ဘူတာသို့ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ လိုရာခရီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ ရလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် လက်ဆွဲအိတ်များ ဆွဲကာ မီးရထားပေါ်မှ အရင်ဆုံးခနဲဆင်းလိုက်ပြီး ဇနီးသည်၏ လက်ကို လှမ်းဆဲကာ ရထားပေါ်မှ ချပေးလိုက်ပါသည်။

ဘူတာထွက်ပေါက်သို့ရောက်သည့်အခါ နှစ်ယောက်သား ယောင် လည်လည်ဖြစ်ကာ ရပ်နေကြရသည်။ ကျောက်မီးသွေးတိုင်းမှ အရာရှိတစ်ဦး တလေ လာကြိုလမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း မတွေ့သဖြင့် စိတ်ပျက် လက်ပျက်

ဖြစ်ရပါသည်။ ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေသော လူနေအိမ်များကိုကြည့် ကာ ပို၍စိတ်ပျက်လာသည်။ အတန်းလိုက် တည်ရှိနေသော ကျောက်မီးသွေး တွင်း အလုပ်သမားများ၏ နေအိမ်များသည် အရပ်ဆုံးအကျည်းတန်လှချေ သည်။ ပြန်ကျနေသောလူနေအိမ်များတွင် ခရစ်ယာန်ဝတ်ကျောင်းကလေး များနှင့် စားသောက်ဆိုင်များကို ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ မြင်တွေ့ နေရ၏။ ကျောက်မီး သွေးတွင်းမှ ထွက်သမျှမြေကြီးများနှင့် အညစ်အကြေးအမှိုက်သရိုက်များသည် ဟိုတစ်ပုံ သည်တစ်ပုံ။ မြို့များနှင့် မီးခိုးငွေ့များသည် တလူလူလွင့်ကာ အဆောက်အအုံများထက်တွင် ယှက်သန်းရွေ့လျားနေကြသည်။ ကျွန်တော် သည် အရွှင်သောနှလုံး၊ မပြုံးနိုင်သည့် မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော် ဘဝခရီး၏ ရှေ့အလားအလာကို တွေးနေမိသည်။ တန်ခိုးခွင့်တရားရှာမှု မြတ်ခင်းပြင် များနှင့် တောင်ကြားကလေးများသည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်သွားကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ အမှတ်မထင် တမ်းတမ်းတတဖြစ်မိပါသည်။

လမ်းမသိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာထွက်ပေါက်အနီး၌ ယောင်လည်လည်ဖြစ်ကာ ရပ်နေကြ ရပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဥဩသံ စူးစူးရှိရှိ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းဘက်မှ တန်းစီ၍လာ နေကြသော အလုပ်သမားများကို မြင်ကြရ၏။ အသားအရောင်များက ဝါတာ တာ၊ ဖျော့တော့တော့၊ မီးသွေးမှုန့်များနှင့် ချွေးများရောထွေးကာ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေကြသည်။

ဦးထုပ်ရှေ့၌ တပ်ဆင်ထားသည့် မီးလုံးများသည် တလက်လက်။ အလုပ်သမားတစ်ဦးထံ ကျွန်တော်ချဉ်းကပ်ပြီး ဆရာဝန်အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ ဟု မေးသည်။ သူက ကျွန်တော်အားကြည့်ကာ ဝေးလနယ်ဘာသာစကား ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော် သူပြောသမျှ ဘာမှန်းမလည်။ နောက်တစ်ဦး ကို သွားမေးပြန်တော့လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် စကားကိုနားလည်သော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော်တို့အား အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးသည်။ အိမ်မှာ သာမန်ကျောက် မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားတစ်ဦးနေထိုင်သည့် ကော့တိတ်ချ်အိမ်ကလေး ဖြစ်၍ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အခန်းနှစ်ခန်းသာပါသည်။ အိမ်ဘေးတံခါးဝအနီးရှိ ရေပုံပုံရေသွေးများစီးဆင်းနေသည့် ရေမြောင်းတစ်မြောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အား ဆီးကြိုလျက်ရှိပါသည်။

အိမ်စောင့်မိန်းမကြီးသည် အရပ်ပုပု၊ တုတ်တုတ်နိုင်နိုင်နှင့် ဆံပင် နက်နက်၊ ထူထဲသောမျက်ခုံးမွေးများသည် ဆက်နေကြသည်။ အထက် နှုတ်ခမ်းတွင် မှုံတစ်လုံးရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မိစ္ဆာကိစ္ဆာဝပ်ပါဟု မိတ်ဆက် သည်။

ကျွန်တော်အား အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားပြီး အိပ်ခန်းကိုပြသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းကိုပြကာ ရေကို အပြင်ဘက် ရေတွင်းမှသာလျှင် ရနိုင် ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာစသည်တို့မှာ အားလုံး နောက်ဖေး ခွံသာရှိကြပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ထားခဲ့ပြီး ထွက် သွားသည်။

‘သိပ်တော့မဆိုးလှပါဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှ ဟန်လုပ် ၍ ပြောသည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မဆိုးလှပါဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေကြရတာပဲ’

‘ဒါပေါ့မောင်ရယ်’

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောရလိမ့်မယ်’ ဟု ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ပြောမိသည်။ သူတို့ပြောသလို သန့် ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေမယ့် နေရာထိုင်ခင်းဆိုတာကတော့ မောင်မမြင်မိတာအမှန်ပဲ”

ထရီဂျင်နီ ကျောက်မီးသွေးကမ္ဘာဏီမှ ကြော်ငြာကို လန်ဆက်သတင်း စာထဲ၌ တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကြော်ငြာအရဆိုလျှင် ကမ္ဘာဏီမှ ခန့်ထား မည့် ကျန်းမာရေးအရာရှိသည် တစ်နှစ်လျှင် လစာငွေပေါင် (၅၀၀)နှုန်း သာမက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်မည့် နေရာအိမ် ကိုပါ ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ခင်းထားသည့် အစုတ်အပြုံ ဖယောင်းတိုင်ပုဆိုး၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေသော အစွပ်များစွပ်ထားသည့် ခနောနီခနောနီ စားပွဲကုလား ထိုင်များ၊ စုတ်ပြနေသော ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများ၊ ကျိုးပဲ့နေသည့် ပက်လက် ကုလားထိုင် စသည်များကို နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ စိတ် ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေမိကြပါသည်။ အထင်နှင့်အမြင်မှာ ကွာခြားလျက်ရှိ ၏။ ဝေလနယ်ကို စိမ်းလန်းစိုပြည်ပြီး အစာပေါများသည့် စားကျက်မြေများ နှင့် နေချင်စဖွယ် သပ်ရပ်လှပသော ကော့တင်ချီတိုက်အိမ်ကလေးများ တည်ရှိရာမြေအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအတွက် နတ်ဘုရားနန်းတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုပင် တွေးတော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြ၏။ ယခု မြင်တွေ့နေရသည့်အတိုင်းဆိုပါမူ ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မချိပြီးပြီးမိကြပါသည်။

ထို့နောက် ဘေးဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ဝင်ရာ တံခါးပေါက်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးဆီသို့သွား၍ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တကျိကျိအော်မြည် ကာ ပွင့်သွားသည်။ အတွင်းဘက်တွင် ကြောင်အိမ်တစ်လုံးနှင့် ထိုကြောင် အိမ်ပေါ်မှ လိမ့်ကျကာ ကြမ်းပေါ်၌ ပြန်ကျနေသည့် ဝိစက်ပုလင်းလွတ်များ။ ကျွန်တော် အရင်က နေသွားခဲ့သောဆရာဝန် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် ပုလင်းလွတ် များဖြစ်၏။ ထိုဆရာဝန်မှာ အရက်အလွန်အကျွံ သောက်သူဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး တွင် စိတ်မမှန်သောအခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ရသည်ဟု နောင်အခါ တွင် ကျွန်တော်တို့ သိကြရပါသည်။ နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်၏ သနားစရာဇနီးသည် အားတင်းထားသောစိတ်ကို လုံးဝလျော့ချလိုက်ပုံရ၏။ သူသည် သူ၏လက်ဆွဲသေတ္တာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်နေပါသည်။

အခုလို အရေးကိစ္စ မျိုးကို ပြုပြင်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသောနည်း လမ်းမှာ အစား ပင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသားညပ်ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်မလွဲ၍ စားစရာထိုက်လာမည့်ပုံမပေါ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ဇနီးသည်ကို မီးဖိုခန်းထဲမှဆွဲခေါ်ပြီး အပြင် သို့ ထုတ်လာခဲ့ပါသည်။

ထရီဂျင်နီတွင် စားသောက်ဆိုင် ကြီးကြီးမားမားမရှိပါ။ ဤအရပ် ဒေသမျိုး၌ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း လိုက်လံရှာဖွေနေမည်ဆိုပါက အရူးတစ်ယောက်ဟု အခေါ်ခံရဖို့သာရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုတ်မှထွက်လာခဲ့သည် ခပ်နုနုစားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို အမှတ်မထင် မြင်ခဲ့ သည်။ ဘိုင်ခပ်ကျကျ ကျောင်းသားဘဝက အမြဲတစေ ဝင်ခဲ့ထွက်ခဲ့၊ စားသောက်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုင်မျိုးဖြစ်၏။ ငါးကြောနှင့် အာလူးကြော်လောက်သာ ရနိုင်သော ဆိုင်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည်။ ငါးကြောနံ့များ သင်း သင်းမွေးနေသည်။ ကျောက်မီးသွေးမှုန့် များ အလူးလူးဖြစ်နေသည် ဖောက်သည် မည်းမည်းများလည်း ဝင်လာမခဲ။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာသည် ပူပူနွေးနွေးနှင့် အနံ့ အရသာရှိသဖြင့် စားသောက်ရသည်မှာ ကျေနပ်ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အတွေ့ အကြုံအရဆိုပါက အလုပ်ကြမ်းသမားများ စားသောက်သောဆိုင်သည် ဆိုင်ကောင်းဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အစားဝင်သွားသည့်အခါ ဘဝသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် သာသာယာယာ ပြန်၍ ဖြစ်လာပါသည်။

“မောင်တော့ ကုမ္ပဏီရုံးကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ဦးမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

‘မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ မေရီတို့နှစ်ယောက် ခရီးရှည်ကြီးလာခဲ့ရလို့ သိပ်ပင်ပန်းနေကြတာ၊ စားသောက်ပြီးရင် အိပ်ရာဝင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

သူ့စကားသည် အနှောင့်အသွားမလွတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ တွေးလိုက်လျှင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်နေသည်။ မေရီသည် သူ့စကား သူပြန်တွေးကာ ရှက်စိတ်ဝင်သည်။ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းနီရလာသည်။ သို့သော်လည်း ရှက်စိတ်ကိုဖြေသည့်သဘောဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြော သည်။ “မို့ ရာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာခင်းတွေကလဲ လောလောလတ်လတ် လျော်ဖွတ်ထားပုံပါပဲ”

‘ချစ်ရယ်...’ဟု ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် လေသံ ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကောင်တာနောက်မှနေ၍ ဆိပ်ညပ်တစ်ချောင်းဖြင့် သွားကြားထိုးကာ ကျွန်တော်တို့အား စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေသည့် ဝေးလံနယ်သူ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးကိုပင် ဂရုမပြုမိတော့ပါ။ မင်းဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ အရရင့်ဆုံးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလားကွယ်၊ တကယ်လို့သာ မင်းဟာ မင်းအမြဲတမ်းရနေတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသက်ပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့သာ မင်းလက်ထပ်ခဲ့ရင် မင်းရ မင်္ဂလာဦး ပျားရည်ဆမ်းခရီးဟာ မှန်တိကာလို့ ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်မယ်၊ အိတ်လီနိုင်ငံက ဖလော့ရင်စိတ်၊ ကက်ပရီတို့ ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်မယ်၊ ဒါပေ မယ် မင်းက အဲဒီလိုလူစားမျိုးကို လက်မထပ်ဘဲ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး မောင်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တယ်။ မောင်လိုလူမဲ့ တစ်ယောက်ကို လက် ထပ်ပြီး မိဘရင်ခွင်နဲ့ မင်း အင်မတန်တယ်တာမြတ်နိုးတဲ့အိမ်ကို ခွဲလာခဲ့တယ်၊ ချမ်းသာသုခဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိတဲ့ဘဝထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်၊ မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်၊

ဒါပေမယ့် မောင် ဒီအတိုင်းမနေပါဘူး။ စောင့်ကြည့် ပါ။ မောင်
မင်းအတွက်ကြိုးစားပြီး ဘဝကိုတည်ဆောက်သွားပါမယ်။ မင်း အတွက်
မောင်ဟာအောင်မြင်တဲ့ လူသစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပါ မယ်။ အိုကွယ်...
မင်းလက်ကို မရုန်းပါနဲ့။ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီး ကြည့်နေတာ မောင်ဂရုမခိုက်ပါဘူး။
သူ နားထောင်နေတော့ကော ဘာဖြစ်၊ မောင် လူချမ်းသာဖြစ်စေရမယ်။
ကျော်ကြားတဲ့လူ ဖြစ်လာစေရမယ်။ လန်ဒန်မြို့ တော်ကြီး နာမည်ကျော်
ဟာလေလမ်းထဲမှာ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားလာအောင်
လုပ်မယ်။ မောင့်အနေနဲ့ အခုလို့ မင်္ဂလာ ဦးညမှာ မင်းကို ပြင်သစ်လို့ အံတလီလို
နိုင်ငံ တွေ ဆီ ခေါ်မသွားနိုင်ပေမယ့် မောင့်ရဲ့စစ်မှန်တဲ့စေတနာနဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုတော့ မေးနိုင်ပါတယ် အချစ် ရယ်”

‘ဟေး. ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျား ဆရာဝန်အသစ်မဟုတ်လား’

စာဆန်ဆန် ကဗျာဆန်ဆန် စကားလုံးများဖြင့် အရူးထနေသော ကျွန်တော်၏
စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသံတစ်သံက ကြားဖြတ်လိုက် သဖြင့်
တုန်သွားသည်။ ဆင်နားရွက်တံခါးကို တုန်ပွင့်ပြီး ဝင်လာသူမှာ
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်နိုင်ခိုင်၊ နာခေါင်းရှည်ရှည်၊ တစ်မျက်နှာလုံးမည်းနေ
သော အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဆံပင်တိုတည်ထားသည် ဦးခေါင်း
လုံးလုံးတွင် သွားရေဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ လက်ထဲတွင် အချက်ပြ
မီးအိမ်တစ်လုံးကိုင်လျက်။ “ဟား ခင်ဗျားကိုလာခေါ်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး
ဒေါက်တာ” ကျွန်တော်က သူဝင်လာလျင်လာချင်း မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကို
ဖြေလိုက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤစကားကိုပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် သူတို့က
တွင်းကို ခေါ်လာရမယ်ပြောနေလို့ လာတာပဲဗျာ”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိသည်မှာ အမှန်။ သို့ တစေလည်း
ကျွန်တော်တို့လင်မယား ရောက်လာခြင်းကို တရားဝင် အသိ
အမှတ်ပြုသည့်သဘောပါနေသဖြင့် စိတ်ထဲက အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားပါ သည်။
ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ဇနီးအား အိမ်သို့ပြန်ပို့သည်။ နာရီဝက်ခန့် အတွင်း
အရောက်ပြန်လာခဲ့မည်ဟု သူ့အားပြောကာ အခုမှသိလာရသည့်
မိတ်ဆွေသစ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူက ပြောပြသဖြင့် သူ့နာမည်ကို
ရိုင်းစစ်ဂျိုးဟုခေါ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိရသည်။ မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး
တွင်းထဲ၌ သူအလုပ်လုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ရှိခဲ့ပြီ။ သာမန်
အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်အဖြစ်မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခုလိုရှိ မှိုင်းခွ
လုပ်သားဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား ဘာကြောင့် အရေး
တကြီး လာခေါ်တာလဲဟု ကျွန်တော်က မေးသည့် အခါ မြေအောက်
ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲ၌ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရနေသဖြင့်
ဆင်း၍ကူညီရန်ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတည်ရှိရာ ဧရိယာအတွင်း သို့
ဝင်မိကြသည်။ မီးရောင်များအောက်တွင် တလက်လက်ဖြစ်နေကြသော
မီးရထားလမ်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ရှေးဦးသူနာပြုအခန်းဆီသို့ သွားကြ သည်။
ဂျိုးက ညစ်ပတ်ပေရေပြီး ပေါက်ပြန်သော ဆေးအိတ်တစ်လုံးကို ယူ၍
ကျွန်တော်အားလှမ်းပေးသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်အား ကရိန်း တစ်ခုဆီသို့
ခေါ်သွားသည်။ ကရိန်းအောက်ဘက်တွင် သံလောင်ချိုင့်ကြီး တစ်လုံးရှိသည်။
ကျွန်တော်တို့သည် သံလောင်ချိုင့်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ကြ ရပါသည်။

လှောင်ချိုင်တံခါးပိတ်လိုက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုး အချက်ပြ သည်။
လှောင်ချိုင်သည် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ကွဲ ရွေ့လျားသွားပြီး အောက်ဘက် မြေအောက်
ပေကိုးရာအထိ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စိုက်ဆင်းသွားသည်။

အောက်ခြေမြေပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ လှောင်ချိုင်သည် ဆတ်ခနဲ
ခါရမ်းပြီး တန်ခနဲရပ်သွားသည်။ လှောင်ချိုင်ထဲမှ ထွက်လိုက် သည့်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့သည် ပေါင်းမိုးအနီးများရှိသော လိုဏ်ဂူ ဝသို့
ရောက်သွားသည်။ ဂူဝသည့် မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအများအပြားနှင့်
ဆက်လျက်ရှိသောနေရာဖြစ်၏။ ဂျိုးသည် ကျွန်တော်အား ထိုဥမင်လိုဏ်ခေါင်း
များထဲမှ တစ်ခုအတွင်းသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေအောက်သတ္တုတွင်းထဲသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဆင်းခဲ့ဖူးသူ
မဟုတ်ပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျောက်မီးသွေးတစ်တွင်း ကိုပင် မြင်ဖူးခဲ့သူ
မဟုတ်ပါ။ သတ္တုတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမှ ဂယနဏ
သိသူမဟုတ်ပါ။ ကျောက်မီးသွေးနှင့် ပတ်သက်လာ လျှင် ကျောက်မီးသွေးပုံကိုသာ
မြင်ဖူးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဤ ကျောက်မီးသွေး များကို ဘယ်လိုတူးဖော်ရသည်ကို
သိဖို့မဆွဲထားနှင့်။ တွေးပင်တွေးတတ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏အသိမှာ
မီးလှုပ်သည့်အခါ ကျောက်မီးသွေးတုံးကို မီးဖိုထဲ ကောက်၍ထည့် ရသည်ဟူသော
အသိမျှသာဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည်
ကျောက်မီးသွေး တွင်းထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဂျိုး၏နောက်မှ
ကုန်းကုန်းကွက်လှုပ်၍ လိုက် နေပြီဖြစ်၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှာ နှစ်လှည့်နှစ်ချိ
မှောင်လည်းမှောင်သည်။ အပေါ်ဘက်အမိုးမှ အရာဝတ္ထုများနှင့် တိုက်မိမည်စိုး၍
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခါးကုန်းကာ ဦးခေါင်းကိုင်ထားရသည်။
သတ္တုတွင်းတူးလုပ်သားများ၏ ပြင်းထန်ကျပ်တည်းလွန်းလှသောဘဝကို
ကျွန်တော်နားလည်သဘောပေါက်စ ပြုလာပါသည်။

မိနစ်တွင်းလို့လိုပင် ဂျိုးသည် ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆုပ်ဆွဲကာ ဘေးသို့ဖယ်၍
လှုပ်နိုင်သည်။ မြေအောက်ရထားသံလမ်းအတိုင်း ဂျိုးဂျိုးဂျိုင်း
ဂျိုင်းမြည်ဟည်းကာ ပြေးလာနေသည် ကျောက်မီးသွေးတင် လေးတစ်စီးကို
ရှောင်ရန် ဆွဲဖယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခါးအထက် အပေါ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး
ဗလာကျင်းနေသော အလုပ်သမားများသည် တွဲများပေါ်၌ ထိုင်၍လိုက်ပါ
လာကြသည်။ ရထားတွဲများသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လက်မအနည်းငယ်ကွာမှ
ဖြတ်၍ဖြတ်၍ သွားနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရောက်ခါနီးပြီလားဟု ခပ်စောက်စောက် ကုန်းဆင်းကလေးတစ်ခု သို့
ရောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်တော်က ဂျိုးအားလှမ်းမေးသည်။

“မနီးသေးဘူးဗျ” ဟု သူကဖြေသည်။ “ဂိတ်ဝကနေလာရင် နှစ်မိုင် လောက်
လာရတာ၊ မိနစ်လေးဆယ်လောက်ကျမှ ရောက်တယ်”

မြေမျက်နှာပြင်အောက် ပေကိုးရာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေရှူနိုင်
သည့်ထွက်ပေါက်နှင့် နှစ်မိုင်မျှကွာဝေးသည်။ ထိုအသိဝင်လာသော အခါ
အလွန်ကျဉ်းမြောင်းပြီး ပိတ်လှောင်နေသောနေရာ၌ မနေဝံ့သည့် ကြောက်
စိတ်သည် ကျွန်တော်အား ဝင်၍ပူးကပ်လာသည်။ လည်ချောင်းနှင့် ရှင်ဘတ်
ထဲတွင် တင်းကျပ်ပိတ်ဆို့လာသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးနောက်နောက် ရဲဝေဝေ

ဖြစ်လာသည်။ အသိအမြင် ပြန်လည်ကြည်လင်လာစေရန် ကျွန်တော် အပြင်းအထန် အားထုတ်နေရပါသည်။ ဤကြားထဲ အသက်ရှူ၍ကမ္မဝ၊ လောကလည်း စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီး အမှုန်များထူထပ်လွန်း၍ မသန်။ ဆေးအိတ် ကလည်း ကျွန်တော်လက်ထဲတွင် အဆမတန်လေးလာသည်။ တော်ပါသေး၏။ ဂျုံး ကျွန်တော်လက်ထဲမှဆေးအိတ်ကို အလိုက်သိစွာ လွှမ်း၍ယူသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘေးဘက်မှ ဥမင်လိုက်ခေါင်း တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ သည်။ အမြင်မှာ သုံးပေထက်ပိုလှမည်မထင်ပါ။ ဤမျှလောက် ကျဉ်းမြောင်း သည်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် လက်များနှင့်ဒူးများကို အသုံးပြုကာ လေးဘက်တွား၍ ဝင်ကြရပါသည်။ ဖုတွေထစ်တွေနှင့် မညီမညာဖြစ်နေ သော ရေထုတ်မြောင်း၊ မြေပြင်ပေါ်တွင် ရေစီးလျက်ရှိပါသည်။ နောင်အခါ ကျမှ ဤနေရာမျိုးကို တွင်းနုဟုခေါ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိရသည်။ ရေသည် ကျွန်တော်ခါးကို ထိနေသည်။ ဤနေရာမျိုး၌ လူတွေအလုပ်လုပ်ကြရသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တေးလိုက်မသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်။ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲရှိ ရေထဲ၌ထိုင်ကာ ဘေးဘက် နံရံမကျော့ကွဲမီးသွေးများကို တူး၍ ခွက်၍ ခွဲ၍ ဖြတ်၍ ထွက်ယူကြရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအလုပ်ကို အလုပ်သမားတစ်ဆိုင်လျှင် ရှစ်နာရီတစ်မျှ လုပ်ရ သည်။ တစ်ရက်တည်း လုပ်ကြရခြင်းမဟုတ်။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် နေ့စဉ် လုပ်ကြရခြင်းဖြစ်ရာ အဆမတန်ပင်ပန်းပြီး အလွန်ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသည့် အလုပ်ဖြစ်၏။ ကလေးဘဝမှသည် လူရွယ်ဘဝ၊ လူရွယ်ဘဝမှသည် သက်ကြီး ရွယ်အိုဘဝအထိ ဂူအောင်းသတ္တဝါများသဖွယ် မြေအောက်တွင်းများထဲ၌ အချိန်ကုန်ကြရသူများဖြစ်၏။ ဤမျှလောက်အထိ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင် နေကြရသော်လည်းရသည့် လုပ်ခကျတော့ သူတို့၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ ချမ်းသအောင်ပင် ပြည့်စုံလိုလောက်သည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း၏ အောက်ခြေမြေပြင် သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် မြေအောက်မန်နေဂျာနှင့် သူ့အဖော် သုံးယောက်သည် ပြိုကျထားသည့် မြေစိုင်မြေခွဲနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ ပုံကြား၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသော အလုပ်သမားကို ဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြသည်။ မန်နေဂျာ ကျွန်တော့်အား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ဖြစ်ပျက်ပုံနှင့် အခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။

သူတို့သည် ကျောက်မီးသွေးထုတ်ရန် မိုင်းခွဲကြခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်ပုံကိုပုံ တစ်ချက်ကလေးလိုသွားသည့်အတွက် ကျောက်ခဲများနှင့်မြေများ ပြိုကျကာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အား ပိနေသည်။ လက်ရှိအနေအထား အရ အပေါ်ဘက်ရှိ အမိုးတစ်ခုလုံး အချိန်မရွေး ပြိုကျလာနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ အကယ်၍ အမိုးပေါ် ပြိုကျမည်ဆိုပါက တန်ခါချိန်ရာပေါင်းများစွာရှိသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် လိုက်ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို ပိတ်ဆို့သွားလိမ့် မည်ဖြစ်သည်။

မန်နေဂျာ၏အသံသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော်လည်း ကျွန်တော် လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ အရေးကြီးလှသောဖို့ လိုအပ်နေကြောင်း ထင်ရှား လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် အပေါ်ဘက်မှထွ်လောင်းကျနေသော အင်္ဂတေ ပြားကြီးကို တစ်ချက်မျှ ကပျာကယာ မော့ကြည့် လိုက်ပြီး အောက်ဘက်၌ ပက်လက် ဖြစ်နေသည့် အလုပ်သမားဆီသို့ လေးဘက်တွား၍ ချဉ်းကပ်ပါ သည်။

သူ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်သည် သုံးချ်မရတော့ လောက်အောင် ကြေမ့လျက်ရှိသည်။ အလွန်ကြီးမားသည့် စက်ကြိုးတစ်ခုနှင့် ဖိကြိတ်ခြင်းခံထားရသည့်နယ် ပျော့ဖပ်ဖပ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အပေါ်မှ ပိနေသည့် အလေး ချန်က ကြီးမားလွန်းသဖြင့် တစ်လက် မျှပင် ရွှေ့၍ပြောင်း၍ရနိုင်မည့် လက္ခဏာမရှိ၊ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်သည့် လမ်းတစ်လမ်းသာရှိတော့၏။ ယင်းမှာ သူ့ခြေထောက်ကို ဒူးအောက်မှ ချက်ချင်းဖြတ်ပစ်ရန်ပေတည်း။

ထိုအတွေးသည် ကျွန်တော့်အား ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖြစ် ပေါ်စေပါသည်။ ကျောင်းသားတဝက် နိမိတ်ဖတ်မှု မှန်မမှန် သက်သေတူရ မည့် အခြေအနေတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်၏။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေဖြင့် တွက်ပါက ကျွန်တော့်တွင် အတွေ့ အကြုံကလွဲသွားနည်း၊ ကျွမ်းကျင်မှုကလွဲသွား သိပ်မရှိ၊ ရုံပြတ်သားပြီး သိမ်မွေ့ နူးညံ့မှု လိုအပ်သော ဤအလုပ်သည် စိတ်၏တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုကို လိုအပ်သည်။ မိမိ၏နလုံးသား နှင့်လက်တို့၏ ပေါင်းစည်းညီညွတ်မှုကို လိုအပ်သည်။ ဤ အရည်အသွေးကို ရရှိဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အခုကိစ္စသည် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်၍ရနိုင် သော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ရှေးဦးသူနာပြုဆေးအိတ်ကို ဖွင့်လိုက် သည်။ ပိတ်စများကိုထုတ်၍ အလောတော်အရွယ်အစားများရအောင် ကတ်ကြေးဖြင့်ဖြတ်လိုက်သည်။ မေ့ဆေးမျက်နှာဖုံးကို မေ့ဆေးရည်များဖျန်း လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လူနာသည် အခုအချိန်ထိ သတိရနေဆဲ မဟုတ်ပါလား။ “ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ဒီနေရာက ထုတ်ယူရလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်တော် က တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ ‘အသက်ကိုမှန်မှန်၊ အားလုံးကိုမေ့ထားလိုက်’

မေ့ဆေးအရှိန်ဖြင့် သူ့ သတိမေ့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် သည် လက်ထဲမှမေ့ဆေးပုလင်းကို သူ့ဘေးနား၌ချထားလိုက်ပြီး သွေးတိတ် ရန် စည်းထားသည့်ပတ်တီးကို တင်းပေးလိုက်သည်။ ရှေ့ဘာလက်အိတ်များ ကိုစုပ်ကာ ဓားကိုယူ၍ ဒူးခေါင်းတစ်ခုလုံးအား အိုင်အိုင်ဆေးဆေးရည်ဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဓားဖြင့် ချလိုက်ခြင်းပြုပါသည်။

ဇီဇာကြောင်၍ ဇာချဲ့ နေရန် အချိန်မရှိပါ။ ခပ်နိမ့်နိမ့်အမိုးအောက်တွင် အလျားမှောက်ကာ လှုပ်စရာရှိသည်များကို လျင်မြန်စွာလုပ်ရပါသည်။ သွေး လွတ်ကြောများကို စမ်းသပ်ရှာဖွေကာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ညပ်ဖြင့်ညပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် လွင်ယ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဤအခိုက်မှာပင် ဂျန်းနီမြည်ဟည်းသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ခေါင်မိုးထွက်မှ ကျောက်တုံး အစအနများ ဝေါခနဲကျလာသည်။ မေ့ဆေးပုလင်းကို ထိမှန်သဖြင့် ပုလင်း ကွဲသွားသည်။ ပုလင်းကွဲများသည် ဘေးသို့ ပြန့်ကျဲသွားကြသည်။ ပုလင်းထဲ မှ မေ့ဆေးများသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဖိတ်စင်ကုန်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ကျိန်ဆလိုက်မိ ၏။ သို့သော်လည်း အသံကြားရှိမှုဖြင့် ရပ်နားနေမဖြစ်ပါ။ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသောစိတ်ဖြင့် အရိုးကိုလှိုးဖြတ်ကာ အသားကိုပြန်၍ ချုပ် သည်။ မြေအောက်မန်နေဂျာက အမိုးကို မော့၍မော့၍ကြည့်ကာ ကျွန်တော် အား အမြန်ဆုံးလုပ်ဖို့ တတုတ်တုတ်တိုက်တွန်းလျှက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ခွဲဖြတ်ထားသည့်အနာကို ပြန်ချုပ်ကာ အပေါ်မှ အရေပြားများအုပ်၍ ချုပ် ပေးသည်။ ချုပ်နေရင်းမှပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားမိသည်။ ဒဏ်ရာ

ရထားသောလူနာသည် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရပါသည်။

“ဒေါက်တာလုပ်တာကိုင်တာ သိပ်ကိုသေသပ်တာပဲဗျာ၊ တကယ် ပြောတာပါ’ ဟု သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပြသည်။

သူမေ့ဆေးပြယ်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ငါးမိနစ်မှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

အလုပ်သမားများက လူနာအား ဝိုင်း၍မကာ လူနာထမ်းစင်ပေါ် တင်ပေးကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူသည် စကားပြောရန် ထပ်၍အားထုတ်ပြန် သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အားထုတ်နေရင်းကပင် သတိမေ့သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ထွက်လာ၍ ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် အရောက်တွင် နောက်ဘက်မှ လိုက်ခေါင်းအမိုးပြုကျသံကို ကြားကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်အခါ ညနစ် နာရီထိုးနေလေပြီ။ ကျွန်တော့် ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤမျှလောက် ဝင်းလက် တောက်ပသောကြယ်များကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးဟုပင် ထင်လိုက်မိပါ၏။

လူနာအတွက် လူနာတင်ယာဉ်မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် လူနာထမ်း စင်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်မကာ သူ့အိမ်အရောက်ပို့ပေးကြရသည်။ အိမ်တွင် သူ့အား စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုပေးမည့် ကော်တစ်ခရိုင်မှ နယ်မြေတာဝန်ခံ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကြီးအကျယ်သွေးလန်ပြီး သတိပြန်လစ်သွား သောလူနာအား သတိပြန်၍ရလာစေရန်နှင့် သက်သာစေရန်အတွက် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဖရင်ဖိပြုစုကုသပေးသည်။ ကျွန်တော်အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့် အခါ အရုဏ်းရောင်ခြည်များ ယှက်သန်းစပြုနေလေပြီ။ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွား ခိုက်တွင် လက်ထပ်ပြီးစ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာဦးညတွင် ကျွန်တော်အချိန်ကုန်ခဲ့ရပုံမှာ တစ်မျိုးကြီးပါကလားဟူသော အတွေးသည် ကျွန်တော်၏ ရင်ဝေဝေ မူးနောက်နောက် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

*****

လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် နေရာတစ်နေရာသို့ ပထမဆုံးအကြိမ်
ရောက်သွားသည့်အခါများတွင် ထိုနေရာနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးဖြစ်ပေါ်
လာသော အတွေးအမြင်သည် အများအားဖြင့် လွဲမှားတတ်ပါသည်။ သို့သော်
လည်း ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည့်နေရာနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကျွန်တော်
တို့၏အမြင်သည် လွဲမှားဖွယ်ရာရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဤမြို့သည် ပျော်စရာ
ကောင်းမည့်မြို့တစ်မြို့၊ မဟုတ်ကြောင်းကို အခြေအနေအရပ်ရပ်က အတိအကျ
ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။

အမှန်တော့လည်း သာယာလှပသော သတ္တုတွင်းမြို့ဟူ၍ မရှိ သလောက်
ရှားပါးပါသည်။ ထရီဂျင်နီမြို့သည် သူတို့၏အရပ်သုံးစကားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါက
မြို့ကြမ်းတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ လူအားလုံး၏ ဘဝသည့် သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းအပေါ်၌
တည်မှီနေသည်။ ထရီဂျင်နီ ကျောက်မီးသွေး ကုမ္ပဏီသည်
အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အဖြစ်သာမက
အလုပ်သမားများအပေါ် မူတည်ဆက်ဆံတတ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခံရ သော
ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အကျိုးစီးပွားများစွာ ဖြစ်ထွန်းခြင်း မရှိပေ။
စုစုပေါင်း ကျဉ်းမြောင်းသောမြေမှ ထုတ်လုပ်ရခြင်းဖြစ်၍ ထွက်ရှိ
သည့်ကျောက်မီးသွေးက အမျိုးအစားမကောင်း၊ များများစားစားလည်းမထွက်။
ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အချိန်က လုပ်ငန်းကျဆင်းနေချိန်ဖြစ်ရာ မြို့၏
စီးပွားရေးအခြေအနေသည် မကောင်းပါ။ ယင်းအခြေအနေမျိုးတွင် ယင်း
လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းအပေါ်၌သာ လုံးဝတည်မှီနေရသော ထရီဂျင်နီမြို့သည်
တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု အားနည်းလျက်ရှိ၏။ အခြားသောမြို့များ၌ တွေ့ရတတ်သည့်
ပျော်စရာခွင်စရာနှင့် အပန်းဖြေစရာဟူ၍ လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်လျက်ရှိပါ
သည်။

မြို့ပေါ်တွင် ဆေးရုံမရှိပါ။ လူနာတင်ယာဉ်လည်း မရှိပါ။ ဓာတ်မှန် လည်းမရှိပါ။
မြို့အတွက် ချမှတ်ဆောင်ရွက်နေသည့် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကလည်း
မကောင်းပါ။ အကယ်၍ ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုခုသာ ကျရောက်လာလျှင်
မနိုင်မနင်းဖြစ်ကုန်မည်ကို လွန်စွာစိုးရိမ်ရပါသည်။ လူနေ အိမ်များသည်
အမြဲတစေ ခွံတံခွံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရာပြုပြင်ပေး သည့်စနစ်ကလည်း
ဖြစ်ကတတ်ခန်းနိုင်လှပါသည်။ ရေလုံလုံလောက် လောက် မရသည့်အိမ်တွေ
အများကြီးရှိနေသည်။ အချို့ရေရသော အိမ်များတွင် လည်း မီးဖိုချောင်
ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဆေးသည့်နေရာ တစ်နေရာတည်းမှ သာရ၏။
ထိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ ဆေးဝါးကုသမှုလုပ်ငန်းလုပ်ရသည်မှာ အဆင် ပြုဖို့
ခက်ခဲလှပါသည်။

ကုမ္ပဏီသည် တွင်းတူးအလုပ်သမားများနှင့် သူတို့ မိသားစုများ၏
ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်တစ်ဦးခန့်ထားကာ တတ်အားသရွေ့ ဆောင်ရွက်
ပေးနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ချောင်အလွန်ကျသော ဤအရပ်
ဒေသမျိုးမှ ဤ အလုပ်မျိုးကို လာရောက်လုပ်ကိုင်လိုသူမှာ မရှိသလောက်

ရှားပါးလှပါသည်။ လွန်လေ့ပြီးခဲ့သော နှစ်များအတွင်းက ထရီဂျင်နီ မြို့သူ မြို့သားများသည် ကောလိပ်ကျောင်းမှထွက်စ အတော် အကြံလွန်ပုံမှရှိသည့် ဆရာဝန်ပေါက်စများ၊ အလုပ်ကို ဟုတ်တပတ်တိ မရှိသည့် ဆရာဝန်အကြီး များ၊ ဆေးပညာတစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် ထွက်လာသည့် လိုင်စင်ရ ဆေး ဆရာကြီးများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုလူစုမှာလည်း အလုပ်ခွင်၌ မြဲမြံစွာ အခြေချကြသည်မဟုတ် ရောက်လာလိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည် ကုသ မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ထရီဂျင်နီသို့ ရောက်လာကြသည့် ဆရာဝန်များထဲတွင် အဆိုးဆုံး မှာ အခြားအရပ်ဒေသများ၌ မအောင်မြင်၍ သို့မဟုတ် နာမည်ပျက် ရောက် လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အကျင့်စာရိတ္တပျက် ပြား၍ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခံထားရသူများပင် ပါလာတတ် ၏။ ထိုလူစားများသည် ထုံးစံအတိုင်း လူအများက အာရုံမစိုက်နိုင်သည့် ချောင်ကြံချောင်ကြားနေရာ၌ လာ၍ရှောင်ပုန်းကြခြင်းဖြစ်ရာ အလုပ်အပေါ် တွင် စေတနာမရှိကြ။ ကျွန်တော် အရင်နေသွားသည့် ဆရာဝန်မှာ အရက်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အရက်အသောက်လွန်နေသောရောဂါဖြင့် ကျွန်တော် မရောက်မီကလေးတွင် ကာဒစ်ဖစ်ထွဋ်ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့် အခါ မြို့သူမြို့သားများသည် လိုက်လံ ကြံဆီခြင်းမပြုကြပါ။ ဆရာဝန်တစ် ယောက် ဆိုက်ရောက်လာခြင်းသည် သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းတစ်ခု မဟုတ်တော့သည့်နယ် အေးတိအေးစက်နှင့် ဘာသာလဝါ လုပ်နေကြခြင်းဖြစ် ပါသည်။ အမှန်တော့ သူတို့သည် တစ်ဖက်သားအပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီးတတ် သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အကြင်နာတရား ထားတတ်ကြသူများလည်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဝေလလူမျိုးများသည် သူစိမ်းတစ်ရပ်များအပေါ်၌ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တရင်းတန်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ပြီး ရက်ရောစွာ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်တတ်သည့် လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ လား။

ထရီဂျင်နီ မြို့သူမြို့သားများသည် သူတို့ခြံသို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့် နေ့က ခရီးရောက်မဆိုက် ကြည့်ရှုကုသပေးခဲ့ရသော ပထမဆုံးလူနာနှင့် ပတ်သက်သည့်ဖြစ်ရပ်အပေါ် များစွာစိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော် အပေါ်တွင် အထင်အမြင်ကြီးခဲ့ကြသည်။ တလေး တစားလည်း ရှိခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် “ငါတို့အဖို့ ယဉ်ကျေးချောင်သော ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ရပြီဟူသော မျှော်လင့်ချက်လည်း ထားခဲ့ ကြသည်။

ကျောက်မီးသွေးကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာ ဒေးလီးဝစ္စသည် သူယခင်က ကျင့်သုံးခဲ့သည့်အလေ့အထကို ပယ်ဖျက်ကာ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ တကူးတက အလည်လာသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။ သူအလည်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ထံ ထင်းများနှင့် ကျောက်မီးသွေးများ ပို့ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံအဖို့ ကောင်းကောင်း မီးလှပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေလို့ ရသည့် လက်ဆောင်များဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏အိမ်ရှင် မစ္စက်မော်ဂ်ဝပ်လည်း ယခင်လူနှင့် ဆက်ဆံသလို မဟုတ်၊ များစွာအချိုးပြောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဧည့်

ခန်းပြတင်းပေါက်များတွင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသောခန်းဆီးများ လဲလှယ်ပေး သည်။ ကျွန်တော်အား အလွန်အရှသာထူးသည် ဝေးလံကပ်မုန့်ဖုတ် နည်းများ သင်ကြားပေးမည်ဟုပင် ကတိပြုသည်။

မစ္စက်မောဂ်သည် အရပ်ပုပု၊ အသားမည်းမည်းဖြစ်သည်။ သူ့ ယောက်ျားသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက ကျောက်မီးသွေးတွင်း ပြုကျရာ၌ ပါသွားခဲ့၏။ လင်ယောက်ျား ဆုံးပါးခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်နှလုံးထိ ခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရသော မစ္စက်မောဂ်သည် ကျွန်တော်တွေ့ဖူးခဲ့သည့် ဒေါက်တာ ကေမရွန်၏အိမ်ဖော် ဂျက်နက်နှင့်မတူ။ အလွန်စကားနည်းသည်။ သူ့အတွေး နှင့်သူ မျိုမြို့သိပ်သိပ်နေတတ်သူဖြစ်၏။

အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ဆေးကုသမှု လုပ်ငန်း ခွင်ထဲ၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေပြီဖြစ်သည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းအနီးရှိ လူနာများဖြင့် ပြည့် ကျပ်နေသောဆေးခန်းထဲတွင် နံနက်တစ်ကြိမ် ညနေ တစ်ကြိမ် ပုံမှန်ထိုင်နေရပြီ။ ဒူးရောင်၍၊ အကြောဆွဲ၍၊ အဆစ်အမြစ်ရောင်၍၊ အဆစ်အမြစ်လွဲ၍ ကိုယ်လက်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုတွင် ဒဏ်ရာရ၍ လာကြသည့် အလုပ်သမားဇနီးများနှင့် သားသမီးများ၊ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာများမှ ထွက်နေသည့် ချွေးနံ့များသည် ပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲတွင် ထောင်းထောင်း လျက်ရှိသည်။ ဆေးခန်းသို့ မလာနိုင်သည့်လူနာများကိုမူ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွား၍ကြည့်ရှု ကုသပေးရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီ၊ ငါးနာရီခန့် အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ချိတ်မှုများနှင့် လိုအပ်ချက်များရှိသော်လည်း ယင်းအားနည်းမှုများကြောင့်ပေးလား မသိ။ ကျွန်တော် အလုပ်သည် အလွန်အဖိုးတန်သော အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ကိုယ်လုပ်နေရသော တာဝန်ဝတ္တရားများအတွက် ဂုဏ်မယူမိပါသည်။ အလားအလာကောင်းနေသော အနာဂတ်ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးကာ ကိုယ် မျှော်လင့်ချက်နှင့်ကိုယ် ဝမ်းသာကြည်နူးလျက်ရှိပါသည်။

မည့်သိုပင်ဖြစ်စေ ထရီဂျင်နီသည် မြို့အင်္ဂါနှင့် မညီညွတ်သည့် အခြားသောလွှဲအပ်ချက်များ အမြောက်အမြား ရှိနေပါသေးသည်။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ပျော်စရာရွှင်စရာ၊ အပန်းဖြေစရာများမှာ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်တွင် ရပ်ရှင်ရံတလေးတစ်ရံမျှပင် မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် တောင်ပိုင်းဒေသကို မြတ်နိုးသူများဖြစ်ကြသည့် အားလျော် စွာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တောများ၊ လယ်ကွင်းများနှင့် မြက်ခင်းများဆီသို့ မကြာခဏ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း နေ့ရထိုင် ရသည်မှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားဒေသအတွင်း၌ နေထိုင်ရ မြှင်းဖြစ်၍ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပါသည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် မည်းနက်နေ သောအရာများကိုသာ မြင်တွေ့နေရ၏။ စိုပြည်စိမ်းလန်းသော စားကျက်မြက် ခင်းပြင်များကို မြင်ရဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ တောင်တန်းကြီးများကြား ၌ မြေမြှုပ်ခံရသလို ဖြစ်နေသည့်ခံစားမှုသည် စိတ်တွင်အမြဲတစေ ငြိတွယ် လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်သည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျွန်းမာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရူးအမူး ချစ်နေကြသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအပြင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးတွင် ကိုယ်ဘဝ၏ ထူးခြားမှုနှင့် ချွတ်ယွင်းမှုကြည့်၍ ပြက်ရယ်ပြနိုင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ညစ်

စရာဟူ၍ ရှာမတွေ့။ အချိန်ရှိသမျှ ပျော်၍သာနေကြသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းသည် ကျွန်တော်အားချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် မွန်းလွဲပိုင်းဆိုလျှင် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေကြော့ ရှာသော မြင်းပု ကလေးရှိရာ ကျောက်မီးသွေးတွင်း မြင်းဇောင်းဆီသို့ အလည့်သွားလေ့ရှိသည်။ ဤမြင်းပုကလေးများသည် ဝေးလံနယ်၏ မြက်ခင်းသာလျှင်ရှိသော ကုန်းတန်း ကွင်းပြင်ထဲ၌ ကျက်စားခဲ့ကြရသည့် သတ္တဝါ ဖြစ်ကြ၏။ အလွန်အားအင် သန်မာကြွခိုင်ပြီး အမွေးအမျှင်ထူသော သတ္တဝါဖြစ်၏။ သူတို့ထဲမှ အများစု သည် ကျောက်မီးသွေးများတင်ထားသည့် လေးတို့များကို ဆဲယူပို့ဆောင် ပေးကြသည်။ ထိုအလုပ်သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲ၌သာရှိသဖြင့် မြေ အောက် မြင်းဇောင်းများထဲ၌သာ နေကြရပြီး၊ အချိန်ရှိသမျှ မြေအောက် လုပ်ငန်းကိုသာ ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ထဲမှ အများစု သည် မျက်မမြင်များ ဖြစ်နေကြသည်။ အခွကျတော့လည်း သူတို့ ခများ အားအင်ကုန်ခန်းနေကြပြီ အသက်ကလည်းကြီးပြီး၊ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိကြတော့။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့သည့် မြင်းပုများအား ဘယ်လိုလုပ်၊ ဟော်လနစ်သော နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့တင်ပို့ကာ အသား စားအဖြစ် ရောင်းကြသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာ နာတတ်သော မန်နေဂျာ လီးဝစ္စက ရောင်းချသည့်အလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်တော့ဘဲ မြင်းပု ကလေးများအား တေးမဲ့ပေးကာ ခြံဝင်းအတွင်းသွင်း၍ အစားရေစာကျွေး သည်။ နေသာသောနုများဆိုလျှင် မြင်းပုကလေးများအား လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်အောင် လွတ်ပေးထားသည်။ သူတို့၏ဘဝကို ငြိမ်းအေးချမ်းသာစွာ အဆုံးသတ်ခွင့် ပြုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးနေကြသည်။ နစ်ဂါ၊ ဂျင်ဂျစ်နက်နှင့် တက်ဖီတို့သည် ကျွန်တော်တို့အချစ်ဆုံး မြင်းပုကလေးများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သွားတိုင်းပါသည် မန္တလားဥနီနှင့်သကြားလုံးများကို အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က အစာကျွေးပြုဆီလျှင် သူတို့သည် သူတို့၏ တစ်ကောင်စာအခန်းတွင်းမှ ဦးခေါင်းကိုအပြင်ထုတ်၍ မမြင်မကန်း ဖြင့် အနံ့ခံ၍ လျှာထူထူကြမ်းကြမ်းများနှင့် လျက်၍ အစာကို ယူစားတတ် ကြပါသည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် မြင်းဇောင်း၌ရောက်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ထံ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတတ်၏။ ထိုသူမှာ ကျောက်မီးသွေးသာလျှင်ထွက် သော ကန္နရလိုဒေသ၌ ကျွန်တော်တို့၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည့် ခရိုင်နယ်မြေ သူနာပြုဆရာမဖြစ်သည်။ အသက်လေးဆယ် ကျော် ငါးဆယ်တွင်းဖြစ်၍ ထိုက်ထိုက်တန်တန် မှတ်တမ်းတင်ရလောက် အောင် အရည်အချင်းပြည့်ဝခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဆေးရုံလက်တွေ့ သူနာပြုသင်တန်းမှဆင်းစ ထရီဂျင်နီခရိုင်နယ်မြေ တာဝန်ခံ သူနာပြုဆရာမ ခန့်အပ်ခြင်းခံရသောအချိန်တွင် အော်လီဝင်ဒေး ဗိမ်းသည် အသက်နှစ်ဆယ် ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ချက်မလမ်းရှိ သူ့နေ အိမ်သည် ကျွန်တော်တို့နေသည့် အိမ်နှင့် ထူးခြားနားပင်ဖြစ်သည်။ အအေး ဒဏ်ကိုခံရသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ ဟုတ်တိပတ်တိမရှိ။ သူ၊ နယ် မြေသို့ ရောက်လာစမှလည်း ကျွန်တော်တို့ လွှဲပင်ဖြစ်သည်။ မည်သူကမှ ဂရုတစိုက်နှင့် လက်လှဲဖော်ရွေစွာ ကြို ဆိုခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း အော်လီဝင် သည် ဒါတွေကို အရေးမထား၊ သူ့အလုပ်ကိုသာ ထက်သန်သောစေတနာဖြင့် လုပ်သည်။

အချိန်အခါ ရာသီဥတုမရွေးမွန်မှိုင်းမည်းနက်သော တောင်တန်း ကြီးများပေါ်ရှိ လူသွားလမ်းများပေါ်တွင် ခြေရာထပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားကာ နာဖျားမကျန်းဖြစ်သူများထံ အရောက်သွားသည်။ ကျေးလက်ဒေသ ဘုံတံအဖွဲ့မှ ဖွင့်လှစ်ထားသည် ဆေးခန်းသို့ လူနာအနည်းငယ်မျှအား သူတတ်ထား သရွေ့ပြုစုကုသပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကုမ္ပဏီဆရာဝန်မှာ ဒေါက်တာဂဲလိုးအမည်ရှိ သက်ကြီး ရွယ်အို အဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ ဂဲလိုးသည် အသက်ကကြီးပြီး အရည်အချင်း မပြည့်ရသည့်အထဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်သူဖြစ်သဖြင့် အော်လီဝင်ခမျာ ဘာ အကူအညီမှမရ။ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်စရာများနှင့်သာ အဆက်မပြတ်ရင်ဆိုင်နေ ရရာသော အော်လီဝင်သည် အလုပ်မှထွက်လိုစိတ်ကိုသာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်နေရ၏။

သူရောက်စ နွေရာသီကုန်ဆုံးခါနီးတွင် ထရီဂျင်နီနယ်အတွင်း၌ အကူးအစက်မြန်သော အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ ကျရောက်သည်။ ထိုရောဂါ ကို တိုက်ဖျက်ရန်နှင့် ထိန်းချုပ်တားဆီးရန် မည်သို့မည်ပုံပြုလုပ်ရမည်ဟူသော လမ်းညွှန်မှုမျိုး ရလိုရငြား ဒေါက်တာဂဲလိုးထံသွားသည်။ ဒေါက်တာ ဂဲလိုး က ကောင်းမွန်ဆက်ဆံပြောဆိုခြင်း မပြု၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းဆက်ဆံသည်။ ဆူပူကြမ်းမောင်းလွတ်သည်။ အမှန်တော့ ယင်းကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ကူးစက်ရော ငါးပျား ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်မှာ ဤဒေသအဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်။ ရောဂါဖြစ်လာသမျှလူနာများအား စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဆေးဝါး ကုသပေးခြင်းမှတစ်ပါး အခြားဆောင်ရွက်စရာ နည်းလမ်းလည်းမရှိ။

အော်လီဝင်သည် စိန်ခေါ်မှုကို သူတစ်ဦးတည်းပင် ရင်ဆိုင်သည်။ ထရီဂျင်နီရှိ ရေတွင်းများမှရေများကို နမူနာအဖြစ်ယူ၍ ကာဒစ်ဖ်မြို့ ကျန်းမာ ရှေးဌာနသို့ပို့ကာ စစ်ဆေးနိုင်သည်။ ဤရေတွင်းများထဲမှ တွင်းတစ်တွင်း သည် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မသန့်မရှင်းဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူတထစ်ချ ယုံကြည် နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ ယုံကြည်နေသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်းမှာပင် ကာဒစ်ဖ်မှ ကြွေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာ သည်။ ထရီဂျင်နီမှ အနိမ့်ပိုင်းရပ်ကွက်မှ လူများသုံးစွဲနေသည့် ကိုးဝါးလမ်း အောက်ဘက်မှ ရေတွင်း၌ အူရောင်ရောဂါပိုးများရှိနေသည်ဟု ကြွေးနန်း ဖော်ပြသည်။ ချွက်ချင်းပင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း မန်နေဂျာ၏အမိန့်ဖြင့် ထိုရေတွင်းကို ပိတ်ပင်လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမကလေး၏ လုပ်ကိုင်ပုံသည် တမင်သက်သက်နောင် ယှက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟူသော တီးတိုးဝေဖန်သံများ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလာကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ ဝတ်ကျောင်းများမှ ဘာသာရေးဆရာတချို့က သူနာပြုဆရာမသည် သူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ထက် ပို၍လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲလာကြသည်။ သို့သော် လည်း လက်တွေ့ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုကို မျက်မြင်ကိုယ် တွေ့ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ် အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ ထပ်၍ဖြစ်သူ မရှိ သလောက်ဖြစ်သွားသည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကူးစက်ရောဂါ သည် ထိန်းချုပ်မှုအောက်သို့ ရောက်လာသည်။

အော်လီဝင်ကတော့ ဒါတွေကို ဂရုမထား။ သူလုပ်နေကျအလုပ်များ ကို လုပ်မြဲတိုင်း လုပ်နေသည်။ လူအများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုသည် သူ့ထံ သို့

စီးဆင်း လာနေသည်ကို သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားမိလာသည်။ မှန်တေတေ အောက်သိုးသိုးအကြည့်များကို သူ ရင်မဆိုင်ရတော့။ လူအများ က သူ့အား အချိန်မရွေးသွားလာနိုင်ရန် တံခါးများဖွင့်ပေးကြသည်။ ဘယ်နေ ရာမှာပဲတွေ့တွေ့ ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ကလေးသူငယ်များကလည်း သူ့ကိုတွေ့လျှင် အရေးတယူ နှုတ် ဆက်ကြသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ ပြန်လာကြသော အလုပ်သမားများက လည်း ပြုံးချိုရယ်ချိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ မိန်းမများလည်း သူ့အား ဖိတ်ခေါ် ပြီး ဆောင်းမီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ခိုင်းကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ မုန့်တစ်ချပ် နေ့ညခံသည်။

ထိုနောက် ထိုနှစ်ကုန်တွင် ပြောစမှတ်ဖြစ်လောက်သည့် အဖြစ် တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နယ်မြေ ကော်မတီက အော်လီဝင်အား အကောင်း စား စက်ဘီးတစ်စီး လက်ဆောင်ချီးမြှင့်ခြင်းပေတည်း။ ထိုစဉ်အခါက ကျောက်မီးသွေးလုပ်ငန်းအရှိန် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သမားများအနေဖြင့် အချိန်ပြည့်ပင် အလုပ်ဆင်းခွင့်မရ။ အချိန်တစ်ဝက်စီခွဲကာ တစ်လှည့်စီ ဆင်း နေရချိန်ဖြစ်သည်။ မည်သူမှ လုပ်ခအပြည့် ခံစားကြရ။ ဤကြားထဲမှပင် မည်သူကမှ သိပ်ပြီးမတိုက်တွန်းရဘဲနှင့် ဆရာမအား လက်ဆောင်တစ်ခုပေး နိုင်ရန် ငွေကြေးထည့် ဝင်ကြသည်။

ဤလက်ဆောင်သည် ဆရာမအော်လီဝင်အတွက်များစွာအကျိုးရှိ ခဲ့၏။ နှစ်စဉ်နှင့်အမျှ ပတ်ပတ်လည်ဆယ်မိုင်ခရီးကို ခြေလျင်သွားနေရသည့် ဘဝမှ ချက်ချင်း လွတ်မြောက်သွားသည်။ ခရီးတွင်လာသည်နှင့်အမျှ အလုပ် များလည်း ယခင်ကထက် ပိုမိုချီ တွင်ကျယ်ထဲရောက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် ဆရာမ ဒေးဗီးစ်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံမိကြသည့်မှာ ခြေဖြတ်ပေးရသည့် လူနာအား လိုက်ပို့စဉ်က ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အော်လီဝင် ဒေးဗီးစ်သည် စက်ဘီးနှင့်လာခြင်းဖြစ်၏။ စက်ဘီးမှာ သစ်လွင်တောက်ပမှု ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်မာတောင့်တင်းဆဲ။ သုံးချီရနေဆဲပင်ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ ချိန်က ဒေးဗီးစ်သည် အသက်လေးဆယ်ခုနှစ်နှစ် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တောင့်တောင့်၊ လုံးကြီး ပေါက်လှနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ သူ မျက်နှာသည် ရှင်ကျက်တည်ငြိမ် သည်။ ကြည့်လင်သောမျက်လုံးများသည် ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းနှင့် စေတနာ ထက်သန်ခြင်းများတို့ အထင်အရှားဖော်ပြနေကြသည်။

ကျွန်တော်၏ အတွေ့ အကြုံနယ်ပယ် အပြင်ဘက် လက်လှမ်းမမီနိုင် သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်း အများအပြားရှိ၍ သည်။ တချို့လူနာများမှာ လန်ဒန်မြို့ ဟာလေးလမ်းမှ ပါရဂူဆရာဝန်တစ် ဦးပင်လျှင် အကြံရခက်စေမည့် (အမြဲတစေတွေ့ရမည်ဟုတော့ မပြောနှင့်) အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။ တာဝန်ကရှိနေသဖြင့် မလုပ်ဘဲနေ၏လည်းမဖြစ်။ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် ဆုတောင်းခြင်းများအပေါ် တည်မီကာ မျက်စိမှတ်၍ လုပ်ရ ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်အနီး၌ အော်လီဝင်ဒေးဗီးစ်သာရှိနေပါက များစွာအားရှိသည်။ လူနာ၏ ခုတင်ဘေး၌ရပ်နေသည့် သူ့ ဟန်အမူအရာ ခွဲစိတ်ကုပစ္စည်းကိရိယာများ ယူပေးနေပုံနှင့် အားပေးစကားပြောနေသည့် လေသံတို့သည် ဧဝဇဝါဖြစ်နေသောစိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ပေးသည်။ ကျွန်

တော်လုပ်ကိုင်နေသမျှ အားလုံးမှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံသည့်အရိပ်လက္ခဏာများ အထင်အရှားပါနေသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

မကြာမကြာဆိုသလို သူနှင့်ကျွန်တော်သည် မလှုပ်သမလွန်သော အောင်ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းလှသည့် အိမ်အထပ်ခိုးခန်းကလေးထဲ၌ ညကြီးသန်းခေါင် လူသားတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတတ်၏။ သူ၏ ဇွဲနှင့်ခန့်ခွဲရုံမှများအပေါ် ကျွန်တော် တအံ့တညံ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်မီးသွေးတွင်း ၏ အပြင်ဘက်မြေဘက်၌ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများရှိတတ်သည်။ ဇီအေခါမျိုးတွင်လည်း သူသည် သူ၏လက်စွဲတော်စက်တီးကုန်း၍ ကျွန်တော်ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း သူသည် သူ၏လက်စွဲတော်စက်တီးကုန်း၍ ကျွန်တော်အရင် ရောက်နေနှင့်တတ်သည်။ လူနာအား တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ပြု၍၊ ရယ်သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်နေ တတ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပုံ၍ ချီးကျူး ဖွယ်ကောင်းသည့် သူ၏ လုပ်ရပ်တစ်ခုမှာ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ကလေးသူငယ်များ နှိုင်းသက်ကြီးရွယ်အိုများအတွက် ဆေးခန်းတစ်ခန်းဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ ဆေးခန်းဖွင့်ထားသည့် အခန်းကို နေ့စဉ် သူ့အတိတ်မှ စိုက်ထုတ်၍ ပေးသည်။ အတ္တမကြီးသည့် အကျင့်စရိုက်ကို သိသာထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေသည့်လုပ်ရပ်တစ်ခုဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။ အများအားဖြင့် သူသည် သူတစ်ပါးအတွက်သာ စဉ်းစားတတ်သည်။ မေတ္တာတရားရှေ့ ထားသည့် စကားများပြောဖို့လည်း ဝန်လေးသူမဟုတ်။ ည ဘယ်အချိန်ပဲခေါ်ခေါ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အရိပ်အခြည် ပြတတ်။

သူသည် မိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံအရ ကျင့်ကြံလိုက်နာတတ်သည့် ဘာသာကွင်းရှိုင်းသူ သူတော်စင်မတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ကော်ဖီနှင့် စီးကရက် အလွန်ကြိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဘိယာလေးတစ်ခွက်တစ်ဖလားပင် မော့တတ်သည်။ ဘာသာရေးဝတ်ကျောင်း အများအပြားရှိသောမြို့တွင် သူ သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် မသွားတာလဲဟု မေး လျှင် အလုပ်များလို့ဟု အပြုံးဖြင့်ဖြေတတ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံ သည့် အချိန်ကာလများအတွင်းတွင် သူတစ်ပါးအကြောင်း မကောင်းပြောသည် ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပင် မကြားဖူးခဲ့ပါ။

သူသည် လိမ္မာပါးနပ်ပါသည်ဟုဆိုသော အမျိုးသမီးများ စာရင်း မဝင်ပါ။ သို့သော်လည်း တန်ဖိုးမဖြတ် နှိုင်းလောက်သည့် ထိုးထွင်းသိမြင်တတ် သော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ အကျပ်အတည်းတစ်ခုခု ကို ဖြေရှင်းနိုင်သော အစွမ်းအများလည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိပါသည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်တော် သည် ကော့တတ်ခါအခါတစ်လုံးအတွင်း၌ အူအတက်ပေါက်သော လူနာတစ် ယောက်အား အရေးကြီး ခဲ့စိတ်ပေးနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လျှပ်စစ်မီး ပျက်သွားသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် ကြုံရာမရ ဖြစ်နေရသည်။ ဤ အခိုက်တွင် သူသည် ဖျတ်ခနဲအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး မီးတစ်လုံးကိုင်၍ ဝင် လာသည်။ သူယူလာသည့်မီးနှင့်ပင် ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်း ပြီးပြတ်သွား သည်။ သူယူလာသည့်မီးလုံးမှာ သူ၏ ဘိုင်စကယ်မှ မီးလုံးဖြစ်ပါ၏။

ထိုအနက်ရောင် ဘိုင်စကယ်အိုသည် သူနှင့် ခွဲမရနိုင်တော့သည့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ညပိုင်းအရေးပေါ် လူနာကြည့်

အပြီးတွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား ကော်ဖီပူခါးခါး တစ်ခွက်တိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ကာ စက်ဘီးကို ဖျတ်လတ် သွက်လက်စွာ နင်း၍ သူ့ဆေးခန်းဘေးရှိ သူ့အိမ်သို့ပြန်သွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား ကျွမ်းသည့်သဘောဖြင့် သူ့ကိုယ်နှင့်ဘီး နှစ်ဘီးဂီယာတပ်ထားသည် ဟု ပြောသည်။

သူဘာကြောင့် လက်ရှိအလုပ်ထက်ကောင်းသောအလုပ်ကို မရှာဘဲ ပါလိမ်ဟု ကျွန်တော် မကြာခဏတွေးမိသည်။ တွေးမိတိုင်းလည်း သူ့အပေါ် အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိခဲ့၏။ သူ့လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သော သူ့နာပြုဆရာမ များသည် နေရာကောင်းများ၌ ထိုင်နေကြသည်။ တစ်ဦးဆိုလျှင် မကြာသေး ခင်ကပင် လီဗာပူမြို့ ဆေးရုံသစ်ကြီးတွင် မေထွန်ခေါ် သူ့နာပြုဆရာမကြီး ရာထူးကို ရသွားခဲ့၏။ ဆေးပညာဂုဏ်နယ်ထဲမှ ဤသတင်းတို့လေးကို ဖတ် လိုက်ရသော ကျွန်တော်က သူ့အား စိတ်ထဲရှိသမျှကို မပြောဘဲမနေနိုင်ပါ။

“အဲဒီရာထူးကို ခင်ဗျားရသင့်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး အလုပ်ဗျ”

‘မဖြစ်ပါဘူး’

ဆရာမဒေးဗီးစ်က ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ကျွန်မက လူတွေကိုအုပ်ချုပ်သူ နေရာမျိုးဆိုရင် မတော်ဘူး၊ ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ အလုပ်မျိုးကျတော့လဲ သိပ်မဟန်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ သင့်တော်တဲ့နေရာက ဒီနေရာပဲ၊ ကျွန်မအဖို့လဲ နေတာ ပိုပျော်တယ်”

တစ်နေ့သောနံနက် နံနက်စာမစားမီ ကျွန်တော် အဝတ်လဲနေခိုက် တွင် မစ္စက်မောင်တစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား အလန်တကြား ဝင်လာသည်။

‘မစ္စတာလီးဝစ္စက ဒေါက်တာနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အို. အို. ဆရာမ ဒေးဗီးစ်’

ကျောက်မီးသွေးတွင်းမန်နေဂျာသည် အောက်ထပ်တွင် ရောက်နေ သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။

‘ဒေါက်တာ မကြားသေးဘူးလား’

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘မနေညက ဆရာမဒေးဗီးစ် စက်ဘီးနဲ့ လူနာသွားကြည့် တယ်၊ ဘာလဲနက်သလေးဘက်ကို သွားတာ၊ မီးအားလျှပ်စစ်တွင်းကြီး လမ်းပေါ် ကန်လန်ဖြတ် လဲကျနေတာ သူမသိဘူး၊ သူ့စက်ဘီးနဲ့တိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာရ သွားတယ်၊ တစ်ညလုံး မိုးထဲလေထဲမှာ နေခဲ့ ရတာ၊ နေဆင်းသမားတွေ အလုပ်ဆင်းမှ တွေ့ကြတာ၊ အတန်ကြာငြိမ်ဆိတ်နေပြီးမှ သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော်ကတော့ ကျောရိုးကျိုးသွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဂုတ် အကန့် ဦးထုပ်ဆွဲယူကာ သူနှင့်အတူ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်းမပေါ်ရောက်၍ အရေးတကြီးသွားနေခိုက် တွင်

သူ့မျက်နှာထားသည် အကြီးအကျယ်ပျက် လျက်ရှိသည်။

“ဒေါက်တာ မသိဘူး ”ဟု သူက ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်၍ ပြော သည်။ ကျွန်တော်ကို လက်ထပ်ပါလို့ ပြောနေတာကြောင့်၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို့ မရဘူး၊ သူ့အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူ့အလုပ်ကို သိပ်သိယောဇဉ်ကြီးလွန်းတယ်”

အလုပ်သမားများက သယ်ပို့ထားသဖြင့် သူ့အိမ်၌ ရောက်နေပြီဖြစ် သော ဒေးဗီးစ်အား အချိန်များစွာယူ၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကျောရိုး အောက်ဘက် အဆစ်နှစ်ခုစလုံး ကျိုးသွားသည်။ အောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး အကြောများသေကာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိတော့မည်မဟုတ်။ ခေါင်းနှောက်စေ့ ထဲမှကွက်သည်ဟု သူပြောနေ၏။ ဤတစ်ချက်မှာလည်း စိမ်းရိမ်ဖွယ်ရာ အချက်တစ်ချက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အား ဘုတ်ရုံသို့ သယ်သွားကြပြီး မီးရထားဂါတီဖို့လ်၏ တံထဲ၌ မွေရာနှစ်ထပ်ခင်း၍တင်ကာ မုန်းလှဲပိုင်းမီးရထားနှင့် ကာဒစ်ဖ်သို့ ပို့ပေးပါသည်။ သူနှင့်တကွ လီးဝစ္စနှင့် ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ နောက်သုံးနာရီအကြာတွင် သူသည် ကာဒစ်ဖ်မြို့ မသန်မစွမ်း ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားပါသည်။

ထရီဂျင်နီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့သတင်းကို စောင့်မျှော်ကြရပါသည်။ ပထမတော့ သူ့အခြေအနေသည် ကောင်းလာဖွယ်ရာရှိသလိုလို သတင်းကြား ရသည်။ ထို့နောက်တော့ အကြိမ်ပေါင်းများ ခွဲစိတ်ကုသနေရသည့် သတင်း များ၊ ခွဲစိတ်နေမှုသည် ရှည်လျားသည်။ ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ကျောရိုးခွဲစိတ်မှု လုပ်ငန်းသည် များစွာကျယ်ပြန့်ခက်ခဲလှသည် မဟုတ်ပါလော။ ဆရာမ ဒေးဗီးစ်သည် နာရီပေါင်းမြောက်မြားစွာ နှိပ်နယ်ကုသခြင်း၊ လျှပ်စစ်ကုထုံး သုံးခြင်း စသည်များ၊ နောက်ဆုံးတွင် ထိတ်လန့် ချောက်ချားစဖွယ် ကောင်း သည့် အဆုံးအဖြတ်ထွက်လာသည်။ အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့ရသမျှ အားလုံး အချည်းအနှီးဖြစ်ရ၏။ ဒေးဗီးစ်သည် ဤ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လမ်းလျှောက် နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ထံတွင် သူ့နာပြုဆရာမအသစ်တစ်ဦး ရောက်နေပြီ။ အသက်ငယ်ငယ်။ အလုပ်သင် ဆရာမလေးဖြစ်သော်လည်း နယ်မြေတွင် အဆင်ပြေမှုရှိပါသည်။ သို့တစေ လည်း အော်လ်ဝင်ဒေးဗီးစ်၏ လျှပ်ရှားအားထုတ်မှုများကိုတော့ မတွေ့မြင်ရ တော့ပါ။ ဆရာမဒေးဗီးစ်၏ ဆေးခန်းသည် လုံးဝပြန်မဖွင့်နိုင်တော့သဖြင့် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရလေပြီ။ နေရာတိုင်းတွင် ဆရာမဟောင်းကို လွမ်းဆွတ် တိသမှုသည် တည်ရှိနေပါသည်။

တစ်နေ့သော မုန်းလှဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ချက်မလမ်းရှိ အသုံး မပြုတော့သည့် ဆေးခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ စိတ်ကူးကြောင့်ပေလား။ သို့တည်းမဟုတ် အတွင်းစိတ်အာရုံ၏ လုံဆော်မှုကြောင့် ထင်မိယောင်မှား ဖြစ်လေသလား မပြောတတ်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ရှင်ထံမှ တမ်းတမ်း တတ် ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော် သူ့အသံကိုပင် ကြားလိုက်မိသလိုလိုရှိ၏။ ကျွန်တော် ဆေးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်အထိ လှုပ်ရှားစေခဲ့သော အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသူမှာ သူဖြစ်သည်။ သူ့ ဆံပင်များသည် ဖွေးဖွေးလွှဲပြနေကြပြီ။ ခါးအနည်းငယ် ကိုင်းနေသည်။ ယခင်ကထက် များစွာပိန်သွားသည်။ မစမ်းမသိနဲ့ဖြစ်သွားသည့် ခြေထောက် များကို စောင့်တစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးထားသည်။ သို့သော်လည်း သူနာပြုဆရာမ ဝတ်စုံကိုတော့ အကျအနပ်တတ်ထားသည်။ သူပတ်ပတ်လည်တွင် လူနာများ ဝိုင်းအုံနေသည်။ အများစုမှာ ကလေးသူငယ်များဖြစ်၏။ သူသည် ဘီးတပ် ကုလားထိုင်ကို ကျင်လည်စွာကိုင်တွယ်ပြီး အခန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားလာ နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးဝ၌ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမည်။ နောက် ဆုံးလူနာ သူ့အပါးမထွက်သွားသည့်အခါ သူသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ လှည့် လှိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သမီးကျုံးဆုပ်ကိုင်ထားမိပါသည်။ လက်များသည် အခြားလူများ၏ လိုအပ်ချက် ဟူသမျှကို အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည့် လက်များမဟုတ်ပါလော။

‘ဆရာမ ဒေးဗီးစ်အော်လ်ဝင်၊ ခင်ဗျား နေကောင်းသွားပြီနော်’

သူက ကျွန်တော်အားကြည့်၍ ပြီးသည်။

‘ဘာကြောင့် နေမကောင်းရမှာလဲ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ မမြင်ဘူး လား၊ ကျွန်မ အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်နေပြီလေ’ သူ့အပြုံးသည် တိုး၍ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်။

‘ပြီးတော့ ကျွန်မ အခုထက်ထိ ဘီးတွေပေါ်မှာပဲလေ’

*****

အခန်း (၁၇)

စတုရ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီး မောင်မိုက်နေသည် ဒီဇင်ဘာညတစ်ည။ လေ သည် ကျွန်းမြောင်းသော တောင်ကြားတစ်လျှောက် ဝင်ရောက်ကာ ပြန်ကျ နေသော အမဲတန်းများကြားသို့ တိုးသည်။ သယ်ဆောင်လာသည့် မိုးစက် စိုးပေါက်များဖြင့် ပြတင်းပေါက်များကို ရိုက်ခတ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းကာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသော လမ်းမများပေါ် ပွက်ဖျန်းသည်။ ဆိုင်များ ပိတ်ကုန်ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ ထရီဂျင်နီ လက်ရုံးဆိုင်၏ တစ်ဆိုင်သာ လျှင် လိုက်ကာများကြားမှ မှုန်ဝါးဝါးမီးရောင်များ ထွက်နေသည်။

နောက်ဆုံးလူနာထံမှ ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး စိုးရေများဖြင့် ရွံ့နစ်နေသည်။ အရိုက်အနှက် အထုအထောင်းခံထားရသည့် ခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် မောဟိုက်နွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။ ပြောမပြတ်တိ လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျနေသည်။ ယခုရက်များတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အား ထရီဂျင်နီသို့ ပို့ပေးခဲ့သည် ကံကြမ္မာကို ဆမိဆိုမိ၊ ကျန်ဆဲမိသည်။

‘မင်းဟာ အတ္တ မရှိတဲ့ ဓေတနာရှင်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သူတော်စင်ကြီး လဲ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း အော်လီဝင်ဒေးဗီးစ်နဲ့ တူတယ်လို့ ထင်နေ သလား’ စသည်ဖြင့်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေမိသည်။ ဤအရပ်တွင် ကျွန်တော်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်တစ်လကျော်ခဲ့ ပြီ။ မည်းနက်သော တောင်တန်းကြီးများကြား၌ နစ်မြုပ်ကာ စုတ်တိစုတ်ပြတ် ဆေးခန်းထဲ၌ ဆေးကုရသည်။ မှုင်းရထားလေးတစ်စီးပင် မဝယ်နိုင်သဖြင့် အလှမ်းဝေးသော ခရီးများကို ခြေကျင်လျှောက်ရသည်။ ငါအလုပ်ရွေးမှားပြီ ဟူသော ခံစားမှုကလည်း ကျွန်တော်စိတ်ကို များစွာ ဒုက္ခပေးနေသည်။ ဤနေရာသည် အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်နှင့် စိမ်းနေဆဲ။

မြို့သူမြို့သားအများစုသည် ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အဖို့ အပေါ်ယံမျှသာ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပြင်အောက်၌ စိုးဆင်းနေသည် ရေစီးကြောင်းများ၏ အတိမ်အနက်ကို ကျွန်တော် မတိုင်းတာနိုင်သေး။

ဤလူစုသည် အလွန်နားလည်ရခက်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်သော သဘောရှိသည်။ ဘာသာရေးတွင်လည်း ပြင်းထန်သည် သဘောရှိသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဇီယွန်၊ ဘီသလ်၊ အဘင်နက်ဇာနှင့် ဘီသက်စီဒါ ဘုရားဝတ်ကျောင်းများဆီမှ မေ့တေးသီချင်းသံများသည် အလွန်ကျယ်လောင် စွာ ထွက်ပေါ်လာ တတ်သည်။ အသံများသည် တောင်တန်းကြီးများကြား၌ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကောင်းကင်ဘုံအထိပင် ထိုးထွက်သွားလိမ့် မည်ဟု ထင်ရပါ သည်။

ထို့ညက ကျွန်တော်သည် ညစာစားချင်စိတ် လုံးဝမရှိ။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော် အားကြည့်၍ ဇနီးဖြစ်သူက ညစာစားရန် တိုက်တွန်းနေသော်လည်း မစားနိုင်။ ပေါင်မုန့်နှင့်ဒိန်ခဲအနည်းငယ်ဝါးကာ

ကိုကိုးပူပူတစ်ခွက်သောက်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ဒီညတော့ဖြင့် အနှောင့်အယှက်မရှိပါစေနဲ့တော့ဟု ဆုတောင်းကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

တယ်လီဖုန်းသံသွဲ့သွဲ့ ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ လန်နိုး သည်။ ရုတ်တရက်မထနိုင်။ တယ်လီဖုန်းသံကတော့ ရပ်မသွား ဆက်၍ မြည်နေဆဲ။ ကျွန်တော်ပေါက်ပြူး အိပ်နေ၍မဖြစ်တော့။ အိပ်ချင်မှီးတူးဖြင့် မှောင်မိုက်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံ။ တော်တော်အလှမ်းဝေးသည့်နေရာမှ ဆက်နေဟန်ရှိ၏။

‘ချက်ချင်းလာမှ ဖြစ်မယ်ဒေါက်တာ၊ ယတ်စ်ဖတ်နားက အီဗန် အီဗန်စ်ရဲ့အိမ်ကို လာခဲ့ပါ’

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် တစ်ချက်ညည်းလိုက်မိသည်။

“ယတ်စ်ဖတ်အထိတော့ ကျွန်တော် ဒီညလာနိုင်မယ် မထင်ဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ဒီညမလာလို့ မဖြစ်ဘူးရှင့်”

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်မ အီဗန်ခွဲဇနီးပါ၊ ကျွန်မသမီး သိပ်ဖျားနေလို့ပါရှင်’

‘ကျွန်တော် မနက်လင်းလင်းချင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်၊ စိတ်ချ ပါ’

“အို၊ မဖြစ်လို့ပါ ဒေါက်တာ၊ အခုချက်ချင်းလာမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ လာခဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

အဆမတန်အလုပ်များပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲနေသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ လူနာပင့်နှင့်ကြိုရခြင်းသည် အဆိုးဆုံးဖြစ်ချေသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိဆန္ဒဘက်ကို ညွတ်၍မဖြစ်။ တစ် ဖက်မှ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့် အသံ။ သနားစရာကောင်း လောက်အောင် အရေးတကြီးဖြစ်နေမှု စသည်များ ကျွန်တော့်အား သွားဖို့တိုက်တွန်းနေ သည်။

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်ခဏမျှပြန်လှည့်သည်။ စောစောက မိုးရွေ့စိုထားသော အဝတ်များကို ပြန်စုပြီး ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးတိတ်နေပြီ။ သို့သော်လည်း လေကတော့ ထန်ဆဲ၊ စိမ့်နေအောင်အေးသော လေဖြစ်၏။ လေသည် တိမ်မည်းတိမ်ပုပ် များကို သယ်ဆောင်ကာ လမင်းအပေါ် ပြန်အုပ်ထားသည်။ တောင်တန်းကြီး များသည် မိုးထိုးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် လည်စီးကိုတင်းကျပ်စွာ ဆွဲ၍ ပတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ဥှိရှိနေသည်မှာ ယတ်စ်ဖတ်သို့ သွားရာလမ်း။ ထိုလမ်းသည် ငါးမိုင်ခရီးဖြစ်သည်။ ခရီးတစ်ဝက်ခန့် တွင်ပင်

ပင်ထရီတောင်ကုန်းရှိသည်။ ဤတစ်ဝိုက်တွင် အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်။ ကျွန်တော်သည် မေတ္တီချင့်သယ်ချင်ဖြင့် ခြေထောက်များကို တရွတ်ဆွဲ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အား ယခုပင်သည် အိမ်နီးအိမ်နီးဆုံသူ၏ အကြောင်းကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောဖြင့် စဉ်းစားလာမိပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း တစ်ခန်းတစ်ခမျှ ကြားခဲ့ဖူး၏။ တစ်ချိန် က အိမ်နီးသည် ထရီဂျင်နီမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ လူဦးရွေ့ အနည်းငယ်မျှ သာရှိသော အသက်အဝန်းတွင် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ အထက် တန်းပညာ မတတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း အများက လေးစားခဲ့သော စီးပွားရေး လောကတွင် အောင်မြင်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထရီဂျင်နီ အမှတ်(၁)ဟုခေါ်သော ကျောက်မီးသွေးတွင်းတစ်တွင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တွင် သူနှင့်ထရီဂျင်နီ ကျောက်မီးသွေးကုမ္ပဏီကို မြေအောက်ကျောက်မီးသွေးတွင်းကိစ္စအတွက် အငြင်းအခန့်ဖြစ်ကြသည်။ ပြဿနာမှာ အရေးမကြီးသော အသွေးအဖွဲ့ကိစ္စတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း အိမ်နီးသည် ပြင်းထန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့ရပိုင်ခွင့်များ ကို ရှေ့တန်းတွင် ပြဿနာအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလာခဲ့သည်။ အငြင်းပွားမှု သည် ရန်ပွဲအဖြစ်သို့ရောက်လာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် တရားစွဲဆိုသည်အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။

အမှုရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ အိမ်နီးရုံးသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အသနား ခံလာတင်သည်။ သူပင် ရုံးပြန်သည်။ ပြင်းထန်သော မခံချင်စိတ်ဖြင့် အမြင် ဆိုးတရားရိုးအထိ အသနားခံလာ တွင်ပြန်သည်။ သူပင် ရုံးပြန်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် သူသည် ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်ကာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ခံရ သည်။ သူ့ကျောက်မီးသွေးတွင်းကို ရောင်းပစ်ရသည်။ အလုပ်မှ အနားယူ သည်။ ယတ်စိမတ်အနီး တောင်ကုန်းနံရံထက်ရှိ လူသူဝေးသော အိမ်တစ်လုံး သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာရောက်ချိန်မှစ၍ အိမ်နီးသည် သူ၏ ယခင်မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းဟောင်းများကို ရှောင်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမျှ မည်သူနှင့် မှ အတွေ့မခံ။ သူ၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုကို အကြောင်းပြု၍ ရှေးသလိုလို၊ ကြောင်သလိုလို ဖြစ်နေပြီဟုပင် အပြောခံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပုံပြိုင်ထဲက လူတစ်ယောက်လိုဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီ ညနေပိုင်းများတွင် အိမ်နီးသည် တောင်ကုန်းများပေါ်အထိ တက်ကာ ငှက်များပစ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ညပိုင်းလရောင်၏ အရိပ်ကို ခို တောင်ကြောတစ်လျှောက်၌ မြင်းစိုင်းနေတတ်သည်။ မြင်းကို တရကြမ်း စိုင်းနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူသည် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးအား ဆန့်ကျင်၍ ပြုမူနေသည်နယ်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်နီး၏ အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားပါ သည်။ သူ့အိမ်သည် ကြီးမားသော်လည်း အချိုးအစားပြေပြစ်မှုမရှိပါ။ အိမ် ကြီး၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အဆောက်အအုံတွေ များလွန်းနေသည်။ အားလုံးကိုကြည့်လိုက်လျှင် မှန်ကုပ်ကုပ်နိုင်လွန်းလိုပါသည်။ ကျွန်တော်ခြံဝင်း ထဲသို့ ဝင်သွားချိန်တွင် အလင်းရောင်မမြင်ရပါ။ ဘာသမှလည်း မကြားရပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဇေးကွက်အော်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆွဲသည်။ အဖြေမလာပါ။ ကျွန်တော် အသာရပ်၍ နားစွင့် သည်။ ဘာသံဆို ဘာသံမှ မကြားရ။ စောစောက ကြားခဲ့သော ဇီးကွက်အော်သံ များသာလျှင် ဆက်၍ ကြားနေရ သည်။ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် သည်းမခံနိုင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တံခါးမကြီးကို လက်သီးဆုပ်နှံ၍ အဆက်မပြတ် ထုပ်သည်။

ရုတ်တရက် တစ်ရူးထိုးဟောင်လိုက်သည် ခွေးဟောင်သံ များ ပေါ်လာသည်။ အချိန်အတော်ကြီးကြာခါမှပင် တံခါးပွင့်သွားသည်။ တံခါး လာဖွင့်သူမှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီး ခြုံထည်တစ်ထည် ခြုံထားသည့် အဘားအိုကြီးတစ်ယောက်။ သူသည် ကျွန်တော်အား ကြောက် ရွံ့ ထိတ်လန့်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ကိုင်ထားသည်။ သူ့နောက်မှ သွားဖြဲကာ ဟိန်းနေ ကြသော ခွေးသမင်နှစ်ကောင်။

ဤခရီးဦးပြုမှုမျိုးကို ကျွန်တော်သဘောမကျပါ။ ကျွန်တော် အဘားကြီးကို တန်းဖယ်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ ခန်းမကြီးကိုဖြတ်ကာ အခန်းကျယ် ကြီးတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိ။ ထွန်းထားသည့် မီးကလည်း လင်းလင်း ကျင်းကျင်းမရှိ။ ကြည့်ရသည်မှာ မီးဖိုချောင်တစ်ဝက်၊ ဧည့် ခန်းတစ်ဝက် အသုံးပြုသည့် အခန်းကြီးတစ်ခန်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော် မျက်လုံးများသည် မီးဖိုေရုံ ဆိုဖာပေါ်တွင် စောင်ခြုံလှနေသော ကလေးမတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ကလေးမသည် သတိလစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေးမှထိုင်၍ ခေါင်း ငုံ့ကြည့်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်။

လူကြီး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှ၏။ အကယ်၍ ထင်ရာမှထရပ်လိုက်မည်ဆိုပါက ဤလူကြီး၏အရပ်သည် ခြောက် ပေါ့ ခြောက်လက်မအထိ မြင့်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ သူသည် ရှိပ် အကနှင့် ကာကီဘောင်းတီပွဲကြီး ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ် စီးမထား။ သူသည် အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ သံသယဖြစ်စရာမလိုပါ။ သူသည် အီဗန် ... အီဗန်စပ်ဖြစ်၏။ သူ၏အာရုံသည် ဖျားနေသည့် မိန်းကလေးအပေါ် စူးစိုက်လျက်ရှိ သဖြင့် ကျွန်တော်ဝင်လာသည်ကို မသိပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်လက်ထဲ မှ ဆေးအိတ်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည့်အခါ သူသည် အလန့်တကြား လှည့် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းဝင်းတောက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာကိစ္စလာလဲ’

သူ့အသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လွန်းလှ၏။ ပထမတော့ ကျွန်တော် က သူ့ကိုမှူးနေသည့်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်စိတ်ကိုထိန်း၍ သံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး အဖြေပေးပါသည်။

‘ကျွန်တော် ဆရာဝန်ပါ။ ဘေးခဏဖယ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်လူနာကို ကြည့်ပါရစေ။ လူနာကိုကြည့်ရတာ အခြေအနေဆိုးပုံပဲ’

‘ဆရာဝန်’

သူ့ပါးစပ်မှ အံ့သွားသည့် လေသံဖြင့် ရွေ့တတ်သည်။ ထို့နောက် တစ်မျက်နှာ နီရဲလာသည်။ ‘ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ဘယ်ဆရာဝန်ကိုမှ လက်မခံဘူး၊ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှလဲ လက်မခံဘူး၊ ထွက်သွား၊ ကျုပ်ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုချက်ချင်းထွက်သွား’

သူ့အမူအရာမှာ ပြူးတူးပြဲတွဲနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလာပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ဒေါသက ကျွန်တော်အား ကြောက်စိတ်ကင်းမနေ အောင် တွန်းအားပေးထားသည်။ တယ်လီဖုန်းကို လက်ခံနားထောင်ခဲ့ခြင်း သည် ကျွန်တော်အမှားဟူသော အတွေး အမှောင်ကြီးထဲ၌ ဒုက္ခသုက္ခခံ၍ တပင်တပန်း လာခဲ့သည့် အဖြစ်နှင့် အခုလို ရှင်းရှင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံခံ နေရခြင်း စသည်တို့ ပေါင်းစပ်မိသောအခါ ကျွန်တော် ဒေါသသည် အရှိန်မြင့် လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ဒီအပေါက်မျိုးပြောတာဟာ ရှေးနေ့လိုပဲဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား သမီး အပြင်းအထန်ဖျားနေတယ်၊ ခင်ဗျားသမီးကို ဆရာဝန်ကြည်ဖို့ခွင့်ပြုရမှာ ပဲ၊ အယ်လိုလဲ ကျွန်တော် သူ့ကိုကူညီရမလား’

ကျွန်တော် စကားကြားသည့်အခါ ဆိုဖာဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ခိုးကြည့်သည်။

‘ကျုပ် ဆရာဝန်တွေကို မယုံကြည်ဘူး၊ အားမကိုးဘူး’ ဟု ပြော သည်။

‘ကျုပ်သမီးကို ကြည့်ဖို့မလိုဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်ကောင်ကိုမှ မယုံဘူး’

ထူးဆန်းလှသော အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုသာလျှင် မင်းမူလျက် ရှိ၏။ ဘဆက်လုပ်ကြရမည်နည်း။ ရင်ဘတ်ကိုနှစ်ဖက်ဖြင့်ဖိကာ တံခါးဝ၌ ရပ်နေသောအမျိုးသမီးအား ကျွန်တော်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် သူ့အရှင်သခင်၏ အလိုဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်ပြီး ကျွန်တော့်အား ပင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု နားလည် လိုက်ပါသည်။ အခုအတိုင်းဆိုပါက နောက်ထပ်မျှောလွင့်စရာဟူ၍ ဘာမှမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်ဘက်မှ အောင်မြင်မှုရအောင်လုပ်ဖို့ တစ်နည်းသာလျှင်ရှိတော့၏။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် စားပွဲကံသို့ သွားကာ ဆေးအိတ်ကိုယူလိုက်ပါသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားသမီး သေသွားရင်လဲ ဘယ်သူ ကြောင့်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့’

တစ်ခဏကြာမျှ သူသည် ဝိုင်သွားသည်။ သူ့လက်ချောင်းများအား ဖြန့်လိုက်၊ ဆုပ်လိုက် လုပ်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် တဆတဆက် လှုပ်နေ သည်။ လူမျက်လုံးများတွင် အမွှန်းနှင့်အကြောက်တို့၏ ပဋိပက္ခ အရိပ်အသွင် များ ထင်ဟပ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လက် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှမ်းအကိုင်လိုက်တွင် သူ့ထံမှ အော်ပြောသံ ထွက်လာသည်။

‘မသွားပါနဲ့၊ ခင်ဗျားပြောသလို ကျုပ်သမီး အခြေအနေဆိုးတယ် ဆိုရင် ကြည့်ပေးပါ’

ကျွန်တော် ခတ်ဖြည်းဖြည်းပြန်လျှောက်လာပြီး ဆိုဖာအနီးသို့ကပ် ကာ

နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ လူနာအား ခမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ သူ့ အသက်သည် ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထားသည်ထက် ကြီးနေသည်။ ဆယ်ရှစ်နှစ် ခန့်တော် ရှိလောက်ပြီ။ သတိမေ့နေသည့်ကြားမှပင် သူ့အလှသည် ပြတ်ပြတ် ထင်ထင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ ရုတ်တရက် သနားစိတ်ဝင်လာသည်။ အခုလို အသိတရားကင်းမဲ့သော မိဘများ၏ လက်ထဲတွင် ကျွဲပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ ကြီးပြင်းရသည့်အဖြစ်သည် မည်မျှလောက် အားကိုးရာမဲ့ရှာလိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်တော်က သူ့အား နေရာရွေ့ လိုက်သည့်အခါ ညည်းသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ သူ့အသားသည် ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ ဝက်သက်လက္ခဏာမျိုး တော့ မတွေ့ရ။ အဆုတ်များတွင်လည်း ထူးခြားမှုမရှိ။ သူ့နှလုံးမှာလည်း ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ရောဂါ၏ အရင်းအမြစ်ကို ရုတ်တရက် သိရသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ကြံရခက်နေသည်။ ထို့နောက် လူနာ၏ ဘယ်ဘက်နားရွက် နောက်နားမှ ညီခြင်းမည်း အဖုတစ်ဖုကို မြင်သည်။ အခြေအနေမှန်ကို သိသောအခါ ကျွန်တော်သည် အီဖန်စ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို လွန်ခဲ့တရက်တွေကတည်းက ပြောပြသင့် တယ်’ ‘ဒါက အပူကျိတ်ပါ’ ဟု သူက အရပ်သုံးစကားဖြင့် ရောဂါအမည် တပ်သည်။ ‘ကျုပ်တို့ ငန်းအဆီနဲ့ ဖွဲနုပျော့ပြီး အနာကိုအုံ့ပေးလိုရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ် မျော့တွေဖမ်းခဲ့ဖူး မှာထားတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ပင်ပီအိုလာပို့ မှာ၊ မျော့တွေနဲ့ စုပ်ထုတ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပဲ’

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားသမီးသေပြီပေါ့”

သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရှေ့ရော်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ရှေ့တွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးက လက်နှစ် ဖက်ကိယုက၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေရာမှ သူ့ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ထို့နောက် ချိုးပွဲချင်ပါတော့သည်။

‘ကျွန်တော်ပြောမယ် အီဖန်စ်’ ကျွန်တော်က သူ သဘောပေါက် နားလည်စေရန် စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြသည်။ ‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို နားလည် စေချင်တယ်၊ ဒီနားနောက်က အရိုးထဲမှာ ပြည့်တည့်နေပြီ၊ ဒါပြည့်ပုပ်တွေကို ဖောက်ထုတ်မပစ်ရင် ဦးနှောက်အထိ စားသွားတော့မှာ၊ ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရောပေါ့၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း ဘာမှမလုပ် ဘဲနေရင် ခင်ဗျားရဲ့သမီးဟာ နောက်ထပ် ခြောက်နာရီကြာပဲ အသက်ရှင်တော့ မှာ’

သူသည် နံရံကို အားပြုလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာမှ မခွာ။

‘အဲဒါ တကယ်ပဲလား’

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့်လိမ်နေရမှာလဲ’

ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ “ဒါဆိုရင် လုပ်”

သူသည် နောက်ထပ်ဘာမှ မပြောတော့ပါ။ သူ့မျက်လုံးများတော့ ကျွန်တော်ကိုသာ

မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်မပွားနိုင်ပါ။ သူသည် လူတိုင်းက သူ့အား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်ဟု အထင်မှား။ အမြင်မှား ဖြစ်နေသည်။ အခုဆိုလျှင် သူသည် သူ့ဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်ကာ ကျွန်တော်အား ယုံကြည်ကွေးစားလာသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ လိုအပ်ချက်နှင့် အကြောင်းတို့၏ လွှဲဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် အတွေး တစ်ခုဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် က လူနာအား ခွဲစိတ်ကုသခွင့်ပြုရန် သူ့အား ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ကံတန်းခဲ၏။ အကယ် ကျွန်တော်၏ခွဲစိတ်မှု မအောင်မြင်ပါမှ ဘာဖြစ်၊ တိုက်တွန်းခဲ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်၏ ခွဲစိတ်မှု မအောင်မြင်ပါမှ ဘာဖြစ်လာ လိမ့်မည်နည်း။

သို့သော်လည်း ဤအတွေးကို အကျယ်ချဲ့၍ စဉ်းစားနေရန် အချိန်ရှိ ပါ။ တစ်စတုန့်မျှပင် အချိန်ဖြုန်း၍မပြုစိပ်။ ကျွန်တော် ဆေးအိတ်ကုဖွင့်ကာ ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဇလုံနှစ်လုံးဖြင့် ကာဘော်လစ် ဆေးရည် များ ဖျော်ထားလို ကသည်။ ထို့နောက် သူနှင့် ကျွန်တော် လူနာကို မ၍ သစ်သားစားပွဲတစ်လုံးပေါ် တင်သည်။ မေ့ဆေးနံ့သည် လေထဲတွင် လွင့်မျောလျက်ရှိသည်။

အီဗန်စ်ကိုင်းထားသည် မှန်အိမ်မီးရောင်သည် အလင်းကိုကောင်းစွာ မပေးနိုင်။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးစားချက်သည် လူနာ၏နားနောက်မှ ဖောင်း နေသော အကျိတ်ကို ခွဲမိသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်မြင်သည်။ ကျွန်တော် အနေဖြင့် ဦးနှောက်၏ ဘေးဘက် အတွင်းပိုင်းအထိ စားချက် တစ်ချက်တည်း နှင့် ရောက်အောင်ခွဲမှ ဖြစ်တော့မည်။

ကျွန်တော်သည် သဘာဝအသိကို အားကိုးပြု၍ အလုပ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အရိုးကိုထိနေပြီ။ ဦးခေါင်း၏ အနူးညံ့ ဆုံးဖြစ်သောအရိုးပိုင်းဖြစ်၏။ နှက်ကရိတစ်အရိုးမှ အသားမျှင်သည် ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက်ပင် ဟလျက်ရှိသည်။ အခုထက်ထိ ပြည်အစအန မတွေ့သေး။ လုံးဝမရှိလို့များလား။ ကျွန်တော်သည် အတွင်းဘက်သို့ နက်သည့် ထက်နက်အောင် နှိုက်သည်။ ဦးနှောက်ရေပိုင်းနားအထိ ရောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဆင်းလာသည့် ပြည်ပုပ်များ။

ကပုကယာ ဇွန်းတစ်ဇွန်းယူ၍ ပြည်များကုန်သွားသည်အထိ ထုတ် သည်။ ထို့နောက် အခေါင်းကို ဂရုတစိုက် ခြစ်ပစ်လိုက်ပြီး ပိုးသတ်ဆေးဖြင့် သန့် စင်သွားအောင် ဆေးပစ်သည်။ ပြည်ပြည်များမှ လုပ်၍မရ။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်လုပ်ရသည်။ နောက်ငါးမနစ်အကြာတွင် လူနာသည် ခုတ်င်ပေါ် ပြန်ရောက်သည်။ အသက်မှန်မှန်လျက်ရှိသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော ကျနေသည့်နည်းဖြစ်သည်။ သွေးခုန်နှုန်းမှန်လာသည်။ ပိုမိုအားကောင်း သည်။ အသားအရောင် ပိုမှန်ဖြစ်လာသည်။ ရောဂါကူးစက် ပြန့်ပွားသွားနိုင် သည့် အနေအထားမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်၏။ အသက်ငယ်ရွယ်သူဖြစ် သဖြင့် မကြာမီ ပြန်လည်နေကောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးအိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းများပြန်ထည့် နေရင်း အီဗန်စ်အား တစ်ချက်မျှမော့ကြည့် မိပါသည်။ သူ့စားပွဲအနီးမှရပ်ကာ ကျွန်တော် အား ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ မျက်နှာသည် စောစောကလို မကြည်မသာ မဟုတ်တော့ပါ။

‘အခုဆို သူသက်သာသွားပြီ၊ ကောင်းသွားမှာပါ’ဟု ကျွန်တော် က ပြောသည်။

သူက ရုတ်တရက် ချက်ချင်းအဖြေမပေးပါ။ အတန်ကြာမှ ‘ဟုတ် တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကောင်းသွားသလိုပဲ’ဟု ရေရွတ်သည်။

အီဗန်စ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အသစ်တစ်ခုနှင့် တွေ့နေရသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။ တခြားတော့မဟုတ်။ ကျေးဇူးတင်စိတ်ဖြစ် သည်။ အခုကျတော့လည်း သူ့ အပြုအမူသည် နူးညံ့ လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က လူနာ၏ ခုတ်ငဲ့ဘေး၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးတက် သို့ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။

‘ခင်ဗျား မေ့မပစ်သင့်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမပဲ၊ သူ့ခေါ်လို့ ကျွန်တော် ဒီရောက်လာတာ”

သူ့မျက်လုံးများ နားမလည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့် နေခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတာ နားမလည်ဘူး၊ အဲ့ဒီမှာထိုင်နေတာ ကျွန်တော်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်စေ့မ ဝှိုက်သလို၊ သူလုံးဝ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ဘူး၊ ဝေးလံတာသာစကားပဲတတ်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေမိပါသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်တာကော ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ခင်ဗျားမိန်းမက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုခေါ်တာ အမှန်ပဲ” သူကလည်း တအံ့တဩဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်အား ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘အိမ်မှာ လုံးဝတယ်လီဖုန်းမရှိပါဘူး၊ ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှ မရှိပါဘူး”

သူလိမ်ပြောနေခြင်းမဟုတ်မှန်း မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းသည် နောက်ကျိရုပ်ထွေးလာသည်။ ကျွန်တော်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမက လူနာလာကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ဒီညပဲ ဆက်တာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် အခုပြောနေတာကိုရော ကြားရဲ့လား၊ ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်တဲ့လူကို ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့ သူက ကျွန်မ အီဗန်စ်ရဲ့ ဇနီးပါလို့ အသေအချာကြီးကို ပြောသွားတာပဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်အားကြည့်နေရာမှ လက်ကိုမြှောက် လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အား လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်တော့မည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်မိန်းမအကြောင်း မသိဘူးလား’ ဟု မေးသည်။ ထို့နောက် ဝိုသံပါကြီးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

‘တယ်လီဖုန်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို လူတွေက မပြောကြဘူးလား ဗျာ၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ် ဆရာဝန် မခေါ်လို့ဗျ၊ သူက ဒီအခန်းထဲ မှာ လွန်ခဲ့တဲ့
ငါးနှစ် ကတည်းက သေသွားပါပြီဗျာ’

*****

တယ်လီဖုန်းဆက်သော အဖြစ်အပျက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သည်
ဝိညာဉ်လောကနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခုအဖြစ် ဖော်ပြကာ
အဆိုးသတ်ချင်သော ဆန္ဒရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ၏
ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုက ကျွန်တော်အား ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးနောက်
မကြာခင်သိခဲ့ရသည့် အဖြစ်မှန်ကိုသာ မှတ်တမ်းတင်ရန် နူးဆော်တိုက်တွန်း
လျက်ရှိပါသည်။

အီဗန်၏သမီးတွင် သူငယ်ချင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိသည်။ ထိုအမျိုး သမီးသည်
အီဗန်၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်ကြောင်းကို သိနေသူ ဖြစ်သည်။
မိန်းကလေး အပြင်းအထန်နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သိနေ သည်။
ထိုအခါ ဤပြဿနာကို သူတတ်အားသရွေ့ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းရန်
စဉ်းစားစိတ်ကူးသည်။ သူဝင်ပါသည်ကို အီဗန်သည်သွားမှာလည်း ခိုးရမည်။
ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အီဗန်၏ဇနီးက တယ်လီဖုန်းဆက်သည်ဟု အရဲစွန့် ချ
လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အီဗန်၏ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေမှာ ထရီဂျင်နီ တယ်လဖုန်းရုံးမှ အော်ပရေတာမ
ဖြစ်ပါ၏။

*****

အချိန်သည် အကုန်ပြန်လွှဲပါသည်။ ရက်မှသည် သီတင်း သီတင်းမှသည် လ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အခုချိန်ထိ နေရာတကျ မဖြစ်သေး။ ပထမတုန်းကတော့ စိတ်အားထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာ သောဇနီးအား (အခုတော့လည်း ချစ်လှစွာသော ဆိုသည့်စကားကို ကျွန်တော် မသုံးတော့ပါ။ ဝေးလံဟင်းလျာများကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအား ထုတ်ပြီး အမြဲတစေ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေသဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဖြည်းဖြည်းချင်း အဆီပိကျွေးသတ်နေသည်ဟူသော အစွဲဝင်ကတည်းက ထိုစကားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကတိပေးထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ထပ်၍ပြောပါရ ခေ။ ကျွန်တော်သူ့အား ကတိပေးထားခဲ့သည်။ ဥစ္စာပစ္စည်းချမ်းသာကြွယ်ဝ အောင်လုပ်မည်။ ရာထူးဌာနန္တရနှင့် အခြေအနေမြင့်မားအောင်လုပ်မည်။ လန့် အနိမ့်တော် ဟာလေလမ်း၌ အမဲတစ်လုံးပိုင်ရမည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း သတိရမည်ဆိုပါက မြေထဲပင်လယ်ဒေသတွင် အိမ်လှလှလေး တစ်လုံး အပိုင်ရှိစေရမည်ဆိုသည် စသည်ဖြင့် ကတိတွေပေးထားခဲ့၏။

သို့သော်လည်း အခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှမပြောင်းရ၊ မရွေ့ရသေး။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ရှိလွန်းလှသော လမ်းများပေါ်တွင် ခြေထောက် များကို တရွတ်ဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေဆဲ။ ငွေကြေးနည်းနည်းပါးပါး စုမိ အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေရဆဲ။ စကော့လူမျိုးတွေ ပြောလေ့ ရှိသည် အစအနထဲမှစုလျှင် ဘယ်တော့မှ စုလို့မရဟူသော စကားအတိုင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အခုထက်ထိ အလွန်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော တောင်တန်း ကြီးများ၌ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံနေရဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်သောစိတ်ဖြင့် အလုပ်ပေါင်းများစွာကို လျှောက်ထားခဲ့ သည်။ ဘယ်ဟာမှ အကျိုးရှိမလာပါ။ ထို့နောက် အမှတ်တရဖြစ်လောက်သည့် နေ့တစ်နေ့နှင့် ကြုံရသည်။ ထို့နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စာတစ်စောင်ကိုင်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဝင်ခဲ့ပါသည်။

“မောင်တို့ ဒီကသွားရတော့မယ်၊ ဒီလကုန်လောက်ပေါ့”

ကျွန်တော့်အဖော်မွန်က ကျွန်တော့်အား ပြူးတူးပဲ့တဲ ကြည့်နေသည်။

“သွားရတော့မယ် ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မေရီက အခု ဒီမြို့ကို သဘောကျနေပြီ”

သူ တမင်သက်သက် ရွဲ့များပြောလေသလား။ ဤနေရာ၌ နေရ သည့်အတွက် သူ့တွင် ဘာပြဿနာမှ မရှိဟူသောအချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ပြောသလား။ ကျွန်တော် ကတော့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းပါသည်။

“မောင်တို့ အခုရောက်မယ့်နေရာကို မင်းပိုပြီးသဘောကျမှာပါ။ အလုပ်ကလဲ ပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်”

ကျွန်တော်က စာကို သူ လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ စာမှာ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထရက်ဒီးဂါးတောင်ကြားအရပ်၊ ဆေးဝါးကူညီထောက်ပံ့ရေး အသင်း အတွင်းရေးမှူးမှ စာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အား အသင်းဆရာဝန် အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာဖြစ်သည်။ လစာမှာ ယခု ကျွန်တော်ရနေသော လစာထက် အနည်းငယ်မျှသာပိုသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်အတွက် မက်စရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်ကရှိနေသည်။ အသင်းမှခန့်ထားခြင်းခံရသူသည့် အိမ်ရမည်ဟူသောအချက်ဖြစ်၏။ ရမည့် အိမ်သည် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းအိမ်မျိုးမဟုတ်။ အိမ်ရာနှင့်တူသည် အိမ်။ ဤ အကြောင်းကိုသိလိုက်သောအခါ မေရီစိတ်ပြောင်းသွားသည်။ ဤမြို့၌ ကြာ ကြာမနေချင်တော့။ အမြန်ဆုံးသွားချင်သည်။

ကုမ္ပဏီမှအသစ်ခန့်ထားသည့်ဆရာဝန်ရောက်မလာမချင်း ကျွန်တော် တို့ စောင့်ကြည့်ရသည်။ ဆရာဝန်ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ရွှေ့ပြောင်း သည့်အခါ ဒေးလီးဝစ္စသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပိုင် ပစ္စည်းအနည်းငယ်မျှကို ထုပ်ပိုးပြီး အငှားထရပ်ကားပေါ် တင်ကြသည်။ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ၊ အော်လီဝင်ဒေးမီးစ်နှင့် မစ္စကမော်ဂင်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ကားဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့ တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ထရပ်ကား သည် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်သစ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ တောင်ကုန်းတောင်ကြား များတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပါသည်။

ထရက်ဒီးဂါးသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း မြို့တစ်မြို့ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မြို့သို့ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။ တောင်ကုန်းများ၏ အစွန်း တွင် တည်ရှိသည်။ စတိုးဆိုင်အများအပြားရှိ၍ စာကြည့် တိုက်တစ်တိုက်နှင့် တစ်ပတ်လျှင် ရပ်ရှင်နှစ်ကြိမ်ပြသသည့် မြို့တော်ခန်းမတစ်ခုလည်းရှိသည်။

ကျွန်တော်ဇနီး အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသောအိမ်မှာ အုတ်များဖြင့် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသည် အိမ်ဖြစ်သည်။ တောင်ကျစမ်းချောင်း ဘေးရှိ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသောမြေပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးရာ သစ်သားတတားလေးတစ်ခုလည်းရှိသည်။ လူသူအသွားအလာ နည်းပါးသော တောင်ကြားကလေးအတွင်း၌ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ကို တောင်ကြားဂေဟာဟု အမည်ပေးထားသည်။ ယခုခံနေခံရသည့် အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းသာပါသော နေအိမ်နှင့်စာလျှင် အလွန်ကြီးကျယ်ခန်းနားသည် အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လို ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးအဖို့တော့ သူလိုလားနေသည့်အိမ်မျိုး ရရှိသည့်အတွက် ဘွဲ့ရားသခင်အား ကျွေးဇူးတင်၍ဆုံးဖြတ်နေသည်။ သူသည် ပါလာသည့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ခံ့ညားလှပအောင် စီမံခင်းကျင်းရသောအလုပ်တွင် များစွာစိတ်ဝင်စားနေသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ကိုအိမ်နှင့်တူအောင် အား ထုတ်ရသည့်အလုပ်တွင် များစွာသာယာကြည်နူးလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အလုပ်များ အများ အပြားရှိနေသည်။ ဆေးဝါးကူညီထောက်ပံ့ရေး စီမံကိန်းအရ တွင်းတူးအလုပ် သမားအားလုံးက အသင်းသို့ သက်မှတ်ထားသော ထည့်ဝင်ကြေးအနည်းငယ် မျှကို အပတ်စဉ်မှန်မှန်ပေးသွင်းရသည်။ ဤတွင် အသင်းကြီးက အလုပ်သမား များနှင့် သူတို့မိသားစုများအား ဆေးဝါးအခမဲ့ ကုသပေးသည်။ အမှန်တော့

ဤစီမံကိန်းသည် ဆိုရှယ်လစ်ဆေးဝါးကဿရေးစနစ်ဆီသို့ ဦးတည်ထားသည့် အခြေအနေအထားဖြစ်သည်။ ဤစီမံကိန်းကို ဖြတ်နင်းနိုင်ငံ၊ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီး အင်နရယ်ဘီဗင်က ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က ထရက်ဒါးဂါးမြို့တွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသော အင်နရယ်ဘီဗင်သည် ဤစီမံကိန်းကို အမျိုးသားစီမံကိန်းအဖြစ် ချမှတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထရက်ဒါးဂါးရှိ နယ်မြေဆေးဝါးထောက်ပံ့ရေးအသင်း ၏ ကူညီလက်တွေ့ဆောင်ရွက်ချက်များကို လေ့လာသည့်အခါ အလုပ်သမား များ ဆေးဝါးကဿရေးလုပ်ငန်းသည် များစွာလျင်မြန်ပြီးစီး ထိရောက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အင်နရယ်ဘီဗင် များစွာသဘောကျ ခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ ဤစီမံကိန်းတွင် ကောင်းကွက်များရှိသကဲ့သို့ ဟာကွက်များလည်း ရှိသည်။ ထရက်ဒါးဂါး၌ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသည့် အဓိကဟာကွက်တစ်ခုမှာ မလိအပ်ဘန်နှင့် ဆရာဝန်အား ဖုံးပေါ်လအောင်သွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ နေရောင်ညပါ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ဆရာဝန်လွှာပင်လေ့ရှိ၏။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဤ စီမံကိန်းသည် ရောဂါမရှိဘဲ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရောဂါရှိသည်ဟု ထင်နေသူများ၊ အကြောင်းမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေသူများနှင့် အခွင့်အရေးသမားများကို မွေးဖွား ပေးလျက်ရှိသည်။ အခွင့်အရေးသမားများသည် သူတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အမြတ်ထွက်ဖို့ (ဥပမာ. မျက်မှန်၊ ပတ်တီး၊ ဝမ်းမု၊ ချိလစ်ဖ်ဆေးမှုန့် အထိ အလကားရယူလိုမှုများ) အမြဲတစေ ကြိုးစားအားထုတ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားရောက်ကြည့်ပေးရသည့် လူနာ များမှာ များပြားလှသည်။ ဤအထဲတွင် အထူးအဆန်းလူနာများလည်း ပါ သည်။ ရောဂါဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ ကျန်းမာဝပြုံးနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိ သည်။ သူသည် တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာမှမထ၊ သို့တွင် အဆုတ်ရောဂါရှိနေသည် ဟုဆိုကာ ဆရာဝန်အား ကြည့်ဖို့သာ နားပူနားဆာလုပ်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြပြ သူ့သံသယမပျောက်။

သက်ကြီးတွင်းတူး အလုပ်သမားအများစုသည် အကြောဆွဲရောဂါ အဖြစ်များသည်။ သူတို့လုပ်ကိုင်နေရသည့်အလုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ အဆစ်အမြစ်ယောင်ရောဂါလည်း အဖြစ်များသည်။ ယင်းရောဂါနှစ်မျိုး အနက် ဒုတိယအမျိုးအားသည် ပင်စင်ယူနိုင်ခွင့်ရှိသော ရောဂါမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်သမားများသည် ပထမအမျိုးအစားရောဂါကို ဒုတိယ အမျိုးအစားဟု ထင်မှတ်မှားအောင် ကျွန်တော်အား လိမ္မာပါးနှပ်စွာဖြင့် လူညံ စားလေ့ရှိရာ ကျွန်တော်မှာ ဤပြဿနာအတွက် တစ်ခါတစ်ရံ များစွာစိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း အတွေးအခေါ် မမှန်ကန်မှုကြောင့် ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသော လူနာအချို့ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးအစောပိုင်း သတင်းပတ်များအတွင်းက အလွန်ရှားပါးသော ရောဂါသည် တစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့ ရ၏။ ဆေးပညာလောကတွင်တွေ့ရခဲသော လူနာမျိုးဖြစ်သည်။ အလွန် ခက်ခဲ နက်နဲသောသဘောရှိသည်။ ရောဂါသည်မှာ သားသမီးမရှိသော အမျိုး သမီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အသက်လေးဆယ်မျှရှိနေပြီဖြစ်၍ ဆယ်ငါးနှစ် လုံးလုံး အိမ်ထောင်သည်ဘဝဖြင့် အများ၏ လေးစားစွာ ဆက်ဆံမှုကို ခံယူလာ ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆ ယုံကြည် ထားသည်။ ယင်းယုံကြည်မှု ဝင်လာသည်အချိန်မှစ၍ ကိုယ်ဝန်သည်

တစ်ဦး၌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သော အရိပ်လက္ခဏာများ မှန်မှန်ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။
အော့အန်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ခြင်း၊ ရင်သားများတင်းလာခြင်း၊
ဖိုက်ရလာခြင်းနှင့် မီးယပ်သွေးမပေါ်ခြင်းစသည် များဖြစ်သည်။ ယင်းတို့သည်
စိတ် ကြောင့်ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းပြသော်လည်း သူနား မဝင်။
နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ဘက်မှ လက်လျှော့ကာ “ကုပါလေ ... ဒီလို ဆို
ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ ကိုးလမျှ
အကြာတွင် သူမိုက်နာသည်။ သူမွေးဖွားသည်မှာ ကလေးမဟုတ်။ လေ.....။

ပထမတော့ ကျွန်တော်သည် ယင်းလူနာများအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆက်ဆံကာ
ဖြောင်းဖျံခြင်း၊ နားချခြင်းပြုသည်။ သို့သော်လည်း မကြာမီ မှာပင်
သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ တန်ဆော့ဘွားရော့ရှာရုံ နေအိမ်များ ထဲ၌
အမြဲတစေကြားရလေ့ရှိသော ခပ်ကြမ်းကြမ်းစကားအသုံးအနှုန်းများသည်
ကျွန်တော် ပါးစပ်မှ ထွက် ထွက်လာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မနက်နှစ်နာရီထိုးခန့်ကြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့ရသည်။ လူနာ
အဘွားကြီးတစ်ယောက်အား ကြည့် ပေးရန်ဖြစ်သည်။ မောမောပန်းပန်းနှင့်
ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည့်အခါ အိပ်ရာထဲက၌
လဲနေသော အဘွားကြီးက လှမ်းအော်သည်။ “ဒေါက်တာရယ်၊ လုပ်ပါဦး၊
ကျွန်မယမ်းတာရပ်လို့မရတော့ဘူး ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် အခန်း တံခါး
ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ သူ့အားတစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး
ပြောမိသည်။ ‘သမီးတာ ရပ်လို့မရရင် ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ပုပ်ကြီး ကို
ပိတ်ထားပေါ့ဗျာ’

အောက်တိုဘာလတွင်းသို့ဝင်လာပြီ။ ချက်ချင်းပင် ဆောင်းရာသီနှင့် ကျွန်တော်တို့
ရင်ဆိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ သွားရလာရသည်မှာ ကြိမ်းတမ်း
ခက်ထရော့လာသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ငွေကြေးအခြေအနေမှာ ယခင်ကလိုပင်
အလွန်ကြပ်တည်းမြဲ ကြပ်တည်းလျက်ရှိသဖြင့် မော်တော်ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့
ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လေးလံလှသော ဆေး
အတက်ဆွဲ၍ သွားရေခြေပတ်များပတ်ကာ မိုးကာကဲ့သို့ ဆီးနင်းများအောက် တွင်
ခြေကျင်လျှောက်နေရဆဲ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အဟောင်း တစ်စီးကို
ပေါင်ငါးဆယ်ပေး၍ ဝယ်နိုင် လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်မှာ များစွာ
သက်သာလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ ဤပစ္စည်းကို
ဘာမည် ဂန္ဓသတင်းစာမှ ကြော်ငြာ၏ တခမ်းတနား ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားမှုကို
အကြောင်းပြုပြီး ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းစာက
ဤမော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ အလှနှင့် ပြေးနှုန်းကို အထူးတလည်
ချီးကျူးထားသည်။ ဆလင်ဒါနှစ်လုံးတပ် အိပ်ဇော ပိုက်ကြီးကြီး၊ ခြေနင်းနင်း၍
မနူးရသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟူသော ကြော်ငြာ က ကျွန်တော်တို့အား မဝယ်ချင်
ဝယ်ချင်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
သို့သော်လည်း လူကဖန်တီးထားသော
ဤစက်ပစ္စည်းအသက်ဝင်လှုပ်ရှားရေးအတွက် ကျွန်တော်မှာ ချွေးဒီးဒီးကျ အောင်
တဟောဟော တဟဲဟဲနှင့် တာစူ မရနိုင်လောက်အောင် မောဟိုက် လာသည်အထိ
စက်ကိန်းရည်။ တစ်ခုတော့ရှိပါ၏။ စက်ကိန်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဤမော်တော်ဆိုင်ကယ်သည်လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အရှိန် အဟုန်ပြင်းစွာ
ပြေးသွားတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ကာလတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင် ပုဂ္ဂိုလ်တော်ပစ္စည်းများသည် မြို့ပေါ်ရှိစတိုးဆိုင်များမှ ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲတွင် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောများသည် ပါရှားမှလာသည့် ပစ္စည်းများ မဟုတ်။ အိမ်ထဲတွင် ချိတ်ထားသည် ပန်းချီကားများသည် အကောင်းဆုံး ပန်းချီပြခန်းများမှ ဝယ်ယူထားခြင်းမဟုတ်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်တို့ သည် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ကလေးထဲ၌ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသမျှအတွက် ဂုဏ်ယူ၏မဆုံး၊ စိတ်လည်းချမ်းသာကြသည်။ အလွန်အေးသောညများတွင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် ဆောင်းမီးဖိုချောင်ကြီးထဲတွင် ဓာတ်ကြသည်။ စကားပြောကြသည်။ ငြင်းကြခန့်ကြသည်။ ကျောက်မီးသွေးလည်း ဝယ်ရ သည်မဟုတ်။ အခမဲ့လိုချင်သလောက်ရနေသည် မဟုတ်လော။ ကျွန်တော် ဇနီးသည် အချက်အပြုတ်ဘက်တွင်လည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တိုးတက်လာသည်။ ကျွမ်းကျင်သော ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း သက်သေထူလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့မှ မှန်လိုကာဆင်ဝင်ထဲတွင် ဂမုန်းပန်းများ စိုက်ထားသည်ကို မြင်တွေ့နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

ယခုနှစ်ဆောင်းရာသီတွင် နေသောသောနေ့များ အများအပြားရှိခဲ့ သည်။ အလုပ်အားပြုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဂလင်းတတားအပေါ်တက် ရှိမြင်မားသောတောင်ကုန်းများဆီသို့ သွားကာ အလရာပုံတော်ဖွင့်ကြသည်။ လေပြည့်လေညင်းသည် တောင်ကုန်းများထက်တွင် အမြဲတစေ တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ဤနေရာရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သာယာမှုတွင် နှစ်မျောစမြဲ။ ပေါ့လ်-နှစ်တမင်း၏ ကဗျာများမှ တစ်ပိုဒ်ခါ နှစ်ပိုဒ်ခါကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ရွတ်စမြဲ။

တလုပ်လုပ် ပြေးသွားနေကြသည့် တိမ်လွှာတိမ်ထူများအောက်မှ အလွန်ကျယ်ပြန့်သည့် မြက်ခင်းပြင်၊ ထိုမြက်ခင်းပြင်ထဲမှ သိုးမြေရာ လမ်းကြောင်းများ၊ ထို့နောက် တောင်ထိပ်တောင်ထွတ်များနှင့် တစ်ပြေးတည်း ရင်ပေါင်တန်းတည့်ရှိနေသည့်မြို့။ အောက်အနိမ့် ပိုင်းတွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပြန့်နေသည့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေရာ၌ အမောပြေထိုင်ကာ ကလေးကစားစရာအရပ်အမကလေးနှင့်တူနေသည် ကျွန်တော်တို့နေအိမ်အား စိတ်နှလုံးရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယား အားလပ်ချိန်ရ၍ အပြင်ထွက်ကြသည့်အခါ တိုင်းထိုနေရာသည် အများဆုံးရောက်သောနေရာဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် မူကျွန်တော်သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း လက်ထောက်မန်နေဂျာထံမှ သေနတ်ကုန်း၍ ကျွန်တော်အား အမြဲတစေ ရှောင်ဖယ်ပြေးနေဟန်တူသည် ရေစစ်စလီ နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆေးဝါးကုသမှုဆိုင်ရာ အသိပညာမဟုတ်တော့ မှန်မှန်ပင် တိုးတက်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတရံ အရှက်ကွဲ ရသော်လည်း အရာရာတိုင်းကို ကျွန်တော်မသိဟူသောအချက်ကိုမူ သိမြင်နားလည်ရပါ သည်။ ခရိုင်နယ်မြေ၏ တာဝန်ခံဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာဒေးဒီးစ် သည် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမျှမက ခွဲစိတ်ကုသရာ ကြီးအဖြစ်နှင့်လည်း အောင်မြင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မှ ဒီပလိုမာ ဘွဲ့ အများအပြား

ရရှိထားသူလည်းဖြစ်၏။ သူက အလွန်ထည်ဝါခံ့ညားသော
မော်တော်ကားကြီးနှင့်လာ၏။ သူ၏ လက်အောက်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျွန်တော်
က ဖုံအလိမ်း လိမ်း၍ အလူးလူးဖြစ်နေသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုစီး၍
သို့မဟုတ် ခြေကျင် လာ၍ခက်ခဲသောရောဂါသည် လူနာများကိုစွဲကို ဆွေးနွေး
တိုင်ပင်လေ့ ရှိကြသည်။ ဆွေးနွေးသည့်အခါတိုင်းလည်း သူသည် ကျွန်တော်နှင့်
မကြာခဏ သဘောကွဲလွဲတတ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ရောဂါစစ်တမ်းထုတ်မှုကို
ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် သူ ဩဇာအာဏာအရှိန်အဝါကိုသုံး၍ ပယ်ချတတ်
သည်။

ယင်းကဲ့သို့သော တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ မျိုးနှင့် ကြုံရပြီးသည့်အခါများ တွင်
ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံးထိုင်ကာ အံ့ကိုကြိတ်၍ ကျွန်တော်အထက် အရာရှိအား
ပြစ်တင်ရှက်ချသောစကားများ မြည်တွန်တောက်တီးနေတတ် သည်။ ထို့နောက်
ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းနုထရပ်ကာ “နေ့နှင့်ဦးပေါ့လေကွာ။ ဟုတ်ပါ တယ်၊ သူမှန်တယ်၊
ငါမှားပါတယ် တကယ်တော့ ဒီရောဂါဟာ အဆုတ် ရောဂါကြောင့် ဦးနှောက်နဲ့
အာရုံကြော အကြောသုံးကြောရောင်တဲ့ မင်နို ဂျက်တစ်(စ်)ရောဂါ ပါ။
ငါအစောကြီးကတည်းက သိဖို့ကောင်းတာ။ ဟုတ်ပါ တယ် - ဟုတ်ပါတယ်။ ငါဘာမှ
မသိပါဘူး။ လုံးဝဘာမှမသိတဲ့ ကောင်။ ဒါပေမယ့် ငါသိလာမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊
သိလာမှာပါကွာ စိတ်ချ”

ကျွန်တော်ဤစကားများပြောနေခိုက်တွင် ပရိသတ်မှာ တစ်ဦးတည်း သာရှိသည်။
သူသည် မီးဖို၏ အခြားတစ်ဘက်၌ ထိုင်ကာ အေးဆေးတည်ငြိမ် စွာဖြင့်
ဇာထိုးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ပြောနေသည့် စကားများသည် စိတ်
ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော်လည်း ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်
ဖြစ်သွားလိမ့် မည်ဟု ယူဆနေပုံပေါ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူထင်သလို
မဟုတ်ပါ။ ထက်သန်သောစိတ်ဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်းမေ့
သွားမည်မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာ ဒေးဇ်ဇ်သည် ကျွန်တော်၏ အားနည်းချက် ကို
မသိမသားထောက်ပြ လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ယင်းအားနည်းချက် များကို
မကျော်လွှားနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်တော့မှ တိုးတက်မှုရှိလိမ့်
မည်မဟုတ်ဟူသော အချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်သိနေပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးအနေဖြင့်လည်း ဤပြဿနာအတွက် ဘယ်လိုအဖြေ
မျိုးထွက်လာမည်ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံတော့ရသည်။ သူ့အနေဖြင့် အချိန်ကြာ ကြာ
မစောင့်လိုက်ရပါ။ မကြာမတင်မှာပင် အိမ်သို့ သေတ္တာကြီးများ ရောက် ရောက်
လာသည်ကို သူမြင်ရသည်။ သေတ္တာကြီးများထဲတွင် ဘာတွေများပါ လာပါ လိမ့်။
အိပ်ရာခင်းတွေလား၊ စားပွဲခင်းတွေလား။ သို့မဟုတ် ညစာစားပွဲ တည်
ခင်းနှင့်မညီ ပန်းကန်တွေလား (သူ့အကြီးအကျယ်လိုချင်နေသည့် ပစ္စည်း များ
ဖြစ်၏။) စသည်ဖြင့် တွေးမည်ဆိုက တွေးချင်စရာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တူတစ်လက်ဖြင့် အားသန်ခွန်စိုက်ထုရှိပြီး ဖွင့်လိုက်
သည့်အခါ သူတွေးထင်မည်ဟု ယူဆရသော ပစ္စည်းများထွက်မလာ။
ကြီးမားထူထဲသော နားလည်ရန်ခက်ခဲသော ဆေးပညာစာအုပ်ကြီးဒါဇင်ပေါင်း
များ စွာ ထွက်လာသည်။ ဈေးကြီးလွန်းသော စာအုပ်များဖြစ်သဖြင့် ငွေကြေး
အပို့အလှူမရှိသော ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်များကိုယ်ပိုင် ဝယ်ယူဖို့
စိတ်ကူးပင်ထည့်နိုင်သည်မဟုတ်ပါ။ လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ တော်ဝင်အသင်း စာကြည့်
တိုက်တွင် အသင်းဝင်ပြီး ငှားရမ်းခဲ့သော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်

တစ်တိုက်လုံး ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာသည်ဟုပင် အထင်မှားလောက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် အလုပ်ကတော့ အစပြုပြီဖြစ်၏။

စာအုပ်များရောက်လာသည် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ညစဉ် ညတိုင်း အလုပ်များလာသည်။ ညရှစ်နာရီ ဆေးခန်းပိတ်၍ အိမ်ထဲရောက်သည့် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤစာအုပ်များရှေ့၌ ကျွန်တော်ထိုင်သည်။ အမှန်တော့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် မျက်လုံးများကိုပင် မနည်းအားယူ၍ ဖွင့်နေရချိန် ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်အရ စာအုပ်များကို မရမနေဖတ်သည်။ ညတစ်နာရီထိုးမှပင် အိပ်ရာဝင်သည်။ လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာသည့်အခါ ဇီဝဓာတုဗေဒဘာသာရပ် နှင့်ပတ်သက်၍ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်လာသည်။ အနီးဆုံး သုတေသနပြုနိုင်မည့် ဓာတ်ခွဲခန်းသည် ကာဒမ်(မ်) ကျန်းမာရေးဌာန၌ရှိသည်။ ဤခရီးသည် မိုင်ငါးဆယ်မျှဝေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားခက်ခဲသော အဟန့်အတားတစ်ခုမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ဆေးဝါးထောက်ပံ့ရေးအသင်း အတွင်းရေးမှူး လျှောက်လွှာတစ်စောင်တင်လိုက်သည်။ ကြာသပတေး နေ့တိုင်း မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အချိန်လေးနာရီကြာမျှ အလုပ်တာဝန်မှ အားလပ်ခွင့် ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခြင်းဖြစ်၏။ ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် အပတ်စဉ် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ကာဒမ်ဖဲ သို့သာ သည်။ ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကို အမြင်ဆိုးနန်းတင်၍ စီးသွားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် သည် ဓာတ်ခွဲခန်း၌ နှစ်နာရီအပြည့် အလုပ်လုပ်ချိန်ရှိသည်။ ထို့နောက် ညနေဆေးခန်း အချိန်မီဖွင့်နိုင်ရန် အမြန်ဆုံးနန်းဖြင့် အိမ်သို့ပြန် လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို ခံစားရသူမှာ ကျွန်တော်မဟုတ်။ ကျွန်တော်ဇနီးဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်ကာ သောကရောက် လျက်ရှိသည်။ အကွေ့အကောက်များ လွန်းလှသော တောင်ကြားလမ်းပေါ်တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်မောက်ပြီးသေမှု ဖြင့်ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်တမမဖြစ်နေသည်။ ကြာသပတေးနေ့ မွန်းလွဲ ပိုင်းများသည် သူ့အတွက် ထမင်းလုံး တစွေချောက်ခရသော အချိန်များဖြစ် သည်။ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးခါနီးလာသည့်အခါ သူသည် ကုလားထိုင် ထိုင်ကာ နာရီကိုတမော့မော့ကြည့်သည်။ သူ့နားနှစ်ဘက်သည် အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကို နားစွင့်သည်။ ခြောက်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်။ ထို့နောက် ခြောက်နာရီခွဲ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ စိတ်မျက်စိ အာရုံ၌ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မဆိုးမဖြစ်သွားရသည့် ရုပ်လွှာ။ ဤ အခိုက်တွင် လမ်းပေါ်မှ စက်သံမမှန်တမှန် ဖွတ်ချက်-ဖွတ်ချက် အသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုံအလူးလူးဖြင့် ကျွန်တော်ဇနီး ကြိုက်သော ချောကလက်ကိတ်မုန့်နှင့် ဝိုင်အိုလက်ပန်းတစ်စည်းကို ကိုင်ကာ အိမ်ထဲဝင်သည်။ အမှန်တော့ ဤလက် ဆောင်များသည် ဘာမှတန်ဖိုးကြီးသည့် ပစ္စည်းများမဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့အတွက် သတိတရယူလာခြင်းဖြစ်၍ ဇနီးသည်ခမျာ အတိုင်းအဆမသိနိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးခြင်းဖြစ်ရာသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်အစီအစဉ်၏ရူးမိုက်မှု ကို

နည်းနည်းကလေးမှပင် သတိမထားမိခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော်လုပ်နေသည့် အလုပ်မှာ ကျွန်တော်ရထားသော အမတ်၊ စီအိပ်ချ်ဘီ” ဘွဲ့၏ နောက်မှ အင်မဒါ၊ အင်မ၊ အာစီပီ နှင့် (လန်ဒန်) ဒီ၊ ပီ၊ အိပ်ချ်” ဘွဲ့သုံးခုထပ်၍ တပ် နိုင်ရန် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဘွဲ့များ သည် ဆရာဝန်ဘွဲ့ရရှိပြီးသူများသာ ရယူနိုင်သည့်ဘွဲ့များဖြစ်၏။ လွယ်လွယ် ကူကူနှင့်ရနိုင်သည့် ဘွဲ့ များလည်း မဟုတ်ပါ။ ဆေးဝါးပစ္စည်းများစွဲလင်ပြီး ကုသမှုဆိုင်ရာ နည်းပညာများ တိုးတက်သည် ဆေးရုံကြီးများနှင့် တကွသို့လ် များ၌ တာဝန်ကျနေသော ဆရာဝန်များသာ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်သည် အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဘွဲ့ စာမေးပွဲများသည် အလွန်ခက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ နှစ်စဉ်အကျ (၇၅) ရာနှုန်း ထက် ပိုလေ့ရှိသော စာမေးပွဲများဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လိုအလုပ်ကိုပင်ပန်း ကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေသော ကျောက်မီးသွေးတွင်း လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦး အဖို့ကားရရိုးထားသော စာအုပ်များနှင့် နယ်မြေ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုကို အားပြုကာ စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခြင်းသည် မဖြစ် နိုင်သောအရာတစ်ခုကို လုပ်နေခြင်း မျှသာဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဘယ်တော့မှ မေ့သွား လိမ့်မည်မဟုတ်သော နေ့တစ်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ စာမေးပွဲများ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရန် ကျွန်တော်က လန်ဒန်သို့ ထွက်လာခဲ့သောနေ့ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေ့က ရာသီဥတု စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းပြီး အလွန်လေထန်လျက်ရှိသည်။ ဤစာ မေးပွဲအတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်နေသည့်လများအတွင်းက ယုံ ကြည်မှု အပြည့်အဝရှိနေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုအခါတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ စိတ်လက်မကြည်မလင်ဖြစ်ကာ အလိုလိုနေရင်း အားငယ် လျက်ရှိသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသည့်စိတ်မျိုး ဝင်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် တပင်တပန်းကြိုးစားခဲ့မှုသည် အချည်းနှီး အလဟဿအဖြစ်မျိုးဟု ထင်လာသည်။

ကျွန်တော်ဦးနှောက်သည့် သွက်လက်လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့ကာ တစ် ချိန်လုံး ထိုင်းရှိုင်းလေးလံလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိတော့ဟူသော ခံစားမှုမျိုးဝင်နေသည်။ ပထမဆုံး လန်ဒန်မြို့တော် ထရာဖာလ်ပါစကွဲရား ဘက်ရှိ ‘သမားတော်များကော်လိပ်’ တွင် ရေးဖြေစာမေးပွဲဖြေသည်။ ကျွန်တော် သည် စက်ရုပ်တစ်ရပ်သဖွယ် စာရွက်လွှတ်များပေါ်တွင် အဖြေများကို ရေး လျက်ရှိသည်။ နာရီကွပ် မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်သာ ဆွဲ၍ ရေးလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး မူးဝေနှောက် ကျလာသည်အထိ မရပ်မနားရေးသည်။

ကျွန်တော် တည်းခိုရာအခန်းမှာ ပြတိုက်ဟိုတယ်၌ဖြစ်သည်။ စစ် အတွင်းက ပထမဆုံးအကြိမ် လန်ဒန်သို့ တက်လာခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်တည်းခဲ ဖူးသော ဟိုတယ်ဖြစ်သည်။ အခင်းအကျင်း အပြင်အဆင် သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော နေရာဖြစ်သည်။ ဈေးလည်းသက်သာသည်။ သို့သော်လည်း အစား အသောက်ကတော့ညံ့သည်။ ပင်ပန်းနေစဉ်အတွင်း အစား ညံ့ဖျင်း သည့်အခါ ခံတွင်းပျက်လာသည်။ နောက်တစ်ဆင့် အစာမကြေဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် နားနု ပူပူလုံ့လုံအခြားအစားအသောက်များမစားရဲ။ စသရင်း ဟိုတယ် လက် ဖက်ရည်ခန်းမ၌ စားလေ့ရှိသော ကျွန်တော်၏ နေ့လယ်စာ သည် ဤအဖျော် ယမကာ တစ်ဖန်ခွက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရေးဖြေ စာမေးပွဲ ကာလတစ်

လျှောက်လုံးခေါင်းက မွေးတူးတူး ဝေတေတေ။ ရုပ်ရှင် လည်းမသွား။ တေးဂီတ ဆောင်ကိုလည်းမရောက်။ အခြား မည်သည့် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲကိုမှလည်း စိတ်မကူး။ လူအများရှိရာ လမ်းမများပေါ်ကိုလည်း ခြေဦး လှည့်။ ဦးခေါင်းရှင်းသည့် အနေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် လန်ဒန်မြို့တော်၏ နှစ်ထပ်ဘတ်စ်ကားကြီး ခေါင်မိုးပေါ်၌ထိုင်ကာ ကားလျှောက်စီးသည်။

ရေးဖြေများအပြီးတွင် လက်တွေ့စာမေးပွဲဖြေရသည်။ ပြီးတော့ နှုတ် မေးခွန်းများ ဖြေရသည်။ ကျွန်တော်အကြောက်ဆုံးမှာ ဤအပိုင်းဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဖြေသူဦးရေမှာ သုံးဆယ်ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်၍ အားလုံးမှာ ကျွန်တော် ထက် အသက်ကြီးသူများဖြစ်သည်။ သူတို့လူစုကိုကြည့်လိုက်လျှင် သေချာ ပေါက်စာမေးပွဲအောင်လိမ့်မည်ဟု တွက်နိုင်စရာ အခြေအနေများရှိသည်။ ဥပမာ- ကျွန်တော်ဘေးမှပုဂ္ဂိုလ်၊ သူနာမည်မှာ ကာရီးလ်ဘောမောင့် ကျွန်တော် သူနှင့်တစ်ခါနှစ်ခါ စကားပြောမိခဲ့သည်။ သူသည် အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် မှ ‘ဘီ၊ စီအိုက်ချ်’ ဘွဲ့ရထားသူဖြစ်၏။ စိန်ဘာသို့လိုမြူးဆေးရုံကြီး အပြင် လူနာဌာနမှ တာဝန်ခံဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ဘရုတ်လမ်းဘက်တွင် ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းနှင့် အကျအနသူဖြစ်၏။ သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ ဟန်အမူအရာ နှင့် အလုပ်အကိုင်များသည် ကျွန်တော်လို လူစားနှင့်နှိုင်းယှဉ်ချက်ထိုးကြည့် လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်စရာဖြစ်လာသည်။ စာစစ်သူများ အနေဖြင့် ကျွန်တော်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်ကြပါမည်နည်း။ အထင်အမြင်ကြီးခံ ရဖို့မလွယ်ဟုပင် ကျွန်တော်စိတ်၌ ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော်လက်တွေ့ စာမေးပွဲ သွားဖြေရသောနေရာမှာ တောင်ပိုင်း လန်ဒန်ဆေးရုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အထင်ပြောရမည်ဆိုပါက ဖြေရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။ ကျွန်တော်ကို ပြုရသည့်လူနာမှာ လည်ချောင်းနာရောဂါသည် အသက်ဆယ်လေးနှစ်ရွယ် သူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်တွေ့ဆေးကုသမှု လုပ်ငန်းတွင် တွေ့နေကျလူနာမျိုးဖြစ်သဖြင့် ယခုဤလူ နာနှင့်တွေ့ ရသည်မှာ ကံကောင်းခြင်းတစ်ရပ်ဟုပင် ယူဆမိသည်။ လူနာနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းဆုံးအစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ရေးနိုင်ခဲ့ သည်ဟု စိတ်ထဲတွင်ခံစားရပါသည်။

သို့သော်လည်း နှုတ်စာမေးပွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော် ကံသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပြောင်းလဲသွားသည်ဟုထင်ရ၏။ သမားတော်များ ကောလိပ်၏ ‘နှုတ်စာမေးပွဲ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်’ သည် တစ်မှုထူးခြားမှုများ ရှိသည်။ စာမေး ပွဲဖြေဆိုသူတစ်ဦးသည် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် စာစစ်သူနှစ်ဦး၏ စစ်မေးခြင်းကို ခံရသည်။ ယင်းအပိုင်းသည် စာမေးပွဲ၏ ပထမပိုင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စစ်ဆေးသူများက ယင်းပထမပိုင်းဖြေဆိုမှုများအပေါ် ကျေနပ်မှု မရှိပါက စာမေး ပွဲဖြေဆိုသူအား နောက်တစ်နေ့ စာစစ်ပွဲသို့လာရောက်ရန်မလို တော့ဟု ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ရေးထားသည့် စာတိုလေးတစ်စောင်ချက်ချင်း ပေးသည်။ ဤအဖြစ် မျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်ကို သိထားသော ကျွန်တော်သည် နှုတ်စာမေးပွဲ ပထမပိုင်းတွင် များစွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အား ပထမဆုံး စစ်မေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒေါက်တာ မောရစ္စဂတ်စိတ်ဆိုသူဖြစ်၍ ဘောမောင့် ထံမှ သိထားခဲ့ရသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် စာစစ် တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဂက်စ်ဘီသည်   ခိုတစ်ကောင်၏   ရင်ပတ်မျိုးနှင့်   အလွန်ပိန်သော

လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်လူအပေါ် သံသယကြီးသည့် အမှုအရာ ရှိသည်။ ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်လုံးတွင် တစ်ဘက်တပ်မျက်မှန်တပ်ထား သည်။ မကြာသေးခင်ကမှ စာစစ်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာသူပေတည်း။ သူသည် ယခင် စာစစ်အဖွဲ့ဝင်များ၌ရှိသည် သည်းခံခွင့်လွတ်မှုမျိုးလုံးဝမရှိ။ တမင် သက်သက် ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်ဖြင့် စာဖြေသူအား ခေါင်းရုပ်သွားအောင် မှန်ကန်အောင် လုပ်တတ်သည်။ ကျွန်တော်ဝင်သွားသည့်အခါဆီး၍နှုတ်ဆက် လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်နာမည်ကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ထပ်တလဲလဲရွတ်ဆိုနေရာမှ ဖျတ်ကနလှမ်းမေးသည်။

‘မင်းက ရစ်ချတ်နဲ့ညီအငယ်ဆုံးများလား၊ ဒစ်ကဝါနဲ့ ကင်းဘရိတ်ချ် မှာ အတူတူနေခဲ့ဖူးတယ်ကွ’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တွင် အစ်ကိုမရှိပါဟု ဖြေလိုက်သည့်အခါ စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ သူသည် မျက်မှန်ထဲမှနေ၍ ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့ စိပ်စပ် အကဲခတ် လျက်ရှိသည်။

‘မင်း ကင်းဘရိတ်ချ်ကလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ဒါဆိုရင် ဟိုဘက်ဆိုင်ကလား’

‘ဘယ်ဆိုင်ကိုပြောတာလဲခင်ဗျာ’

‘အောက်စဖို့စ်လေကွာ’

‘မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်တက္ကသိုလ်ကလဲကွ’

‘ဂလက်ဇော့ပါ’

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့ထံမှ နောက်ထပ်ဘာမှ မပြောတော့ပါ။ မခန့်တရံမျက်နှာပေးဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို ပင့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့်တွင် မှန်ချပ်ကလေးခြောက်ချပ်ချပေးသည်။ ထိုအထဲမှ ငါးချပ်ကို အမည်ဖော်နိုင်သော်လည်း ဆဋ္ဌမမှန်ချပ်ကိုမူ အမည်မတပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဂက်စဘီကလည်း ဤမှန်ချပ်အပေါ်တွင် ပို၍အလေးအနက်ထားနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤမှန်ချပ်ပေါ်မှ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ငါးမိနစ် ကြာမျှ စိတ်ပင်ပန်းလျက်ရှိရပါသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အနောက်အာဖရိက ဘက်မှ ကပ်ပါးပိုးတစ်မျိုး၏ သားဥဟု ထင်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော် နောက်စာစစ်တစ်ဦးထံသွားရန် လမ်းညွှန်သည်။ နောက်လူမှ လော့ဒ်ဒေါ်ဆန် ဖြစ်၍ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဖြူဖတ်ဖြူရော်မျက်နှာဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ပင်ပန်းထားခဲ့ရသမျှ အလဟဿဖြစ်ပြီဟူသောအတွေးဖြင့် တစ်ကိုယ် လုံး

လေးလံထိုင်းမိုင်းလျက်ရှိသည်။ ဂက်စ်ဘီကတော့ ကျွန်တော့်အား ချပစ်လို့မိမည်ဟု စိတ်ထဲကသိနေသည်။ ကျွန်တော့်အား ရှင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေသည့် လော့ဒ်ဒေါ်ဆင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဟု ကျွန်တော်မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်းဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်ကဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဂက်စ်ဘီဆီမှာ ဖြေခဲ့ရတာ သိပ်အဆင်မပြေ ဘူးထင်လို့ပါ’

‘ဟာ .. အဲဒါကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကဲ ... ဟောဒီမှာ နမူနာပုံစံလေး တွေ သေသေချာချာကြည့်။ ပြီးတော့ မင်းခေါင်းထဲ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်းသာ ပြော

....’

သူသည် ကျွန်တော့်အား ပြီးချုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးတွင် အားပေးသည့် အရိပ်အငွေ့များထင်ဟပ်နေသည်။

ဒေါ်ဆင်သည် အသားဖြူဖြူနှင့် လူချောကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အသက်ကတော့ ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိပြီ။ သပ်သပ်ယပ်ယပ်ညပ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမေးသည် သူ့အပေါ် နှုတ်ခမ်းကို လှပစွာ ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အခုဆိုလျှင် သူသည် ဥရောပတစ်လွှား ဒုတိယအဆင့်စာရင်းဝင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော သမားတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ဘဝအစောပိုင်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အခက်အခဲများနှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရပုံများကို မေ့သွားသူမဟုတ်။ သူ့ဇာတိယာရိုးမှ လန်ဒန်သို့ တက်လာစဉ်က သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်နှာလိုက်မှုနှင့် အတိုက်အခံလုပ်မှုများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်အား စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများသည် ပုံပန်းမကျသည့်ဝတ်စုံနှင့် ရုပ်အကိတို့သာမက ဈေးပေါပေါ နက္ကတိုင်ကိုပါ သတိထားမိနေသည်။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို၊ အလေးအနက်ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်သည့် မျက်နှာထားကိုလည်း သူသတိပြုမိဟန်တူ၏။ သူ၏ လူငယ်လူရွယ်ဘဝကို အမှတ်တရဖြစ်ရပ်များကို သတိရကာ ကျွန်တော်အပေါ်ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လည်း ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီပြီး ရရအဖြေပေးရန် အားပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှ ဖန်ပုလင်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ အဖြေပေးသည်။

“အေး ဟုတ်ပြီ” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ သူသည် နောက် နမူနာပုလင်းတစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ ကျွန်တော့်အား ပြသည်။ နှလုံး၏ ပင်မသွေးကြော အဆမတန်ကြီးမားနေခြင်းကို ပြသထားသည့် နမူနာပုံစံ ဖြစ်သည်။ ပထမတော့ သူမေးသည့် မေးခွန်းများသည် ရိုးရိုးလွယ်လွယ် ကလေးများဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမေးခွန်းများသည် ကျယ်ပြန့်လာ ရုံမျှမက ခက်ခဲနက်နဲလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မကြာသေးခင်ကမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ငှက်ဖျားရောဂါ ကုထုံးတစ်ရပ်အကြောင်းကို ရောက်သွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

သူ၏ တရင်းတနှီးရှိလှသော ဆက်ဆံပြောဆိုမှုများ ကြောင့် ကျွန်တော်ကောင်းစွာ
ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ဆင်သည် သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ပုလင်းကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး မေး
ခန်းတစ်ခုမေးသည်။ “နှလုံးရဲ့ ပင်မသွေးလွှတ်ကြောနဲ့ပတ်သက်လို့
သမိုင်းကြောင်းကို မင်းပြောပြနိုင်ပါ့ မလား”

ကျွန်တော်က “အမ်ဘရီစီပီရီ” ဟု စကားစသည်။ ဒေါ်ဆင်က မှန်ပါသည်ဟု
ပြောလိုက်သည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။

“သူဟာ ပင်မသွေးလွှတ်ကြောကြီးရဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပထမဆုံး စတင်
တွေ့ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ယူဆရပါတယ်ခင်ဗျာ”

လော့ဒ်ဒေါ်ဆင်၏ မျက်နှာသည် အံ့အားသင့်နေခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။

‘ဘာကြောင့် မင်းက (ယူဆတယ်) လို့သုံးရတာလဲ၊ ပီရီဟာ နှလုံး ရဲ့
ပင်မသွေးလွှတ်ကြောကြီးကို စပြီးရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲဟာ’

ကျွန်တော့်တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲသွားသည်။ ထို့နောက် ဖြူလျော်လျော်
ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒါက ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် ပြောတာပါ။ စာအုပ်တိုင်းမှာ
အသလိုရေးထားတာတွေ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကယ်တိုင်လဲ ဒီအချက်နဲ့
ပတ်သက်လို့ စာအုပ်ခြောက်အုပ်တိတိ ဒုက္ခခံပြီး ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။
ကျွန်တော်လက်တင်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ရင်းနဲ့ ဒီနှလုံးရဲ့
ပင်မသွေးလွှတ်ကြောကြီးကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆဲလ်ဆပ်စ်ဖြစ်နေ
တာတွေရပါတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ကို အသေးစိတ်ရေးထားခဲ့
ပါတယ်။ ဒီတွေ့ရှိချက်က ပီရီမတိုင်ခင် ဆယ့်သုံး ရာစုလောက်ကတည်းက
ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ” ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က မျက်လုံးများကို
ပင်ချိုကြည့် သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားဖြင့်
ကြည့်နေသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲငြိမ်နေသည်။

‘ဒေါက်တာ’ နောက်ဆုံးတွင် သူ့နှုတ်မှအသံထွက်လာသည်။

‘မင်းဟာ ဒီစာမေးပွဲခန်းမကြီးထဲတွင် အခြေခံ မူလအချက်၊ မှန်ကန် တဲ့အချက်၊
ငါ့ကိုယ်တိုင်မသိသေးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြ
တဲ့ပထမဆုံးလူတစ်ယောက်ပါ။ ငါမင်းကို ချီးကျူးပါတယ်”

ကျွန်တော် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ပြန်ပါသည်။

‘ငါ့ကိုတစ်ခုတော့ ပြောပြပါဦး၊ ဒီမေးခွန်းကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင် ရာ
စိတ်ဝင်စားမှုမေးတာပါ’ ဟု သူကဆိုသည်။ ‘မင်းရဲ့ အဓိကသတ်မှတ် ထားတဲ့
အခြေခံမူဟာ ဘာပါလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ အတတ် ပညာနဲ့
ဆေးကုသတဲ့လုပ်ငန်းမလုပ်ခင်မှာ မင်းလိုက်နာဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အခြေခံမူကို
ဆိုလိုတာ”

ကျွန်တော်ချက်ချင်းမဖြေနိုင်၊ တစ်ခဏမျှစဉ်းစား ချင့်ချိန်နေသည်။
ထို့နောက်စိတ်ထရှိနေသည့်အတိုင်း ဖျတ်ခနဲပြောချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်နားလည်ထားတဲ့အတိုင်းကတော့ ဘယ်အရာကိုမဆို အခွင့်
အရေးတစ်ရပ်အဖြစ် သဘောထားပြီး မယူဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်
အမြဲသတိပေးနေရမယ်ဆိုတဲ့အသိကို အခြေခံမှုအဖြစ် သတိမှတ်ထားပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ၊ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် အခြားစာ
မေးပွဲဖြေသူများနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ စာအိတ်တစ်ထပ်
ကြီးကိုင်ထားသော အမှုထမ်းတစ်ယောက်သည် ဆင်းလာသူတစ်ဦးချင်းလက် သို့
စာအိတ်တစ်လုံးစီဆီး၍ ဝေပေးနေသည်။ ကျွန်တော် နောက်မှ လိုက်ပါ လာသော
တောမောင့်သည် သူ့စာအိတ်ကို ကုသောကမောရဖောက်ဖတ်သည်။
သူ့မျက်နှာထားသည်ချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွားသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်လာဖို့မလိုတော့ဘူးလို့ ရေးထားပါကလား’

သူသည် အားယူ၍ ပြီးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား လှမ်းမေးသည်။

‘ခင်ဗျားကောဘယ်လိုလဲ’

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။
မျက်လုံးများကတော့ စာကိုပီပီပြင်ပြင်မြင်နေရသည်။ တောမောင့်က ကျွန်တော်
အား ဝမ်းသာစကားပြောနေသကြားရသည်။ ကျွန်တော်အတွက် မျှော်လင့်
ချက်ကတော့ ရှင်သန်ဆဲ။ ကျွန်တော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်၍ နို့စစ်ခွက်သောက်လိုက်
သည်။ ‘တကယ်လို့ ငါဒီပွဲမှာ မအောင်မြင်ရင် ဘတ်စကားတစ်စီးရှေ့က
လမ်းဖြတ်လျှောက်မယ်’ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စာမေးပွဲဖြေသူအားလုံးအနက် တစ်ဝက်ခန့်ကျန်
နေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤစုထဲမှ နောက်ထပ်တစ်ဝက်ခန့်ပြုတ်သွား
လိမ့်မည်ဟူသော သတင်းစကားကိုလည်း ကြားနေသည်။ ကျွန်တော်
ဖြေနိုင်သလား၊ မဖြေနိုင်ဘူးလား ကျွန်တော်အတိအကျမသိ။ ကျွန်တော် တစ်ခု
တည်းသာသိသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ ခြေ ထောက်
အေးစက်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးပြီးဆုံးသွားသည်။ ညနေ လေးနာရီတွင် ကျွန်တော်သည်
အကျိုးများထားရာ အခန်းထဲဝင် ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်မှ
ဖြုတ်ယူကာအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန် တော်သည်
ကုတ် အင်္ကျီကို ဝတ်စိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ခန်းမကြီးထဲရှိ
ဆောင်းမီးဖိုရှေ့၌ မီးလို့နေသော လော့ဒ်ဒေါဆင်အား လှမ်းမြင် သည်။
ကျွန်တော်သူ့ရှေ့ဖြုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါဆင်က
ကျွန်တော်ရှေ့မှပတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ ကျွန်တော့်အား ပြီး ကြည့်ကာ

စကားပြောလျက်ရှိသည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် 'ခြံငြိမ်း' ရယ်ကောလိပ်သမားတော်ကြီးများအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီဟု ပြောပြနေခြင်းပေတည်း။

ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါပေါ့ပါးသွက်လက် ကာပြန်လည်ရှင်သန်လာသည်။ စောစောကခံစားနေရသော ခေါင်းကိုက်ဝေ ဒနာသည် ပျောက်သွားသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများလည်းမရှိတော့။ ကျွန်တော် သည် အနီးဆုံးစာတိုက်သို့ အပြေးအလွှားသွားသည်။ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် အရူးအမူးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ပြီ။ လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၌နေ၍ အောင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ လန်နိုမြို့ ကြီးနှင့် အလွန်အလွမ်းဝေးသော တောမြို့ကလေးတစ်မြို့၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ရင်းအောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အခုကျတော့လည်း မအိပ်ခဲ့ရသောသူများ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အစုတ် ကလေးဖြင့် ကာဒစ်မိသို့သွားလာခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များနှင့် မစားနိုင်မသောက် နိုင် ကျက်ခဲ့မှတ်ခဲ့ဖတ်ခဲ့ရသည် အချိန်နာရီများသည် စာမဖွဲ့လောက်သည့် သာမညအသေးအဖွဲ့များဖြစ်ကုန်သည်။

ကျွန်တော်သည် လူအများကြား မော်တော်ကားများကြားမှ ဖြတ်သန်း လာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကားဘီးများနှင့် သီကာပွတ်ကာရှောင်တိမ်း ခဲ့ရသည်။ အိမ်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မင်္ဂလာသတင်းကိုပြောမည်။ သို့သော် လည်း မဖြစ်သေး။ သည်းထိတ်ရင်ဖို့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးမှ ဤသတင်းကို အသိပေးရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဇနီးအား လန်ဒန် သို့ ချက်ချင်းလိုက်လာရန် ကြွေးနန်းရိုက်လိုက်သည်။

သူလိုက်လာပါသည်။ အဆိုးဆုံးအခြေအနေကိုတွေး၍ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ဖျားပြီး ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေသလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော် သတ်သေ လုနီးပါးဖြစ်နေသလား၊ ကျွန်တော်သူအား ဖစ်တိုး ရိုးယားဘူတာမှ စောင့်ကြိုသည်။ သူရထားပေါ်မှ ဆင်း လာသည့်အခါ ကျွန် တော်က ဆီး၍ပေဖက်ကာ ဝမ်းသစ်ရာသတင်းကိုပေးသည်။ ဟာလေ၊ လမ်း ၌ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်နိုင်မို့ သေချာပြီဟူသော အာမခံချက်ကိုလည်း ထပ် ပေးသည်။

ဤတစ်ဒီအချိန်လေးသည် မည်မျှလောက် သာယာကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါသနည်း။ ကိုယ်ချစ်သောသူနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဝေမျှခံစားရသည် မှာ မည်မျှအထိ စိတ်ချမ်းသစရာကောင်းပါသနည်း။ ပထမတွင် နှစ်ယောက် စလုံး စကားမပြောနိုင်ကြ။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား တစ်ပြိုင်နက်တည်း စကား ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်သူအား တကွစိတ်စီးဖြင့် တင်ကာ ဆရိုင်းဟိုတယ် သို့ ခေါ် ခဲ့သည်။ အမှတ်တရအထိမ်းအမှတ်ပွဲကလေး ပြုလုပ်ကာ စားကြ သောက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ခံစားနေရသည့် အစာမကြေရောဂါသည် ဘယ် ဆီရောက်သွားမှန်းမသိ။ စားသောက်အပြီးတွင် ဂျော့အက်ဒပ်တေးဂီတပြ ဇာတ်တစ်ပွဲသွားကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် “ကိဖီးရှင်ရှယ်” သို့ဝင်၍ ညှလယ် စာစားသည်။ ချိုမြိန်သောရီနပ်စ်ကိုအရသာခံ၍ သောက်ကြသည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်၏ ခြေထောက်များအောက်မှ ပလက်ဖောင်းများသည် ကခုန် မြူးတူးနေကြသည့်နယ်ရှိ၏။

ထို့ညက ကျန်တော်တို့ လင်မယားတောင်ပေါ်ဖြို့ ကလေးသို့ ပြန်လည်
ဆိုက်ရောက်ကြသည့်အခါ အချိန်အတော်ကြီးနောက်ကျနေပေပြီ။
နှစ်ဦးစလုံးပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြင့်မားသော
မိုးကောင်းကင်ထက်မှ တလက်လက် တောက်ပနေသော ကြယ်များကို နောက်
တစ်ကြိမ်ပြန်၍ မြင်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့လှပါတိခြင်း။

*****

နောက်သီတင်းပတ်ရွှေပတ်မျှအကြာ ဒီဇင်ဘာ၏ တစ်နေ့သော နံနက် တွင် နံနက်စာမစားသေးမီ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်၏ ရှေ့တည့်တည့် အောက်ဘက်တွင် မြို့ငယ်သည် ငြိမ်ဆိတ် စွာလျော့ငြိမ်းလျက်ရှိ၏။ မကြာမီ ခွဲခွာရတော့မည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသော အခါ ဝမ်းနည်းသလိုလိုဖြစ်မိပါသည်။

အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ထရက်ဒီးဂါးမြို့ကလေး၌ နေထိုင်လာခဲ့ သည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်သည် ဘဝစကတည်း က အခြေချခဲ့သောနေရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ သားဦးကို ဤမြို့မှာပင် မွေးဖွား ခဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်နှင့် လုပ်ငန်းနယ်ပယ် များသည်လည်း အထိုက်အလျောက်မြင့် မားခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ဖရောကုတ် နှင့် စတစ်ကော်လာ ရုပ်အကြံများကို ဝတ်လေ့မရှိ၊ အဝတ်ကို ဖြစ်ကတတ် ဆန်းသာဝတ်လေ့ရှိသည်။

လူနာများအိမ်သို့ သွားသည့်အခါ တံခါးမခေါက်ဘဲ သွားလေ့ရှိ သည်။ လူနာများနှင့် စကားပြောသည့်အခါတွင်လည်း တခုတ်တယပြောလေ့ မရှိ။ တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့်ပြတ်ပြတ်သာပြောသည်။ အလုပ်မဆင်းချင်၍ နေ့မ ကောင်းဟုနဆောင်သူများနှင့်တွေ့လျှင် ကြမ်းကြမ်းရွမ်းရမ်းပြော ဆိုတတ်သည်။ သို့သော်ငြားလည်း မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများမှ အလုပ် သမားများနှင့် အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများသည် ကျွန်တော့်အား တရင်းတနှီး ခင်မင်ကြသည်။ ကျွန်တော် 'အထက်တစ်နေရာ၌ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လစာကို အသင်းမှပေးသည်ဖြစ်ရာ လစာချက်လက်မှတ်သည် ပုံမှန် အချိန်မှန် ရောက်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့် လူနာမှ ကျွန်တော့်အား ဆေးဖုန်းဝါးခမပေးကြပါ။ သို့သော်လည်း ခရစ္စမတ်ချိန်ကျလျှင် သူတို့ထံမှ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းဖော်ပြသည့် အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်များ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

သူတို့ထံမှ ပိုလာသည့် လက်ဆောင်များမှာ အများအားဖြင့် အိမ် တွင်းဖြစ်ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်မှ လက်ဆောင်သည် ဘဲများ သို့မဟုတ် ကြက်များဖြစ်တတ်သကဲ့ သို့ နောက်တစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင် သည် ထောပတ်များဖြစ်တတ်သည်။ နောက်တစ်ဦးကျတော့ လက်ထိုးကော် ဇော၊ ဤနေရာတွင် အဘားကြီး မစ္စကီဂရစ်ဖ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်မပြော ဘဲ ချိန်လုပ်မထားသင့်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့အား အကြောအဆစ် ကိုက်ခဲသည့်ရောဂါကို ကုသပေးခဲ့သည်။ ဤအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ နှစ်သစ်ကူးအကြံနေ့ညတွင် မစ္စကီဂရစ်ဖ်သည် လက်ဆောင်ကိုဆွဲ၍ သစ်သား တံတားကို တုန်ချတုန်ချဖြင့် ကျော်ဖြတ်ကာ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုပို လာသည့် လက်ဆောင်မှာ ဝဝကစ်ကစ် ဘဲငန်းကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးသိတတ်မှုကို ဖော်ပြသည့် ဤလက်ဆောင်မျိုးကျတော့

ကျွန်တော့်နည်းသားမှာ ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိလှပါသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံ
သည့်အခါတိုင်း လူ့ဘဝ၏ သဘောတရားသာရှိမှုကို ကျွန်တော် အလေး
အနက်ပြုမိပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဤဒေသမှတစ်ဆင့် ပြောင်း
ရွှေ့ရပါသည်။ တကယ့်လိုလားမှုနှင့်နေထိုင်မှုတို့ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်
ကျောင်းနေဖက်အများစုသည် နယ်မြေဆေးဝါးကုသမှုလုပ်ငန်းများတွင် အခြေ
တကျရှိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလော။ သူတစ်စုလည်း ကျွန်တော့်တွင် ပြောင်းရွှေ့
လိုသည် ဆန္ဒကြွေပြင်းပြဆဲ။ ပြီးခဲ့သောလက်ပင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ
ထွက်ခွာတင်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆယ်ရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဤမြို့မှ
ထွက်ခွာကြတော့မည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရပ်နေခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် တောလည်း သလိုလို၊ ဘာလိုလို
အသံတစ်သံကို ခပ်သံသယကြားလိုက်ရသည်။ ဒိုင်းနမိုက် ဖောက်ခွဲသံမျိုးနှင့်လည်း
မတူ။ အနီးအနားရှိ တောင်ကြားတစ်ခုဆီမှ လာသော အသံဖြစ်သည်။ အသံသည်
ရုတ်တရက် ချက်ချင်းရပ်မသွား။ ထို့နောက် လုံးဝပျောက်သွားသည်။
အသံပေါ်လာပုံနှင့် ပျောက်သွားပုံသည် မြန်ဆန် လွန်းလှ၏။ သို့သော်လည်း
ဤနယ်မြေနှင့် ရင်းနှီးနေသော လူတစ်ယောက် အဖို့ ကျောက်မီးသွေးတွင်း
အများအပြားတည် ရှိနေကြောင်း သိနေသည့်ဖြစ်ရာ အသံကို အထူးဂရုစိုက်၍
နားစွင့်မိသည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာသည်။
နောက်ထပ်ဘာသံမှမကြားရ။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင် ခဲ့ပြီး
နံနက်စာစားသည်။ ကျွန်တော် ကော်ဖီစသောကိစ္စမှာပင် ဘေးရန်ရှိ ကြောင်း
အချက်ပေးသည့် ဥဒြာသံများကြားရသည်။ ခြောက်ကြိမ်တိတိ အရည်
ကြိုးဆွဲလိုက်သည့်အသံများဖြစ်၏။ တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် တယ်လီဖုန်းမြည်
သံကြားရသည်။ ဆေးဝါးထောက်ပံ့ရေးအသင်းအတွေးရေးမှူး ဂျော့ကွန်ဝေး
မူဖြစ်သည်။ တောင်တန်း၏တစ်ဖက် ပင်ဂျယ်လီရွာရှိ ယတိမတ် ကျောက်
မီးသွေးတွင်း၌ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း၊ လိုအပ်သလို အကူအညီ
ပေးနိုင်ရန် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြသည်။ ကျွန်တော် အား
အချက်ချင်းလိုက်သွားနိုင်မလားဟုမေးသည်။

ကျွန်တော်သည် အစားကို ပါးစပ်ထဲ အပြည့်ထည့်ကာ ပလုပ်ပ လောင်းဝါးသည်။
ကော်ဖီတစ်ခွက်မော့၍ မျှော့ချသည်။ ပြီးလျှင်ပြေးချင်း မော် တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်
ထွက်လာခဲ့သည်။ ပင်ဂျယ်လီရွာသည် တောင်ပေါ်လမ်းခရီး နှစ်မိုင်မျှသာဝေးသဖြင့်
ငါးမိနစ်မျှညှိခင်ရောက်သွားသည်။ ဘေးတစ်ခုကျ
ရောက်နေပြီဟုသောသတင်းသည် ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်ရာ အိမ်တွဲခါးအားလုံး ပွင့်နေ
ကြသည်။ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ကလေးလူကြီးအားလုံးလွှဲလွှဲပင် တောင်တန်း
ဆင်ခြေလျှော့မီးအတိုင်းဆင်းကာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းဆီသို့ အပြေးအလွှား
သွားလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့ပြေးနေပုံမှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ သံလိုက်ဓာတ်
ဆွဲဆောင်မှုအားလုံးကို မခံနိုင်၍ ပြေးနေကြသည်နယ်ရှိသည်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ လူငါးရာခန့် သည်
တွင်းခြံဝင်းအစပ်၌ စုရုံးနေကြပြီဖြစ်သည်။ တွင်းရိယာအပြင်ဘက်၌ လည်း
လူအများအပြားရှိနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြ သည်။
မိန်းမများသည် တဘက်များ ခြံထားကြသော်လည်း ယောကျ်ားများ ကတော့
အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီများပင် ဝတ်မလာကြ။ ဆီးနှင်းများ တစ်ဖွဖွ ကျနေသဖြင့်

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည့်ဖြစ်ရာ ရပ်နေသူအား လုံးသည် မည်းနက်သော ရုပ်ပုံလွှာများသဖွယ် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်လူအုပ်ကြားမှ တိုးဝှေ့ပြီး တွင်းခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်အခါ ရှစ်နာရီထိုးလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝှံရှိ သစ်သားအဆောက်အအုံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းရုံးခန်းပေတည်း။ ရုံးခန်းထဲတွင် တွင်းဖော်လုပ်သားတစ်စုသည် ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံဖြင့် ရွှေကုန်နေကြသည်။ တွင်းမန်နေဂျာဒေးဂျင်ကင်းသည် သူ့လက်ထောက် ကွမ်လင်းဝစွနှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲ၌ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော်ဝင်အသွားတွင် လက်ထောက်မန်နေဂျာက 'တွင်းခြံဝင်းတခါးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်ရမလား' ဟုမေးနေ သည်။

'မပိတ်နဲ့' ဟု မန်နေဂျာကဖြေသည်။ 'ဝင်းထဲမှာ မီးဖိုခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုဖိုပေးလိုက်ပါ။ အခုလို ရပ်နေရတာ မကောင်းဘူး၊ ရာသီဥတုက သိပ်အေးနေတယ် ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲဟု ကြားဖြတ်မေးသည်။ ပထမတွင် ဂျင်ကင်းသည် ကြားဟန်မတူ။ ထို့နောက် ဖျတ်ကန်လွည့်ကြည့်သည်။ တွင်းဟောင်းများဆီမှ ရေများပေါက်ထွက်ကာ ဤတွင်းထဲသို့ ဝင်လာကြောင်းပြောပြသည်။ ရေများဝင်လာခြင်းကြောင့် တွင်းထဲသို့ဆင်းရာ အဓိက လမ်းများပေါ်တွင် ရေလျှံကာ အပေါက်များ ပိတ်ကုန်ပြီဖြစ်၏။ နံနက်အဆိုးဖြစ်သော အလွတ်သမား ခြောက်ဆယ့်တစ်ယောက်သည် အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သလိုဖြစ်နေကြလေပြီ။

ဂျင်ကင်းတို့လူစုသည် ဂစ်လ်ဖက်ချ်မှ လာရောက်ပြီး ရေများစုပ်ထုတ် ပေးမည့် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ရောက်အလာကို စောင့် မျှော်နေကြသည်။ မြေအောက်မှလူများ ဘာဖြစ်နေကြသည်ကို သူတို့မသိ။ မခန့်မှန်းနိုင်။ ဝိတမိနေကြသူများနှင့် အခုအချိန်ထိ အဆက်အသွယ်မရသေး။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ရောက်အလာကိုသာ စိတ်တစ်ထင်ထင်ဖြင့် မျှော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျင် ကင်းကို ကျွန်တော့်အား ရှင်းလင်းပြောပြနေချိန်တွင် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ နောက်ထပ်လူအများအပြားဝင်လာသည်။

ထိုလူစုထဲတွင် အနီးအနားကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ လိုအပ်သလို ကူညီ ရန် လိုက်လည် စေတနာ့ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ တွင်းစစ်ဆေးရေးမှူးတစ် ဦးနှင့် မန်နေဂျာတစ်ဦးပါ လိုက်ပါလာသည်။ ရုတ်ရုတ်သံသလည်းမဖြစ်။ ဆူဆူညူညူအသံများလည်း မကြားရ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောသဘောရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်သည် လေးလံ လျက်ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ခူးခူးရှရှ ထွက် ပေါ်လာသည်။ မန်နေဂျာ၏ စားပွဲထက်ရှိ တယ်လီဖုန်းမှမြည်ခြင်းမဟုတ်။ နံရံ၌ချိတ်ထားသည့် ဖုန်းမှမြည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဖုန်းသည် မြေအောက်မှ အလွတ်သမားများနှင့် ဆက်သွယ်သည့် ဖုန်းပေတည်း။ ရုံးခန်းထဲတွင် ချက် ချင်းပင် တိတ်သွားသည်။ ဂျင်ကင်းသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကပျာကရာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

'ဟယ်လို... ဟယ်လို' သူမျက်နှာသည် ဖြူလျော်လျော်ဖြစ်သွား ပြီး အခြားသူများဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ 'ဘုရား .. ဘုရား ... ရောတတ် ပါလား'

ပထမတော့ သူဘာကြောင့် အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည်ကို

ကျွန်တော်နားမလည်။ ထို့နောက်မှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်လာသည်။ ရှေ့အောက်ရောက်နေသော တွင်းထဲမှလူများသည့် အခုထိတော့ မသေသေး။ မြေအောက်နှစ်မိုင်အကွာမှနေ၍ မြေပေါ်သို့ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လှမ်း၍ ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဟယ်လို ... ဟယ်လို’ ဂျင်ကင်းသည် တစ်ဖက်မှ အသံကို သုံး မိနစ်ခန့်ကြာမျှ နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ပြန် ပြောသည်။ ‘ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်နော် ... ရောဘတ် မင်းတို့ ပင်နီပရီးတွင်းက လမ်းဟောင်းဘက်ကို ရောက်အောင်သွား၊ ဒီဘက် လမ်းသစ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်လို့မရတော့ဘူး။ ကြားလား၊ ငါပြော တာ ဒီဘက်က ထွက်ပေါက်နှစ်ပေါက်စလုံး ရေတွေနဲ့ ပြည့်နေပြီ။ ရေတွေကို ငါတို့ချက်ချင်းတုန်အောင် ထုတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာချင် ကြာမှ။ မင်းတို့တွင်းဟောင်းဘက်ကို သွားမှဖြစ်မယ်။ မင်းတို့အနေနဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းက ရေကာတာကို ဖောက်ထွက်ကြ၊ အဲဒီလိုထွက်ရင် တွင်းဟောင်း ဘက်ရောက်မယ်။ ရေကိုကြောက်မနေနဲ့ ရေက အနက်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ အဲ ဒီရောက်ရင် လမ်းအတိုင်းလိုက်သွား၊ အရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ကွက် (၁၅၀၀) လောက်တည်တည့်သွား၊ ဒါဆိုရင် ပင်နီပရီးတွင်းဟောင်းကို ရောက် လိမ့်မယ်’

တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ စူးစူးရှရှအသံများ တရစပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ အခန်းထဲမှ လူအများကြားနေရ၏။ ဂျင်ကင်းသည် သံကုန်ဟစ်၍အော်ပြောနေ ရသည်။

‘ငါပြောတာကြားရဲ့လား’၊ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က အဲဒီနေရာကစောင့် မယ်၊ မင်းငါပြောတာကြားရဲ့လား သို့သော်လည်း တစ်ဘက်မှ စကားပြန် မရမီ ရေပွက်သံများကြားရပြီး တယ်လီဖုန်းသည် အသံလုံးဝပြတ်သွားသည်။ ဂျင်ကင်းက သူ့ လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ သူသည် ဦး ခေါင်းကိုငိုက်စိုက်ချကာ မလုပ်မယူက်ရပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူနဖူးကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်ပြီး ရောဘတ်ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ကျွန်တောတို့အား ပြန်ပြောသည်။

မြေအောက်အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်လာကြသော ပထမအဆိုင်းအလုပ် သမားများသည် ကျောက်မီးသွေးတူးသည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ မြေအောက်မန်နေဂျာ ရောဘတ်သည် သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေရာမှ ရေများဝင်လာနေသည်ကို သတိပြုမိလာသည်။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဝင်လာနေခြင်းတော့မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းပြည့်ပြည့်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ရေများမှာ သန့် သန့်စင်စင်မဟုတ်။ ညစ်ပတ်နံ့စေလှ၏။ အရောင်အဆင်းရော အနံ့အသက်ပါမိကောင်း။ အလုပ်သမားများသည် ချက်ချင်းပင် ရေများကို ခပ်ထုပ်ပစ်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ ကျောက်မီးသွေးတင်မီးရထားသွားရာလမ်းဘက်သို့ ရေများ ကို ဖောက်ထုတ်နှင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ထိုအတောအတွင်းတွင် ရောဘတ်သည် အလုပ်သမားနှစ်ဆယ့်သုံးယောက်ပါဝင်သော ဒုတိယအဆိုင်းကို သတ်ရသည်။ ထိုအဆိုင်းသည် သူတို့နေရာထက်ပို၍နက်သောမြေအောက်ပိုင်း၌ ရောက်နေကြ သူများဖြစ်၏။ ထိုလူသည် မြေမျက်နှာပြင်အောက်ကိုက် (၂၀၀) တွင် အလုပ် လုပ်နေကြသူများဖြစ်၏။ ထိုအလုပ်သမားများအား အချိန်မီသတိပေးမှုဖြစ် မည်ဟု သူဆုံးဖြတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သွားပြောမည်ဟူသော စိတ် ကူးဖြင့် ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဝန်းကန်မြည်ဟည်းသံတစ်ချက်

ကြားလိုက်ရသည်။ ရေများတရကြမ်း တိုးဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။
ဘေးဒုက္ခတစ်ခုတော့ ကျရောက်တော့မည်ဟု အထိတ်တလန့် တွေးလွှက်မိ သည်။
သို့သော်လည်း သူတောင်းထင်သလိုဖြစ်မလာ။ သူသည် နောက်သို့ ဖျတ်ကန်
လှည့်ကာပြန်လျှောက်သည်။ ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သော အခါ
ရေတံဒလဟော ထိုးစီးဝင်လာနေသည်ကိုမြင်ရသည်။ ရေစီးဝင်တိုး လိုက်သဖြင့်
လူလက်ထဲမှ မှန်အိမ်မီးသည် ဖျတ်ကန် ငြိမ်းသွားသည်။ မမျှော် လင့်ဘဲ
ကြုံတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ ရောဘတ်သည် ရုတ်တရက် ကြက်သေ သေကာ
ရပ်နေမိသည်။

ရောဘတ်သည် ရေသံတဝေါဝေါကြား အမှောင်ထဲတွင် ဆယ်
စက္ကန့်နီးပါးကြာမျှရပ်ကာ တွေ့ဝေ လျှက်ရှိသည်။ သူ၏ပထမအဆုံးမှ လူ
အားလုံးရေနစ်ကုန်ကြပြီဟုသောအသံဝင်လာသည်။ ရေစီးနှုန်းမှာ ကြောက်
မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ကျောက်မီးသွေးတွင်း အဝင်လမ်းတစ်လျှောက် အရှိန်
ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်လာနေသော ရေများသည် တန်ရပ်သွားခြင်းမရှိသေး။ မြေ
အောက်မြင်းစောင်းများထဲမှ မြင်းပုကလေးများသည်လည်း ရေနစ်ကုန်ကြပြီ။
ဤရေများသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းဝင်လမ်း အကောက်လမ်းကို လွှမ်းမိုးသွား
ပြီဖြစ်ရာ အပြင်မှ ဝင်လာနိုင်ဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။ အခုအတိုင်းဆို လျင်
ကျောက်မီးသွေးတွင်းသည် လုံးဝပိတ်သွားပြီဟု အခိုင်အမာပြောနိုင်ပြီဖြစ်၏။

လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက်ကျရောက်လာ ဘေးဒုက္ခသည်
ပြင်းထန်ကြီးမားလှ၏။ လူအများအား သေတွင်းသို့ပင် ပို့ခဲ့လေပြီ။ သို့သော်
လည်း ရောဘတ်နှင့် သူ့ဒုတိယအဆုံးမှ လူများကတော့ အခုချိန်ထိ အသက်
မသေကြသေး။ သူတို့သည် တွင်းနံရံ ဘေးတစ်ဘက်ရှိ ထိပ်ပေါ်၌ တွယ်ကပ်
နေကြသည်။ တရကြမ်း ပြေးဝင်လာနေသော ရေများသည် သူတို့နှင့်ဝေးရာ
ဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြသည်။ လူတို့ အားလုံးမှာ လူကြီး (၂၂)ယောက်နှင့်
အသက်ဆယ်လေးနှစ်ရွယ် သူငယ်တစ်ယောက်တို့ဖြစ်သည်။ အားလုံး တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။

သူတို့ထဲတွင် ရောဘတ်သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းအတွေးအကြံများ သူဖြစ်၏။
ဤတွင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာသိသူဖြစ်၏။ ဤလူစု အား
လေဝင်ပေါက်လှုပ်ထားသည့် အမြင့် ပိုင်းတစ်နေရာသို့ခေါ်သွားနိုင်လျှင်
ကောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်။ သူသည် ရှေ့မှနေ၍ လေးဘက်တွားကာ လေဝင်
ပေါက်ဆီသို့သွားသည်။ ကျန်လူစုက သူ့နောက်မှ သူ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြည်းဖြည်း
ချင်းမြင့်တက်လာ၏။ သူတို့လူစုသည် နောက်နာရီဝက်ခန့် မျှသာလျှင်
အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲကြတော့မည်ဟု ယူဆ၏။ ဤအချိန်ကျမှပင် သူ သည်
တယ်လီဖုန်းကို သတိရ၏။

ဤကားဂျင်းကားက ပြန်လည်ပြောပြသည့် ရောဘတ် စကားများ ဖြစ်သည်။
သူပြောပြသည်မှာ ဤမျှလောက် ရှည်လျားခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော် က
လိုအပ်သလိုချဲ့ထွင်၍ တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ
စကားအဆုံးတွင် မည်သူကမှ စကားမပြောဘဲ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ ငြိမ်နေ သည်။
ထို့နောက်တွင် စစ်ဆေးရေးမှူး မစ္စတာဒီယာကင်းက လှမ်းပြောသည်။

‘တကယ်လို့ သူတို့အနေနဲ့ တွင်းဟောင်းဘက်ကို ဖောက်ထွက်လာ နိုင်ရင်တော့
ထွက်စရာလမ်းရှိတယ်’

ဂျင်ကင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့လက်ထောက်ဘက်သို့ လှည့် ပြောသည်။

‘လူဆယ်ယောက်ခေါ်ပြီ။ ပင်နီဂရီးတွင်းပေါက်လမ်းကိုသွား၊ အခြေ အနေကို စစ်ဆေးကြည့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်နဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်၊ ထွက်လမ်းအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်၊ ပြီးရင် ငါ့ဆီကို မြန်မြန်ပြန်သတင်းပို့’

ထိုအခိုက်တွင် ဝင်းထဲသို့ ထရပ်ကားသုံးစီးဝင်လာသည်။ ရေများ ကို စုပ်ထုတ်ရန် ရေပိုက်လွှဲကြီးများနှင့် ရေစုပ်စက်များ လာပို့ခြင်းဖြစ်၏။ မန်နေဂျာသည် စက်များကို နေရာချထားပေးရန်နှင့် တပ်ဆင်ရန်အတွက် ရုံး ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်အကဲခတ်ရသလောက် ဆိုလျှင် ဂျင်ကင်း သည် ဤလုပ်ငန်းအပေါ်၌ သိပ်ပြီးအားထားပုံမရှိ။ သူ့မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ကို တွင်းဟောင်းများ၏ ထွက်ပေါက်များအပေါ်၌သာ ပုံအပ်ထားချင်ပုံပေါ် သည်။ အကယ်၍ တွင်းဟောင်း ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ဖောက်ထွက်နိုင်လျှင် မြေအောက်၌ ပိတ်မိနေသူများထံ ရောက်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု ယူဆနေပုံရ လေသည်။

ရုံးခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ထရက်ဒီးဂါးရှိ အသင်းအတွင်းရေးမှူး ဂျော့ကွန်ဝေးထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးပြောပြသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌နေ လို အပ်သော တာဝန်များ ယူသွားလို့သည်ဟုလည်း ခွင့်တောင်းသည်။ သူကလည်း ချက်ချင်းပင်ခွင့်ပြသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘေးအန္တရာယ် လျှို့ဝှက်ရေးအတွက် မန်နေဂျာဂျင်ကင်း၏ စီမံခန့် ခွဲမှုအတိုင်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်သွားဖို့ အထပ်ထပ် မှာသည်။ ကျွန်တော်နောက်ပိုင်းတွင် လုပ်စရာရှိသမျှ တာဝန်များကို ဒေါက်တာ ဒေးဗီးစ်အား ခေတ္တ လွှဲပေးထားမည် ဟုလည်းပြောသည်။

ကျွန်တော်အပြင်သို့ရောက်သွားသည့်အခါ မင်နီဂရီးတွင်းဟောင်းမှ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ပြန်ရောက်လာသည်။ တွင်း၏ ဝင်ပေါက်လမ်းတစ် လျှောက်တွင် အမှိုက်သရိုက်နှင့် အညစ်အကြေးများ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရ ကြောင်း ဂျင်ကင်းအား ပြောပြသည်။ လူတစ်ယောက်အား ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဆင်းကြည့်ခိုင်းရာ အနံ့အသက်များ ဆိုးရွားလှသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်သည့် အနေ အထား၌ရှိကြောင်း၊ သို့သော်လည်း (၂၄)နာရီအတွင်း ယင်းအညစ်အကြေး များနှင့် အနံ့ဆိုးများကို ရှင်းလင်းပစ်နိုင်လိမ့် မည်ဟု သူယုံကြည်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ထို့နောက် လိုအပ်သော စက်များကိုထုတ်၍ အမြန်ဆုံး တပ်ဆင်ကြ သည်။ ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မန်နေဂျာသည် သူ့လက်ထောက်နှင့် အတူ လူတစ်စုကို ရွေးချယ်ခေါ်ယူပြီး တွင်းဟောင်းဘက်သို့ သွားသည်။ သူ၏ညွှန် ကြားချက်အရ ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရပါသည်။ ရာသီဥတုမှာ စောစော ကထက်ပို၍အေးလာသည်။ ဆီးနှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

အသုံးမပြုတော့သည့် တွင်းဟောင်းဝင်ပေါက်လမ်းသည် ဆီးနှင်း များအောက်တွင် မှုပ်လျက်ရှိသည်။ လေကလည်း ထန်လှပါတ်ခြင်း၊ တွင်း ဟောင်းဖြစ်သဖြင့် အောက်ဘက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများပေါ်ရှိမြေများသည် မြင့်တက်သည့်နေရာများတွင် မြင့်တက်ကာ တောင်ပုစာများသဖွယ်ဖြစ်နေ ကြသည်။ အချို့နေရာများတွင်မူ ကျွဲကျန်မဲ့ဆင်းကာ ချိုင့်ကြီးများဖြစ်နေကြ သည်။ လူအများက ဤနေရာကို “ဒိက္ခမြေ” ဟု နာမည်ပေးထားကြခြင်းမှာ

အံ့ဩဖွယ်ရာမရှိပါ။ မြင်ရုံမျှဖြင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ဤနေရာအရောက်တွင် မန်နေဂျာ ဂျင်ကင်းနှင့် သူလူများသည် ပါလာသည့် စက်များကို တပ်ဆင်ကြသည်။ သွေးနွှာရီခန့်အတွင်း ဂီယာ၊ အင်ဂျင်နှင့် လေမှုတ်စက်များတပ်ဆင်၍ ပြီးစီးသွားသည်။ ထို့နောက်လေမှုတ် စက်ကိုအသုံးပြုကာ အနံ့အသက်ဆိုးများ ကင်းစင်သွားစေရန် အားထုတ်ကြ သည်။ အံ့ဆိုးများ ရှင်းသွားသောအခါ အတွင်းမှ အမှိုက်သရိုက်နှင့် အညစ် အကြေးများကို လက်ဆင်ကမ်းသယ်ထုတ်ကြပြန်သည်။ အလွန်လျင်မြန် သွက် လက်စွာ လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၍ တစ်နာရီလျှင် ခြောက်ပေအမြင့်ခန့် အမှိုက် သရိုက်များထုတ် ပြီးစီးသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အညစ်အကြေးပုံများ မှာ သူတို့ တွက်ထားသည်ထက် အဆများစွာ ပိုနေသဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသည့် လုပ်ငန်းပမာဏမှာ မဲသေးလှ။

‘ဒီလမ်းက အနောက်ကို တည့်တည့်ထွက်သွားတာကွ ” ဟု ဂျင်ကင်း ကို တွင်းစစ်ဆေးမှုအား ပြောသည်။ “ဒီလမ်းက ငါတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာကို ရောက်ရင်တော့ သိပ်ကို အဆင်ပြေသွားမှာပဲ”

‘ဟုတ်တယ်” ဟု စစ်ဆေးရေးမှူးက ထောက်ခံသည်။ ‘အခုလုပ် နေရတဲ့အလုပ် မြန်မြန်ပြီးသွားရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

အမှိုက်သရိုက်နှင့် မြေစိုင်မြေခဲများကို ရှင်းရသည်မှာ တစ်နေ့ကုန် ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုညသန်းခေါင်ယံတွင် လမ်းမပေါ်မှ အမြင့်ပေ (၁၄၀) ခန့် သည်ကို ရှင်းလင်းပြီးသွားသည်။ နောက်ထပ်နှစ်နာရီခန့်အချိန်ကုန်သွား သည့်အခါ လမ်းပေါ်တွင် ရှင်းသွားသည်။ အဆင်းလမ်းရှင်းသွားသည်ကို မြင်သောအခါ အားလုံးက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။

သို့သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ် အော်ဟစ်အားပေးခြင်း မပြုနိုင်ကြ ပေ။ အတွင်းဘက်ခပ်ကျကျသို့ လွက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် ထိုးကြည့် လိုက် သည့်အခါ အဆင်းလမ်းသည် အနံ့မဲ့ ပိုင်းရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ရေတွေ့ ဖြင့်ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဤမျှလောက် ရေတွေ့များနေလျှင် ဖြတ် ၍ နိုင်ပါမည်လော။

ကျောက်မီးသွေးမှုန်များဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော စစ်ဆင်ရေးမှူး သည် ဂျင်ကင်းအား “စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာထားဖြင့် လွှမ်းကြည့်သည်။ ‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ” ဟု ညည်းသည်။ “စောစောကသာ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ”

ဂျက်ကင်းကတော့ မတုန်မလှုပ်။ “ငါတို့အနေနဲ့ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနဲ့တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့တော့ ကြိုတင် တွက်ထားကြမှာပဲကွ။ အခုလဲ ခေါင်မိုးဖြူပြီး လမ်းသစ်ဖောက်လို့ ရချင် ရမှာပေါ့”

မန်နေဂျာ၏ လေသံမှာ တင်းတင်းမာမာရှိလွန်းလှ၏။ စစ်ဆေးရေးမှူး သည် တစ်ချက်မျှ ဘုရားတကာ လဲကျတော့မည့်ပုံမျိုးဖြစ်သွားသည်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ ဒါက စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ကဲလို ဒီလိုဆိုလဲ လုပ်ကြ မယ်၊

ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အမိုးကိုဖြိုချကြည့် ရအောင်'

သူတို့သည် အမိုးလုပ်ထားသည် မြေကြီးကို တူးဆွကာ ဖြိုချ သည်။ နှစ်ကာလကြာပြီဖြစ်၍ မြေကြီးများသည် သံချောင်းတမျှ မာကြော လျက်ရှိသည်။ ပြိုကျသွားနေသော ခဲလုံးကြီးများသည် ရေထဲသို့ ကျသွား နေကြသည်။ မကြာခင် လမ်းခင်းပြီးသား ဖြစ်သွားလေမား။ ကျောက်ခဲကြီး များကို ပြိုခွဲချရန်အတွက် တူးစက်များကိုပင် အသုံးပြုကြသည်။

အလုပ်မှာ အသက်ထွက်လှမတတ် ပင်ပန်းသောအလုပ်ဖြစ်ချေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဖုံများ၊ ချွေးများ၊ အခိုးအငွေ့များဖြင့် နပမ်းလုံးနေကြရ သည်။ အားလုံး အရူးအမူးလုပ်ကြရခြင်းဖြစ်၏။ ဂျင်ကင်းတစ်ယောက်လာ လျှင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသည်။ သူသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်စွာဖြင့် တွန်းအား ပေးနေသူဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် (၁၈) နာရီ တိတိ ပင်နီဂရိုး ကျောက်မီး သွေးနားမှမခွာ၊ အနားမှနေ၍ အားလုံးကို လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားလျက်ရှိလေ သည်။

အရေးပေါ်ရွက်ထည်ခုတ်လေးများနှင့် စောင်များကို မှန်အိမ်များ ထားရာ အခန်းတွင်း၌ အဆင်သင့်သယ်၍ ချထားသည်။ စစ်ဆေးရေးမှူးနှင့် အခြားဝန်ထမ်းများလည်း အသင့် ရှိနေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ခုတ်တစ်လုံး ပေါ်၌ ခြောက်နာရီကြာမျှ အိပ်လိုက်ရသည်။ အိပ်ရာမှန်း လာသည့်အခါ တစ် ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး ကြည်လင်လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။ မန်နေဂျာ ဂျင်ကင်းအား သူ့စစ်ဆေးရေးမှူးက တောင်းပန်စကားပြောနေသံကြားရပါ သည်။

'တစ်ရေးတမောတော့ အိပ်လိုက်ပါဦး၊ ဆရာလုပ်နေပုံက ကိုယ့်ကို ကိုယ်သတ်သလိုဖြစ်နေပါပြီ'

မန်နေဂျာကတော့ ခေါင်းသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးနှင့် နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး သူရုံးခန်းထဲရှိ ဆိုဖာဆိုင်ပေါ်၌ နာရီဝက်ခန့်သာ အညောင်းဆန့် သည်ကိုမြင်ရ၏။

ခေါင်မိုးကို ဖြိုရသည့် အလုပ်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းလှချေသည်။ နောက်ထပ် နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်သွားသော်လည်း မပြီးပြတ်သေး။ မညီ သူမှ စကားမပြော။ သို့သော်လည်း ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ဝင်များ၏ မျက် နှာထားများသည် စိတ်ပျက်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။

တတိယနေ့ ညနေခင်းတွင် ဂျင်ကင်းက ကျွန်တော်အား ထိုည အိမ်ပြန်အပ်ရန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ပြန်လာချိန်တွင် လမ်းများပေါ်၌ လူသား လူလာမရှိ။ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ အိမ်တိုခါးအားလုံးပိတ်ထား သည်။ ကလေးတစ်ယောက်တစ်လေ ကစားနေသည်ကိုပင် မမြင်ရ။ ဆိုင် အများအပြားမှာလည်း တရုတ်ကွပ်များကိုပိတ်ထားသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကြီးသည် အလုပ်သမားနေအိမ်များပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးထားသည်။ တိတ် ဆိတ်ခြင်းသည်သာလျှင် မင်းမူလျက်ရှိ၏။

လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ လျှော က်လာနေကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော အသံမိတ်ဆွေများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်မဆက်။ မျက်နှာ များလှ ရှောင်သွားကြသည်။

ထူထပ်စွာ ကျဆင်းထားသော ဆီးနှင်းများ ကြောင့် ခြေသံများကိုပင် မကြားရ။ အိမ်များတွင်လည်း ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ မြေအောက်၌ ပိတ်မိခံနေရသော အလုပ်သမားများ၏ နေအိမ်များ တွင် တည်ခင်းထားသည့် နံနက်စာများကို မသိမ်းသေး။ ရိုးရာလေ့ထုံးစံ အရ ထားခြင်းပေတည်း။ ညဗိုင်းကျတော့လည်း ခန်းဆီးများကို မပိတ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် စောစောစီးစီးပင် ကျောက် မီးသွေးတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အဓိက ဝင်ပေါက်လမ်းအတွင်း၌ ရေများ ကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မင်နိုဂရိုး ဝင်ပေါက်ဘက်တွင်မူ ရေမကျသေးပါ။ ယခုကျဆင်းနေသည့် ရေအနေအထားအတိုင်းဆိုပါက ရေငုပ်သမားများ ဆင်း၍ ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်။ ရေအနက်သည် (၁၈) ပေခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်း ရသည်။ ရေငုပ်သမားများသည် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ငုပ်ကြသည်။ အဆ မတန် ပင်ပန်းသည့်အထိကြောင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည်အထိ ဖြစ်ကြရသည်။ ရေအောက်၌ ရှာဖွေ ရသည့်အလုပ်မှာ ထင်သလောက်အကျိုးမရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ရေနစ်သေနေသော အလုပ်သမား (၃၈) ယောက် ၏ အလောင်းများကို တွေ့ခဲ့ကြရလေ၏။

ရေငုပ်သမားများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အသက်ရှင်လျက် တစ် ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ရဟု သတင်းပို့သည်။ ရေတွေ ကုန်သွားအောင် ထုတ် မည်ဆိုပါက နောက်ထပ်တစ်လခန့် အချိန်ယူရလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆကြောင်း ပြောကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့တွေ ခဲ့ရသည့် အလောင်းများကို သယ်ထုတ် ကြသည်။ အစုလိုက် အစုလိုက် ကြိုးနဲ့တချည်းပြီးအပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြရ သည်။ အလောင်းများကို လူနာထမ်းစင်များပေါ်တင်၍ သူတို့ဇနီးများထံ အပ်ကြသည်။

အခုဆိုလျှင် လူတိုင်းသည် ပင်နီဂရိုးတွင်းဘက်၌သာ အာရုံစူး စိုက်နေကြသည်။ သို့တစေလည်း မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ယခင်ကလောက် မထားရတော့။ စတင်ဖြစ်ပွားသည့် ရက်မှ တွက်လျှင် ရှစ်ရက်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ မြေ အောက်တွင် ကျန်နေသည့် လူများကို အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရဖို့ဆိုသည် မှာ မလွယ်တော့ဟု အများက ယူဆနေကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကယ် ဆယ်ရေးအတွက် လုပ်လက်စအလုပ်ကိုမူ ရပ်မပစ်။ နှစ်ဆတိုး အား ထုတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လမ်းဟောင်းကို ဖောက်ထွက်နိုင်သည့် အခြေအနေ သို့ ရောက်လာသည်။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့သည် ပင်ပန်းနေသည့်ကြားမှပင် ဝမ်းသအားတက်ခြင်းဖြစ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လမ်းဟောင်းကို ဖောက်ထွက်နိုင်သည့် အခြေအနေ သို့ ရောက်လာသည်။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့သည် ပင်ပန်းနေသည့်ကြားမှပင် ဝမ်းသာ အားတက်ခြင်းဖြစ်ကြသည်။

အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်ရှုနေသော တွင်းစစ်ဆေးရေးမှူးက ဘုရား တ,သည်။ “နောက်ထပ် မိုင်ဝက်လောက်လိုနေသေးတယ်၊ ဘယ်နည်း နဲ့မှ ကျွန်တော်တို့ အောက်ကိုရောက်ဖို့ကမလွယ်ဘူး။ လုပ်ရကျိုးမနပ်ပါလား” သူသည် ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရပ်လိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးများဖြင့် အုပ်ထားသည်။

“တို့ ဆက်လုပ်ကြရမှာပဲ” ဟု ရုပ်ကင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ ငါတို့လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြရမှာပဲ၊ ရပ်ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

‘ဘုရား....ဘုရား၊ နားထောင်စမ်း၊ မင်းတို့ ကြားကြလား’

ကျောက်တုံးမျက်နှာပြင်ကို တူဖြင့်ထု၍ အချက်ပေးနေသံဖြစ်၏။ အသံသည် ရပ်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လိုက်။

‘ဟုတ်တယ်.....ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြားတာ ဟုတ်တယ်’ ဟု စစ်ဆေးရေးမှူးက အလန့်တကြား ထအော်သည်။ “သူတို့ အဲဒီနေရာမှာရှိမယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ကပ်နေပြီ၊ ဒီကျောက်တုံးကြီးအောက်မှာ ရှိမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အသံကို သူတို့ကြားလို့ပြန်ပြီး အချက်ပေးတာဖြစ်မယ်”

‘နောက်ဆုတ်ကြစမ်း’ ဟု ရုပ်ကင်းကအော်သည်။ ကျောက်တုံးကြီး ဆင်းသွားသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မြေတွင်းထဲ၌ ပိတ်၍ မိနေသူများ။

သူတို့သည် နံရံကို ကျောများနှင့်မီကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးကပ် ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ အားလုံးပင် တစ္ဆေသရဲများနှင့်တူလျက်ရှိ သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံး အသက်ရှင်သည်။ သူငယ်ကလေး သည် ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်တွင် ရှိကြီးတင်ဝိုကြွေးလျက်ရှိပါ သည်။

သူတို့သည် ထိုင်ရာမှ မထနိုင်လောက် အောင်ပင် အားအင်ဆုတ် ယုတ် လျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့အား ဘရန်ဒနှင့် ရောစပ် ထားသည့် ဟင်းချိုရည် တစ်ပုင့်စီတိုက်ခြင်း၊ ဂလူးကိုစီ ဖျော်တိုက်ခြင်း၊ လိုအပ်သော ဆေးတစ်လုံးစီ ထိုးပေးခြင်း စသည်များပြုလုပ်ပေးပြီးခါပင် သယ်ယူရွှေ့ပြောင်း ခွင့်ပြုသည်။

“သူတို့ ပြန်ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်နော် ဒေါက်တာ’ ဟု ရုပ်ကင်းက သောက မကင်းသည့် လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ကောင်းလာမှာပါ။ စိတ်ချ”

ကျွန်တို့သည် သူတို့အား တစ်ယောက်ချင်းစီ သတိကြီးစွာ ထား၍ ဖြည်းဖြည်းသာ ဖွေ တွင်ကြသည်။ အားလုံးအပေါ်သို့ ရောက်သည့် အခါ လူစုလူဝေးကြီးထံမှ ဘုရားရှိခိုးသံနှင့် ဆုတောင်းများ ထွက်လာနေ သည်ကို ကြားကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့အား တစ်ယောက်ချင်းစီ သတိကြီးစွာထား ၍ ဖြည်းဖြည်းသာ ဖွေတင်ကြသည်။ အားလုံးအပေါ်သို့ရောက်သည့် အခါ လူစုလူဝေးကြီးထံမှ ဘုရားရှိခိုးသံနှင့် ဆုတောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာနေ သည်ကို ကြားကြရပါသည်။ ယခုဖြစ်ရပ်တွင် အောင်မြင်မှုများရှိခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တဝ တစ်သက်တာတွင်ဘယ်သောအခါမှ မေ့ မရနိုင်သည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ အသက်မသေ ခံသားစုနှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရသည့် အဖြစ်သည် ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါ၏။ သို့သော်လည်း အမန်ဒရယ်လ်ဝတ်ကျောင်းအတွင်း၌ တန်းစီ

ချီချထားသော အသုဘခေါင်း(၃၈)ခေါင်းသည် ကျွန်တော်မေ့မရ နိုင်သည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ပိုင်း ဝေလပြည်နယ်၏ တောင်ကြားဒေသမှ ခွဲ ခွာခဲ့ ရခြင်းသည် ဝမ်းနည်း စရာကောင်း သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါ၏။

*****

နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါ လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ ထွင်းရှား ကျော်ကြားသော ကလပ်တစ်ခု၌ လူတစ်ယောက်နှင့်ဆုံမိသည်။ ထိုသူမှာ ၀၀ဖုင့်ဖူနှင့် ပါးနှစ်ဖက် ပန်းရောင်သန်းနေသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကလပ်ကို အမြဲတစေလာနေသူလည်း ဖြစ်၏။ ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ညစာကို စား၍ ကောင်းပေ့ဆိုသည် ဘရန်ဒ် အရက် တစ်ခွက် တစ်ဖလား မော့ထားသည်။ သူသည် ဆောင်းမီးဖိုအား ကျောပေး၍ရပ်ကာ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖြန့်၍ ကြည့်နေရာ မှ သူ့ဘေးမှ သူလိုလူစား မိတ်ဆွေ များအား ကျောင်မီးသွေး တွင်း အလုပ်သမား များ၏ သပိတ်အကြောင်းပြောနေသည်။

“နောက်ထပ် လုပ်ခတိုးတောင်းနေကြပြန်၊ တစ်နာရီကို ခြောက်ပဲနိ တိုးပေးဖို့တဲ့ဟု သူက မလိုတမာသဖြင့် ပြောသည်။ “ဒီအကောင်တွေဟာ အတော်ခွဲရှာ စက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲရရ အားရကျေနပ် တယ် လို့ကို မရှိဘူး၊ ရုလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုတဲ့ ကောင်စားတွေပဲ၊ ဘာ အတွက်များ ဒီလောက် တိုး တိုးပြီး တောင်းနေရတာလဲ မသိဘူး”

‘အသက်ရှင်ပြီး နေချင်ကြလို့ပေါ့ဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်က လေသံအေး အေးဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ထိုအသင်းတွင် လူသစ်အသင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လျှာကို တိုတိုထားသင့်သော အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မနေနိုင် အထိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ ဝင်၍ လျှာရှည်မိသည်။ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရဖူးသည့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားများ၏ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို အစအဆုံးပြောပြမိသည်။ သူတို့၏ ရဲဘော် ရဲဘက်များက ရဲရဲငုံငုံတိုး၍ တောင်းခံထားသော တစ်နာရီ ခြောက်ပဲနိ နှုန်းခခံစားခွင့် မရနိုင်ရှာတော့သည့် အလုပ်သမား(၃၈)ယောက်၏ သနား သဖွယ်ရာ အဖြစ်ကိုလည်း ခရေစေတင်းကျ ပြောပြမိပါသည်။

*****

နေဦးပေါက်ချိန် လန်ဒန်မြို့ အရင်က တစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖူး။ မနေဖူးခဲ့သည့် လူနစ်ယောက်အဖို့ အလွန်စွဲမက်စရာကောင်းသည့် အရာများနှင့် ကြုံတွေ့နေကြရ၏။ မိုးကောင်းကင် ပြာလဲ့လဲ့ကို နောက်ခါပြုထားသည် မြို့တော် ၏ ပုဏ္ဏားသည် ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ ဈေး ဆိုင်များ၊ နေအိမ်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ မျှော်စင်များနှင့် ဝတ်ကျောင်း များအား စိန်ပေါ်လူဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး ထည်ဝါခွဲသားသော အမိုးကြီးက အုပ်မိုးထား သည့်နယ်ရှိသည်။ မြို့တော်သည် သာယာဖြည်းလေးစွာ တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်လေညင်း၏ အလယ်တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ် လျက်ရှိပါသည်။

ကျက်သရေရှိလှသော တံတားများအောက်ရှိ သိမ်းမြစ် ရေပြင်သည် ကြည်လင်ဝင်းလဲ့သော နေရောင်အောက်တွင် တလက်လက်။ ကုင်ဆာတန် ပန်းခြံတွင် ဝတ်ကျောင်းစားလှ အရောင်အဆင်းအသွေးမိုးစုံ ဝတ်ထားသည့် ကလေးသူငယ်များနှင့် ကလေးထိန်းများ၊ ပီတာပင်ရုပ်တုပတ်ပတ်လည်တွင် ပွင့်ဖူးနေကြသည့် ပန်းမျိုးစုံ၊ ဝတ်စုံအင်ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ပစ်ကာဒယ်လီ၊ ဘုန်းလမ်းနှင့် မေဖဲယား တစ်လျှောက်တွင် ရွှေထည် ငွေထည် ပစ္စည်းဆိုင်များ နှင့် ပန်းဆိုင်များ၊ ယင်းဆိုင်တန်းများကြားရှိ လမ်းများပေါ်၌ ဥဒဟို ဝင်ထွက် သွားလာနေကြသည့်လူများ။

နေ့နွေးထွေးထွေးရှိလှသော နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လူအများသည် နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်များ ဆီသို့နေဦးလှည့် ကြလေပြီ။ ထိုနောက် သူတို့သည် ဘဲလေးကပွဲရုံ၊ အော့ပရာဇာတီရုံ၊ ရုပ်ရှင်ရုံ စသည့် ပြပွဲများဆီသို့ ခရီးဆက်သည်။ ထိုလူစုလူဝေးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ စုတည်လည်း ပါဝင်လေ့ရှိကြပါသည်။ မည်မျှလောက် ပျော်စရာကောင်းပါ သနည်း။ ဖူလဟင်လမ်း ဓာတ်အားပေးစက်ရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဈေးခပ် ပေါပေါ တည်းခိုရပ်သာ တစ်ခွဲရှိ၏။ ထိုတည်းခိုရပ်သာ၏ တတိယထပ် အခန်းသည် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ယာယီခိုနားရာခန်း ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ခရီးဆောင် ဝန်စည်စလယ်များသည် ဟို တစ်ပုံသည်တစ်ထုပ် ပြန်ကြလျက်ရှိသည်။ လူကြီး အဝတ်ဟောင်းများနှင့် ကလေးအနီးများသည် ကြီးတန်းများပေါ်တွင် တိုးလိုးတွဲလောင်း။ ကလေးငိုသံ တဝါးဝါးသည် ကျယ်လောင်စူးရှလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နားတွေ ပင်းကုန်လေ မလားဟု ပင် ထင်ရ၏။ ညစာ နှုတ်ကဖို့အတွက် နားနို့နွေးသည့်အလုပ်ဖြင့် ဗျာများလျက် ရှိသော ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ မချိပြီးပြီးမကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ သားဦးကလေးသည် အချိန်နှင့်ဇယားနှင့် အစာ ကျွေးသည့်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်မှတစ်ပါး အခြားအစာ များသည် သူနှင့်အတည့်။ ပေါင်မုန့် နှင့်တွေ့လျှင် သားမရှိသေးသော သားဖုံး များနှင့် မရရအောင်ကိုက်၍ ဝါးနေတတ်၏။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ပြီး ချိုမြိန်သော နားနို့ ကျတော့ သူမုန်းသည်။ နို့ပုလင်းကိုမြင်လျှင် နားရွက်နှစ်ဘက် နှင့် ထိလနိုးပါး

ပါးစပ်ကိုဖြကာ သံကုန်ဟစ်၍ ဝိုတတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့အားနှိတ်ပြီး ပုခက်ထဲထည့်သည်။ မကြာခင် လက်မကိုင်နပ်၍ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့ အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ကြုံသလိုကျသလို လုပ်ထားသော အစားအစာများကို လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်၌ သတင်းစာစက္ကူ၊ဟောင်းတစ်ရွက်ခင်း၍ တင်ကာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်စားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အစာမှာ ငါးသေတ္တာနှင့် မနံ့ခြောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား နှစ်ကိုယ်ကြား လေသဖြင့် လက်ရှိအခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြသည်။

‘အခုပို့အတိုင်းဆိုရင်တော့ မောင်တို့လင်မယား လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး မီးခြစ်ရောင်းရတော့မှာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြောမိသည်။

အခုဆိုလျှင် သီတင်းပတ်ခြောက်ပတ်ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့တွင် ပါလာသည့် ငွေထုပ်ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍သေးလာနေသည်။ အောင်မြင်မှု လှေကားကြီးကို တက်ရန် မြဲမြံသည့် လှေကားထစ်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေဆဲဖြစ်၏။ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ သင့်တော်သည့် ဆေးကုလုပ် ငန်းတစ်ခု ရရှိဖို့မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ ဤလုပ်ငန်းများကို အရောင်းအဝယ်လုပ် နေကြသည့် ကြားပွဲစား အေဂျင်စီများ ထဲတွင် ရောင်းလိုသည့်လုပ်ငန်းတွေက တော့ရှိ၏။ သို့သော်လည်း လုပ်ငန်းတိုင်းအပေါ် မျှော်လင့် ချက်ကြီးမားမား ထား၍မဖြစ်။ သူတို့နှင့် ငါးမိနစ်ခန့်မျှ စကားပြောမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသည်။ သူတို့အား အနူးအညွတ်ခွင့်တောင်းပြီး ထပြန် ခဲ့ရသည်ကများ၏။

‘သုံးလို့ မရနိုင်တဲ့ နောက်တစ်ဦးပါပဲကွာ’ ဟု ကျွန်တော်က ညည်းမိ သည်။ “သူ့စာအုပ်တွေက ထမင်းဟင်းချက်လို့ ကုန်ပြီ၊ သူ့ဆေးခန်းက လူနာ မလာလို ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီ၊ မင်းသူ့ဆီက အနံ့မရဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့သည် လန်ဒန်မြို့ကြီးပေါ်၌ အရက်သမားဆရာဝန်များ သို့မဟုတ် ဝင်ငွေနည်းလွန်း၍ စုတ်ပြတ်သတ်နေသော ဆရာဝန်များကို အများ အပြားတွေ့ ရလေ့မည်ဟု မထင်ခဲ့ကြပါ။ ကြွက် ထောင်ချောက်နှင့်တူသည့် အထပ်ခိုးကလေးများ၊ အလင်းရောင်ကင်းမဲ့ကာ မောင်မည်းနေသည့် ဥမင် လိုက်ခေါင်းနှင့်တူသည့် မြေအောက်ခန်းများပါသည် အိမ်များကိုလည်း အများ အပြားတွေ့ ရလေ့မည်ဟု မထင်ခဲ့ကြပါ။ အခုတော့လည်း အထင်နှင့်အမြင် ကွာခြားလျက်ရှိသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့ က ပေါင် ထောင်နှင့်ချီ၍ ပေးနိုင်ခဲ့ပါကတော့ ဝင်ပို့လမ်းဘက်ရှိ ကောင်းပေဆို သော အိမ်နှင့်ဆေးခန်းကို ရနိုင်စရာရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လက် ထဲရှိငွေက စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခွင့်ကို မပေး။

လွန်ခဲ့သော အပတ်အတွင်းက ကျွန်တော်တို့သည် ချယ်လ်ဆီးလမ်း ဘက်တွင် သဘောကျစရာကောင်းသည့် အိမ်လေးတစ်လုံးနှင့်ဆေးခန်းကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝန်မှာလည်း ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသည်။ စကားနည်း သည်။ ဟာလေးလမ်းမှ ဆရာဝန်ကြီးများကဲ့သို့ လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန် အပြုအမူမျိုးရှိသည်။ သူတောင်းသည့်ဈေးကလည်း အဆမတန်နည်းသည်။ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ ထ၍ခန့်မိတော့မလုပ်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သို့သော်လည်း တာဗစ်စတော့စက္ကရားအထိ လျှောက်ရမည့်ခရီးက မနီးလှသဖြင့် ထပ်မံစဉ်းစား ရ မလို ဖြစ်နေသည်။

စဉ်းစားနေသည့် ရက်အတွင်းမှာပင် ဆေးပညာရှင်များအဖွဲ့ ဌာနချုပ်သို့သွား ခဲ့မိမ်းမိသည်။ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်ပြန် လာခဲ့ရပါသည်။

“မောင်တို့တွေ့ ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်က ကလေး တိတ်တိတ်ပုန်း ဖျက်ချပေး တဲ့အမှုနဲ့ ရှေ့လယ်မှာ အစစ်ဆေးခံရမယ့်လူက၊ လူနာတွေ သူ့ ဆံမလာကြ တော့လို့ ရောင်းတာ၊ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင် အသိမ်းခံရမှာ သေချာနေပြီ၊ အပြစ် ဒဏ်လံ ကျဖို့ရှိနေတယ်” ထိုနောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စအတွက် အမြဲတစေ သောကရောက်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ရောင်းဝယ် ကိုယ်စားလှယ်များမှ နောက်ဆုံးရရှိသည့် အကြောင်းကြားစာ တစ်စောင် ကျွန်တော်ဇနီးအား လှမ်း ပေးလိုက်သည်။

‘နေခင်းက ရတဲ့စာ၊ တို့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလားအလာတော့ ကောင်းမယ့် လက္ခဏာရှိတယ်’

ပိုင်ရှင်မှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဒေါက်တာ ဟားဘတ်တန်းနားဆိုသူ အက်ဖ်၊အာ၊စီ၊ အက်စ်ဘွဲ့ရ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အနားယူလို၍ ဆေးခန်းကို ရောင်း ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ချို့က ဝင်ငွေ အတော်အသင့် ကောင်းသည် ဆေးခန်းဖြစ်ခဲ့ သောလည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဝင်ငွေ ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ ယခုရောင်းမည့် အထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီး၏ နေအိမ်ပါ ပါဝင်သည်။

နောက်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စောစောစီးစီးရောက် သွားကြသည်။ ဘတ်စကားလိုင်းနှင့် မနီးမဝေးဖြစ်သဖြင့် လူနာများ ဝင်ထွက် သွားလာရ လွယ်ကူသော နေရာဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ တန်းနားမှာလည်း ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ပုံရှိသည်။

သူဆိုလိုက်သည့် ဈေးနှုန်းမှာ မများလှပါ။ သင့်တွင် ထိုက်တန်သော ဈေးဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့လွန်ခဲ့သော လေးနှစ် တာ ကာလအတွင်းက ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းရရှိထားသည့် ငွေထက် နှစ်ဆခန့်များနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စကားနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ‘ငွေ ပိုသာရှိလိုက် ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ’ဟု ကျွန်တော်က ညည်းမိပါသည်။

အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားများ မရှိရှာသော ကျွန်တော့် နီးသည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးကဲ့သို့ လိုငွေဖြည့် ရန်အတွက် သူပိုင် ရွှေငွေရတနာများကို ရောင်းချမပေးနိုင်ပါ။ သူသည်လည်း ကျွန်တော် လုပ်ငန်း စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်သူသည် သူတတ်နိုင်သည့် နည်းဖြင့် အကြံပေးသည်။

‘မောင် သူ့ဆီသွားပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ အခြေအနေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား။ တကယ်လို့ သူဘက်က အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် လိုနေတဲ့ ငွေကို ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောပြပေါ့’

ကျွန်တော် သူမျက်နှာကို ကြည့်နေမိပါသည်။ ပေါင်ပေါ်၌ တင်ထား သောကလေးသည် ခွက်ထဲမှ မုန့်များကို အားရပါရ နှိုက်စားနေသည်။

တစ်မျက်နှာလုံး မုန့်မုန့်များ လိမ်းကျံလျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်မိန်းမအပေါ်တွင် ပညာရှိသော မယား၊ အလွန်ချော အလွန်လှသော မိခင်တစ်ယောက်ဟူသော အသိအမြင်ဝင်လာသည်။

‘အေး....ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်’

ကျွန်တော် ဦးထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဟားတုတ်တန်းနားသည့် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူပုံ ပိန်ပါးပါး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး မတ်ဆိတ်မွေးများကို စင်ကြယ်စွာ ရိတ်ထားသည်။ မျက်နှာ နီရဲရဲ၊ အသက်က(၇၀)၊ ဆံပင်များ မျက်ခုံးမွေးများ ဖြူနေပြီ။ သူသည် လူနားများနှင့် စကားပြောရာ၌ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောတတ် သည်။ စကားအပို မပြောတတ်။ သူတစ်ပါးက စကားအပိုတွေ လာပြောလျှင် လည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နားထောင်တတ်သူ မဟုတ်။ ယင်းကဲ့သို့သော လူစားတစ်ယောက်ထံ ဤကစွမျိုးပြောဖို့ ကြိုးစားရသည်မှာ ခဲယဉ်းပင်ပန်းလှ ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည့်အခါ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် လွယ်ကူချောမောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာတန်းနားသည် ကျွန်တော်တို့အား တွေ့လျင်တွေ့ချင်း ခင်မင်ပုံရ သည်။ ထိုအထင်သည် လွဲချင်လည်း လုံ့လိမ်မည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်ကို သနားဂရုဏာ သက်၍ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသည် ကျွန်တော်အား သူ၏ တစ်ဦး တည်းသော သားဆရာဝန်နှင့် တူသည်ဟုဆိုသည်။ သူ့သားမှ စစ်ကြီးအတွင်း က တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ယုံကြည် သည်။ အခုလောလောဆယ် ရှိသမျှငွေကို ပေးထား ကျန်ငွေကို သုံးလတစ်ကြိမ် ရှင်းပေး။

ထိုသတင်းကို ကျွန်တော်မိန်းမအား ပြောပြသည့်အခါ အိမ်ထဲမှ ချက်ချင်းပြေးထွက်လာပြီး အဘိုးကြီး၏ လည်ပင်းကို တအားသိမ်း၍ ဖက်ထား ချင်စိတ်ဖြစ်နေသည်။ ‘လောကကြီးမှာ လူကောင်းတွေလဲ အများကြီးရှိပါ သေးတယ်’ ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ ဤအပြုအမူသည် ကျွန်တော်တို့အမြဲ တစေ ကြားနားနေရသော တရားဒေသနာများနှင့် ဆိုးမပြုဝါဒများထက် တန်ဖိုးရှိသော၊ မြင့်မြတ်သော အရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အပြောင်းအလဲသည် တစ်လအတွင်းမှာပင် ပြီးစီးသွားသည်။ ဒေါက်တာတန်းနားသည် ကောစိဇွိုးလ်ဘက်မှ တောင်ပိုင်းဒေသ တစ်ခုသို့ ပြောင်း ရွှေ့သွားသည်။ ဝမ်းသာလို့ဆူပြီး နှလုံးသားများ တခုနှခုဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်တို့က ဒေါက်တာတန်းနား၏ နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ကော်ဇော်ထက်၌ လဲလျောင်း ကာ ‘မောင်တို့တော်’ ရှိသမျှ ပို့အောင်လိုက်ပြီ။ အောင်မြင်မလား၊ ဆုံးရှမလား၊ ဒီနှစ်လမ်းပဲ’ ဟု ပြောမိသည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေအားလုံး ဆေးခန်းတွင် မြုပ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိသေး။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ဝယ်၍ ခင်းကျင်းထားနိုင်သေးသည်။ လိုရင်း တိုရင်း ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲရေးသည် ဤဆေးခန်းလုပ်ငန်းအပေါ်၌ လုံးဝတည်ရှိနေပါသည်။

ပထမတွင် လူနာတစ်ဦးမှ ပေါ်မလာပါ။ ဆရာဝန်အဘိုးကြီး၏ လူနာများသည် ကျွန်တော်တို့အား ပစ်ပယ်ထားကြလေပြီလား။ ဤအတွေးဖြင့် သောက မကင်းဖြစ်လာကြသည်။ ထို့နောက် တတိယနေ့တွင် ဆေးခန်းခေါင်း လောင်းသံကြားရသည်။ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်၍ လက်သည်များကို ကိုက်ပြီး ငွေငိုင်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်သည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်(ငွေမပေးရသေး ပါ) ပေါ်မှ ခုနု၍ထကာ တံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာသွား၍ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဇနီးသည်ရှေ့ မှောက်သို့ ရောက်နေ သည်။ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်၍ သုံးသျှလင် ဖြောက်ပန်ကို ပြသည်။

“လန်ဒန်မှာ ပထမဆုံးရတဲ့ မောင့် ရဲ့ဆေးကုခ”

ကျွန်တော် အသံသည် တကယ်ပင် တုန်ရီနေပါသည်။ တဆက် တည်းပင် အင်မီးမရ ပြောမိသည်။ ‘အပြင်သွားကာ၊ စင်းကောကြော်ကလေး ဝယ်စမ်းပါ။ ဟိုကောင်ရှုပ်ကလေးအတွက်လ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးဝယ်ခဲ’

မည့်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ထပ် လပေါင်းများစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရပြန်၏။ ထို့နောက် ဆောင်းရာသီ ဝင်လာသည်။ ဤမျှ လောက် အအေးဓာတ်ပြင်းထန်သည်ကို ကျွန်တော်မကြုံခဲ့ဘူးပေ။ ထရက်ဒီးဂါး မှာတုန်းကတော့ ဤသံမျိုးတွင် တောင်ကုန်းများထက်ရှိ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် တက်၍ ပျော်နိုင်ပါးနိုင်သည်။ လန်ဒန်မှာကတော့ မိုးနှင်းများပါ ကျွန်တော်သည်။ ရွံ့တွေ ည တွေ ပေါက်နေသည်။ မြူတွေဆိုင်းနေသည်။ နေရာတိုင်း၌ ရောက်နေသော ဤမျှများ ကြောင့် လူတွေ ချောင်းဆိုးကြသည်။ ရှိုးတွင်း ချဉ်ဆီအထိ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေပိုက်တွင်း ရေထွေခနေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲပြီး မြေအောက်တစ်ထပ် လုံး စိုဓ်ကုန်သည်။ မီးဖိုချောင်သည် ရွံ့ဖွတ်များဖြင့် ပြည့်သွားသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးတွင် ကူဖော်လောင်ဖက်ဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မရှိပါ။ တစ် အိမ်ထောင်လုံးရှိ အိမ်မှ ကိစ္စအားလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံ၍လုပ်ရ သည်။ ရှင်းရလင်းရ ချက်ပြုတ်ရ ကလေးထန်းရနှင့် အားသည်ဟူ၍မရှိ။ ဤကြားထဲမှပင် လူနာများလာလျှင် လက်ခံသည်။ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများ ပေးရသည်။

အအေးဓာတ်ကလည်း လွန်ကဲလှ၏။ ဆေးခန်းထဲရှိ ဓာတ်ငွေ့ မီးဖိုမှ တစ်ပါး အိမ်ထဲတွင် ဘာမီးဖိုမှမရှိ။ ညအိပ်ရာဝင်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်ရိုးစွန်းဒေသသို့ ခရီးထွက်ကြတော့မည့်အလား ရှိရှိသမျှ အနွေးထည်များကို အထပ်ထပ်ဝတ်ကြရသည်။ ပြီးခါမှပင် အပေါ်မှထပ်၍ ညဝတ်အကျများ ဝတ်ကြရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ပထမဆုံး လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝကမှ ယခုနေ့၌ ထိုင်ရသည့် ဘဝထက် အဆများစွာ သာလွန်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဆောင်းမီးဖို တစ်ဖိုတော့် အမြဲရှိသည်။ အစားအသောက်ကို လည်း ပူပူနွေးနွေး စားရ သောက်ရသည်။

အခုကျတော့ ထိုမျှလောက် အခြေအနေမျိုးပင်မရှိ၊ ဝင်လာ နေသည့် ငွေကလည်း များများစားစား မဟုတ်သဖြင့် အပိုသုံး၍မရ။ အကြွေး ယူထားသည့် ဆေးဖိုးများ ရှင်းရသည်က တစ်ဘက်၊ ဒေါက်တာတန်နားအား သုံးလတစ်ကြိမ် ပေးရမည့် ငွေအတွက် ဖယ်ရသည်က တစ်ဘက်နှင့် ကျွန်တော် တို့ မိသားစုမှာ လိုးချာလည်လျက်ရှိရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ကိုယ်စားချင်တာ မစားရ။ ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ဈေးအပေါ်ဆုံးအစားကိုသာ စားကြရသည်။ စားပွဲ၌ထိုင်မိ လျှင် အားလုံးစိတ်ညစ်ကြရ၏။ ‘ဒီနေ့လဲ ဒါပဲလားကွာ’ ဟူသော ညည်းသံ သည် ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ထွက်လာမြဲ။ “ဘယ်လို ဆရာဝန် အမျိုးအစား လဲကွာ၊ ဒီဘက်ရပ်ကွက်တွေမှာ ဖျားတဲ့နာတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး လား’ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်တော် သည် ကိုယ်စား ရမည့်အစားကို စားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်နေသည့် ဇနီးအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ကာ- ‘မင်း နွားနို့ကော သောက် ပြီးပြီလား’ ဟုမေးမိသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့နွားနို့မသောက်၍မဖြစ်။ နွားနို့ကို သောက်မှဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် များစွာဂရုစိုက်ကြသည်။ ကြင်နာကြသည်။ ထိုစဉ်အခါ က ကျွန်တော့်နီးသည် အတိတ်စားဖွယ် ကောင်းသော အခြေအနေတစ်ရပ်၊ ဟု အသိအမှတ်ပြုထားသည့်အဆင့်၌ ရောက်နေပြန်ပြီဖြစ်၏။ မှန်ပါ၏။ ကျွန်တော် တို့၏ဒုတိယသားသည် မွေးဖွားဖို့နီးနေပြီ။ နောက်သုံးလခန့် အတွင်းမှာပင် သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။

*****

ဘေဇိဝတ်ထားရပ်ကွက်၌ နေခဲ့ ရသည့် ပထမနှစ်သည် ကျွန်တော် တို့ဘဝတွင် အခက်ခဲဆုံးသော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုဖြင့် လှုပ်ရှားရန်ကန် နေရခြင်းဖြစ်၍ သက်တောင့်သက်သာ နေရသည့်အချိန်ဟူ၍ မရှိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ မွေးရာပါ ဟာသ ဉာဏ်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော အကျင့်စရိုက်များ ကြောင့် အခက်အခဲဟူသမျှကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အခြေ အနေသည် ဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲကာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သည့် ပုံစံတွင်းဝင် လာသောအခါ အံ့စရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို ဖွဲ့နွဲ့ပုံကြီးစွာဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ခဲ့ သည်။ ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ပြည့်စုံဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်သည် အရာရာကို ပေးရမည်ဖြစ်၏။ သူ၏ စွမ်းရည်ဟူသမျှကို အသုံးပြုရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ထိုဆယ့်နှစ်လ ကာလအတွင်း ကျွန်တော်သည် နေ့ဝက်မျှပင် အနားမယူ ခဲ့ပါ။ ဤမျှလောက်အထိ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းသော အလှည့်အပြောင်းကလေးများ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

ဆေးခန်းဖွင့်ပြီးသည့်နောက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သော မိတ်ဆွေများ သည် ကျွန်တို့အတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် မှားနိုင် အံ့မထင်ပါ။ ပထမဆုံး ခင်မင်ခဲ့သူမှာ ဆေးခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မီးပိုင် တာဝန်ကျသော ရဲသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် စကော့လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၍ နာမည်မှာ တပ်ကြပ်ဘလဲယားဖြစ်သည်။ သူသည် လမ်းပေါ်၌ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလာသူများအား ကျွန်တော့် ပို့ပေးခြင်းဖြင့် ဆေးကုခံကို ရအောင် ကူညီသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ထံသို့ လူနာများ မကြာခဏ စေလွှတ်ပေးသူ နောက်တစ်ဦး ၅၀ ဆေးခန်းအနီးရှိ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှ ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ သူထံ လာ၍ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် လမ်းညွှန်ပေးစမ်းပါဟု ပြောလာသူတိုင်း အား ကျွန်တော်ထံ လွှတ်ပေးလေ့ရှိ၏။ ထိုပြင်လည်း ဘေးစိတ်ထားရပ်၌ အများအပြား တည်ရှိနေသော ဟိုတယ်များသို့ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်ကုသပေး နေရသည့် အခွင့်အလမ်းကိုလည်း ကျွန်တော်ရလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဤတစ်ချက် ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မေ့မစွဲ၍ မဖြစ်ပါ။

ညလယ်ကြီး အချိန်မတော် အခေါ်ရောက်လာသဖြင့် ဟိုတယ်သို့ လိုက်သွားပြီးဖျားနာနေသော စားပွဲထိုး ထမင်းချက်၊ အိုးခွက်ပန်းကန်ဆေး အလုပ်သမားစသည့်- စသည်များကို ကြည့်ရှုကုသပေးရသည့်အခါများလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတရံကျတော့လည်း ဗိုက်နာ၍ ဤအဖြစ်မျိုးတစ်ကြိမ်မက (ကြုံခဲ့ရသည်) သွားရောက်ကြည့်ရှု ကုသပေးရသည့်များလည်းရှိသည်။ အလုပ် ရှင်ကတော့ သူ့အလုပ်သမားအပေါ် သံသယမဖြစ်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာခါမှ အဲ့အားသင့်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာဝန် အနည်းငယ်ကသာ လိုလုလားလား

ကြည့်ရှုကုသပေးလိုသော လူနာ အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အခေါ်
ရောက်လာလျှင် အိပ်ရာမှထ၍ လိုက်သွားပြီ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုကုသ ပေးသည်။
တစ်လတိတ် နေ့စဉ် မှန်မှန်သွားကာ ကံ မကောင်း အကြောင်းမလွှာ သည့်
လူနာအမျိုးသမီးအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံး တွင်
ကျွန်တော့်၏ ဆေးခန်းသို့ ဟိုတယ်မှ ညေးသည်အများအပြားပါရောက်လာ
ကြပါသည်။

‘ဒေါက်တာရယ်...ဆရာရှိုးကို ဒေါက်တာ ကုပေးလိုက်တာ ပျောက်
သွားတယ်ကြားလို့ ကျွန်မရဲ့ အစာအိမ်ရောဂါ လာပြီတာ’ ဟူသော စကားမျိုး၊
ကြားလာရသည်။

မှန်ပါ၏။ ဒေါက်တာ ကုပေးလိုက်သည်မှာ ပျောက်ကင်းသွားပါ သည်။ ကျွန်တော်
ကုသမပေးနိုင်သော ရောဂါဟူ၍ မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော် ကုပေးသမျှ
ရောဂါများမှာလည်း ပျောက်ကင်းသလိုလို ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်
နာမည်ကြီးလာသည်။ နာမည်ကြီးလာခြင်းမှာလည်း စိတ်
တစ်မျိုးလွှဲပြောင်းနေရသော ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖို့
အားဆေးတစ်ခွက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးခန်းထဲမှထိုင်၍ လူနာ ရောက်အလာကို
စောင့်စားရသည့်အဖြစ်မျိုးမဟုတ်။ ကိုယ်သွားရာနောက်သို့ လူနာများစောင့်
စားရသည့် အဖြစ်မျိုးမဟုတ်။ ကိုယ်သွား ရာနောက်သို့ လူနာများက
တကောက်ကောက် လိုက်လာနေသည့် အခြေအနေ မျိုး ဖြစ်သည်။
ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း တစ်ဘက်မှ လိုအပ် ချက်များကို
ဖြည့်ဆည်းပေးရန်အတွက် တစ်ရက်ဟူသော အချိန်သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော်
အတွက် မလို မလောက်ဖြစ်လာရပါသည်။ ဤအတွင်းမှာပင် မေတ္တာကရုဏာရှင်
ဘုရားသခင်၏ စီမံဖန်တီးပေးမှုကြောင့်ပေလားမသိ။ ထူးခြားသော အဖြစ်
တစ်ခုနှင့်ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရပါသည်။

နိုင်ဘာလ တစ်ညတွင်ဖြစ်သည်။ အချိန်အတော် နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။ အလွန်
ယဉ်သွားယဉ်လာ ထူထပ်များပြားသော မျှော့သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။
သမီးမြစ်ရေပြင်ထက်မှ မြူများသည့် အပေါ်သို့ လွင့်မေ့တက်လာနေကြသည်။
ဤအခိုက်မှာပင် ဆေးခန်းရှေ့မှ ခေါင်းလောင်း သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်
အိမ်ထဲမဝင်သေး၊ ဆေးခန်းဝတ်ဖုန်နှင့်ပင် နောက်ဆုံးထုတ် ဆေးဂျာနယ်ထဲမှ
ဆီးချိုရောဂါကြောင့် လူနာကိုယ်တွင်းရှိ ဓာတ်သဘာများ ပေါင်းစပ်ဖြစ်ပေါ်
ပြောင်းလဲမှုများအကြောင်း ဆောင်းပါး ကို ထိုင်၍ ဖတ်နေသည်။
ခက်ခဲနက်နဲသော ဘာသာရပ်တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် များစွာရုံစူးစိုက်၍
ဖတ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားသည့် အခါ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင်
ထသွားပြီး တခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

လမ်းမီးတိုင်မှ မီရောက်အောက်၌ ရပ်နေသူမှာ အိမ်စေအမျိုးသမီး
ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ဦး၊ ခေါင်းဆောင်းမပါ၊ ကုတ်အကျွမ်းပါ။ အသက်ပင် မှန်မှန်
မှန်သည် အနေအထား မဟုတ်။ အမှတ်-၅၊ ပဲလေ့စါဒင်လမ်းနေ သူ သခင်မ
မိစ္ဆာအဘတ်သိန္တော အဆိပ်မိ၍လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မိသားစု ဆရာဝန်အား
ပထမပြေးခေါ်သည်။ အိမ်၌ မရှိ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့် ရောက်လာသည်။
ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းလိုက်လာနိုင်မလား။ ပင်ကိုယ်အသိဉာဏ်ကြောင့်လား၊
သို့မဟုတ် အတောအကြိုကြောင့် လားတော့မသိ။ အခေါ်ရောက်လာသူအား
တစ်ချက်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် အရေးကြီး သော လူနာရှင်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သောကရိပ်မကင်းသည် မျက်နှာ ထား။ ဝတ်ထားသည့် အိမ်စေ့ယူနီဖောင်းတို့သည် ရိုးသားမှုနှင့်ကန်မှုကို ဖော်ပြ နေကြသည်။ အဆိပ်ဟူသော စကားလုံးလည်း ကျွန်တော်စိတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။ ကျွန်တော်သည် အထွေထွေ အထူးမေးမြန်းစုံစမ်း ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အရေးပေါ်ဆေးအိတ်ကို ဆွဲကာ ထွက် လိုက်လာခဲ့သည်။ အငှားကားတစ်စီးကို တား ပဲ့လေ့စ်ဂါဒင်သို့ အမြန်ဆုံးပို့ပေးရန် ပြောသည်။

လေးမိနစ်အတွင်း လိုရာခရီးသို့ရောက်သည်။ အမှတ်-၅ အိမ်သည် ခပ်သေးသေး တိုက်ပြားကလေးဖြစ်သည်။ နွေးထွေးသော ကော်ဇောများ၊ ကတ္တီပါခန်းဆီးများ၊ တောက်ပြောင်သော ဆိုဖာကလားထိုင်များနှင့် ခံ့ညား ထည့်ဝါသည်။ အိပ်ခန်းရှိ ရှေးဟောင်း ကြေးခုတ်ငယ်ကဲ့သို့ သတ်လစ်နေသူ မှာညဝတ်အင်္ကျီနှင့် အဘွားအို တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခုတ်ငါးစုံ စားပွဲပေါ်တွင် မူ ပုံသဏ္ဌာန်ရော အရွယ်ပါ တူညီသည့် ဆေးပုလင်းနှစ်လုံးရှိသည်။

တစ်လုံးမှာ ဝမ်းနာပျောက်ဆေးဖြစ်၍ “တစ်ခါသော် လက်ဖက် ရည်တစ်ဇွန်းဟူသော အညွနးရေးထားသည်။ နောက်ပုလင်းသည် နက်ပြာ ရောင် ဖြစ်သည်။ “လင်နမင်လမ်းဆေး၊ အဆိပ်၊ သောက်ရန်မဟုတ် ‘ဟု ရေးထားသည်။

အနည်းငယ်တွေးကြည့်ရုံမှဖြင့် ခန့်မှန်းနိုင်သော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ် သည်။ အဘွားအိုသည် မိုက်ထဲမှ နာရင်းနှင့် အိပ်မောကျသွားသည်။ စားပွဲပေါ်၌ အခြားဆေးပုလင်းတစ်လုံးရှိနေသေးသည်ကို သတိမေ့သွားသည်။ မိုက်နှာ ၍တရားနူးလာသည့်အခါ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဆေးပုလင်းကို ယူ၍ သောက် သည်။ သူ့သောက်လိုက်သည်ဆေးမှာ လင်နမင်လမ်းဆေး။

နောက်အခါကျမှ သိရသည်မှာ ကျွန်တော် ထင်ထားသည့် အတိုင်း ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်ကတော့ အတွေးအထင်များကို ရှေးတန်းတင် နေ၍ မဖြစ်သည့်အခြေအနေ၊ အဘွားအိုမှာ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲတော့ မည့် အနေအထား၌ရှိသည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးတိုးပွဲ သည် ခပ်ယွယ် ယွယ်ရှိနေသည်။ အဆိပ်က တယ်လိုအဆိပ်မျိုးလဲ၊ ဆေးဆိုင် ကို ဖုန်းဆက်ပြီး စုံစမ်းနေ၍လည်း အကျိုးရှိစရာမမြင်။ အဘွားအို၏ ဆေး စာရွက်များကို လိုက်လံ ရှာဖွေပြီး ကြည့်နေ၏လည်း မဖြစ်။ ကျွန်တော် ဘာသာ ကျွန်တော့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်၏။

ကျယ်နေသော မျက်စိသူငယ်အိမ်များ ခြောက်ခန်းနေသည့် အသား အရေ၊ မမှန်မကန်ဖြစ်နေသည့် နှလုံးခုန်သံ။ အရာအားလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး အက်ထရိပ်၊ တယ်လာဒိုနာခေါ် အဆိပ်ရှိသော အပင်မှ အရွက်များနှင့် ဖော်စပ်သည့် ဆေးဆိပ်မိခြင်းဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် တယ်လာဒိုနာအဆိပ် ဟု ခေါ်သည်။ သို့တစေလည်း လူနာ၌ ဤအရိပ် လက္ခဏာမျိုး ထင်ဟပ်စေနိုင်သည့်အခြား အဆိပ်ခြောက်မျိုးခန့်ရှိနေ ပါသေး သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကိုယ်သတ်မှတ်သည် အတိုင်း စွန့်စားရတော့မည်ဖြစ်၏။

လျင်မြန်စွာပင် ကျွန်တော်သည် အဘွားကြီး မိုက်ထဲသို့ ပိုက်ထည့် သည်။ ခက်ခဲပြီး ကျွမ်းကျင်မှုများစွာလိုသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဆေးကျောင်းသားတဝ လော့ချလိယာ စတ္တဇဆေးရုံ၌ တာဝန်ကျခဲ့စဉ်က လုပ်ခဲ့ဖူး သော

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အခက်အခဲ မရှိလှပါ။ ထို့နောက်တော့ အဘွားအို၏ အစွာအမကဲ့ ဆေးရေဖြင့် ဆေးကြောပေးသည်။ ဘယ်လာဒီနာ အဆိပ်အမျိုးအစားထဲမှ အသက်သေစေနိုင်သော အင်အားစုကို တွန်းလွန်နိုင် သည့်အဆိပ်ဖြေဆေး နိုင်ယာမော်ဖင်းဟိုက်ဒရိုကလိုရိုက် ၁၅ မီလီဂရမ် သွင်းပေးသည်။ ကျွန်တော် တွက်ထားသည်အတိုင်း မွန်ကန်ပါမူ အကြာခင် သက်သာလာဖွယ်ရာရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် အဘွားကြီး၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါသည်။ ပထမ တော့ သွားရှာပြီဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသက် ရှုမှန်လာသည်။ သွေးခနဲနုနုမှန်လာသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချကာ မျက်လုံးများပွင့် လာသည်။ ကြောင်တောင်မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော် အားကြည့်သည်။

‘ဟေ....သူငယ်။ ဘယ်လိုလဲကွယ်၊ ဆေးခန်းဝတ်စုံကြီးနဲ့ ငါ့အခန်း ထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

ထို့နောက် ပြန်အိပ်တော့မည့်ပုံမျိုးဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အား ပြန်၍အိပ်ခွင့် မပေးပါ။ ပြန်၍ မအိပ်နိုင်အောင် နည်းမျိုးစုံသုံး ထားသည်။ သူက အမျိုးမျိုး တောင်းပန်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်နှင့်သူ့အမိစု က လက်မခံ။ နှစ်ယောက်ညှပ်၍တွဲကာ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ခိုင်းထား သည်။ ဘလက်ကော်မီ ခါးခါးဖျော်၍ တိုက်သည့် အချိန်လောက်သာ သူ့ကို အနားပေးသည်။ မိုးလင်းသွားသည့်အခါ အရှိန်ပျက်ပြယ်လာသည်။ သွေး သွယ်နုနယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အသက်အရွယ်ကြီးခြင်း စသော အားနည်း ချက်များ ရှိနေသည့်ကြားပင် ပြန်၍ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ အသက်သည် (၇၀) ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

လူဝတ္တရားအရ ကျွန်တော်က သူ့အား သူ့ဆရာဝန်နှင့် ဆက်လက် ကုသရန် အမျိုးမျိုး နားချပသော်လည်း မရ။ သူက သူ့ဆရာဝန်အား ဒုလ္လာ ရောဂါသည် အဘိုးကြီးဟု အမည် တပ်ထားသည်။ အရေးကြီး၍ သွားခေါ်လျှင် ဘယ်တော့မှ အိမ်၌မရှိတတ်ဟုလည်း ပြောသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား သူ့မိသားစုဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ သူ့အား နေ့စဉ်လာကြည့်ပါဟုလည်း မှာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သိခဲ့ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးကြီးများထဲတွင် အထူးခြားဆုံးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးခင်မင် ခွင်ရလာခဲ့ပါသည်။

စပိန်လူမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ဤအမျိုးသမီးကြီး၏ အပျိုစင်ဘဝက အမည်မှာ မိနာဒါကော့စတာ ဖြစ်သည်။ ဗြူနိုအေးရီးစ်မြို့၌ မွေးခဲ့သူဖြစ်၍ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံထားရသော စကော့အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ အများဆုံးအပိုင်းမှာ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၌ အနေများခဲ့သည်။ သူ့ခင်ပွန်း သည်က မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ အဆွန်နိုမြို့အနီးတွင် ငွေသတ္တုတွင်းကြီး တစ်တွင်း ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကာလတွင် သူ့သတ္တုတွင်းအား အပိုင်စီးရန် လာရောက် တိုက်ခိုက်ကြသော လူထုအား ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း သေနတ်မှန်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားမရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အဘွားကြီးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး ရှိ နေရာအနှံ့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ အနွယ်နှင့် ဘုရားဇီးလုံ နိုင်ငံမျိုးကိုသာ မက ပါရှားနှင့် ပီရူးလိုနိုင်ငံများအထိ ရောက်သည်။ နက်စ်၊ ကိုင်ရစ်စသော မြို့ကြီးများ၌ လည်း ဆောင်းတစ်ရာသီ ခိုနားခဲ့ဖူးသည်။ ဗီယာနာမြို့တွင် အော့ပရာဇာတိပွဲ

များကိုလည်း သွား၍ ကြည့်ခဲ့သည်။ မကွာစိကိစီးတီးနှင့် မကဲဒရစမြို့များရှိ
နားတိုက်ပွဲများကိုလည်း သွား၍ကြည့်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်သာ နွေဦးပေါက်တွင်
အင်ဒီးစီ တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောပေါ်၌ အနားယူခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင်
ဂျပန် နိုင်ငံ ဖူရိယာမာတောင်ရပ်ကိုခိုကာ ချယ်ရီပန်းနံများ ကို ရှုခဲ့သည်။

သူသည် ကျယ်ပြန့်သောအသိ၊ အမြင်၊ အတွေ့ အကြုံရှိသူဖြစ်၏။ ငွေကိုလည်း
နမောက္ခတို့ခြင်းမရှိ။ ရက်ရက်ရောရော သွားသည်။ အခွ
အသက်အရွယ်ရောက်ချိန်အထိ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလိုစိတ်က အရာရာကို
လွှမ်းမိုးလျက် ရှိဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သေသည်အထိ ပျော်မြော်နေသွားမည်ဟူသော
စိတ်မျိုးရှိ သူဖြစ်သည်။

မနက်တိုင်း နံနက်စာစားပြီးလျှင် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ခဲကာ ‘စပို တင်းတိုင်းမိ’
ထဲမှ မြင်းတစ်ကို ဖတ်သည်။ ဘယ်မြင်း ထိုးရမည်ကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်သည်။
တယ်လီဖုန်းဖြင့် သျှိုလင်အနည်းငယ်မျှ လောင်းသည်။ ထို့နောက်
ဆံပင်အလုပ်ပြင်သူနှင့် တွေ့ချင်တွေ့မည်။ အကယ်၍တွဲဆိုဖို ချိန်းမထားလျှင်
အမြင်ထွက်လည်မည်။ နေခင်းပိုင်းကျတော့ အနီးအနားမှ ကလပ်
တစ်ခုသို့သွား၍ ဖဲကစားမည်။ အပြန်တွင် ညနေသတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်ပြီး
မြင်းပွဲရိုးလျှင် စပိုနတာသာဖြင့် ဆဲမည်။ နိုင်လျှင် ရှိမပိုနတစ်ဖန်ခွက် သောက်ကာ
ညစာစားမည်။ ဤကား သူလုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့် အလုပ်များ ပေတည်း။

သူသည် ကျွန်တော့်အား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အိမ်သို့ဖိတ်သည်။ အဖျော်ယမကာ
တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ရင်း အတိတ်ကို ဖြစ်ရပ်များကို စားမြုံ့ပြန်လေ့ရှိသည်။
ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည့်အခါ ဤအမျိုးသမီးကြီးတွင် စားမှုဟူ၍
နည်းနည်းကလေးမှ ရှိပုံမရဟု စိတ်ထဲက ထင်လာသည်။ အခြားသော
လူနာများသည့် သူတို့အား ဆေးဝါးကုသပေးမှုအတွက် ကျေးဇူး
စကားဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သူကတော့ သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့်
ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်စကား လုံး မပြောခဲ့ဖူးသေး။ သို့သော်လည်း
တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော့်အား စကားပြားကလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော ပစ္စည်း
တစ်ခုပေးသည်။ ရွှေစီးကရက်ဘူး တစ်ဘူးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောရန် ဟန်ပြင်သည့်အခါ သူက တန့်သည်။

“ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့ကွယ်၊ မေဒင်ရဲ့ ပြိုင်မြင်း ပရေးယားကို ကျေးဇူးတင်၊ သူက
ဆယ်ဆတစ်ဆ အလျော်ပေးထားတယ်၊ ကပါလေ... အဲဒါကို အသားထားလုပ်၊
ငါ့သား ဥရောပဘက်က မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက် တယ်၊ သူက ဒေါက်တာနဲ့ သိချင်
တွေ့ချင်နေတယ်၊ လာမယ့်အပတ်ထဲ သူ့ကိုတွေ့ရင် ဖြစ်မလား”

*****

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် မင်နီရယ်အာဘတ်သ်နော့ ကျွန်တော် ထံ
ရောက်လာသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ အရပ်ပုပု၊ ယဉ်ကျေးချောင်
သည်။ တောကပူခူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် နက်နက်။ နူးညံ့သော အသား
အရေ၊ နက်ပြောင်သော ဆံပင်၊ ဝတ်စားပုံ သေသေသပ်သပ်နှင့် ထည်ဝါခွံသား
သည်။ မစွက်အာဘတ်သ်နော့လို မိခင်မျိုးမှ မွေးဖွားလာသော ဤလူစား မျိုး၏
အနေအထိုင်၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် အပြုအမူများ ထူးဆန်းနေသည်မှာ
အံ့ဩဖွယ်ရာတော့ မရှိပါ။ သူသည် လန်ဒန်မြို့ ဝက်စအင်ရပ်ကွက်ရှိ ဘရန်နယ်လ်

လုပ်ငန်းဌာနမှ အဝယ်တော်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ
စိတ်ဆက်လက်သည့်အခါ ကျွန်တော်အဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခုဟု မယူဆတော့ပါ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်သည် အလုပ်များသူဖြစ် ရှာ
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကိုယ်နှင့် အဆက်အစပ်မရှိသော လောကများအကြောင်း
ဗဟုသုတနည်းသည်။ အခုလည်း မင်နရယ်အား ဘတ်သ်နောပြောသည့်
‘ဘရန်နယ်လီ’ အကြောင်းကို လုံးဝမသိ။ လန်ဒန်မြို့တော်၏ ခေတ်ဆန်ဆန်
ပုံကျကျ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကို အသားပေးနေသော အမျိုးသမီး များ
ကျက်စားရာနေရာဌာနမှန်းလည်းမသိ။

မင်းနရယ်ကလည်း ထိုမျှလောက်အထိ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း
ပြောပြခြင်းလည်းမရှိ။ သူ့လာသည်မှာလည်း ခဏတဖြုတ်မျှသာဖြစ်သဖြင့်
စကားများများပြောဖို့ အချိန်မရ။ သူ မကြာသေးခင်က အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
ပါရီသို့ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့လုပ်ငန်းဌာနအတွက် ရာသီအလိုက် ပေါ်လာသော
ခေတ်မီအဝတ်အစားများ သွားရောက်လေ့လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည့် ဖြစ်
အနည်းအကျဉ်းတော့ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့မိခင်အား ဂရုတစိုက် ပြုစု
ကုသပေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်အား အလွန်ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ထိုင် ရာမှ
ထ ပြန်ဟန်ပြင်သည်။

တံခါးဝအရောက်တွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား သူ့လိပ်စာကတ် ပြားကလေး
ထုတ်ပေးသည်။ သူ မရှိတော့သည့် အချိန်ကျမှ လိပ်စာ ကတ် ပြားကို
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိသည်။ ဆန်ဒွစ်နှင့် ကုမ္ပဏီအမှတ် ၁၂၊ ဆာဗီးလ် ရုံး ဟု
ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် မပြုံးပဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲရယ်မိ သည်။
ကျွန်တော်ညီသည်၏ အလုပ်အကိုင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အပီအပြင်သည့်
မဟုတ်သဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သဘောထားလိုက်မိ၏။ သူ၏ ကျေးဇူးတင်
စကားကိုလည်း အလေးအနက်ပြုစုရာတစ်ခုမဟုတ်ဟုပင် သတိမှတ်ထား
လိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏ အဆုံးအဖြတ် အလျင်စလိုနိုင်မှု ကြောင့်
ကျွန်တော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ မင်နရယ် အာဘတ်သ် နော
ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ဘရန်နယ်လီလုပ်ငန်းကမ္ဘာမှ အလုပ်သမ
မိန်းကလေးများသည် ကျွန်တော်ဆေးခန်းသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက်
ရောက်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏ ကျန်းမာရေးအသက် အာမခံကတ်ပြား များ
လာထပ်ကြသည်။ ထို့နောက် ကုမ္ပဏီမှဖက်ရှင်မယ်များ ရောက်လာပြန် သည်။
ကျွန်တော်၏ ဆေးခန်းလုပ်ငန်းသူတို့၏ ကူညီမှုကြောင့် များစွာ တိုးတက်လာခဲ့
ရ၏။ ဤမိန်းမချော့ မိန်းမလှကလေးများထံမှ ဟယ်လွင်နာ ဂျန်ဗိုင်း၊ အီလျိုက်စ၊
မက်ဒီလန်းစသော မိန်းကလေးများကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေးပဲ။

ဤမိန်းကလေးများ၏ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်နှင့် အပြောအဆိုများ သည်
ထူးဆန်းလှသောလည်း နှလုံးသားများကျတော့ ရှိုးသားဖြူစင်ကြသည်။
စိတ်နေစိတ်ထားကျတော့လည်း သဘာဝကျကျပင်ရှိသည်။ မည်မျှလောက်ပင်
ခေတ်ဆန်ဆန်၊ မူမည်မျှလောက်ပင် ဝါးနပ်ဝါးနပ် မည်မျှလောက်ပင်
ခေတ်ဆန်ဆန်၊ မူမည် မျှလောက် ဝါးနပ်ဝါးနပ် မည်မျှလောက်ပင် မာန်
မာန်ကြီးကြီး သူတို့သည် လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်
လိုသည်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝဖြင့် အခြေတကျနေထိုင်ကာ သားတွေ သမီး
တွေနှင့် ပျော် ပျော်ပါးပါး နေလိုကြသည်။ သူတို့ အားလုံးတွင် ဤတူညီသော

ဆန္ဒကတော့ ရှိနေကြ၏။

သူတို့အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် သူတို့အလှူတွင် မရှိ။ သူတို့၏ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ အအေးမိခြင်းနှင့် နာဖျားခြင်းစသည်တို့ အပေါ်၌သာ တစ်သမတ်တည်းရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါတွင်လည်း ကောင်း၊ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာဖြင့် အခြေတကျ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင် သည်ဘဝအကြောင်းကို သိသွားကြသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း အချိုးပြောင်း သွားသည်။ ကျွန်တော်အား သူတို့၏ အတိုင်ပင်ခံ လူယုံတော် တစ်ယောက် ကို သဘောထားကာ တရင်းတန်းဆက်ဆံလာကြသည်။ သူတို့၏ သွယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများကိုသာမက သူတို့၏ ဈေးဝယ်ဖောက်သည် များကိုပါ ကျွန် တော်ထံသွားရန် လမ်းညွှန်ပေးကြသည်။

အလွန်ကြီးမားသော အကျိုးတရားဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန်တစ် ယောက် သည် မိမိလုပ်ငန်းအတွက် ကြော်ငြာခွင့်မရှိပါ။ ကြော်ငြာခြင်းသည် လိမ်လည် လည့်ဖြားခြင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စမှာ ကြော်ငြာချ်မဟုတ်၊ လူနာအ ချင်းချင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်ထံ တွင် အိမ်ပင်လူနာများတိုးလာသည်။ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်း ချင်း၊ နောက် တော့ အလျင်အမြန် ကျွန်တော့်ဆေးခန်းနယ်နိမိတ်ပိုင်ပမ့် ပင့်ကြခြင်းဖြစ် သည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် အဆင့်အတန်း မြင်သမား။ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် တင်ဆင်တန်တောင်ပိုင်း၊ နိုက်ဘရစ်ချ်ရပ် မေဖဲယားစသည့် နေရာများအထိ သွားရသည်။ ပထမတော့ ဤမိမ့်များသို့ ဝင်ရာထွက်ရာ၌ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်သည်။ နောက်တော့လည်း အောင်မြင်မှု ရနေသူတစ်ဦး၏ သဘာဝအတိုင်း ရဲရဲပွဲပွဲဖြစ်လာပါသည်။

ဤလူနာအများစုသည် အမျိုးသမီးများဖြစ်သည်။ အများစုမှာ ချမ်း သာကြယ်ဝကြသည်။ အားနေယားနေကြ သူများ၊ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာနေကြ သူများ၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေကြ သူများဖြစ်သည်။ မင်နရယ်အာဘတ်သနော့ ၏ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထံမှ အင်္ဂလိပ်စကားကို စကော့လေသံနှင့် ပြောသည့် ဘွဲ့တွေအများကြီးရထားတာ လူရွယ်ဆရာဝန်အကြောင်း သူတို့ ကြားသည်။ ဆေးဝါးကုသရာ၌လည်း တော်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအခါ စိတ် ဝင်စား လာသည်။ သူတို့ ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ရမည် လူတစ်ယောက်တွေပြီဟု သဘော ထားကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူတို့ထင်ထားသည့် လူသား မဟုတ်။ ဤလူနာမျိုးနှင့် ကျတော့ တိကျပြတ်သားမှု၊ တင်းတင်းမာမာ ဆက် ဆံမှုဖြစ်မည်ဟူသောအချက်ကို ကျွန်တော်နားလည်သည်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံ လျင် အစွမ်းကုန်တိကျပြတ်သားပါမဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သည် သူတို့အပေါ် တိကျပြတ်သားစွာ ဆက်ဆံသည်။ အမိန့်ပေး၍ လိုက်နာနိုင်သည်။ သူတို့ကို အရူးလုပ်သင့်သည့်အခါ အရူးလုပ်ပစ်လိုက် သည်။

သူတို့နှင့် တွေ့ခါမှ ကျွန်တော်သည် သူတို့အတွက် ရောဂါသစ်တစ်ခု တထွင်လိုက်သည်။ ‘အကိစ္စသီးနှီးယားရောဂါ’ စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘အားနည်းခြင်း’ ဖြစ်သည်။ ထိုထက်ပိုလွန်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးမရှိ။ သို့ သော်လည်း ထိုစကားလုံးသည် သူတို့၏ လက်သုံးစကားဖြစ်လာသည်။ ကာဒု ဂန်ရပ်သို့ မဟုတ် ဘလ်ဂရေစကွဲများဘက်ထွက်၍ နေခင်း လက်ဖက်ရည် သောက်သည့်အခါ သူတို့ လူကုန်သ် ချင်းဆို မိတ်တ်ကြသည်။ ထိုအခါ လေဒီဘလန်က ဒေါ်မြို့စား၏ သမီးကြီး မစ္စဒက်ရှိအား စကားအရသာခံ၍ ဖောက် သည်ချသည်။

‘မင်းတော့ သိပြီလား မပြောတတ်ဘူး။ စကော့ဆရာဝန်လေး တစ်ယောက်လေ။ အပြောအဆိုကတော့ မသိမမြဲဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆေးကုတာ အင်မတန်ကို တော်တယ်။ သူကပြောတယ်။ ကိုယ့်မှာ အက်စ်သီးနီးယားရော ဂါဖြစ်နေသတဲ့။ အက်စ်သီးနီးယားတဲ့။ အို ... ဆရာဝန်ဒေါက်တာဘရောင်း ဂလော့ဂတ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ပြနေတာ လပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ သူက အာရုံကြော အားနည်းတာကလွဲပြီး တခြားဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဟင်း၊ ဟင်း”

ရောဂါသစ်တစ်ခုတီထွင်ဖန်တီးထားပြီဖြစ်ရာ ထိုရောဂါအတွက် ကျွန်တော်တွင် ကုသမှုနည်းလမ်း တစ်ခုရှိနေရန် လိုအပ်လာသည်။ ထို့ခေတ် အခါက (၁၉၃၃ ခုနှစ် ခေတ်ကာလကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်) ထိုဆေးများ ခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် အဖို့ နည်းလမ်းရှာရာ၌ အခက်အခဲမရှိ။

ကျွန်တော်က လူနာအား စစ်ဆေးပြီးနောက် အက်စ်သီးနီးယား ရောဂါ ဟု အမည်တပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်လူနာသည် သည်းထိပ် ရင်ဖိုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာ ထားဖြင့် အလေးအနက်စဉ်းစားထင်မြင်ဟန်ပြသည်။

‘ကျွန်တော်ဆေးထိုးပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ် လောက်ပေါ့’
‘အို..... ဟုတ်လား ဒေါက်တာ’ ဟု လူနာကစိတ်ဝင်တစား အသံ ပြု သည်။

‘ဟုတ်တယ် ...မဒမ် ခင်ဗျား အခြေအနေက အမြန်ဆုံး ကုသ မှု ပေးမှာဖြစ်မှာ”

‘ကုပါ ဒေါက်တာရယ်”

‘ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ် မဒမ်၊ ဒါပေမယ့် ဆေးထိုးဖို့ကတော့ နှစ်ပတ်စာလောက် လိုချင် လိုလိမ့်မယ်”

အက်စ်သီးနီးယားရောဂါအတွက် ထိုးဆေးများသည် များစွာ အဝယ်လိုက်ကာ အရောင်းရတွင်ကျယ် လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဆေးထိုးအပ် သည် အလွန်ခေတ်ဆန်သော တင်ပါးများထဲသို့ ထပ်ချည်းတလဲလဲ နစ်မြုပ် နေသည်။

“ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နည်းနည်းကလေးမှ မနစ်နာစေရပါဘူး’ ဟူသော စကားသည် ကျွန်တော်၏ လက်သုံးစကားဖြစ် လာသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကျော့စောသတင်းသည် သူတို့ လူ့ အထက်တန်းလွှာ နယ်ပယ်တွင် အတိုင်းအဆမရှိ ပျံ့နှံ့လာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏ အလိမ်အညာ နည်းပညာတစ်ခုဖြစ် သော မျက်လှည့်ပညာသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထိရောက်အောင် မြင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အက်စ်သီးနီးယားရောဂါသည် ပျင်းရိပြီးငွေတာ ဘာ လုပ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိဖြစ်နေကြသော အမျိုးသမီးများအား သူတို့ဘဝတွင် ပြန်၍ စိတ်ဝင်စားလာစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အားဆေးများသည် သူတို့၏ နှိမ့်လျှလျ ပန်းလျှလျဖြစ်နေသော အာရုံကြောများကို ရှင်သန်တက်ကြွလာစေ သည်။

ကျွန်တော်သူတို့အား ကုသရာ၌ ထိုးဆေးတစ်မျိုးတည်းကိုသာ လက် ခွဲပြု၍မသုံးပဲ။

ဓာတ်စာပေးသည် နည်းကိုပါ အသုံးပြုသည်။ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှု
လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်း စနစ်တကျပေးသည်။ ကျွန်တော်သည်
ဤနည်းစနစ်များကို အသုံးပြု၍ စွန့်စားခန်းများ လှည့်လည်ရှာဖွေနေသည့်
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား သူတို့ခင်ပွန်းသည်များနှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ်စေနိုင်
ခဲ့ပါသည်။

ဆေးဖိုးဝါးခ ငါးသို့လင်ရဖို့အတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေရသော
ကျွန်တော်လို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ ယခုကြုံလာရသည့် အပြောင်း အလဲသည်
ဘုရားသခင်က ပေးပို့လိုက်သော အခွင့်ထူးတစ်ရပ်ကို ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော် အတွက် အလွန်အကျိုးအမြတ်များသည်ဖြစ်ရာ ရတနာပုံ ဆိုက်ခြင်းဟု
ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ယခင်က ငါးသို့လင်လောက် ရဲရဲ ကိုသာတွေး နေခဲ့သော
ကျွန်တော် လက်တွင်းသို့ ဂီနီပြားများပင် ဝင်လာနေပြီ ဖြစ်၏။

ငွေများများရနေခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမသာပါဟု ဘာကြောင့်
ဟန်ဆောင်နေရမည်နည်း။ ငွေများများရလာသည် အတွက် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်း
သောအရာများစွာကို ကျွန်တော်ရရှိခစားနေရသည် မဟုတ်ပါလော။ လက်တွေ့
အားဖြင့် ဒေါက်တာ တန်းနားအား ပေးရန်ကျန်နေသေးသည့် ငွေ အားလုံးကို
သွားခဲ့ပြီ။ အိမ်ကို ဆေးပြန်သုတ်ထားရုံမျှမက လိုအပ်သည့် အိမ်ထောင်ပရိ
ဘောဂပစ္စည်းများကိုပင် ထပ်မံချဖွယ်ထားပြီးပြီ။ ဧည့်သည် လာလျှင် တံခါး
ဖွင့်ပေးမည့် အိမ်စေတစ်ဦးနှင့် ကလေးများအား ပန်းခြံထဲ ဖူးပေးမည့် ကလေး
ထိန်းတစ်ယောက်ပင်ရှိနေပြီ။ မင်နုရယ်၏ အပ်ချုပ်ဆိုင် တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင်ပင် ဖောက်သည့် တစ်ဦးဖြစ်နေပြီး မွန်းလွှဲပိုင်းတွင် ရံဖန်ရံခါ ဂေါက်
ကွင်းသို့ သွား၍ ဂေါက်သီးပင်ရိုက်နေနိုင်ပြီ။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင်
လူနာများ သို့ ကိုယ်ပိုင်အော်စတင်ကားလေးနှင့် သွားနေနိုင်ပြီ။

မကြာမကြာဆိုသလို ကျွန်တော်သည် ပြောင်းလဲလာသော အခြေ
အနေအရပ်ရပ်ကိုကြည့်ကာ အံ့သြခြင်းဖြစ်မိသည်။ အဘွားအိုတစ်ယောက်
ဆေးမှား၍ သောက်မိသည်ကို သွားရောက်ကုသပေးရန် အခါအခွင့်ကြုံခဲ့ရ၏။
ထိုအကြောင်းတရား၏ နောက်မှ အကျိုးတရားများသည် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာ
ခဲ့၏။ ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်ထက်သို့ ခဲတစ်လုံးချလိုက်သည့်အခါ
ဝင်ယက်များထသွားသည်နှင့်တူလှပါသည်။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားလိုက်
သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ထိုလိုင်းဝယ်ကများပေါ် တက်စီးသွားနေခြင်း မျှသာ
ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤကြားထဲမှပင် ကျွန်တော် စိတ်သည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွား သော
ကျွန်တော်ဆေးကုလုပ်ငန်းအပေါ် တဝင်မကျသလို၊ မကျေနပ်သလိုဖြစ်
ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အထက်တန်းစား လူနာများနှင့်
တွေ့ဖူးလောက်သာ စိတ်စောနေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာ လေလော၊ ဆေးခန်း
ဘေးတံခါးမှဝင်လာလေ့ရှိသော ဆင်းရဲသား လူတန်းစား အလုပ်သမားများနှင့်
အထိအတွေ့ နည်းလေဖြစ်လာသည်။ ကြိုးပွားချမ်းသာမှု၏ ချိုမြိန်သော အရသာ
များကို ခံစားရင်း ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝမှုအပေါ် သာသာ ယစ်မှုရင်းကပင်
ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ယခုလက်တလော လုပ်နေသည့် အလုပ်နှင့် တစ်ချိန်က
လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့် မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကော
လူမျိုးများအဖို့ ကိုယ်လုပ်သောအလုပ်မှ ရရှိသည့် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတထက်
ဘယ်အရာမှ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဟူသော ဆိုရိုး စကားကို

သတိရမိပါသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဇာတ်သိမ်းပိုင်း၏ အမြင့်ဆုံးအခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် စစ်သားဟောင်းဟန်အပြည့်ရှိနေသော အသားညိုမောင်းမောင်း လူနာတစ်ဦးအား ဆေးခန်းတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်အတွက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အားရကျေနပ်သော ခံစားမှု ဝင်နေ သဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးမြူးကြွလျက်ရှိသည်။

‘အခုနက ထွက်သွားတဲ့လူနာ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းသိလား’ ဟု ကျွန်တော့် မိန်းမအား ဝင့်ကြားသော လေသံဖြင့် မေးမိသည်။

ဇနီးသည်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဆာ ...စီ၊ ဘီ၊ အိုင်၊ စီ၊ အက်ခ်၊ ပေါ့’ ဟု ကျွန်တော်ကပြော သည်။ ထိုခေတ်အခါက လူသိများပြီး ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် နာမည်ဖြစ်သည်။

‘အခုဆိုရင် မောင်မှာ လူနာအမျိုးသမီးတင်မကတော့ဘူး။ ဂုဏ်သရေ ရှိ အမျိုးသားလူနာတွေပါရနေပြီ။ အခုလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့မိန်းမညွှန်လိုက် လို့ ရောက်လာတာ’

“သူက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

‘အကြီးအကျယ် ဖြစ်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အသည်းမှာ နည်းနည်း ပါးပါးဖြစ်တာ။ သူက အင်ဂလိုအင်ဒီးယန်းလူမျိုးတို့ အင်္ဂလိပ်ကုလားကျား ပေါ့။ သူဆေးလာတီးလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါထိုးရင် ငါးဂီနီပေးမှာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့် စမ်း၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် နှစ်သျှိုလင်ခြောက်ပဲနီရဖို့ အတွက် တစ်နေကုန်လောက် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အခုကျတော့ သုံးမိနစ်နဲ့ ငါးဂီနီရနေပြီ”

ဇနီးသည်က ဘာမှပြန်မပြော။ ပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်နှောက် တစ်ခွက် ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ သူငြိမ်ဆိတ်နေသည်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ကသကအောင့် ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ...မောင်ရသင့်ရထိုက် တယ်လို့ မင်းမထင်ဘူးလား’

ကျွန်တော်က “ထိပ်” ဆိုသည့် ဆာမီးလ်ရိုးအုပ်ချုပ်ဆိုင်မှ ဝတ်စုံ အကောင်းစား ဝတ်စုံပေါ်၌ ကပ်ငြိနေသောဖုများကို လက်နှင့်ထောက်၍ ခါရင်း မေးသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအခြေအနေရောက်ဖို့အတွက် မောင်လျှောက်လာခဲ့ ရတဲ့ခရီးဟာ ဘယ်လောက်များပင်ပမ်းခဲ့သလဲ၊ သူ့စိတ်ပေတေနေတဲ့ မိုးကာ အကျကြီးဝတ်၊ ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲ မှူးဖိနပ်ကြီးတွေစီးပြီး အလုပ်သမား ရပ်ကွက်တွေထဲ လျှောက်ခဲ့ရတာတွေ မေ့သွားလို့ တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်ဇနီးက ကျွန်တော့်အား စုစုပေါင်းကြည့်နေသည်။

‘ကျန်မကတော့ ရှင်အဲဒီနံပါတ်ကြီးတွေနဲ့ ပိုပြီးလိုက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ရှင့်အနေနဲ့ ငွေအကြောင်း နည်းနည်းပဲတွေးပြီး လူနာတွေ ရဲ့ အကြောင်း များများတွေးသင့်တယ်’

ကျွန်တော်မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။ ဆံပင်မွေးများထောင်လာ သည်။ သူ့အားစည်ခန်းထဲမှ အော်ဟစ်ဝေါက်မီးပြီး မောင်းထုတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

‘ဘာလဲကွ၊ မင်းက လောကကြီးမှာ မင်းကျေနပ်တာကို မရှိတော့ဘူး လား’ ဟု တအားကြီးအော်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မအော်ဖြစ်ပါ။ အော်ရမည့်အစား ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုပင် အံ့မြဲနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်အတန် ကြာမျှ ငြိမ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုးရေခွက်မိသည်။

‘အေးပေါ့လေ၊ မင်းမှန်ချင်လဲ မှန်ပေမပေါ့၊ အင်း ... အဲဒီရက်တွေ နေ့တွေဟာ အမြဲသတိရနေသင့်တာတော့ အမှန်ပဲ။ တန်ဖိုးလဲရှိပါတယ်’

*****

‘ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ မာသဆူပီရီယာ ရောက်နေပါတယ်ရှင်’

ကျော့စလဲယားမှ မျက်လုံးနှက်နှင့် အိုင်းရစ်အိမ်စေမကလေး ကေတီ က ကျွန်တော်ထံလာ၍ အကြောင်းကြားသည်။

ဝက်စ်ဘုန်းရှေ့လမ်းထဲတွင် လမ်းမ၏ အနောက်ဘက်အတွင်းကျကျ နေရာ၌ ညိုညိုမှိုမှို အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးသည် ဘုန်းဆရာတော်များသီလရှင်များ၏ ကျောင်းကျောင်းကြီးပေတည်း။ ရံဖန်ရံခါသတိပြုမိသူများသည် ကျောင်းအတွင်းမှ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေခင်း နေဝင်ချိန်တစ်ကြိမ် ခေါင်းလောင်း ထိုးသံသုံးကြိမ်ကြားရ တတ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ ဘာသံမှ မကြားရ။ သက်ရှိသတ္တဝါများ နေထိုင်သည်ဟု ထင်ရလောက်သည့် အရပ်လက္ခဏာများ ကိုပင် မမြင်ရ။

သို့သော်လည်း ပိုတိုဘဲလိုလမ်းနှင့် နှောတင်းဟစ်ဂိတ်လမ်းများ ပတ်ဝန်းကျင်ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များအတွက်မူ ဤ အဆောက်အအုံသည် ထူးခြားသော နေရာ ဌာနတစ်ခုဖြစ်၏။ ဤကျောင်းကြီးမှ သီလရှင်များသည် အကူအညီလိုအပ်နေသူများ၊ ခိုကိုးရာမဲ့များ၊ ကမကောင်း အကြောင်းမလှသူများနှင့် မိမိတို့ အကျင့်ပျက်ပြားဆိုးသွမ်း၍ သို့မဟုတ် အခြားလူများကဆိုးသွမ်း၍ လူအဖွဲ့အစည်းပြင်ပသို့ ရောက်လာကြ သူများအား ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းလိုပင်နားကို ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

ကျွန်တော် ဤကျောင်းမှ သီလရှင်လေးများနှင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဆုံ့ဖူးပါသည်။ တွေ့လိုက်လျှင် အမြဲတန်းနှစ်ယောက် တစ်တွဲဖြစ် သည်။ မျက်လွှာများချကာ လမ်းကို မြန်မြန်လျှောက်လေ့ရှိသည်။ အလွန်ဆိုး သည်ဟု

နာမည်ကြီးသော ဤလမ်းများ၏ အမှောင်ရိပ်များကြားမှဖြတ် လျှောက်
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဤလမ်းများသည် နေရောင်ညပါ လုံခြုံမှု မရှိသော
လမ်းများဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ညဘက် ဆိုလျှင် အလွန် ဘေးအန္တရာယ်
ထူပြောသည်။ ဤလမ်းများ၏ ဝဲယာပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လမ်းဘေးစခန်း
ဆိုင်များ၊ လက်တွန်းလှည်းဈေးသည်များနှင့် အမြဲတစေ ပြည်နေ့ သည်။
ဤလမ်းများပေါ်နှင့် လမ်းကြိုလမ်းကြား လမ်းသွယ်များပေါ်တွင် မြို့တော်ကြီးရှိ
အောက်တန်းစားကလေးကချေများ၊ လူလေလူလွင့်၊ လူဆိုး လူမိုက်များနှင့်
အမြဲတစေပြည့်နေသည်။ တိုးကြဝေ့ ကြ၊ ဆူကြပူကြ၊ ထိုးကြ ကြိတ်ကြ၊ အော်ကြ၊
ဟစ်ကြ၊ ဆကြဆိုကြ ရန်ဖြစ် ကြနှင့် အမြဲတစေ သောသောရွတ်ရွတ်ရှိသည်။
ရဲများကတော့ ဤလူစုလူအုပ်ထဲတွင် ခိုးပိုင်နှိုက် များ၊ သူခိုးများနှင့်
လူဆိုးဝိုက်ဝင်များ အများအပြား ပါနေသည်ကို သိကြသည်။

ဤပတ်ဝန်းကျင်ရှိအိမ်များသည် ဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်ရာ ဒုစရိုက်ကောင်များ
ခုအောင်ရာ နေရာများဖြစ်သည်။ ဤနယ်မြေအတွင်းမှ လူနာ အပိုင်
ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော် သတိအလွန်ထားရသည်။ ရင်တမမ ဖြင့်
သွားလာလှုပ်ရှားရသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှန်း မသိလိုက်လျှင် ဘေး အန္တ
ရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ချက်ချင်းထိပ်တိုက်တိုးနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ တစေ
လည်း သိလျှင်ကလေးများကတော့ နေရောင်ညပါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ခြင်း
ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဝင်ထွက်သွားလာလျက် ရှိကြလေသည်။

မာသာသည် ကျွန်တော့်အား ဧည့်ခန်းပြတင်ပေါက်တစ်ပေါက်အနီး မှ
ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ခန္ဓာသွယ်လှလျှ။
ထူးထူးခြားခြားရှိလှသည့် ကိုယ်လုံးကွယ်ပေါက်၊ ရည်မှန်သော အပြုအမူ အားလုံး
ရှိသည့် လိုက်သည့်အခါ အလွန်ကို ကျက်သရေရှိသော အမျိုးသမီး ကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ မြင်ရုံမျှဖြင့် ပြင်သစ်အမျိုးသမီးမှန်း ကျွန်တော်
ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ဝင်သွားသည့်အခါ ဖျတ်ကနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။ အလွန်
သမဲမေ့နူးညံ့သည့် မျက်နှာ၊ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ထူထဲလှပသော
မျက်ခုံး၊ ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးများ။ ဤမျက်လုံးများသည်
သူရည်မှန်းချက်အတွက် စွမ်းအားအပြည့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေကြသည်။

‘ကျွန်မ မာသစီဆီးလ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာနဲ့ လာ တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးတာ
ကြာပါပြီ၊ ကျွန်မကတော့ ဒေါက်တာ့ကို ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတယ်၊
ဒေါက်တာလူ လူမျိုးက ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှန်မှန် သွားတာဟာ ကုသိုလ်အတွက်
အကောင်းဆုံး စံနမူနာ တစ်ခုပါပဲ’

ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည့်ဟူသော ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား
လှိုက်လှိုက်လဲလဲ ချီးကျူးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်
အကျင့်စရိုက်အမှန်ကိုသာသလျှင် သူမည်သို့ထင်လေမည်နည်။ ကျွန်တော်
စိတ်မလုံဖြစ်ကာ အနေရခက်လှပါသည်။

‘ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ကက်သလစ် ဘာသာဝင်ဆိုလို့ ဒေါက်တာ
တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်’ ဟု သူကဆက်ပြောသည်။ ‘ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ အတွက်
တစ်ခုလောက် ကူညီပါလို့လာပြီး မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ အခုအချိန်ထိ ကျွန်မ တို့

သီလရှင်ကျောင်းကို အယ်လ်ဒန်လမ်းက ဒေါက်တာကောလင်းစံက လာပြီး ကြည့်ရှုကုသနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အသက်ကလေးကြီးလာရတဲ့အထိ ခရီးကလဲဝေးသွားတော့ သူ့အဖို့ အတော်ခက်ခဲ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ က ကျွန်မတို့ကျောင်းရဲ့ ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ယူပေးမယ်ဆိုရင်...

‘ဪ... အင်း’ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘယ်လိုအဖြေပေးရမုန်း မသိသဖြင့် ထစိထီးထစ်ဝေါ့ ဖြစ်နေသည်။

‘တစ်ခုတော့ ကျွန်မကြိုတင်ပြီး ပြောထားချင်ပါတယ်။ အလုပ်က ခက်ခဲပင်ပန်းတဲ့ သဘောလဲရှိတယ်။ စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့စရာလေးတွေနဲ့လဲ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒေါက်တာလဲ သိမှာပါ။ ကျွန်မတို့က နယ်မြေထဲအထိ ဆင်းရတာတွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကျောင်းက ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒေါက်တာကို အခကြေးငွေ များများပေးနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး’

‘အို. ကျွန်တော်ကလဲ အခကြေးငွေ မယူသင့် ဘူးလို့ ထင်ပါ တယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ရေရွတ်သည်။

သူသည် ခေါင်းကို အသာငဲ့ကာ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ၏ ရက်ရောမှုအတွက် သူထံမှ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေမလားဟု မျှော် လင့်မိသည်။ မပြောပါ။

“ဘုရားသခင်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ရမှာပဲ ဒေါက်တာ။ တကယ်လို့ ဒေါက်တာဘက်က အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ မွန်လုံပိုင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ အတူ နှောတင်းဟစ်လ်လမ်းသွယ်ဘက် လိုက်စေချင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ ဆိက အကူအညီလိုနေတဲ့ လီလီဟဲရစ္စဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှိနေပါ တယ်

ကျွန်တော် ဂေါက်သားရိုက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရတော့မည်။ ဤအတွေးကြောင့် စိတ်နှစ်ခွဲဖြင့် အဖြေပေးမိသည်။

‘ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ထို့နောက် နေ့ခင်းသုံးရာရီတွင် မသာစီဆီးလ်နှင့်အတူ နှောတင်း ဟစ်လ်လမ်းသွယ်သို့ သွားသည်။ ရောက်သွားသည့် နေရာမှာ အိမ်မဟုတ်။ အခန်းမျှသာဖြစ်သည်။ လီလီဟဲရစ္စကို တွေ့ပါသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်ဦးမည် မဟုတ်။ ဆံပင်အညိုရောင်၊ မျက်လုံးအညိုရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် မိန်းမချောလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အနက်ရောင် စက်ပုံနှင့် အပေါ်စား ဘလောက်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ သူ့ မျက်နှာသည် ဖျူရော်ရော် အင်ပြင်လို အဖူအပိန်များကြောင့် ရုပ်အဆင်းပျက်သလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာထား လည်း စိတ်မချမ်းသစရာ တစ်ခုခုကို မျှသိပ်ထားရကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ကျွန်တော်က လိုအပ်သလို စစ်ဆေးနိုင်ရန် သူ့ဇာတော်လီကို ချွတ် ခိုင်းသောအခါ လီလီဟဲရစ္စက အလွန်မကြည်သာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဤအခြေ အမျိုးနှင့် ကြုံရခြင်း၊ ဂေါက်ရိုက်မထွက်နိုင်ခြင်းစသည်တို့ကြောင့် စိတ်တိုနေသော ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ပြောင်ကျလွန်းအားကြီးသည့် စကား တစ်ခွန်း လွှတ်ကန်

ထွက်သွားသည်။

‘စိတ်နှလုံး မသာယာစရာတွေနဲ့လဲ တွေ့ ရွတ်တတ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တယ်။ အခုတွေ့နေတာ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့မှာ ကာလသား ရောဂါဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်လဲရှိနေတယ်’

မာသာစီဆီးလ်သည် မျက်နှာပျက်မသွားပါ။ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ’

ထို့နောက် လီလီအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ တစ်ချိန်က လီလီသည် ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်သည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ နယ်မြေအတွင်းမှ အဆိုးဆိုး အယုတ်ဆိုးဟု နာမည်ကြီးနေသည့် ဆီဗင်းစ် ဆီသုတစ်ဦးနှင့် မေတ္တာရှိကြသည်။ ဆီဗင်းစ်မှာ ခါးပိုက်နက်၊ မြင်းကြမ်းပိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေသူဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက် လုယက်မှုဖြင့် ထောင်နှစ်ကြိမ်ကျဖူးသည်။

လီလီသည် ဆီဗင်းစ်နှင့် အတန်ကြာမျှ အတူနေသည်။ ထို့နောက် ဆီဗင်းစ်က စိတ်ကုန်လာသဖြင့် လီလီအား ခွန်ပစ်လိုက်သည်။ ခွန်ပစ်ရာ၌ အကောင်းစွန့်ခြင်းမဟုတ်။ သူ့အရှိန်ဩဇာများကို အသုံးပြုကာ လီလီအား နှိုင်းစားသောနည်းများဖြင့် ညဉ့်ပန်း နှိပ်စက်သည်။ လီလီက သူရသမျှကို ငွေများကို ဆီဗင်းစ်လက်အပ်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် လီလီသည် ပြည့်တန်ဆာ တဝသို့ ရောက်လာသည်။

ဤရောဂါစွဲကပ်နေသူတစ်ဦးအား ဆေးရုံတက်ခွင့် ရရှိရေးမှာ များစွာခဲကြောင်း ကျွန်တော်က လီလီအား ရှင်းပြသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အ ခြေအနေက ဆေးရုံမတက်၍ မဖြစ်။ ချက်ချင်း ဆေးရုံတက်ဖို့ လိုအပ်သဖြင့် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် ပြောဆိုပုံ တို့လွန်း ပြတ်လွန်းသဖြင့် နားဝင်ဖို့ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် မာသာစီဆီးလ်က ချိုသာသမ မွေ့စွဖြင့် နားချသည်။ ကျွန်တော်က လီလီအား ချောမောသိမ်းသွင်းနေသည့် မာသာစီဆီးလ်အား တေးမှရပ်၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ မာသာသည် လီလီအား တယုတယပွေဖက်ကာ မျက်ရည် စများ သုတ်ပေးသည်။ ပါးစပ်မှ တတုတ်တုတ်ပြောသည်။ အလယ်ခေတ်က မင်းမျိုးမင်းနွယ် အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးများ ကိုယ်ရေပြား ရောဂါသည်များ တယုတယ ပြုစုကုသခဲ့ကြပုံနှင့် ဖွေဖက်နမ်းရုံ၍ အားပေး သည်အထိ ပြုမူကြပုံများကို ကျွန်တော်တွေ့ နေမိပါသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည့် လီလီအား အူစတန်လော့ခ် ဆေးရုံသို့ တင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဤတာဝန်ကို ပြီးပြတ်သွားအောင် လုပ်ပေး နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းလည်းသာသည်။ စိတ်လည်း များစွာပေါ့ပါးသွား သည်။ ကျွန်တော်သူနှင့် နောက်ထပ်ဆုံမိစရာအကြောင်း မရှိတော့ဟုလည်း ထွက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချက်ချင်းပင် မေ့သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်နေစိတ်ထား သိမ်မွေ့နူးညံ့ သလောက် ဇွန်ပဲကြီးလှသော မာသာစီ ဆီးလ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ကမူ ကျွန်တော် မလွတ်မြောက်။

မာသာစီဆီးလ်သည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ သီလရှင်ကလေးများထံ သို့ အညအတကင်းမွဲစွာဖြင့် ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ အခကြေးငွေကျတော့ လည်း ရသည်မဟုတ်။

ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကျ လုပ်ငန်းများအတွက် ဟူသော စကားကို ရေလဲနှင့်သုံးကာ ကျွန်တော် လုပ်အားကို ကောင်းစွာအသုံးချလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်အနုဖြင့် သူ့အပေါ် မကျေနပ်သလိုလိုဖြစ်မိသည်။ သို့တစေ လည်း သူနှင့် ရင်းနှီးလာလေလေ သူ့အား ခင်လေဖြစ်လာပါသည်။

သူသည် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ တညကြည့်ခဏားနှင့် အလှူနှစ်မျိုးစလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ လှပသော မျက်နှာနှင့် အပြာရောင်မျက်လုံး အစုံသည် မျိုးကောင်းရိုး ကောင်း အနွယ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ထူ လျက် ရှိသည်။ သူ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် သန်မာတောင့်တင်း သလောက် ဖြောင့်စင်းလှ သည်။ မည်မျှ လောက် ပင်ပန်းစေကာမူ ကြံ နိုင်သော စိတ်ဓာတ်အင်အားကြောင့် အမြဲတစေ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှု တိုးတက် လာသည့်အခါ မာသာ စီဆီးလ်သည် ကွန်ဗင်ကျောင်းသို့ခန်းထဲ၌ ကျွန်တော့်အား လက်ဖက်ရည် တိုက် သည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဤဖည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံး ပေါ်မှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တခဏမျှ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ‘အတော့်ကိုလှတုံ ရှုခင်းကလေးပါလား’ ဟု ကျွန်တော် မရေရွတ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

‘ဟုတ်.....သိပ်ကိုလှတယ်’ သူ့မျက်လုံးများသည် ဓာတ်ပုံထဲမှ ရဲထိုက်ကြီးဆီရောက်သွားသည်။ ‘အဲဒါ အနုရောင်းရဲတိုက်ပေါ့’

‘ကျွန်တော့် ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးတယ်၊ သမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံ ကြီးတစ်ခုပဲ၊ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား’

“အို...သိတာပေါ့” ဟု ဖြေသည်။ ချက်ချင်းပင် အကြောင်းအရာ ကို ပြောင်းချပြသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကား လွှမ်းမိုးကြောင်း မပြောင်းခင် ကတည်းက အနုရောင်းရဲတိုက်သည် သူ့နေအိမ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

*****

နောက်နှစ်လခန့်အကြာ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် လှောင်ဆေးရုံမှ ဓာတ်စာစောင် ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာသည်။ လီလီဟ်ရစ္စအား ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြုလိုက်ပြီးဟူသော အကြောင်းကြားစာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မျှော်လင့် ထားသည့်အတိုင်း လီလီသည် ကလေးအသေမွေးသည်။ လီလီကိုယ်တိုင်က တော့ ရောဂါစက်စင်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် စာကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ ထည့်သိမ်းထားလိုက် သည်။ ထိုသို့တွင်းပတ်အကုန် ကျွန်တော် ကွန်ဗင်ကျောင်းသို့ ရောက်သွား သည့်အခါ စာကို မာသာစီဆီးလ်အား ပေးလိုက်ပါသည်။

‘ဆေးရုံက စာ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပေတော့”

သူ့နှုတ်မှ ဘာစကားမှ မကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်မိသည်။ အတန်ကြာမှ သူကပြုံးသည်။ ကရုဏာ အပြည့်အဝပါသော အပြုံးဖြစ်ပါသည်။ လူသားတို့၏ အားနည်းချက်ကို နားလင်းခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည့် အပြုံး ဟုလည်း ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။

‘ဒေါက်တာရယ်...လီလီ ဆေးရုံက ဆင်းဆင်းချင်း ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ ဆီဖင့်ဆီ ပြန်သွားတယ်။ အခု လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်သွားပြန်ပြီ’

‘ဟာ...ဗျာ၊ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ’

‘ကျွန်မတို့အဖို့တော့ တွေ့နေကြိုနေကျမို့ မဆန်းတော့ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်’ သူသည် ခေါင်းကို ငုံ့ ထားသည်။ ‘စိတ်ကို ပြုပြင်ဖို့ ကိစ္စဟာ မလွယ်လှပါဘူး’

‘ဒီလူယုတ်မာကို သူတယ်နည်းနဲ့မှ ချစ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူဒီလူကို မုန်းတယ်လို့ တောင် ကျွန်မပြောရဲ့ပါတယ်၊ သူပြန်သွားတော့ ဟိုလူက ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တာပဲ၊ ခက်တယ် ဒေါက်တာ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့ကို ညှိယူဖမ်းစား ထားတဲ့ဟာက ရှိနေတယ်။ သူ့အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနေတဲ့သဘော၊ ဩဇာကြီးနေ တဲ့ သဘောပေါ့။’

‘ဒဆိုရင် ဓာသာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဆက်ပြီး ကြိုးစားရုံပေါ့၊ မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ဆုတောင်းပေးရုံ ပေါ့’

နောက်တစ်လကုန်ခါနီး တစ်ညနေခင်း ဆေးခန်းထဲ၌ လူနာများ စဲသွားချိန်တွင် ဇွတ်ခန်းကူးလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော ဦးထုပ်ဆောင်း မိုးကာအင်္ဂုတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

လီလီဟဲရစွဲဖြစ်သည်။ သူသည် ဆေးခန်းထဲဝင်လာပြီး ဘလောက်စ် အကျူကို ချွတ်ကာ ကျောမှဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကို ပြသည်။ အပူလောင်ထား သည့် ဒဏ်ရာဖြစ်၍ အဆံနှင့်ရေဖြစ်သည်။ ကျောလယ်မှ အောက်ပိုင်းအထိ ရှည်လျားလျားဖြစ်သည်။ ဆံများထည့်ကာ ဝှမ်းစများဖြင့် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဒါ ဘယ်တုန်းဖြစ်တာလဲ။ ကြည့်၊ ရတာတော့ မနေ့ညက ဖြစ်တာ နဲ့ တူတယ်၊ မင်းချက်ချင်းလာပြဖို့ ကောင်းတယ်’ ဟု ကျွန်တော်က အပြစ်တင်သည်။

‘ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာနိုင်မှာလဲ’

ကျွန်တော်က သူ့အနာအား ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစီးပေးသည်။

‘ဒါဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ’

‘ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ရေခွေးပူ လောင်မိတာ”

‘အမိဟယ် မရှိတဲ့စကားဘဲ။ မင်းကျောကို မင်းဘာသာမင်း ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရေခွေးပူလောင်မိမလဲ”

သူမဖြေပါ။ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကြပ်စွာ စေပြီး ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းပြီး သိနေပါသည်။

‘မင်း သူကိ ဘာပြုလို့ မခွာနိုင်တာလဲ လီလီ” သူက ထုံပေပေမျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းခသည်။ မျက်လုံးများ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။

‘ခွာလို့မရဘူး၊ အလကားပဲ၊ သူ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လိုက်လာပြီး ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးမှာပဲ’ သူသည်စကားကို ရုတ်တရက် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ထပ်ပြောသည်။ ‘ကျွန်မဆေးရုံက ဆင်းအလာကို သူက အဆင်သင့်စောင့်နေတာ’

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ပြဇာတ်မျိုး၊ ဝတ္ထုများထဲ၌ လမ်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးများ၏ ကြောက်ဖွယ်ရာ ဘဝများအကြောင်း ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ လီလီ၏ဘဝ သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းရုံမျှမက အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း လီလီသည်.....။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

‘အခုကို နောက်တစ်ခေါက်လာပြီး ဆေးထည့်ဦး’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ..မင်း ဘာအကူအညီပဲလိုလို အချိန်မရွေးလာပြော”

သူ နောက်ထပ်ရောက်မလာပါ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆယ်ရက် အကြာ နံနက် ၅နာရီထိုးခန့်တွင် သူငယ်လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ သူရောက်လာသည့် အချိန်တွင် အမှောင် ထုပ်ပင် မပြယ်သေး။

‘လီဟရစ္စက ခေါ်ခိုင်းလို့” ဟုပြောကာ ပြန်ပြေးသွားသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် နှောတင်းဟစ်လ်သို့ ရောက်သွားသည်။ လီလီ၏ အိမ်ခန်းထဲ၌ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ အခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ကုပ်ကုပ်ရပ်ရပ် ထိုင်နေသူမှာ လီလီဟရစ္စ။ သူ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေကားယားလက်ကားယား ဖြင့် ခန့်သားလဲကျလျက်ရှိ၏။ လဲကျနေသူ၏ မျက်ခုံးများအလယ်တည့်တည့် ခန့်တွင် ညိုမည်းနေသောဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု၊ နှာခေါင်းဝှမ်း၌ကပ်ပုံနေသော သွေးစက်များသည် ချောက်သွေးနေကြသည်။ ယောက်ျားမှာ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် သန်မာထားကြွင်းသည်။ မျက်နှာတွင် မှည့်ပြောက် များရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် ရှူစောင်းနေကြသည်။ ပါးစပ်သည် ဟောင်းလောင်းပွင့် လျက် ရှိ၏။ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အသက်မရှိတော့ ကြောင်း သိသာသည်။

ကျွန်တော်သည် အလောင်း၏ ဘေးတွင် ခူးထောက် ထိုင်လိုက် သည်။ ဟ၊ နေသော ပါးစပ်မှ အရက်နံ့သည် ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းကိုစမ်းကြည့်သည်။ ဘာဒက်ရာမှမတွေ့။ သို့သော် လည်းနောက်စေ့နားတွင်မူ ချွန်ထက်သောအရာတစ်ခုဖြင့် ပြင်းထန်စွာရိုက်ခံ ထားရသည့် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုတွေ့သည်။ ကျွန်တော် စိတ်သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ပထမ နဖူးကို အရိုက်ခံခြင်းဖြစ်မည်။ ထိုအရိုက်ဖြင့် နောက်လန်အလံတွင် နောက်မှ တိုင်ဖြင့် နောက်စေ့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် မျက်လုံးများသည် အခန်းထဲတွင် လှည့်ရှာသည်။ လီလီ ဘေးနား၌ ချထားသည့် မီးဆွသံချောင်းကြီး၊ ထိပ်တွင် ဘုံကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လီလီထံ လျှောက်သွားသည်။

‘မင်း ဘာပြုလို့ လုပ်လိုက်တာလဲ လီလီ’

ကျွန်တော်မေးခွန်းကို သူကြားဟန်မတူပါ။ အထိနာထားသည့် တရုတ်စာတစ်ကောင်သဖွယ် ထောင်ထဲတွင် ငြိမ်ကပ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူပုခုံးပေါ်တင်၍ ထပ်မေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်ပြီး မေးခွန်းကို ဖြေသည်။

‘ကျွန်မ သူ့ဆီ ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူက တားတယ်’

စကားလုံးများများ မပါသော်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို ခြုံငုံ၍ နားလည်နိုင်ပါသည်။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း မင်းမူလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးဆွသံချောင်းကြီးကို ကောက်ယူကာ ပတ်တီးစ တစ်ဖြင့် ထိပ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ဂရုစိုက် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မီးဖိုပေါ်ပြန်တင် ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် လီလီဘက်လှည့်၍ ကျွန်တော်ပြောနေသည့် စကားကို သူနားလည်သဘောပေါက်သွားစေရန် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြ ပါသည်။

‘ကွန်ဗင့်ကျောင်း မာစီဆီးလ်ဆီကိုသွား၊ အခုချက်ချင်းသွား၊ ဘာ စကားမှ မပြောနဲ့၊ လုံးဝ ဘာမှမပြောနဲ့၊ မင်းလုပ်ရမှာ အဲဒါပဲ၊ ငါပြောတာ ကြားလား’

သူထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အနီးဆုံး တယ်လီဖုန်းရုံးသို့ သွားကာ ကင်ဒင်းဟိစ်လ်ရဲစခန်းမှ မီးပိုင်တာဝန်ကျ တပ်ကြပ်ကြီး ဘလဲယား ကို ခေါ်သည်။ သူ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်သည် အလောင်းဘေး ၌ထိုင်ကာ သေသူ၏ နှလုံးကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးနေဆဲ...

‘ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပြီ ဆာဂျင်ဘလဲယား’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားဝင်လာတုန်းမှာပဲ အသက်ပျောက်သွားရှာတယ်’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ’ ဟု ဘလဲယားက မေးသည်။

‘လေဖြစ်တာပေါ့၊ ”ဟု ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ပြောသည်။ ‘အရက် မူးပြီး ပြန်လာတယ်၊ ရုတ်တရက် လေဖြစ်လိုက်တော့ မှောက်လျက် လဲကျတယ်၊ ကျွန်တော်တွေတာ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့ပါစပ်က ‘ကျုပ်လဲကျ သွားတယ်၊ ကျုပ်လဲကျသွားတယ်’ လို့ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အသက်ထွက် သွားတာပဲ၊ သနားစရာတော့ ကောင်းသား’

‘အင်း. သနားစရာပါပဲ”

ဘလဲယားက မလိုတမာအသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ဒီကောင် ဘယ်သူဆိုတာ ဒေါက်တာ သိသလား၊ ချပ်ဆီဗင်း ဆိုတာ ဒီကောင်ပေါ့၊ မြို့ထဲက အဆိုးတကာ အဆိုးဆုံးဆိုတဲ့ အုပ်စုဝင် တစ်ယောက်၊ ဒီကောင်ကြီးသွားတာ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် အမြဲပြောခဲ့ဖူး တယ်၊ ဒီကောင်သေရင် ကောင်းကောင်းသေမှာ မဟုတ်ဘူး လို့..အခုကြည့် ပါလား မူးရူးပြီးသေရတာပဲ’

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သေစာရင်း သက်သေခံလက်မှတ် ကနေည ထုတ်ပေး မယ်၊ ခြောက်နာရီလောက် လာယူ၊ ထပ်ပြီး စစ်ဆေးနေစရာမလိုတော့ပါဘူး ကျွန်တော် ကျေနပ်လောက်အောင် စစ်ဆေးပြီးသားပါ’

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် သေစာရင်း သက်သေခံ လက်မှတ်ကို ဆေးခန်းထဲမှာ ပင်ရေးသည်။ သေဆုံးရသည့်အကြောင်းဟူသော ကွက်လပ်တွင် “ဦးနောက်ကြောပြတ်ခြင်း” ဟု စိတ်သန့် စွာဖြင့် ပင် ရေးချလိုက်ပါသည်။ ရေးနေရင်းကလည်း တွေးမိနေသည်။ ငါ့ဒီလက်မှတ်ကို လိမ်ညှာပြီး ရေးပေးနေတာပဲ၊ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ဖျောက်ပစ်တဲ့ ကိစ္စပါလား၊ သက်ဆိုင်ရာ ကသိသွားရင် ငါ့ရဲ့ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်အသိမ်းခံရမယ်။ ထောင် ကျမယ်၊ ကျွန်တော်သည် ပုံစံပေါ်၌ ဖြည့်ထားသည် စာလုံးများကို မင်ပြန်မသွားအောင် မင်နှပ်ဖြင့်ဖိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘလဲယားလက်သို့ ပေး လိုက်ပါသည်။

‘မပြန်ခင် တစ်ခုခုလေး သောက်သွားပါဦးလား’

‘သောက်တာပေါ့ ဒေါက်တာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကော့ဝီစကီးတစ်ခွက်စီ သောက်ကြ သည်။ ရဲကြပ်ကြီးသည် သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး၌ ပေနေသည်။ အရက်များကို လက်ခံ ဖြင့်သုတ်ကာ ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းလေသည်။

‘ကားမစပ် ပြောရဦးမယ် ဒေါက်တာ” တံခါးဝ အရောက် ဘလဲယားက စကားစသည်။ စခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြောမိကြတယ်၊ ဒီကိစ္စဖြစ်တုန်းက ဒေါက်တာရောက်သွားတာ တော်တော် ကံကောင်းတာပဲ လို့၊ ဒေါက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်သွားတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူးပေါ့လေ” ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။

‘စခန်းမှူးက ဒေါက်တာကို ပြောလိုက်ပါလို့မှာတယ်၊ ဒီအမှုကို ထပ်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ မထင်တော့ပါဘူးတဲ့။ မင်္ဂလာညပါ ဒေါက်တာ’

ထိုနှစ် နွေရာသီတွင် လီလီဟဲရစ္စသည် အခြားမိန်းကလေးအတော်များများနှင့်အတူ ကနေဒါနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ကနေဒါတွင် အိမ်စေလုပ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ မာသာစီဆီးလ်ပြောခဲ့သော စကားများကို မမေ့သေး သော ကျွန်တော်သည် လီလီဟဲရစ္စအပေါ် မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးမားမား မထားရ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မှားပြန်ပါသည်။ သူထွက်သွားပြီးနောက် ဆယ်ရှစ်လအကြာတွင် လီလီဟဲရစ္စထံမှ နိုင်ယာဂါရား ရေတံခွန် ဆေးရောင်စွဲ ပို့စကဒါပုံ တစ်ပုံ ရောက်လာသည်။ သူသည် လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ဆပ်စကားချီဝင် ပြည်နယ်ရုံးခင်းများပေါ်၌ အခြေစိုက်နေပြီဟု ရေးထားသည်။

ကျွန်တော်က မာသာစီဆီးလ်အား ပို့စကဒါပုံကို ပြသောအခါ သူက အလွန်တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။

‘တွေ့ပြီမဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ ရှင်ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ’

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ဤသို့ တုံ့ပြန်ပါသည်။

‘ကျွန်တော်ကလဲ မျှော်လင့်နေတုန်းပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုခပေးဖို့တော့ မေ့မယ်မထင်ပါဘူး’

*****

အချိန်တွေ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်သည် ကွန်ဗွင့်ကျောင်း အပေါ် ပို၍ နားလည်လာသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဤနေရာ ဤဌာနလေး ၏ သာယာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိမည် မထင်ပါ။ ဤ ကျောင်းသည် တတ်ဆံတိုမြဲမသက်သည်။ သန့် ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ စည်းစနစ် ရှိသည်။ ကျောင်း၏ ရှေ့ မျက်နှာစာ ပန်းခြံကို သံပုရာပင်နှစ်ပင်က အုပ်မိုးကာ အရိပ်အာဝါသ ပေးထားသည်။ အမြဲတစေ ဆူညံ လှုပ်ရှားနေသော မြို့တော်ကြီး၏ အလယ်မှ အလွန်တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသော နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းဝတ်ခါးမှ အတွင်းသို့ဝင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် စိတ်ထဲ၌ အေးချမ်း ငြိမ်ဆိတ်မှုကို ခံစားရသည်။ ဝတ်ကျောင်း အဆောက်အအုံမှာ ကြီးကြီး မားမား မဟုတ်သော်လည်း ထူးခြားသော အလှကို လှစ်ပြနေသည့်နည်း ရှိသည်။ အတွင်းက သစ်သားနံရံများကို ဆေးမသုတ်ထား ခရစ်တော်အား လက်ဝါး ကပ်တိုင်၌ ကပ်၍ ကားစင်တင်ထားသည့် ကျောက်သားရုပ်တုတော်သည် စင်မြင့်ပေါ်၌ ခံ့ထည်တည်ငြိမ်စွာ တည်ရှိနေသည်။ စင်မြင့်ရှေ့တွင် ထွန်းထား သည့် ဖယောင်းတိုင်များ ဆီမှ မီးရောင်များသည် ရှေ့တည်တည်ရှိ ကြေးတံခါး ချပ်များနှင့် တေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ပန်းများထက်သို့ ပြာကျနေ ကြသည်။ ပြီးတော့ စင်ရှေ့၌ နူးထောက်၍ ထိုင်နေကြသည့် သီလရှင်လေး နှစ်ယောက်၏ အရိပ်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် နောင်တတရား တည်းဟူသော အပူငွေ့ဟပ်ခြင်းကို ခံရသည်။ ရည်မှန်းချက်ကင်းမဲ့သလိုဖြစ် နေသော ကျွန်တော် ရပ်တည်မှုကို သတိပြုမိလာသည်။ ပုံမှန်ရနေသော ငါးဂီဇက မဖြည့်စွမ်းနိုင်သည့် ဟာကွက်ကိုလည်း မြင်လာသည်။ ကျွန်တော် လိမ်မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းနေသည့် အရေးကြီးသော ပြဿနာများနှင့် အတွင်းစိတ်၏စေ့ဆော် တိုက်တွန်းမှုများကိုလည်း နားလည် သဘောပေါက် လာသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နောင်တတရားဝင်နေချိန်တွင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မကျေနပ်မှုသည် တိုးတက်ကြီးထွားလာသည်။ ထို့အခါ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြုပြင်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက် ချသည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်များ တစ်ချိန် သောအခါက ပြင်ပလောကမှ သာယာပျော်ရွှင်မှုများနောက်သို့ တကောက် ကောက်လိုက်ရင်း ကိုယ့်စိတ္တဗျူဟာရေးဖြစ်သော ဆေးကု လုပ်ငန်းကို မနားမနေ လုပ်ရင်းနှင့် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရန် မေ့မေ့သွားခဲ့ သည့် ဆုံးဖြတ် ချက် တစ်ခုပေတည်း။

ကျွန်တော်တွင် သန့် ရှင်းဖြူစင်သောစိတ် မရှိသော်ငြားလည်း သီလရှင် ကလေးများနှင့်ကား တရင်းတန်း ခင်မင်လာသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော် အား လက်ဆောင်မွန် တစ်ခုပေးသည်။ အခြားမဟုတ်။ ဘုရားသခင် အား မှန်မှန်ဝတ်ပြုရန်ပေတည်း။ သီလရှင် ကလေးများမှာ လူမျိုးစုံဖြစ်သည်။ အားလုံး ထဲတွင် မာသာစီဆီးလသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို အဆွဲဆောင် နိုင်ဆုံးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အသက်အရွယ် အလယ်အလတ် ဖြစ်သည် စစ္စတာ ဂျိမ်းမင်းလို၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ လူမျိုး စစ္စတာ မာရီအိပင်နရယ်လို လူများ မှာလည်း

ကျွန်တော် ခင်မင်တွယ်တာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အနေဖြင့် ငယ်ရွယ်နေသေးသော စစ္စတာ တရစ်ဂက်လို သီလရှင် ကလေးကို ချွန်လုပ်ထားသင့်ဟု ထင်ပါသည်။ တရစ်ဂက်မှာ အိုင်ယာလန် နိုင်ငံလင်မားရစ်မြို့ဖြစ်သည်။ စွဲကပ်နေသော အဆုတ်ရောဂါကြောင့် အလွန်သနားစရာ ကောင်းသည့် သီလရှင်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံး ပြာပြာအစုံသည် စွဲကပ်နေသောရောဂါကြောင့် မကြာခင် သေလိမ့်မည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြနေသည်နယ် ရှိသည်။

သူတို့လူစုထဲမှ အီတလီအမျိုးသမီး ကက်တားရီးနားသည်လည်း သူ့ကို ခင်မင်လာအောင် စွဲဆောင်နိုင်သည့် စစ္စတာတစ်ယောက် ပင်ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကနက်နက်၊ အသားဝါဝါ၊ အသိဉာဏ်ရှိသော မျက်လုံးအဖုံနှင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည့် အတွေးသမား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆယ့်ငါး ရာစုအတွင်းက အီတလီနိုင်ငံ၏ အနုပညာနှင့် စာပေအကြောင်း စေ့စေ့စပ်စပ် တိုးတက်မှုဖြစ်၏။ ဤခေတ်အကြောင်းပြောလျှင် သူသည် စွယ်စုံကျမ်း ကြီးတစ်စောင်နှင့် တူသည်ဟုပင် နှိုင်းယှဉ် တင်စားနိုင်လောက်သည်။ အခါ အခွင့် သင့်၍ ဤခေတ်အကြောင်းပြောပြသည့် အခါများတွင် သူသည် ဒဲလား စကားလားမင်းဆက် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေမင်းနားဘုရင်က ကပဒူးယားအား မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူ ခဲ့သည် ကိုလည်းကောင်း၊ လူဆီယာက ဖလောရင့်အား မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်အနိုင် ယူခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း စေ့စပ်သေချာစွာ ပြောပြတတ်သည်။

ထို့နောက် ရီနေဆန်းခေတ်က ပန်းချဆရာများအကြောင်း၊ ပင်ထူ ရစ်ချီယိုမှ စ၍ ဖရာအင်ဂျိုလီကဖရာ၊ ဘာတိုလီမိုအိုအထိ ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ စစ္စတင်း ဝတ်ကျောင်း၏ မျက်နှာကြက် ပန်းချီများအတွက် ခုနစ်နှစ် ကြာမျှ ပတ်လက်လဲ၍ ရေးဆွဲနေခဲ့ရသော ပန်းချီပန်းပုဆရာကြီး မိုက်ကယ် အနဂျိုလီအကြောင်း။ ထို့နောက် မန်းမဆိုးတစ်ယောက် ပြားယောင်းသွေး ဆောင်မှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသော ရာဖေးအကြောင်း။

ထိုခေတ်က ပန်းပုဆရာနှင့် ဗိသုကာ အကျော်အမော်များအကြောင်း ကိုလည်း သူနိမ့်စပ်စပ်သိသည်။ ကေဗယ်ကင်တီ၊ လာပိုဂျီအန်နီနှင့်ဒန်တိုလို ကဗျာဆရာကြီးအကြောင်းကျတော့လည်း သူတို့၏ ကဗျာများမှအစ ရွတ်ပြ နိုင်သည်။ သူသည် သူတို့အားလုံးလုပ်ခဲ့သမျှ အကောင်းများ၊ အဆုများ နှင့်ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာများကိုပင် ပြောပြနိုင်သည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် အလယ်ခေတ်က ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် အများအပြားကိုလည်း မှတ်မိနေသူဖြစ်သည်။ သူကျွန်တော့အား ပြောပြခဲ့သည် ပုံပြင်များထဲမှ ကျွန်တော်စိတ်တွင် စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရှိသည်။ ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်တော် တဆင့်ဖောက် သည်ချလိုပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်ခန့်က အီတလီနိုင်ငံတောင်ပိုင်း အလွန်ချောင့်ကျသော တောပိုင်းဒေသတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲမရအောင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဤနှစ်ယောက်တွင် မာရီယိုသည် လိမ်မာပါးနပ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန် ယုံကြည် စိတ်ချသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြေပိုင်ရှင် တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သည်။ သူသည် ခေါင်းဆောင်နေရာ၌ ရှိသည်။ သူ၏ သစ္စာရှိသော နောက်လိုက်မှာ အန်ဆယ်မိုဖြစ်၍ သူ့ဖခင်မှာ ကျေးရွာဖိနပ်ချုပ်သမား ဖြစ်သည်။

သူငယ်နှစ်ယောက်သည် တောင်ပိုင်းတလျှောက် လျှောက်လှည့်ကြသည့်အခါများတွင် မာရီယိုသည် အနာဂတ်ရေးကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလေ့ရှိ သည်။ သူ၏ ဘာသာတရားကိုးရှင်းသော မိဘများက သူ့အား ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းအတွက် အလုပ်လုပ်သည့် တရားဟောဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင် ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိဘဆန္ဒကို သဘောကျသည်။ အထူးသဖြင့် အလွန်နာမည်ကြီးသည် မေ့ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြ သည်။ တစ် နေ့တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် တောင်နံရံတစ်ခုရှိ သစ်ပင်ရိပ်များ အောက်၌ လိလျောင်းကာ စကားပြောနေကြသည်။

‘ငါတော့ကွာ အဟောအပြောကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် သိပ် ဖြစ်ခင်တာပဲ’ ဟု မာရီယို တောင့်တောင့်တတပြောသည်။

ဆန်ဆယ်မိုက သူသူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကို အလွန်ချစ်ခင်လေးစား သည် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

‘အဲဒီဆွကို မင်းရအောင် ငါနေ့စဉ် ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးပြီး ဆုတောင်း ပေးပါ့မယ်၊ မာရီယိုရာ’

တကွယ်တော့ အန်ဆယ်မိုသည် ဘာသာတရားကို ရိုသေကိုးရှင်း သူ မဟုတ်၊ သူလို လူစားက ဤစကားမျိုးပြောသည့်အခါ မာရီယို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ အပေါ်၌ ထားရှိသည့် သူ့ သူငယ်ချင်း ၏ စေတနာကို နားလည် လိုက်သော မာရီယို အန်ဆယ်မို၏ ပခုံးကို တယုတယ ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆုတောင်းနေချိန်မှာ ငါကလဲ ဟောပြောမှု အတတ်ပညာကို စနစ်တကျတော့ သင်ဦးမှ ဖြစ်မယ်ကွ’ ဤသို့ဖြင့် မကြာခင်မှာပင် မာရီယိုသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ရွာတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော အန်ဆယ်မို သည် သူယေချင်းနှင့် ခွဲနေရသဖြင့် မနေ့တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ လအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သူယေချင်းနှင့်ခွဲစွဲနေချင်းကို သည်းမခံနိုင်တော့ သည့် အန်ဆယ်မိုသည် သူငယ်ချင်းရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်သွား ပြီး ဖူးသူတော်ဝတ်သည်။ ဖိုးသူတော်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူသည့် ကျောင်းရှိ နိမ့်ကျသော ဝေယျာဝစ္စအလုပ်ဟူသမျှကို လုပ်ရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တာဝန်ချင်းက မတူသဖြင့် နီးစပ်မှုမရှိ၊ မာရီယိုနှင့် ခေါင်မိုးတစ်ခေါင်မိုး တည်း အောက်၌ အလုပ်လုပ်နေချိန်၊ တစ်ရွာနံများကျောင်း နေချိန်နှင့်ဆွမ်းစား ကျောင်းကြမ်းပြင်ကို ဆေးကြောပတ်တိုက်နေချိန်များတွင် သူသူငယ်ချင်း မာရီယိုအား မျက်လုံးအကြည့်ဖြင့်သာ စကားပြောခွင့် ရသည်။ နှစ်စေ့သွားသည့်အခါ မာရီယို ရဟန်းခံသည်။ ရဟန်းဘဝဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ်တရားဟောပြောရတော့ မည်ဖြစ်၏။ အိစတာဆန်းဒေးဟု ခေါ်သော ပွဲတော်အကြို ညပိုင်းတွင် မာရီယိုသည် စကြိုပေါင်းကူးများ၏ မှောင်ရိပ်မှ သူ့အား စောင့်နေသော သူငယ်ချင်း အန်ဆယ်မိုနှင့်ဆုံမိသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ မာရီယို ကံကောင်းပါစေ၊ တပည့်တော် တရားပွဲ ကိုလာမှာပါ။ ဦးပဉ္စင်းအတွက် တပည့်တော် ဆုတောင်းနေပါ့မယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မာရီယိုသည် တရားဟောစင်ထက်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသူမှာ သူ့ မျက်စိရှေ့တည့်တည့် တိုင်တစ်တိုင်အနီး၌ ကပ်၍ရပ်နေသော သူငယ်ချင်း အနိဆယ်မို ဖြစ်၏။ အနိဆယ်မိုသည် အလွန် စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အနိဆယ်မို၏ တလေးတစား ရှိလွန်လှသော အကြည့်ကြောင့် အား တက်လာသော မာရီယိုသည် သူတရားကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ဟောသည်။ နာကြားနေသူများ၏ စိတ်နှလုံးကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအရှိဆုံးသော တရားဖြစ် ၏။ ဟောပြောပုံသည် ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ စကားလုံးများကို ကြယ်ဝစွာ သုံးသွားသည်။ အားနှင့်မာန်နှင့်အပြည့်ဖြစ်သဖြင့် နာသူတို့၏စိတ်ကို တက်ကြွ လှုပ်ရှားစေသည်။ သူငယ်ချင်းမာရီယို၏ အောင်မြင်မှုကို ကြည့် ကာအနိဆယ်မို ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မာရီယိုသည် တရားဟောကောင်းသည့် မေ့ကထိက အဖြစ် ဖြည်းဖြည်းချင်း နာမည်ကြီးလာသည်။ နယ်မြေအတွင်းရှိ အခြားသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများမှ ပင့်ဖိတ်ခြင်းများကို မကြာခဏခံယူရရှိသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကလည်း သူ့အား နယ်မြေအတွင်း၌ လှည့်လည်တရား ဟောခွင့် ကိုပြုသည်။ မာရီယို မေတ္တာရပ်ခံမှုအရ သူတရားဟောထွက်တိုင်း အနိဆယ်အား သူ့အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားခွင့် ကိုလည်း ဆရာတော်က ပေး ထားသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် အတလနိုင်တွင်ရှိ နေရာအနိသိုသွား၍ တရားဟောသည်။ ဖာသာမာရီယို၏ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မင်း ဆရာတော် အဖြစ်ရွေးချယ်ခြင်းခံရသည်။ ထို့နောက် ဂုဏ်အုပ်ဆရာတော်ကြီး အဖြစ် ရွေးချယ်ချမှောက်ခြင်းခံရသည်။ ဘုရင်ကိုးကွယ်သည့် ဂုဏ်အုပ် တဝသိုရောက်သော အခါ ဆရာတော်မာရီယိုသည် မှူးကြီးမတ်ကြီးများကဲ့သို့ ထယ်ဝါခမ်းနားစွာ စည်းစိမ်ခံ၍ နေလာခဲ့၏။ ခန္ဓာကိုယ်က ဝတ်ဖွင့်ဖွင့်နှင့် ခံသွားလာသည်။ သူ့အသွင်အပြင်လက္ခဏာသည် ကျက်သရေရှိလှပါတ်ခြင်း။

သို့သော်လည်း သူ့နောက်လိုက်အဖြစ် အမှုထမ်းနေသော အနိ ဆယ်မိုကတော့ တစ်နေ့တစ်ခြား ပိန္နချွန်းလာသည်။ မာရီယို၏ ဝေယျာဝစ္စ ဟူသမျှကို လျှော့ရ ဖွတ်ရ၊ ခေါက်ရ သိမ်းရ၊ သူ့ ဖိနပ်များကို တိုက်ရ ချွတ်ရနှင့် နှားရသည် မရှိ။ အတ္တအစွဲ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကျသမျှ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင် လျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေတွင် ဂုဏ်ချုပ်ဆရာတော်ကြီး မာရီယိုသည် ထိုစံအတိုင်းတရားဟောလျက် ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြင်နေတွေ့ကျ အရာတစ်ခု ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ အခြားမဟုတ်။ သူမြင်နေကျ နေရာ၌ သူ့နောက်လိုက် အနိဆယ်မို မရှိခြင်း ပေတည်း။ ရက်တ ရက် အံ့အားသင့်သွားသော ဂုဏ်အုပ်ကြီးတရားဟော မြင်းကို တစ်ခဏမျှ ရပ်တန့်ကာ မျက်စိရှာမိသည်။ တရားပွဲပြီးဆုံးသည့် အခါ ချက်ချင်းပင် အနိဆယ်မိုအား သူ့ ရှေ့မှောက်သို့ အမြန်ဆုံးခေါ် ခိုရန် ညွှန်ကြားသည်။

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးအို တစ်ပါးက

လျှောက်သည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက်ကပဲ အန်ဆယ်မို အနိစ္စရောက်သွားပြီ”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် ဝိုဏ်းအုပ်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ “ကုလိမရနိုင်တော့တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုး စွဲကပ်ခံစားနေရတာ လပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ အရှင်ဘုရားသိရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ပြောဖို့ တားထားခဲ့ပါတယ်”

ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတည်းဟူသော လင်းလုံးကြီးများ အရှိက်အပုတ် ကို မာရီယို ခံရသည်။ “စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းခြင်းထက် ပို၍ ပြင်းထန်သော ခံစားမှုတစ်ခုသည်လည်း သူ့ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အခြားမဟုတ်။ သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားပြီဟု နာလည်လိုက်သည့် အသိတစ်ခုအပေါ် အခြေခံသော ထူးဆန်းသည့် ခံစားချက်ဖြစ်သည်။”

‘ငါ့ကို သူ့ဆီ ပို့ပေးကြစမ်း’

တပည့်များက သူ့အား မြင်းဖောင်းများ၏နောက်ဘက်ရှိ ကျွင်းကျင်း ကျပ်ကျပ် တဲကလေးဆီသို့ ပို့ပေးကြသည်။ ကောက်ရိုးများခင်းထားသည့် သစ်သားခုတင်ပေါ်တွင်မူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးတဝက်တည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သော သူ့ သူငယ်ချင်းအလောင်းတွင် ပတ်ထားသည့် အဝတ်တွေမှာ အပေါက်အပြဲတွေ ဗရပွနှင့်ဖြစ်၏။

ဝိုဏ်းအုပ်ကြီးသည် တစ်ခုတစ်ခုကို အလေးအနက်ပြု၍ ဆင်ခြင်စဉ် စားနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ သူသည် ဘုန်းကြီးအိုဘက်လှည့်၍ မေးသည်။

“သူ နေသွားတာ ဒီတဲထဲမှာပဲလား”

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား’

“သူမသေခင် ဘာတွေလုပ်ကိုင်သွားသေးသလဲ”

ဘုန်းကြီးအိုက အံ့အားသင့် သွားဟန်ဖြင့် ဝိုဏ်းအုပ်ကြီးအား လှမ်းကြည့် သည်။

‘အရှင်ဘုရားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်သွားပါတယ် ဘုရား’

‘တစ်ခြား ဘာလုပ်သွားသေးလဲ’

‘သူ့မှာ အားချိန် နည်းနည်းပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်း ပန်းခြံထဲ ထွက်ပြီး ငှက်တွေကို အစာကျွေးပါတယ်။ နန်းတော်မြို့တံခါးဝမှာ ကလေး တွေနဲ့ မကြာခဏ စကားပြောပါတယ်၊ နန်းတော် စားဖို့ဆောင်ကို ပို့ပေးပြီး မွေးစားထားခဲ့တဲ့ သူတောင်းစားကလေးငယ်တွေ အတော်များများ ကျန်ခဲ့ပါ တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းတယ်’ ဟု ဝိုဏ်းအုပ်ကြီးက သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ ဤစကားသည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

‘မုန့်ပါတယ်ဘုရား၊ ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘုရားရှိခိုး ကြာလွန်းလို့ ပြောစရာကောင်းဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာပြုလို့ ဒီလောက်ရှိခိုးရ တာလဲလို့ မေးတော့ သူက ပြုံးပြီး တိုးတိုးကလေးပြောတယ်။ မုန့်မြတ် တဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုအတွက်ပါ’ တဲ့။

ဝိုင်းချုပ်ကြီး မျက်နှာထားသည် တစ်မျိုးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အကဲ ခတ်ရခက်သော မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်၏။ သူ့နှလုံးသား ဓားနှင့်အထိုးခံလိုက်ရ သည့်နှယ် ခံစားနေရသည်။ သူသည် အနုဆယ်မိ၏တန်ဖိုးများကို နားမလည်ခဲ့။ သူငယ်ချင်းအပေါ် ဆက်ဆံခဲ့သည့် သူ့အပြုအမူများမှာလည်း မောက်မာခဲ့မိ၏။ သူသည် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကိုအကြောင်းပြုပြီး ပူဆွေးသောကရောဂါ ဖြစ်ပေါ် သေး။ ရောမ မြို့ရှိ စိန့်ပီတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွားကာ ဝိုင်းချုပ်ကြီးများ ရှေ့မှောက်၌ တရားဟောရာ ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား ...။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် ရောမမြို့သို့ ရောက်သည်။ တရားဟော စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ပရိသတ်ကတော့ ပြည့်နေလေပြီ။ အခွင့် အရေး ကိုရဖို့ သူမျှော်လင့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ဤအခိုက် အတန်သည် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော အချိန်ပိုင်း အခြားတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော်လည်း ငြိမ်တိတ်နေသော ပရိသတ်အား တရားဟော သည့်အခါ သူ့နှုတ်ဖျားမှ အနုစိသာရမရှိသည့် စကားလုံးများသာ ထွက်လာသည်။ ပရိသတ်သည် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် အံ့သ့တွေဝေ နေကြသည်။ ဝိုင်းချုပ်ကြီးသည် သူနဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ခိုလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျစွာနှင့်ပင် မာရီယံ သည် တရားဟော စင်ထက်မှ ဆင်းလာသည်။ ရှက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထိုလျက်ရှိ၏။ သူသည် စိန့်ပီတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှဦးခေါင်းလျှိုး၍ ထွက်လာခဲ့ရ လေသည်။

သူ့မာနကို များစွာ ထိခိုက်ခဲ့ ရလေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပူ၍မဆိုး။ နောက်တစ်ကြိမ် ဟောပြောပွဲကျလျှင် သတိကြီးစွာ ထားမဖြစ်တော့မည်။ သူသည် အိတ်လွန်ိုင်တွင် အဟောအပြော အကောင်းဆုံးသော ဝိုင်းချုပ် ကြီးဟု နာမည်ကြီးနေသည့် မဟုတ်ပါလား။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက သူ့ကျော်ကြား ရခြင်းသည် သာမညဖိုးသူတော် တစ်ယောက်ကြောင့်ဟုတွေးလျက် ရှုံးမိုက်ရာ ကျချည်တော့မည်။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် ဟောပြောသည့်အခါ သူ့စကားလုံးများသည် အသက်မရှိသလို ဖြစ်ရပြန်သည်။ နောက်ပွဲများတွင် လည်း ဤအဖြစ်မျိုးနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်ရပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အဆိုးဆုံးအခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ရာ တစ်ရက်တွင် ဝိုင်းချုပ်ကြီး မာရီယံသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါကျဆင်းပြီး ပြုလဲတော့မည့်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ သည်။ ဤတွင် ဘေးလူများက သူ့အားစင်ပေါ်မှတင်ချပေးကြရသည်။ သူ့ အားတူလာသူများသည် သူ့ပါးစပ်မှ အမှတ်တမဲ့ရေခွက်နေသည့် စကားတစ် ခန်းကို ကြားကြရသည်။

‘ဒါဟာ အမှန်ပဲ၊ သူက မနှစ်ရှိတဲ့ ဒြပ်ဝတ္ထု၊ ငါက ဘာမှမရှိတဲ့အခွံ’

ဆရာဝန်ကြီးများ ဝိုင်းချုပ်ကြီးအား အလုပ်အဆမတန် လုပ်ခဲ့ သဖြင့် ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးပြန်လည်ကောင်းမွန်လာရန် အတွက် နားနားနေနေ နေထိုင်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အပန်းဖြေ ခရီးထွက်ရန်လည်း အကြံပေးကြသည်။ ဝိုင်းချုပ်ကြီးကမူ ထိုအကြံပြုချက် ကို လက်မခံ။ သူ ရဟန်းပြုခဲ့သည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့သွားသည်။

ထိုကျောင်းသည် သူ့ထံသို့ သူ့သူငယ်ချင်း အန်ဆယ်မို ပထမဆုံးရောက်လာပြီး သူ့အား အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သည့်နေရာ ဖြစ်ရုံမျှမက အန်ဆယ်မို၏အလောင်း မြေမြှုပ်ရာနေရာလည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် မာရီယိုသည် မည်သူနှင့်မှ မရောဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေသည်။ အချိန်ရှိသမျှ ပန်းခြံထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေတတ်သည်။ နေ့စဉ်နေ့စဉ် သီလွင်ပင်များအောက်မှ မြေပုံဆီသို့ မှန်မှန်သွားသည်။ သူတို့ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်နေလေပြီ။ စည်းစိမ်ခံလှိုခြင်းနှင့် မာန်မာနကြီးခြင်းတို့သည် သူ့ထံ၌မရှိတော့ပေ။ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုနှင့် အနေအထိုင်များသည် နှိမ့်ချသည့်သဘော ဆောင်လျက်ရှိ သည်။ တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အန်ဆယ်မို၏ မြေပုံဘေး၌ ဒူးထောက် ထိုင်နေသော မာရီယိုထံသို့ မမေ့လျော့လွင့်ဘဲ ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးရောက်လာသည်။ မာရီယို ထလာသောအခါ ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့လက်တစ်ဘက်ကို မာရီယို၏ ပခုံးပေါ် လှမ်းတင်သည်။

“ငါ့သား .. အဟောအပြော ပြန်ကောင်းလာဖို့ ဆုတောင်း သလား” ဟု ပြုံး၍မေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဖာသာ’ မာရီယိုက လေးနက်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အဖြေ ပေးသည်။

“တပည့်တော် အဲဒီဟာထက်ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ဆုမြတ်ကို တောင်း နေပါတယ်”

ထို့နောက် တိုးတိုးသာသာ အသိဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘နှိမ်ချခွာ နေတတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆုပါ’

*****

အကယ်၍ ကျွန်တော်အနေဖြင့် သီလရှင်ကျောင်းအား အကျင့်သီလ ကောင်းခြင်းကို အားပေးရာ သာယာအေးမြသည့် အိုအေစစ်ကလေးတစ်ခုဟု သတ်မှတ်ခဲ့ပါမူ ဤကျောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပြင်ပကမ္ဘာလောကသည် ကိုယ့်ကျင့်တရားပျက်ပြားဆုံးသွမ်းခြင်းတည်းဟူသော အလွန်ပူပြင်းခြောက် သွေ့နေသည့် သဲကန္တာရကြီးတစ်ခုဟုယူဆရလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။ လန်ဒန်လို မြို့တော်ကြီးအတွင်း၌အလုပ်တာဝန် များပြားသော ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် ဘဝ၏ ဆုံး ယုတ်သောအပိုင်းများနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါသည်။ လူတို့၏ သဘာဝ အရ ဖြစ်ပေါ်လာသော အားနည်းချက်များ၊ မိုက်မဲမှုများ၊ အတ္တ အားကြီးမှုများနှင့် ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းမှုများကို စိတ်ကုန်စရာကောင်းလောက် အောင် ကြုံရ တတ်ပါသည်။ တခါးများအလို ပီတိထားသည့် ကျွန်တော်၏ ဆေးခန်းထဲတွင်မူ ရောက်လာသမျှ လူနာများသည် မျက်နှာဖုံးများကို ခွာချထားကြသည်ဖြစ်ရာ ရှိရင်းစွဲ သဘာဝအတိုင်း မြင်ရသည့် များပါသည်။ မြင်ကွင်းများသည် အများအားဖြင့် မလှမပနိုင်လွန်းလှသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက အသိပညာ ဗဟုသုတနည်းပါးခြင်းနှင့် ပြည်သူ လူထု၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုနှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မရှိခြင်းစသည်တို့ ကြောင့် လူမှုရေး အခြေအနေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်မှုများနှင့် ယုယွင်းပျက်ပြား မှုများသည် မြို့တော်အတွင်း၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်များပြားလာလျက်ရှိသည်။ အသက်တာအမခံကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ ကောက် ယူရရှိခဲ့သည့် စာရင်းဇယားများအရ ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် ကာလသား ရောဂါ၊ ဆစ်ဖလစ်ပိုးကြောင့် အာရုံကြောများ ပျက်ပြားသည့် ရောဂါနှင့် ဆစ်ဖလစ် ပိုးကြောင့် ရူးသွပ်သွားသည် ရောဂါများသည် အမြင့်ဆုံးဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ ခဲ့ရသည်။

ဤအကြောင်းအရာကို ပြောပြနေခြင်းသည် ထိုခေတ်က လူတို့၏ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ အကျင့်စွာရတ္တ ပျက်ပြားမှုများကို ဆန်းစစ်ပြုလေ့ရှိ မဟုတ်ပါ။ ဤရောဂါများစွဲကပ်ပြီး အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကျွန်တော် ဆေးခန်းသို့ လာရောက်ကုသခံနေကြသည့် လူနာများ၏ သမိုင်းကြောင်းများ ကို မှတ်တမ်းတင်လေ့ရှိလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း အစမှ အဆုံး အထိ အခြားသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် အလွန်ခြားနားသော ကြွေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ် တစ်ခု ကိုမူ ကျွန်တော် မှတ်တမ်းမတင်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ နေလအတွင်း ရာသီဥတုနှေးနှေးထွေးထွေးရှိလှသည့် နေ့တစ်နေ့၏ မုန်းလွဲပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ဆေးခန်းတွင် လူနာပါးချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ ဝင်ဘယ်ဒီမိ၌ ကျင်းပမည့် တင်းနစ် ဗိုလ်လှပွဲသို့ သွားသင့်မသွားသင့် စဉ်းစားချိန်ဆဲလျက်ရှိသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် တခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရပြီး လူရွယ်အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး စုံတွဲ ဆေးခန်းထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ယောက်သား တရင်းတနှီး လက်ချောင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားရသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဝင်လာ နေသော မြင်ကွင်းသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းလှ၏။ ကျွန်တော်အကြည့်သည်

ရှာရှာပေါက်ပေါက် မိန်းကလေး၏ ဘယ်ဘက်လက်သို့ ကြွယ်၍ ဝတ်ထား သည့် ဓမ္မစပ်လက်စွပ်ကိုပင် သတိထားလိုက်မိပါသည်။

လန်ဒန်မြို့တော်၌ နေထိုင်ကြသူများသည် တစ်လမ်းတည်း တစ်ရပ် ကွက်တည်း အတူတူနေကြသူချင်းပင်လျှင် တစ်ဦး တစ်ဦးကို သိကျွမ်းဖို့ မလွယ်ပါ။ သို့သော်လည်း ယခုဝင်လာသည့် မိန်းကလေးကိုမူ ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော်ဆေးခန်းနှင့် အိမ်အနည်းငယ်မျှသာ ခြားသည့် အိမ်တစ်အိမ်၌နေသော အင်ဒါဆင်မိသားစုမှဖြစ်သည်ကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိ လိုက်သည်။ မိန်းမချောလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အရပ်က မနိမ်မမြင့်၊ မျက်လုံး များက ပြာပြာ၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော အပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်။ သူ့ အသက်သည် ဆယ့်ကိုးနှစ်ထက် ကျော်ဦး မည်မထင်။

သူမ၏သည့် အသက်နှစ်ဆယ် သုံးနှစ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာပီပီနီနီပါးပါးနှင့် နုနယ်သိမ်မွေ့မည့် လက္ခဏာရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဖျတ်လတ်သက်လက်မည့်ပုံကတော့ပေါ်သည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ဟယ်ရီ ချာဗက်ဖြစ်ပါသည်ဟု မိတ်ဆက်သည်။

‘ဒေါက်တာဆီလ္လာပြောတဲ့ကိစ္စက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ ဒါပေမယ့် လူစီက ကျွန်တော့် ဇွတ်ခိုင်းနေလို့လာတာ’ သူက သူ့ဇနီးလောင်း အား ကြည့်ချိပြီးသည်။ သူက အခုကတည်းက ကျွန်တော်ကို အိမ်နဲ့ပေးနေပြီ ဒေါက်တာ”

‘မင်းတို့က မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ကြတော့ မှာပါ’

‘သူက အလုပ်လုပ်တာ သိပ်နောက်ကျတယ်’ ဟု လူစီက ဝင်ပြော သည်။ ‘ဒီနေ့ နေ့ခင်းပိုင်း စိတ်ပူစရာ တစ်ခု သူဖြစ်ခဲ့တယ် ဒေါက်တာ”

‘အို.... ကွာ၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စပါ” ဟု ချားဗက်က ပြန်ပြော သည်။ ‘ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း ရုတ်တရက် မူးနောက်နောက်ဖြစ်သွားတာပါ။ နေပူလွန်းလို့ ဖြစ်တယ်ထင် တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် နေလယ်စာစားတာ သိပ်များသွားလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ အရင်ကလဲ အခုလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

‘ဒါဆိုရင်လဲလာ၊ စစ်ဆေးကြည့်ကြတာပေါ့။ အပန်းကြီးတဲ့ အလုပ် မှ မဟုတ်တာ၊ အားနည်းနေလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အားဆေးလေး တာလေး သောက်ဖို့လိုချင်လဲလိုပေမပေါ့။ ဒက်စွလေးကြောင့် ရန်ဖြစ်မနေကြပါနဲ့”

ကျွန်တော်က မစွအင်ဒါဆင်အား ဧည့် ခန်းထဲမှ ထိုင်စောင့်ရန် ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူက သွင်ယံချင်း ဧည့်သည်များ လက်ဖက်ရည် သောက်လာကြလိမ့်မည်ဖြစ်၍ အိမ်ပြန်နှင့်မှ ဖြစ်မည်ဟု ပြောသည်။ လက် ဖက် ဝိုင်းတွင် ဟယ်ရီချာဗက်ပါရှိစေချင်သဖြင့် မကြာပါစေနှင့် ဟုလည်း မှာသည်။

မစွအင်ဒါဆင် ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဆေးခန်း စားပွဲတွင် တင်ပါးလွဲထိုင်၍ ဟယ်ရီချားဗက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က သည်။

‘ကဲ .... မင်း တယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦးဟု တရင်းတနီး မေးသည်။

‘ကျွန်တော် စောစောကပြောသလိုပဲ” ဟု သူက ရယ်မောပြီး ဖြေ သည်။ “ခေါင်းထဲ မှူးတာပါ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက မှူးနောက်နောက် ဖြစ်လာတော့ ထိုင်ချလိုက်ရပါတယ်။ အပူရှိန်ပြင်းလွန်းလို့ ဖြစ်တာနေမှာပါ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“အေးပေါ့လေ .....။ သေချာသွားအောင် စစ်ကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။ မင်းအဲဒီ အလယ်တည့်တည့်မှာ ရုပ်နေ အိ ... ဟုတ်ပြီ၊ လက်နှစ်ဖက်ကို မှင်ဘေးမှာချ၊ ကပ်ထား၊ အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ခြေထောက်ကို စေ့ထား၊ ခေါင်းကိုမတ်လိုက်”

ကျွန်တော်ခိုင်းသည် ပုံစံအတိုင်းရပ်သွားပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော်က ‘ကဲ ... မင်းမျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်” ဟု ခိုင်းသည်။

အခန်းအလယ်၌ တည့်တည့် မတ်မတ်ရပ်နေသော ဟယ်ရီချားမတ် သည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလာသည်။ လေထဲ၌ လှုပ် နေသည့် ကျူပင်တစ်ပင်နှင့် တူသည်။ အရက်မှူးသမားတစ်ယောက်ပင်လျှင် ထိန်းသိမ်းနိုင်မည့် လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးဖြစ်သော်လည်း သူပုံပန်းက မှောက်လျက် ကျွဲတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဖွင့် လိုက်ကာ ဘေးတစ်ဘက်မှ နီရဲကို လက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ... ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ဖြစ်တာ ဒီအတိုင်း” ဟု ရေရွတ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် အဖြေချက်ချင်း မပေးနိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ‘ရွမ်းတတ်စမ်းသပ်နည်း’ ကို အပေါ်ယံ သိသာရုံမျှ စမ်း သပ်ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ‘မဟုတ်’ ဟူသော အဖြေ ရလဒ်မမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရလာသည့် အဖြေ ‘ဟုတ်သည်’ ဟု ဆိုနေ၏။

ကျွန်တော် သူ့ထံလျှောက်သွားပြီး လက်ကိုဆွဲ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီ သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာ အလင်းရောင်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကို တစ်လုံး ချင်းစိဖြ၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

‘ကဲ.... လာ၊ ဟောဒီကုလားထိုင်မှာ ခဏထိုင်၊ ခြေထောက်နှစ် ကို ခပ်ကွေးကွေးထား၊ အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် ရာဘာအုပ်ထားသည့် တူကလေးဖြင့် သူ့ နူးခေါင်း များကို တစ်ချက်ချင်းစီ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ကြည့်သည်။ သူ့နူးခေါင်းသည် ဆတ်ခနဲခါသွားခြင်းမျိုး မရှိ။

‘ဒါတွေ လုပ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ” ဟု သူက မေး သည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်က အဖြေမပေး။ အခန်းထဲတွင် တစ်ခဏ မှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားကာ စဉ်းစားချိန်ဆနေသည်။ ထို့နောက်

အလေးအနက်ထားနေသော လေသံဖြင့် သူ့အားပြန်ပြောသည်။

“မင်းကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လိုအပ်လာတယ် ဟယ်ရီ”

သူသည် ကျွန်တော်အား အံ့သြသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ငေး ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ကျွန်တော်ခိုင်းသည် အတိုင်း လိုက် နာကာ အဝတ်များကိုချွတ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သေချာ စေ့စပ်စွာ စစ် ဆေးပါသည်။ ကျွန်တော် စစ်ဆေးပုံစေ့စပ်တိကျလွန်းသဖြင့် သူသည် ထိတ် လန့်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့လက်များကို စစ်ဆေးသည်။ တုံ့ပြန်မှုကိုသာမက အကြောများ လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေကိုပါ ကြည့်ခြင်း၊ ထို့နောက် မျက်စိစစ် မှန်ဘီလူးဖြင့် မျက်လုံးများကို ထပ်မစစ်ဆေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အား အသံထက်ရက်သည့် စကားလုံးများကို ပြောခိုင်းသည်။ စကားနားထောင် ကြည့်သည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားသည့်အခါ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်ချောင်းသည် တစ်ဆုံဆုံ ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်၌ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ဆေးညှန်းရေး သည့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဤပုံအတိုင်း အချိန် အတော်ကြာမှ ထိုင်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူ့အား မော့ကြည့် လိုက်သည်။

‘မင်းက တစ်ဦးတည်းသားလား’ ‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိ ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ မွေးတာပါ။ နှစ်ယောက်လုံး ငယ်ငယ်ကတည်းက သေသွားကြပါတယ်’

‘မင်းအဖေရှိသေးလား’

သူက ခေါင်းခါသည်။

‘မင်း အမေကော’

သူ့ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။

‘ကျွန်တော် မသိဘူး ဒေါက်တာ’ သူသည် ဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်သည်။ ‘ကျွန်တော် မိဘတွေရဲ့ အမိထောင်ရေးက မသိဘူး၊ အဖေက သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ် တောင်အမေရိကမှာ သူပိုင် မွေးမြူရေးမြို့ကြီးရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အိမ်မှာ နေကြ တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေက မကြာခဏ ခရီးသွားတယ်။ သူက ပျော်ပျော် နေတတ်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ မြို့ကြီးပြိုကြီးတွေမှာ အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ဘဝကို သိပ် တွယ်တာ။ ပါရီတို့ ရိုင်ယိုတို့လို မြို့ကြီးတွေပေါ့။ ဒါအတွက် အဖေ့ကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ အဖေက လူချောတစ်ယောက် ခင်ဗျ။ ဆွဲဆောင်မှုကလဲရှိတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အဖေတို့ အမိထောင် အမေ မသေခင်ကတည်းက ပျက်သွားတာပါ။ သားအမိနှစ်ယောက် အင်္ဂလန်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ကတည်းက ကျွန်တော် ဒီမှာ နေလာတာပါ’

နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော် ချားဗက်၏ မျက်နှာက ခူးခူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ရင့်ကျက်သော မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ၏။ သားနှစ်ယောက်နှင့် မယားကို သေစေ ခဲ့သော မျက်နှာ။ ယနေ့ကဲ့သို့ သာယာကြည်လင်သော နေ့တစ်နေ့၏ သာယာ ဟေ့ရွှင်မှုများကို ပျက်စီးသွားအောင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် နေ့တစ်နေ့ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သောမျက်နှာ။

‘ဒီမယ် .... ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အမေ အကြောင်းတွေ မေးနေ တာ ကျွန်တော်နဲ့တယ်လို ဆက်စပ်နေ လို့လဲ’

‘အများကြီး ဆက်စပ်မှုရှိနေတဲ့အတွက် ငါ ခိုးရိမ်မိတယ် .. ခိုးရိမ် မိတယ်’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ မထနိုင်သေး။ မကြာခင် ပြုလုပ်ရန်စီစဉ် ထားသည့် ဤလူငယ်၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို သတိရလေ၊ ပြောရခက်လေ ဖြစ်နေသည်။ ဘာပြောရပါမည်နည်း။ ဘယ်လို ပြောရပါမည်နည်း။ ကျွန်တော် လှုပ်နှံတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အမှန်အတိုင်းပြောရန် မဖြစ်နိုင်သည် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ချားဗက်ကတော့ ဤကိစ္စကို မသိ၍မဖြစ်။ သူ့အတွက် တခြားထွက်ပေါက်က လုံး ဝမရှိ။

‘အခုကိစ္စက မင်းထင်တာထက်ပိုပြီး ဆိုးနေတယ်။ အားနည်းတယ် လို့ ဆိုရလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ မင်းနားမလည်နိုင်လောက်အောင် ရှည် လျားတဲ့ စကားလုံးတွေသုံးပြီး ပြောမနေချင်တော့ဘူး။ တို့အနေနဲ့ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ရယူသင့်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်’

‘အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဟုတ်လား’ဟု ချားဗက်က ရွေ့တ်သည်။ ‘ဒီလောက်ကြီးတော့လဲ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် မှာ အချိန် မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က အလုပ်သိပ်များတဲ့လူ၊ ဒီပွဲကို သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦး ပျားရည်ဆမ်းခရီးအတွက် ငှားထားတဲ့အိမ်ကို ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဒေါက်တာကို ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်တော် ရှေ့လထဲမှာ လက် ထပ်မှာ’

အခန်းထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

“မင်းလက်ထပ်ပွဲကို ရွှေ့ဆိုင်းဖို့ဆိုရင်ရော မင်းမစဉ်းစားနိုင်ဘူးလား”

‘ရွှေ့ဆိုင်းဖို့ ... ဟာ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးနေပြီ။ ဒေါက်တာ ကြည့်နေပုံကြီးက တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာဖြစ်နေ လို့လဲ ပြောပါ’

ကျွန်တော် သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဤစကားတစ်လုံးကို ပြောထွက်ဖို့ ခက်ခဲလှပါတ်၏။ ဤစကားတစ်လုံးသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ အန္တရာယ်ပြုနိုင်ဖွယ်ရာရှိနေ၏။ မွေးကတည်းက ပါလာသော မွေးရာပါအမွေ အနှစ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှချေသည်။ ကျွန်တော် ပြော မထွက်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မပြောမဖြစ်။

ငြိမ်ဆိတ်ခြင်းသည် အခန်းထဲ၌ မင်းမူလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် နှုတ်မှထွက် လာနေသော စကားလုံးများသည် သူ့အား အလင်းရောင်ပေးနေ သလို

ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကျောက်ရပ်သဖွယ် ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ တစ် မျက်နှာလုံး ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်လာသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူး’ ဟု သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော် လုံးဝမယုံဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်ခြားဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မယ်’

‘အကြံပေးနေတာလဲ အဲဒါပါပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

“ မင်းကို ဒေါက်တာတာတုန်ဆီ လွှတ်ချင်တယ်။ သူဟာ မင်းအတွက် အကြံဉာဏ်အကောင်းဆုံးပေးနိုင်မယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်မလိုချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှားတယ် ဆိုတဲ့စကားပဲ လိုချင်တယ်၊ ကဲ ... ဒီကိစ္စဟာ အတော့်ကို ရက်စက်ဆုံး ဝါးတာပဲ”

“သူ့ဆီကို မင်းသွားမယ်ဆိုရင် ငါစာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်။ ခဏစောင့်ပြီး ယူသွားပါ” ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က မင်တံကို ကောက် ယူလိုက်သည်။

ချားဗက်သည် နောက်ထပ် ဘာမှ စကားမပြောတော့ဘဲ မကျေမနပ် ရှိလွန်းလှသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော် စာရေးပြီးသည့်အထိ စောင့် နေသည်။ ပြီးသွားသည့်နှင့် တပြိုင်နက် လက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူကာ အခန်းထဲ မှ ထွက်သွားပါသည်။

ထိုနေ့ မြန်းလွှဲပိုင်းတွင် တစ်ချိန်လုံးလိုလို ကျွန်တော် စိတ်မကြည် မရွှင်ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းတွင် မကြာမကြာဆိုသလို သနားစရာ အဖြစ်များနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ သာယာအေးမြနေသော ဘဝတစ်ခုတွင် ပြုန်းကန် ကျရောက်လာသည့် ဘေးဒုက္ခတစ်ခုခုကြောင့် ကရုဏာသက်ရ သည့် အဖြစ်များသည် မနည်းလှပါ။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမျိုးနှင့် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါ။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် လူနာအလာနည်းနေပါသည်။ လန့်ဒန်မြို့ပေါ်မှ လူအားလုံး တောပိုင်းဒေသ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွားကြကုန်ပြီဟုအက် ထင်ရလောက်၏။ သို့သော်လည်း ထိုည ကိုးနာရီခန့်တွင် ဆေးခန်းရှေ့မှ ခေါင်းလောင်းသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူများမှာ ဟယ်ရီချားဗက်။ သူ့ မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လျက်ရှိသော်လည်း စိတ်ကိုတော့ ချုပ်တည်းထားဟန်ရှိ၏။ စကား ပြောသည့် လေသံမှာလည်း အေးအေးသာသာပင်ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျသွားတယ်။ ကိစ္စလေးတစ်ခုခုခုကြောင့် ပါ၊ အခုလဲ သိပ်ကြောပါဘူး။ ဒေါက်တာနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ဖို့လာတာပါ’

သူသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းသို့ လိုက်လာသည်။ ယခင် ကလို ဒေါသမရှိ။ ဂုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်းကိုလည်း မဖော်ပြ။

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ’

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။

‘မနက်က ကျွန်တော်အပြုအမူဟာ တော်တော်ကလေး ဆိုးသွားခဲ့ ပါတယ်။ ဒေါက်တာသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့် ဓိတ်ဟာ ထိန်းမရလောက် အောင် တုန်လှုပ်ခဲ့ ရတယ်။ ဒေါက်တာပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ’

‘ငါ မှားပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ငါဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်’

‘အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး သဘောသိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဒေါက် တာလို ကြင်ကြင်နာနာလဲရှိပါတယ်။ သူက ဒေါက်တာအယူအဆဟာ မှန်တယ်လို့ ထပ်ပြီး အတည်ပြုခဲ့ပါတယ်။ သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သူ့ဆီမှာ အားလုံး မေးခဲ့ပြီးပါပြီ’

သူအသံသည် ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူရင်ထဲ၌ ခံစားမှု မည်မျှပြင်းထန်နေသည်ကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပေတည်း။

“ရှေ့လျှောက်ပြီး ကျွန်တော်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သိပြီးပါပြီ။ အခုလို မူးကန့် မှက်ကန့်ဖြစ်တာဟာ နောက်ပိုင်းက ပိုပြီးအဖြစ် များလာမယ်။ မကြာခင်မှာ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ခြေလှုပ် လက်လှုပ် လဲကျတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားမယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြင်အာရုံ ပျက်စပြုလာမယ်။ စကားပြောရာ မှာလဲ ဆွံ့လာမယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဒါတွေ အားလုံးကို သိခဲ့ပြီး ပါပြီ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ အကြောတွေ မသန်စွမ်း တော့လို့ အိပ်ရာပေါ်လွဲနေရမယ်။ လို့လဲ မရနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး အသက်ကုန် သွားတဲ့အထိ အဲဒီပုံစံအတိုင်း နေသွားရမယ်။ မကြာခင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထား တဲ့ သတို့သားတစ်ယောက်ရဲ့ လှပတဲ့ ရှုခင်းလေးတစ်ခုပါပဲ ဒေါက်တာ”

ကျွန်တော်အနေဖြင့် လုံးဝဖျောင်းဖျ၍ မရနိုင်သော အခြေအနေမှန်း သိပါ၏။ သို့သော်လည်း မနေနိုင်ပါ။ ဓိတ်ကို နှစ်သိမ့်နိုင်အောင် အားပေး စကားပြောခဲ့ပါသည်။

‘ငါ မင်းအတွက် ဘယ်လို လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မင်း လန်ဒန်နဲ့ဝေးရာမှာသွားပြီး ခဏတဖြုတ်နေရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးမိတယ်။ တောင်းပိုင်းဘက်က နာတာရှည်ဆေးရုံတစ်ခုခုတက်ပြီး ခဏပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးနဲ့ အဆက်ဖြစ်နေဖို့ ပြောတာပါ။’

သူက ကျွန်တော့်အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာ ဘာတန်ကလဲ အခု ဒေါက်တာပြောသလိုပဲ ပြောပါ တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မင်ဒစ်ပီတောင်ကုန်းတွေကြားက အာရုံကြော အထူးကုဆေးရုံမှာ သွားနေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတယ်”

“အေးပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့”

‘ကျွန်တော်နားလည်လိုက်တာကတော့ အဲဒီဆေးရုံကနေပြီး လူနာထမ်းစင်ပေါ်ရောက်ချိန်အထိ စိတ်ရှည် လက်ရှည်နဲ့ စောင့်ဖို့ပါပဲ။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တဲ့ တရားကင်းမဲ့ သွားသည်အထိ စောင့်ရမယ့် သဘောပဲဆိုပါတော့ လေ။ ဒီရောဂါအတွက် ကုစရာနည်းလမ်းလဲမရှိ။ ကုလို့လဲမရဘူးဆိုတာ ဒေါက်တာလဲ အသိပဲမဟုတ်လား”

‘ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်မဆိုင်လို့မှ မဖြစ်ပဲကိုး”

ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဟယ်ရီက သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက် ချသည်။ သူသည် ကျွန်တော်မကြည့်ဘဲ အဝေးသို့ ငေးမောနေသည်။ စကား ပြောပြန်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသည့်နှယ်ရှိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ပုပန်သောက ရောက်နေ လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဒေါက်တာဟာ အလွန်စိတ်ရှည်ပြီး ကြင်နာမှု သိပ်ရှိခဲ့ပြီ တယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေဟာ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် လို ဖြစ်နေမလား”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ငါ အကြံပေးတဲ့အတိုင်း မင်းလိုက်နာခဲ့သားပဲ”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျွန်တော် လန်ဒန်က ထွက်သွားမယ်။ ဒါမှလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေတဲ့လူတွေအားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာ”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ဆီကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးပေါ့၊ တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ငါတတ်နိုင်တာ မှန်သမျှတော့ လုပ်ပေးပါမယ်”

ကျွန်တော်က စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်း ....မင်း လူစီကိုတော့ အသိပေးမှဖြစ်မယ်”

‘အခုလောလောဆယ်တော့ အသိမပေးချင်သေးဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်မှာ လုပ်စရာကိစ္စလေးတစ်ခု နှစ်ခုလောက် ရှိနေလို့ပါ။ ဒီကိစ္စလေး တွေကို ကျွန်တော်အရင်ဆုံး လုပ်မှဖြစ်မှာ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ကျွန်တော်တို့ ငှားဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အိမ်ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်သွားပြီး ရှင်းလိုက်မှ ဖြစ်မှာ’

သူသည် ကျွန်တော့်အားပြီး၍ ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတိန်းမောက်သ်မှာ တစ်လနေဖို့ စီစဉ်ထားတာ ဒေါက်တာ အသိပဲ၊ လူစီ ပင်လယ်ကို သိပ်သဘောကျတယ်၊ သူက ဒီဗွန်ကိုလဲ ချစ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးခရီးကို အဲဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပေါ့၊ အခုတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် သွား ဖျက်ရတော့မယ်၊ ဒီတစ်ပတ်အကုန်မှာ ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ဒီကိစ္စပြီးသွား ရင်တော့ လူစီကို ပြောရတော့မှာပဲ” သူသည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်ကာ လက်တစ်ဖက်ကျွန်တော့်ဆီ သို့ လှမ်းပေးသည်။ နှုတ်မှ

ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ နောက် တခဏ အတွင်းမှာပင် သူသည်အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကာ လမ်းမပေါ်အတိုင်း လျှောက် သွားလျက်ရှိပါသည်။

နွေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ကျန်တော်တက်ခဲ့သည်။ အလွန်ပြင်းထန်သော ရိုက်ပုတ်ချက်အောက်တွင် ချားဗက်ပြုမှု ပြောဆိုသွားပုံသည် သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ လွတ်မြောက်ခြင်းငှာစွမ်း သာသည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်၏။ အလွန်စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် မတရားမှုတစ်ခုဟုပင် မြင်မိပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့က နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းချိတ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ရွှင်ပြုံးချမ်းမြေ့ လှသည့် မျက်နှာ များဖြင့် ရပ်နေကြသော ဟယ်ရီနှင့်လူမိတို့၏ ရုပ်လွှာသည် ကျန်တော်အာရုံ တွင် တစ်ရစ်ဝပ်ပေါလာလျက်ရှိပါသည်။

သီတင်းတစ်ပတ်ကုန်သွားခဲ့ပြီး နောက်စနေနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။ ညနေလေးနာရီတွင် ထိုးစိမ့်အတိုင်း ကျန်တော်သည့် အိမ်ဖွဲ့ည့်ခန်းထဲသို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်ဝင်လာခဲ့သည်။ နန်းသည်အခန်းထဲ၌ ရှိနေသည်။ သူသည် ကျန်တော်အား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်စကားမပြော။ ပြီးဖော်ပင်မရ၊ သူ့လက်ထဲ တွင် ညနေထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်ကိုင်ထားသည်။

‘ရှင် ..သတင်းတွေ့ပြီးပြီလား’

သူ့နှုတ်မှ ကျန်တော်အားမြင်လျှင် မြင်ချင်း ထွက်လာသည့် စကား။

‘အဖြစ်က သနားစရာ၊ သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင် လေးပါ’

သူသည် သတင်းစာကို ကျန်တော်လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ရှေ့ မျက်နှာဖုံးမှ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။

‘ဒီဗွန်မြို့မှ ကြောက်စရာအဖြစ်၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေ မှောက်၍ အပန်းဖြေခရီးထွက်သူတစ်ဦး ရေနစ်သေဆုံးရခြင်း’

‘ယနေ့နံနက်တွင် တိမ်းမောက်သံဆိပ်ကမ်းအနီး ပင်လယ်ပြင်၌ ကြောက်ဖွယ်ရာအဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ် ရှိမာယီရီချက်ဗားဆိုသူသည် ဖော်တံတားဆိပ်မှ လှေတစ်စီးငှားကာ ကမ်းခြေ နှင့် နှစ်မိုင်ကွာရှိ မိုးတောခ ငါးဖမ်း ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ သည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းအနည်းငယ် ထန်နေသော်လည်း ကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိဟု သိရသည်။ မစ္စတာချက်ဗားသည် လှေကို လှော်လာနေရာမှ တက်လွတ် ကာ လှေမှောက်သွားသည်။ သူ့ အဖြစ်ကိုသိလျှင်သိချင်း ဆိပ်ကမ်း ဖော်တံတားမှ မော်တော်တစ်စီး စေလွှတ်ခဲ့သော်လည်း အချိန်မမီတော့။ ယခု အချိန်ထိ အလောင်းကို ရှာဖွေဆီဟု သိရသည်။ ပစ္စတာချားဗက်သည် မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့် သတို့သားလောင်းတစ်ဦးဟု သိရသည်။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပါသည်။ ကျန်တော်စကားပင် မပြောနိုင်ပါ။ ကျန်တော်နားလည်ပါသည်။ ဟယ်ရီသည် သူ့ ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးနှင့် တစ်ခုတည်းသော အဖြေကို ရာသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤနည်းလမ်းသည် သူ့အတွက် မြန်လည်းမြန်၍ သေလည်းသေချာသော နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

မဟုတ်ပါလား။

ပထမတော့ လူစီသည် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။
နောက်ပိုင်းကျတော့ ဖြစ်လာသမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ဆိုင် သည်။
သူ့အသက်ဆက်နိုင်ရေးအတွက် သူ့ဘဝတွင် သာယာမျမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့်
အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်များရှိခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော့။ ဟယ်ရီ နှင့် ပတ်သက်၍
အဖြစ်မှန်ကို မူမည်သူမှ မသိကြပါ။ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုစရာအကြောင်းဟူ၍
ပေါ်မလာပါ။

အဘိဇ္ဇာများသည် အတင်းအဖျင်းပြောမှုများလည်းမရှိပါ။ ကရုဏာ သက်ခြင်းနှင့်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့သာလျှင်ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မှာ
ရက်ပေါင်းများစွာ ထူးဆန်းသော အရံတစ်ခု၏ ခြောက် လှန်မှုကို ခံနေရသည်။
ခြောက်လှန်နေသော ဟယ်ရီများဗက်မဟုတ်ပါ။ ခြုံကြီးပြကြီးများသို့ သွား၍
အပျော်အပါးလိုက်ချင်တတ်သော လူချောလူလှ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည့်
အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

*****

မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်သေခြင်းသည် အပြစ်မရှိပါဟု ခုခံကာကွယ် နိုင်စွမ်းမရှိသည့် အပြုအမူ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ရှေးခေတ်ကဆိုလျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်သေသူအား ညသန်းကောင်ယံ အချိန်ကျမှသာ မြှုပ်နှံခွင့်ရှိသည်။ သူ့အား သင်္ဂြိုဟ်သည့်အခါ ခေါင်းလောင်းမထိုးရ၊ သရဏာဝံ တင်ခွင့်မရ၊ ဖုယောင်း တိုင်မီးထွန်းခွင့်မရှိ။ သေသူ၏ နှလုံးသားတည့်တည့်တွင် သပ်ရိုက်ခြင်း ခံရသေးသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင်မူ မိမိကိုယ်ကို သတ်သေရခြင်း၏ အကြောင်း ရင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထောက်၍ လျော့ပေါ့စဉ်းစားကာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ကို ပေးကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဈေးကွက်လောင်းကစားပွဲ၌ အလောင်းအစားလုပ်ရာမှ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ပြုတ်၍ ဆယ်ထပ်တိုက်ပြတင်း ပေါက်မှ ခုန်ချပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်သေသွားသော စတော့ရှယ် ပွဲစားမျိုးကျတော့ မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မကျနိုင်ပါ။ မိမိလိမ္မံသာပြီး ငွေယူခဲ့ သော လူများနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ပုံ၍ မိမိ၏ ဦးနှောက်သို့ ကျည်ဆံ တစ်ထောင့် ပစ်သွင်းပြီး သေသွားသော အလွဲသုံးစားသမားကျတော့လည်း ကျွန်တော် မသနားနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း အချို့ဖြစ်ရပ်များကျတော့ သူ့ရဲဘော် ကြောင် သူများ၏ ထွက်ရပ်လမ်း ဟု မှတ်ချက်ချကာ အလွယ်တကူနှင့် မေ့ပစ် မရပါ။

ကင်မ် ရဲစခန်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေသော ကျွန်တော်သည် ရဲစခန်းသို့ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ သွားရောက်ကာ မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ သက်သေခံကြသူများ၏ အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့် ရှုခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် စစ်ဆေးခဲ့ရသမျှ သေမှုသေခင်းများထဲတွင် မြစ်ထဲ ခုန်ချပြီး သတ်သေသွားခဲ့သော အဘွားအို တစ်ယောက်ကို မမေ့နိုင်သေးပါ။ မြစ်ထဲ ပေါလောဖြစ်နေသော အလောင်းကို တွေ့ခါမှ ဆယ်ယူခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၏။ အဝတ်များမှာ အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်။ သူကိုယ်ပေါ်မှတော့သော ပိုက်ဆံအိတ် အစုတ် ထဲတွင်လည်း ငွေ ဆို၍ ခြုံငုံတစ်ပြားမှ မှီ။ တံပြတ်နေသော ခိုကိုးရာမဲ့ တစ်ဦးဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို လုံးဝမသိခဲ့ရပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မေ့မရသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးမှ စစ်ပြန်တပ်ကြပ်တစ်ဦးဖြစ် သည်။ သူသည် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အကြီးအကျယ်သွေးလန့်ကာ အာရုံကြောများ ပျက်ပြာလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘဝသူ စိတ်ကုန်ခန်းကာ ကြိုးဆွဲချ၍ သတ်သေခဲ့သူဖြစ် ၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မေ့မရသည့် နောက်တစ်ဦးမှာ မစ္စကိုစတားဆေး (နာမည်မှန်မဟုတ်ပါ) ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူ့ကျတော့ ကျွန်တော် ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာတရားမထားနိုင်ပါ။

မစ္စကိုစတားဆေးသည် မုဆိုးမ၊ အသက်က လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည် သိပ်မဆိုးလှ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ အမျိုး သမီးတစ်ဦးနှင့် ဂျော့လန်နီယာအိမ်ညှို့ နိုင်ငံခြားသား တိုင်းရင်းသား ဆွစ် အမျိုးသားတစ်ဦးတို့နှင့်အတူတူရှိနေသည်။ ပန်းခြံအနီးတွင် သူပိုင်ဟိုတယ်တစ်

ခိုရှိသည်။ ဟိုတယ်မှာ ခပ်သွေးသွေးဖြစ်သော်လည်း အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ဂျော့လန်နီယာနှင့် မစ္စက်စတားဆော တို့အား ချစ်သူများ ဟု အများက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ မစ္စက်စတားဆော သည် ဂျော့အား ဂျီနီဗာ၌ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျော့သည် ကန်ဘေးစားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုးလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ မစ္စက်စတားဆောက သူ့အား လန်ဒန်သို့ ခေါ်ယူပြီး သူ့ဟိုတယ် လုပ်ငန်းတွင် အစုဝင်တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံကာ ဖက်စပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ဂျော့လန်နီယာသည် ဤလုပ်ငန်းမျိုး၌ အတွေ့ အကြုံရှိခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် မစ္စက်စတားဆော၏ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွင် များစွာ အထောက်အကူဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ရောက်ခါမှ လုပ်ငန်းလည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သုံးဦးဖက်စပ်လုပ်ငန်းသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း သဘောတရားတစ်ခုတည်းအပေါ်၌သာ အခြေမခံတော့ဘဲ တစ်ဆင့်ထပ် တက်လာ သည်။ အတို့ချုပ်ပြောရလျှင် တစ်ရက်တွင် မစ္စက်စတားဆောသည် သူ၏ဂျော့အား သူ့သူငယ်ချင်းမနှင့် အိပ်ရာအပေါ်၌ တို့ယှဉ်တွဲ၍ အိပ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးအားဖြင့် ထူထောင်ထောင် နေနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဂျော့သည် မစ္စက်စတားဆော အား ဂရုမစိုက်။ ခပ်အေးအေးပင် ရွံဆိုင်သည်။ သူ့အနေဖြင့် မစ္စက်စတားဆော အပေါ် စိတ်ကုန်ပြီ။ မစ္စက်စတားဆော၏ သူငယ်ချင်းမကဲ့သို့ သူချစ်နေပြီ ဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းဖွင့်ပြောသည်။ မစ္စက်စတားဆောသည် အိပ်ဆေး အလုံးငါးဆယ်ဝင် ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် အခန်းအောင်းလိုက်သည်။ နောက်တစ် နေ့ မနက် ဂျော့တို့က လာပင့်၍ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည့်အခါ အိပ်ဆေး ပုလင်းထဲတွင် ဆေးတစ်လုံးမှ မကျန်တော့။ မျက်နှာတွင်လည်း ပေါင်ဒါ မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားခြင်းမရှိ။ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း သွားတုမရှိ။ ကျွန်တော် တွေ ဖူးခဲ့သ မျှထဲတွင် အလွန်အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်သော အလောင်းတစ် လောင်းဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ ရသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသော အမှုများထဲ တွင် ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသည့် အမှုတစ်ခုရှိသည်။ ယင်း အမှုမှာ ချက်တာလန် လင်မယားအမှုဖြစ်သည်။ ဘေးစပ်ပိတ်တားရပ်ကွက်တွင် အဆောင်တေးစားသော အိမ်များရှိသည်။ မစ္စတာ ချက်တာတန်တို့ လင်မယား သည် အဆောင်တေးစားသော အိမ်ပိုင်ရှင်များဖြစ်သည်။ ချက်တာတန်ဂေဟာ သည် နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေသော ဂေဟာဖြစ်သည်။ အငှားသမားများများ စားစား လက်မခံ။ အဆောင်လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဒိုင်ခံ၍ လုပ်နေသူမှာ အေဒါချက်တာတန်ဖြစ်သည်။ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်လှသော အေဒါချက်တာတန် သည် အိမ်ထောင်ထဲနီးသိမ်းမှုတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ အချက်အပြတ် တွင် လည်းအလွန်တော်သည်။ အေဒါသည် အဆောင်အားလုံးတွင် ရှိရှိသမျှ အလုပ် အားလုံးကို တစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံ၍ သိမ်းကျုံးလုပ်သည်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် မီးဖိုထဲသို့ ကျောက်မီးသွေး သယ်ယူရသည် အလုပ်က အစ သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အက်ဖ်ချက်တာတန်မှာ ပိန်ညောင်ညောင်၊ ရင်အုပ် ပြားချပ်ချပ်နှင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသူဖြစ်ရာ ခွန်အားစိုက်ထုတ်ရမည့် အလုပ်မှန်သမျှ

ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်။ သက်သာပေါ့ပါးသည့် အလုပ်များကို သာလုပ်သည်။ အေဒါသည် သူ့ယောက်ျားကို အလွန်ချစ်သည်။ မိခင်က သားတစ်ယောက်အား ဆက်ဆံသည့် အနေအထားမျိုးပင်ရှိသည်။ သူ့ ယောက်ျားအား ကောင်းပေညွှန်ပေဆိုသည့် အစားအစာများကို ကျွေးသည်။ ဆွစ်ဇာလန် ပူရာရှိလာလျှင်လည်း ပြစ်တင်ဆွဲတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သည် ပျော်ရွှင်သာယာသော အိမ်ထောင်သည်ခရီးကို နှစ်နှစ်ဆယ်မှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် ချက်တာတန်ဂေဟာသို့ အခန်းငှားတစ်ဦးရောက် လာသည်။ အသက်က လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း။ နာမည်က ဂလိုဗာ။ လူကောင်က ထူးထူး၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် တကယ် ရှေးခေတ်က လူသန်ကြီးတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် အဒါ ထက်ပို ချိုကြီးသည်။ သူသည် တစ်ချိန်က အလေးမသမားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။ နောက်ပိုင်း တွင် နပမ်းသမားအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသည်။ ဆက်ကပ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နှင့် တောပိုင်းဒေသ အနှံ့အပြားသို့ ခရီးဆန် ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူရောက် လာပြီးနောက် သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် အေဒါနှင့် ဂလိုဗာတို့ ငြိစွန်းနေကြသည်ဟူသော အတင်းအဖျင်းသတင်းသည် ကျွန်တော်နားသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်ပါ။ သို့သော် လည်း သတင်းက မှန်နေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခရီးခင်ကြင်နာခဲ့ကြသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝခရီးတွင် ဘေးအန္တရာယ်များလှသည့် အသက်အရွယ်သို့ ရောက်ခါမှ အေဒါသည် အချစ်သစ်နှင့်တွေ့ ရသည်။ အေဒါက စွဲလွန်းသကဲ့ သို့ ဂလိုဗာကလည်း အရူးအမူးဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ညစဉ်ညတိုင်း ဂလိုဗာ၏ ကားနှင့် အမြဲတစေ အပြင်သို့ထွက်သည်။ အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့မှုများ၊ မစောင့်စည်းမှုများရှိလသည်။ နှစ်ဦးသား လွန်ကျူးမှောက်မှားကြ သည်။

ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့်အတိုင်း ဤကိစ္စကို ယောက်ျားဖြစ်သူက နောက်ဆုံးကျမှသိသည်။ လူအေးလူကောင်း လူပျော့တစ်ဦး ဖြစ်သော အက်ဖ် အား ကျွန်တော်သနားလှပါသည်။ ထိုနှစ်ယောက် လူကောင်ကြီးသလောက် နှိုင်းယှဉ်၍မရနိုင်လောက်အောင် သေးငယ်သည့် အက်ဖ်သည် မည်သည့်နည်း ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် သနားကရုဏာအပြည့်ဖြင့် သူတို့သုံး၏ ဇာတိသမီးခန်းကို စောင့်စားမျှော်လင့်နေမိပါသည်။

အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် မဖော်ပြနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရ သည် အပိုင်းကိုသာ ပြောပြနိုင်ပါသည်။ အလွန်အေးသော ဇန်နဝါရီလ တစ်နိမ့်ကခင်း အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်တွင် အခေါ်ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော် သည် ချက်တာတန်ဂေဟာ၏ နောက်ဖေးဘက်သို့ သွားသည်။ အေဒါနှင့် ဂလိုဗာတို့လည်း ကားဝိုဒေါင်ထဲရှိ ကားအတွင်း၌ သွေ့ပိတ်၍ထိုင်ကာ အင်ဂျင် ကိုနှိုးထားလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တွင် နှစ်ယောက်စလုံး အသက် ၅ ကြိမ်ကာ သေဆုံးကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်၍ သေဆုံး နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ သတ်သေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စာတစ်စောင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးထားခဲ့သည်။

နောင်တရကြ၍လား။ အားနည်းမှု အားကြီးမှုကို အောင်ပွဲခံခြင်း လား။ သို့မဟုတ် အမှန်က အမှားကို အနိုင်ယူခြင်းလား။ မည်သူသိနိုင်ပါ မည်နည်း။ အဲ့၏၏

လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခုဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ 35 သည် သူ့အိမ်ကို
ရောင်းကာ ဘုရိကတန် မသန်မစွမ်းဆေးရုံသို့ သွားနေ သည်။
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဝယ်ကာ ဆေးရုံမျက်နှာစာ စကြာတွင်
မစွမ်းမသန်ဘဝဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှုများအကြောင်း ရှေးရာ၌ ကျွန်တော် ကြံခဲ့ရည်
မှခင်းများထဲတွင် အထူးခြားဆုံးဟု ဆိုရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို
မဖော်ပြလျှင် ပြည့်စုံလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

စိုစွတ်သော နီဝင်ဘာလ ညတစ်ည ကိုးနာရီခန့်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ကျယ်လောင်သော
တံခါးခေါက်သံတစ်သံကြောင့် ကျွန်တော် လန့် နှိုးလာ သည်။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ
ရဲတပ်ကြပ် ဘလဲယားဖြစ်ပါသည်။ သူဦးထုပ်နှင့် အကျမှ မိုးရွေများ တစ်စက်စက်
ကျလျက်ရှိသည်။ လမ်းထောင့်ရှိ အငှား အိမ်ခန်းတစ်ခန်းတွင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေမှု တစ်မှုဖြစ်ပွားသဖြင့် အမြန်ဆုံး လိုက်ကြည့်ပေးရန်
လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးလေပြင်းထန်ဆဲဖြစ်သည်။ ယာဉ်အသွားအလာ မရှိ၊
လူအသွားအလာမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ နှစ်ယောက်သား
ငြိမ်ဆိတ်စွာ လျှောက် လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းထောင့်ရှိ အိမ်ခန်းဟောင်းနှမ်းလှ
ပြီဖြစ်သော အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လှေကား
ထစ်များသည် နင်းလှိုက်တိုင်း တကျကျမြည်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်း
သည် စာတင်ငွေနှံများကို ရှုနေရသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းတစ်ခန်း ပွင့်နေသော တံခါးမှ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက
ဆီးကြိုပြီးအထပ်ခါးလေးတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ခပ်သေးသေးအုပ်စင်
တစ်ခုပေါ်တွင် အစနံ့သွားလဲနေသော လူငယ်တစ်ယောက်။ တစ်ချက်ကြည့်ရုံ
မျှဖြင့် ကာဗွန်မိုနိုဆိုက် အဆိပ်မိနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။
လူငယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊
လုံးဝလက်လျှော့နေတော့မည့် အခြေအနေသို့ကား မရောက် သေးပေ။
အနည်းဆုံး မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေးကိုတော့ မှန်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။
မည်မျှပင် မှန်ဝါးဝါးဖြစ်စေကာမူ လျစ်လျူရှု၍ မဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် တပ်ကြပ်ဘလဲယား၏ အကူအညီဖြင့် လူငယ်အား
အသက်ပြန်ဝင်လာအောင် အားထုတ်သည်။ တစ်နာရီမျှ အချိန်ကုန်သွားသော်
လည်း ထိရောက်မှုမရှိပဲ။ နောက်ထပ် ဆယ်ငါးမိနစ်မျှဆက်၍ ကြိုးစား ပြန်သည့်
အကျိုးထူးမလာပါ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်
လျှော့တော့မည့်အချိန်သို့ရောက်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ခြေကုန်လက်ပန်း
ကျလာသည်။ ထိုအခါကျမှ ယင်းလူငယ်သည် မသိမသာကလေး လှုပ်လာ သည်။
တကယ့်ယုံယုံကလေး လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ
တော့ကောင်းသည်။ သုသာန်မြေတွင်းထဲမှ ပြန်ရှင်လာသည်နှင့်တူလှ၏။
ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့် အားကုန်ဆဲတိုး၍ ကြိုးပမ်းကြ သည်။
လူငယ်သည် ဖြန့်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့အား ပြုံးတူးပိုတ် ကြည့်သည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူကြုံနေရသည် အခြေအနေ၏ ကြောက်မက် ဖွယ်ရာများကို
မြင်လာနားလည်လာသည်။

လူငယ်သည် ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် တောဝိုက်တောစရိုက် အပြည့် ရှိသည်။ လူပုံ
ရိုးသားသည် လက္ခဏာရှိသကဲ့သို့ သူ၏ ဖူးယောင်နေသော နှုတ်ခမ်းများမှ
ထွက်လာသည့် ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ရင်ထဲကနာလောက် အောင်
ရိုးရိုးစင်းစင်းရှိလှ၏။ သူ့ မိဘများမှာ သေကုန်ပြီ။ ဦးလေးတစ်
ယောက်ရှိသော်လည်း သူ့တာဝန်ကို မယူ။ ဤသို့ဖြင့် လန်ဒန်သို့တက်လာပြီး
အလုပ်ရှာသော်လည်း သူ့တာဝန်ကိုမယူ၊ သို့ဖြင့် လန်ဒန်သို့ တက်လာပြီး
အလုပ်ရသည်။ ရှေ့နေတစ်ဦး ရုံးတွင် စာရေးအလုပ်ရသည်။ မြို့တော်ကြီး သို့
သူရောက်လာသည်မှာ ခြောက်လမျှသာရှိသေး၏။ မိတ်ဆွေအပေါင်း
အသင်းမရှိသော လူငယ်သည် လမ်းများပေါ်မှ အကျင့်ပျက်များနှင့် ရင်းနှီး
ခင်မင်ကာ မကောင်းသော ပညာများ တတ်လာသည်။ ထိုလူစု၏ ဩဇာ အောက်
ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ သူ့ဝင်ငွေက လက်လှမ်းမမှီနိုင်သည့် သာယာ မှုများကိုပါ
အရသာတွေ့ လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြင်းလောင်းမှုတွင် ဝါသနာ ရှိလာသည်။
မကြာခင်မှာပင် သူ့ဆောင်းထားသမျှ ငွေကြေးများပြောင်းသည်။ သူ့တွင်ရှိသမျှ
ပစ္စည်းများကို ပေါင်ပြန်သည်။ မြင်းပွဲဒိုင်အား ပေးရမည့် ကြေး သည်
အဆမတန်တက်လာခဲ့ရာ သူ့ဘဝပျက်စီးစေမည့် အခြေသို့ပင် ဆိုက် လာသည်။
ထို့နောက် အဘက်ဘက်မှ ဖိအားများနှင့် ခြိမ်းခြောက်မှုများ ဝင်လာသည်။
ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူပင် ရုံးရှိ မီးခဲသေတ္တာထဲမှ ငွေ အတော် များများကိုယူ၍
နောက်ဆုံးသေချာပေါက်နိုင်ခြေရှိသည့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ပုံအောသည်။
သို့သော်လည်း သူထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ခက်ခက်လန့်အောင် ရှုံးသည်။
သူ့ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှင်သိသွားမည့် အရေးကို တွေးကာ
ပူပန်သောကရောက်သည်။ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် တရားစွဲခံရမည့်
အရေးကွဲတွေးသည်။ ကြံရာမရှိဖြစ်ပြီ။ ထိုအခါ သူ့အတွက် အလွယ်ဆုံးနည်းကို
စဉ်းစားမိသဖြင့် အခန်းတခါးကိုပိတ်၍ ဓာတ်ငွေ့များကို ဖွင့်ထားလိုက်လေသည်။

အထပ်ခိုးအခန်းကလေးထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဘလဲယားက
အလုပ်ရှင်မှ ငွေ ဘယ်လောက် ခိုးထားသလဲဟုမေးသည်။ အဖြေထွက်လာသည်။
ခုနစ်ပေါင် ဆယ်သျှိလင်။ ငွေမှာ ဒေါ်လာ သုံးဆယ် ထက်ပိုမည်မဟုတ်။
မဖြစ်စေလောက် ငွေကလေး အတွက်ကြောင့် ဤလူငယ်၏ ဘဝသည်
ပျက်စီးရပေတော့မည်။

အခန်းထဲတွင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သုံး ယောက်စလုံး
ပါးစပ်မှ ဖွင့်မပြောကြသော်လည်း စိတ်ကတော့မိကောင်း၊ ဤဖြစ်ရပ်ကို သိသူမှာ
ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသာဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် အတွေး တစ်ခုဝင်လာသည်။
ထိုအတွေးသည် သုံးဦးစလုံးတွင် ဝင်လာသည့် တူညီသော အတွေးဖြစ်နေသည်။
သုံးယောက်စလုံးက တစ်သံတည်းထွက်စေခဲ့သော အတွေးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့
အနေဖြင့် သူ့အား ဒုတိယအကြိမ် ဘဝသစ် ထူထောင်ရန်
အခွင့်အလမ်းပေးလိုကြသည်။ ဘလဲယားက သူ့အလုပ်ပြုတ် နိုင်သည်ကို
ရင်ဆိုင်ကာ အမှုကို ဖူးထားပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့ဆိုလျှင်
အမှုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက သူ့အခန်းတံးအပေါ်
သံယောဇဉ်ရှိဟန်တူ၏။ တစ်လတိတိ အခန်းနှင့် စားသောက်ခမယူဘဲ
ထားပေးရန်တာဝန်ယူသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးပြဿနာသည် ကျွန်တော့် အပေါ်
ကျလာသည်။ ရုံးခန်းထဲရှိ မီးခဲသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့် ရမည် ခုနစ်ပေါင်
ဆယ်သျှိလင်ကို ကျွန်တော် ဒါနပြုလိုက်ရပါသည်။

နောင်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ရာသီတွင် ကျွန်တော် သည် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ အမေရိကမှ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။ နယူးယောက်ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်လာ ခဲ့ပြီးနောက် ဒုတိယနေ့ တွင် ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ အညောင်းပြေ လမ်းသလား လျက်ရှိသည်။ ဤအချိန်တွင် အခြားခရီးသည်များထံမှ တစ်ဦးသည် ကျွန် တော်အား ခွဲဝေမရသော မျက်နှာထားဖြင့်စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သံသယဖြစ်စရာမရှိပဲ။ သူသည် ကျွန်တော်အား မျက် ခြည်မပြတ်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့အကြည့်သည် ကျွန်တော်သွားရာနောက် သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လျက်ရှိသည်မှာ သေချာသည်။ သူ့မျက်လုံး များက စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ကျွန်တော် သူ့အား မျက်စိထောင့်ကပဲပြီး ကြည့်မိသည်။ သူ့အသက် သည် လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ အရပ်ပုပု၊ အသား လတ်လတ်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ ဆိပ်ပံဖားဖား အမြင်အားနည်းပုံရသော မျက်စိ များက အပြာရောင်၊ သူ့ဟန်အမူအရာသည် လူစိမ်းသူစိမ်းများနှင့် အလွယ် တကူ မိတ်ဖွတ်တသူတစ်ဦး မဟုတ်မှန်း သိသာနေသည်။ သူ၏ အနက်ရောင် ဝတ်စုံ၊ တပ်ထားသည့် နှုတ်တွင်၊ ကိုင်းမပါသောမျက်မှန်၊ သူ၏ ဝတ်စား ဆင်ယင်ဆင်မှုများကို ခြုံငုံ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အရာရာတွင် ချုပ်တည်း စောင့်စည်းမှုများနှင့် အလေးအနက်ပြုတတ်သည့် စိတ်နေစိတ်ဓာတ်ရှိ ကြောင်း သက်သေပြနေသည်ဟု ယူဆပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေ့လယ်စာ ခရာမှတ်သံပေါ်လာသဖြင့်အောက်ထပ် သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ကျွန်အချိန်များတွင် ကျွန်တော် အခန်းအောင်းနေသည်။ နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြန် သည်။ မနေ့က တေ့ခဲ့သော ခရီးသည်သည် ကုန်းပတ်ကလားထိုင်ပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်တော်အား စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိပြန်ပါ သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ ရှိနေ သည်။ သူ့ဇနီးဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပါသည်။ အသက်မှာ သူနှင့် ရွယ်တူ လောက်ပင်ရှိသည်။ အေးဆေးြစ်ဆိတ်သည့် လက္ခဏာရှိ၏။ မျက်လုံးက အညိုရောင်၊ ဆိပ်ပံက အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ မီးခိုးရောင်စကပ်နှင့် သိုးမွေး အနွေးထည် ဝတ်ထားသည်။ သူကလည်း သူ့ယောက်ျားလိုပင် ကျွန်တော် အား စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း သူ့ယောက်ျား ကဲ့သို့ပင် ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်နေသည့် အရပ်အငွေ့များ ဖော်ပြနေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေသည် ကျွန်တော် ၏ သိချင်စိတ်ကို ပြင်းပြထက်သန်လာအောင် ဖန်တီးနေလေပြီ။ ဘိက္ခုာစိုး ထံမှ တောင်းယူရရှိသည့် ခရီးသည်များစာရင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်သည့် အခါ ထိုခရီးသည်လင်မယားမှာ မစ္စတာနှင့်မစ္စက်ဂျွန်ကွစ်လတာဖြစ်၍ လန်ဒန် ခြို့တော်အနီးရှိ အီလင်းမှဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထူးခြားမှုမရှိဘဲ နောက်တစ်ရက် ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် ဘဝင်မကျဖြစ်ဆဲပင်။ မစ္စတာ ဂျွန်ကွစ်လတာသည် ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်လိုသော်လည်း ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မလုပ် နိုင်ဘဲ

ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကိစ္စမျိုးတွင် မိန်းမများသည် ယောက်ျားများထက် နှုတ်သွက်အာသွက် ရှိသည်။ ရတင်းသည်။ ပင်လယ်ခရီး နောက်ဆုံးည ကျွန်တော် ကုန်းပတ် ပေါ်ရောက်သွားသည့်အခါ မစ္စကွမ်ကွမ်လတာက သူ့ယောက်ျား၏ နား တစ်ဘက်တွင် ပါးစပ်နှင့် ကပ်၍ တီးတိုးပြောကာ ကျွန်တော့်ထံသွားဖို့ တိုက် တွန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မစ္စတာ ဂျွန်ကွမ်လတာ ကျွန်တော့် ရောက် လာပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရစေ’ သူစကားပြောပုံသည် အသက်ပင် မှန်မှန်မရှိနိုင်သည့် အနေအထား ကျွန်တော့်အား သူ့လိပ်စာကတိပြားပေးသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့နှာမည်ကို မြင်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် မျက်နှာထား ပြောင်းသွားလေမလားဟု လေ့လာနေသည့်သဘော ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ဘက်မှ အခြေပျက်မသွားသည်ကို မြင်သောအခါ သူသည် အိုးတို့အမီးတမ်းဖြစ်ကာ စကားဆက်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာအနေနဲ့ မိနစ်ပိုင်းလောက် အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်က စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် သူနှင့်လိုက်သွားသည်။ သူက သူ့မိန်းမနှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည်။ နောက်ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘေးရှိ ကုလား ထိုင်လွတ်တွစ်လုံး၌ နေရာယူထားပြီးဖြစ်သည်။ ပထမတော့ စကားပိုင်းသည် သွက်သွက်လက်လက်မရှိ။ တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က သူတို့အား အမေရိကသို့ အပန်းဖြေအလယ်သွားပြီး ပြန်လာတာ လားဟု မေးလိုက်သည့်အခါ သဘက်မှ သွက်လက်လာသည်။ သူတို့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခရီးထွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးထွက်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံး သာယာမျှမ်းမြေ့ကြောင်း၊ သူတို့၏ ယခုထွက်သည့်ခရီးမှာ အပန်းဖြေခရီး မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ အမေရိကန်မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်များရှိ “နေရာသီ လူငယ် အပန်းဖြေစခန်းများကို လာရောက်လေ့လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနောက် နယူးယောက်မြို့တော်မှ လူငယ်ရိပ်သာများကို ဝင်ရောက်လေ့လာခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ ထို့ပြင်လည်း မြို့ကြီးပြကြီး အချို့ရှိ လူငယ်လုပ်ငန်းများကို သွား ရောက်လေ့လာခဲ့ကြကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲသားလူမှု ဆက်ဆံရေး လောကနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေသော ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သော လူငယ်များ စောင့်ရှောက် ရေးလုပ်ငန်းများကို လေ့လာခဲ့ကြကြောင်း စသည်ဖြင့် အကျယ် တဝင့် ရှင်းလင်း ပြသည်။

လူချင်းမသိကြမီက ကြုံခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းမှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်ဟု မသိ။ စိတ်ထဲက သူ့အားတစ်ရင်းတစ်နီး ခင်မင်လွှဲမိတ်ရှိ နေသည်။ ကျွန်တော်အမေးအမြန်းထူမှုကြောင့် သူတို့အကြောင်း ပို၍သိလာ ရသည်။ သူတို့လင်မယားသည် လူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းနယ်ပယ် တွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းဆယ်ငါး နှစ်မျှရှိခဲ့ပြီဟု သိရသည်။ သူသည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမှုလိုက် ရင်း တရားရုံးများ၌ ကြုံရသည် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သော လူငယ်များအား စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ယင်းလုပ်ငန်း၏ စေတနာ့ ဝန်ထမ်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်လာသည်။

သူ၏ ပရဟိတလုပ်ငန်းများအကြောင်း ပြောပြရာ ခံစားမှု အပြည့် ဖြင့်ခိုက်ကူးထက်သန်စွာ ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ သူပြောပြနေခိုက်တွင် သူ နန်းက ဝင်၍ထောက်ပေးသည်။ သူတို့ဆောင်ရွက်နေသော လုပ်ငန်းတစ်ခု လုံးသည် ကျွန်တော် မျက်စိထဲတွင် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်လာသည်။ သူတို့ သည် စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံရ၍ အကျင့်ပျက်ပြားလာသော လူငယ်များအား ပြန်လည်၍ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြစ်မှု ကျူးခဲ့သည် ကလေးသူငယ်နှင့် လူငယ်များအား ပြုပြင်ရေးကျောင်းများသို့ ပို့ပေးခြင်း အစမ်းလွတ်စနစ်ကျင့်သုံးကာ ပတ်ဝန်းကျင် လောကသို့ ပို့၍ ပြန် လည်ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပေးခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး ကြံ့ခိုင်ပြီဟု ယူဆရ သူများအား အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ပြန်လည်နေရာချထားပေးခြင်းစသော လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ပေးနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ သူတို့ လုပ်ငန်းသည် လူငယ်တစ်ဦး၏ ပျက်စီးယို ယင်းသွားသော ဘဝကို ပြန်လည်ကယ်တင်ကာ ပြန်လည်ထူထောင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့စကားအဆုံးတွင် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဤပရဟိတ လုပ်ငန်းအပေါ်တွင် သူ့ဘဝကို ဘာကြောင့် မြှုပ် နှံ့ခဲ့ရသနည်းဟု စိပ်စုမိပါသည်။

ကျွန်တော်မေးခွန်းသည် သူအပေါ်တွင် ထူးခြားသော အကျိုးသက် ရောက်မှုတစ်ခုရှိသွားပုံပေါ်ပါသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်အား ပြန်မေးသည်။

‘ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ကို အခုထိ မမှတ်မိသေးဘူးလား’

အံ့အားသင့်သွားမိသော ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါသည်။ အရင်က ကျွန်တော်သူ့ကို လုံး မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ နှစ် ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး’ ဟု သူက ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်က ဒေါက်တာ့ဆီလာဖို့ မဝံ့မရဖြစ်ခဲ့ချိတယ် ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ ခါးကုန်းကာ ကျွန်တော်နားတစ်ဘက်တွင်ကပ်၍ စကား တစ်ခွန်းပြောသည်။ ထိုအခါ လူနီခဲ့သော နှစ်အစိတ်နှီးပါးခန့်က အဖြစ်တစ် ခုကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသတိရလာသည်။ သူသည် ရှေ့နေရုံးမှ စာရေးကလေး ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဓာတ်ငွေ့ လွှတ်၍ သတ်သေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် လူငယ် ကလေးမဟုတ်ပါလား။

သဘောသည် အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်ကာ ရွှေ့လျားရှိပ သည်။ သုံးဦးစလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ မစွက်ကွဲမလတာသည့် သူ ယောကျ်ား၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်သံများနှင့် လေတိုက်သံ များ ကြားနေရသည်။ အလွန်ထူးခြားသော ခံစားမှုတစ်ခုသည် ကျွန်တော်စိတ် ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော နှစ်များ အတွင်းက ကျွန်တော်သည် လူအများအပြားအား လိုအပ်သလို ကူညီစောင့် ရှောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ သူတို့ဘဝများအတွက် အကျိုးထူးများ ဖြစ်လာကောင်းရဲ့ ဟူသော စိတ် စေတနာနှင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာသဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း စသည့် အနိဗ္ဗာရ များကိုသာ

ခံစားခဲ့ရသည်။ ယခုတစ်ဦးကျတော့ ကျန်ငွေတော် ဝမ်းနည်း ကြွေကွဲစရာ မလိုပါ။
သူသည် ငွေကြေးရုပ်ငွေပစ္စည်းများကို အကျိုးအမြတ် များအဖြစ်
ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်း မပြုနိုင်သော်လည်း လောကကောင်းကျိုး
ဆောင်ရွက်ခြင်းတည်းဟူသော ထူးခြားမြင့်မြတ်သည့် အကျိုးအမြတ်တစ်ခုကိုမူ
ဖြစ်ထွန်း စေခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလား။

*****

အခန်း (၂၅)

“ဒေါက်တာ ... ကျွန်မ ကလေးမမွေးနိုင်တော့ဘူး၊ မွေးလဲမမွေး ချင်တော့ဘူး”

ညနေ လေးနာရီ ဆေးခန်း၌ လူနာ အကျ ဆုံးဖြစ်သော အချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား အကြောက်အကန်ပြောဆိုနေသည် အမျိုးသမီးသည် အရပ်မြင့် မြင့်၊ တောင့်တင်း ပြောဆိုသော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ပိုင်ရှင် မိန်းမချော့တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖက်ရှင်ကျကျ၊ ဦးထုပ်အနက်တွင် အဖိုးတန် စိန်တပွင့် တပ်ဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အား စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး၍ လက်များကို ဆေး ကြောကာ တဘက်ဖြင့် သုတ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှ တက်ကို သူ နေရာ၌ ပြန်၍ ဖြန့်တင်ပြီးကာမှ အမျိုးသမီးဘက်လှည့်၍ စကားပြောနိုင်သည်။

‘အခုမှတော့ အဲသလို ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သိပ်နောက်ကျ သွားပြီ၊ နှစ်လလောက်တုန်းကတည်းက ဆုံးဖြတ်သင့်တဲ့ ကိစ္စ၊ အခုတော့ ကိုယ်ဝန် သိတင်းကိုးပတ်တိတိရှိနေပြီ၊ ဇူလိုင်လ အလယ်လောက်ဆိုရင် မွေးတော့မှ’

‘ကျွန်မ မမွေးချင်ဘူး၊ မမွေးပါရစေနဲ့ ဒေါက်တာ ကူညီပါ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်’

အရင်အရင်ကလည်း ဤစကားမျိုးကို ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့သည် မှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့၊ စကားမျိုးကို ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်နေကြ ရှာသော ဆိုင်အရောင်းသမ မိန်းကလေးများထံမှလည်း ကြားခဲ့ဖူးဖူးသည်။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အပျိုကြီးထံမှလည်း ကြားခဲ့ဖူးဖူး၏။ အရှက် တကဲ့ အကျိုးနည်းနေရှာသော အပျိုခံမြာ သဘာဝကျမှုကို ဂရုမပြုဘဲ အလွမ်းအဆွေးကိုသာ အဓိက အသားပေးထားသော ရှေးခေတ်ပြဇာတ်များထဲ မှ ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးနှင့်တူနေသည်။ သူ့ချစ်သူ၏ ‘သစ္စာဖောက်မှု’ ကို သူ ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။

နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးထံမှလည်း ဤစကားမျိုး ကျွန်တော်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သူကတော့ သူ့အလုပ်ကို အပျက်မခံနိုင်ပါဟု ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။ ထို့ပြင်လည်း စကားမျိုးကို အတ္တအားကြီးပြီး စိတ်မမှန်သော အိမ်ထောင်ရှင်မများကလည်း ပြောလေ့ရှိကြသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့် ကလေးမီးဖွားသည့်အခါ ခံစားရမည့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို မခံချင်၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သူတို့၏ ကျန်းမာရေး၊ သူတို့၏ ဘဝ ပျက်စီးသွားမှာ ကြောက်၍ဟု ဆိုကြသည်။ အားလုံးထဲတွင် ကလေးမီးဖွား ပြီးနောက် လင်ကမချစ်မှန်အကြောက်ဆုံးဖြစ်ကြသည်။

အခု ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည် အမျိုးသမီးကျွန်တော့် အခြား လူများနှင့်အတူ၊ ကျွန်တော် သူ့အားသိပါသည်။ သူနာမည်က အာစာစာရစ္စ ဂလင်း ဒင်းနင်း။ သူ့ခင်ပွန်းကိုပါ ကျွန်တော်သိသည်။ သူနာမည်က ပာင်နရီ။ သူတို့တွင်

သွားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ လူချမ်းသာများဖြစ်ကြ၍ နိက်ဘရစ်ချ် တက်တွင် အိမ်တစ်လုံး ဟင်းပွဲရှင်းယားနယ်တက်တွင် ကျယ်ဝန်းသော ခြံမြေနှင့် အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ ရစ်ပစ်ချ် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးခန်း ပိတ်ရက်များတွင် သွားရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဒေါက်တာ သဘောပေါက်မှာပါ။ ငွေကုန်မှာ နှစ်မြောလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုအခြေအနေထဲက လွတ်အောင် ထွက်မှဖြစ်မှာမို့ပဲ။ ဒေါက်တာ ကုညီမယ်ဆိုရင် ကျန်မ ဘာမဆိုပေးဖို့ အသင့်ပါ” သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကို စေ့စေ့စိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားလည် လိုက်သည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါ။ ယခင် ယခင်က ကြားခဲ့ရဖူးသည့် ကမ်းလှမ်းချက် မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်းမရအောင် ရုပ်ထွေးလာနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ ပြောပြောပြောပြောတင်းတင်း ပြနိုင်မည့်ကိစ္စမျိုးမဟုတ်၊ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်အား ပြင်သစ်ဖက်ရှင်မယ်တစ်ဦးက ဤကမ်းလှမ်းချက်မျိုး ပေးခဲ့ ဖူးသည်။ သူတို့ လင်ရှိပါလျက်နှင့် နောက်လူတစ်ယောက်နှင့်တွဲရာမှ ပြဿနာရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မျက်ရည်လည်ခဲ့နှင့် ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲကိုင် ကာ၊ တောင်းပန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ့်တော့ ဆရာဝန်များသည်လည်း လူသားများပင် ဖြစ်ရာ သူတို့၏ သဘာဝလိုအပ်ဆန္ဒများကို ချိုးနှိမ်ချုပ်တည်းရာတွင် အများတကာ လိုပင် အခက်အခဲရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း တာဝန်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာအရ အစွမ်း ကုန်ချိုးနှိမ်ချုပ်တည်းကြရပါသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဤကိစ္စမျိုးတွင် ဘယ်တော့မှ အသိလက်လွတ်မဖြစ်ခဲ့ပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရားတစ်ခုတည်းကြောင့် သာ မဟုတ်၊ ထုံးထုံးသိမြင်သော ဉာဏ် သို့မဟုတ် လက်တွေ့ ဆင်ခြင်သုံး သပ် လုပ်ကိုင်တတ်သော ဉာဏ် စေစားချက် ကြောင့်လည်း ဤအလုပ်မျိုးကို မလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ကလေးဖျက်ချရသည့် အလုပ်ကိုလုပ်မိသည်ဆိုပါတော့။ သူသည် အစားပြန် မရနိုင်တော့သည့် ဆိုးရိုးမှုကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိတ်တဆိတ်ကြိတ်၍ ကလေးဖျက်ပေးရသည့် ဆရာဝန်များနှင့် ဆရာမများသည် လန်ဒန်မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ တွင် အများအပြားရှိနေသည်။ အဆမတန် ငွေတောင်းကာ အန္တရာယ်အလွန် များသော ဤအလုပ်ကို မကြောက်မရွံ့ လုပ်ပေးလျက်ရှိကြ၏။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးကာမှ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ကာ ထောင်ကျသည့် အဖြစ်နှင့်ရင်ဆိုင်ကြရလေသည်။

ဤလူနာမျိုးသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခါမှ ကျွန်တော်ထံရောက် လာခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တတ်နိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် ဤအလုပ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပုံ နှင့် ဘေးအန္တရာယ်များပုံများကို နားလည်ကြ သည်မဟုတ်။ ပစ္စည်းကိရိယာ စုံလင် သည် ဆေးရုံများ၌ပင်လျှင် ဤအလုပ်သည် အန္တရာယ်ကင်းသည်မဟုတ် အလွန်စွန့်စားပြီး လုပ်ရသည့်အလုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ နောက်ဖေး ခန်းများထဲ၌ မသန့်မစင်သော ပစ္စည်းကိရိယာများကိုသုံး၍ မကျွမ်းကျင်သူ များက ဖြုတ်ကိုင်သည်အခါ မည်မှအထိ များကို ခန့်မှန်းကြည့်ရ မျှဖြင့် လုပ်ကိုင်သည်အခါ

မည်မျှအထိ အန္တရာယ်များမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ရုံ မျှဖြင့် မနှင်လောက်ပါ သည်။ သွေးလွန်ခြင်း အခြားစောဂါမား စက်ခြင်း သိနိုင်လောက်ပါသည်။ သွေးလွန်ခြင်း အခြားရောဂါများ ကူးစက်ခြင်း ဝမ်းဗိုက်နံရံများ၌ ဖုံးအုပ်နေသည့် အရေလွှာများရောင်သည့် ပါရီတွန်နီတိုက်စ် ရောဂါ ကပ်ငြိခြင်းစသည့် အဖြစ်ဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာကြသည့် အမျိုးသမီးများထဲတွင် ဆေးလုံး ဆေးရည်များ သောက်လိုက်ရုံမျှဖြင့် သူတို့ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေရသည့် ဘဝမှလွတ်မြောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသူများပင်ပါသည်။ တစ်ချို့ ကျတော်လည်း ရေနှေးပူပူချိုးလျှင်၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး လှေကားကို နောက်ပြန်ဆင်းလျှင် ကလေးပျက်ကျသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သူများလည်းရှိ၏။ တစ်ချို့ကတော့ ကြောင်တောင်တောင်အတွေးများပင် ရှိနေတတ်သဖြင့် ဂိုအား ထက်ရယ်အားသန်ရသည့်အဖြစ်များနှင့် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ရသည်။ အမှန် တော့ သူတို့သည် သနားစရာ ကောင်းသည့် သတ္တဝါများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ထဲတွင် အများစုသည် ကိုယ်ချင်းစာတရားရှေ့ထား၍ တရားချကာ ဖျောင်းဖျံ ပေးဖို့ လိုပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ဤအရာများနှင့် အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ် များကိုသာ ရှိကြပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ရဖို့ကား မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရလည်း မရကြပါ။

ယခု ကျွန်တော့်အား အပူတိုက်နေသည့် ဘီအာတရစ္စဂလင်းဒင်းနား မှာ မသိနားမလည်သူ မဟုတ်ပါ စိတ်ဓာတ်လည်း မာကြောကြံ့ခိုင်သည်။ အသိပညာဗဟုသုတလည်း ရှိသည်။ အထက်တန်းစား လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အများက မော့ကြည့်နေရသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သူအား တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံပြောဆို၍မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အေးအေးသာသာဖြင့် နားဝင်အောင် ရှင်းပြသည်။

‘အလွန်ကို အဆင်မပြေဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ် သား နှစ်ယောက်ကလဲ ရှိနေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ရတဲ့ အတွက် ဟင်နရီကလဲ ဝမ်းသာမှာပါ’

‘အရူးတစ်ယောက် စကားပြောသလို မပြောပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဟင်နရီ က ကလေးအဖေ မဟုတ်ဘူးရှင်’

ဤအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သော် လည်း ကာယကံရှင် တိတ်ကျကျ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည့်အခါ ဘာပြန် ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

ကျွန်တော် တောပိုင်းရှိသူတို့ခြံသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က သူတို့မိသားစုနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသူမှာ ဟင်နရီ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဟင်နရီနှင့်အတူ ငါးများ၊ ငှက်ပုစိ ထွက် နေသူဖြစ်၏။ လူပုက အားကစားသမား ဝိုက်ဆိုင်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အားထွာချင်းမနှုတ်မီစိတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဟင်နရီ၏ မယားနှင့် တိတ်တဆိတ်ကြိုတ၍ နောက်မီးလင်းခဲ့သူဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးမတတ်သာတော့သဖြင့် အမှန်အတိုင်း ပြောင်ပြောင်တင်း တင်းပင်

ဖွင့်ပြောသည်။ “ဒီအလုပ်မျိုးက မကောင်းတဲ့ အလုပ် တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိဘူး”

“ရှင် ကျန်မကို မကူညီဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မကူညီနိုင်ပါဘူး”

သူပါးနှစ်တက်တွင် သွေးရောင်သန်းလာသည်။ ကျွန်တော်အားကြည့် နေသည့်မျက်လုံးများသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်နယ် ရှိသည်။ သူ့အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အပယ်ခံ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ရာသက်ပန် ရန်သူ တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

‘ဒါဆိုလဲ ရပါတယ်၊ ဒေါက်တာ နောက်ထပ်ပြောစရာ ဘာမှမရှိ တော့ပါဘူး’

“ခင်ဗျားမပြန်ခင် တစ်ခုတော့မှာလိုက်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ဒေါက်တာ ရမ်းကတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကိုတော့ သွားမအပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျား မှားလိမ့်မယ်’

သူသည် ကျွန်တော့်စကားကို ကြားဟန်မတူ။ အခန်းထဲမှ ဒေါသ ကြီးဖြင့် ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် အကောင်းဆုံးလူနာတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရပြီဟု စိတ်ထဲက ခံစားရသည်။ နှစ်စဉ် နွေဦးပေါက်လို ငွေရနေကျ ဖြစ်သည့် ရစ်ဒါဇင်ဝက်ကိုလည်း လက်လွှတ်ရပြီဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်တော် မစွက်ဂလင်းဒင်းနှင့် ထပ်မံတွေ့ ရတော့မည့် မဟုတ်ဟုပင် ယူဆ လိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော် မည်မျှလောက်အတွက်မှားခဲ့ပါသနည်း။ ခေါင်းမာလွန်း လှသော ဤအမျိုးသမီး၏ အကျင့်စရိုက်ကို ကျွန်တော် သိထားသည်မှာ မဖြစ်စလောက် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် တစ်ရက်တွင်တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ကြားရသည်။ ဟင်နရီ ဂလင်းဒင်းနင်းဖြစ်၏။ သူ့ဇနီး အီအာစာရစ္စ ဂလင်း ဒင်းနင်း အအေးမိပြီး တုတ်ကွေးဖျားဝင်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော် သူတို့ထံ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါဟု ဆိုသည်။ တစ်နာရီခန့်အတွင်း ကျွန်တော် သူတို့အိမ်ရောက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် တီအားထရစ္စအခန်းသို့ ပို့ပေးသည်။

လူနာသည် အိပ်ရာပေါ်၌ လဲနေသည်။ သူ့အား စောင့်ရှောက် သည့် သူနာပြုဆရာမသည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး။ လူနာ၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်မရှိ။ တစ်ချက်ကြည့်ရမျှဖြင့် မည်မျှလောက် အထိ ခံစားထားရသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည့် အတိုင်း ပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပြီးခဲ့ပြီ။ သွေးသွန်ထားပြီးသည်မှာ အနည်းဆုံး ဆယ့်နှစ်နာရီတော့ ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ် ဒေါက်တာ သူနာပြု ဆရာမက ချောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ရင်ထဲတွင် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ရပါသည်။ အခန်းထဲမှ

ဖြစ်ခန့်ထွက်သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားနိုင်ပါမည်နည်း။ ဤ အမျိုးသမီးအတွက် ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မပေးချေမဖြစ်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်ချောက် ဆင်၍ အဖမ်းခံထားရသည့်နယ် ခံစားရသည်။

ကျွန်တော် သူ့အတွက် လုပ်စရာရှိသည်များ လုပ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်အသုံးပြုသောနည်းများသည် သူ့အတွက် မသက်သာလှပေ။ သို့သော်လည်း သူသည် ညည်းညူခြင်းမပြုဘဲ ကြိတ်မှိတ်၍ခံသည်။ နောက်ဆုံး တွင် သွေးသွန်ခြင်းကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ အမျိုးသမီးသည် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့် နေသည်။ အခုကျမှပင် သူသည် အားထုတ်၍ စကားပြောသည်။

“ကျွန်မဖြစ်တာ တုပ်ကွေးပဲနော် ... ဒေါက်တာ၊ ဟင်နရီက တုပ်ကွေး ပဲလို့ သိထားတယ်၊ ဒီည တစ်ခေါက်လာကြည့်ပေးပါဦး ဒေါက်တာ”

ဟင်နရီသည် အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းမှ ကျွန်တော်အတွက် ရှယ်ရီ တစ်ဖန်ခွက် အဆင်သင့်ထည့်၍ စောင့် မျှော်လျက်ရှိပါသည်။ သူသည် မယား ကို အလွန်ခစ်သည်။ သဘောကလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ လူလုံးလူဖန် သေးသေးနှင့် ရှက်တတ်သောစိတ်ရှိသည်။ ဖခင်ထံမှ ဆက်ခံရရှိသော အမွေ အနှစ်ဖြင့် လူချမ်းသာ ရလာသူဖြစ်၏။ သူငွေများကို သူတစ်ပါးစိတ်ချမ်း သာဖို့အတွက် အများအပြား သုံးစွဲသူဖြစ်သည်။ သူ၏ ပွင့်လင်းချိုသာသော မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် ပြောလိုသော စကားများသည် လျာပေါ်မှာပင် ဧပြာက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပြောမထွက်ပါ။ ‘တုပ်ကွေးအဖျားဟာ တော်တော်ကို ဆိုးတာပါပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ် ဟင်နရီ’

‘အခု သူဖြစ်တာ အတော်ဆိုးသလား ဒေါက်တာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆိုးတယ်’

“ဒေါက်တာ သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့ပါတယ်နော်”

‘ကြည့်ခဲ့ပါတယ်’

ထိုညက ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားခဲ့သည်။ နောက် ဆယ်ရွက်တီတိ နေ့စဉ်တစ်နေ့ နှစ်ခေါက်ပုံမှန်သွားကြည့်ပေးရသည်။ အလွန် စိတ်နှလုံး မသာယာစရာကောင်းသည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်၏။ ခွဲစိတ်ကုသရာ၌ အသုံးပြုသည့် နည်းလမ်းအချို့ကိုပါ အသုံးပြု၍ ကုသပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ အလိမ်အညာ အနှင်ခံရမှန်း သိနေပါလျက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးရမည့် အပိုင်းကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူ၍ လုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်အပိုင်း များကိုမူ ဘာအားထရစွာနှင့် သူ့နာပြုဆရာမတို့က သူတို့နည်းဗျူဟာများကို သုံး၍ လုပ်သွားကြသည်။

ဟင်နရီဂလင်းဒင်းသည် တစ်အိမ်တည်း အတူနေ သူဖြစ်၏။ ညတိုင်း လူနာ၏ အခန်းနှင့်ဆက်လျက် အခန်းတွင် အိပ်သူဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း လူနာ၏ အဖြစ်မှန်ကို လုံးဝမရှိပဲ။ အခုလိုဆိုပြန်တော့လည်း မယုံကြည် နိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဖြစ်ကတော့ ဤအတိုင်းဖြစ်ခဲ့ သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလကုန်တွင် ကျွန်တော် သူတို့ထံ နောက်ဆုံးအခေါက် ရောက် သည့်အခါ မစ္စကင်ဂလင်းဒင်းနားသည် တူတူထောင်ထောင် ဖြစ်နေပြီး သူ သည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ အခန်းထဲတွင် နေရာတိုင်း လူလူ ပန်းအိုးများချထားသည်။ ဟင်နရီကတော့ သူ့ မယားနေကောင်းလာ သဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ အခန်းထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ပွဲလာမိသူမှာ အိမ်စေ မကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး။ သူနာပြုဆရာမ ပြန်သွားသည် မှာ ကြာပြီ။

ဘီအားထရစ္စသည် ကိတ်မနူးတစ်ချပ်ကိုကိုင်၍ ကျွန်တော့်အား လှမ်း ကြည့်သည်။

‘ဟင်နရီက ကျွန်မကို လာမယ်သီတင်းပတ်ထဲမှာ မက်စီးရီးယားကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မအတွက် အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်အောင်လိုတဲ့’

‘မင်းအတွက် သွားဖို့လိုအပ်နေတယ်မဟုတ်လား အချစ်ရယ်’

‘အချစ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်’

ဘုရား...ဘုရား၊ မြေဟောက်လို့ လျှာနှစ်ခွနဲ့ မိန်းမစားပါလား၊ သစ္စာမဲ့လှပါတဲ့ခြင်း၊ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စနစ်တကျ စီစဉ်ပြီး လိမ်လည်လှည့်စားနေခြင်းဖြစ်၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ကောက်ကျစ်စဉ်းလမှု တစ်ခုပေတည်း။

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်နေမယ့် သီတင်း ပတ်ပါ ဒေါက်တာ’ ဟု သူက ပြောသည်။

‘ဒုတိယအကြိမ် ပျားရည်ဆမ်းခရီးဆိုရင်လဲ မမှားဘူးပေါ့၊ နောက် ပိုင်းတွင် ဟိုကို ဂျော့လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ လင်မယား ကျော့ကို သိပ် ခင်တယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာရယ်’ သူ့ မျက်လုံးများ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ချက် ကလေးမှ မူမပျက်သည့် အကြည့်ဖြစ်၏။

“လက်ဖက်ရည် ထပ်ယူပါဦးလား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန် ရောက်တဲ့အခါ “ရစ်” လာပစ်လှည့်ဦးနော်”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထသည်။ ဟင်နရီက တံခါးဝအထိ လိုက်ဖို့ ပြီး ကျွန်တော်လက်ကဲ့ဆွဲခါပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

‘အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ဒေါက်တာကို သိပ်ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ အင်း ...တုပ်ကွေးဟာ အတော့်ကိုဆိုးတာပါပဲနော်’

ကျွန်တော်သည် ကင်ဆင်တွန်ဂါဒင်းကိုဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း
ကြိတ်ကာ ရေရွတ်မိလှာမိသည်။ ‘တော်တော်ကို ချီရှာ စက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းတဲ့
သတ္တဝါပဲ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့သူပါလား’

သိုသော်လည်း စက်တင်ဘာလထဲရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်ရနေ ကျ
ရစ်ဒါဇင်ဝက်ကို ရခဲ့သည်။ ရစ်များသည် အလွန်အရသာရှိပြီး နူးညံ့သည့်
ငှက်များဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လန်ဒန်ကို မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဆေးကုနေရသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် အဖို့ မြို့နေမိသားစုများ၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အပိုင်းများကို မြင်တွေ့ ရသည် မှာ မလွဲသာမရှောင်သာသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ကျွန်တော် သည် မြေလတ်ပိုင်းကျေးလက် ဒေသများနှင့် ဝေလပြည် နယ်အတွင်းမှ သတ္တု တွင်းရွာများ၌ ဆေးကုသခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ မိသားစုအဖွဲ့အစည်း ကလေးအား လူအများက အလေးအမြတ်ပြုကြသည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် အလွန်အလွမ်းဝေးသည့် ယင်းနယ်မြေဒေသ များအတွင်း၌ဆိုလျှင် မိသားစုတစ်ခု၏ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် မြေယာ သို့မဟုတ် သတ္တုတွင်းကိုအမှီပြု၍ အတူလက်တွဲပြီး စုပေါင်းအလုပ်လုပ်ကြ ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိသားစုဟူသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေးသည် လူ့အဖွဲ့ အစည်းတစ်ခုလုံးအတွက် အလိုအပ်ဆုံးသော အခြေခံအဖွဲ့ကလေးတစ် ခုအဖြစ် ရပ်တည်နေသည်။ ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် တန်နော့ချာတရေး ချာ၌ဆိုလျှင် မိဘများနှင့် သားသမီးများသည် ဆိုးတူကောင်းဖက်များ ဖြစ်ကြ သည်။ မနက်စောစောစီးစီးထကာ ကိုယ်တာဝန်ကျရာ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ကြရ သည်။ ကျွဲနွားများ ထိန်းကျောင်းခြင်း၊ နို့ညစ်ခြင်း၊ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ မုန့်ဖုတ်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အစားအစာ စည်သွပ်ခြင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် များ ဆေးကြောခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်း စသည့်များပြားလှသော တာဝန်များ ကို ခွဲဝေ၍ လုပ်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး ရှိုးစင်းသော ဘဝ တွင် တာဝန်သိသော စိတ်သည် မိသားစုဝင်တိုင်း၌ ရှိကြသည်။ ဘာသာ ကိုင်းရှိုင်းမှုတွင်လည်း တညီတညွတ်တည်းအလေးအနက် ပြုကြသည်။ လူတို့၏ သဘာဝအလျောက် အာရုံစိုက်မှုများရှိသော်လည်း သူတို့အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ဆိုသည်မှာ မကြာခဏ ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။ တင်းကြပ်သောစည်းကမ်းချက် များရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း မိသားစုထဲတွင် သူနည်းသူဟန်ဖြင့် ရရှိခံစား နေရသည့် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုများနှင့်သာမက ကျေနပ်မှုများလည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင်လောက်အောင် စည်းလုံး ညီညွတ်မှု ရှိကြ ခြင်းဖြစ်၏။

လန်ဒန်မြို့တွင်ကား ယင်းအခြေအနေမျိုးနှင့် လုံးဝခြားနားလျက် ရှိသည်။ ဤမြို့ကြီးပေါ်တွင် ယဉ်ကျေးမှုဟု ခေါ်ဆိုနေကြသော သက်တောင့် သက်သာဖြစ်မှုများ၊ အာရုံအမျိုးမျိုး ခံစားနိုင်သည့် သာယာပျော်ရွှင်မှုများ၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားမှုများကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်မှုများ စိတ် လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပြည့်လှလျက်ရှိသည်။ ဤအရာ များ၏ သဏ္ဌာန်အရှိန်အဝါသည် နေအိမ်အပေါ်၌ ဖမ်းလွှမ်းစိုးလျက်ရှိသည်။ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် အချင်းချင်းသံယောဇဉ်တွယ်မှုသည်လည်း မိသားစုအတွင်း ချဲ့ထွင်လျက်ရှိသည်။ ရှေးခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်မူ ဤစိတ်သည် မိသားစုပြုကွဲမသွားအောင် ထိန်းထားနိုင်စွမ်းရှိ၏။ လန်ဒန်လူ မြို့ပေါ်ရှိ မိသားစုအတွင်း၌ကား ဤစိတ်ကင်းမဲ့မှုကြောင့် အချင်းချင်းစည်းလုံး ခြင်းမရှိ၊ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကာ တသီးတခြားစီ ဖြစ်နေကြသည်က များလေ သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးများ၌သာ တွေ့ရတတ်သည့် လင်ကွာမယားကွာအမှု များသည် တရားရုံးများ၌ အများအပြား ရှိနေသည်။ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျန်းမာရေးချို့တဲ့မှုအများအပြားသည် လည်း ကျွန်တော်ဆေးကုခန်းသို့ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ တကယ်တော့ သူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများသည် သေးလှသည်မဟုတ်၊ မိသားစု ပြိုကွဲမှုဖြစ်လာ သည့်အခါ ရန်ငြိုးကြီးမှုများနှင့် အယာတထားမှုများကို ရှေ့တန်းတင်လာကြ သည်။ ထိုအခါ သားသမီးများသည် ကြားမှတန်ဆာခံဖြစ်ကာ ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် ကြုံကြရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိသားစုတစ်ခုလုံး အချင်းချင်း ခံတဝမ်းကွဲကာ ကစဉ့်ကလျိုးဖြစ်မှုဖြင့် အဆုံးသတ်ကြသည်။

အိမ်ထောင်စုများ ပြိုကွဲခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ အိမ် ထောင်ပြိုခြင်း၏ စစ်မှန်သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ကိုလုံးဝနားလည် သဘောပေါက်ခြင်း မရှိဘဲ သို့မဟုတ် မှန်မှန်ကန်ကန် သဘောပေါက်ခြင်းမရှိ ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားကာ အလျင်စလို သို့မဟုတ် ဆင်ကန်း တောတိုး ကမူးရှူးထိုး ပြုမှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဖိုမဆက်ဆံ ရေးကိစ္စကို အသားပေး ရှေ့တန်းတင်စဉ်းစားခြင်း၊ ချစ်ခွေ့ချစ်ရာ ခံတကူး ယဉ်မှုများကို အဓိကထားခြင်း စသည်များသည် အိမ်ထောင်တစ်ခုတည် ဆောက်မှု၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ ကာယသုခ သို့မဟုတ် ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားရေး သည် လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်လည်း အဓိကနေရာ ၌ထား၍ကား မဖြစ်ပေ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် ဤကိစ္စထက်ပို၍ အလေး အနက်ပြုသင့်သော အရာများရှိနေသည်ကို ကြိုတင်၍ စဉ်းစားဖို့လိုသည်။

“မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိကြိုက်မိသည်” ဟူသော အယူအဆသည် အန္တရာယ်များသော ဖောတတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရှေးပညာရှိများ၏ စကားသည် အလွန်မှန်၏။ ခုမြင် ၁၉၆၀, ခုကြိုက် ခုညားလျှင် နောင်တများသာ ပွားတတ် သည်ဟူသော စကားသည် အလွန်အလေးအနက်ပြုသင့်သော စကားဖြစ်ချေ သည်။ ခုမြင် ခုတွေ့ ခုကြိုက် ခုညားလုပ်မည့် လူငယ်များအား အိမ်ထောင် သည်များ ကြုံရမည့် လက်တွေ့ ဘဝအကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက် အောင် ပညာပေးဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ လက်ထပ်ရန် တာရှည်နေသည့် အချစ်ရူးလူငယ်ယောက်ျားလေးနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော်ကတော့ ရုဒီကစ် ပလင်၏ အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်သော ဖော်ပြချက် စာပိုဒ်ကလေးကို ခွဲတိုပြ လေ့ရှိသည်။ အဝတ်ရယ်၊ အရိုးရယ်၊ ဆံပင်ရယ်၊ ဒါပါပဲကွယ်၊ သတို့သမီး လောင်းနှင့် တွေ့လျှင်တော့ မင်းရဲ့ သူရဲကောင်း မင်းရဲ့ ချစ်သူ ဟာ သူလိုငါလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်ဟု ခွဲတိုပြလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ဇာတိ စကော့တလန်နိုင်ငံတွင် လူပျို အပျိုလှည့် သည့် အလုပ် သည် အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ အပျို လူပျိုစုံတွဲသည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ သမီးရည်းစားဘဝဖြင့် သား အတူ လာအတူ နေကြသည်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိအောင် ကြိုး စားကြသည်။ သူတို့၏ အနာဂတ်အရေးကို အမြဲတစေ ဆွေးနွေးကြသည်။ ငွေကြေးစုဆောင်းကြသည်။ နှစ်ဦးရာသက်ပန် လက်တွဲနိုင်ရေးအတွက် လက် တွေ့ကျကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်ထောင် သည်ဘဝ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ရင်ဆိုင်ရသည့် အန္တရာယ်များကို ရှောင်လွှဲ

နိုင်ကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်ခြင်း၊ လေးစားခြင်း စသော
ခိုင်မာသည့် အခြေခံအုတ်မြစ်များကို ချနိုင်ကြသည်။

မည်သည့်အိမ်ထောင်၌မဆို လက်ထပ်ပြီး အစောပိုင်းလများသည်
အရေးကြီးသော များဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သော လက်ထပ်
မင်္ဂလာပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှ သာယာပျော်ရွှင်မှုများ
သည်လည်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ကောင်းကင်ထက်သို့ တက်နေသော လက်ထပ် ပြီးစ
ဇန်းမောင်နှံသည် မြေပြင်ထက်သို့ ပြန်ကျလာသည်။ အတူတူနေခဲ့သော
အလေ့အထသည် ယခင်က ရှိခဲ့သည့်မဟုတ်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့နေရ သည့်
ဖြစ်စဉ်များကိုလည်း ယခင်က ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြဖူးသည် မဟုတ်။ ယင်း ဖြစ်စဉ်များနှင့်
ရင်ဆိုင်ရာ၌ ရင်ကျက်မှုကလည်းမရှိ။ အတွေ့ အကြုံကလည်း မများ ဘဝ၏
လက်တွေ့အပိုင်းအချို့သည် စိတ်ကုန်စရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းလှသည်။
ဆိုကြပါစို့။ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာ၊ အိမ်ထောင်ထိန်း သိမ်းရေး ကိစ္စ၊
နှစ်ဦးချင်း ဆက်ဆံရေးတွင် ဝင်လာသည့် သံသယများနှင့် အခက်အခဲများ၊
နှစ်ဘက်မ ဆွေမျိုးများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ
အယူအဆများ၊ လက်မထပ်ခင်ကတော့ ဤအရာများကို ခင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်။
လက်ထပ်ပြီးလျှင် ထာဝစဉ် ချမ်းသာသခင်ကို ရလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။
အခုတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရပါလိမ့်။

မီးဖိုခန်းထဲရှိ ကြွေရည်ခွက်ထဲ၌ အဆီတွေဝေနေသည့် ပန်းကန်တွေ က
တစ်ပုံကြီး။ မသိမ်းရသေးသည် အိပ်ရာ အိပ်ရာခင်းများက ဖရဲဖရဲ။ ဒီကြားထဲ
ရိုးချိန်အလုပ်ချိန်မရှိမှစိုး၍ ကယောကမော့ ပြေးထွက်သွားသော
ယောက်ျားဖြစ်သူက တံခါးဆောင်ပိတ်သွားသည်။ ဤအသံ ကိုကြားရသည် မှာ
နားမခံနိုင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ထို တဒဂ် အချိန်လေးတွင် ဘဝသည့်
သာယာမှုဆိတ်သုဉ်းသွားသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ထိုအခါ လင် သို့မဟုတ်
မယား၏အတွင်းစိတ်ထဲ၌ မသိမသာကလေး အတင်အကျရှိလာသည်။ ငါ
အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာမှန်မှန်ပါ့မလား၊ အပျို သို့မဟုတ် လူပျိုဘဝနဲ့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာကမှ ကောင်းသေးတယ်ထင်ပါရဲ့ ....စသော
အတွေးများ ဝင်လာသည်။

အော်စိပ်ထားလမ်း၏ နောက်ဘက်တွင် ဈေးပေါပေါနှင့် တူးစား သော
တိုက်တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုတိုက်၏ အခန်းတစ်ခန်းတွင် အထက်ပါအဖြစ် မျိုးနှင့်
ရင်ဆိုင်နေရသော စုံတွဲတစ်တွဲရှိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ ချိန်တွင် သူတို့လင်မယား
လက်ထပ်ထားသည်မှာ တစ်နှစ်မျှရှိသေးသည်။ သူတို့ လင်မယားသည်
သူတို့နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြိုက်။ သူတို့၏ ရည်မှန်း ချက်များအား
အဟန့်အတားဖြစ်နေသည့် ကန့်သတ်ချက်များကိုလည်း စိတ် ပျက်ကြသည်။
ဤအထဲ စိတ်ချင်းအခန့်မသင့်ဖြစ်ကာ မကြာခဏ ရန်ဖြစ် သည်။ ထိုအခါ
လင်မယားကွာရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ လူငယ်သည် ဗိသုကာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကန်ထ ရိုက်များစွာ၍
ဖွဲ့ထားသည့် ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် အလုပ်လုပ် သည်။ လန်ဒန်မြို့
ဆင်ဖြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် အဆောက်အအုံများ တာဝန် ယူဆောင်နေသည်။
သို့သော်လည်း လင်မယား အဆင်မပြေမှုကြောင့် လက်ရှိ အလုပ်မှထွက်၍
ရောမမြို့သို့သွားကာ ဗိသုကာပညာ ဆက်သင်မည်ဟု သူ့ စိတ်သူ ပိုင်းဖြတ်သည်။
သူ့အနေဖြင့် ရိုးရိုးသာမန် အဆောက်အအုံတစ်ခု ထက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး

တစ်ကျောင်းကို တခမ်းတနားဆောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြ နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူဇနီးမှာ တကယ့်သိလ်မှ ဘွဲ့ရအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပန်းချီ ပန်းပုအနုပညာတွင် စိတ်ဝင်စားသည်။ သူကလည်း ချက်ပြုတ်၍၊ လျော်ရ ဖွပ်ရ၊ မီးပူတိုက်ရသည့် အလုပ်များကို မှန်းသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုအလုပ်များကို စွန့်ခွာပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့သို့သွား၍ သူ ဝါသနာပါရာ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာရပ်များကို ဆက်လက်ဆည်းပူးချင်သည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးချင်းစီ ကျွန်တော်ထံရောက်လာရာမှ သူတို့၏ ခံစား ချက်များကို ရင်ဖွင့်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ကြ သည်မှာ မှန်သောလည်း ဤအကြောင်းများကြောင့် အတူဆက်၍နေ၍ မဖြစ် တော့ဟု ဆိုကြသည်။ သူတို့လုပ်ပုံ မိုက်မဲနေကြသည်ကို မသိကြ။ သို့သော် လည်း ကံအားလျော်စွာပင် သဘာဝတရားက သူတို့အားဝင်၍ ကယ်သည်။ သူတို့၏ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျွန်တော်က သူတို့တွင် မကြာခင် ကလေးတစ်ယောက် လာလိမ့်မည်ဟု အသိပေးသည်။ ထိုအခါ သူတို့၏ စိတ် သည် အပြောင်းအလဲရှိလာသည်။ သူတို့၌ရှိနေသည့် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားများကို နားလည်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန်ပြန်၍ စမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ယခုအခါတွင်မူ ဤရုံတွဲသည် သားသမီးလေးယောက် ရကာ သာယာသော အိမ်ထောင်ကို ထူထောင်လျက်ရှိသည်။ ယောက်ျားကလည်း ကက်သစ်အရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး မဆောက်ဖြစ်၊ မယားကလည်း ပါရီသို့သွား၍ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာကို မလွဲကြံစားဖြစ်၊ အိမ်ထောင်ကျစက ရင်ဆိုင်ခံရသော ဒုက္ခများကို ကျော်လွှားလာခဲ့ကြပြီး စီးပွားရေးအခြေအနေ ကလည်း တိုးတက်ကြွယ်ဝလာသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးနှင့် နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

သားသမီးသည် အိမ်ထောင်ပြိုကွဲမှုကို ဟန့်တားနိုင်သည် ကယ်တင် ရှင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်သည် သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ စာရင်း ဇယားအရဆိုလျှင် လင်မယားကွာရှင်းမှုများသည် သားသမီးမရှိသော စုံတွဲ များ၌ အများဆုံးဖြစ်တတ်ပါသည်။ မိသားစုအတွင်း၌ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာခြင်းသည် ငယ်ရွယ်သော အိမ်ထောင်ရှင် လူငယ်များအတွက် တိုးတက်မှုတစ်ရပ် ပြည့်စုံမှုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ လင်နှင့်မယားကြား သံယောဇဉ်ပို၍ ကြီးအောင် ခိုင်မြဲအောင် ချည်နှောင်ပေးလိုက်သည့် ကြိုးစက်လေး တစ်စ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ ကလေးသည် အိမ်ထောင်ခိုင်မြဲ ရေးကိုသာ တည်ဆောက်ပေးသည်မဟုတ်၊ မိမိတို့ရင်သွေး လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက် အကျိုးဖြစ်စေမည့် လူတစ်ယောက်ဘဝရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ လည်းကောင်းသည်။ ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း လည်း ဖြစ်ရသည်။ တကယ်တော့ ကလေးသည် လင်မယားပဋိပက္ခကို ငြိမ်းအေးစေနိုင်သည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်၏။ ကလေးမရှိလျှင် လင်နှင့်မယား ကြားရှိ ဆက်ဆံရေးသည် မညီမမျှဖြစ်လာတတ်သည်။ အချက်မကောင်းရာ သော လင်မယားစုံတွဲများသည် သားသမီးရနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိကြ၊ ထိုအခါ သားသမီးမွေးစားကြသည်။ ဤစုံတွဲများကျတော့ ကျွန်တော်က အမြော်အမြင်ကြီးသည်ဟု ချီးမွမ်းလှပါသည်။ ဖခင်တာဝန်များကို မယူလို ကြသည့် လင်ယောက်ျား မိခင်တာဝန်များကို မထမ်းဆောင်လှသည့် မယား များသည် လင်ဆက်ဆံမှုတစ်ခုတည်းကိုသာ အရေးထားပြီး အိမ်ထောင်သည်

ဘဝကို နှိမ့် ကျအောင် လုပ်နေသူများဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ်က စကော့တလန် နိုင်ငံသား ဆေးပညာပါမောက္ခ တစ်ဦးနှင့် ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် အခါအခွင့် သင့်တိုင်း အတန်းသားများအား အပြင်လောကထဲ ထွက်ကြ၊ အိမ်ထောင်ပြု ကြ၊ ကလေးတွေမွေးကြ၊ မွေးလာတဲ့ကလေးတွေကို ကျန်းမာသန်စွမ်းအောင် လူတော်လူကောင်းတွေဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးကြ၊ မင်းတို့အတွက် ဂုဏ် သိက္ခာတက်စေမယ့် လူ့ခွန် လူမွန်တွေဖြစ်လာပါစေ' စသည်ဖြင့် ပြောလေ့ ရှိသည်။ သူသည် သည်ဟောပြောသည့်အတိုင်းလည်း လက်တွေ့လိုက်နာကျင့် သုံးသည်။ သူ့တွင် သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ရာ ထိုသားသည် နောင်အခါတွင် ဥရောပတိုက်၏ အထင်ရှားဆုံးသော သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ ပါသည်။

ပါမောက္ခပြောခဲ့သည့် သဘောထားမျိုးရှိသည်ဆိုပါက ကျွန်တော် တို့သည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် မိသားစုဘဝကို အလေးအနက်ထား၍ မဖြစ်ပါ။ မိသားစုဘဝမှ ရရှိနိုင်သော ကျေနပ်မှုများနှင့်သာယာပျော်ရွှင်မှု များအတွက် ကျွန်တော်တို့အလုပ် လုပ်ကြရမည်။ ကြိုးစား အားထုတ်၍ အပင်ပန်းခံ၍လုပ်မှုဖြစ်မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေအောင်နေရမည်။ အခက်အခဲများကို သည်းခံ၍ ကျော်လွှားနိုင်ရမည်။ အချင်းချင်း နားလည်နိုင် မရှိအောင် နေရမည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်ရမည်။ သည်းခံနိုင်စွမ်းကို မွေးမြူရမည်။ အနစ်နာခံနိုင်ရမည်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်ရမည်။ မိသားစုများ အတွင်း၌ ယင်းအင်္ဂါရပ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံပြီး စနစ်မကျပြုလောက်သည် အဖြစ် များကို ကျွန်တော့်တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့ပါတယ်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် အဆမတန်နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် မယားတစ်ယောက်ကို တွေ့ ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရောဂါမှာ အန္တရာယ် ကြီးသော ရောဂါမျိုးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျားအား လုံးဝအသိ မပေး။ သူ့ယောက်ျားသည် သူ့အနာဂတ်ဘဝ တိုးတက်ရေးကို ဖြစ်လာစေနိုင် မည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် အရေးတကြီးဆွေးနွေးဆောင်ရွက်နေ ချိန်ဖြစ်၍ အသိမပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သိသွားခဲ့ပါမူ သူ့ယောက်ျား စိတ်ထိခိုက်မည်။ စိတ်ထိခိုက်လျှင် လုပ်ငန်းပျက်မည်။ ဤအရေးကိုတွေး၍ ဇနီးဖြစ်သူ အနစ်နာခံနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ အသက်ကြီးကြီး မုဆိုးမကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ နေမ ကောင်း၍ လာပင့်သဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်တွင်ရာရောက် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ငယ်စဉ်က ပညာမသင်ခဲ့ရသော အတွားကြီးသည် ထရီနီတီ ကောလိပ် ရှိ သူ့သားအတွက် ပညာသင်စရိတ်လိုသဖြင့် အနေအစား ချောပြီး ငွေ ခုရာ မှ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေသည့် နောက်တစ်ဦးမှာ သူ့ မိန်းမ မီးဖွား ကျွန်တော့အား လာပင့်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကလေး မှာ သားဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့် ဆေးခန်းထဲမှာပင် ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ဖွင့်၍ ကျွန်တော့အား ဆေးဖုံးဝါးခပေးရန် ငွေထုတ်သည်။ အိတ်ထဲမှ စာရွက် နှစ်ရွက် ကျွန်တော့စားပွဲပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ယူပြီး ပြန်ပေးသည်။ နှစ်စောင်စလုံးအပေါင်လက်မှတ်များဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အား ဆေးဖုံးဝါး ပေးဖို့ သူ လက်ပတ်နာရီ ပေါင်ခွဲရကြောင်း ကျွန်တော့အား ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ငွေမလွယ်သေးလျှင်

ချက်ချင်းပေးဖို့ မလို၊ နောင်အဆင်ပြေမှပေးဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် စိတ်ထဲက သိချင်စိတ်က မြိုသိပ်မထားနိုင်သဖြင့် ထုတ်၍မေးမိသည်။

‘ဟိုတစ်စောင်ကကော’ မနက်ဖြန်သည် သူမိန်းမ၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေ၍ မဖြစ်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်အတွင်းက သူရဲခံသည့် ငွေတံဆိပ်တစ်ခု ပေါင်က ငွေရှာထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံသည်။

အမှန်တော့ အိမ်ဆိုသည်မှာ ယင်းကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်ကလေးများ ပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မိမိ၏ သာယာမှုတစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေ့တန်းတင်သော အတ္တအားကြီးသော ယောကျာ်း သို့ မဟုတ်မိန်းမများနှင့် ထိုက်တန်သင့်တော်သည့် နေရာမျိုးမဟုတ်ပေ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းသည် သာယာပျော်ရွှင်မှု တစ်ခုတည်းကိုသာ အခြေခံသည့်မဟုတ်၊ သို့သော်လည်း ကျသမျှ တာဝန်များကို ယူထားသူများနှင့် အခက်အခဲဟုသမျှကို ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားသူများသည် မိသားစုတစ်ခု၏ သာယာမျှမ်းမြေမှုများကို မလွဲမသွေ ရရှိခံစားကြရပါသည်။ နေအိမ်ဆိုသည်မှာ အိပ်ဖို့တစ်ခုတည်းအတွက်သာ တည်ဆောက်ထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ တစ်မိသားစုလုံးနှင့်ဆိုင်သော စိတ်ဝင် စားမှုများနှင့် သာယာပျော်ရွှင်မှုများ တည်ရာ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဤစကားများကို ပြောခြင်းသည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားလည်သော မယားကောင်း တစ်ယောက်ကို ရရှိထားခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားနိုင်ပဲ။ အကယ် ၍ သူဘက်ကသာ နားလည်မှုမရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်သက် သည် နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)အထိ လက်တွဲလာနိုင်ဖွယ်ရာမရှိဟု ထင်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြီးပြည့်စုံသည့် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်လာ နိုင်ရေးအတွက် မရှိမဖြစ်သည့် ကောင်းမြတ်သော အရည်အသွေးများကို ကျွန်တော်ဉာဏ်မှီသလောက် စဉ်းစားရှာဖွေကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရသည့် အကေလိုအပ်ချက်မှာ သစ္စာရှိမှု ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ပြုပျက်စေနိုင်သည့်အရာမှာသစ္စာမရှိမှု ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့လည်း လင်နှင့်မယား သစ္စာမဲ့ခြင်းသည် ရှိရာ စက်ဆုတ်ဖွယ် ကောင်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန် အလှန်ထား ရှိရမည့် သစ္စာရှိမှုကို ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယုတ်ညံ့ သောအလုပ်ဟု ဆိုရပါမည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် အခြားတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်ခြင်းဟု သော သစ္စာမဲ့မှုမျိုးအပြင် အခြားသစ္စာမဲ့မှုများလည်း ရှိသည်။ ကိုယ်နည်း ကိုယ်ဟန်ဖြင့် သစ္စာမဲ့မှုမျိုးဖြစ်၍ အန္တရာယ်ကတော့များသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခဲဖူးသည့် မိသားစုတစ်ခု ရှိသည်။ သူတို့မိသားစုတွင် ဖခင်၊ မိခင်၊ သား လူပျိုပေါက်နှင့် သမီးအားလုံး လေးဦးရှိသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုဖြစ်၍ ကောင်းပေသော အရာဝတ္ထုများကို အလှူပယ်သုံးစွဲနေကြ သူများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အတွင်းစိတ်ထားများ မမှန်ကန်မှုကြောင့် မကြာခဏ အဆင်မပြေမှုများ ရှိနေသည်။ မယားဖြစ်သူသည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သူတစ်ယောက်လည်း သားနှင့်သမီးရှေ့တွင် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ အား မျက်နှာအမူအရာဖြင့် သရော်ခြင်း၊ ရှို့ ခြင်း စသည်များ ပြုသည်။ အထူးသဖြင့် လင်ဖြစ်သူ စကားပြောတိုင်း မသိမသာ ဤ အလုပ်မျိုးကို လုပ်လေ့ရှိ၏။ ယောကျာ်းဖြစ်သူ၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆ၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှု အစ

ရုပ်လက္ခဏာ ပုံပန်းအထိ ဝေဖန်မှု ချခြင်း၊ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခြင်း စသည် များ ပြုသည်။ မိမိတို့၏ လင်ယောက်ျားများအကြောင်း နောက်ကွယ်တွင် အတင်း ပြောကြသည့် မယားများ မိမိတို့၏ မယားများမကောင်းကြောင်း နောက်ကွယ် တွင် ပြောနေကြသည့် ယောက်ျားများ အများအပြား ရှိကြ၏။ သူတို့သည် ဤကိစ္စများကို သူငယ်ချင်း၊ မိဘများ၊ ဆွေ မျိုးများအား ရင်ဖွင့်လေ့ ရှိကြသည်။ ယောက်ျားက သူမယား အသုံးအစွဲကြီးကြောင်း၊ မယားကလည်း သူ့လင် ရက်စက်ကြောင်း စသည်များကို ပြောလေ့ရှိကြ၏။

အမှန်တော့ လူသားများ၌ ရှိနေလေ့ရှိသည့် အားနည်းချက်များ ချို့ယွင်းချက်များကို စာရင်းဇယားလုပ်၍ ဖော်ပြနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် ယင်းချို့ယွင်းချက် များကို အခြားလူများ၌ ရှိနေသည်ကို အသေအချာ မြင်နေကြသော်လည်း သူတို့၌ ရှိနေသည်ကို မူကား လုံးဝ မသိမြင်ကြပေ။

ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးရှိနေပါက လင်မယားအတွက် သာယာတည်ငြိမ်သော အိမ်ထောင်တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါ။ ဤအိမ်ထောင်မျိုးသည် အခိုင်အမာရပ်တည်၍လည်း ရနိုင်မည် မဟုတ်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အားနည်းချက်များကို ပုံကြီးချဲ့ချဲ့ကြည့်မနေတော့ ပဲ ရယ်စရာအဖြစ် သဘောထားနိုင်လေ ကောင်းလေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရယ် မောတတ်ခြင်းသည် အိမ်ထောင်တစ်ခုအား သာယာအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိ သည် မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယား လက်ထပ်ပြီးစ အစောပိုင်းလများအတွင်း က ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေးပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ထရဂျင်နီရာ၌ အလုပ်စလုပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ဆေးကု လုပ်ငန်းကလေး လူသများပြီး ထင်ရှားလာအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ တစ်ညခင်းတွင် ကျွန်တော်အပြင်မပြန်လာသည်။ မိုးလေထဲ ခြေကျင်ပြန်လာရခြင်းဖြစ်၍ အဆမတန် ပင်ပန်းကာ စိတ်မောလှမောဖြစ်လျက် ရှိသည်။ လူနာအတွက်ကလည်း သောကမအေး။ ဤကြားထဲ ဆာလွက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ထိုအချိန်ကသာ စားရမည် ဆိုလျှင် နားတစ်ကောင်လုံးပင် ဝါးမျှ ပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှီးသည်က ကျွန်တော် ရှေ့သို့ ကြက်ဥပြုတ်လေးတစ်လုံး လာချသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကို ချုပ်တည်း ထားပါသည်။ ကြက်ဥကို ခွဲလိုက်တော့ လား...လား ကြက်ဥက အပုပ်။ ထွက်လာလိုက်သည့် ဒေါသ၊ အစုလိုက်၊ အပြိုလိုက်၊ ကျွန်တော် ကျန်ဆဲ သည်။ ဆီရေးတိုင်းထွာသည်။ ပါးစပ်မှ မြည်တွန်တောက်တည်းသည်။ ကြာလာ တော့ ဇနီးသည်ကလည်း မမိနိုင်၊ ကျွန်တော်အား ပြန်ပက်သည်။ နှစ်ယောက် သား သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းနှင့် အသောမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အဆိုးဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်လုနီးလာသည်။ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းကပင် မိမိတို့ဒေါသ၏ ရယ်ဖွယ်အဖြစ်ကို မြင်လာသည်။ နှစ်ဦး စလုံး အောင်အည်း၍မရ၊ အားရပါးရ ရယ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားလိုက်မိကြပါသည်။

ထိုအခါ အဆင်ပြေမှုကို ပြန်လည်တည်ဆောက်မိသည်။ ခရီးဆယ် မှက်လောက်ခန့်အကွာရှိ မြို့လေးတစ်မြို့သို့ မီးရထားဖြင့်သွားသည်။ မြို့ထဲ

ဆိုင်ကောင်းကောင်းတစ်ဆိုင်တွင် ဖက်ဂျေ(ဟမ်ဘာဂါ)စားကြသည်။ သွပ်မိုး ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံသို့ သွား၍ ချာလီချက်ပလင်၏ “သည်ကမ်း” ဇာတ်ကားကြည့် သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်သည် ကြွေကွဲခြင်းဖြင့် အဆုံးမသတ်တော်ဘဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။ ဘာကြောင့်နည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး ကြက်ဥပုပ်တစ်လုံး၏ ရယ်စရာအပိုင်းကို မြင်တတ်ကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်စေတနာကောင်းထား၍ သည်းခံခြင်းသည် မိသားစု၏ ဘဝကို သာယာဖြောင့်ဖြူစေနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးလာသည့် အခါ ဤသည်းခံစိတ်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံရေးဟု သော မူတစ်ရပ်ကို ရှင်သန်စေနိုင်သည်။ လင်ဖြစ်သူက စိတ်ဆိုး၍ ဒေါသ ကြီးနှင့် အပေါ်ထပ်တက်သွားလျှင် ဘာမှပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်း မပြုဘဲ နေလိုက်ရန်လိုသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် မိန်းမဖြစ်သူ အဆမတန် ဝလာသည် ဆိုပါစို့။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့စတုန်းကလုပ်ငန်း ချစ်စရာ စွဲမက် စရာကောင်းသေးသည်ဟု ပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့လိုသည်။ ခြေမခံဆေး လက်မဆေးဘဲ သားသမီးတွေ ဆူဆူညံညံနှင့် ထမင်းစားစားပွဲသို့ ရောက်လာ သည်ဆိုပါစို့။ ဒေါသတကြီးနှင့် မောင်းမထုတ်ဘဲ သည်းခံစိတ်ဖြင့် အေးအေး သာသာ ဆက်ဆံဆုံးမပေးဖို့ လိုသည်။ သည်းခံခြင်းနှင့် စိတ်ရှည်ခြင်းသည် ပိုမို၍ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါသည်။

သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းနှင့် စိတ်ကောင်းထားခြင်းတို့မှာလည်း မိသားစု အား စည်းလုံးမှုနှင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲမှုကို အားပေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိသားစုတစ်စုတွင် ဘာသာတရား ကိုးကွယ်ရေးသည် လိုအပ်သောအခါရပ် တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ မိခင်၏ပေါင်ပေါ်၌ထိုင်၍ ဘုရားစာရွတ်ဖတ်နေသော ကလေးငယ်၏အသံကို နားထောင်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့သာယာမှုကို ပေး စွမ်းနိုင်သည့် မဟုတ်ပါလော။ တကယ်တော့ လူဆိုသည်မှာ အစာစားရုံတစ်ခု တည်းလုပ်ဖို့ အသက်ရှင်နေသည်မဟုတ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အတွက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုမရှိလျှင် လူသည်ဘယ်တော့မှ ရှင်သန်နိုင်စရာ မရှိပါ။ ဘုရားအတူတူရှိခိုးသော မိသားစုသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာ ဖြင့် အတူတူနေသွားကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာဦးတည်ပါပြီ ဆိုကတည်းက လူ၏အခြေခံ လိုအပ်ဆန္ဒသည် ကြင်ဖော်ရရှိရေးဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ဘဝကြင်ဖော်ရှိချင်သည်။ သားသမီးတွေ ရချင်သည် သူဇနီးနှင့် သားသမီးများအား နေစရာပေးမည်၊ ပြင်ပရန်များမှ ကာကွယ်ပေးမည်၊ ဤသည်တို့ကား လူ၏အခြေခံလိုအပ်ဆန္ဒမှ ပေါက်ဖွား လာသည့် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားများဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ နောက်ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်လာသည်အထိ မိသားစုသည် ရှေ့ ဆုံးအကဲနေရာ၌ ရပ်တည် လာခဲ့သည်။ မိသားစုသည် ခေတ်အဆက်ဆက် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ကိုယ်ကျင့် တရား မပျက်ပြားရေးအတွက်သာ ကာကွယ်ပေးသည်မဟုတ်။ လူယဉ်ကျေး မှုအဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ရေးကိုပါ တညီဆောင်ဖွဲ့စည်းနေခဲ့သည်။ အခြေခံကျသည့် မိသားစု စည်းလုံးနိုင်မာလျှင် စည်းလုံးညီညွတ်ပြီး ခိုင်မာသည့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို တွေ့ရစမြဲဖြစ်၏။

မိမိအား ရန်ပြုနေသည့် အင်အားစုများ အပေါ်စိုးရနေသဖြင့် စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ နေရသဖြင့် စိတ်မငြိမ်မသက်

ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရသည့် ခေတ်နှင့်ကြုံရသည့်အခါ လူသည်
အထီးကျန်နိုင်မှုကို ဆောက်တည်ရာမရှိနိုင်လောက်အောင် ခစားရ၏။ ဤ
ကြားထဲမှပင် သူသည် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကိုတော့ အခိုင်အမာ ထားနေ
ပြီဖြစ်၏။ သူမျှော်လင့်ချက်ကား တခြားမဟုတ်၊ မိမိအနေဖြင့် မိမိ ကိုယ်မိမိ
မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပြီး လူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဘဝ၏
ယဉ်ကျေးမှုများ တည်တံ့ ခိုင်မြဲသွားအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်သွားနိုင်လိမ့်မည်
ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ပေတည်း။

*****

ကျွန်တော် ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာကြသည့် လူနာများ အားလုံးထဲတွင် မိမိတို့၏ လွန်ကဲမှုကြောင့် ရောဂါရလာခဲ့ကြသော လူနာများသည် အခြား လူနာများထက်ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာပွဲ၌ထိုင်၍ မျက်လုံးများကို လက်ဝါးတစ်ဘက်ဖြင့်ကာပြီး သူတို့ ပြောပြ သမျှကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လေ့ရှိရာ မိမိ၏ အပြစ်များကို လာ၍ ဝန်ခံ သော လူတစ်ယောက်၏စကားများကို နားထောင်နေသည့် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနှင့် တူလှပါသည်။ ကိုယ်စိတ် ကိုယ်အလိုလိုက်ပြီး အာရုံခံစားမှု လွန်ကဲခြင်းများအကြောင်း နားထောင်နေရဖန်များလာသည့်အခါ ကျွန်တော် စိတ် သည် အလယ်အလတ်ကျကျနှင့် မျှမျှတတဖြစ်အောင် နေထိုင်တတ်မှု၏ ထူးမြတ်သော ကောင်းကျိုးများကို သတိရနေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဆေးခန်းသည် သူတို့အတွက် နောက်ဆုံး အသနားခံလွှာ တင်သွင်းရာ တရားရုံးတစ်ရုံးနှင့်လည်း တူသည်။ ကျွန်တော်စမ်းသပ် စစ်ဆေး ပြီးသွားသည့်အခါတိုင်း သူတို့သည် ပြီးနိုင်ရယ်နိုင်ခဲလှပါသည်။ သူတို့ အုပ်စုတွင် အစာလောဘကြီးသူများပါသည်။ အစာမြင်လျှင် ငမ်းငမ်းတက် နေသူများဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လုံးဝထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိ၊ လျှာအရသာကို ခံစားလိုစိတ် တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် သူတို့၏ သွားများဖြင့် သူတို့သေတွင်းကို တူးနေသူများဖြစ်သည်။

ဒုတိယ အမျိုးအစားမှာ ဆေးစွဲနေသူများဖြစ်၏။ ဘိန်းပါသော ဆေး တစ်မျိုးမျိုးကို စွဲကပ်နေသည့် ယောက်ျားမန်းမ အသက် အရွယ်အမျိုးမျိုး လူတန်းစားအမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ အောက်တန်းလွှာမှ အထက်တန်းလွှာအထိ လူပေါင်းစုံ ပါဝင်သည်။ ဆေးဆိုင်ပိတ်သွားလို့ပါဟူသော အကြောင်းပြချက် ဖြင့် ကျွန်တော်ဆေးခန်းသို့ ဆေးလက်မှတ်အတုဖြင့် ဆေးလာဝယ်သူတွေ မကြာခဏ ရောက်လာ တတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတစ်မျိုးမှာ အရက်မသောက်ရလျှင် နေနိုင်သည့် ဘဝ သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြသော အရက်သမားဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာက အခုချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့ပါ တဲ့”

“ဘာကိစ္စ အတွက်လဲ”

“မာရေး ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ လီရဲ့ အငှားတိုက်ခန်းမှာနေတဲ့ မာရေး လေ၊ လိန်းရပ်ကွက်ထဲက မာရေး”

‘ငါ့လူနာထဲမှာ မာရေးဆိုတာ မရှိဘူးကွ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ’

‘အရက်မူးတာ၊ သတိမရတော့ဘူး၊ အရမ်းမူးနေတယ်’ “အဲဒါ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး ငါနဲ့တာမှ မပတ်သက်ဘူး”

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါက်တာ လိုက်ကြည့်ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

ရိုးသားပုံမရသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံရောက်လာပြီး အပူတိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။ လူငယ်သည် ဆံပင်တိုတို၊ မျက်လုံးများ တည့် တည့် မကြည့်။ သူသည် ပခုံးများကိုတွန့်လိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ လိုက်မလာရင် သူဒုက္ခရောက်တော့မှာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ စဉ်းစားချိန်ဆနေသည်။ နောတင်း ဟစ်လ်လိန်းရပ်မှ အပင် ရောက်လာတိုင်း ကျွန်တော်ဖုန်းခနဲ ထမလိုက်ရဲ့။ သူတို့ထံ သွားလိုက်လျှင် ပြဿနာနှင့်ရင်ဆိုင်ရသည်ကများ၏။ ကျွန်တော်က စိတ်မပျံ့တပါနှင့် လူနာအလာစသွားလျှင်သွားချင်း လာခဲ့မည်ဟု အဖြေပေး လိုက်ပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်သည် လိန်းဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ဈေးပေါ့ပေါ့နှင့် အခန်းငှားစားသော တိုက်တစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်ကာ တံခါးခေါက်နေသည်။ အိပ်ရာ ကောင်းကောင်းရှိသည်။ ယောက်ျား များသာ ငှားသည့် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုသည် တိုက်ရှေ့တွင် တွဲလောင်း။ အဝတ်အစား ဘုံသီတတ်သဖြင့် တဘက်တစ်ထည် ခြုံထားသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

‘မာရေးအခန်း ဘယ်မှာလဲ’

ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ဝေါက်ဝေါက်လေသုံဖြင့် မေးသည်။

‘ပြမယ် ပြမယ်၊ ဒေါသကြီးမနေပါနဲ့၊ သူ့အခန်းက ဟိုဘက်မှာ’ အခန်းက အိမ်နောက်ဘက်၌ ဖြစ်သည်။ တကယ် သေးသေးကျဉ်း ကျဉ်းကလေး။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ဖင်ချင်းခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော ဤရပ်ကွက်မှ အိမ်များတွင် အခန်းတိုင်းမှောင်မည်းနေကြ သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲ၌ မျက်စိကျင့်သားရအောင် အတန်ကြာရပ်နေပါသေးသည်။ ထို့နောက် ကောက်ရိုးမွေယာတစ်ခုပေါ်၌ ပက်လက် ဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ အဝတ်အစားများကို ပင် မချွတ်သေး။ ခြေထောက်တွင်လည်း ရှူးဖိနပ်များ စီးထားသည်။ နှုတ် ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရိတ်ထားခြင်းမရှိ။ ကုတ်အင်္ကျီတွင်လည်း ရှိ အလူးလူး။ လည်ပင်း ကြယ်သီးကိုတော့ ဖြတ်ထားသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည် ၌ ရှိနေသည့် ဘာပစ္စည်းမှ တင်မထားသည့် စားပွဲတစ်လုံး၊ သေတ္တာပျက် အဟောင်းတစ်လုံးနှင့် စာအုပ်အစုတ်အပြုံများသည့် အခန်းရှင်၏ ဆင်းရဲမွဲ မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သစ်ပတ်ပေရေလှန်းလှသည့် အခန်းနှင့်ဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်နေသည်အခန်းရှင်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်ဘုရားတစ်ပါးသည်။

ကျွန်တော် အသံကြောင့် အိပ်ရာပေါ်မှလူသည် လူးလွန် လာသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ ဝေါက်တုတ်ကရ ရေရွတ် ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် ပြူးထွက်နေကြပြီး အကြောများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနမ်းကာ ငန်းဖမ်းနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်နေ ၏။ ကျွန်တော်က ဆေးတစ်လုံးကို ထိုးပေးလိုက်သည်အခါ သောက်ထား သည့် အရက်ရှိန်ဖြင့် တွန်းထိုးရုန်းကန်ကာ ထထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းပင် ပြန်၍လဲကျသွားသည်။ သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ် ထွက်လာသည်။ သူ့ရေရွတ်လိုက်သည်မှာ ရှေးဟောင်းကဗျာတစ်ပုဒ်မှ စွဲယူခဲ့တစ်ချို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်လောက် အောင် မူးရူးနေသူ၏ ပါးစပ်မှအဆင့်မြင့်သော ကဗျာစာတစ်ပုဒ်ထွက်လာ သည်မှာ ဆက်စပ်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် သို့အနားကပ် ချီ မျက်နှာကိုစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ အသက်မကြီးသေးပါ။ အလွန်ဆိုးရှိမှ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိမည်။ ထူထဲသော ဆံပင်များသည် အခုထိ မည်းနက် မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းများပင် မထင်သေး။

ကျွန်တော်သည် သူ့အိပ်မောကျသွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ရှိသမျှပစ္စည်းများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွား အောင် နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကြည့်မိ၏။ ‘အေးဒီယစ်’ အမည်ရှိ ရှေးဟောင်း လက်တင်ကဗျာစာအုပ်ဖြစ်သည်။ နောက် စာအုပ် “ပါအိုလုနှင့် ဖရန်ဆက်စက” အမည်ရှိ စာအုပ်။ ကျွန်တော် သက် ပြင်းခမိသည်။ မာရေး၏ အသက်ရှူသံကို ခဏမျှ နားစွင့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

စကြိုလမ်းလမ်းမှ စောင့်နေသော အမျိုးသမီးနှင့် ဆုံမိသည့်အခါ ကျွန်တော် က မာရေးအကြောင်း စုံစမ်းသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မညီမညီရရ မသိပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တွင် သူ့အကြောင်း စုံစမ်းနိုင်သည့်နေရာ တစ် နေရာရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်အိမ်သို့ တန်းမပြန်ဘဲ ရဲတပ်ကြပ် အလန်ဇေဒါ ဘလယားထံ ဝင်ပါသည်။

‘ဪ...ဒေါက်တာ မာရေးဆီ ရောက်ခဲ့သကိစ္စ’ ဘလဲယားက လက်ထဲမှ ဖောင်တန်ကို စားပွဲပေါ်ချ ထားလိုက်သည်။ ‘အင်း ဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပုဒ်တော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုတိုကလေးပါ။ သိပ်ကို တိုတယ်၊ အရက် သောက်တယ် ဒါပဲ’ သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားသည့် ‘သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို ကြည့်ရင် တော့ သူဟာ ရိုးနဲ့အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ၊ ဘယ်သူက မှ ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလီအိုကောလပ်က အလွန်ပညာထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသား တစ်ယောက်ဆိုတာလဲ ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောနေကြတာ တွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတောင် ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ကြေးပေးခံခဲ့ရတုလို့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခု သူဘာဖြစ်နေလဲ၊ တွေ့ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို သိလာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါနှစ်ခါ ပြဿနာရခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကူညီခဲ့တချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကလေးရယ်နဲ့သတင်းစာတိုက်မှာ သတင်းထောက် အလုပ်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ တကယ့် ကိုတော်တဲ့ သတင်း ထောက်လိုလူတွေက အသိအမှတ်ပြုကြတယ်၊ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သုံးလပဲကြာတယ် ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ အကြံကို လက်ခံပါ။ သူ့ကို ဘာမှသွားပြီး လုပ်မပေးနဲ့ လွှတ်သားထားလိုက်”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မနေနိုင်ပါ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော် မာရေးထံ ထပ်သွားသည်။ နောက်ရက်များတွင်လည်း နံနက်တိုင်း သွားကြည့်သည်။ ဆေးဖိုးဝါးခရမို့ မျှော်လင့် ချက်ကတော့ ရှိသည်မဟုတ်။ သို့တစေလည်း ဒေးဗစ်မာရေးသည် သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားအောင် ကျွန်တော့ အား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပါသည်။ ပထမတော့ တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်နေသော သူ့အဖြစ်ကို

ကိုယ်ချင်းစာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ လူ လူချင်း သနားကရုဏာမင်သည် စိတ်စေတနာကြောင့် ဖြစ်သည်။

မာရေးတွင် လူတစ်ဘက်သားအား ဆွဲဆောင်နိုင်သည် စွမ်းအား ရှိ သည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိပဲ။ စာပေ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသည်။ အသိ ဉာဏ်ထက်မြက်သည်။ တစ်ဘက်သားကို စည်းရုံးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဟာသ ဉာဏ်ထက်သန်သည်။ သူ စကားပြောနေလျှင် သူ့အခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော ကျွန်တော်သည် ညစ်ပတ်နဲ့စော်လျက်ရှိသော အခန်းကို သတိမရတော့။ သူ၏ ဖမ်းစားမှုကို ကျွန်တော်ခံရသည်။

မာရေး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည် တစ်နေ့သောမွန်းလွဲပိုင်း တွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲ၌ရှိလာသည့် စေတနာကို ထန်းချုပ်မထားနိုင် တော့ပါ။

‘မင်း ဘာပြုလို့ အရွက်နဲ့ ကင်းအောင်မနေနိုင်တာလဲ၊ ငါက မင်းအတွက်ကောင်းဖို့ ပြောတာပါ။ ငါကူညီနိုင်သမျှ ကူညီသွားဖို့လဲ စိတ်ကူး ထားတယ်’

သူက ကျွန်တော့်အား ဘေးတိုက်တစ်ချက်မျှ စောင့်ကြည့်ပြီး ရယ် သည်။

‘မိတ်ဆွေချင်း စောင့်ရှောက်ကုသတဲ့ ပုံစံပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် မမြင် ခိုက်မှာ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ ဆေးထည့် လိုက်တယ်၊ အရသာ လဲမရှိ၊ အရောင်အဆင်းလဲမရှိ၊ နောက်နေ့ ကျတော့ ကျွန်တော် သက်သာသွား တယ် ဟုတ်လား၊ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အကြံပြုချက်တစ်ခုပါပဲ၊ တကယ်လို့ ဒီအကြံပြုချက်ဟာ အသစ်အဆန်းဆိုရင်တော့ပေါ့လေ’

“ငါတွေ့နေတာက ....’

“တွေ့နေလို့လဲ အလကားပဲ ဒေါက်တာ” ဟု သူက ကြားဖြတ်ပြော သည်။ လုပ်ပေးရင်လဲ အလကားပါပဲ မထူးပါဘူး။ ကျွန်တော် အရင်က မကြိုးစားခဲ့ဖူးဘူးလို့ ဒေါက်တာ ထင်နေတာလား။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်နဲ့ ကုခဲ့ဖူးတယ်။ လစ်ဗာပူ၊ လန်ဒန်၊ ဘာလင် ...ဟာ နေရာအနှံ့ ဆေးရုံ တက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ယစ်ထုပ်ဂေဟာတွေမှာ လဲ ရွှေ့သရဖူမဆောင်းရတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ နည်းမျိုးံသုံးပြီး ကြိုး စားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး၊ အရက်က ကျွန်တော်မှာ အရိုးစွဲနေပြီ ဒေါက်တာ၊ ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်ပြီး ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေတဲ့ အရက်သမား ရှောက်ပြီ။ ကျွန်တော်က တကယ်အရက်သမား တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော် သွားနိုင်တာနဲ့ တပြိုင်နက် မာရေးရဲ့ အရက်ဆိုင်ကိုသွားမယ်၊ ထိုင်သောက် မယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့် ကို ကောင်းကောင်းသိနေကြတာပဲ၊ အရက်သောက် လို့ ခပ်ထွေထွေဖြစ်လာရင် ပြင်သစ်ဝတ္ထုတွေထဲက ညစ်တီးညစ်စုတ်ပုံပြင်တွေ သူတို့ကို ပြောပြမယ်၊ အဲ သိပ်မူးလာတဲ့ အခါကျတော့ ဂရိကဗျာတွေ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စရွက်ပြမယ်၊ သူတို့ ကတော့ တရုတ်ဘာသာနဲ့ ကဗျာတွေ ရွတ်နေတယ်လို့ ထင်ကြတာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူတို့က ကျွန်တော် ကို တော်တော်ခင်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ အနီဘုံဆိုင်ပဲ သွားနေမှာပဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ် အဆိုးဆုံးအဆင့် မရောက်ခင် မြောက်လလောက်တော့ ကောင်းကောင်းသောက်လိုက်ဦးပါမှာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို မကြည့်။ “ဒါဆိုရင်တော့ မင်းအတွက် ဘာမှထက်ပြီး လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး ဆိုပါတော့”

သူသည် ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော တွန်းအားတစ်ခုကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားသည်နယ် ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ဒေါက်တာက စေတနာသိပ်ထားနေတော့လဲ တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ”

သူ ပြောပုံဆိုပုံသည် အနည်းငယ်မျှ သရော်သံပါနေသည်ဟုထင် သည်။ သို့သော်လည်း အခုမှတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်၍မဖြစ်တော့ပါ။ ထိုနေရာပင် ကျွန်တော်သည် သူထံသို့ ဝတ်စုံဟောင်းတစ်စုံ၊ ရုပ်အင်္ကျီ၊ ခြေအိတ်နှင့်နက်တိုင်များအပြင် ဖိနပ်တစ်ရံနှင့် ငွေညှင်းငယ်ကိုပါ ပို့လိုက် သည်။ ထို့နောက် သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မည့် အလှူပံ့ကို လိုက်လံ ရှာဖွေသည်။ မလွယ်ပါ။ သူ့အားအရောင်းသမားအဖြစ် ခန့်ထားနိုင်မည့် စတိုးဆိုင်ကြီး များသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော်လည်း အဆင်မပြေ၊ နောက်ဆုံးတွင် ကံကောင်းထောက်မမူတစ်ခုနှင့် ကြုံရပါသည်။

ကျွန်တော်လူနာများထဲမှ လူချမ်းသုတစ်ဦးဖြစ်သော ဂျက်ကော့ ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ကင်မဒင် အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ သူ့သားတစ်ယောက်မှာ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာန၌ အလုပ်လျှောက်ထားခဲ့ရာ အလွန်ခက်ပေဟု ပြောရမည် ရေးဖြေစာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်ရောက်ဖြေ ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူမှာ ဂျန်ဝင်စာပေပိုင်း၌ အလွန်အားနည်းလျက်ရှိရာ သုံးလနှင့် ကျေကျေညက်ညက် ဖြစ်အောင် သင်ကြားပြသပေးနိုင်မည့် ဆရာ တစ်ယောက်လိုအပ်နေသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် အတော် ဆုံး နည်းပြဆရာတစ်ဦးရှိသည်ဟု စကားစပ်မိသည်။ ဟယ်ရစ်ဆန်ဆင်ကလည်း ကျွန်တော်စကား ကြားသည့်အခါ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျွန်တော် ဒေးဗစ်မာရေးကို ဟယ်ရစ်ဆန်ထံ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ လူချင်းတွေ့ပြီးသည့် နောက် သူ့အားချက်ချင်းပင် အလုပ်ခန့်လိုက်ပါသည်။

အလုပ်ရလာသည့်အတွက် စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိ-မရှိ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ သူတပည့်ကို သူခင်ကြောင်း၊ သူ တတ်ထားသမျှ ကျကျနန သင်ပေးနေကြောင်း စသည်လောက်တော့ သိရသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် သဘောတူထားသည့် စည်းကမ်းချက်ကို သူဘက်မှ စောင့်ထိန်းခြင်း ရှိ- မရှိတော့ ကျွန်တော် အတိအကျမသိ။ ကျွန်တော်စိတ်တွင် သံသယမကင်းတော့ ဖြစ်နေမိပါသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သူ ကျွန်တော့် ဆေးခန်းထဲသို့ ဖြန်းနံ ရောက်လာသည်။

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပြောတာပါ”

‘ငါထင်တားတာက ငါတို့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း’

‘မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာကို လိမ်နေတာ ပါ။ ကျွန်တော် အရက်ကို မပြတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော် တကယ်ကို ဖြတ်တော့မှာပါ”

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်နေခိုက်မှာပင် သူသည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံး ဖြတ်ထားဟန်ဖြင့် စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

‘ဘာပြုလို့ မလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် တကယ်ဖြတ်ချင်ရင် ပြတ်ရ မှာပေါ့၊ အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကို မဖြတ်ချင်လို့ မပြတ်တာပါ။ အခုတော့ တကယ်ကိုဖြတ်မယ်၊ ဒေါက်တာပြောထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို တကယ်ကိုညီမယ် မဟုတ်လား”

‘အေးပေါ့၊ ကူညီမယ် မဟုတ်လား”

‘အေးပေါ့၊ ကူညီမှာပေါ့”

ယခင်က မာရေးအပေါ် သံသယစိတ်များ ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ တွင် ဘာသံသယမှမရှိတော့ပဲ။ ဤသီတင်ပတ်များအတွင်း ဆရာဝန်တစ် ယောက် အနေဖြင့်ရော၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေဖြင့်ပါ ကျွန်တော် သူ့အား အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့သည်။ သူ့အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော် မျက်မြင်ကိုယ်တော် ဖြစ်ပါသည်။ မနက်ခင်းဆိုလျှင် သူ့မျက်လုံးများသည် အလင်းရောင်နှင့် ရင်ဆိုင်၍ မကြည့်နိုင်။ အရက်သောက်ချင်စိတ်ဖြင့် အပီရ ထမု မထနိုင်။ အပီမပျော်သည့် ညပေါင်းများစွာနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရသည်။ လည်းခေါင်းက အရက်ကို တောင့်တလွန်းအားကြီးသဖြင့် အားနည်းသည့်ဒဏ် ကို အပြင်းအထန် ခံရသည်။ တစ်ခါတရံတွင် သူသည် စိတ်ကို မချုပ်တည်း နိုင် တော့ဘဲ ရှက်ကြီးတငင့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်မလျှော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် အနိုင်ရရှိရမည်ဟူသော ဇွဲဖြင့် ကြံ့ကြံ့ခံလျက်ရှိပါသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည် အဖတ်ဆယ်နိုင် အောင် ကြိုးစားနေပါသနည်း။ ကျွန်တော်အဖို့ အတူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အခြား တူးခြားသောအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေ၍ အခွလု လုပ် လေသလား ဟူသော အတွေးမျိုးတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်မလာပါ။ မေလအတွင်း တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြတင်း ပေါက် တစ်ပေါက် ရပ်၍ အပြင်သို့ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးသည် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။ လမ်းတစ်ဘက်မှ အတူတူတွဲ၍ ဖြတ်လျှောက်လာသည် လူသုံးဦး။ မာရေး သူ့တပည့်နှင့်အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ မြင်မြင်ချင်း မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ သား ဟယ်ရစ်ဆန်၏ နမ အေဒါ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ကျောင်းတက်နေသူဖြစ်သည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ပြန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အေဒါအား ကြည့် လိုက်သည့် မာရေး ၏ မျက်နှာထားကိုမြင် လိုက်ရသောအခါတွင်မူ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော် မာရေးနှင့်ဆုံမိသောအခါ အမှတ်တမဲ့နှင့် အေဒါဟယ်ရစ် ဆန် နာမည်ကို ပြောမိသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းလက် လာသည်။

‘အေဒါ မလူဘူးလား ဒေါက်တာ’ သူကပြောသည်။ “နှင်းဆီပန်း လေးတစ်ပွင့်ထက် လှတယ်နော်” ပြောပြောဆိုဆို အလှကို ဖွဲ့ထားသည် ကဗျာ တစ်ကြောင်းကို

ရွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ပြီးသည်။

‘မယ့်ကြည့်နိုင်စရာပဲ ဒေါက်တာ၊ အေဒါက ကျွန်တော့်ကို သဘော ကျပတယ်၊ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ကြတယ်၊ ကျွန်တော် က ရယ်စရာတွေပြောတော့ သူကရယ်တယ်၊ ပထမတွေ့စုန်းကဆိုင် ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘူး၊ အခုကျတော့လဲ တစ်မျိုးဖြစ် သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်စိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေလေပြီ၊ သူ အေဒါ ကို တမ်းတမ်းစွာ ချစ်နေပြီ။ လူချမ်းသာ တစ်ယောက်၏သမီး၊ ချစ်စရာကောင်း သည့် အလပိုင်ရှင်၊ သူက အသက် သုံးဆယ့် လေးနှစ်၊ ခြူးတစ်ပြားမှ မကပ်သည့် အပယ်ခံတစ်ယောက်။ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပြန်လည်ပြုပြင်၍ မရနိုင် လောက်အောင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်။ သူ့အား ဘယ်လိုပြောရ ပါမည်နည်း။ ဘာမှပြော၍ မဖြစ်ပါ။ သူ့နုလုံးသားကို ကွဲအက်ကြေမွအောင် မလုပ်မိဖို့ အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။’

အချိန်တွေ ကုန်လာသည်။ သား ဟယ်ရစ်ဆန် စာမေးပွဲဖြေသည်။ သူ့စာမေးပွဲဖြေပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် လမ်းဆုံဆုံဆိုမိ သည်။ သူသည် ရွှင်လန်းမြူးထူးလျက်ရှိသည်။ သူ့စာမေးပွဲတွင် အမှတ် ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလား။

‘မစ္စတာ မာရေးနဲ့ တွေ့အောင် ကူညီခဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့က ဒေါက်တာ ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်နေကြပါ တယ်’ ဟု သူကပြောသည်။ ‘အဖေက သူ့ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ ပြင်သစ်သွားလည်စေချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ သူ့အတွက် ကုန်ကျစရိတ်မှန်သမျှ အဖေကပေးမယ်တဲ့၊ ဆုချတဲ့သဘောပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘မာရေး ကောင်းကျိုးအတွက်ဆိုတော့ ငါကလဲ သိပ်ကို ဝမ်းသာ တယ်ကွာ’

“ဪ - ဒါနဲ့စကားမစပ် ဒေါက်တာ မစ္စတာမာရေးက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနဲ့ ခင်နေကြပြီဆိုတော့ သူ့ကိုပါ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်မှ ထင်တယ်”

‘ဘယ်သူ့ မင်္ဂလာဆောင်’

“အေဒါလေ၊ လာမယ့် လထဲမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရက်သတ် ပြီးပြီ။ သားဟယ်ရစ်ဆန်က အေဒါနှင့်လက်ထပ်မည့် အမျိုးသား၏အမည်ကို ပြောသည်။ သူ့ဖခင်၏ ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

“ဒေါက်တာအတွက် ဖိတ်စာလဲ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ’ ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။

ဖိတ်စာ ရောက်လာပါသည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်း ဆေးခန်း လူနာမရှိ တော့သည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် မာရေး၏အခန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ မာရေးအား ချော့မော့ဖျောင်းဖျောင်းနှင့် အားပေး စကားပြောရန် လိုအပ်လိမ့်မည် ဟု ထင်၍ဖြစ်ပါသည်။ သူ မရှိပါ။

“သူ့ကို ဘယ်မှာသွားရှာရင် တွေ့မလဲ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက သရောပြုံးပြုံးပြီး ကျွန်တော်အား အောင်နိုင်သူ
မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်သည်။

‘အရက်ဆိုင် သွားကြည့်ပါလား’

ကျွန်တော် လမ်းမအတိုင်းပြန်လျှောက်ကာ လမ်းထောင့်မှ အရက် ဆိုင်သို့
သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ပြောလိုက်သည့် အတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မာရေးသည်သူထိုင်နေကျဆိုင်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်နေသည်။ သူ့အား
ဝါသနာတူလူစုက ခြံရံလျက်ရှိသည်။ သူသည် တစ်စုံ မရနိုင်လောက် အောင်
မူးနေပြီးဖြစ်၏။ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း တိုးမား၏ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စ ကို
ရွတ်ပြနေသည်။ ကျန်လူထုက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေကြ သည်။
ရုတ်တရက် တလိပ်လိပ် ထနေသော မီးခိုးများကြားမှနေ၍ ကျွန်တော့် အား
လှမ်းမြင်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုတွင်
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်လောကအောင် နာကျည်းသည် အရပ် အငွေ့ များ
ထင်ဟပ်လာသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မသေတာလဲ’ ဟု အော်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အသံသည် ရယ်သံများကြားတွင် နှိမ်မြုပ်သွား သည်။
သူ့ဖုန်ခွက်တွင် အရက်ထပ် ဖြည့်ပေးသည်။ တစ်ယောက်က သံချင်း စဆို သည်။
ကျွန်တော်သူ့အား ထိုနေရာမှာပင် ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

*****

အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်တို့ ဘေးစပ်တားရပ်၌ နေလှာခဲ့ကြသည်မှာ ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်တို့ သားနှစ်ယောက်ပင်လျှင် သူငယ်တန်း၌ ပညာသင် ကြားနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်တို့ဘဝသည် အေးဆေးသက်သာစွာဖြင့် ပုံမှန်လည်ပတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် ချစ်ဇနီးကလည်း ကျွန်တော့် မိသားစု သည် ဤအရပ်၌ ဤအလုပ်ဖြင့် အခြေစိုက်ကြရလိမ့်မည်ဟုပင် တွက်ဆထားပုံ ရ၏။ သို့အနေဖြင့် အေးဆေးသာယာစွာ လျှောက်သွား နေရသော သူ့ဘဝခရီး လမ်းပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်စရာ အနှောက်အယှက်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ တွေ့ရတော့ မည် မဟုတ်ဟုလည်း ထင်မြင်ယူဆနေပုံရပါသည်။

တစ်ချိန်ကတော့ လန်ဒန်မြို့တော်သည် ကျွန်တော်တို့အား ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်အောင် ချောက်လန့်ခဲ့သော အရပ်ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်ကို အပေါ်စီးရဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲသော အလုပ်ဟုလည်း ယူဆခဲ့ကြ၏။ လက်တွေ့ကျ တော့လည်း ထင်သလောက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဆေးကုလုပ်ငန်းသည် သိသိ သာသာပင် တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် အဆိုးဆုံးသော ဟန်ဆောင်မှုကို အသုံးပြုကာ မိမိ၏လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ဟု ဘေးလူများ အထင်ရောက်အောင် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပါသည်။

ဆေးခန်းလုပ်ငန်းမှာ ဒေါက်တာဟန်းနားထံမှ လက်လွှဲယူစအချိန်က နှင့်မတူ၊ လုပ်ငန်းအနေအထားသည် များစွာ ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ထင်ရှားခဲ့သော သမားတော်ကြီးများ၊ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်ကြီးများနှင့်လည်း သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းသို့ လောဒဟောဒါး၊ ဆာအာဘတ်သ်နော့လ်နီးနှင့် သာမော်လေးဖလကချား အစ ရှိသော လော့ဒဘွဲ့ ဆာဘွဲ့ရ ပုဂ္ဂိုလ်များပင် လာရောက်ခဲ့ကြသည်။ မကြာ သေးခင်ကပင် ဝက်လေလိမတက် ကုမ္ပဏီမှ သူတို့၏စတိုးဆိုင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးအရာရှိအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့သည်။

သို့တစေလည်း ဤမျှလောက်နှင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်အားရခြင်း မဖြစ်သေး။ လွန်ခဲ့သော အချိန်များ ကျွန်တော်သည် မျက်စိရောဂါကုသ ရေး လုပ်ငန်းများအထိ သွားရောက်လေ့လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ယင်း လုပ်ငန်းနယ်ပယ်တွင် အတော်အသင့် အခြေချနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော် ရည်မှန်းချက်သည် ယင်းလုပ်ငန်းဖြင့် နာမည်ကြီး ဟာလေးလမ်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း ရန်ဖြစ် ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်သည် တစ်နိမ့်ခင်းတွင် ခံစား လိုက်ရသည့် အစာမကြေရောဂါကြောင့် အခြေမခိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရ ပါသည်။ ဤရောဂါမှ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက စွဲကပ်လာ ခဲ့သော ရောဂါဖြစ်၍ ဆရာဝန်များလည်း သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖွဲ့ ပြောဆို သတ်မှတ်ခဲ့ကာ ဆေးပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆိုဒါမုန့်သောက်၍ သာ အချိန်တွေ့ကုန်ခဲ့ရ၏။ ရောဂါကတော့ ထူးထူးခြားခြား သက်သာလာသည် ဟု မရှိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကြံ့တန်းကြံ့ခိုက် သင့်တော် သည့် ကုသမှုမျိုး နိုင်ရန်အတွက် ဆရာဝန်ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်နှင့် ပြမည်ဟု

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဝင်းပိုးလမ်းရှိ ဒေါက်တာ အိုင်အော့ဘင်းနက်၏ ဆေးခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ သူသည် ထိုအချိန်က အစာအိမ် နှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါဝေဒနာများ ကုသရာ၌ အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြား နေသည့် သမားတော်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည်မှာ ဖိုက်နာပျောက်ဆေးရည် တစ် ပုလင်းနှင့် ဂေါက်ရိုက်ဖိဖုတ်ကြားစာတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မျှော်လင့်ထားသည်ကို မရဘဲ ကျွန်တော် ဘဝအတွက် ထိတ်လန့် ချောက်ချား စရာတစ်ခုကိုသာ ရခဲ့၏။ သူသည် ကျွန်တော် ရောဂါအား သမာန်ကာလျကာ မကြည့်ဘဲ စမ်းသပ်မှုပေါင်း များစွာလုပ်သည်။ ဓာတ်မှန်ပင် ရိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်ဝမ်းဖိုက်အောက်ရှိ အသိမ်များ၌ အနာဖြစ်သည် ဟု ပြောသည်။ နာတာရှည်ရောဂါမျိုး ဖြစ်သဖြင့် အချိန်မီကုသမှု မပြုလျှင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်က နောက်တိုးနောက်တောက် လေးသဖြင့် မိမိ၏ မိတ်ဆွေဆရာဝန်တစ်ဦးအား စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကောင်း သည့် ရောဂါဝေဒနာတစ်ခု စွဲကပ်နေကြောင်း၊ ဤမျှလောက် အသေးစိတ် ပြောပြနေခြင်းသည် ဆေးပညာရှင်များ လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်ကိုဖောက် ဖျက်ရာရောက်နေသည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဟာသနောသည့် စကား အပေါ်တွင် သူသဘောကျဟန် မပြ။ လေးနက် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထား ဖြင့်သာ ကျွန်တော် စိစဉ်နိုင်လျှင် အမြန်ဆုံးစိစဉ်ပြီး တောပိုင်း ဒေသသို့ ခြောက် လခန့် အနားယူဖို့ အကြံပြုသည်။

တုန်လှုပ်သော စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လူနာခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း သည်။ ယခုလို အကျိုးပေးနေချိန်တွင် ဆေးကုလုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လို စိတ်မရှည်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်ထားဖို့ဆိုသည်မှာလည်း မလွယ်။ ကျွန်တော်နေရာတွင် လူစားထိုးပြီးထားခဲ့ဖူးမှာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အားထုတ် လုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော ကျွန်တော် လုပ်ငန်းသည် သီတင်းခြောက်ပတ်ခန့်အတွင်း ပျက်စီးသွားဖွယ်ရာရှိ၏။

ရှုပ်အကျီကို ပြန်ဝတ်နေသော ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ ထူးဆန်းသော အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ အလွန်အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် အတွေးဟုဆိုလျှင် လည်း ဆိုနိုင်စရာရှိသည်။ အရူးအတွေးဟု ခေါ်လျှင်လည်းခေါ်လို့ ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့တည့်တည့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ငြိမ် ရပ်နေမိ သည်။ ငယ်စဉ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ ဖူးသည့် ထက်သန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒများကို ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။ ထိုတစ်ခဏအတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကျွန်တော် မျက်နှာထားသည် အကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အလွန်ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော ပုံပန်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညှိတ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည် အပြုအမူ တစ်ရပ်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် တင်းနက်နှင့် တွေ့ခဲ့သည့်ကိစ္စကို သီတင်းနှစ်ပတ်ကြာမှ ဇနီးသည်အား အသိပေးဘဲ မြှီထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် နွေဦးပေါက် တစ်နေ့ လယ်ခင်းတွင်

ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ထိုင်ကာ မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ခဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော်၏ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော ဆုံးဖြတ်ချက်များအတွက် ရှေးပြေးဖြစ်သော စကားများကို ပြောမိပါသည်။

‘မောင်တို့ ဒီအရပ်က ခွာဖို့ အချိန်ကျလာပြီ’

ဇနီးသည်က ကျွန်တော့်အား အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်သည်။

‘ရှင် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောလိုက်တာလဲ’

‘အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မောင်ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ အချစ်ရယ်’

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ နေ့ရောင်သည် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားခန်း အတွင်းသို့ ထိုးဝင်ကာ ကျွန်တော့်ဇနီးစိုက်ထားသည့် မရမ်းရောင် ဗေဒါပွင့် များနှင့် ပြီးခဲ့သောအပတ်ကမှ လလယ် တပ်ဆင်ထားသည့် ခန်းဆီးများထက် သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိသည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေသည် နွေးထွေးလျက်ရှိ သည်။ ပိလက်ဖောင်းစကြများသည် ခြောက်သွေ့နေကြသည်။ လမ်းများပေါ် တွင်မူ ပျားပန်းခတ်မှု သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူများနှင့် ယာဉ်များ က ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် တေးစိပ်တားရပ်ကွက်၊ ဤမျှလောက် လှပသာသာ သည် ကို ယခင်က မကြုံခဲ့ဖူးဟုထင်သည်။ ကျွန်တော်ဇနီးသည် ကျွန်တော့် စကားကြောင့် သွေးဆူလာသည်။

‘ကိုယ်အဆင်ပြေလာပြန်တော့လဲ ရှင်သတိမထားမိဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေရတာပျော်တယ်၊ အခြေလဲကျနေပြီ ကလေးတွေအတွက်ရော။ လူကြီး တွေအတွက်ပါ အားလုံးအဆင်ပြေနေပြီ။ ရှင်ဟာ အမြဲတမ်း စိတ်ကူးတစ်ခု ခေါင်းထဲသွင်းပြီး ရှုပ်အောင်လုပ်နေတာပဲ။ အိမ်ထောင်ကျ ပါပြီးဆိုကတည်းက ကျွန်မ နားအေးပါးအေး နေရတယ်ကို မရှိဘူး၊ ကျွန်မအဖို့တော့ ဒီလောက် ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီလိုထင်တယ်၊ နောက်ထပ်တော့ ကျွန်မ ဒုက္ခမခံပါရ ဝေခန့်တော့ သူသည် ခဏမျှရပ်ကာ အသက်ရှူသည်။ ရှင် အသက်ငယ်သေး တာပဲ၊ ဟာလေလမ်းမှာ ဆေးခန်းဖွင့်နိုင်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား’

“မောင် ဟာလေလမ်းကို မစဉ်းစားတော့ဘူး”

‘ဒါဆိုရင် ရှင်က ဘာတွေလုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေသလဲ’

“လုပ်ငန်းကို ရောင်းမယ်”

‘ဘယ်တော့မှ ရောင်းလို့မရဘူး၊ လုပ်ငန်းကလဲကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်နာမည်နဲ့သာ အရှိန်တက်နေတဲ့ ဆေးခန်းရှင်’

‘အချစ်ရယ် စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော် လုပ်ငန်းကို မောင် ရောင်းပြီးပြီ’

သူ့မျက်နှာသည် ဖြူရှင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို မယုံကြည် နိုင်အောင်ဖြစ် လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော့်စကားအမှန်ဖြစ် ကြောင်း သူသိသွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

မနေ့ညက သူသည် သူ့သားများအား ပုံပြင်များဖတ်ပြခဲ့သည်။ အခု ကျွန်တော့် သူဖတ်ပြခဲ့သည့် အာလာဒင်နှင့်ထူးဆန်းသော မီးခွက်အကြောင်း တွေးနေပုံရ၏။ ဖြူဖတ်ဖြူရော မျက်နှာဖြင့် တိုးတိုးကလေး မေးသည်။

‘ရှင်ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

ကျွန်တော်ချက်ချင်း အဖြေမပေး။

“မောင် စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမလားလို့’

“ဘုရား ... ဘုရား’ ဟု ရေရွတ်သည်။ သူ့မျက် လုံးအစုံ တွင် မျက်ရည်စများ ပြည့်လာသည်။

‘ရှင် ရူးပြီ’

ကျွန်တော် မရူးကြောင်း ကျွန်တော် ဘက်က အခိုင်အမာပြနိုင်သည် ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲက သိနေပါသည်။ ဒေါက်တာ အိုင်ဇေးဘင်းနက်က ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်သည့် စကားများကို သူ့အစိုးရိမ်မလွန်အောင် သတိထား၍ ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့် ပတ်သက်၍ သူနားဝင်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အေးအေးသာသာ ရှင်းပြပါသည်။

‘စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ မောင့်ရင်ထဲမှာ အမြဲ တမ်းရှိခဲ့တယ်။ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့စိတ်လို့ ဆိုရမှာပဲ ငယ်ငယ်ကတည်း က ခွဲလာတဲ့စိတ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် စကော့တလန် အိမ်သားတွေကို ပြောပြ ရင် မောင့်ဒေါသထဲမှာ အတွေးမှားကြီးတစ်ခု ဝင်နေပြီလို့ ပြောကြမှာက သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဖွင့်မပြော အများက လက်ခံနိုင်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ မောင်ကြိုက်ပြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ တခြားမဟုတ် ဘူး ဆေးကျောင်းတက် ခဲ့တယ်။ ဘဝလ လူခဲ့တယ်။ လက်တွေ့ လဲကျတယ်။ မဟုတ်လား၊ မောင့်အနေနဲ့ ဆေးကုလုပ်ငန်းကို ကြိုက်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ပိုတောင်ကြိုက်လာသေးတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် မောင်ဟာ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်လို့တောင် ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရောက် နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက စာရေးဆရာဖြစ်ချင်စိတ်ဟာ လုံးဝပျောက် မသွားဘူး။ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ထဲမှာရှိနေတယ်၊ မောင် လူနာတွေကို ကြည့်တဲ့ အခါတွေမှာ သူတို့ကို လူတွေအဖြစ်နဲ့ မြင်ရတယ်၊ မောင်တို့နစ်ယောက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဒေသမှာနေကြစဉ်တုန်းကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ လူတွေကို လူတွေ လိုမြင်ပြီး သူတို့အကြောင်းတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖန်တီးကြည့်ခဲ့တယ်၊ မောင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတွေရဲ့ အကျင့် စရိုက်တွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးချချင် တဲ့ ဆန္ဒ အမြဲတမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ မောင်မှာ စာရေးဖို့အချိန်က မရှိဘူး၊ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ကျတော့ အေးချမ်းငြိမ်သက်ပြီး လွတ်လပ်မှုရှိရမယ်၊ မောင်တို့မှာ အဲသလို အခြေအနေမျိုးမရှိခဲ့ဘူး၊ အမြဲတမ်းရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ ရတယ်၊ အေး အခုကျတော့ မောင်တို့မှာ အခြေအနေက ပေးလာတယ်၊ အနည်းဆုံးခြောက်လ၊ အများဆုံး တစ်နှစ်လောက်တော့ စာရေးနိုင်တဲ့ အခွင့် အလမ်းလေး ပွင့်လာတယ်၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆို တာ မောင်သိပါတယ်၊ တကယ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့လဲ မောင်ရဲ့ ဆရာဝန်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူ ငြိမ်းဆန်နိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ပါ။
နစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ ရသည့် အချိန်ကာလ အတွင်း ကျွန်တော်၌
ဤအစွဲအလမ်းရှိနေသည်ကို သူသိထားခဲ့သည်။ သို့သော် လည်း ပြင်းထန်သော
ဆန္ဒမဟုတ်ဟု ယူဆသဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဟိုတုန်းကတော့
ဥစ္စာစားပြီး၍ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းပြီး ဆုံးချိန် တွင်
ကျွန်တော်သည်ကိုယ်ရေးချင်သည့်စာအုပ်အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ သူကလည်း
ဇာထိုးနေရာမှ ပြုံး၍နားထောင်လေ့ ရှိ၏။ ထို့နောက်တော့ ကျွန် တော်ဝေါက်သီးရိုက်
မကျွမ်းကျင်သည့် အကြောင်းသို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ
စာအုပ်အကြောင်း စကားစပြတ်သွားတတ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤစိတ်ကူးသည် နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာခဲ့ ပြန်လေပြီ။
ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ယခင်ကနှင့်လုံးဝမတူ များစွာခြားနားလျက်ရှိ ၏။
သူ့အဖို့တော့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးသည် သာယာချမ်းမြေ့လျက်ရှိသော အိမ်
ထောင်တွင် အဖျက်အဆီးတစ်ခုဟုလည်းကောင်း ရူးသွပ်မှုတစ်ခုဟုလည်း
ကောင်း ယူဆနေဟန်ရှိပါသည်။

ဤသို့ဖြင့်အားလုံးစီစဉ်စရာရှိသမျှကို စီစဉ်သည်။ ဘယ်လိုလူစား ပါလိမ့်၊ သူ
သားမယားအတွက် လုံး မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော့် ဇနီးသည်
ဒေါသဖြစ်သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည်။

‘ဂေါ်ဂင်ကို သတိရစမ်းပါကွာ’ဟု ကျွန်တော်က မဝံ့မရဲလေသဖြင့် ပြောသည့်
‘ဂေါ်ဂင်ဟာ ပါရီမြို့ပေါ်က စတော့ရှယ်ယာပွဲစား တစ်ယောက် ပါ ရတတ်ရက်
သူ့အလုပ်မှစွန့်ပစ်ပြီး ပန်းချီဆွဲဖို့ ထွက်သွားခဲ့တယ်၊ တဟီဟီ ကျွန်းမှာ
သွားနေတယ်၊ သူပန်းချီတွေဟာ ဘယ်လောက်ကောင်း သလဲ”

‘တဟီဟီကို ပထမသွားတယ်၊ နောက်တော့ တင်တူတူးကို ရောက် သွားတယ်
မဟုတ်လား’ ဟု သူကပါ သံယောင်လိုက်၍ ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ရှင့်အနေနဲ့
အသိတရားလေးတော့ မွေးဦးမှပေါ့၊ ရင့်မှာ ဘာရောဂါ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဒေါက်တာ
တင်းနက်က ပြောလိုက်သလဲ”

‘အို ကွာ စိတ်မပူပါနဲ့ အစာမကြေဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကို
အနားယူရမယ်လို့ ပြောတယ်”

‘ဟုတ်ပါပြီလေ ဟုတ်ပါပြီထားလိုက်ပါတော့ ”ဟု သူက ရေရွတ် သည်။

သူသည် ကျွန်တော်အား မကျေမနပ် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက်
ပြီးသည့် ကျွန်တော်ပန်းပေါ်ခေါင်းတင်၍ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေကို
ရင်ဆိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မျက်ရည်ကတော့ နောက် တစ်ကြိမ်ကျပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အဆီအဝေါ် မတည့်လွန်းလှသော စွန့်စားခန်း အတွက်
ရွှေးချယ်ထားသည့် နေရာမှာ စကော့တလန်နှင့် အနောက်ဘက် တောင်ကုန်း
ဒေသအထွက်ရှိ အင်ဗာရာရေးနှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှ ကွာဝေးသော လာချ
ဖင်းတောင်ကုန်းထက်မှ ဒါလချင်းနားယာတော ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ၏
ဆေးကလပ်ငန်းကို ဝယ်သဒေါက်တာဂရင်းလက်သ် အပြုံးအပင်လံပေး ကီး
နောက် သီတင်းသုံးပတ်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဒါလချင်းနားယာတော သို့

ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ပိုင် ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်သား နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှမသိ ခွင်လန်းမြူးတူးနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်စိတ်သည် ကိုယ်လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်အပေါ် ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဇွန်လ၏ သာယာသောနေ့တစ်နေ့တွင် အခုလို ခရီးထွက်လာခြင်းအတွက် ကြည်လင်ခွင်လန်းခြင်းဖြစ်ရပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အပန်းဖြေခရီး မထွက်ရသည်မှာ ကြာမြဲမဟုတ်ပါလား။ ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမျှ လာခဲ့ရသော ခရီးအဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ကုန်းတန်းများ ကွင်းပြင်များနှင့် တောင်တန်းများ ထူထပ်စွာ မွေးရပ်ဇာတ်တော်ပိုင်းဒေသသို့ ဆက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က မော်တော်ကားကို စက်သတ်လိုက်ပြီး နီးသည်အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် ကျွန်တော့် အကြည့်ကဲ့သို့ပင် သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်လည့်ပင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဟူသော စိတ်စေတနာအပြည့်ဖြင့်ဖြစ်ပါသည်။

သိုးများသည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ခုန်ပေါက်မြူးတူးလှုပ်ရှားကြ သည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းရေပြင်သည် နေရောင်အောက်တွင် ဝင်နေသည်။ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားပြီဖြစ်သော သားနှစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးဝယ်ာမှ နှင်းပန်းများကို လိုက်၍ ခူးလျက် ရှိသည်။

‘အခုလို ကိုယ့်အရပ်ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်ရောက်လာတာဟာ အံ့ ခရာပဲနော်’ ဟု သူက ကျွန်တော့်အား တိုးတိုးသာသာပြောသည်။

‘ဒီရောက်ရင်တော့ မောင် နေကောင်းလာမှာပါ။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာမှာပါ။ မေ့ရီတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြ ရအောင်၊ အတတ်က ဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးကို မေ့ရီတို့ မေ့ပစ်ကြပါစို့’

*****

အင်ဗာရာရေးတောင်ကုန်းသည် အာဝီလ်မြို့စားကြီး၏ ရဲတိုက်နှင့် မနီးမဝေး၌ တည်ရှိသည်။ ထုံးဖြူသုတ်ထားသည့် ကော့တတ်ချီတိုက်ကလေး များသည် တစ်ချို့က ငါးအများအပြား ကျက်စားရာ ပင်လယ်ရေလက်ကြား ၏ထိပ်၌ တည်ရှိနေသော ကြီးမားထည်ဝါလှသည့် တောင်တန်းကြီးများကြား အစုလိုက်တည်ရှိသည်။ ထိုရေလက်ကြား၌ ကျက်စားခဲ့သည့် ငါးများမှာ ပင်လယ်ငါးများဖြစ်၍ သူတို့၏ ထူးဆန်းသော အလေ့အထအရ လွန်ခဲ့သော နှစ်များအတွင်းက ရေလက်ကြားကို ခွန်ခွာပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ ထို အချိန်မှစ၍ အကျိုးအမြတ်ဖြစ်ထွန်းနေသော ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းသည် ကွယ် ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ရှိခဲ့သော ငါးဖမ်း သင်္ဘောများသည် လည်း လော့ဆီး၊ မော့သ်နှင့် ဖရေဇာဆာဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အနားမှ တံငါရွာသည် လူသူကင်းမဲ့သွားခဲ့ ရလေ၏။

ကျွန်တော်ကားနေသည့် ဒါလ်ချင်နာယာတောသည့် ရေလက်ကြား နှင့် နှစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်။ အတော်ကလေးခေါင်ပြီး လူသူနှင့်ဝေးသော နေရာဖြစ်သော်လည်း ယာတောကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးတွယ်တာစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။

အိမ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ပန်းနွယ်များသည့် ညိုမှိုင်းမှိုင်း ကျောက်တုံးနံရံများထက်သို့ တွယ်ကပ်ပြီး တက်နေကြသည်။ လေးဘက်လေး တန် မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းများ ပိုင်းရံထားသည်။ အိမ်၏တစ်ဘက်ရှိ ကြယ် ပြောင် ခေါင်းလောင်းပန်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြေပေါ်တွင်မူ သစ်ပင်များ အမြင့်ပိုင်းဘက်ဆီသို့ မျှော့ကြည့်လိုက်လျှင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပေါက် ရောက်နေသည့် ကုန်းရိုးကုန်းတန်းများသည့် အိမ်ကို အုပ်မှီးပြန်ကွာထားသည့် နယ် တည်ရှိနေကြသည်။ ထို့အပေါ်ဘက် စမ်းချောင်းသည် အနိမ့်ပိုင်းဘက် ရှိ ပင်လယ်ရေလက်ကြားဆီသို့ ဦးတည်၍ စီးဆင်းနေသည်။

မြို့ကြီးမြို့ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော အသက် လေးနှစ် သားနှင့် ခုနစ်ခုသားအရွယ် သူငယ်နှစ်ယောက်အဖို့တော့ ယာတောနှင့် ဤနယ်မြေသည် “အဖွယ်မြေ” ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် ဖိနှပ်ပင်မစီးကြံ တော့ဘဲ သူတို့ မိခင်နှင့်အတူ အနီးအနားရှိ သစ်တောအတွင်း၌ လျှောက်လည် ကြသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်တက်ကြသည်။ ပင်လယ် ရေလက်ကြားထဲ၌ ရေကူးကြသည်။ လှေ့လှော်ကြသည်။ စမ်းချောင်းထဲ၌ ငါးများကြသည်။ ယုန်လိုက်ကြသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ခရုများ၊ ကရုကမာခွံများ ကောက် ကြသည်။ နွားကျောင်းသား ဝစ်လ် နို့ညစ်ရာ၌ ဝင်ကူကြသည်။ နွားနို့သည်မ အင်နီထောပတ်ချက်ရာ၌ ဝင်ကူကြသည်။ အမေနှင့်သားများတော့ တစ် နေလုံး ပျော်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ အသားအရောင်သည် အညိုရောင်သမ်းလာသည်။ အစားကို တနှင့်တပိုးစား ကြသည်။ အိပ်တော့လည်း မဆိုးများအိပ်သလို တမောတကော အိပ်ကြ သည်။ သို့သော်လည်း ဤအစီ အစဉ် အကောင်အထည်ပေါ်အောင် စ၊ ပေးခဲ့သူ ကျွန်တော်မှာတော့ အဖြစ်က ပြားနားနေပါသည်။

ကျွန်တော် ဤအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော် မိသားစု ရှေ့မှောက်တွင် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ရွေးမည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ (အကယ်၍ ဝတ္ထုအပုဒ် နှစ်ဆယ့်မပြီးလျှင် အိမ်ထောင်စုဝင်တိုင်း၏ အပြစ် ဟုလည်း ကျွန်တော်က လိမ်မပါးနပ်စွာဖြင့် ပြောထားခဲ့သည်။) သို့သော် လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် တဇွတ်ထိုးပြောခဲ့ သော စကားအတိုင်း ရုတ်တရက် အကောင်အထည် ဖဖော်နိုင်သည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည့်မှာ အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း “ဖေဖေ စာရေးရန် အခန်း” ဟု သတ်မှတ်ရွေးချယ်ထား သည့် အထပ်ခိုးပေါ်တက်သည်။ အဘဓာန်စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဝေါဟာ ရဘဏ် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် နှစ်ပုံတန် ဗလာစာအုပ်များ တင်ထားသည့် ထင်းရှူးသား စားပွဲ၌ထိုင်သည်။ ဒေါက်တာ ဘင်းနက်ပေးထားသည့် အစား အစာများကို မေ့သွားသည်။ အိမ်ထဲ၌ သို့လျှောက်ထားသည့် အစားအသောက်များကိုသာ အာရုံထား၍ စားသည်။ ဘရန်ဒီကို သောက်သည်။ ဘရန်ဒီသည် ဝတ္ထုရေး ဆရာများ၏ ဦးနှောက်ကို ဉာဏ်ရည်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် အရာတစ်ခုဟု ဆိုထားသည်မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်ဖြစ်သည်။ နေရောင် သည့် ကြည့်လင်တောက်ပနေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရာဘာလှေ ကလေးသည် ရေလက်ကြားဆိပ်ရေပြင်ပေါ်တွင် နိမ့်ချည် တစ်ခါ၊ မြင့်ချည် တစ်လှည့် လှုပ်ရှားကာ လှော်ခတ်မည့်သူကို စောင့် မျှော်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော် မော်တော် ကားသည် ကားရုထဲမှနေ၍ မောင်းမည့်လူကို စောင့်မျှော် လျက်ရှိသည်။ မြစ် ဆိပ်၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော ငါးဖမ်းသတ်တော်သည် ငါးဖမ်း ထွက်မည့် လူများအား စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော တောင်ကုန်းများသည် လူများတက်လာချိန်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးကလေးရှိ ပြတင်းပေါက် ၌ ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးများကိုမွေးကာ နေ၊ ရေဆိပ်၊ လှေ၊ မော်တော်ကား၊ မြစ်ပြင်နှင့် တောင်တန်းများဆီသို့ တစ်လှည့်စီ လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ပြီး ဗလာစာအုပ်များနှင့် အဘဓာန်စာအုပ်တင်ထားသည့် ထင်းရှူးသားစားပွဲ၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မင်းဟာ တော်တော်ရူးတဲ့ မိုက်တဲ့ကောင် တစ်ယောက်ပါလားဟု ရေရွတ်မိ သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်ကတော့ အလုပ်ကိုစမှ ဖြစ် ပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချပြီး ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို လွှဲလိုက်သည်။ ဖောင်တန်ကို ဖြတ်ကာ အဖုံးကိုဖွင့်ရန်ရေးရန် အသင့်ပြင်သည်။ ဦးခေါင်းကို မော့၍စဉ်းစားသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှချေသည်။ ရှည်လျားကျယ်ပြန့်သော စိမ်းလုံလုံ လယ်ကွက်တစ် ကွက်သည် ပင်လယ်ကွေ့အစပ်ကို ထိနေသည်။ လယ်ကွက်ပေါ်မှ လှုပ်ရှား မှုများကို ကျွန်တော်မြင်နေရသည်။ နားမ ခြောက်ကောင်သည် နှင်းဆီရိုင်းပင် များ အရပ်အောက်၌ ဝင်ကာ စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ် နှင့် ဆိတ်အိုတစ်ကောင်ဆီမှခြုံသည့် တချွင်းချွင်းမြည်လျက်ရှိ၏။ အဝါရောင် လိပ်ပြတစ်ကောင်သည် ကြက်သွေးရောင် ပန်းများပွင့်နေသည် ချုံများ အထက်တွင် ပျံဝဲနေသည်။ ကြည့်ဖြူတစ်အုပ်သည် ဟိုသည် လျှောက်သွား

လျက်ရှိကြ၏။

မြင်ကွင်းသည် စွဲမက်စရာလှည်းကောက်၍ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းသည်။ စာမရေးမီ ဤရှုခင်းကို စိတ်ထဲ၌ထားကာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်း၊ တွေးတောခြင်းပြုရလျှင် ကောင်းလေမလား။ ကျွန်တော်စဉ်းစားပါသည်။ ဆင်ခြင် တွေးတောပါသည်။ ထိုခဏတွင် တံခါးတခေါက်ခေါက် ခေါက်သံနှင့် အတူ နေလယ်စာ စားမယ် ဟူသော အသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစား သည်။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ရှာဖွေကြံဆကာ စု,ရေးရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ဗလာစာရွက်ပေါ်တွင် စာတစ်လုံးမျှ ထင်မလာပါ။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထလာခဲ့သည်။ ဆေးဖြူ သုတ်ထားသည့် လှေကားထစ်များမှ တစ်ဆင့်ချင်း နင်း၍ ဆင်းလာခဲ့ရင်း ျာဟာ လူညာတစ် ယောက်ဖြစ်နေပြီလားဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ ဒူးဒက် ၏ ဝတ္ထုထဲမှ ကဗျာဆရာနုများ တူလေသလားဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်တော်ဆိတ်သွားကြော်ကို အောက်သိုးသိုးမျက်နှာဖြင့် ဝါးနေ သည်။ စာရေးဆရာကြီးအား အနှောက်အယှက်ဖြစ်မည် စိုး၍ ကလေးထိန်းနှင့် ဝေးရာသို့ လွှတ်ပြီး ကစားခိုင်းထားသော သားနှစ်ယောက် ခုန်ပေါက်မြူးတူး ကာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အငယ်ကောင် လေးနှစ်သားက မပီကလာ ပီကလာဖြင့် ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

‘ဖေဖေ ကျာအုပ်ခုထက်ထိ ရေးလို့မပြီးသေးဘူးလား’

သူတစ်ပါးအမှားကို ပြုပြင်ပေးချင်စိတ် အမြဲရှိသော အကြီးကောင်က ‘မစူးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဖေဖေက တစ်ဝက်ပဲပြီးသေးတယ်’ ဟု ဝင်ပြော သည်။

ထိုအခါ သူတို့အမေက သူသားများအား ကြည့်၍ ပြီးသည်။ “ဖေဖေ က အခုမှ တစ်ခန်းနှစ်ခန်းလောက်ပဲ ပြီးဦးမှာပေါ့ကွယ်ဟု ပြောသည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ဟူသောအထင်အမြင်မှီး မျောက်သွားသော်လည်း ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ထားသည့် လူတစ် ယောက်ဟူ၍ကား ထင်လာသည်။ ကျွန်တော်ဆရာတစ်ဦး၏ ဆုံးမစကားကို ပြေး၍သတိရမိသည်။

‘ရေးချထားလိုက်’ ဟု သူက ပြောလေ့ရှိသည်။ “တကယ်လို့ မင်း ခေါင်းထဲမှာပဲ ထားလိုက်ရင်တော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး အဲ့ဒီတော့ ရေးသာချလိုက်”

ထို့ကြောင့် နေလယ်စာ စားပြီးလျှင် ပြီးချင်းအထပ်ခိုးပေါ်ပြန်တက် လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ ရှိနေသည့် စိတ်ကူးများကို ရေးချ သည်။

နောက်သုံးလအတွင်း ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပြီးသားသည်။ ဝတ္ထု၏ ဦးတည်ချက်ကို ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲ၌ ကြိုတင်စီစဉ် သတ်မှတ်ထား ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ အတ္တအားကြီးမှုနှင့် မာနကြီးမှုတို့ကြောင့် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်သိမ်းရသည့်အဖြစ်ကို ဦးတည်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း လက်တွေ့ ရေးချလိုက်သည့်အခါ မူလစိတ်ကူး

ထားသည့် အခြေခံအချက်အလက်များနှင့် ကွာခြားမှုများရှိလာခဲ့ပါသည်။ အသက်သုံးဆယ်အတွင်း၌ စာအုပ်ထွက်ပြီး ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကျော်ကြားသွားခဲ့ကြသော စာရေးဆရာအများစုသည် သူတို့၏ ဝတ္ထုများကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တတ်တဆတ် ကြံတံ့ရေးသားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ စားရေးသားမှု အတွေ့အကြုံဆို၍ ယခု ဝတ္ထုကို စတင်ရေးသား နေချိန်အထိ လူနာများအတွက် ဆေးစာရေးပေးခြင်းနှင့် ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံနည်းကျစာတမ်းများ ရေးသားခြင်းမှလွဲ၍ အခြား ဘာစာမှ ရေးဖူးသူ မဟုတ်။ ကြီးမားသော ဆန္ဒ၏ တုန်းအားပေးမှုကြောင့်သာ ယင်းအားနည်းချက်များကို ကျော်လွှားရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်၏။ စက္ကူ ခွေတစ်ခုကို ဖောက်ထွက်ရန် တစ်ခုနေသည့် ဆပ်ကပ်ပွဲထဲမှ မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်နှင့် တူနေပြီဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တွင် နည်းပညာလည်း မရှိ၊ ဟန်လည်း မရှိ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကလေးဖော်ပြရမည့်ကိစ္စများပင် ပေါ်လွင်အောင် မရေးနိုင်။ နာမဝိသေသန တစ်လုံးရဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ရသည်။ တစ်ကြိမ် ပြင်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စာမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပင်ကုအိမ်တစ်အိမ်နှင့်တူလာသည်။ ထိုအခါကျတော့ စာရွက်ကို ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ရွက် ထပ်ရေးပြန်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာကို စတင်၍ရေးသည့်အချိန်မှစ၍ ချာန်ဝင်စား သဖြင့် ကျွန်တော် ဇာတ်ကောင်များသည် ပိုပြင်စွာ ရုပ်လုံးပေါ်လာကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား စကားပြောလာကြရုံ မှမက စိတ်လှုပ်ရှားအောင်လည်း ဖန်တီးလာကြသည်။ တစ်ခါတရံ အချိန်မတော် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီး စိတ်ကူးဝင်လာသည့်အခါ အိပ်ရာမှ ကလေးသာကမော့ထ၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ကော်ကံထွန်းကာမြှင့်လှူပစ်မိီး မရှိပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် အလျားမှောက်ပြီး ပေါ်လာသမျှ စိတ်ကူးများကို ရေးချသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံ သည် ကျွန်တော်လုပ်နေသော အလုပ်အသစ်အဆန်းပေါ်၌ များစွာစိတ်ဝင် စားနေပြီဖြစ်၏။ ပထမတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာလုံးရေ နှစ်ထောင်အထိ တက်လာခဲ့ပါသည်။

ချစ်စရာကောင်းလှသည် နွေရာသီ၏ ကျန်သုံးလအတွင်း အခြားသူ များပတ်ဝန်းကျင် လောကအတွင်း၌ တပျော်တပါးရှိနေချိန် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စာပွဲမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်။ သူတို့ အားလုံးက ကျွန်တော်အား တစ်ရက်လောက်နားဖို့ တိုက်တွန်းတောင်းပန်နေ ကြသော်လည်း ကျွန်တော်လက်မခံ။ တစ်နေ့လုံး စားပွဲ၌ထိုင်သည်။ ညပိုင်းကျတော့လည်း ညဉ့်ဝက်လောက်ထိုင်သည်။ နေ့လယ်စာ ညစာစားဖို့ကျတော့လည်း အမြဲတန်း အချိန်နောက်ကျမှ ရောက်သည်။ သားတွေ မေးသည့်မေးခွန်းများကိုလည်း ကြားသည့်အခါကြား၍ မကြားသည့်အခါ မကြား။ အဖြေပေးရပြန်တော့လည်း စိတ်ဝင်တစားမဟုတ်။ ကျွန်တော် စိတ်သည် စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ရေးလက်စ ဗလာစာအုပ်ဆီကိုသာ ရောက်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာရာကို ဥပေက္ခာပြုကာ မနသီဟ ရုပ်တစ်ရပ် လို ငြိမ်ဆီတနေသော်လည်း ခံစားနေရသည့် ဒုက္ခများကတော့ မသေးလှပါ။ ကျွန်တော်စိတ်အာရုံသည် ကျွန်တော်ရေးနေသည့် စာများနောက်သို့ မျောပါသွားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွန်တော်ဇာတ်ကောင်များနှင့်အတူတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်၍

ကိုယ်ရေးနေသည့် ဝတ္ထုကောင်းလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကို ထားရဲလာသည်။ သို့တစေလည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်နေရသော ကျွန်တော့်အလုပ်သည် နောက်ဆုံးတွင် အချည်းနှီးဖြစ်လိမ့် မည်ဟူသော အထင် ကားအချိန်ရှိသမျှ ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေဆဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော်စာအုပ် တစ်ဝက်ကျိုးသွားသည်အခါ အဆိုးဆုံးအခြေအနေ နှင့်ရင်ဆိုင်ရသည်။ လန်ဒန်သို့ပြန် ကူးခိုင်းထားခဲ့သော ဝတ္ထုပထမအခန်း များ၏ လက်နိပ်စက်ကော်ပီ ကျွန်တော့် ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးအဖွင့် စာမျက်နှာများကို ပြန်ဖတ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရ၏။ ဤမျှလောက် ညံ့ဖျင်းသော စာမျိုးကို ငါရေးခဲ့တာမှ ဖုတ်ခဲလား၊ ဘယ်သူကမှ ဤစာမျိုးကို ဖတ်လိမ့် မည်မထင်၊ ဘယ်သူကမှလည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုလိမ့် မည်မဟုတ်၊ ဤပုံစံနှင့် ငါခရီး၊ ဆက်၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ကျွန်တော်ရေးထားသမျှ အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မှ ဖြစ်မည်ဟူသော စိတ်ဝင်လာသည်။ ထိုစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် အားထုတ်ပါသော်လည်း မရ၊ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲထကာ စာမူတစ်ခွက်ကိုယူ၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ စကားစုတစ်ခုနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို မီးရှို့ ထားသည့် ပြာပုံဘက်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

ဤအဖြစ်ကို သိသွားသည့်အခါ တစ်အိမ်လုံး တိတ်သွားသည်။ နေ့လည်စာစားပွဲတွင် သားနှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကောင်း ကောင်းကြီးမှတ်မိနေပါသည်။ ထို့နေ့ မိုးရွာသည်။ ခိုခွတ်ထိုင်းမှိုင်းလှသော နေ့လယ်ခင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မျက်နှာကလည်း ခွင်ခွင်ပျပျမရှိ၊ မှုန်မှိုင်းနေ သည်။ ဇနီးသည်နှင့် သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ထွက်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးသည် တပွဲဖွဲ့ရွာလျက်ရှိ ၏။ ပင်လယ်လက်တက် ရေဆိပ်သို့ မရောက်မီ လမ်းခုလတ်တွင် ယာသမားအဘိုးအိုအင်းဂပ်စ်နှင့် ဆုံမိသည်။ သူသည် သူယာတော၏ အစွန်းရှိကုန်းမြေတစ်ခုကို တူရွင်းပြားတစ်လက်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် တူးလျက်ရှိသည်။ သစ်ရွက်သစ်ဆွေးများနှင့် မြေဆွေးများ ရောနှောကာ ထုနှင့်ထည့်နှင့် ကုန်းဖြစ်နေသော နေရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူ့အနားရောက်သွားသည့်အခါ အံ့အား သင့်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်ကို သိနေသူဖြစ်၏။ 'စာပေကို မြတ်နိုးတတ်သော စရိုက်သည် စကောလျမျိုးတို့၏ မွေးရာပါစရိုက် ဖြစ် သည့် အားလျော်စွာ ကျွန်တော်၏ ရည်မှန်းချက်ကို သူ့စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ သဘော ကျပနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အခု လောလောဆယ် ကျွန်တော်လုပ်လာခဲ့သည့် လုပ် ရပ်ကို ပြောပြလိုက်သည့်အခါက သူ့မျက်နှာထားသည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဖွေးဖွေးလွှဲပြနေသော မျက်ခုံးများအောက်မှ အပြာရောင်မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်အား မကျေနပ်သည့် အရိပ်အငွေ့များကိုသာမက စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာ သည့် လက္ခဏာများကိုပါ ဖော်ပြလာသည်။ သူသည် အလွန်စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။ ပြောတော့မည့် ဆိုလျှင်လည်း အလွန်စဉ်းစားသူဖြစ်၏။ ပြောလိုက်ပြီဆိုတော့လည်း သူ့စကားများသည် ထိရောက်ရုံမျှမက အဓိပ္ပာယ်လေးနက်လှ

ပါသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားလုပ်တာမှန်ချင်လဲ မှန်ပေမယ်ပေါ့၊ ကျုပ်က မှားနေ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ပေမယ့်ပေါ့” ဟု သူက စကားစသည် သူ့ အကြည့်မှာ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိလှန်းလှ၏။ ‘ကျုပ်အဖေက သူ့ခေတ်တုန်းကလဲ ဒီကုန်းစောင်း ကို တူးနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နားစားကျက်လေးတောင် ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ အင်း...နားစားကျက်ဖြစ်လာတာ ဖြစ်မလာတာထား.....’ သူသည် ခြေထောက် တစ်ဘက်ကို တူးခွင်းပြားပေါ် တင်လိုက်သည်။ “ကျုပ်ကလဲ ဆက်တူးနေတာ ပဲ ကျုပ်အဖေရော ကျုပ်ရော ဒီနေရာကို တူးနိုင်ရင် တစ်နေ့ကျ စားကျက်မြေ ကောင်းကောင်းတစ်ကွက်တော့ ရကောင်းရဲ့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ တူးနေကြတာပဲ” ကျွန်တော်ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသော ယာသမား၏ အဘိုးအိုအား တစ်ခဏမျှ ေးကြည့်နေမိပါသည်။ ရက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တစ်ကုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် ချွန်စလျက်ရှိ သည်။ အိမ်နောက်ဖေးပြာပုံဆီသို့သွားကာ ခိုခွဲနေသည့် ကျွန်တော်စာမူထုပ် ကို ပြန်ကောက်သည်။ စာမူကိုချောက်သွေအောင် မီးဖိုပေါ်တင်၍ မီးကင် သည်။ ထို့နောက် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လုပ်စရာ ရှိသည်ကို ဆက်လုပ်သည်။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် ဘာကြောင့် လက်မြောက်အရိုးပေးရမည်နည်း၊ တစ်ညပြီးတစ်ည မအပ်တော့ဘဲ အပြင်းအထန် ရေးသည်။ ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ အားထုတ်၍ အပင်ပန်းခံ၍ ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက် ဆုံး စက်တင်ဘာလ ကုန်ခါနီးတွင် ပြီးပါပြီဟူသော စာလုံးနှစ်လုံးကို ရေး နိုင်ခဲ့သည်။ စိတ်ပေါ့ပါးသွားလိုက်ပုံမှာ မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရည်မှန်းချက်ကို ကျွန်တော် အပျက်မခံ။ ကျွန်တော် ပြေးထွားသည့်စကားကို ကျွန်တော်ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စာအုပ် တစ်အုပ် ဖန်တီးပြီးခဲ့ပြီ၊ ကောင်းသလား၊ ဆိုသလား၊ ခွက်ကြမ်းရေချိပ်လား ဒါတွေကို မသိ။

အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပေါ့ပါးတက်ကြွသည့် စိတ်ဖြင့် စာမူ ကို စက္ကူကတ်ဘူး အဟောင်းတစ်လုံးတွင် ထည့်သည်။ ကြိုးသေးတစ်ချောင်း ဖြင့် ကျွန်တို့နှစ် ခဦးသည်။ ထို့နောက် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် နှစ်ချုပ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ဟောင်းထဲမှ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦး၏ လိပ်စာကို ရေး ကာ စာတိုက်မှပို့လိုက်သည်။ မသေမသပ် ထုပ်ထားသည့်စာမူပါဆယ်သည် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ထိုစာမူကို မေ့သွား ပါသည်။

ကျွန်တော်အဖြစ်သည် ပခုံးထက်မှ အလွန်လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန် ပိုးကြီး ကျသွားသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ရေလက်ကြားဆိပ်သို့ ဆင်း၍ ရေကူးသည်။ ဝါးများသည်။ သားနှစ်ယောက်နှင့် လေ့လျော် သည်။ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တောင်ကုန်းများပေါ်တက်သည်။ လွင်ပြင် ကြီးများထဲ လမ်းလျှောက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပုံမှန်လူတစ်ယောက်ဘဝ သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

ရက်များ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာသည်။ ထူးခြားမှုဟူ၏ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာသေး။ သာမန်အထုပ်တစ်ထုပ်မျှသာ ဖြစ်သော စာမူထုပ် သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီထင်၏။ မိဘများ၏ တင်းကြပ်သောအမိန့် အရ ဤစာမူကစွဲသည် မိသားစုအတွင်း၌ မပြောသင့် မပြောအပ်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတရံ သားအငယ်က ကလေး ပီပီ အမုတ်တမဲ့ ဖေဖေစာအုပ် ဟု ပြောမိပါမူ အားလုံး၏ တင်းမာသော မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်ခြင်းကို ခံရသည်။

စာရေးဆရာများအနေဖြင့် စာမူခချက်လက်မှတ်များ ရဖို့ဘက် စာမူ ကို ပယ် လိုက်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည် စာရွက်များရဖို့က ပို၍ လွယ်ကူသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်ထားပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ပထမဆုံး ပေးပို့ သော စာမူများသည် အများအားဖြင့် ပြန်ရောက် လာတတ်ကြ သည်မှာ ဖြစ် လေ့ဖြစ်ထူရှိသည့် အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းများ ကြောင့် လည်း အောက်တိုဘာလ တစ်နံနက်တွင် ကျွန်တော်စာမူပေးပို့ခဲ့သည့် စာအုပ်တိုက်မှ ကျွန်တော် ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စာမူကြိုတင်ငွေ ပေါင် ငါးဆယ်ကို ပေးပို့လိုက်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်လန်ဒန်သို့ ချက်ချင်း လိုက်လာစေလိုကြောင်း အကြောင်းကြားသည့် ကြေးနန်းစာရသည် အခါ အတိုင်းအဆမသန်ငင်လောက်အောင် အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ကြေးနန်းစာကို ဖတ်နေခိုက်တွင် မိသားစုတစ်ခုလုံး အံ့ဝမ်းသာ လျက်ရှိကြသည်။ ပေါင်ငါးဆယ် ငွေသားသည် နည်းနည်းနောနော ငွေ မဟုတ်၊ နောက်ထပ် ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် ခံစားခွင့် ရဦးမည်ဟု ယူဆရင်း ကျွန်တော် အံ့ဩ ဝမ်းသာမှုအပြည့်ဖြင့် ရေရွတ်မိသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါ စာရေးဆရာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးလို့ ရနိုင်စရာရှိတယ်၊ ရထားအချိန် စာအုပ်ကလေး ယူပေးစမ်း၊ လန်ဒန်ကို ဘယ်အချိန်ထွက်မယ့် ရထားရှိသလဲဆိုတာ ကြည့် ရအောင်’

ထိုစဉ်က နောက်ဆက်တွဲဖြစ်စဉ်များကို ပြန်၍စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ ယခုအချိန်အထိ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းနေသည်။ မည်မျှလောက် မြန်ဆန်ပါသနည်း။ မည်မျှလောက် အံ့ဝံ့ရာကောင်းပါသနည်း။ မရေမရာ ဘဝမှ အောင်မြင်မှုကို ပြုန်းခန့် ရလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ပထမဆုံးရေးသားခဲ့သည့် ထိုဝတ္ထု ‘ဟက်ကားကယ်ဆဲလ်’ သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နှစ်ပန်တန် ဗလာစာအုပ်များပေါ်၌ ရေးသား ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ရေးပြီးကာမှ အမှိုက်များမီးရှို့ထားသည့် ပြာပုံပေါ်၌ ဆယ့်တစ်နာရီကြာမျှ လွင့်ပစ်ထားခြင်းခံရသည် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထု သည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဝေဖန်ရေးဆရာ များက ချီးကျူးခဲ့သည်။ စာအုပ်အသင်းကြီးက စိစစ်ရွေးချယ်ခြင်းခံရသည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခြင်း ခံခဲ့ရ သည်။ မဂ္ဂဇင်းများတွင် အခန်းဆက်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ ပြဇာတ်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းခဲ့ကြသည်။ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ ရသည်။ အရောင်းရ အတွင် ကျယ်ဆုံး ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့၏။ စာအုပ်ရေ သန်းပေါင်း သုံးသန်းအထိ

ရောင်းခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန်ထိ ရောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်သည် ကျွန်
တော်အား စာပေသမားဘဝဖြင့် အသက်မွေးရန် အစပြုပေးလိုက်သည် တွန်း
အားတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ် စံသွားသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည်
နားကြပ်နှင့် ဆေးအိတ်ကိုဘေးချကာ ကလောင်ကိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏
ဆရာဝန်ဘဝခရီးသည် တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့လေပြီ။

*****

ဒါလ်ချင်းနားယာတောမှ တောင်အရပ်သို့ ပြန်လည်ရွှေ့ပြောင်းကြ သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် သင့်တော်သည့် အိမ်တစ်လုံးရဖို့ လိုအပ်လာပြန်၏။ ကျွန်တော်သိထားရသလောက် ဆိုလျှင် ရုတ်တရက် အောင် မြင်ကျော်ကြားပြီး ကြီးပွားလာကြသော စာရေးဆရာအများစုသည် သူတို့ရရှိ နေသည့် ဝင်ငွေနှင့် မမီနိုင်သော အနေအစားမျိုးနေ တတ်ကြသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော်လူမျိုးအကျင့်စရိုက်က ထိုကဲ့သို့သော အတင့်ရဲမှုမျိုး မပြုလုပ်မိအောင် ကျွန်တော့်အား ထိန်းသိမ်းတားဆီးပေးခဲ့ပါသည်။

‘ဒီဟာမျိုးက ကြာရှည်တည်တံ့ချင်မှ တည်တံ့မှာ’ ဟု ကျွန်တော် က ဇနီးသည့်အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသတိပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် အိမ်ကြီးများကို စိတ်မကူးဘဲ ဈေးသက်သာသည့် အခန်းတစ်ခန်းကိုသာ ငှားခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော်လည်းကျွန်တော်၏ ဒုတိယဝတ္ထုသည် အောင်မြင်မှုရခဲ့ပြန် သည်။ စာပေနှင့် ပတ်သက်သော အကျိုးပေးမှုသည် အရှိန်အဟုန်မလျော့ သွား မည့် လက္ခဏာမရှိ၊ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ဇနီးက အေးဆေးပြေမိဆိတ် သည့် တော်ဝိုင်း၌ နေရာတစ်နေရာ အပိုင်ဝယ်ထားဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု ဆိုလာ သောအခါ ကျွန်တော်ချက်ချင်းပင် သဘောတူခဲ့ပါသည်။

သင့်တော်သည့်နေရာတစ်နေရာရဖို့အတွက် လအနည်းငယ်ကြာမျှ ရှာဖွေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဆိတ်ဆိတ် နယ်ဘက်ဆာလင်တန်ဘက်၌ နေရာတစ်နေရာတွေ့သည်။ မော်တော်ကားလမ်း ကြီးများနှင့် အတော်ကြီး အလှူမီးဝေးသည်။ သိင်းအုပ်တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ဖြစ်၏။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ပန်းခြံများ တံတိုင်းအဖြစ် ကာရံ ထားသည်။ ကြည့်မျှော်၍ မဆိုးနိုင်သော စိမ်းလဲ့လဲ့မြက်ခင်းများဖြင့် နေချင် စဖွယ်ရှိလှပါသည်။

အိမ်ဆောက် ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာဝါးဆယ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ ဆာလင်တန်နယ်မြေ သင်းအုပ်ကိုယ်တိုင် လက်တူးကျောက်တုံးကြီးများနှင့် ဆောက်လုပ် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအိမ်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် သူဇနီးနှင့် အတူ နှစ် ပေါင်းခြောက်ဆယ်နှီးပါးမျှ ဤအိမ်တွင် နေထိုင်သွားခဲ့သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကောင်းသူများဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်ပေါ် သည်ဟုဆိုသည်။ သင်းအုပ်ဆရာသည် သူ့ယာတောကို သူကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍လုပ်သည်။ သူ့ဖာသာသူ အမဲလိုက်သည်။ သူ့ဖာသာသူ နွားနွားမ များမွေးသည်။ သူနွားမများကို သူကိုယ်တိုင်ဆေးကုသည်။ သူ၏ ဝိုင်သိုလှောင်ရာ မြေတိုက်ခန်းသည် ဤခရိုင်နယ်မြေအတွင်း နာမည်ကြီးသည်။ သူဇနီးကလည်း သူ့လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး၏ စေတနာသည် အတိုင်း အဆမရှိ၊ သုံးဘီးစက်ဘီးဖြင့် ကြက်ဥခြင်း သို့မဟုတ် ကြက်သားပြုတ် ကြော်ခြင်းကို စက်ဘီးလက်ကိုင် တင်ချိတ်ကာ နယ်မြေအတွင်း လှည့်လည် သွားလာ၍ လိုအပ်သလို ကူညီစောင့် ရှောက်တတ်သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးလာသောအခါ သူ့စက်ဘီးဖြင့် ဆာလင်တန်

တောင်တန်းများအပေါ် မတက်နိုင်။ ထိုအခါ ရွာထဲမှ ကလေးများအား
မြောက်ပန်မုန့်ဖူးပေးပြီး သူ့ စက်ဘီးအား တွန်းခိုင်းလေ့ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ ဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူး ချိန်တွင် မြေနှင့် အိမ်သည်
သာသနာ့ဝန်ထမ်းများ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ လက်ထဲ၌ရှိနေ သည်။
ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပြီး နောက်
အရောင်းအဝယ်ကစပြီးပြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ချက်ချင်းပင်
အိမ်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကပါသည်။ လွန်ခဲ့သော လများအတွင်း က အဆမတန်
အလုပ်လုပ်ထားခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဤနေရာရောက်လျှင် ခဏ တဖြုတ်တော့
နားနားနေနေ နေဦးမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားသည်။ သို့သော်လည်း
ကျွန်တော်စိတ်ကူးသည် အကောင်အထည်ပေါ်မလာ ပါ။ ကျွန်တော်
အခုရောက်နေသော ကမ္ဘာသစ်သည် ကမ္ဘာဟောင်းထက်ပို၍ လူအများနှင့်
ထိတွေ့ဆက်ဆံရသည့် သဘောရှိနေပါသည်။ လူမှုရေးဂေဟာ
များတက်ရောက်ဖွင့်လှစ်ပေးရခြင်း၊ ဘာသာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ
ပွဲတော်များ တက်ရောက်ခြင်း၊ အသင်း၏ နံနက်စာစားပွဲ၊ စာပေဆွေးနွေးပွဲ နှင့်
ညစာစားပွဲများ၌ စကားပြောခြင်း စသည်များ။ ကဗျာဆရာကြီး ဘန်းစ၏
မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲနှင့် စာရေးဆရာကြီး ဒစ်ကင်းကွယ်လွန် သည့်
အထိမ်းအမှတ်ပွဲများတွင် တက်ရောက်စကားပြောရခြင်း စသည်များ။ ဗရောက်စါ
ရှိတ်စပီးယား၊ ရောဒေးစ်ထရီယတ်ဖ်စကီးစသော စာရေးဆရာ ကြီးများအကြောင်း
ဟောပြောရခြင်းစသည်များ။ ဤ အရာများသည် ကျွန်တော့်အား မနားမနေ
အလုပ်ပေးလျက်ရှိကြသည်။ ဤကြားထဲမှာပင် ကလေးဆေးရုံများ နှင့်
ရေတပ်သားများ ဘီးဘွားရပ်သာဂေဟာအတွက် အလှူငွေထည့်ဝင် လှူဒါန်းရန်
အသံလွှင့်ဌာနမှ တဆင့်မေတ္တာရပ်ခံပေးရ သည်။ ဟိုအသင်း ဒီအသင်းများ၏
တောင်းပန်မှုအရ အသင်းဝင်ရသည်။ အတိုချုပ်၍ပြောရလျှင်
အများပြည်သူတို့၏ အကျိုးအတွက် အစဉ်သဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်တက်၍ ဆောင်
ရွက်ပေးနေရသည့် သဘောရှိပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
ကသာယာကောင်း သာယာမိခဲ့ပါလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်က လူမသိ၊ မထင် မရှားဘဝန်
နေခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်အဖို့ အခုလို ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လာခြင်းကို
အဘယ်မှလျှင် မနှစ်သက်ဘဲ ရှိပါလိမ့်မည်နည်း။ ဧည့်ခန်း ဗရီပေါ်၌ ရွှေနားကပ်
ဖိတ်စာ အများအပြားတင်ထားနိုင်ခြင်းသည် ဂုဏ်ယူ စရာတစ်မျိုးဖြစ်သကဲ့သို့
အလွန်ထင်ရှားပြီး နာမည်ကြီးသော ဆေးရုံကြီး တစ်ခု၏ ရာသက်ပန်
နာယကအဖြစ် စာရင်းသွင်းခံရခြင်းနှင့် တစ်နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကော်မတီများ၏
အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ရွေးချယ်သတ်မှတ် ခံရခြင်းတို့သည် လည်း ကျွန်တော့်အတွက်
ဂုဏ်ယူစရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ပါလီမန်အမတ်
ဝင်ရောက်အရွေးခံဖို့ အတင်းအကြပ်လာ၍ မေတ္တာရပ်ခံနေ ခြင်းသည်လည်း
ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး
ကုန်ကုန်ပြောရမည်ဆိုပါက ဈေးဆိုင်များ ရပ်ရှင်ရုံများ၊ ဇာတ်ရုံ များ၊ စား
သောက်ဆိုင်များနှင့် လမ်းများ၌ အမှတ်မထင် ဆိုမိသူများ စာရေးဆရာ
မည်သူမည်ဝါဟု အတိအကျ မှတ်မိပြီး အရေးတယူ နှုတ်ဆက် ခံရခြင်းသည်
လည်း ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ သာယာနေသည် ကြားမှပင် ထူးဆန်းသော ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုသည်

ကျွန်တော်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကောင်းတိခရိုင် နယ်မြေ နှစ်ပတ်လည်း အထိမ်းအမှတ်ညွှတ်စားပွဲကြီးတွင် ဖြစ်သည်။ ဘိ-မြို့စားကတော်ကြီး ဘေး၌ ထိုင်၍ စကားပြောနေသော ကျွန်တော်သည် အဆမတန် ပျင်းရိပြီးသွေ လာသည်။ စိတ်ထဲက မပါဘဲ ဟန်ဆောင်၍ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အမူအရာ ဖြင့် စကားပြောနေခြင်းသည် ပင်ပန်းလွန်းလှချေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှထကာ ပရိသတ်အား စကားပြောရပြန်သည်။ ဝဇင်ဖွင့်၊ မျက်နှာပြပြ၊ ပါးတွဲတွဲနှင့် အစားအသောက်တွင် သရဖရံနိုင်ပုံပေါ်သော မြို့မိ မြို့ဖများအား ကြည့်၍ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းဖို့ လိုအပ်ပုံကို ဟောပြောနေသည်မှာ ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် မလုပ်သင့်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပုံတူပတ်စနှင့် ရယ်စရာ ဖြစ်ရပ်ကလေးများရော၍ ဟောပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး တွင် လေးလုံးမိုးလုံး ခပ်ထွားထွားနှင့် စကားလုံးကြီးတွေသုံးကာ နိဂုံးချုပ်လိုက် သည်။ ခန်းမကြီးထဲတွင် လက်ခုပ်ဩဘာသံ များ သောသောည့် သွားပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော် လူလိမ် လူညာတစ်ယောက်ဟု မြင်နေသည်။ လုံးဝမရိုးသားသော လူတစ် ယောက်ဟု လည်း မြင်နေသည်။ ယခင်က မိမိလက်ခံခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက် အပေါ် သစ္စာမဲ့နေသူတစ်ဦးဟုလည်း ထင်နေမိသည်။ ဤအယူအဆသည် ထူးခြား သော အယူအဆတစ်ခုဖြစ်၏။ သာမန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် မမှန်ဟု ထင်ရသော် လည်း လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင် စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ အလွန်မှန်ကန် သော အယူအဆတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်၏ စောစောပိုင်းဘဝသည် ငွေကြေး မပြည့်စုံမကြောင့် အလွန်ဆင်းရဲချို့တဲ့ခဲ့သော ဘဝဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း အောင်မြင်မှုကို ထက်သန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒဖြင့် လူလားတောင်းတခွဲခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည့်ဆိုပါမူ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတည်းဟူသော အသီးကို စားလို သဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပင်ကို စိုက်ပျိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အခုဆိုလျှင် အပင်ဖြစ်လာပြီး၊ အသီးပင် သီးနေပြီ၊ အသီးသည် ကျွန်တော်လက်လွှမ်းမီ သည့်နေရာ၌ ရှိနေပြီး၊ အသာလှမ်း၍ခူးဆွတ်လိုက်ရန်သာရှိတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အသီးအား ခွဲ၍ စက်ဆုတ်ဖယ်ကောင်းသည့် အသီးတစ်ခုဟု မြင်လာသည်။ တန်ဖိုးလုံးပ မရှိသည့် အတုအယောင် အညစ်အကြေးတစ်ခု ဟု ထင်လာသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်နှင့် နှလုံးသားတွင် ယင်းထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု သည် မည်သည့်အတွက် ဝင်ရောက်လာရပါသနည်း။ အချိန်ပိုရလာသဖြင့် ထိုအချက်ကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ထိုအခါ နောက်ဆက်တွဲ မေးခွန်းတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ချောက်လှန်စပျော်လာပြန်၏။ ဤအရာ အားလုံး၏ တန်ဖိုးသည် မည်သည့်အရာ၌ တည်ရှိပါသနည်း။ ကျွန်တော် ကျောင်း သားဘဝက ကျွန်တော်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သမျှသည် အရာထင်ခဲ့ သည့်သာ များ၏။ အခု ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သော အလုပ်သည် အခက်ခဲဆုံး အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ စာပေနယ်တွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည် မဟုတ်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော်သည် မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက် အောင်ပင် အောင် မြင်ခဲ့၏။ အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဝတ္ထုများကို အုပ်ရေ အများအပြား ရိုက်နှိပ်ကာ ရောင်းချလျက်ရှိသည်။ အလွန်အလွမ်းဝေးပြီး ခေါ်သည့် ခရိုင်နယ်မြေများအ တွင်းရှိ စာအုပ်ဆိုင်များမှာပင် ကျွန်တော် စာအုပ်များကို မြင်နေကြရ၏။

ကျွန်တော်စာအုပ်များအပေါ်မှ ရနေသည် စာမူခ ရာခိုင်နှုန်းမှာ နည်း သည်မဟုတ်။ ဤအထဲမှပင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်းနှင့် အခန်းဆက်အဖြစ် တည်သွင်း ဖော်ပြခြင်း စသည်များမှ ရလာနေသော ဝင်ငွေသည် ကျွန်တော် ယခင်က အိမ်မက်ထဲမှာပင် ထည့်၍မမက်နိုင်လောက်အောင်များပြားသည့် ဝင်ငွေ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ် နေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ပါ၏လော ...။

ဤမေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မပျော်ပါဟူ၏ကား ဟန်မ ဆောင်နိုင်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ တိုးတက်မှုကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲ၌ သာယာ မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤကြားထဲမှာပင် ကျွန်တော်သည် မိမိရည် မှန်းချက်များ၏ အချည်းနှီးဖြစ်မှုများကို မြင်နေသည်။ ဤအမြင်ကြောင့် ရင်ထဲ၌ မကျေနပ်မှုသည် အမြဲတစေ ကန်းအောင်းနေရပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း မှားယွင်းသော အရာများအပေါ်၌ ပို၍အလေးအနက်ပြုနေမိသော ကျွန်တော် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားလာမိသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ သာယာမျှမ်းမြေမှုကို လုံးဝမေ့နေရုံမျှမက လုံးဝလစ်လျူရှုထားမိသည်။ ကျွန်တော် ကွီးကွယ်နေသော ဘုရားများသည် ဘုရားတုများဖြစ်ကြ၏။ အခု ကျတော့ ကိုယ့်အမှားကိုယ် ပြန်မြင်ကာ ထက်လန်တန်လုပ်ခြင်းဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် လူအများသာယာနေသည့် အနှစ်မမူများကို ပြတ်ပြတ် ထင်ထင်မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ လူ့ဘဝတွင် ထာဝရ တည်မြဲသွားနိုင်မည့် အရာများ လိုအပ်ခြင်းကိုလည်း သိမြင်နားလည်လာရပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် ယင်းရှာဖွေတွေ့ ရှိမှုကို ရနေခိုက်မှာပင် မတော် တဆ ကြုံကြိုက်မှုတစ်ခု၏ အကျဉ်းထောက်ပုံမှုကို ရရှိခဲ့ပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်မြို့တည်းသား ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးနှင့် အမြဲတစေတူနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းနေဖက်မှာ အထက်တန်းကျောင်း၌ သာမက ဂလက်စရိတ်ကူသိုလ်၌ပါ ကျောင်းအတူ နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန် တော် သူနာမည်ကို ချစ်စွာဟု ပေးထားပါသည်။

ချစ်စွာဟုသည် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသည်။ လူချော လူတစ်ဦး ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးချေငံသည်။ နှုတ်သွက်လှာသွက်ရှိသည်။ သူသည် နိုင်ငံရေး လုပ်ချင်လွန်း၍ ဆေးပညာဖြင့် အသက်မွေးမှုကို စွန့် ခွာသွားသူဖြစ်သည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးသမားဘဝဖြင့် အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုအခါတွင် မြောက်ပိုင်းပြည်သူ့လွှတ်တော်မဆန္ဒနယ်မှ ထင်ရှားသော လွှတ်တော်အမတ် တစ်ဦးအဖြစ်သာမက ဝန်ကြီးအဖွဲ့တွင် လက်ထောက်ဝန်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားနေလေပြီ။

ကွန်လွန်ခဲပြီးသာ နှစ်များတွင်တော့ ကျွန်တော်သူထံမှ ဘာ သတင်းမှ မကြားရပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်၍ လူသိများ လာသည့်အခါ ကျောင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ သည်ကို ချက်ချင်းအသိအမှတ်ပြုကာ အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဤအပြုအမူ သည် သူ၏ အကျင့်စရိုက်ကို ကောင်းစွာ ဖော်ပြနိုင်သည် လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဂါရစ်ကလာပ်၌ ညစာစားရင်း၊ သို့ မဟုတ် အောက်လွှတ်တော်ဆင်ဝင်၌ လက်ဖက်ရည်သောက် အာလာပ သလ္လာပ

စကားပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည်လွန်လေခဲ့ပြီးသော
ကျောင်းသားဘဝက ကြုံခဲ့ ရသည့်အဖြစ်များကို ပြက်ရယ်ပြုစရာများအဖြစ်
ပြန်ပြောင်း သတိရတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းအုပ်စုထဲမှ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာလျှင် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို ရနေကြခြင်းဖြစ် ၏။
ကျွန်တော်တို့သည် အမြင့်သို့ တစ်ရှိန်ထိုးတက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ရာ ကျန်လူ စုသည်
သာမန်အညံ့ပြုလူများဘဝဖြင့် ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။
ကျွန်တော်တို့အဖို့ အနာဂတ်တွင်လည်း ဆက်လက်တိုးတက်ဦးမည့် လက္ခဏာရှိ၏။
ကျန်လူစုအတွက်ကား ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်နေကြသည့် ကျွန်တော်တို့က သနားရုံမှ
တပါး အခြားဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။

ထိုနှစ်မေလတွင် ချစ်စွာပိုးက ကျွန်တော့်အား သူနှင့်အတူ ငါးလိုက်
များရန်ခေါ်သည်။ သူတို့ ဆာဟာရီးဘီအမည်ရှိ လူချမ်းသာလွတ်တော်အမတ်
မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုမိတ်ဆွေသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ငါးသလောက်
အပေါ်ဆုံး မြစ်များအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဟင်းရှိုင်းယားအေဗွန်
မြစ်ပေါ်၌ အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ သူဂျိုးနီးဗားသို့ အစည်းအဝေးသွားတက်နေ
ခိုက်တွင် ချစ်စွာပိုးအား သူ့အိမ်၌သတင်းနှစ်ပတ်နေထိုင်ခွင့်ပေးသည်။ ချစ်စွာပိုး
ကလည်း ထို အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်
အတူတူထွက် ခဲ့ကြပါသည်။

မြစ်အခြေအနေက လည်းကောင်းသည်။ ငါးတွေကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင် ကျသည်။
ချစ်စွာပိုးကလည်း စကားပြောကောင်းသည်။ ကျွန်တော် အတွက်
အလွန်အဆင်ပြေသည့် အဖော်မွန်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးသည်
အစားအစာများထားရာ အခန်းထဲ၌ ချော်လဲရာမှ ဒူးဆစ်လွဲသွားသည်။
ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး ဒူးဆစ်လွဲသွားသည်ဟုပင် ကျွန်တော်တို့ကတွက်သည်။ သို့
သော်လည်း သူ့ဒဏ်ရာ ကျွန်တော်တို့က ကြည့်၍ကုသပေးမည်ဟု ပြော သော အခါ
သူကလက်မခံ။ သူတို့ရွာမှ သုံးနေကျဆရာဝန်နှင့်သာ ပြလိုသည်ဟု ဆိုသည်။
သူတို့ဆရာဝန်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူ ကိုမှ အထင်တကြီးမရှိသည်
အရိပ်လက္ခဏာကို မြင်ရသဖြင့် ချစ်စွာပိုးက ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်မျှ
လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ မြင်လိုက် ရုံမျှဖြင့်
အလွန်အလုပ်များသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။
ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်းပင် သူသည် လူနာကို အားပေးစကားပြောကာ လွဲ နေသော
ဒူးဆစ်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လက်ချောင်းများဖြင့် ပြန်တည့်ပေး သည်။
ထိုကိစ္စပြီးကာမှပင် သူသည် ကျွန်တော်ဘက်လှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပါသည်။

ချစ်စွာပိုး၏နှုတ်မှ ဘုရားတသံ ထွက်လာသည်။ “ကယ်ရီ”ဟုလည်း
တအံ့တရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောကြသည့် အခါတိုင်း
ချစ်စွာပိုးက အထင်သေးအမြင်သေးဖြင့် ပြောလေ့ရှိသည့် သူတစ် ယောက်ရှိသည်။
ယင်းမှာ အခု ကျွန်တော်တို့တွေ နေသည့် ဆရာဝန် ကယ်ရီ ဖြစ်၏။
လူချင်းစတင်ခင်ကြသည့် အချိန်က သူသည် ကျွန်တော်တို့ ထက်

အသက်ဝယ်သည်။ ရုပ်ရည်အပြောအဆို အနေအထိုင်ထူးခြားခြင်းမရှိ။ လုပ်က ပိန်ပါးပါး၊ ဆင်းရဲရှာသည်။ ထိုအချိန်က လီဖင်ဖွဲ့စီမံ၍ ကျွန်တော်တို့ ရွေးပေါင်းသည့်လူငယ်များထဲတွင် ကယ်ရီသည် တစ်ဦးဖြစ်၏။

ကယ်ရီသည် ထူးခြားမှုတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ယင်းမှာ ခြေတစ်ဘက် တိုနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ ခြေတစ်ဘက်သည် အခြားတစ်ဘက်ထက် တိုနေသဖြင့် ဖိနပ်စီးသည့်အခါ ခုအထူ ခြောက်လက်မ မြင့်သော ဖိနပ်တစ်ဘက်ကိုစီးရ သည်။ သူပြေးလျှင် တိန်သောခြေတစ်ဘက်ကြောင့် ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုခြေတစ်ဘက်ကို ညှာပြေးရသဖြင့် တပင်တပန်းရှိလှချေ သည်။ မျက်နှာတွင် ခွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျနေတတ်သော်လည်း အပြုံးကတော့မပျက်။ ထိုစဉ်ကချစ်စွာတိုးသည့် ကယ်ရီအား ပြောင်စရာ နောက် စရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထားသည်။ ကယ်ရီလာနေသည့်ကိမြင် လျှင် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှ တစ်ဦးက သတိထားကြဟေ့၊ ကယ်ရီလာနေပြီ၊ သူ ငါတို့ကို လိုက်မမိအောင်ပြေးကြစို့ဟု အော်တတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ရေကူးကန် သို့မဟုတ် တောအုပ်ဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကြ သည်။ ကယ်ရီကတော့ စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိ သူတတ်နိုင်သမျှ ခြေတစ်ဘက် ထော့ကျိုး နောက်မှလိုက်လာလေ့ရှိပါသည်။

ကယ်ရီသည် ရှက်တတ်သော်လည်း အစဉ်သဖြင့် ရွှင်ရွှင်ပြီးပြီးနေ တတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လောက်ပဲ ပြောင်ပြောင် နောက်နောက် စိတ်ဆိုးလေ့မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ အမြင်မှာတော့ ကယ်ရီသည် လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဝတ်အစားများမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖာထေး ထားသော်လည်း ချုပ်ရာတော့ ဗရပ် ဖြစ်သဖြင့် အမြင်ဆန်းလှ၏။ သူ့အဝေ သည် မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ယောက်ျား တေလေကြမ်းပိုး အရွက် သမား မသေမိကတည်းက သူဝမ်းသူကျောင်းနေခဲ့ ရသူဖြစ်၏။ ယခု မုဆိုးမ ဘဝတွင် သူသည် ဆိုင်တကာလည်၍ ကြမ်းများကိုတိုက်ချွတ် ဆေးကြောပေး သည့်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရသည်။ ချစ်စွာတိုးအဖို့တော့ ကယ်ရီ မိခင်၏အလုပ်သည်လည်း ပြောင်စရာ လှောင်စရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သားအမိနှစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေမှု အတွက် ကယ်ရီ သည် မနက်ငါးနာရီ အိပ်ယာမှထ၍ နားနဲ့ ပို့သည်။ တစ်ခါတရံ gorr.8 သဖြင့် ကျောင်းနောက်ကျတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် တွန့်ဆုတ် ဆုတ် အမူအရာဖြင့် စာသင်ခန်းထဲ၌ ရပ်ကာ ဆရာနှင့် ရင်ဆိုင်သည်။ ‘မင်း .....ကျောင်းနောက်ကျပြန်ပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ် ..... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’

‘ဆရာသခင် ဘယ်ကိုများ ကြနေပါသလဲ၊ မြို့တော်ဝန်မင်းနဲ့ မနက် စာစားနေလို့ နောက်ကျတယ် ထင်ပါရဲ့’

“မ...မ... မဟုတ်ပါဘူး”

သူအတွက် အရေးကြီးနေသော ဤအချိန်မျိုးတွင် ကယ်ရီသည် စကားကို ပြောနိုင်အောင် မပြောနိုင်၊ ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြစ်ကာ မည်သည့် စကား လုံးကိုမှ ပီသသကဲ့အောင် ပြောနိုင်၊ အတန်းသား အားလုံးက သူ့အဖြစ်ကို

ကြည့်ရယ်ကြသည်။

အကယ်၍ ကယ်ရီသာ လိမ်မာပါးနပ်မည်ဆိုပါက အရာရာတိုင်း သည် သူ့အတွက် အဆင်ပြေရာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကော့တလန်နိုင်ငံ တွင် လိမ်မာပါးနပ်သော လူငယ်များအား လူကြီးများက ခွင့်လွှတ်တတ်ကြ သည်။ ကယ်ရီသည် ကျောင်းစာ၌ တော်သော်လည်း စကော့ပြောရာ၌မူ လိမ်မာ ပါးနပ်မှုမရှိ။ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိပါ။

ကယ်ရီ အမေကတော့ သူ့သားအား အများတကာထက်သာစေချင် သည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးနယ်ပယ်တွင် အခြားလူတွေထက် သာစေချင် သည်။ ဆင်းရဲသော်လည်း သိမ်မွေ့ ရိုးသားသည့် အဘွားကြီးသည် ဘာသာ တရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည်။ သူ့သားအား စကော့တလန်နိုင်ငံ၏ ဘာသာ ရေးဂိုဏ်းတွင် ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်စေချင်သည်။

ကယ်ရီကိုယ်တိုက်ကလည်း တောပိုင်းဒေသ၏ ကွင်းပြင် လွင်တီး ခေါင်ထ၌ တရားဟောခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ သစ်တောများနှင့်အပြော ကျယ် သည့် ကွင်းပြင်ကြီးများကို ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘေးမှ ထောင့်င်း-ထောင့်င်းနှင့် လက်လာနေသော ကယ်ရီသည် ကျွန်တော်တို့ ချင်း ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရန်ပြောဆို နေကြသည့်များကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတတ်သည်။ တကယ်တော့ ကယ်ရီသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လိုစိတ်လည်း ပြင်းပြသူဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ပင်ကိုယ်သဘာဝစိတ်ကိုက နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကယ်ရီ သည် သူ့မိခင်၏ဆန္ဒကို လွန်ဆန်ခြင်းမပြု၊ သူ့မိခင်စကားကို နာခံသည်။ သူ့ကျောင်းမှထွက်သည့်အခါ ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာသင်ကျောင်းတက်မည့်ဟု ပင်ဆုံးဖြတ် သည်။ ထိုကျောင်းတက်နိုင်ရန် အတွက် သားအမိနစ်ယောက် ဘယ်လို ရုန်းကန် လှုပ်ရှားပြီး ဖန်တီးကြလေသနည်း။ ကောင်းကင်ဘုံမှ ဘုရား သခင်သာ လျှင် သိပေလိမ့်မည် သူ့ မိခင်လည်း အလုပ်ကို ပို၍ အပင်ပန်း ခပြီးလုပ်၍ ငွေကြေးစုဆောင်းသည်။ ယခင်ကထက် တိုး၍ တိုး၍ ပိုန်ချိုး လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကတော့ မျှောလင့်ချက်ရောင်ချည် သန်းကာ ဝင်းလက်နေကြသည်။ ကယ်ရီကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သင်ကြားနေရ သည့် ပညာရပ် အပေါ် စိတ်မဝင်စားသော်လည်း အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားရှာ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကယ်ရီသည် အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ် အရွယ်တွင် စကော့တလန် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးဂိုဏ်းဝင် သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးဖြစ်လာခဲ့ သည်။ နယ်မြေအတွင်းရှိ လူများလည်း သွန်ရှင်းရေးအလုပ်သမားတစ်ဦး၏ သား သင်းအုပ်ဖြစ်လာသည့်ကို များစွာ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ သူ့အား နယ်မြေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ သင်းအုပ်လက်ထောက်အဖြစ်ခန့်ထားရန် အကြံပြုကြ သည်။ ထိုရာထူး၌ ခန့်ထားရေးအတွက် သူ့ အရည်အချင်းကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးသည့်အနေဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တရားပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ် ခဲ့၏။

ထိုနေ့က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လူအများအပြား လာကြသည်။ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးငယ်တစ်ပါး ဘယ်လို့အမျိုးအစားဖြစ်သည်ကို သိလိုကြ၍ လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤပွဲမတိုင်မီ သတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ တရားဟော

လေကျင့်လာခဲ့သော ကယံရီကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြည်မှုအပြည့်အဝဖြင့်
စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူသည် ထက်သန်သော စိတ်ဖြင့် တရားကို
ဟောသည် အချိန်တော်တော်ကြာအထိ အဆင်ပြေလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက်
ရုတ်တရက် ချက်ချင်းအောက်မှ ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်၍ ထိုင်နေသော
သူ့အမေကို မြင်သည်။ အမေမျက်လုံးများသည် သူ့အား နှိပ်ကြည့်နေသည်။
ထိုအခါ သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်စိတ်သည် ဖျက်ခနဲ ဝင်လာသည်။ သူသည် တစ်ခဏ
တုဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းထဲ ရှိနေသော စိတ်ကူးများ
ကြည်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်သည်။ ဤတွင် သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာနေသော
စကားလုံးများသည် ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြစ်လာသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်လိုက်သည့်နှင့် တပြိုင်နက် သူ သည်
အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်၏။ တရားကိုဆက်၍ ဟောပါ သော်လည်း
အဆင်မပြေတော့ စင်မြင့်အောက်မှ ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေသော မျက်နှာများ။
တီးတိုးစကားပြောသံ များ။ အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ တရားဟောခြင်းရပ်ဆိုင်း
သွားသည်။ ထို့နောက် မေ့တေးသံချင်း သီဆိုရန် ကြေညာလိုက်ခြင်းအားဖြင့်
တရားဟောပွဲကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်နှင့် တပြိုင်နက် ကယံရီ၏ မိခင် သတိလစ်သွား သည်။
အသက်ကုန်သွားချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ချေ။

မိခင်၏အလောင်းမြေကျပြီးသည့်နောက် ကယံရီသည် လီဗင်ဖိုစ် မြို့မှ
ပျောက်သွားသည်။ သူ့ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို ဘယ်သူမှမသိ။ ဆုံးရှုံး မှုနှင့်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသောကယံရီအဖို့ ဘဝတစ်သက်လုံး ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့ ခဲ့ရလေပြီ။
နောက်နှစ်အနီးငယ်အကြားတွင် ကယံရီတစ်ယောက် ယာလုပ်ငန်း များရှိသော
ခရိုင်တစ်ခုအတွင်းရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဆရာလုပ်နေသည် ဟူသော သတင်း
ကျွန်တော်ကြားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းလိုလိုပင် ကျွန်တော် သူ့ကို
မေ့သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လေ့ချီလီယာ၌ အလုပ် လုပ်နေခိုက် တစ်ညနေခင်းတွင်
ဘုရင်မင်းမြတ်က တိုက်ရိုက်ခန့်ထားသော ခန္တဗေဒ ပါမောက္ခ လက်ထောက်
လုပ်နေသည့် ချစ္စဟိုး ကျွန်တော်အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတော့ လုံးဝ ထင်မှားမဟုတ်ဘူး’ ဟု သူက ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာ ပေးဖြင့်
ကျွန်တော်အား ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ဌာနမှာ အခွဲအစိတ်လှလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်၊
တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကယံရီ’

မှန်ပါတယ်၊ ကယံရီဖြစ်ပါ၏။ သူသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်နီး ခါမှ
ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အရောင်အဆင်းပင် မရှိတော့သည့်
ဝတ်စုံဟောင်းကို ဝတ်၍ ခေါင်းဝိုက်စိုက်ချကာ ခြေတစ်ဘက် ထောင့်နှင့်
ထောင့်နှင့်ဖြင့် ကျောင်းသားကြား၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ကယံရီ။ သူ့ကို
ထူးဆန်းလျက်ရှိ၏။ သူ့အား စကားအဖက်လှုပ်၍ပြော မည့်သူပင် မရှိချေ။
သူသည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် အခန်းလေးတစ် ခန်း ငှားနေသည်။
မဖြစ်စလောက်သာရသည့် ကျောင်းဆရာလစာကလေးထဲ 9

ချွေတာခြစ်ကုပ်စုဆောင်းပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အသက် သူ့ရုပ်ရည် သူ့စကားထစ်မှုများသည် သူ့အား အများတကာနှင့် မဝင်ဆန့် အောင် ဟန်တားထားသည်။ သို့သော်လည်း သူကတော့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ထားကာ ဖွဲ့ကောင်းကောင်းဖြင့် ပညာသင် လျက်ရှိသည်။

ယခု တစ်ဖန် ကယ်ရီနှင့် လုံး မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြပြန်လေပြီ။ ကယ်ရီမူ ကယ်ရီအစစ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဟိုတုန်းက ကယ်ရီမဟုတ်။ ဟိုတုန်းကလူ အဝတ်အစား နှမ်းနှမ်းဟောင်းဟောင်း၊ စကားထစ်ထစ်နှင့် ရှက်တတ်သော ကယ်ရီ မဟုတ်တော့။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အား ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ လူကလုပ် လှဲလှဲနုတ်ဆက်သည်။ သူ့အိမ်သို့ ညစာစားဖို့ ဖိတ်သည်။ အခုလောလောဆယ် တော့ ကျွန်တော်တို့နှင့်ကြိုကြာနေဖို့ အချိန်မရှိ။ အရေးကြီးသော လူနာတစ် ယောက် သွားကြည့်စရာက ရှိနေသည်ဟု သူက ဆိုသည်။

မိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် ဇေဝေဝေါဖြစ်ခြင်းတို့ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တွန့်ဆုတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုနေ့ညခင်း တွင် ကျွေးလက်ဆရာဝန်၏ နေအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကယ်ရီတွင် ဇနီးရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် မိကြသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ဇနီးရှိနေပါသည်။ သူ့ဇနီး ကျွန်တော်အား ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုနုတ်ဆက်သည်။ သူ့နေထိုင်ရာ တောင်ပိုင်းဒေသလူ လူသည့် အမျိုး သမီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ ရိုးရိုးသားသားနှင့် တမြတ်တန်း ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤ ဆေးခန်းထဲ၌ အလုပ်ရပ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ သူက ပင် ကျွန်တော်တို့အား အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကလေးများကို ပြသည်။ ပါအိုနီနီရဲရဲနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူတုတ်ထင်သလို သည့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်။ အားလုံးအိပ်ပျော်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အံ့အားသင့်လွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်ပါ။

ကယ်ရီသည် သူ့ဇနီးသည်နှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား အောက်ထပ် မှ စောင့်နေသည်။ အခုကျတော့လည်း အိမ်ရှင်အနေဖြင့် စားပွဲထိပ်၌ ထိုက် လျက်ရှိသော ကယ်ရီသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသည်။ ရှက်ကြောက် နောက်တွန့်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများ လုံးဝမမြင်ရ။ ပြောစရာစကားများကို လည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ သူ့ဇနီးသည်နှစ်ဦးမှာ လူချမ်း သာများ ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ် တစ်ခုတည်း တလေးတစားဆက်ဆံနေကြသည် ကို မြင်နေရသည်။ သူ့ဇနီးသည် နှစ်ဦးမှ ကြားရသည့်စကားများအရ သူ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ ရိပ်စားနားလည်ကြသည်။ သူ့ဆေးကုလုပ်ငန်း သည် အေဖန် တောင်ကြားတစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့ရောက်သဖြင့် ကျယ်ပြန့်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ သူ့ လူနာများမှာ တောသားများဖြစ်၍ ရိုးသားအေးဆေးကြ သည်။ သိအောင်နားလည်အောင် ပြောဖို့ ခက်ခဲသည့် လူစားများဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူကတော့ အားလုံးကို အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်သည့် အခြေအနေ၌ ရှိသည်။

ယခုအခါတွင် ကယ်ရီသည် တောပိုင်းဒေသတစ်ခုလုံးသို့ အနှံ့အပြား ခြေဆန့် လျက်ရှိသည်။ ခေတ်မီ သိပ္ပံပညာနှင့် ဘာသာရေးကို ပေါင်းစပ်ကာ လူအများအား နားဝင်အောင် ဟောပြောသမီးသွင်းလျက်ရှိသည်။ ကူညီစရာရှိ လျှင် အနုမြော တွန့်တို မရှိဘဲ ကူညီလိုက်သည်။ မည်သည့် လူနာထံကမှ လောဘတကြီး

တောင်းခံခြင်းသည်လည်း မပြု။ မွေးရာပါ ဝီဇအရ သူလုပ်ရ မည့်အလုပ်ကို အမြတ်တနိုးလုပ်သည့်။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးတွင် အောင်ပွဲရသွားခဲ့လေပြီ။

ညစာစားအပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ခဏ တဖြုတ်ထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောကြပါသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ပေါင်တပ် ထားသည့် ကတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင် မြင်ရသည်။ ထို ကတ်ပြား ပေါ်မှ စာတမ်းကိုလည်း အမှတ်မထင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ “သင့်လက် ထဲ ဘာပစ္စည်းပဲရောက်လာလား သင်၏ နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ပုန်းတိုင်ကိုသာ သတိရနေလျှင် သင့်အဖို့ ဘယ်တော့မှ လွဲမှားစရာ အကြောင်းမရှိပါ။” ထို စာတမ်းသည် သူ့ဘဝအတွက် အရေးပါအရာရောက်သော ဆောင်းပုဒ်ဖြစ် သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ ကယ်ရီအိမ်မှ ပြန်လာကြသည့်အခါ အတော် ညဉ့်နက်နေပေပြီ။ မောင့်ထဲဖြုတ်လျှောက်လာနေကြသော ကျွန်တော်တို့သည် ထူးထူးခြားခြား နှုတ်ဆတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ချစ်စွာတီးသံမှ အားယူပြီး ပြောလိုက်သည့် လေသံဖြင့် စကားတစ်ခွန်းထွက်လာသည်။

‘အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ လူက သူ့ဘဝ ရပ်တည်နိုင်နို့ အတွက် နောက်ဆုံးကျခါမှ သူ့ကိုယ်သူ နှာလည်သွားတဲ့ သဘောပဲဗျ’ အထက်စီးလေသံဖြင့် ပေးလိုက်သော သူ့မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် လက် မခံနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထားခဲ့မိသော မာန်မာန်အတွက် အရှက် ကြီး ရှက်နေမိသော ကျွန်တော်သည် သူ့စကားအပေါ် ခွန်းတို့ မပြန်ဘဲ မနေ နိုင်”

‘အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ၊ ချစ်စွာတီးလို့ ခေါ်တဲ့ ခင်ဗျားလား၊ အေဗွန်နယ်က ဆရာဝန်လား’

‘ဘာဗျ’ ဟု သူက ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သည်။

‘ဒါလေးတောင်မှ ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

*****

အခန်း (၃၁)

ကယ်ရီနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံမိခဲ့ခြင်းသည် အသေးအဖွဲ့ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့သော်လည်း ပြောင်းလဲရန်တာရှုနေသည့် ကျွန်တော်စိတ်ကို ပိုမို၍ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းသွားအောင် တွန်းအားပေးခဲ့ သည့် အဖြစ်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ အပ်ပျော် သလိုဖြစ်နေသော သူတည်းမဟုတ် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပုံနေသော ကျွန်တော်၏ မွေးရာပါ ပင်ကိုယ်စိတ်သည် သူနှင့်တွေ့ခါမှ ပြန်လည် နီးထရှင်သန်လာသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယင်းစိတ်သည် ကျွန်တော့်မိခင်၏ တိုးတားတီတင်မှု ဆင်းသက်လာ ခြင်းလား သို့မဟုတ် ဖခင်၏ မျိုးရိုးမူပါလာခြင်းလား။ ကျွန်တော် အနေဖြင့် ဝေခွဲ၍ မရပါ။ ဤစိတ်သည် သူငယ်ပြန်၍ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အသက်သည် အခုမှ လေးဆယ်ပင် မပြည့်သေး သန့်တုန်းမြန်တုန်းအရွယ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအ ကြောင်းပြချက်ကို ရှေးတန်းတင်၍ မရနိုင်ပါ။

အယူဝါဒပြောင်းလဲခြင်းဟူသော စကားလုံးသည် ကျွန်တော်အဖို့ ရှိရာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသည် စကားလုံးဖြစ်ပါ၏။ သို့ပါသော်လည်း ယခုအချိန်ကျခါမှပင် ဘဝနှင့် ပတ်သက်သော သဘောထားအသစ် (အထူး သဖြင့် ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သော သဘောထား အမြင်သစ်)သည် ပေါ် ပေါက်လာခဲ့ရသည်။ အမြင်သစ်သည် မူလအမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိ သဖြင့် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ယင်းအမြင်သစ်ဝင်လာရခြင်းသည် ကျွန်တော်မွေးဖွား ကြီးပြင်ခဲ့ရသည်ထက် ထူးခြားသော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အပေါ်ပို၍ နားလည်လာရန်မှာ ကျွန်တော့် အမေအကြောင်း ပြောပြမှု ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်အမေသည် ရှေးအကျဆုံးသော ပရိတ်ကံ စတင်ဘာသာဝင် စကောမိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ သူ့အသက် ဆယ်ကိုးနှစ်တွင် အိုင်ရစ် ကက်သလစ်ဘာသာဝင် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ချစ်ခင် စုံမက်ခဲ့သည်။ အိမ်မှထွက် ပြေးကာ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်း သည်အား ချစ်လွန်းအားကြီးသော အမေသည် ခင်ပွန်းသည်၏ ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဤစုံတွဲမှ မွေးဖွားလာသော တစ်ဦးတည်းသား ကျွန်တော်သည် ကက်သလစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ခုနစ်နှစ်တိတိမျှ ကက်သလစ် ဘာသာ အကြောင်း မည်မည်ရရ ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်ကား သိခဲ့ရမျှမှာ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏အကြောင်း သာဖြစ်သည်။ သာသာ မျှော်ရှင်သော နေအိမ်၏ အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်မှု အရသာကိုလည်း ကျွန်တော် အပြည့်အဝရရှိ ခံစားခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်အဖေ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။ အဖေသည် ရာမျှကို စုစုဆောင်းဆောင်း မရှိဘဲ သုံးစွဲခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သူကွယ်လွန်သည့်အခါ ပစ္စည်းအနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ခဲ့သည်။ အမေ သည် နှစ်နှစ်တတ်မျှ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေမှုအတွက် တပင်တပန်း ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေအရ မိဘထံ ပြန်၍ အရပ်ခိုခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်အမေ၏ အိမ်အပြန်ခရီးသည် သာတောင်သာယာမရှိခဲ့ပါ။ စည်းကမ်းကြီးလွန်းသော ဖခင်တစ်ယောက်၏ မျက်စိထဲတွင် အမေသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကင်းမဲ့အောင်ပြုလုပ်ခဲ့သော သမီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ကျတော့ အဘိုးက မလိုလားသောမြေး၊ ဒိဋ္ဌိကလေးဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းနည်း ဖယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင် ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အား ပရိဘက်စတင် ဘာသာဝင်များ ကျောင်းသို့ ပို့လို သည့်အခါ ကျွန်တော် ကက်သလစ်ဘာသာဝင်ဖြစ်မှန်း ချက်ချင်းသိသွားကြ သည်။ တစ်တန်းလုံးက ကျွန်တော် ပြောင်ကြနောက်ကြသည်။ အဆိုးဆုံး လူမှာ အတန်းပိုင်ဆရာဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်အပေါ်၌ အညာတာ အကင်းမဲ့ဆိုး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရက်စက်ရင်းရင်းသော စိတ်နေ စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် အားလျော်စွာ ကျွန်တော်အား ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ရှေ့၌ အရှက်တက် အကျိုးနည်းအောင် လုပ်လေ့ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ရ ခြင်းအပေါ် သာယာ သည်။ ကျွန်တော်သည် စည်းမကမ်းမဲ့ နိုင်လွန်းလှသော လူတစ်စု၏ အလယ်တွင် များစွာစိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့လွန်းလှသော ဤလူစု၏ ဒုက္ခပေးမှုများကို ခံစားရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော် ခေါင်းသည် ပို၍မာ လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘာသာ အယူဝါဒကို စွန့်ပစ်ရန် မလျော့သောဇွဲဖြင့် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ စကောလူမျိုးအုပ်စုတစ်စု၏ သည်းမခံ နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားသော ရက်စက်မှုများကို ကျွန်တော်ခွင့် မလွှတ် နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုခေတ်အခါက စကောတလန် အနောက်ပိုင်းဒေသသည် တစ်ယူ သန်ဝါဒထွန်းကားကြီးစိုးသည်။ ဥပမာ ဂျွန်နော့စ် မွေးနေ့နှင့် ဤင်းစစ်ပွဲ နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်ပွဲများ ကျင်းပသည့် အခါများတွင် လူမျိုးရေးနှင့် ဘာသာ ရေးမတူမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဝိုက်ဝံ့မတူသူအချင်းချင်း ပဋိပက္ခ များ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းရင်းရင်း ရက်စက်မှုများကြားတွင် ကျွန်တော်သည် လည်း တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်နေရသည်။ မည်သူနှင့်မှရော၍ မရ။ မည်သည့် ဘက်မှ ရွံ့၍မဖြစ် သံသယများနှင့် ကြောက်ရွံ့ မှုများကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ လူအများ က ဝိုင်းကာပြတ်ရယ်ပြကြ။ ရှိတ်ချကြွေရှာစက်ဆုတ်ကြသည့် ကိုယ်သာ အယူဝါဒ အပေါ်ယိုကြည် သက်ဝင်မှု ခိုင်မာလာအောင် မိမိ ကိုယ် မိမိအားပေး ချ နေပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အရေထူလာသည်။ ကျွန်တော်အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေကြသူများအား ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်သည်။ မိမိရင်ဆိုင် နေရသည့် အခက်အခဲများကို အခြားလူများနှင့်ရော၍ ရယ်လာနိုင်သည်။ အားကစားများတွင် ထူးချွန်မှုကြောင့် အများစုက အသိအမှတ်ပြုလာကြ သည်။ ထို့နောက်တော့ ပညာသင်ဆု အများအပြားကို ရလာသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ တက်နိုင်လာသည့် ကိုယ့်အသိဉာဏ်နှင့်ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းများ အတွက် မာန်မာန တက်လာသည့် ကျွန်တော်သည် ဓမ္မစာအုပ်များထဲ၌ မဖြစ် နိုင်သည်များကို တွေ့

လာသည်။ ဒီဝေဗဒ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပီပီ လူတစ်ဦးချင်းစီ၏
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျင့်ပျက်ပြားမှုများနှင့် ပတ်သက်သော အယူအဆများ
အပေါ်ဆန့်ကျင်လာသည်။ ခန္ဓာဗေဒဘာသာရပ်မှ ရရှိလာသော
အချက်အလက်များနှင့် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုများကြောင့်
ဘာသာရေးကို ဥပေက္ခာပြုသော စိတ်သစ်နှင့် သဘောထား အမြင်သစ်များ
တည်ရှိလာခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော် လက်ထပ်သည့်အခါ မိမိကိုယ်မိမိ ကက်သလစ်ဟုဆို ခဲ့၏။
တကယ်တော့ နာမည်ခံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကက်သလစ်ဘာသာဝင်
တစ်ဦးအနေဖြင့် တရားကိုလည်း မသိ၊ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများ
ကိုလည်း နားမလည်၊ မသိ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သဘာဝအင်အားစုများကသာ
လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်အသိတရားက ယင်းကဲ့သို့ပြုခြင်း
သည် မကောင်းဟု အထင်ရှောက်လာအောင် အနှောက်အယှက်ပြုခဲ့သည့်အခါ
ထိုအသိတရားအား လောက်ကိစ္စများအောက်၌ မြုပ်နှံထားလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော်ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဟူ၍ ကား
လူသိရှင်ကြား မပြောရပါ။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောစို့လောက်အောင်လည်း သတ္တိမရှိပါ။

ကျွန်တော်သည် ယင်းကဲ့သို့သော နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းနှင့်လာခဲ့ သူဖြစ်၏။
တစ်လျှောက်လုံး မိမိကိုယ်ကို မိမိလှည့်စား၍ မိမိ၏ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး
သာယာမှုအတွက် လောက်အာရုံ ကာမဂုဏ်များကို ခံစားလာခဲ့သူဖြစ် ၏။
သို့ပါလျက်နှင့် အခုအချိန်ကျခါမှ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေသင့်သည်ဟု သော
အမြင်ဝင်လာခြင်းသည် ဘာကြောင့် ပါလိမ့်ဟု တွေးမရနိုင်လောက် အောင်
ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်အဖို့တော့ လွယ်ကူသည် ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါ။
အထူးသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်ခြစ်သော လူတစ်ယောက်အဖို့
အလွန်ခက်ခဲလှပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မာန်မာန်ကို လက်ကိုင်ပြုကာ
ကိုယ်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်စွာဖြင့် နေလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်
၏။ အခုကျမှပင် အတွင်းစိတ်၌ တဖြည်းဖြည်းချင် ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလာနေသည့်
စိတ်ဓာတ်အင်အားကျမှုကို မတွန်းလှန်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးကျတော့ လည်း
ကောင်းကင်ဘုံ ကို ပွန်ကန်တော်လှန်နေသည့် အချိန်ကာလသည်
ကျွန်တော်အတွက် ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု ယူဆရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိသေးသော်လည်း
အသိတရားအသစ်ကတော့ ဝင်လာသည်။ ထိုအသိသစ်ကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်စိတ်သည် များစွာသက်သာပေါ့ပါးလာသည်။ အလုပ်ခွင်တွင်လည်း
ပျော်ရွှင်မှုအသစ်တစ်ခုရလာသည်။ ကျွန်တော့်အား ဖိစီးနှိပ်စက်နေကြသည့်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ တင်းမာခြင်းနှင့်ငြိုးငွေ့မှုက တရိရိခံစားရခြင်း စသော
အနိစ္စရုများသည် ကွယ်ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျယ်
လောင်စွာ အောဟစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အေသံကို ကောင်းကင်ဘုံမှကြားသည်။
ကျွန်တော်သည် ငါဘာကြောင့် အသက်ရှင်နေရပါသနည်း ဟူသော အချက်
ကိုရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါ၏။

ကိုယ့်အခြေအနေကို ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်နေသည့် ဤအချိန် ကာလတွင် ကျွန်တော်သည် လူအများနှင့်ဆက်ဆံ ဆောင်ရွက်ရသော အလုပ် များနှင့်လုံးဝ ကင်းအောင်နေခဲ့ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့နေရသည် အတွက် ကျွန်တော်တွင် ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါ။ အခြားအခြားသော စိတ်ဝင်စားစရာ များနှင့်သာ တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆူညံသည့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိလုန်းလှသော လူစုပရိသတ်နှင့် ကင်းဝေးရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တွင် အချိန်ပိုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခု တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် မရှိ။ အခုကျတော့လည်း အားလပ်ချိန်တွေ အများကြီးရှိလာသည်။ ဆင်ခြင် တွေးတောပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို လုပ်နိုင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေသေးသည့် အသိပညာဗဟုသုတ တိုးတက်ရေးကို အာရုံစူးစိုက် နိုင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် သမိုင်း ဗိသုကာအတတ်ပညာနှင့် ပန်းချီပညာတို့ကို လေ့လာခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာ စာဆိုကြီး ချောဆာ၏ စာပေများကို ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သင်ကြားထား သည့် ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် အီတလီ ဘာသာများကို ပို၍ကျွမ်းကျင်လာအောင် အားထုတ်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ် အက်ဆေးဆရာကြီးမန်တေ၏ စကားပြော အရေး အသားများကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ စိတ်အပန်းဖြေဖို့ အတွက် သား နှစ်ယောက်နှင့် ကစားသည့်အခါ ကစားသည်။ ယခင်က မရရှိခဲ့ဖူးသော သာယာပျော်ရွှင်မှုများကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါသည်။

ယခုရလာသော လွတ်လပ်မှု အသစ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု သည် ခရီးထွက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကိုလည်း ရလာသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ နီဗာဆပ်မှ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ကာလေးစအရောက် မော်တော်ကားနှင့်ရေလက် ကြားကိုဖြတ်ရသည့်ခရီးမှ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရှိလှပါသည်။ ကာလေးစဘက် ရောက်၍ မြားတံသဖွယ် ဖြောင့်တန်းနေသော ပြင်သစ်ကားလမ်းမကြီးများ အတိုင်း မော်တော်ကားမောင်းသွားရသည့်မှာလည်း သာတောင့်သာယာရှိလှပါ ၏။ လမ်းဘေး ဝဲယာတွင် ပေါ်ပလာပင်များ၊ အပွင့်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်နေကြသည့် နင်းဆီရိုင်း ခြံစည်းစိုးများ၊ အမိုးနီနီ အိမ်များတည်ရာ ကျေးရွာများနှင့် ယာတော များ၊ ကျက်သရေရှိလှသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ ရွေးဟောင်းရတိုက်ကြီး များ၊ လှေများသွားလာနေသည့် တူးမြောင်းများ၊ စံပြညီမျှလန်းသော သစ်တော များ မြက်ခင်းပြင်များနှင့် သစ်သီးခြံများ။ ပန်းသီးခြံများမှာ အပွင့်များပင် ပွင့်နေကြပြီဖြစ်၏။ ဤမျှလောက် သာယာ ကြည်နူးစရာကောင်းသော ခရီးမျိုး ကိုသွားရသည်မှာ မည်မျှအံ့ဩစရာ ကောင်းပါသနည်း။

နေ့ဦးပေါက်ရာသီဆိုလျှင် ပါရီသည် ငွေရောင်လက်နေသည့် မြို့တော် ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်စောစောစီးစီး မြင်တွေ့ရသော ရှုခင်းသည် အမြင် ဆန်းလှပါ သည်။ လမ်းများပေါ်၌ သုတ်သီးသုတ်ပြာ သွားလာနေ သည့် လူများ၊ အပြာရောင်ဝတ်စုံသတ် ခဲသားများ၊ ကြက်သွေးရောင် ပျံနီဖောင်းဝတ် ပြင်သစ်စစ်သားတစ်ယောက်၊ တိမြက်စည်းလုံး ရင်း အတင်းအဖျင်းပြော

နေကြသည့် အိမ်စေ့မနစ်ဦး၊ လမ်းဘေးရေမြောင်းများကို လိုက်လံဆေးကြော
နေသည့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
များ တင်လာသည့် လက်တွန်းလှည်းများဆီမှ ထွက်လာနေသည့် ချိုးချိုး
ချောက်ချောက် မြည်သံများ၊ ခူးစုစု အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဈေးသည်များ
အသံများ၊ ရုတ်တရက်ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပေါ်ထွက်လာသည့် ခေါင်းလောင်း
သံများ..... ဤ အရာအားလုံးသည် ညိုမှိုင်းရှိုင်း အဆောက်အအုံများ၊
ကျက်သရေရှိလှသော အဖြူရောင် တံတားများနှင့် နေရောင်တွင် လက်နေ သည်
မြစ်ပြင်ကို နောက်ခံ ပြုကာ လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယေရှုသခင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းသည် အထိမ်း
အမှတ်နေ့ပွဲတော်သို့လည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်ကြသည်။ ကွက်သီဒရယ်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးအတွင်း၌ ကျင်းပခြင်းဖြစ်၏။ ပြင်သစ် ဝိသုကာပညာ
ရှင်တို့၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် လက်ရာမွန်များကို မြင်ကြရသည့်။
ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမှတစ်ဆင့် ပန်းခြံတစ်ဘက်ရှိ နာမည်ကြီး လာဗီလီး
စားသောက်ဆိုင် နေလယ်စာစားကြသည်။ ထို့နောက် တောင်စူးစူးသို့ ခရီး
ဆက်သည်။ အလျှိုက်စနှင့် တိုးစိမြဲများကို တွေ့ရှိဖွယ်ရှိကြသည်။ ပြင်သစ် နိုင်ငံ၏
အရက်ကောင်းများထွက်ရာ အနဂါမြို့၌ ညအပ်သည်။ ဟိုတယ် ဒီ အန်ဂျောင်း၌
ညစာစားရသည်မှာ အရသာရှိလှပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ တောင်အရပ်သို့ ခရီးဆက် ကြွပြန်သည်။
ချောတီးရေစနှင့် ကလာမောင့်၊ ဖာရင်းမြို့များကို ဖြတ်၍ ရှုခင်းအလှများ
ပေါများရာ အော်ဗန်းနယ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ နေရာတိုင်း တွင်
ပွင့်ဖူးနေကြသည့် ပန်းများ၊ ပန်းမျိုး ရောင်မျိုးစုံဖြစ်၍ ကတ္တီပါကော်
ဇောကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသည့် နယ်ရှိ၏။ ထို့နောက် ကာကတစ်ဆန်နီမြို့၊
လေးဘက်လေးတန် အုတ်တိုင်း ကာထားသည့် ရှေးမြို့ဟောင်းတစ်မြို့၊
ထို့နောက် နေရောင်ဖြင့် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေသည့် မြေထ
ပင်လယ်ရေပြင်။

ကျွန်တော်တို့ ရထားသည့် မရောက်ဖူးသေးသော ဒေသများသို့ စိတ် တိုင်းကျ
သွားလာနိုင်ခဲ့သည် ဆိုးနိုင်အံ့ မထင်။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာ လောကနှင့်
အဆက်ဖြစ်ထားသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အား အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် ဆက်ဆံနေသူများကိုလည်း မတွေ့ရ။ နောက်ဆံင် ဓရာ
လူနာဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။ နာရီပိုင်းနှင့်အမျှ ကလင်-ကလင် ခေါ်
ခေါ်နေတတ်သည့် တယ်လီဖုန်းသံများလည်း မကြားရ။ ညကြီးမင်းကြီး အိမ်ရှေ့မှ
ခေါင်းလောင်းကြီးဆွဲပြီး နှိုးမည့်လူလည်း ပေါ်မလာ။

ယင်းအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရမည့်အစား ကျွန်တော်တို့သည် စပိန်နိုင်ငံ ၏ အလှတွင်
သာယာကြည်နူးနေကြသည်။ စံပြညစ်မီးလန်းသော တောင်တန်း ကြီးများကို
ကြည့်၍ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြကြသည်။ ဟန်ဂေရီနိုင်ငံ ဘူဒါပတ်စ်မြို့တော်တွင်းမှ
ဂျစ်ပစ်တေးဂီတတွင် ဈာန်ဝင်နေကြသည်။

ဤခရီးများတစ်လျှောက်တွင် ပျင်းရိစရာ ငြီးငွေ့စရာဟူ၍ ဘာမှ မရှိပါ။
ခရီးသွားခြင်းသည် စာပေသမား တစ်ယောက်အတွက် အားသစ်
လောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် သူ့စိတ်သူ့ အားသစ်လောင်းပေးဖို့
လိုပါသည်။ ယင်းလိုအပ်ချက်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်သည် မကြာခဏ

ပြောင်းလဲပေးရန်လည်း လိုအပ်ပါသည်။ သူ့ကြိုက်သည့်အချိန် သူ့ကြိုက်သော နေရာ၌ စာရေးခွင့်ရရန်မှ သူရသင့်ရထိုက် ခံစားသင့် ခံစားထိုက်သည့် အခွင့်အရေးတစ် ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်စက်သုံးသူမဟုတ်။ အတိတ်တွင် ဖောင်တန်ပါလျှင် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ရေးချင်စိတ်ရှိလျှင် ရေးလိုရပါ သည်။

ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည့် ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်သည် နောင်အနာဂတ်ကာလတွင် ရေးမည့် စာအုပ်များအတွက် အခြေခံမှတ်စုများ အများအပြားထုတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သွားရင်းလာရင်း ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ကလေး များနှင့်လည်း မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲ အောင်၊ သို့မဟုတ် သာယာမျမ်းမြေ့အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည် ဘဝ၏ ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်များလည်း ဝတ္ထု ရေးဆရာ၏ သဘောထားအတွက် အခြေခံအားတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိသည်။ အီတလီနိုင်ငံသို့ ရောက်စဉ်ကဖြစ်၏။ သာယာ ကြည်လင်သော ဇွန်လမွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အဲလပ်တောင်ခြေလမ်းအတိုင်း မော်တော်ကားမောင်းလာခဲ့ ကြသည်။ ဗာရီနာမြို့အဝင် ဆင်ခြေဖုံးအရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ အား လွှငယ်လေးနှစ်ယောက်က လက်ပြချ တားသည်နှင့် ကြုံရသည်။ စတော် ဘယ်ရီသီး ဆီးရို ရောင်းခြင်းဖြစ်၏။ နီရိုလတ်ဆတ်သော စတော်ဘယ်ရီသီး များလည်း စာချင်းစဖွယ် ရှိလှပါသည်။

‘မဝယ်နဲ့’ ဟု ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်မောင်း လာဂီက တန့်သည်။ ‘မြို့ထဲ ရောက်ရင် ဒီထက်အများကြီးကောင်းတာရနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင် ပေါက်စလေးတွေက ..... လာဂီက သူငယ်နှစ်ယောက်၏ ပေရေရုတ်ပြတ် နေသော အဝတ်အစားများကိုကြည့်ပြီး သဘောမကျဟန်ဖြင့် ပခုံးများကို တွန့်သည်။

သူငယ်တစ်ယောက်သည် ပေါက်ပြဲနေသော ဂျာစီအင်္ကျီနှင့် ဒူးဆစ် အောက်နားများဖြတ်ထားသည် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည်။ ကျန် တစ်ယောက် သည် အလုပ်သမားများဝတ် ကျူနီအင်္ကျီကြီးဝတ်ထားသည်။ သူ၏ ဝိနီလီသေးကွေးလှသော ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အင်္ဂါသည် ဖုံးရိုးဖုံးယားကျကာ ကြည့်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ သူတို့၏ အညိုရောင်အသား၊ ပုယောင်းရှုပ်ပွဲ နေသော ဆံပင် နှင့် နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော် ဇနီးအား ဆွဲဆောင်ထားသည်။ ကျွန်တော်နီးက သူတို့အား စကားပြောသည်။ သူတို့နှစ် ယောက် ညီအစ်ကိုဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ အကြီးကောင် နစ်ကိုလေက အသက် (၁၃) နှစ်၊ ကားတံခါးအထိ ရောက်လာသော အငယ်ကောင် ဂျက်ကိုပိုက အသက် (၁၂) နှစ်နှီးပါး ကျွန်တော်တို့က စတော်ဘယ်ရီခြင်းကြီးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်ပြီး မြို့ကသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဗာရီနာသည် ချစ်စရာကောင်းသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ သမိုင်း နောက်ခံရှိသောမြို့ဖြစ်၏။ အလယ်ခေတ်က ဖောက်ခဲ့သောလမ်းများ၊ ဆောက် ခဲ့သော အဆောက်အအုံအရောင်များသည် အဝါရောင်၊ ရှိမိယိုနှင့် ဂျူးလီးယက် တို့ ဤမြို့၌နေ၍ ဤမြို့၌ သေကြရသည်ဟူသော ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်း ကြောင်းလည်း လူသိများပြီးကျော်ကြားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာသည့်အခါ သေတ္တာဟောင်းများ ဘေး၌ချ၍ ဖိနပ်တိုက်နေသော သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် ပွန်းခြံထဲတွင် ဆုံမိကြသည်။ ယမန်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်း တွေ့ခဲ့သော ကျွန်တော် တို့ မိတ်ဆွေလေးများပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခဏမျှရပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သာမန်အား ဖြင့်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ကိုယ်လမ်းကိုယ်ဆက်သွားရန်သာရှိ၏။ သို့သော် လည်း စိတ်ထဲက အထူးအဆန်းဟုထင်လျှင် ကြည့်ချင်၊ သိချင်၊ စူးစမ်းချင် တတ်သော ညာဉ်အရ သူတို့နား၌ ဖိနပ်အတိုက်ခံမည့် လူမရှိသည့်နှင့် ပြင် နက် ကျွန်တော်က သူတို့အား လက်ပ နှုတ်ဆက်မိသည်။ သူတို့ကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

‘ငါက မင်းတို့ကို စတော်ဘယ်ရီသီးနှုန်းရောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်မျိုး ပဲလုပ်တယ်လို့ထင်တာ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပါတယ်ခင်ဗျား’ ဟု နှစ်ကိုလေက ဖြေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား မျှော်လင့်ထားနေဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်သည်။ ‘အလည်လာတဲ့ ခရီးသည်တွေကိုလဲ မြို့ကို လိုက်ပြပါ တယ်။ ဂျူးလီးယက်ပူတို ဘာတို့။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့နေရာမှန် သမျှကို လိုက်ပို့ပေးတာပါ။’

ကျွန်တော် ပြီးမိသည်။ “အေးကောင်းတာပေါ့၊ မင်း ငါတို့ကို လိုက်ပြပေးပါလား”

သူတို့နှင့်အတူ မြို့ထဲလှည့်လည်သွားလာကြသည့်အခါ သူတို့၏ ထူးခြားသော ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ပုံများသည် ကျွန်တော်စိတ်ကို ပို၍ စိတ်ဝင် စားအောင် တွန်းအားပေးနေကြသည်။ သူတို့သည် ကလေးများဖြစ်သဖြင့် ကလေးဆန်သည်။ ပရိယာယ်မရှိ။ အရိုးခံသဘောရှိသည်။ ဖြူဖတ်ဖြူရော နိုင်လွန်းလှသော နှုတ်ခမ်းများပိုင်ရှင် ဂျက်ကိုပိုသည် သွက်လက်လွန်းသဖြင့် ရှည်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်တူလှ၏။ နှစ်ကိုလေကတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဤလူငယ်နှစ်ယောက်စလုံး ကလေးစိတ်မပျောက် သေးသော်လည်း လူတစ်ယောက်က လေးစားလောက်အောင် တည်ငြိမ်သော အနေအထားမျိုးရှိကြသည်။ သူတို့အသက်နှင့် မလိုက်အောင် ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်လည်းရှိပုံရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ညီ အစ်ကိုနှင့် မကြာခဏဆုံမိသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် များစွာ အသုံးဝင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့က ဗာဂျီးနီးယား စီးကရက် လိုချင်သည် သို့မဟုတ် သွားတိုက်ဆေး ကောင်းကောင်းလိုချင်သည်။ သို့မဟုတ် အော်ပရာဇာတိရုံ၌ နေရာကောင်းကောင်းလိုချင်သည်။ သို့မဟုတ် အစား အသောက် ကောင်းသည့် စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းသန့်သန့် သွား လိုသည့်ဆိုလျှင် နှစ်ကိုလေနှင့် ဂျက်ကိုပိုတို့က ကျွန်တော်တို့ အလိုကျဖြစ် အောင် ကူညီနိုင်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ခင်စရာ အကောင်းဆုံးအရည်အသွေးတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရာ၌ မလျော့သော ဇွဲ လုံ့လရှိခြင်းပေတည်း။ အခုလို နေရာသီတွင် နေ့များသည် နေအပူရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် ပူလှ ချေသည်။

အလွန်ညတာရှည်သည့် ညများကျတော့လည်း တောင်တန်းများပေါ်မှ တိုက်
ခတ်လာသော လေကြောင့် အဆမတန်အေးလှချေသည်။ မည်မျှပင်ပူပူ မည်မျှ ပင်
အေးအေး သူတို့သည် ဖိနပ်တိုက်သည်။ သစ်သီးရောင်းသည်။ သတင်း
စာရောင်းသည်။ ခရီးသည်များအား လိုက်ပို့သည်။ လက်တိုလက်တောင်း
ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးသည်။ စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုဒဏ်ခံနေရသော မြို့တွင်း
လမ်းကြိုလမ်းကြားများသည်လည်း သူတို့အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဝင်ငွေ
ရှာရာ နေရာများပင်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့နှင့် ပန်းခြံအနီး လမ်းဘေးပလက် အောင်း
ပေါ် လမ်းမီးတိုင်အောက်၌ ထိုင်နေကြသော သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ဆုံမိသည်။
လေကလည်းထန်သည်။ လမ်းများပေါ်တွင် လူသူလေးပါးမရှိ။ နက်ကိုလေက
ထိုင်လျက်။ သူ့မျက်နှာတွင်ပင်ပန်းထားသည် အရပ်အဝွေ့များ ထင်ဟပ်နေ သည်။
သူ့ခြေရင်းတွင် ရောင်းမကုန်သေးသော သတင်းစာတစ်ထုပ် ချထား သည်။
ဂျက်ကိုပိုသည့် သူ့အစ်ကို ပခုံးတွင် ခေါင်းမိုချ် အိပ်မောကျလျက်ရှိ သည်။
အချိန်က သန်းခေါင်ဦးနေလေပြီ။

“မင်းတို့အပြင်မှာ ဘာပြုလို့ ဒီလောက်ညဉ့်နက်အောင် နေကြတာ လဲ နစ်ကိုလေ”

ကျွန်တော် အသံကြောင့် နစ်ကိုလေသည် ငိုက်နေရာမှ လန့် ဖျတ်သွား ပုံပေါ်သည်။
သူသည် ကျွန်တော့်အာ ခိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘ပါဒူအာက လာမယ့်
နောက်ဆုံးဘတ်စ်ကားကို စောင့်နေကြတာ၊ ဘတ်စ်ကားဝင်လာရင် သတင်းစာ
ရောင်းမလို့’

“မင်းတို့အကြာကြီး စောင့်ရမှာပေါ့။ မင်းတို့ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်း နေပြီ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျား’

သူ့အသံသည် အေးဆေးသိမ်မွေ့လှ၏။ နောက်ထပ် ဆက်မေးစရာ
မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့
ဖိနပ်တိုက်ရန် သူတို့ဆီရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က စပဲစုမိပြန်ပါ
သည်။

‘မင်းနဲ့ ဂျက်ကိုပိုဟာ၊ သိပ်အလုပ်လုပ်တာပဲ၊ မင်းတို့ငွေ တော်တော် ရမှာပဲ။
မင်းတို့ကြည့် ရတာ အဝတ်အစားလဲ ဝယ်ပုံမပေါ်ဘူး။ စားတော့လဲ နည်းနည်းပဲ
ကုန်တယ်။ ငါတို့တွေရသလောက်တော့ ပေါင်မုန့်ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ မစားကြဘူး။
ငါ့ကိုပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြစမ်း။ မင်းတို့ရတဲ့ငွေတွေ ဘာလုပ်ပစ်ကြသလဲ”

သူ့မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။ ထို့နောက်ပြန်၍ ဖြူရော်ရော်ဖြစ် သွားသည်။
သူ့အကြည့်ကို မြေပြင်ပေါ် စူးစိုက်ထားသည်။

“ကောလိပ်ကျောင်းတက်ဖို့ ငွေစုနေသလား” ဟု ကျွန်တော်က
စကားလမ်းခင်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပညာသိပ်သင်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခု
လောလောဆယ်တော့ တခြားအစီအစဉ်တွေ ရှိနေပါတယ်”

‘ဘာအစီအစဉ်တွေလဲကွာ’ သူက ပြီးသည်။ ‘အစီအစဉ်တွေရှိနေတာပါပဲခင်ဗျာ’ ဟု တိုးတိုး ပြောသည်။

‘အင်း၊ ငါတို့ တနင်္လာနေ့ကျရင် ပြန်တော့မယ်။ ငါတို့ ပြန်တော့ မယ်၊ ငါတို့ မပြန်ခင် မင်းတို့အတွက် ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ လုပ်ပေးစေချင်တာ ရှိရင် ငါ့ကို ပြောပေါ့’

နီကိုလေက ပထမတော့ ခေါင်းခါသည်။ နောက်တော့ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့်ပြောသည်။

‘တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့ တောပိုင်းက ပိုလက်တာရွာကို သွားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီကနေ ကံလိုမိတာ (၃၀) ဝေးပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့ စက်ဘီးငှားပြီး သွားကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် မနက်ကျရင်တော့ ခင်ဗျားကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမလား’

ဤတနင်္ဂနွေနေ့တွင် နားရော်ယူဖို့ ယာဉ်မောင်း လာဂီအား ပြောထား ပြီးနေပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်တွင် အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသဖြင့် ‘အေး .. ငါ့ကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ပေးမယ်’ ဟု ဖြေလိုက်မိသည်။

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ နီကိုလေက သူ့ညီအား ဝေခွဲမရသည့် မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေမလားခင်ဗျာ’

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ’

သူသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ငြိမ်နေရာမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားဟန်ဖြင့်ပြန်ပြောသည်။

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’ နောက်နေ့မွန်းလွဲ ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်နီရဲတစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိနေသော ရွာလေးတစ်ရွာဆီသို့ ကားဖြင့်လာခဲ့သည်။ သစ်အယ်ပင် တောအုပ်က ရွာကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။ အမြင့်ပိုင်း ဆင်ခြေလျောတွင် ထင်း နှူးပင်အနည်းငယ်ရှိ၍ အောက်ခြေတွင် ရေကန်လေးတစ်ကန်ရှိသည်။ သာယာလှပသည့် ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးလမ်းဆုံး သည် ဤရွာထဲမှ အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့တွေးထားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်ကိပို၏ လမ်းညွှန်မှုအရ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်တုံး နှစ်ကွာထားသည်။ ခေါင်းမူးနီနီ အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ ရောက်သွားသဖြင့် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင် မယုံကြည် နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ မမေးလိုက်နိုင်မီ ကျွန်တော်ခရီးသည်နှစ်ဦးသည်ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွား ကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ သိပ်မကြာပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကြာရင် တစ်နာရီလောက် ပါ။ ရွာထဲက ဆိုင်မှာ အအေးတို့ ဘာတို့ သောက်ချင်ရင် ရပါတယ်’

သူတို့သည် ကျောက်တုံးနီရဲထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ပျောက်ကွယ် သွားကြပါသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်လွှဲသွားသည်။ ဘေး
ဘက်တွင်ဝင်ပေါက်တွေ့သဖြင့် ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်ပါသည်။

အသားနီစပ်စပ်၊ မျက်မှန်နှင့် သဘောကောင်းပုံရသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
ထွက်လာသည်။ အဖြူရောင် သူနာပြုဆရာမ ဝတ်စုံဖြင့်ဖြစ် သည်။ “ကျွန်တော်
အခုပဲ သူငယ်လေးနှစ်ယောက်လာပို့တာ”

‘ဪ. ဟုတ်တယ်’ သူ့မျက်နှာသည် လင်းကွဲနေပြန်သွားသည်။ ချက်ချင်း ကျွန်တော်
ဝင်သာအောင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ‘နီကိုလေနဲ့ ဂျက်ကိုပိုလား၊ ကျွန်မ သူတို့ဆီ
လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်’

သူသည် ကျွန်တော့်အား ရှေ့မျက်နှာစာ ဆင်ဝင်မှ ဖြတ်၍ ဆေးရုံ အတွင်းဘက်သို့
ခေါ်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဖယောင်းတိုက်ထားသဖြင့်
တလက်လက်တောက်ပနေသော စင်ကြို လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကာ အပေါ်
ထပ်သို့တက်သည်။ ပန်းခြံနှင့်ရေကန်ကို မျက်နှာပြုထားသော တောင်ဘက်
ခြမ်းလသာဆောင်ရှိ အုပ်ခန်းလေး တစ်ခန်းရှေ့ အရောက်တွင် ဆရာမက
ရပ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အား အသံမပြုဖို့ အချက်ပြကာ မှန်ပြတင်းမှ
အတွင်းဘက်သို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ခေါ်သည်။

သူငယ်နှစ်ယောက်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျို ခေါင်း အုံးများပေါ်မှီကာ
သူငယ်တို့အား ပြောဆိုနေသမျှကို နားထောင်လျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည်
သိမ်မွေ့နူးညံ့လှ၏။ တစ်ချက်မျှ ကြည့်ရှုဖြင့် မိန်းမပျို ၏ မျက်နှာသည်
သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်ဆင်သည်ကို သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။ သူ့ဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင်
ပန်းအိုးတစ်လုံး၊ သစ်သီးတစ်ပန်းကန်နှင့် စာအုပ်များ ရှိသည်။

‘ရှင် အထဲမဝင်တော့ဘူးလား’ ဟု ဆရာမကမေးသည်။

‘ရှင့်ကိုတွေ့ရင် လူစီယာကတော့ ဝမ်းသာရှာလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြပြီး ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မောင်နှမ သုံးယောက်၏
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုသည် ကျွန်တော် ကြောင့် မပျက်စီးသင့်ဟု ထင်ပါသည်။
သို့သော်လည်း အောက်ထပ် ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူငယ် နှစ်ယောက်နှင့်
ပတ်သက်၍ သူသိသမျှ ပြောပြရန် ဆရာမအား မေတ္တာရပ် ခံမိသည်။

ဆရာမကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြသည်။ သူငယ် နှစ်ယောက်သည်
ဤကမ္ဘာလောကထဲ၌ သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင်
အထီးကျန်နိုင်နေသူများဖြစ်ပါသည်ဟု ဆရာမကဆိုသည်။ သူတို့တွင် ဤအစစ်
လူစီယာမှတစ်ပါး အခြားအပေါင်းအဖော် ဆွေမျိုးသားချင်းဟူ၍ တစ်ယောက် မှ
မရှိ။ သူတို့ဖခင် မဆုံးဖို့သည့် လာစကာလာ ဇာတ်ရုပ်တွင် နာမည်ကြီး
အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ညသန်းခေါင်ချိန်တွင် ဂရင်း ကော်နီချီလမ်း
ပေါ်၌ ကားတိုက် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

အမြော်အမြင်နည်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လစာကို မရ ခင်ကတည်းက
ကြိုတင်၍ သုံးဖြုန်းပစ်တတ်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသေသောအခါ
အမွေဟူ၍ တာပစ္စည်းမှ မကျန်ခဲ့။ အကြွေးများသာလျှင်

တစ်ပုံတပင်ကြီးကျန်ခဲ့၏။ ရှိသမျှ ကြွေးများကို အိမ်ရောင်းပြီး ဆပ်လိုက်ရသဖြင့် ကလေးသုံးယောက်စလုံး နေထိုင်စရာမရှိဖန်ကာ လမ်းပေါ်ရောက်သွား ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အဆင့်မြင့်မြင့်နှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာနေတတ်သူ များဖြစ်၏။ လူစီယာကိုယ် တိုင်က အဆုတ်တစ်ဦးဖြစ်လာရန် လေ့ကျင့် သင်ကြားထားသူဖြစ်သည်။ အခုလိုအပြင်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ ကလေး များသည် တိလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့မှုမက ဗားဂျီးနားမြို့၏ ပြင်းထန်သော ဆောင်း ဥတုဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်ခံခဲ့ကြရရှာလေသည်။

သူတို့သည် ရရာပစ္စည်းများဖြင့် မြစ်ဆိပ်ကမ်းအနီး၌ တဲကလေး တစ်လုံးထိုး၍ ဖြစ်သလိုနေခဲ့ကြသည်။ ကလေးများပင် ဖြစ်သော်လည်း မာန်မာနကတော့ ရှိကြ၏။ မည်သူ့ဆီကမှ အကူအညီတောင်းခံခြင်းမပြု။ သူတို့ချင်း ချစ်ခင်ကြသည်။ မြတ်နိုးတွယ်တာကြသည်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ကိုယ့်အားကိုးကိုး၍ အသက်ရှင်အောင် နေကြမည်ဟုသော ဆုံးဖြတ်ချက် လည်း ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် အသက် အလွန်ငယ်သေးသော ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသေး လိလိ သူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံကြ သည်။ ဆင်း ရဲခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခကို သတ္တိရှိရှိနှင့် ရဲရဲဝံ့ ဝံ့ ရင်ဆိုင်ကြ သည်။

ဆရာမသည် စကားကိုဖြတ်၍ ခေတ္တမျှ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် စောစောကထက် ကြီးမားသော ခံစားမှုဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီကလေးနှစ်ယောက် တယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင်ပါပဲ။ သူတို့ခံစားမှုမှာသူတို့ခြေထောက်ပေါ် သူတို့ ဘာသာသူတို့ ရပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေလဲရောက်ရော အစိမလုပ်တဲ့ လူ နေမကောင်း ဖြစ်တာပါ၊ ရောဂါက ကျောရိုးတိဘိဆိုတော့ ဆိုးတာပေါ့’

ဆရာမက ခဏမျှ ရပ်နေပြန်သည်။

‘အဲသလိုဖြစ်လို့ သူတို့ အရှုံးပေးသလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ အရှုံး မပေးဘူး ရှင့်။ သူတို့အစမကို ဆေးရုံလာပို့တယ်။ ကျွန်မတို့ကို လက်ခံပြီး ကုပေးဖို့ပြောတယ်။ အခုဆိုရင် အစိမလုပ်တဲ့လူ ဆေးရုံရောက်တာ ဆယ့် နှစ်လရှိသွားပြီ။ အခြေအနေက တိုးတက်လာပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်လိမ့်မယ်၊ သိချင်းပြန်ဆိုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ရပါတယ်’

‘အခုဆို စားဝတ်နေရေး တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခက်ခဲကျပ်တည်း လာတယ်။ အားလုံးရှားနေတာပဲ၊ အစားအစာကလဲရှား၊ ဈေးတွေကလဲ ကြီး ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံက ကုသခမယူလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူစီ ယာရဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်က တော်ရှာပါတယ်။ အပတ်တိုင်း သူ့အစိမ အတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ လာပေးကြတယ်။ သူတို့ ဘာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ကတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး။ မေးလဲ မမေးပါဘူး။ ဗားဂျီးနားမြို့မှာက အလုပ် ကလံ အင်မတန်ရှားတယ်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ပေးစရာရှိတာတော့ လာပေးနေကြတာပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဟု ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အခြေအနေကို ပိုပြီးကောင်းလာအောင်တော့ မလုပ်နိုင် ကြရှာဘူးပေါ့’

ကျွန်တော်သည် သူငယ်နှစ်ယောက်ပြန်ထွက်လာချိန်အထိ အပြင်မှ စောင့်သည်။ ထို့နောက် မြို့ထဲသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်တေးဦးထိုင်နေကြသည်။ အစမနှင့် တွေ့ခဲ့ ရသဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေသည် သဘောရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာတစ်ခုခုမှ မပြောပါ။ သူတို့သည် သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးကို သူတို့ရင်ထဲမှာပင် သိမ်းဆည်း ထားချင်ကြပုံ ပေါ်ပါသည်။ သို့တစေလည်း သူတို့အား အကူအညီတစ်ခု တော့ပေးသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော်တို့ ဗင်းနစ်မြို့သို့ မထွက်ခွာမီ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကတားစွာဆေးရုံသို့ စာအိတ်တစ်လုံး ပို့ထားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံသို့ နောက်တစ်ခေါက်လာသည့်အခါ ထိုစာအိတ်ကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါဟုလည်း မှာခဲ့သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင်လည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းရှိလှသော စာလေးတစ်ကြောင်း၊ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား ခဲ့သည်။

“ဗာရီးနားမြို့မှ လူကြီးလူကောင်းနှစ်ယောက်အတွက်”

*****

အခန်း (၃၃)

ကျွန်တော်အနေဖြင့် ယခင်ယခင်က ကမ္ဘာကြီး၏ အလှကို ဤမျှလောက် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မမြင်ခဲ့ဘူးပါ။ လူတဝတွင် သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသည့်အလားတူများ အများအပြား ရှိနေသေးသည်ကိုလည်း ယခင်ယခင်က မကြုံဖူးသေးပါ။ အခုမှပင် မြင်ရတွေ့ရကြုံနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤကြားထဲမှပင် ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းပြီး သစ်ဥချောမွေ့ပြေဖြစ်နေသည့် သံချင်းတစ်ပုဒ်ထဲမှ အသံမည်မှတစ်ခုကို ကြားနေရသည်နယ်။ ဥရောပတိုက်၏ နေရာတိုင်းလှလှ မုန်းတီးမှုနှင့်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများ တည်ရှိ နေသည်ကို သိနေရပါသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဘာဗေးရီးယား တောင်ကြားလွင်ပြင်အတွင်းမှ စစ်သားများ၏ ချီတက်သံများနှင့် အမြောက်ပစ်လေ့ကျင့်သံများ ကြားနေရပါ သည်။ ဆလက်စီယာမြို့ရှိ စက်ရုံကြီးများအတွင်းမှ လက်နက်တင် ယာဉ်ကြီး များ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်သွားနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့မြင်နေကြရပါ သည်။ မြူးနစ်မြို့သည် အလံတွေ တလူလူလွင့်ထူကာ အရူးအမူး ဖြစ်နေကြပါ သည်။ မြို့တော်အားလုံးထဲတွင် အသံမမေ့ အနံ့ညံ့ ဆုံးနှင့် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားကြသော ဗီယင်နာမြို့တွင်မူ အော်ပရာပြဇာတ် များ ဆက်လက်ပြသလျက်ရှိသည်။ စိန်စတဖင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းများ ကိုလည်း အဆက်မပြတ် ထိုးနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းပြီး ကံကြမ္မာကိုသာ ရှုံးမယ်ဖို့၍ ရင်ဆိုင်ရတော့ မည့် အရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဟူ၍ကား စိတ်ထဲက သိနေကြ၏။

တကယ်တော့လည်း ထိုအရာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကို သယ်ဆောင်၍ လာနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအရာသည်ကား တခြားမဟုတ်။ လူသား သန်းပေါင်းများစွာအား သေကြေပျက်စီးစေမည့် 'စစ်' ပေတည်း။ အမှန်တော့ လူသားများသည် ဤပွဲမျိုးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုစိတ်မရှိကြ။ သို့သော်လည်း ဤပွဲကို မဖြစ်ပွားအောင် တားဆီးနိုင်သည့် တန်ခိုးအာဏာလည်း သူတို့ ၄ မရှိကြ။ ဘာကြောင့်များ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသနည်း။

၁၉၃၈ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ အေရိုဆာရွာကလေး၌ ရှိလေးခေါ် သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံးကား၍ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘီချူဂျင်းတောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောအမြင့်ပေ ခုနစ်ထောင် ကျော်၌ တည်နေသော ရွာဖြစ်ပါသည်။ လူပုခန့်ညားပြီး ကျက်သရေရှိ သည့် တောင်ထိပ်ဖြူဖြူများသည် မနက်နေထွက်ချိန်တွင် နီမြန်းသော အဆင်း ကို ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။ မြင်းဆွဲ စွတ်ဖားလည်းများဆဲမှ ခြုံသံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပွဲတင်ထပ်နေသည်။ ယင်း အချိန်မျိုးတွင် ရွာထဲရှိ ကမ်းဆိုင် များ၌ ထိုင်၍ ကော်ဖီပူပူသောက်ကြရသည်မှာ အရသာရှိလှပါ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ကောက် ရိုးအပြည့်ခင်းထားသော သစ်သား နွားတင်းကုပ်များဆီမှ ထွက်လာနေသည့် နို့စားနွားမများ၏ အံ့ ကိုရှုရိုက် နေရခြင်း၊ ဆွစ်အစားအစာများကို စား၍အရသာ ခံနေရခြင်းနှင့် လတလတ်

ဆတ်ဆတ် ကျထားသော ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် လျှောက်သွားနေခြင်း စသည်တို့ သည်လည်း ထူးခြားဆန်းသစ်သော အတွေ့ အကြုံများပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောစီးထားသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ ညပိုင်းကျမှပင် အတိုးချ၍ အပန်းဖြေကြရ၏။

ရွာထဲရှိအိမ်များသည် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် မီးပိတ်ပိတ်သွားကြ သည်ကို မြင်နေရသည်။ ကောင်းကင်ထက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေ သော ကြွယ်များနှင့် အေးမြသောလ။ လရောင်သည် ဖွေးဖွေးလွှပ်နေသော နှင်းခဲပြင်ပေါ်လွှမ်းခြုံပတ်ဖြန်းလျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ အတိုင်းအဆ မသိနိုင် လောက်အောင် ကြီးမားသည့် တတ်ဆတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ....။

ကျွန်တော်တို့ သားနှစ်ယောက်အဖို့တော့ ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောစီး ခြင်းနှင့် စက်တစ်စီးရခြင်းတို့ကြောင့် ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ကတော့ ဤမျှလောက် သစ်လွင်လှပသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ နေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ခြင်းမရှိ။ ကမ္ဘာ အခြေအနေကို ကြည့်၍ သောကမအေး ဖြစ်နေသည်။ ဤနှစ်များအတွင်း ကျွန်တော်အမြင် သည် သိသိသာသာ ကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ ယခင်ကလူ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလေ့မရှိတော့။ တစ်နေ့ တာကာလအတွင်း ကိုယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ အလုပ် များနှင့် ကြုံခဲ့ရသမျှဖြစ် ရပ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားဆင်ခြင်သော အလေ့အထ ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ယခင် က ရုပ်ဝတ္ထုသာယာမှုများအပေါ်၌သာ အာရုံစူးစိုက် ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သာယာမျမ်းမြေ့မှုများကိုပါ အရေးထားလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်သည် ဖြစ်လာသမျှ အရေးအခင်းများအပေါ်၌ သည်းခံခွင့်လွတ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက် ရောက်လာသည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်လာရပါသနည်း။ ကျွန်တော် အေးရိုး ဆားရွာ၌ နေထိုင်စဉ်အတွင်း မှတ်သားလောက် သည့် အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ရက်သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သို့ ရောက်သွားသည်။ သာမန် သွားရိုးသွားစဉ်သဘောဖြင့် သွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုနှင့် အမှတ်မထင် ကြုံခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အများအပြားကို ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ ဩတင်းယားစသော နိုင်ငံကြီးများရှိ မြို့ကြီးပြကြီးများ မှ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကက်သီဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာမူ တစ်မူထူးခြားသည်။ ခပ်သေးသေးဖြစ်၍ သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းဖြစ်သည်။ အလိပ်တောင်တန်းများ၏ ဆီးနှင်းများဖုံးလွှမ်းနေသော အမြင့်ဆုံးနေရာတစ်နေရာ၌ တည်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော အေးမြသန့်စင်သည့်လေတွင် ထင်းရှူးနံ့များသည် သင်းပျံ့ လျက်ရှိသည်။ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ဆီးနှင်းပြင် များနှင့် ကြည်လင်ပြာလှသော မိုးကောင်းကင်သည် ထိလှန်းပါး။ အလွန် အလွန် မြင့်မားသော ကောင်းကင်ဘုံတံခါးသို့ ရောက်နေပြီလားဟုပင် ထင်ရ လောက်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာကြသူများ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၏ ဂျာမန် စကားပြောသော

နယ်မြေဒေသမှ လယ်သမားများဖြစ်သည်။ ကြို့ခိုင်သန်စွမ်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ရိုးသားအေးဆေးသော မျက်နှာပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ယောကျ်ားများ အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြ၍ မိန်းမ များက ဇာခေါင်းစည်း သို့မဟုတ် ရောင်စုံကွက်ဆန်း တဘက် ကလေးများ ခြုံထားကြသည်။ တရားပွဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေကျ ပွဲမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သစ်ဆန်းသောအရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ တရားပွဲစရန် အချိန်နီးလာပြီ။

ပရိသတ်နေရာယူကြသည်။ တရားဟော သစ်သား၏ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဘုန်းတော်ကြီးတက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်အဖော်က ကျွန်တော်အားစိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာရာ၌တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်။ လန်ဒန်တွင် နေခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် လူနာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အခုသူသည် အဆုတ်ရောင်ကုသရန် ရွာထဲမှ ဆေးရုံသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ဂျာမန်စကားကောင်းစွာ ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်လုံးမှ နားလည် သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့မျက်လုံးများက နားမလည်ဘဲနှင့် လိုက်လာရန်ကောဟု အပြစ်တင် လိုသည့် အရပ်အဝေးများဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အဖို့ အနည်းဆုံး တစ်နာရီနီးပါးလောက်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိထိုင်ကာ ပျင်းရိပြီး ငွေ့ခြင်းဏ်ကို ခံရပေဦးတော့မည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ ပရိသတ်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရယ်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးအား ကျွန်တော်သတိထား၍ ကြည့်မိသည်။ အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ပုံပုံ၊ လူလုံးလူဖန်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် အသက်သုံးဆယ်တွင်းလောက်သာ ရှိဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဩဇာနှင့် ပြည့်စုံလှသော သူ့အသိသည် ကျဉ်းမြောင်းသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။ ဤပုံဂိုလ်၏ ပုပန်း သည် ကျွန်တော်ယခင်က တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည် ဘုန်းကြီးများနှင့် မတူ။ သံမဏိနှင့် ကြေးခြားနားသလို ခြားနားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။ သူ့ဆွေးနွေး ပြောဆိုနေ သည့် စကားများကို လုံးဝ နားမလည်သော်လည်း ‘ခရစ္စတပ်စ်’ ဟူသော စကားလုံးနှင့် ‘ဖျူးရား’ ဟူသော စကားတစ်လုံးကိုမူ ကျွန်တော် နားလည်သည်။ (‘ဖျူးရား’ ဟူသော ဂျာမန်စကားသည် ‘ခေါင်းဆောင်ကြီး’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၍ အာဏာရှင် ဟစ်တလာအား ပေးထားသည့်ဘွဲ့နာမဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်မျက်စိအောက်မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် တရားနာပရိသတ် မြင်ကွင်းသည့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှ နိုင်ငံများနှင့် ယင်းတို့အပေါ်၌ ကျရောက်နေသော ရောဂါဆိုးများကို မြင်လာသည်။ တစ်ဦး တည်း၏ လက်၊ တစ်ဦးတည်း၏ အသံနှင့် ကြီးကိုင်အုပ်ချုပ်နေသော မဟာ အာဏာရှင်နိုင်ငံများကိုမြင်လာသည်။ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ သော်လည်း မိမိတို့၏ အဆမတန် ပိုင်ဆိုင်မှုများ အသိမ်းခံ၊ အလုယက်ခံရမည်ကို စိုးရိမ် ကြောက်လန့် နေကြသည့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများကို မြင်လာသည်။

နိုင်ငံတိုင်းတွင် တောင်လိုပုံနေသည့် လက်နက်မျိုးစုံကို မြင်နေ သည်။ ကျည်ဆံများ၊ ယေနတ်များ၊ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့များနှင့် ဗုံးများ၊ ကောင်း ကင်ယံတွင် သေတွင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးကြမည့် လေယာဉ်ပျံ၊ ကလေးသူငယ် များအား ပုခက်တွင်း အရွယ်မှစ၍ လူအချင်းချင်းမုန်းတီးအောင် သတ်ရဲဖြတ် ရအောင် သတ်တတ်ဖြတ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးနေမှုများစသည် အနိဗ္ဗာရုံ များကို

မြင်နေရသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ရှိတန်ပေါင်း များစွာကို ပိုလှပစွာလည်းများအဖြစ် သတ်မှတ်၍ မီးရှို့နေချိန်တွင် အခြားထောင့် တစ်ထောင့်၌ လူသားထောင်ပေါင်းများစွာ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်မှုနှင့် ရင်ဆိုင် နေခြင်းများ နေရာတိုင်းတွင် မိမိတို့၏ ဘဝလုံခြုံမှုအတွက် အရူးအမူးရုန်း ကန်လှုပ်ရှားနေကြသည့် လူသားများ။ တဒဂ် သာယာမှုနောက် တကောက် ကောက်လိုက်နေကြသူများနှင့် ရပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအများအပြား ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှု အတွက် လောဘတကြီးကြီးပမ်းအားထုတ်နေကြသူများ သယံဇာတများကြွ သောတေးဂီတသံများနှင့် ငွေဒင်္ဂါး တချွင်ချွင်များကြားမှ နေ၍ မိမိတို့ဘဝ ပျက်စီးရေးဆီသို့ ရှေ့ရှုသွားနေကြသူများကို မြင်နေရသည်။

လူတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်စေသော လူတစ်ယောက် စိတ်ကို ချောက်ချားစေသော မြင်ကွင်းများဖြစ်သည်။ ဤ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် သယံဇာတပစ္စည်းများ အလှူအကြွယ်ဝသည့် ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းသော မြေကြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့တစေလည်း လူသားချင်းမုန်းတီးမှု၊ ရန်စကျူးကျော်မှု၊ ယုတ်မာရက်စက်မှုများဖြင့် ကြေမ့ပျက်သုဉ်းသွားအောင် လူသားများကပင် ကြီးပမ်းအားထုတ် လျက်ရှိကြ၏။

အကယ်၍ ဤအားထုတ်မှုများကို အချိန်မီ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါမူ ယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အအုံကြီးသည် သမုန်မြေမှန်ဖြစ်သွားသည်အထိ ပျက်စီး ရပေတော့မည်။ ယခင်တစ်ချိန်ကလည်း ကမ္ဘာတွင် အတော်ဆုံးဟု သတ်မှတ် ထားခြင်းခံရသည့် လူကိုးသန်းသည် ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးကလိမ် မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အသက်များကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ယင်းအဖြစ်ကို သတိရသောအခါ ချက်ချင်းပင် ရင်ထဲ၌ မေးခွန်းတစ် ခုပေါ်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့် အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးပြကာ ဤကဲ့သို့ သော မတရားမှုကြီးကို အဖြစ်ခံခဲ့ကြ ပါသနည်း။ ဤမေးခွန်းသည် အလွန်ပင် ထန်သော အရှိန်ဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ကို ရိုက်ခတ်သည်။ ထိုအခါ လူသားများ၏ လိမ္မာပါးနပ်သော အကြောင်းပြချက်များကို ပြန်၍ သတိရသည်။ စီးပွား ရေးပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်၍ အလုပ်လက်မဲ့ဦးရေတိုးလာ၍ ကုန်လုံခြုံရေးများ တိုးချလို၍ စသည့် စသည့်ဖြင့် အကြောင်းချက် အမျိုးမျိုး၊ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ကြ၏။ မည်မျှလောက် မိုက်မကြံပါသနည်း။ ပြီးခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်ကြည့် လိုက်သည့်အခါ ဤဖြစ်ရပ်ကြီးကြောင့် လူသားများ၌ မည်မျှ လောက်အထိ အကျိုးစီးပွားပျက်ပြားခဲ့ရသည်ကို သိမြင်လောက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

တကယ်တော့ အလွန်ဆိုးရွားသည့် ဤဖြစ်ရပ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြ ရခြင်းဖြစ်သည့် အခြေခံအကြောင်းရင်း တစ်ခုတည်းသာရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ယင်းမှာ ဘုရားသခင်အား လူတို့က မေ့နေကြခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ယနေခေတ်ဖို့ လူသားများမှ လူသန်းပေါင်းများစွာသည့် မျက် မမြင်များနှင့် နားမကြားသူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ဖန်တီးရှင် အကြောင်းကို မမြင်ကြ မကြားကြသူများဖြစ်၏။ မရေမတွက်နိုင်လောက် အောင် များပြားသော လူသားတို့အဖို့ ဖန်တီးရှင်၏ အကြောင်းသည် ဒဏ္ဍာရီ မျှသာဖြစ်နေသည်။ အချို့ကျတော့လည်း မဘရီးရာလိုက်၍ ဘာသာဝင် ဖြစ်လာသည့် အားလျော်စွာ ဘုရားသခင်၏ တရားဒေသနာတော်ကို နှုတ်ခမ်းများ ခွတ်ဆိုရုံဖြင့် ပြီးသွားပြီဟု

ထင်မှတ်ကြ၏။ အချို့ကျတော့ လည်း မိမိတို့၏ မကောင်းမှုများ
မိုးကွယ်ရေးအတွက် သူတော်ကောင်း ဟန်ဆောင်ဖို့လောက်သာ အသုံးပြုကြ၏။

ခေတ်သစ်ကမ္ဘာမြေကြီးအား ကယ်တင်နိုင်ရေးအတွက် လူတို့သည်
အယူဝါဒသဘောတရားအသစ်များကို လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိကြသည်။
တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးအား ကယ်တင်နိုင်မည့် အယူဝါဒသည်ရှိနေ၏။ ထို
အယူဝါဒသည် နားလည်ရန် ခက်ခဲခြင်းမရှိ။ အလွန်လှ၊ အလွန်ရိုးသော
အယူဝါဒတစ်ခုဖြစ်၏။ လူအချင်းချင်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံနေထိုင်ရေး၊ လူအချင်းချင်း မေတ္တာထားရေး၊ လူအချင်းချင်း သည်းခံ
ခြင်း၊ စာနာထောက်ထားခြင်း၊ မာန်မာန် မထားခြင်းစသော တရားများ
ကျင့်သုံးရေး၊ ဘဝဆိုသည်မှာ အပိုင်းအခြားရရှိသော သံသရာကြီး၏
အစအနတစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို အမြဲတစေ သတိရနေရေး
စသော လက်တွေ့ကျင့်စဉ်များပါဝင်သည့် အယူဝါဒဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ရှင်ထဲတွင် သိမ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး သတိပြန် ဝင်လာသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူတရားကို လက်စသတ် လျက်ရှိလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆောင်းရာသီ၏
နေခင်းသည် ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိသည်။ ရွာဘက် သို့
လျှောက်လာနေခိုက်တွင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖော်အား ကျွန်တော်
စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသမျှအားလုံးကို ပြောပြလာသည်။

သူသည် ကျွန်တော်ပြောပြသမျှ နားထောင်ရင်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။
နောက်ဆုံးစကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည့်အခါ သူသည် အလွန်
နားမလည်နိုင်သည် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားလဲ သူပြောတဲ့စကားကို နားမလည်ပါဘူး” သူသည် စိတ် ရှုပ်ဟန်ဖြင့်
တစ်ခွန်းမျှ ရေရွတ်သည်။ “ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးဟောသွားတဲ့ တရားက အခု
ခင်ဗျားစဉ်းစားဆင်ခြင်မိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ တသဝေမတိမီး တူနေတယ်”

*****

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘေးအန္တရာယ်သည် ကြီးထွားလာနေသည်။ နံရံပေါ်ရှိ လက်ရေးပုံစံတစ်ခုသည် ပို၍ပြင်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပညာရှိ အနည်းငယ် ကြိုတင်မြင်ထားသည်အတိုင်း စစ်ခွေးများနောက်တစ်ကြိမ် လွတ် လာပြန်သည်။

စစ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပွားလာခဲ့ပြန်လေပြီ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ကပါဝင်ဆင်နွှဲကြရသော ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ သားများအား ယခုစစ်ကြီးတွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံကြပြန်လေပြီ။ သေနတ်သံများ စဲသွားသည်မှာ မကြာသေး။ မနေ့တစ်နေ့ကမှဟု စိတ်က ထင်ရ၏။

လူသားများတွင် ဘယ်လို အမှားမျိုးတွေရှိနေလို့ ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် သွားလေရာနေရာတိုင်းတွင် လူအများနှင့်တွေ့ ခဲ့ဖူးပါ၏။ တစ်ဦးချင်းစီဖြင့် တစ်ရင်းတန်း၊ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါ၏။ လူတစ်ဦးချင်းစီအနေနှင့် ကျတော် ဖော်ရွေ လှသည်။ သဘောမနော ကောင်းလှသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြှတ်နိုးလှသည်။ သို့ဆိုလျှင် အံ့နှင့်ကျင်းနှင့်စုမိ၍ လူထုဟု ဖြစ်လာပါမှ ဘာကြောင့် အချင်းချင်း ဒုက္ခပေးချင်ကြပါသနည်း။

ဘာကြောင့် အချင်းချင်းပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်စေမည့် လူသတ်ပွဲကြီးကို ဖြစ်စေချင်ကြပါသနည်း။ မည်မျှလောက် မိုက်မဲကြပါ သနည်း။ မည်မျှလောက် ရည်မှန်းချက်ကင်းမဲ့ကြပါသနည်း။ အဆုံးမသက် နိုင်သည့် ရူးသွပ်ခြင်းဟုပင် ထင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း လူသားများအား သေတွင်းသို့ပို့ပေးမည့်စစ်ကြီးသည် အစပြုလာသည်။ ဘယ်လိုပျံ့နှံ့ လက်နက်ချ ပြီးသည့်နှင့် တစ်ဆက်တည်း အနီးကပ်မှ ဆုတ်ခွာရသော အရေးအခင်းပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်ပြင်သစ် နိုင်ငံ ကျသည်။ ပါရီမြို့ပေါ်ရှိ လမ်းများပေါ်တွင် ဂျာမန်စစ်သားတို့၏ စစ် ဖိနပ်သံများ ပွဲတွင်ထပ်လျက်ရှိ၏။ လွတ်လပ်ခြင်းသည် ဆက်လက်ရှင်သန် သွားမည့် လက္ခဏာ မရှိတော့။ လက်နက်အားကိုး အနိုင်ကျင့်မှုနှင့် အဓမ္မ အုပ်စိုးမှုများသာလျှင် မင်းမူကြီးစိုးတော့မည့်နယ် ရှိသည်။

ထို့နောက် လေကြောင်းမှ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုများ ရှိလာသည်။ ဒုံးကျည်များ အဆက်မပြတ်ကျလာသည်။ အမျိုးသမီးများ၊ ကလေးသူငယ်များ နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ အပါအဝင် လူအများအပြား သေကြေကြသည်။ နေအိမ်များ၊ ဆေးရုံများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများနှင့် ပန်းချီပန်းပု အနုပညာ လက်ရာကောင်းများ ပျက်စီးကြသည်။ လူသားတို့၏ ပါရမီစွမ်းအားဖြင့် ဖန်တီးထားသော အံ့မခန်းဖြစ်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းဟူသမျှ ပြာပုံဖြစ်ရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဘေးဒုက္ခ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့များကြား၌ လျှောက်သွား နေကြသည့် တံမွတ်ပိန်ချိုးနေသော လူများကို မြင်ကြရသည်။ စကြာဝဠာ

မှောင်ကြီးကျချိန်တွင် တစ္ဆေသရဲများ ဝင်လာသည်နှင့်တူလှချေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စစ်ပွဲမှမီးခိုးလုံးများ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

*****

စစ်ပြေငြိမ်းပြီးနောက် လအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အခါအခွင့်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်တော်ဥရောပဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ သည်။ ဤတစ်ကြိမ်ခရီးထွက်ရသည်မှာ စိတ်လက်ကြည်လင်ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ လှပါ။ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးနေသော မြေပြင်ပေါ်၌ တွယ်ကပ်နေမည့် စိတ်ဉာဏ်ညူးဖွယ်ရာနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော်အထင်သည် လွဲမှားနေသည်။ လူ့စိတ်ဓာတ်သည် ဖျက်ဆီး မရနိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ဗီယက်နာသို့ သွားသည်။ ဗီယက်နာမြို့မှ ကျွန်တော်တစ် ချိန်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော မြို့ဖြစ်သည်။ သာယာလှပသော မြို့တစ် မြို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ခရီးသော် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသည့်အခါ နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထရစ္စတို ဟိုတယ်တွင် အခန်းလွှတ် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်ရသော အခန်းမှာ ကတိတနာ စထရပ်ဆီး ဘက်တွင်ဖြစ်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့် စင်စင် မရှိလှပါ။ နေ့လယ်စာမှာ လည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဟင်းချိုတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကြမ်း တစ်ချပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေ သည့် စန္ဒရစ်တီးဖင် ကက်သစ်ဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးနှင့် ဇာတိရုံပျက် ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဟိုတစ်ချိန် က ကောင်ဗွန်နီနေး။ ဖရန်ဇာဝါဖဲလ်တို့နှင့် တပျော်တပါး နေ့လယ်စာ စားခဲ့ ကြသည့် ဘူရင်မအိုဂျင်နီ၏ နန်းတော်၊ ကျွန်တော် ဟောပြောပွဲလုပ် ခဲ့သည့် ခန်းမဆောင်တည်ရာ အဆောက်အအုံ ယင်းအဆောက်အအုံများ ဘယ်ရောက် ကုန်ပါလိမ့်။

ဗီယက်နာမြို့တော်၏ ပျော်စရာကောင်းသည့် နေများနှင့်ညများကို သတိရမိသည်။ ထွက်မလာမီကတည်းက စစ်ဒဏ်ခံထားရသည့် အမိပျက်များ နှင့် အဆောက်အဦးပျက်များကို မြင်တွေ့ ရလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့ပြီးဖြစ် သည်။ အဆင်မသင့်လျှင် ဒင်နီတီတားများ အလံလံအပြိုင်ဖြစ်နေသည်ကို ပင် တွေ့ရလိမ့် မည်ဟု တွက်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်အထိ တိတိဆိတ်ခြောက်သွေ့ကာ လူသူကင်းမဲ့နေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။

လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့်ပင် ညနေစောင်း နေဝင်ဆည်းဆာ ချိန်သို့ ဆွဲကပ်ရောက်လာသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်၍ ရာသီဥတုက ချမ်းမိမိစိမ့်မိ။ ထိုအချိန်မှာပင် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် မိုးရွာလာသည်။ မိုးပေါက်များသည် တော်၏ သီးမွေးကတ်အင်္ကျီကိုပင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် မယ ကျွန်တော်၏ သီးမွေးကတ်အင်္ကျီကိုပင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်တော့မည့်နှယ် ခြိမ်းခြောက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်အခုရောက်နေသည်နေရာမှာ မြို့တော်၏ အရှေ့ဘက်ပိုင်း

ဆင်ခြေဖုံးဖြစ်သည်။ မိုးခိုရန်အနီးရှိ အဆောက်အအုံ တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဖုံးဒဏ်မှ လွတ်ခဲ့သည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းငယ် တစ်ကျောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထဲတွင် လူရပ်လူချည် မမြင်ရ။ ခပ်မှောင်မှောင်တွင် ဘုရား မီးပူဇော်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းရောင်သာ ဝိုးတဝါးရှိသည်။ မိုး တိတ်သည့် အထိ စောင့်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟူသောအတွေးဖြင့် ခိုတန်းလျက် တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ရုတ်တရက် ခြေသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ အထဲသို့ ဝင်လာနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပန်ချောက်ချောက်၊ သူဝတ်စုံသည် အဖာရာတွေ ဗရပွနှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘက်သို့ နီးလာခါ မှပင် ခွေမေ့ချီလာသည့် ကလေးကိုမြင်သည်။ ကလေးမှာ အသက်ခြောက် နှစ်ခန့်အရွယ် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ကလေး၏ အဝတ်အစား များမှာလည်း တောင်းနှုမ်းစုတ်ပြတ်နေကြသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ အဘိုးအိုသည် ကလေးကို အောက်သို့ အသာအယာချလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကလေးငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ကလေးသည် အကြောများ မသန်စွမ်းဖြစ်နေရာ၏။ အဘိုးအိုသည် စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့် ကလေးအား ဘုရားသခင်ရှေ့၌ ဒူးထောက်၍ထိုင်ကာ လက် တစ်ဘက်ဖြင့် သံလက်တန်းကို လှမ်းကိုင်ထားနိုင်ရန် ကူညီလျက်ရှိသည်။ ကလေးငယ်ထိုင် နိုင်သွားသည့်အခါ အဘိုးအိုသည် ကလေးအား တစ်ချက် ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင် ကလေး၏ဘေးတွင် ဒူးထောက် ၍ ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ ဦးခေါင်းများကို ငုံ့၍ထိုင်နေကြသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် ထိုင်နေရာမှထသည်။ အလှူ ခံပိုးထဲသို့ ငွေအကြွေကျသွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။ အဘိုးအိုသည် ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ ဘူးထဲမှ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကိုယူ၍ မီးထွန်းကာ ကလေး၏ လက်ထဲ သို့ ထည့်ပေးသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် ကလေး၏ ဖြူရှေ့ရှေ့ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ သူ မျက်နှာသည် ကျေနပ်အားရသော အသွင်ဆောင် နေသည်။ ထို့နောက် ကလေးသည် လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကို သံဖယောင်း တိုင်စင်ပေါ်သို့ စိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကလေးအား ပွေ့ချီပြီး ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ တစ်ချိန်လုံး သူတို့နှစ်ယောက်လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံများကို စောင့်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့်စကားပြောချင် စိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိသည့်။ ဤစိတ်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထ ကာ သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားမိပါသည်။

ဆင်ဝင်၏ ဘေးတစ်ဘက်တွင် ကလေးတင် လက်တွန်းလှည်းတစ်စီး ရှိသည်။ ခနောခနဲ့ နိုင်လှသော သစ်သားသေတ္တာဟောင်းတစ်လုံးတွင် သစ်သား ဝင်ရိုးတပ်ကာ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တာယာမရှိတော့သည့် ဘီး ဟောင်းများ တပ်ထားသည်။ အဘိုးအိုသည် ကလေးအား တွန်းလှည်းပေါ်တင်ကာ အာလူးထည့်သည့် အိတ်ဟောင်းတစ်လုံးဖြင့် ကိုယ်ပေါ်ခြုံပေးနေသည်။

သူတို့အနီး၌ ကပ်၍ရပ်နေသော ကျွန်တော်သည် အခုမှပင် အဘိုး အိုအား စေ့စေ့စပ်စပ်မြင်ရသည်။ အဘိုးအိုသည် မျက်နှာပုံပန်း ခွံခွံ၊ သပ်သပ် ရပ်ရပ်

ညပ်ထားသည် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပြောစဉ်သော နှုတ်နှင့် မာန်မာန အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်နေသည် မျက်လုံးအစုံသည် အထက်တန်းလွှာပုံစံမျိုး ရှိသည်။ ကလေး၏ မျက်နှာသင့်ပြင်သည် အဘိုးအိုနှင့် များစွာဆင်သည်။ သူ့မြေးမကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကလေးအား အိတ်ဟောင်းနှင့် ပတ်ပေးနေသော အဘိုးအိုသည် သူ့ အလုပ်ပြီးသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်တော်အား လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ဖျားတွင် မေးခွန်းတွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးအို ၏ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော မျက်နှာထားကြောင့် မေးလိုသည်များကို တိုက် ရိုက်မမေးနိုင်။ ပါးစပ်မှ ပြောပြောရာ စကားတစ်ခွန်းသာထွက်သွားသည်။

“သိပ်အေးတယ်နော်”

သူက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် တလေးတစားပြန်ဖြေသည်။

“ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်းမှာတော့ အအေးအပေါ့ဆုံးပါ”

ကျွန်တော် အကြည့်သည် ကလေးမလေးထံ ရောက်နေသည်။ ကလေးမ၏ အပြာရောင် မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။

‘စစ်ကြောင့်ပဲ ထင်တယ်’ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီစစ်ကြောင့်ပဲ’ဟု အဘိုးအို ဖြေသည်။ “ဖုံးကြောင့် သူ့အမေရော အဖေပါ သေကြရတယ်”

အတန်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေမိကြ၏။

‘ခင်ဗျား ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မကြာမကြာလာသလား’

‘လာတယ်၊ နေ့စဉ်လာပြီး ဘုရားရှိခိုးတာ’ သူက ပြုံးသည်။ ‘ပြီး တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတဲ့ ဘုရားသခင်ကို စိတ်ဆိုး ဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့လာတာ”

အဘိုးအိုအား ပြန်ပြောဖို့ စကားရှာမရပါ။ ကျွန်တော်ရပ်နေခိုက်တွင် သူသည် ကိုယ်ကိုပတ်ကာ ဂျက်ကက်အငြို့ ကြယ်သီးများ တပ်သည်။ ထို့ နောက် တစ်ချက်မျှပြီး၍ ကြည့်ကာ တွန်းလှည်းကို တွန်း၍ အမှောင်ထု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

မကြာမီ သူတို့သွားရာနောက်သို့ လိုက်ချင်သော ဆန္ဒပေါ်လာပြန် သည်။ သူတို့အား ကူညီချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အား ငွေပေးလိုက်ချင် သည်။ ကွတ်အင်္ကျီ ချွတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သူတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ပေးချင်စိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန် တော်သည် ရပ်နေသည့် နေရာမှမရွေး။

တကယ်တော့ ဤပြဿနာသည် အလှူဒါနပြုခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေ သည်

ပြဿနာမဟုတ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က ပေးသည်ဆိုဦးတော့။
ကျွန်တော်ပေးသမျှကို သူတို့က လက်ခံလိမ့် မည်မဟုတ်။ ငြင်းပယ်ကြမည်
သာဖြစ်၏။ အမှန်တော့လည်း ကျွန်တော်က သူတို့အား ဘာမှ ပေးလိုက် နိုင်။
သူတို့သာ ကျွန်တော့်အား “တစ်ခု ပေးသွားခြင်းဖြစ်၏။ အရာရာ တိုင်းကို ဆုံးရှုံး
လက်လွှတ်ခဲ့ရသော သူတို့သည် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း မဖြစ်ကြ။
သူတို့တွင် ယခုအချိန်ထိ ယုံကြည်မှု ရှိနေဆဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်သည် နောက်ကျ
ရှုပ်ထွေးလာသည်။

အခုအချိန်ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွင် ဒေါသမရှိ တော့ပါ။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ရှိနေသည့် အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်သော အယူ
အဆများအတွက်လည်း နားရမ်းကြောင့်ကြမှု မဖြစ်တော့ပါ။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ
သနားစိတ်နှင့် ရှက်စိတ်များသာလျှင် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး၌ စိမ့်ဝင်
ပျံ့နှံ့နေသည်။

မိုးကတော့ တိတ်သွားပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်အပြင်သို့ မ ထွက်သေး၊
ကျွန်တော် စိတ်သည် ချုံ့တုံ့ချုံ့တုံ့ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း
ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ တောက်လောင် နေဆဲဖြစ်သော ဖယောင်းတိုင်ဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် စောစော ကလို ဟာလာဟင်းလင်း
မဟုတ်တော့။ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ရှိနေပြီ။ မြို့ပျက်ကြီးတစ်မြို့အတွင်းမှ
တစ်ခုတည်းသော အလင်းတိုင်ဖြစ်ပါ၏။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤတစ်ခုတည်းသော
အလင်းတိုင်သည် ဤကမ္ဘာမြေကြီးအတွက်
မျှော်လင့်ချက်ပေးနေသည့်နှယ်ရှိပါသည်။

*****

ကျွန်တော် ဩစတီးယားမှ အီတလီနိုင်ငံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ လီဗိုနိုမြို့အနီးရှိ ကက်စတဲလ်ပရားရွာ၌ ခဏတဖြုတ် နေခဲ့ပါသည်။ ဤ ကာလအတွင်း ကျွန်တော်သည် မန္တကတိုင်း အဘွားအို မာရီယာ ဘင်ဒက်ဟီနှင့် တွေ့သည်။ မာရီယာဘင်ဒက်ဟီသည် အရပ်ပုဂံ၊ ပိန်သေးသေး ပါးရေနားရေ များ တွန့်နေပြီ။ ဘယ်တော့မှ ဖိနပ်စီး။ ညစ်ပတ်ပေရေသော အဝတ်များဝတ် ကာ ခေါင်းတွင် အနက်ရွှောင်ပဝါ စည်းထားသည်။ ကျောတွင် ပိုးထားသည့် နွယ်တောင်းကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့် သူ၏ ခါးသည် ကုန်းနေသည့်။ ညီရောင် သန်းနေသော မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ အမြဲယှက်သန်းလျက်ရှိ၏။ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ခါးစည်း၍ခံလာခဲ့ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခ များကြောင့် တည်ရှိလာ သည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသွင်အပြင်သည် သူ မျက်နှာတွင် ပုံနှိပ် ထားသည့် နှယ်ရှိသည်။

မာရီယာဘင်ဒက်ဟီသည် ငါးရောင်းသည်။ မြေထဲပင်လယ်ရေပြင် မှရသော အရသာမရှိသည့် ပင်လယ်ငါးများ ရောင်းချခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စစ်ပြီး ခေတ် မာကရီနိုခေါက်ဆွဲနှင့် စပါဂက်တီခေါက်ဆွဲများ ရှားပါးနေချိန်တွင် အဖြည့်ခံအစားအစာအဖြစ်ထား၍ စားသုံးနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီ အပူအပင်အကြောင့်အကြ မရှိသော ပျော်စရာကာလက ဤရွာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အခုကျတော့ ရွာလယ်ကွက်လပ်ထဲမှ တေးဂီတသံနှင့် ရယ်သံ များမကြားရ။ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပြိုပျက်ကျနေသည့် အဆောက်အအုံပျက်များ သည် နေရာအနှံ့အပြားတွင် တောင်ပုံရာပုံ၊ ယင်းတို့အပေါ်၌ ပေါက်နေ ကြသော အရိုင်းပင်များသည် ပွင့်ဖူးနေကြသည်။ သူငိုင်းမြေပိုတစ်ခုပေါ်၌ အမှတ်တရ စိုက်ထားသည့် ပန်းများနှင့်တူနေသည်။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ ဤမြင်ကွင်းလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်လူရွယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးအများစုသည် ရွာကို စွန့်ခွာ သွားကြပြီးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် ကလေးသူငယ်များက တော့ ရွာမှ မခွာကြ။ သူ့ရဲ့တစ္ဆေများသဖွယ် ရွာထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေ ကြသည်။ သူတို့ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် လများနှင့် ပိုက်များကို ဖာတေးကာ ပင်လယ်ပြင်ထွက်၍ ငါးဖမ်းကြသည်။

ဤလူစုထဲတွင် မာရီယာသည် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ရုံဖန် ရံခါတွင် သူနှင့်အတူ (၁၀) နှစ်အရွယ် ဂူမလေးကို ခေါ်လာတတ်သည်။ သူငယ် မလေးသည့် သူ့ဘေးမှ လျှောက်ကာ “ငါးရမယ် ... ငါး ... ငါး..၊ ငါးလတ် လတ်ဆတ်ဆတ်တွေရမယ်” ဟု အသံစာစာဖြင့် အော်လေ့ရှိသည်။

တစ်နံနက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရွာလယ်ကွက်လပ်တွင်းရှိ အုတ် ကျိုး အုတ်ပဲ အပျက်အစီးပုံများရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားခိုက် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောခွင့် ရခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ သူတို့ ဗုံးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြ သည်။ စစ်ဆိုသည်မှာ ကောင်းသောအရာမဟုတ်။ အလွန်ဆိုးသည့် အရာတစ်ခု ဟု သူတို့ကလည်း ယူဆသည်။ သူတို့အခု ရွာ၏အဆင်းရဲဆုံးရပ်ကွက် တစ်ခုဖြစ်သည့်

ဗီရာအစတာခွီယာရပ်ကွက်တွင်းမှ လမ်းမြောင်လေးတစ်ခု အတွင်းမှ
မှုန်ကပ်ကပ်အိမ်ကျဉ်းကလေး၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာပြုလို့ ခွာက ထွက်မသွားကြတာလဲ။ ဒီမှာဆက်နေ လို့
မျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတာ၊ အားလုံးပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး
မဟုတ်လား’

အဘွားအိုက ခေါင်းခါသည်။ ‘ဒီခွာဟာ ကျုပ်တို့အိမ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျုပ်တို့
ခွာမှာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူးလို့ မတွေးဘူး’

သူတို့နှစ်ယောက်ထက် သွားသည် အခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်
တတ်တခိုး ကြည့်သွားကြသည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်က ထင်လိုက်မိ သည်။

ထိုအကြည့်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုစိတ်သည် ကျွန်တော့်ရှင်ထဲ
၌ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် သူတို့ ၏
လှုပ်ရှားမှုများကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိသည်။ နေ့တစ်နေ့၏
အစောပိုင်းအချိန်များတွင် သူတို့သည် ပုံမှန်လုပ်နေကျအတိုင်း ငါးရောင်းထွက်
သည်။ မွန်လွဲပိုင်းတွင်မူ သူတို့အား ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ပေ။ ကျွန်တော်သည်
နေ့လယ်စာ စားထွက်တိုင်း သူတို့ရပ်ကွက်ရှိ သူတို့အခန်းသို့ဝင်သည်။ အခန်း တွင်
မည်သူမှ မရှိ။ အကြမ်းပေါင်းများစွာ မတွေ့ ရသည့် အခါ ကျွန်တော့် စိတ်တွင်
သံသယဝင်လာသည်။ မသမာသောနည်းဖြင့် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေ ကြသလား
ဆိုကြပါစို့။ မှောင်ခိုဈေးကွက်သို့ မရိုးသွားသောနည်းဖြင့် ကုန် ပစ္စည်းတွေ
ပို့ပေးနေကြသလား... စသည်ဖြင့် တွေးလာမိသည်။

ဤအတွေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ရက်တွင် သူတို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သို့
သွားနေကျ အချိန်ထက် တစ်နာရီခန့်စော၍ သွားသည်။ အဘွား ကြီး၏
အခန်းတံခါးနှင့်မိန်းမဝေးမှနေ၍ စောင့်သည်။ ကြာကြာ မစောင့်လိုက် ရပါ။
နေ့ခင်းတစ်နာရီထိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် မာရီယာနှင့်သူ တူမတို့
ထွက်လာသည်။ နွယ်တောင်းတစ်ယောက်တစ်လုံး ကျောတွင် ပိုး ထားသည်။
သူတို့သည် ဖျက်လပ်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လမ်းမ ပေါ်တိုင်း
လျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သူတို့ မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နည်းဖြင့်
နောက်မှလိုက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ရှေ့မှ အဘွားကြီးနှင့် ကလေးသည် အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့ အစု
အပုံမျိုးကြားမှ ဖြတ်၍ သွားနေကြသည်။ ခွာဆင်ခြေဖုံးဘက်ရောက်သည့် အခါ
မြစ်ဆိပ်ဘက်ဆင်းသည့် လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် သည်
မြစ်ကမ်းပါးထက်ရှိ အကောင်းဆုံးနေရာမှ ရပ်ကာအောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်
သည်။ ပေါက်တူးများ တူရွင်းများ ကိုယ်စီဖြင့် မြောင်းတစ်ခု အတွင်း၌တူးဆွ
နေကြသည့် လူတစ်စုကို မြင်ရသည်။ မာရီယာနှင့် ကလေးမ တို့သည် ကျောပေါ်မှ
ခြင်းတောင်းများကို ချကာ အခြားလူများနည်းတူ တူးဆွနေကြ သည်။

ပထမတော့ သူတို့ ငါးစာတူးနေကြသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ အသေ
အချာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကလေးမသည် သဲဖြူဖြူများကို ကျိုး၍ သူ
ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်နေသည်။ မာရီယာကတော့ ခေါင်းတစ်ဝှံဖြင့် သူလိုချင်
သည့်ပစ္စည်းကို စနစ်တကျ ရွေးချယ်နေပုံပေါ်သည်။ သူသည် လေးထောင့် စပ်စပ်

အဖြူရောင်ကျောက်ခဲများကို သူ့ခြင်းတောင်းထဲထည့် နေသည်။ ခြင်းတောင်းများ ပြည့်သွားသည်အခါ နှစ်ယောက်သား တောင်များကို ကျော်ပိုး၍ မတ်စောက် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းအတိုင်း မြစ်ကမ်းပါးပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်နှင့် မလွမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ရှိနေသည့်ကို သိသွားလေမလား။ သူသိပုံမပေါ်သည့် အရိပ် လက္ခဏာ မမြင်ရ။ သူတို့ထွက်သွားသည့်အခါ နောက်မှနေ၍ လိုက်ခဲ့ပြန် ပါသည်။

လမ်းသည် ရွာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အမြင့်ဆုံး ကုန်းပြင်မြင့်ထိပ်သို့ ဦးတည် လျက်ရှိသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က ကျွန်တော်မရောက်ခဲဖူးသေးသည့်နေရာ ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုနေရာတွင် ရွာသူရွာသားများ အလှ ပီလုပ်နေကြသည် ကို မြင်ရသည်။ သူတို့သည် အင်တေစပ်သူတစ်စုံ၊ ကျောက်တုံးများကို ညီသူက ညီ၍ စီသူက စီ၊ နီရိတ်စီခုတည်ဆောက်နေကြခြင်းပင်တည်း။

တစ်ခဏမျှ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်ကာ ပိုင်နေမိပါသည်။ သူတို့သည် အဆောက်အအုံတစ်ခု ဆောက်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်တော့ လူစု သည် သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ အမိုးကိုပင် လုံအောင်မိုးနိုင်သူများ မဟုတ်။ သို့ပါ လျက် ကလေးလူကြီး မိန်းမ ယောက်ျားအားလုံး တညီတညွတ်တည်း ထွက်၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအသစ်တစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်နေကြ၏။ ယခင်ကလွဲ လေသေးမဟုတ်။ ပို၍လှ၊ ပိုကြီးပြီး ပို၍ ခိုင်ခံ့သော ကျောင်းကို တည်ဆောက် နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မာရီယာနှင့် ကလေးမသည် သူတို့ခြင်းတောင်းထဲမှ ကျောက်ခဲဖြူ ဖြူများကို သွန်ချလိုက်ကြသည်။ တစ်ခဏမှရပ်၍ အမောဖြေသည်။ ထို့ နောက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့် လာကြသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့ဖြတ်သွားသော အဘွားကြီး နဖူးတွင် ခွေးသီးချွေးပေါက်များ တွဲလှုံခိုနေကြသည်ကိုပါ မြင်ရ ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို မြင် လိုက်သည့်အခါ အဘွားကြီးက ပြုံး၍နှုတ်ဆက် သည်။ သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့အကြည့်တွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိသည့် ဟု ထင်မိသည်။ “မင်းပြောတော့ တို့ ရွာမှာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူးဆို၊ ဟုတ်ရဲ့လား ကွယ်” ဟု မေးခွန်း ထုတ်နေသည်နယ်ရှိ၏။

တကယ်တော့ အဘွားကြီး၏ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ဘဝ အားလုံးသည် ထိုအကြည့်ထဲ၌ ပါဝင်နေသည် ထင်ပါသည်။ သတ္တိနှင့်ဇွဲကို လည်း ထိုအကြည့်ထဲ၌ တော့ ရသည်ဟုထင်ပါသည်။ ဘဝပေး အခြေအနေ ကို လက်ခံပြီး မျှော်လင့်ချက်ထား၍ အသက်ရှင်သန်လိုသော ဆန္ဒရှိနေသည် ကိုလည်းထိုအကြည့်က ဖော်ပြနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

အဘွားကြီးနှင့်ကလေးမသည် ကျွန်တော်အား မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုနေရာ၌ ရပ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်ရင်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိပါသည်။ တောင်ပိုရာပိုဖြစ်နေသည့် အပျက်အစီးများကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်ကျရမည်လော။ ဤမေးခွန်းသည် ကျွန်တော် ရင်ကို ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ အလွန်အသက်ငယ်သေးသည် ကလေး တစ်ယောက်နှင့် အလွန်အသက်ကြီးသည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်၌ ဤ ယုံကြည်ချက်မျိုးရှိနေသေးလျှင်ကမ္ဘာကြီးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသေး သည်

မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာ၌ အချိန်အတော်ကြာမျှ ရပ်နေမိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
တောလမ်းအတိုင်းပြန်လှည့်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။
ကောင်းကင်တွင် ပထမဆုံးကြယ် ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ကြယ်ရောင်သည်
တစ်လက်လက်တောက်ပနေသည်။ ဤသည် မြစ်ရေပြင် ဆီမှ
တလိပ်လိပ်တက်လာနေသော မြူများကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။
ကျွန်တော့်မိတ်အာရုံသည် ထိုနေရာ၌ တဝင်းဝင်းတလက်လက် ရောင်မျိုးစုံ
ထွက်နေသည့် မြူကြီးတစ်မြူကို မြင်နေပါသည်။

*****

ထိုနောက် အီတလီနိုင်ငံမှ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ဇွန်လထဲမှာပင်ဖြစ်ပါသည်။ နော်မင့်ဒီနယ်မြေ၏ သစ်သီးခြံကြီးများ ကြားရှိ လမ်းမကြီးအတိုင်း မော်တော်ကားကို မောင်းလာနေသော ကျွန်တော် သည် မွန်-စန်ပုစံချယ်ကျွန်း၏ အလှူကိလုမ်းမြင်နေရသည်။ လမ်းကွေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးကို ဘားကန်တွေလိုက်ရ၏။ ရဲတိုက်ကြီးမှာ ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သံပူရာပင်များ တန်းစီနေသည့် လမ်းသွယ်လေးတစ် လမ်း၏ နောက်ဘက်စိုပြည်စိမ်းလန်းသော ပန်းခြံကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ တည်ရှိ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မော်တော်ကားကို အရှိန် သတ်ကာ အနားမှဖြတ် သွားသည့် လယ်သမား အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထံ စုံစမ်းမေးမြန်းမိသည်။

‘အဲဒီရဲတိုက်မှာ အခု ဘယ်သူနေသလဲ’

အဘိုးအိုးက ဖျက်ခနဲ ရပ်ကာ ကျွန်တော့် အားကြည့်၍ ပြီးပါသည်။

‘ဘာပြုလို့လဲ၊ အဲဒီအိမ်မှာ မွန်စီယာလီပဲရားနေတယ်လေ။ သူက လွဲလို့ တစ်ခြားလူ ဘယ်သူနေမလဲ’

သူ့အဖြေကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသော ကျွန်တော်က ရေရွတ် လိုက်မိသည်။ “ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ဟာ အလွန်အရေးပါ အရာ ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ပေါ့။ သူက မူးမတ်မျိုးရိုးမ ဟုတ်လား”

အဘိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မွန်စီယာလီဗာရားဟာ မြို့စားကြီးပေါ့။ ပြင်သစ် နိုင်ငံက ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါ အဝင်ပဲ။ သူက အခု ကျုပ်တို့ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့လဲ သူနဲ့သိလာရတာ”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် လယ်သမားအဘိုးအိုသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖွဲ့ဆင်းကာ ဖုန်ထူထူ လမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ သူ့လေသံနှင့်အပြုအမူတွင် ထူးခြားမှု တစ်ခုခုရှိသည်ဟု ထင်မိစရာပင်။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ့စကားသည် ကျွန်တော်၏ သိချင်စိတ်ကို ပိုမို၍ ပြင်းထန် အောင် နှိုးဆွလျက်ရှိသည်။ သွားရင်းလာရင်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရလေမလား။

ကျွန်တော်၏ ခရီးစဉ်သည် စိန်-မာလိုသို့ သွားရန်ဖြစ်သည်။ သို့ သော်လည်း ကျွန်တော်တွင် အချိန်ပိုရှိနေသဖြင့် မော်တော်ကားကို ခွာဘက်သို့ မောင်းခဲ့ပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မွန်စီယာလီဗာရားနှင့် တွေ့ချင်စိတ် အလွန်ပြင်းပြနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဤကိစ္စမှာ မခက်ခဲပါဟု ဆိုင်ရှင်က အာမခံသည်။ ဥက္ကဋ္ဌအား လူတိုင်းက အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံနိုင်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် သည်

လူလမ်းညွှန်လိုက်သည် အတိုင်း ဓာပန်းခြံကို ဖြတ်ကာ ခေါင်းမိုးနီနီနှင့် အဆောက်အအုံသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်းဘက်တွင် ထိုးဖြူသုတ်ထားသော အခန်းကလေးတစ်ခန်းရှိသည်။ ထိုအခန်းထဲရှိ သစ်သားစားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသူသည် ကျွန်တော်တွေ့ချင်နေသည် ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

မွန်စီယာလီဗဲရားမှာ အသက် လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်တွင်း အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါး ပါးနစ်တက်က ခပ်ချင်ချင်။ မျက်လုံးအကြည်စူးရှထက်မြက်သလောက် အေးဆေးတည်ငြိမ် သည်။ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်းရှိလှ၏။ ကျွန်တော်ကို မြင်သည့် အခါ ဆီး၍နှုတ်ဆက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထပ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလုပ် များသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ သူသည် ဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော်လက်ကဲ့ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ယာတောတစ်ခုမှ လူငယ် ခုံတံတစ်တံ အား အခုပင် လက်ထပ်ပေးခဲ့ရသည်ဟု တရင်းတနီးလေသဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က လိပ်စာကတ်ကလေး ထုတ်ပေးလိုက်သည့်အခါ ပို၍စိတ်ဝင်စား သည့် အရပ်အခြည့်ပြသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ခဏမျှ စကားလက်ဆို ကျသွားသည့်အခါတွင်မူ သူက ကျွန်တော့်အား ညစာစားဖို့ ဖိတ်သည်။ ကျွန်တော်တက်က လုံးဝမမျှော်လင့်မထားသော ဧည့်ဝတ်ပြုမှု တစ်ခုဖြစ်နေ သဖြင့် များစွာအံ့အားသင့်သွားမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ရုံးခန်းမှ ထွက်လာပြီး လမ်းပေါ်လျှောက်သွားကြ သည့်အချိန်တွင် ညနေစောင်းနေလေပြီ။ ရာညီဥတသည် အေးစိမ့်စိမ့်။ ယာတောမူပြန်လာကြသည့် လူငယ်များ။ တံတားရေဆိပ်မှ အဝတ်လျှော်ပြီး ပြန်လာသည့် မိန်းမများနှင့် ကျောင်းတွင်းမှခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပြီး ထွက်လာ ကြသည့် ကလေးသူငယ်များသည် ကျွန်တော်အဖော်အား တလေးတစား တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့၏ အပြုအမူ သည် မွန်စီယာလီဗဲရားအပေါ် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်းရှိသော်လည်း ကျွန်နှင့် သခင် ဆက်ဆံခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ စေတနာ မေတ္တာအပြည့် နှစ်ဦး နှစ်ဘက်နား လည်မှုအပြည့်ဖြင့် ဆက်ဆံသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရဲတိုက်၏ဂိတ်မှဝင်ကာ လမ်းသွယ်အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ငွေကြေးအဆင်ပြေမှုကြောင့် ဘာကိုမှ ပြုပြင်ပြင် လုပ်မထားနိုင်သည့် အခြေအနေကို မြင်တွေ့နေရ၏။ အဝင်လမ်းပေါ်တွင် ထင်နေသော လှည်းတီးရာကြီးများ၊ ပန်းခြံရှေ့လူသွားလမ်း ပလက်ဖောင်း ကျောက်ပြားများကြားမှ ထိုးထွက်နေကြသည့် ပေါင်းပင် မြက်ပင်များနှင့် ဆက်ဝင်ပတ်ပတ်လည်၌ ချထားသည့် ပန်းအိုးအကွဲများ၊ အိမ်ထဲရောက်သွား သည့်အခါတွင်လည်း အခန်းကြီးတွေ များသလောက် တိတ်ဆိတ်လှသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစေခံများကိုလည်း မမြင်ရ။ တခမ်းတနား ခင်းကျင်းပြသမှု ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ ရှေးဟောင်းရဲတိုက် တစ်ခုအတွင်း၌ တွေ့မြင်ရတတ် သည့် အဆောင်အယောင်အခမ်းအနားဟု ဘာမှမရှိပါ။ ခန်းမကြီး၏ အစွန်းတစ်ဘက်တွင် စားပွဲသေးသေးတစ်လုံးချထားသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်၌ ပန်းတန် များ၊ ခန်းများ၊ ခက်ရင်းများ တင်ထားသည်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဆံပင် ဖြူဖြူနှင့် လှုပ်ပိုက်ပုံအလွန်နွေးကွေးလေးလံသော အိမ်စေအမျိုးသား တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာပြင်ပေးပါသည်။

တစ်နပ်စာ စာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဤအိမ်ကြီး၏ ကျပ်တည်းမှုကို သိနိုင်ပါသည်။

ပထမဆုံး အရည်ကျဲကျဲ စွပ်ပြတ်ရည်တစ်ခွက်စီ လာချပေး သည်။ ထို့နောက် ပေါက်မုန့်ကြမ်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်စားကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အချိုပေါ့လှသည် ကော်ဖီကြမ်းတစ်ယောက်တစ်ခွက်။ စိတ်မကောင်းသည် အရပ်လကူဏာကို မပြမိစေရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မရပါ။ စိတ်ရှုပ်သွားသည် အနေအထားသည် ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်နေဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်က ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး တစ်ချက်မျှရယ်သည်။

‘ခင်ဗျား အခုလိုရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ စောစောစီးစီးကြိုသိ ရင် ကောင်းမှာ၊ အဲ့ဒါဆိုရင် အခုထက်ကောင်းအောင် လုပ်ထားလို့ရတယ်၊ ခင်ဗျားလဲသိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဧည့်သည်လာရင် သိပ်ဝမ်းသာတာ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ လုံးဝအစားမစားရတဲ့ အချိန်တွေ့ရှိဖူးတယ်’

ကော်ဖီသောက်အပြီးတွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား ဆင်ဝင်သို့ ခေါ် သွားသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်တည်သည်။ အမှောင်ရိပ်များကျလာပြီ။ အိမ်နောက်ဘက် ထင်းရှူးတောဆီမှ ဇီးကုတ်များ၏ အော်သံသံသံ များမှ တစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် ကြီးမားလှ၏။ လ မထွက်သေး သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့တည့်တည့် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းရှိ ရွာမှ မီးရောင်များကိုမြင်နေရသည်။ ထိုရှုခင်းသည် ကျွန်တော် အဖော်၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပုံရ၏။ သူ့အကြည့် သည် တည့်ငြိမ်စူးစိုက် လှသည်။

‘အခု ခင်ဗျားလှမ်းမြင်နေရတဲ့ ရွာကလေးလို နေရာမျိုးမှာ ဝိညာဉ် တစ်ခုရှိနိုင်တယ်လို့ ပြောရင် ခင်ဗျားယုံပါ့မလား’

သူနတ်မှ ထွက်လာသည် မမျှော်လင့်သောမေးခွန်း။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်မီ သူက ဆက်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားအဖို့တော့ ဒီစကားဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အလေးအနက် လက်ခံထားတဲ့ ယုံကြည်မှု တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်’

တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သူသည် စီးကရက်ကို တစ်ချက် မျှ အားရပါးရ ဖွာလိုက်သည်။ သူ့အား အမြဲတစေ ဒုက္ခပေးနေပုံရသည့် ချောင်းဆိုးသံထွက်လာသည်။ သူသည် ရှေ့တည့်တည့်ကို ရူးရူးစိုက်စိုက်ကြည့် ကာ စကားကိုဆက်သည်။

သူပြောပြသည့်အတိုင်း ဆိုပါက သူသည် မိသားစုတစ်ခု၏ညီအစ်ကို သုံးဦးတည်းမှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ပထမကမ္ဘာ စစ်ကြီးအတွင်းက သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုစစ်ကြီးအတွင်းက လေးနှစ်တိတိ ကတုတ်ကျင်းများထဲ၌ထိုင်ကာ အချိန်ရသမျှ ဆေးပြင်းလိပ်များ ကိုချည်း မနားမနွေ ဖွာနေရသဖြင့် သူ့အဆုတ်များသည် ကလုရင်းဓာတ်တွေ သင့်ခဲခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သည်။ ထို့ နောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်သည်။ ဂျာမန်များဝင်လာသောအခါ ရတိုက် ကိုသိမ်း

စစ်ဌာနချုပ်ရုံးလုပ်သည်။ သူ့အား မြေအောက်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို ခေါင်းဆောင်သည်ဟု သိသယဝင်ကာ ဖမ်း၍ထောင်သို့ ပို့ ထားသည်။ သို့ဘဝတွင် နောက်ထပ်လေးနှစ်မျှ ဘာမှမလုပ်ရပဲ အချိန်ကုန် ခဲ့ပြန်လေ၏။

သူသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားပြီး ပြီးနေသည်။ စီး ကရက်တစ်လိပ် ထပ်ညှပ်ပြန်သည်။ ‘တစ်နေ့ ကျရင်တော့ ထောင်ထဲက အတွေ့အကြုံကို ပြောပြချင်ပါ သေးတယ်။ တရားဥပဒေအရ စစ်ခေးမှုဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ ကျွန်တော်က ထောင်မှူးကို ရှိပဲအင်္ကျီ၊ ရွှေလက်ကြွယ်သီးတွေ လွှတ်ထိုးပြီး ကြိုးဝယ်ခိုင်း တယ်။ အဲဒီကြိုးနဲ့ငါးဖမ်းပိုက်တွေ ရက်လိုက်တာ အများကြီးပဲ။ အဲဒီပိုက် တွေရက်နေရင်း အတွေးတစ်ခုဝင်လာခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ မှန်စိယာ ကျွန်တော် အလေးအနက် တွေးမိတာ၊ ကျွန်တော်ဟာဒဿနိကပညာရှင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘဝအမြင်ဟာ ထောင်ထဲမှာနေတုန်းက ဝင်လာတဲ့ အတွေးတစ်ခုကြောင့် လုံးဝပြောင်းလဲသွားတာ အမှန်”

သူသည် အတိတ် ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားနေသည့် နယ် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ထောင်သားတွေဟာ မဟာမိတ်တပ်တွေ လွှတ်ပေး လိုက်လို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြရတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ဒီလို့ပြန်ရောက် လာခဲ့တာဟာ အမေရိကန်တွေရဲ့ ကျေးဇူးပါ။ ဒီနေရာဒေသက ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်အစဉ်အဆက် နေလာခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်ပြန် ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး ပျက်စီးနေလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး၊ အားလုံး ဖရီ ဖရပ်”

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို မွဲလိုက်သည်။

“ထောင်ထဲမှာတုန်းက မောင်ခိုဈေးကွက်မှာရှိနေတဲ့ ဖရန်ဇွတ်နီဖိုးကို ကျွန်တော် မမှန်းဆဲခဲ့နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ မလိမ္မာမှုတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့။ နောက်ဆုံး ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ဖြစ်ရာ အခွန်အတုတန် တင် ကိစ္စက ပြတ်ကရော၊ ကျွန်တော်ရဲတိုက်နဲ့ မြေတွေရဲ့ အပျက်အစီးကို ပြန်ပြီးပြုပြင်ဖို့ စဉ်းစားတော့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကနေပြီး ဝေးရာကို ထွက်ပြေးမှပဲ ဖြစ်တော့မယ့် အခြေအနေကို သတိထားလာမိတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အဖြစ်က ကျွန်တော် အဖြစ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ” ပိုဆိုးနေတာကို ကျွန်တော် သတိထားလာမိတယ်။

လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲ ကာလအတွင်းမှာ ရွာထဲက အိမ်တွေဟာ ပျက်စီးကုန်တယ်။ အစားအစာကလဲ သိပ်ရှားပါး၊ ငွေကြေးကလဲ ဖောင်းပွ၊ မောင်ခိုဈေးကွက် မင်းမူ၊ ငွေတန်ဖိုးက လုံးဝ တန်ဖိုးမရှိသလောက် ကျွတ် ဆိုတော့ အခြေအနေကသိပ်ဆိုးလာတယ်။ လယ်သမားတွေ အနေနဲ့လဲ တစ်ချို့က မီးဖိုခေါင်းတိုင်တို့ တို့မှာ ဝှက်ပြီး စုဆောင်းထားခဲ့သမျှ ငွေတွေဟာ တန်ဖိုးမရှိ ဖြစ်ကုန်တော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကြရတာတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ယုံကြည်နေသမျှ အရာရာတိုင်းဟာ လုံးဝကွယ်ပျောက်ကုန်သလိုပဲ။ လူတွေ မှာနေစရာ အိမ်၊ စားစရာ ပေါင်မုန့်၊ သုံးစရာငွေသာ မရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး သားလဲ မရှိ၊ ယုံကြည်မှု မရှိဆိုတဲ့အဖြစ်ထဲ ရောက်ကုန်ကြတယ်။

‘တကယ်ပါ မှန်စိယာ၊ သူတို့မှာ ဘုရားသခင်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ဘုရားသခင်ပေါ်မှာ ထားနေတဲ့ ယုံကြည်မှု လုံးဝပျက်ပြားသွားခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ

ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဖြစ်သွားတာ၊ အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ရန်သူအစစ်ဟာ တိတ်ဆိတ်ကြိတ်ပြီး ဝင်လာတယ်။ အခုလို မြို့ပြနဲ့ဝေးတဲ့ တောရွာကျေးလက်မှာ ဒီလိုအခြေအနေဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရတာကို အကွက် ကောင်းယူပြီး ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ဝင်လာတာပဲ”

‘မာတင်လိုခေါ်တဲ့ မော်တော်ကား စက်ပြင်ဆရာ ခေါင်းဆောင် ပေါ့။ သူကလဲ စီးပွားပျက်တဲ့ဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံခဲ့ရတဲ့ လူပေါ့။ သူ လုပ်ငန်းက ပျက်၊ သူဝယ်ထားတဲ့ မြေတွေပေါ်မှာ ဘာမှစိုက်လို့မဖြစ်၊ စစ်ကြီးကာလအတွင်းမှာ ဆိုးချံတွေဖုံးနေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝပဲ။ သူ့ စီးပွားရေး အခြေအနေက နှာလံမထူနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်နေ တယ်။ အဲဒီမှာတင် သူက တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲဆိုတဲ့ အယူအဆနဲ့ တရားစ.ဟောတာပဲ၊ မကြာခင်မှာ လူအတော်များများ သူ့ဩဇာအောက် ရောက်သွားကြတယ်”

ကျွန်တော် အိမ်ရှင်သည် ဤနေရာတွင် စကားဖြတ်၍ ရပ်ကာ ည အမှောင်ထုဆီသို့ ငေးမောနေသည်။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တွေဟာ ရွာနဲ့သာနီးတာ၊ အဆက်အသံမရှိကြဘူး၊ အိမ်အတွက် အစေခံတို့၊ ဥယျာဉ်မှူးတို့၊ မြင်းရထားနောက်လိုက်တို့လို့မှ သွားပြီး ရှာကြ ငှားကြလုပ် တာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကျတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒီရွာအတွက် တာဝန်ရှိနေ သလိုလို့ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှု ဝင်လာတယ်၊ ဆိုးရှုံးသွားတဲ့ စွမ်းရည်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဟောပြောနေကြတဲ့ ပုံပြင်တွေကို ခင်ဗျားမှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့် မယ်၊ ကျွန်တော်အဖြစ်က အဲဒီပုံပြင်တွေထဲက ဖြစ်သလို ဖြစ်လာတာ၊ ကျွန်တော်မှာ စိတ်အားပျက်စရာအဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ အချိန်ကျခါမှပဲ သူတို့ဆီသွားပြီး အကူအညီ ပေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး စိတ်ထဲမှာပေါ်လာ ခဲ့ရတယ်”

‘အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွေးရွာဥက္ကဋ္ဌနေရာ လစ်လပ်နေတယ်၊ လုပ်ချင်တဲ့ လူလဲ တစ်ဦးမှမရှိဘူး၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ရက်သင်းနေတဲ့ မာတင်ကတော့ ဒီ စနစ်ဟာ လုံးဝခေတ်မမီတော့တဲ့ စနစ်ဆိုး၊ စနစ်ပျက်တဲ့၊ လူတွေကို လိမ် ညာလှည့်ဖျားပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့အလုပ်တဲ့၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအလုပ်အတွက် အဆိုလွှာတင်သွင်းလှိုက်တော့ အရှေးခရစ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ရွာသူရွာသား တွေက ကျွန်တော်ကို အလုပ်အကျွေးပြုအောင် မနေဘဲ ကျွန်တော်ကသာ သူတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်’

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။ သူ့အပြီးသည် ကျွန်တော် တက်လှည့် လာသည်။

‘ကျွန်တော် အကြောင်းတွေ အသေးစိတ်ပြောပြနေရင် ခင်ဗျားပျင်း သွားတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ တိုက်ရဲ့အစွန်မှာ ယာမြေတွေရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ၄၀ အားလုံးကို ခွဲဝေပြီး စိုက်ချင်၊ ပျိုးချင်တဲ့လူတွေ လက်ထဲလွှဲပေးလိုက်တယ်၊ တစ်ချို့လူတွေအတွက်တော့ ပင်လယ်ဘက်မှ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းထောင်ပေးလိုက် တယ်၊ ထောင်ထဲတုန်းက ရက်ထားခဲ့တဲ့ ပိုက်တွေလဲ အသုံးဝင်သွားရွာ၊ ငါးတွေကို ရိန်မှာ သွားရောင်းနိုင်အောင်လဲ ကျွန်တော်ကပဲ စီစဉ်ပေးလိုက် တယ်၊ အဓိကလိုအပ်တာက ဘာလဲ....၊ လူတိုင်းကို ကူညီနိုင်ဖို့ ပဋိပက္ခဖြစ်လာရင် ဖျန်ဖြေပေးဖို့၊ အဲဒါပဲ”

“တကယ်တော့ လုပ်ရတာ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ သဘာဝအတိုင်းပဲ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်ကြဘူး၊ ကျွန်တော် ခေတ်နာအပေါ်မှာ သံသယ ဖြစ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာကနေပြီး လောင်ကြတယ် ဒါပေမယ့် အများစုဟာ သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ပဲ ကျွန်တော်ဘက်ပါလာကြတယ်၊ မာတင်နဲ့ သူ့နောက်လိုက်တွေကတော့ ကျွန်တော်ကို ရန်ပြုကြတုန်းပဲ၊ သူတို့ မော်တော် ကား ပြင်ရုံရှေ့က ကျွန်တော်ဖြတ်သွားရင် အော်ဆဲတယ်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို တီတွေးထွေးတယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော်ကို ဘယ်လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာ ပြကြတာပေါ့လေ”

‘အမှားအလုပ်နဲ့ဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ် မန်စီယာ၊ ကျွန်တော် ဘက်က အမှားမလုပ်မိအောင် သတိထားတယ်၊ ကျွန်တော်သူတို့ကို မမုန်းဘူး၊ သူတို့ လဲပြင်သစ်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရတုန်းက ခေတ်ဟောင်းမျိုးခြစ်ဝါဒ ဘယ်လောက် မှားတယ်ဆိုတာ နားလည်ခဲ့တယ်၊ ဟိုရှေးခေတ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူဟု ကတုတ်ကျင်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အူမ မတောင့် ရင် စစ်မတိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောမခဲ့ကြတယ်။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစာဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဗိုက်အတွက် တော့ စစ်မတိုက်ဘူးလို့ ပြောရင် ဘယ်လောက်မုန်မလဲလို့ တွေးမိတယ်၊ သူ့မှာ တစ်ခုတစ်ခုကတော့ ရှိနေမှာပေ။ ဥပမာ၊ ဒီနိုင်ငံမှာဆိုပါတော့၊ သူ့မှာ နေစရာ အိမ်ရှိရမယ်၊ လွှပ်ကိုင်စားသောက် မြေရှိရမယ်၊ ကြက်တို့၊ နွားတို့ ရှိမယ်၊ ဘဝမှာ လူလူသူလူ နေနိုင်တဲ့အဆင့်ကလေးတော့ ရှိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို သစ္စာစောင့်သိတဲ့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် လုပ်လို့ရမှာ ပေါ့”

‘ဒီအယူအဆကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက လက်ခံလာနေပြီဆိုတာ သိပ်ပြီး တင်ရှားလာတယ် မန်စီယာ၊ သာယာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကွန်မြူနစ်တွေ ဖြစ်မလာပါဘူး၊ တော်လှန်ရေးဆိုတာဟာ မကျေနပ်မှု ဆင်းရဲ ဒုက္ခကြားကသာ ပေါက်ဖွားတာပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လူထု တစ်ရပ်လုံးကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲတဲ့အထိ မိုက်မဲကြမယ်ဆိုရင် အပြစ် တင်ရမယ့် တရားခံဟာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်မှာ”

သူသည် အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက်သူ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်အတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့် စကားကို ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံ ခေတ်နာအပေါ်မှာ အလေးအနက်ပြုခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အထူးပြောစရာ မလိုဘူးလို့ ထင် ပါတယ်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာကို မာရှယ် စီမံကိန်းအရ အထောက်အပံ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်၊ ထွန်စက်တစ်လုံး ဆိုပါတော့..ထွန်ဖို၊ ယက်ဖို၊ ရိတ်သိမ်းဖို့အထိ လုပ်နိုင်တဲ့စက်ပေါ့၊ စက် ပစ္စည်း အစုံအလင်ပါလာတယ်၊ ရွာလယ်ကွက်လုပ်ထဲမှာ ထားတာဆိုတော့ လူတိုင်းလာကြည့်ကြတယ်၊ စက်အသစ်စက်စက်ကြီးဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပေါ့”

‘ညနေပိုင်းကျတော့ လူရှင်းသွားတယ်။ လူပြတ်ချိန်မှာ လူတစ် ယောက်ဟာ အဝေးကနေပြီး စက်ကို လှည့်ကြည့်နေတယ်။ နောက်တော့ အနားရောက်လာတယ်။ ပထမ အင်ဂျင်ကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဂီယာတို့၊ ဘရိတ်တို့ကို ကြည့်တယ်၊ ဘီးက တာယာတွေကိုတောင်မှ လက်နဲ့ထုရိုက်

ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ကွယ်သူပါလိမ့်ဆိုပြီး သေသေချာချာ ကြည့် လိုက် တော့ လားလား မာတင်ဗျာ၊ သိလာ ကျွန်တော်သူ မမြင်အောင် သူ့အနား အသာလေး ကပ်သွားတယ်”

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ မာတင်’ စက်ကတော်တော့်ကို ကောင်းတဲ့ စက်ပဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“သူ ကျွန်တော်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်တယ်။ သူ မုန်းတီးစက်ဆုတ် တဲ့ အရင်းရှင်တွေရဲ့ စက်ပစ္စည်းတစ်ခုကို တအံ့တညြံကြည့်နေတုန်း အငိုက်မိ ခံရသလို ဖြစ်တော့ ရှက်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်လဲ ရိုးသားတဲ့ လူဆိုတော့ အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ မနေနိုင်ရှာဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ကြည့်တယ်”

‘ဟုတ်တယ်၊ စက်ကောင်းပဲ၊ အရူးတောင် ပြောနိုင်တယ်’ လို့ ပြန် ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဖြန်းခနဲ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ တကယ်တော့ မာတင် စက်ပစ္စည်းဆိုရင် အလွန်ချစ်၊ အလွန်သိတဲ့ စက်ပြင်ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်လို့ စွန့်ပစ်ထားရတဲ့ ယာတွေလည်းရှိနေတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်ပါးစပ်က လွတ်ခနဲထွက်သွားတယ်။

‘ဒီစက် ကောင်းကြောင်း မင်းဆီက ထောက်ခံတာ ကြားရတော့ ငါ ဝမ်းသာတယ် မာတင်၊ ဒီစက်ကို မင်းယူတော့’

“ပထမတော့ ကျွန်တော်စကားကို သူ့နားမလည်းဘူး၊ ကြောင်နေ တယ်။ ကျွန်တော်ရူးသွားပြီလို့လဲ ထင်ပုံပေါ်တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို သိရော်နေတယ်လို့ ထင်ပြီး ဒေါသကြီးလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစက်က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူသိတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပြော တာ ဟုတ်မဟုတ် အက်ခတ်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာက အတည်ပြောနေမုန်း လဲ ရပ်မိရော သူ့မျက်နှာဟာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့စိတ်ထိခိုက် သွားတယ်ဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့သိသာတယ်။ သူ့စကားပြောမလို လုပ်တယ်။ မပြောနိုင်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်စို့လာတာတောင် ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်အဖော်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။

‘အဲဒီနောက်တော့ ဘာပြဿနာမှ နောက်ထပ် မပေါ်တော့ဘူး။ ရက်ရောတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်နဲ့ အယာတစိတ်ကို တစ်ချက် တည်းနဲ့ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပဲ။ ဒီထွန်စက်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးအတွက် သုံးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုင်ရှင်က မာတင်ပဲ။ သူကလဲ ဒီပစ္စည်းအတွက် ဝုဏ်ယူလို့မဆုံးဘူး။ သူ့ယာတွေကိုလဲ ပြန်ကောင်းလာ အောင် ပြုပြင်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ပျက်စီးနေတဲ့ သူ့စိတ်ကိုလဲ ပြန်ပြီး ပြုပြင်လာ နိုင်ခဲ့တယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်အခါ နှစ်ဦးစလုံး အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်နေ ကြသည်။
ရွာဆီမှ မီးရောင်များသည် ဝိဗ္ဗလင်းလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်တော်က
သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဖျားရှေ့မှာ ဝိညာဉ်တစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒီဝိညာဉ်ကို ခင်ဖျားက
ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်’

နောက်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် စောစောစီးစီးပင် အိပ်ရာမှ ထကာ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲတွင် လူအားလုံး မနိုးကြသေး။ သို့သော်လည်း မွန်စီယာ
လိမ့်ရိုးကတော့ သူ့အလုပ်ခွင်၌ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော် မောတော်
ကားမောင်းထွက်လာသည်အခါ သူသည် သူ့ရိုးခန်းပြတင်းပေါက်မှရပ်
လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

သူ၏ ပိန်ပါးပါးရပ်လာသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှ မထွက်။ ပါး ချိုင့်ချိုင့်
အသားအရောင် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့။ ရှိုးမတ် မျိုးနွယ်ဝင်
ဖြစ်သော်လည်း မာန်မနာမရှိ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာ့လောကကြီးအား
တာဝန်သိစိတ်ဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့သည်။ သူတတ်နိုင်သမျှ အိမ်နီး
နားချင်းများအား ကူညီစောင့် ရှောက်သည့်။ အားလုံးကို တညီတညွတ်တည်း
ဖြစ်အောင် စုစည်းပေးသည်။ သူချစ်မြတ်နိုးသော နိုင်ငံအတွင်း၌ လွတ်လပ်မှု
ရောင်ခြည်ကို တောက်ပသည့်ထက် တောက်ပလာအောင် ထက်သန်ပြင်းပြ
သောစိတ် မလျှော့သောငွေဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။ အကယ်၍သာ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ ကျွန်တော် တို့
လူသားအားလုံးသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ကို ပယ်နိုင်သမျှ ပယ်ပြီး
မှန်ကန်သောစေတနာ၊ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ကို
ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ စုပေါင်း၍ တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက်သည်ပိုး
သွားနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ယနေ့ဤကမ္ဘာအား ဒုက္ခပေးနေသော ပြဿနာ အားလုံး
သည် ကုန်ဆုံးသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

*****

အခန်း (၃၇)

ဆောင်းဦးပေါက်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် နော်မင်ဒီနယ်မှ မဆာသေး။ ယာခင်းများသည် ရွှေဝါရောင်သန်းလျက်ရှိကြ၏။ သစ်သီးခြုံကြီးများတွင် လည်း နီရောင်သမ်းနေသော ဆိုင်းဒါးပန်းသီးများ အခိုင်လိုက်အပြတ်လိုက် သီးကာ တွဲလွှဲခဲ့နေကြသည်။ အပြောကျယ်လှသော ဤတောဝိုင်းဒေသတက် တွင် စစ်ပွဲ၏ အရပ်ဆုံး၊ အကျဉ်းတန်မူများကို များများစားစား မမြင်ရ။ လမ်းဘေးရေမြောင်းများထဲ၌ ကျနေသော ဆီချေးတက်နေသည့် သံတံသံစများနှင့် တင့် ကားတစ်စီးကလေးမှ ပြတ်ကျထွက်လာသည့် အပိုင်းအစများကို သာ တွေ့မြင်ကြရသည်။ သို့တစေလည်း အသီးအနှံပေါကြွယ်ဝသော ဤတောပိုင်းတစ်ခုလုံး ရှာမန်တို့၏ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုဒဏ်ကို အလူးအလှဲမခံခဲ့ ကြရသည့်ဖြစ်ရာ ယင်းတို့၏ လက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အားတက် သရောဝိုင်းဝန်းအားထုတ်ကြိုးပမ်းကြရသည် အရိပ်အငွေ့ များကတော့ လုံးဝ မျောက်ကွယ်မသွားကြသေးပေ။

အေဗရန်ချဲ့အနီးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာမှ လိုင်းယွန်းရော် တည်းခို ခန်း၌ ကျွန်တော်တို့တစ်ညတာမျှဝင်၍ ဝပ်နားကြရသည့်အခါ ထိုအရိပ်အငွေ့ ၏ အစအနလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တွေ့သဖြင့် မပြုံးဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ တစ်ခြားတော့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ခန်းမှန်ပေါ်၌ ရှေးထားသည့် 'ဥန်နီဘရောင်း၊ အမေရိကန်စစ်သား၊ ဒီမှာနေသည်' ဟူသော စာတန်း တစ်ခုကို သတ်ပြုလိုက်မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ခဲတံနှင့်ရှေးထားသောစာတန်းဖြစ်၍ အလွယ်တကူနှင့် ဖျက်ပစ်နိုင် သည်။ ဘာကြောင့် အခုထက်ထိ ရှိနေရသနည်း။ ကျွန်တော်အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာသည်။ ညစာ စားအပြီးတွင် ကျွန်တော်သည် မီးဖိုခန်းထဲအထိ ဝင်သွားကာ ဤတည်းခိုရပ်သာပိုင်ရှင် မဒမ်ဒလ်နော့တီနှင့် တွေ့ဆုံ၍စုံစမ်းမိပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော်အား ပြောပြလျှင် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေပုံ ရသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်၍ အဝတ်များဖာနေသော သူ့သမီး ကလယ်ရာဆီသို့လည်း လှမ်း ...လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို သတ်ရအောက်မေ့နေဟန်ဖြင့် ကျွန်တော် မေးခွန်းကို ပြေသည်။

မှန်ပါသည်။ ဥန်နီဘရောင်းသည် မော်တီန်းနှင့်အေဗရန်ချဲ့ကြားတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲ၌ ပါဝင်သော အမေရိကန်စစ်သား တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ အခုလိုအချိန်ကျတော့လည်း ထိုတိုက်ပွဲမည်မျှအထိ ပြင်းထန်ခဲ့သည် ကို သိနားလည်ဖို့မလွယ်။ ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ အတော်ကြီး ပြင်းထန်သည့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်၍ သီတင်းပတ်များစွာ ရှည်ကြာခဲ့သည်။ အနိုင်အရှုံး မရေမရာဖြင့် ရင်တမမ နေကြရသော တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ မော်တန်းမြို့သည် ခုနစ်ကြိမ်ထက် မနည်း သူ့ လက်ရောက်လိုက်၊ ကိုယ့်လက်ရောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်း အခြေအနေမျိုး တွင် တိုက်ပွဲဝင် စစ်သားများအား မကြာခဏ ရက်အနည်းငယ် မျှ အနားပေး

ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂွန်နီသည် ဤတည်းခိုရိပ်သာသို့ ရောက် လာခဲ့၏။

ဂွန်နီသည်စကားနည်းသည်။ အမြဲပြီးနေလေ့ရှိသည်။ ဆံပင် နက်နက်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ အရပ်မြင့်မြင့်။ စစ်ကြီးဖြစ်စေတွင် သူသည် အထက်တန်း ကျောင်း ထွက်စ။ သူ့ဇာတိအရပ်မှာ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်၊ တစ်ကိုယ်တည်း သူဘာသာသူ အေးအေးနေတတ်သည်။ စကားပြောလျှင် တောင်ပိုင်းသား လေသံဖြင့် ခပ်ဖြေးဖြေး လေးလေးပြောတတ်သည်။ သူ့အား မည်သူကစစ နောက်နောက် အလွန်သည်းခံတတ်သဖြင့် အားလုံးက ချစ်ကြ သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းရွဲတော်များက ဂွန်နီသည် တိုက်ပွဲတွင် အလွန်သတ္တိ ကောင်းသည်ဟု မဒမ်ဒလ်နော့တီအား ပြောပြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မဒမ်ကတော့ ဂွန်နီထံ တွင် သူနှစ်သက်သော ထူးခြားသည့် အရည်အချင်း တစ်ခုရှိနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ တခြားတော့မဟုတ်၊ ဂွန်နီသည် သဘာဝလောကတွင် စိတ်ဝင် စားခြင်းဖြစ်သည်။

လိုင်းယွန်းရောင့်သို့လာ၍ အနားယူနေသည့် ရက်များတွင် ဂွန်နီသည် သစ်တောများနှင့် မြက်ခင်းပြင်များဆီသို့ ထွက်သွားတတ်သည်။ တောထဲတွင် ခြေရာကောက်ခါ စမ်းချောင်းများကို ရှာဖွေတတ်သည်။ တွေ့ပြဟောဆိုလျှင် စမ်းချောင်းအနီး၌ အလျားမောက်ကာ ပိန်ညှင်းငှက် ငါးသုတ်ပုံ၊ ဖျာတစ်ကောင် လှုပ်ရှားပုံ၊ မြင်ပင်ကြီးများကြား၌ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသော မြေကြွက်တို့၏ သဘာဝစသည်များကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေလေ့ရှိ၏။ ကိလိမိတာ အနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးသော စစ်မြေပြင်ဆီမှ သေနတ်သံများနှင့် အမြောက် သံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသော်လည်း သူ့အားအနှောင့်အယှက် မဖြစ်။ ညနေစောင်း သူပြန်လာသည့်အခါ ထူးဆန်းသောလိပ်ပြာ သို့မဟုတ် ပဒတ် တစ်ကောင် ရှားပါးသစ်ပင် စသည်များသယ်ဆောင်လာတတ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဂွန်နီကံကောင်းပြန်သည်။ အေဗရန်ချ်၌ ရိက္ခာပို့ဆောင် ရေး တာဝန်ချထားခြင်းခံရသည်။ ထိုတာဝန်အတွက် ဌာနချုပ်ကို လိုင်းယွန်း ရော ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည်တောထဲသို့ မကြာခဏ ခရီးသွားခွင့်ရခဲ့သည်။ ပထမတော့ သူတစ်ယောက်တည်းသွားသည်။

စစ်သားတစ်ဦး၏ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမှု ဆွဲဆောင် လေသလားမသိ။ ကလယ်ရာကပါ ဂွန်နီနှင့် လိုက်သွားသည်။ တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် ချုံကြားထဲ၌ မြေတူးငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။ ငှက်မှာ ခြေတစ်ဘက်ကျိုးနေပြီး အတောင်တစ်ဘက်တွင် ကျည်စတစ်စ ဝင်နေသဖြင့် မပျံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဂွန်နီက မြေတူးငှက်ကို အိမ်သို့ ယူလာသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာ များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆေးကုသပေးနေသည်။ ကလယ်ရာသို့ သားအမိ က သူလုပ်ကိုင်နေသမျှကို ဘေးမှရပ်၍ကြည့် နေကြသည်။ သူသည် ငှက်၏ ခြေထောက်ကို ကျပ်စည်းပေးသည်။ ငှက်ကို လေချွန်သံပေး၍ ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ကာ နားနှင့်ပေါင်မုန့် ကျွေးသည်။ သေတ္တာဟောင်းတစ်လုံးတွင် ကောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးသည်။

‘မစိုးရိမ်နဲ့တော့၊ မကြာခင်ကောင်းသွားမှာ’ ဟု ပြောသည်။

သူ့အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်သဖွယ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ ကြသော

သားအမိ၏မျက်လုံးများကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် ရဲနီသွားသည်။

“နွေဦးပေါက်ရင် မြေတူးငှက်ရဲ့ တေးဆိုသံဟာ သိပ်နားထောင် လို့ကောင်းတယ်”

ယာခင်းများထဲမှ သတ္တဝါလေးများအပေါ် အတ္တ ကင်းသောစိတ်ဖြင့် ကြင်နာယူယနေခြင်းသည် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိလှချေသည်။ သူတို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် အမျိုးသားများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်နေကြ၏။ လေထဲတွင်လည်း သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးမည့် အရာများဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ဤကြားထဲမှပင် ဤစစ်သားငယ်သည် ဒဏ်ရာ ရထားသော ငှက်တစ်ကောင်အား ပြုစုကုသပေးလျက်ရှိ၏။

‘ဂျွန်နီ၊ မင်းမှာ မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ အစွမ်းအစတစ်ခုရှိနေ တယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီအစွမ်းအစကြောင့် မင်းကျော်ကြားဦးမှာ သေချာ တယ်’ ဟု မာမိဒဲလ်နော့တီးက ပြောသည်။

ဂျွန်နီ၏မျက်နှာသည် ပို၍နီရဲသွားသည်။ မမျှော်လင့်သော ချီးကျူး စကားကြားရသဖြင့် သူ့အဖြစ်ကို ဖွင့်ဟသည်။ သူသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘာဝလောကတွင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ အော့ဒူတွန်၏ စာအုပ်များသည် သူ့အသည်းစွဲများဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုစာအုပ်မျိုး ရေးချင်သည်။ အထူးအဆန်း အကောင်အလျှောက်များကို ပြတိုက်သို့ ပို့ချင်စိတ်လည်း ပြင်းပြ နေသည်။ အခု သူရောက်နေသည့် နော်မင်ဒီသစ်တောများအတွင်း၌ ထူးဆန်း သောသတ္တဝါများနှင့် အပင်များပေါ်သည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားလျှင် သူ နော်မင်ဒီ သို့ ပြန်လာပြီး သဘာဝပစ္စည်းများ ရှာဖွေစုဆောင်းလို သည်ဟုလည်း ပြောသည်။

ဂျွန်နီ၏စကားဆုံးသွားသည့်အခါ ကလယ်ရာက ရှက်စနိုးမျက်နှာ ထားဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဂျွန်နီ၊ ရှင်ဒီကို ပြန်လာသင့်တယ်’

“အေး ..ငါ ဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်” ဟု ဂျွန်နီက ဆိုသည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုစဉ်က နေ့ရက်များသည် ပျော်စရာများချည့်ဖြစ် သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရန်သူများဆုတ်ခွာသွားကြသဖြင့် လူအားလုံး အနာဂတ်ဘဝ သာယာရေးကို စဉ်းစားလာနိုင်ကြသည်။ ဂျွန်နီ၏ မြေတူးငှက် မှာလည်း ပြန်၍နာလုံထူလာသည်။ သူ့အတောင်မှ ဒဏ်ရာများလုံးဝပျောက် ကင်းသွား သည့်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ပထမတော့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လျှောက်သွားကာ အတောင်များကို တဖျတ်ဖျတ်ခါကြည့်သည်။ ထိုနောက် ကောင်းကင်သို့ ပျံ တက်သွားသည်။ တည်းခိုရပ်သာ၏ နောက်ဘက် ကောင်းကင်ယံတွင် အတော ကြာမျှ ခွင်လွန်းမြူးတူးစွာဖြင့် ပျံသန်းနေသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သစ်တော ကြီးများဘက်သို့ ပျံသွားသည်။ သူ့အဖော်ကို ရှာရန် သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဂျွန်နီကပြောသည်။

သို့တစေလည်း မြေတူးငှက်သည် မကြာခဏ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ညနေခင်းတွင် ရောက်လာလေ့ရှိ၏။ ရောက်လာသည် အခါ ဂျွန်နီ၏လက်ပေါ်၌ နားကာ ဂျွန်နီကျွေးသည့် ပန်းသီးကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးဆိတ် ပြီး စားသည်။

စားသောက်အပြီးတွင် သူ့လည်ပင်းသည် ဖောင်းပွလာပြီး အသံအမျိုးမျိုးဖြင့် အော်မြည်နေတတ်သည်။

“သူ စားထားတဲ့ ညစာအတွက် အခပေးနေတာ ‘ဟု ဂျန်နီက ပြီး၍ ပြောသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီဝင်လာပြီ။ ဆီးနှင်းများ ကျလာသည်။ သစ်ပင်များမှ အရွက်များသည် ကြွေကျ လာကြသည်။ မြေတူးငှက်သည် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် အလည်တစ်ခေါက်လာသည်။ ထို့နောက် တောင့်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းသွားသည်။ မကြာမတင်မှာပင် ဂျန်နီနှင့် သူတပ်အား ရှေ့တန်းသို့သွားရန် အမိန့်ရောက် လာလေ၏။

‘ကျွန်မတို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြရတယ်’ ဟု မဒမ်ဒဲလ်နောတီး ကပြောသည်။ “ဒါပေမယ့်လဲ ဂျန်နီတို့အနေနဲ့ ရှင်းမြစ်ကိုဖြတ်ကူးရုံလောက် ပဲရှိမှာပါလို့တွက်ပြီး စိတ်ကိုဖြေ ကြရတယ်။ စစ်ကြီးကလဲပြီးဆုံးဖို့ လက် တစက်မီးလောက်ပဲ လိုတော့တယ် မဟုတ်လား။

မဒမ်သည် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားပြန်သည်။ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် နားစွင့်လျက်ရှိသော်လည်း သူ့ထံမှ ဘာမှမကြားရ ပါ။ အချိန်အတော်များများ ကုန်သွားသည်အထိ အသံ မကြားရ။ သူ ဘာ ကြောင့် ငြိမ်နေပါလိမ့်။ စိတ်ထဲက သူနှုတ်ဆက်နေရသည့် အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲက သိနေသလိုလို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော်က ကလယ်ရွာ ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မှန်ပါသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသည်။ ဂွန်နီ အမေရိကန်သို့ ပြန်သွားသည်။ သူပေးထားခဲ့သော ကတများကို အလွယ်တကူ နှင့် မေ့သွားလေသလား။

ကျွန်တော်မအောင့်နိုင်တော့ပါ။ ‘အဲဒီလိုဆိုရင် ဂျန်နီက ပြန်မလာ တော့ဘူးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြန်လာပါတယ်”ဟု မဒမ်ကပြောသည်။ “သူဒီအနားမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မကြာခဏ သွားလည်ကြတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် တစ်ခေါက်သွားရဦးမယ်”

‘ကျွန်တော် လိုက်လို့ရမလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

နောက်နေ့မနက် မနက်စာ စားအပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ ကားနှင့်ထွက် ခဲ့ကြသည်။ အေးမြသော နံနက်ခင်းဖြစ်ပါ၏။ နှင်းသီးနှင်း ပေါက်များသည် မြက်ပင်များထက်တွင် တွဲလွဲခွဲနေကြသည်။ တောအုပ် အတွင်းရှိ အိမ်များဆီမှ မီးခိုးငွေ့များသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ တလိပ်လိပ် တက်နေကြသည်။ လူ့ဘဝတွင် အသက်ရှင်နေရသည့်မှာ ကောင်းလှပါတ်ဟု ထွေးထင်မိလောက် အောင် ချစ်စရာကောင်းသည့် နံနက်ခင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မဒမ်လှမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း မော်တော်ကားကို စိန်ဂျိမ်းစ်ရွာဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ငြိမ်ဆိတ်နေသော ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်လမ်းအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ပြီး လှသော တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်သို့

တက်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်ရောက်သည့်အခါ ကျမှပင် အခြေအနေ အားလုံးကို ကျွန်တော်နှစ်ယောက်လည်းသဘောပေါက်ခဲ့ ရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် မဒမ်ဒလ်နော့တီကို သားအမိ နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ သာယာတိတ်ဆိတ်သော ဝင်းကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် အုတ်ဂူဖြူဖြူဖွေးဖွေးများ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဂျွန်နီဘရောင်း၏ မြေပုံရှေ့၌ ရပ်မိကြပါ သည်။

‘သူဟာ မြေမြှုပ်မှိုင်းထိလို့ သေခဲ့ရတယ်။ မာလ်ဟောဆင်မြို့နားမှာ စစ်ကြီး၊ စစ်ကြီးမပြီးခင် သံတင်းနှစ်ပတ်အလိုမှာ သေရတာ’

မဒမ်ဒလ်မနော့တီးသည် တစ်ချိန်လုံး ထိန်းချုပ်လာခဲ့သမျှ အခုမှပင် ပေါက်ကွဲသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တဆတ်ဆတ်တိုးနေကြသည်။ သူသည် နံနက်ခင်းနေ့ရောင်ခြည်အောက်၌ အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိ နေသော အမေရိကန်စစ်သင်္ချိုင်းကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ကြည့်သည်။ သူ့အသံသည် တိုးသွားသည်။

‘ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဂျွန်နီဟာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူတူ နေပါတယ်။ ရာသက်ပန်နေတာပါ’ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရွည်များဖြင့် ခိုရွံ့လာသည်။ ‘ကျွန်မတို့ သူတို့ကို မမေ့ကြပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွက် သူတို့ လုပ်ပေးခဲ့သမျှကို အမြဲသတိရနေပါတယ်။ ဂျွန်နီနဲ့ သူ့ ရဲဘော်တွေကို ကျွန်မ တို့ တယ်လီနည်းမှ မေ့မသွားပါဘူး။’

အနီးရှိ ရွာတစ်ရွာမှ ခေါင်းလောင်းသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားကဲ့သို့ဖြည်းဖြည်း မောင်း လာခဲ့ပါသည်။ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းခြံစည်းရုံး တစ်ခုဆီမှ မြေတူးငှက်တစ်ကောင်၏ တေး ဆိုသံကို ပီပီပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရ သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်မိလို့လား။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ကြားလိုက်တာများလား...

*****

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ယခင်ယခင်ကလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အလည်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရောက်သည့်အခါ တိုင်းလည်း အမေရိကန်တို့၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော ဆက်ဆံမှုကိုသာမက ကြီးမားကျယ်ဝန်း ရှာသော ဤနိုင်ငံသစ်၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမည့်အလားအလာကောင်းများစွာကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် အံ့သြခြင်းဖြစ်ခဲ့၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဤနိုင်ငံအပေါ်၌ တွယ်တာသောစိတ်သည် ကျွန်တော် ရင်ထဲ၌ ရှိနေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသော တွယ်တာမှုတစ်ခုဟု ပြောလျှင်လည်း ရနိုင်စရာရှိပါသည်။ ရာစုနှစ်ကုန်ခါနီးအချိန်ခန့်က ကျွန်တော်အဖေ၏ ညီအစ်ကိုတော် များနှင့် နှစ်များသည့် ကာလဖုံးနီးယားပြည့်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ခဲ့ ကြသည်။ ကျွန်တော်မိဘများကလည်း သူတို့ထံလိုက်သွားရန် စိစဉ်ထားပြီးဖြစ် သည်။ သို့သော်လည်း သွားလှဆဲအချိန်ကျခါမှ အဖေတွင် အဆုတ်ရောဂါ ထလာသည်။ ဤရောဂါကြောင့် ခရီးစဉ်ကိုဖျက်ကာ ဆေးကုသခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အဖေသည် မကြာခင်မှာပင် ဤရောဂါနှင့် ဆုံးပါးခဲ့ရပါသည်။ တွေးမည်ဆိုပါက ကျွန်တော် အမေသည် ကျွန်တော်အား သူမိုက်ထဲ၌ လွယ် ထားရစဉ်အချိန်က အမေရိကသို့ ခရီးထွက်ရေးအတွက် စိတ်ဝင်တစားဖြစ် နေမည်မှာ သေချာ၏။ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခစားခဲ့ရသော အမေ့စိတ်သည် မိုက်ထဲမှကလေးဖြစ်သည် ကျွန်တော်အပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ယခင်ယခင် အခေါက်များ ကျွန်တော်သည် ဤကမ္ဘာသစ်၏ အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို နှိမ့်စပ်စပ် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က အနောက်ဘက် ကမ်းခြေဒေသရှိ ညီအစ်ကို မောင်နှမဝမ်းကွဲများ၊ ရှိကာမြို့တော်ရှိ တူများ၊ တူမများနှင့်ဆုံကာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာဉ်နှေသလို အေးအေးဆေးဆေး လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ရသည်။ ဟိုးလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်မြို့တော်ကလည်း ကျွန်တော် စာအုပ်များကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းနေကြသည်။ သူတို့အဖို့ အရိုးမရှိ၊ အကျိုးအမြတ်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော အခြေအနေ၌ရှိသည်။ ကျွန်တော်စာအုပ် များ ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအဝဝမှာ နယူးယောက်မြို့၌သာ ရှိသည်။ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမည်ဆိုပါမူ အမေရိကန် နိုင်ငံသည် အနာဂတ်ကမ္ဘာကြီးအတွက် ဒီမိုကရေစီကို အကာအကွယ်ပေးရာ နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံဖြစ်လာဖို့ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ကြိမ်ကမ္ဘာသစ်ကို ရောက်သည့်လမှာ ဇွန် ဖြစ်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဘောစတန်ဆိပ်ကမ်းဘက်မှ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သာမန်အလည်အပတ်လာခြင်းမျိုးမဟုတ်။ မိသားစုတစ်စုလုံး နားနားနေနေ နေကြရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် နယူးဟားဘားရှိ အိမ်တစ်လုံးတွင် လပေါင်းများစွာနေခဲ့ကြသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် နယူးအင်္ဂလန်ပြည်နယ်၏ နေရာသီနှင့်ဆိုင်တွေ့ကြရခြင်းဖြစ်၏။ ပြသောကောင်းကင်နှင့် တောက်ပ သော နေရောင်ခြည်တို့သည် နှစ်သက်စဖွယ်ရှိလှပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် တို့သည်

ကွန်နက်တီးကပ်ပြည်နယ်တွင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ကာ အခြေတကျ နေထိုင်ခဲ့သည်။

အပေါ်ယံရှပ်တိုက်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် နေထိုင်ရသည်မှာ အစဉ်ချော သည်ဟု ထင်စရာရှိ၏။ သို့တစေလည်း လက်တွေ့ ကျတော့ အခက်အခဲလေး တွေနှင့် ကြုံရသည်။ ကြီးကြီးမားမားတော့ မဟုတ်ပါ။ ဥရောပမြေပေါ်၌သာ အနေအထိုင်များစွာသော ကျွန်တော်တို့သည် စကားပြောရာ၌သာ အခက်အခဲ ရှိသည်မဟုတ်။ အတွေးအခေါ် အယူအဆ မတူညီမှုများနှင့် ကြုံကြရသည်။

ဤအတွက် အဆင်ပြေသွားစေရန် အချိန်များစွာ ယူရသည့် သဘော ရှိပါသည်။ အန္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာတစ်ဘက်ရှိ လူတို့၏ စကားပြောပုံဆိုပုံ၊ လေယူလေသမီး၊ အသံထွက်စသည့်များမှာ ကျွန်တော်တို့ နားများအတွက် အခက်အခဲရှိလှသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်တို့၏ ပြောပုံဆိုပုံများမှာလည်း သူတို့ အတွက် မလွယ်ကူလှပါ။ တစ်ချိန်က အဘန်းဘင်းနက်က အမေရိကန်များသည် ဖြတ်သူများ အတွက် အမြဲစိမ်းနေမည့်လူမျိုးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ပေးခဲ့ဖူး၏။ ဤစကား သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း လှည့်လည်ဟောပြောရာ၌ အောင်မြင် မရခြင်းအပေါ် တဉ္စာမီ၍ ပြောခဲ့သောစကားဖြစ်ရာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအား ဖြင့် မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စကားပြောဆိုရာ၌ နားမလည် ဖြစ်- ဖြစ်နေရသော အခက်အခဲသည် မကြာခင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယင်းအခက်အခဲ အဟန့် အတားသည် ဤမြေသစ်ပေါ်၌ နေထိုင်လိုက်ရှိကြသော လူတို့၏ ယဉ်ကျေး ဖော်ရွေမှုများကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ အမေရိကန်တို့သည် အခြေခံအားဖြင့် ရိုးသားပြောငဲ့မတ်ပြီး စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းသူများဖြစ်သည်။

လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစီအနေဖြင့် လေ့လာကြည့်လျှင် သူတို့သည် စေ့ စပ်သေချာပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ကြသည်။ အိမ်နားနီးချင်းအပေါင်းအသင်းနှင့် နိုင်ငံအပေါ် သစ္စာစောင့် သလေးစားကြသည်။ ဤစိတ်နှင့်ပတ်သက် သူတို့သည် အခြားနိုင်ငံသားများထက် သာလွန်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ပြင်လည်း အမေရိကန်အများစုသည် အမြင်ကျယ်ကြသည်။ အခြားလူများအပေါ် သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်ကြသည်။ “ငါလဲနေမယ်၊ သူ့ကိုလဲ နေပါစေ” ဟူသော သဘောထားကြီးသည့် အမြင်မျိုးရှိသည်။ အတွေး အခေါ် အယူအဆ လွတ်လပ်ခြင်း၊ အမြင်ကျယ်ခြင်း၊ သဘောထားကြီးခြင်း နှင့် ရက် ရောခြင်းစသော အရည်အသွေးများသည် အမေရိကန်တို့၏ အသေး အဖွဲ့ ချွတ် ယင်းအားနည်းချက်များကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားသည် ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

သူတို့၏ စိတ်သဘောထားကြီးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ နမူနာပြုစရာဖြစ်ရပ် အများအပြားကို ကျွန်တော်ကလွဲတော့ ကြုံခဲ့ရသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာအိမ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့၌မြင်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုသည် အလွန်သိသာထင်ရှားသည့် နမူနာလေး တစ်ရပ်ဖြစ် လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော့် စာအုပ်တွင် ယင်းဖြစ်ရပ်မျိုး နှင့် ပြည့်နေပြီဟု ဆိုနိုင်စရာရှိသော်လည်း တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုသာ ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်၍ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ ရှိပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် နယူးယောက်စာအုပ်တိုက်မှ ဟင်နရီအေဒမ် အမည်ရှိ စာရင်းစစ်တစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်သည်။ ကျွန်တော် သူနှင့်သိကျွမ်းလာ သည်မှာ ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဟင်နရီသည် အသက်(၄၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီး အနည်းငယ် ထိပ် ပြောင်စပြုနေပြီ။ မျက်စိမည်းဖြင့် မျက်မှန်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီး အသက် ၁၅ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်အရွယ် သမီးနှစ်ယောက်၊ ခြောက်နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက် တို့နှင့်အတူ အဲလဗီးလီမြို့ကလေး၌ နေထိုင်ကြသည်။

သူ့အိမ်ကို အရစ်ကျစနစ်ဖြင့် ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ကတော့ ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ အထူး သဖြင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက်ရှိ မြေကေဝတခန့် ကျယ်သော ဥယျာဉ်အတွက် ပို၍ ဂုဏ်ယူသည်။

စနေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းများနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူသည် အဝတ် ဟောင်းများဝတ်ကာ ဥယျာဉ်ထဲဆင်း၍ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိ၏။ သူ့အား အမြဲ တစေ့ကူညီသူမှာ သူ့သား ဆင်မိဖြစ်သည်။ သူ၏ အပင်ပန်းခံမှုကြောင့် အဲလဗီလီ ပန်းဥယျာဉ်ပြပွဲ၌ ဆုရလုနီးနီးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဤနယ်မြေအတွင်း၌ နေလာခဲ့ပြီးနောက် မကြာမတင် မှာပင် ကျွန်တော်သည် ဟင်နရီအိမ်သို့ကားဖြင့် သွားလည် လေ့ရှိသည်။ သွားတိုင်းလည်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ဥယျာဉ်ထဲ၌ ထိုးဟယ်၊ ဆွဟယ်၊ သစ်ရွက်ချောက်များ မီးရှို့ဟယ် လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရစေ့။ သူ့သား ဆင်မိသည် သူ့အဖေကို အလွန်ချစ်သည်။ သူ့ဖခင် ဟင်နရီကလည်း သူ့သား ဆင်မိအား အလွန်ချစ်သည်။

ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားထူးထူးခြားခြား ဝါသနာပါ သည့်အရာဟူ၍ ဟင်နရီတွင် မရှိလေဟန်ဖြစ်သည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်ကောင်း ကောင်းကြိုက်သည်။ ရာသီဥတုစွတ်စိုသော ညခင်းများတွင် သူသည် အပြင် မထွက်။ သားသမီးများ အပီကုန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆောင်းမီးဖိုအနီး၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် အကျအနဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ခဲ၍ စုံထောက်ဝတ္ထု ကောင်းကောင်းတစ်အုပ် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် အလည် သွားတတ် သော အကျင့်လည်း မရှိ။ သူ့မိန်းမ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလိုက်ဖို့ ခေါ်သည့် အခါများတွင်မူ ပါသွားတတ်၏။

မစွက်အေဒမ်မှာ သူ့ကလက်ချက်ချာသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အမြဲတစေ ရွှင်ပြုံးနေတတ်သော မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်သည် လှိုင်းတူနို့ ကလေးများထူနေသည်။ သူမတို့ ထားသည့် ကိတ်မှန်ကိစားရလျှင် သူမဟုတ် သူ့သမီး ဘက်တီနှင့်လူစီတို့ အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးထားသည့် ကျောင်းဝတ်စုံများကိုမြင်လျှင် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချနိုင်သည်။ သူသည် လူ့အဖွဲ့အစည်း မြှင့်တင်ရေးဟူသော ပရဟိတလုပ်ငန်းတွင် ဝါသနာကြီးသည်။

စစ်ကြီးပျံ့နှံ့ကာ ဥရောပတစ်လွှား ပျက်စီးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန် တွင် အဲလဗီးလီးမြို့သည် ရေမြေရပ်ခြား တိုင်းပြည်များမှ စစ်ကြောင့် ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်နေသော ကလေးသူငယ်များ စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်း တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဆုံးမှ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လာခဲ့ သူမှာ ပစ္စကအေဒမ်ဖြစ်၏။ ပစ္စကအေဒမ်က သူ့ခင်ပွန်းအား သူတို့ အိမ်၌ ဒုက္ခသည်

ကလေးတစ်ဦး လက်ခံစောင့်ရှောက်ရန် အကြံပြုသည်။ ဟင်နရီ သည် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်သူဖြစ်သဖြင့် သူမိန်းမ၏ စိတ်ကူးတွင် များစွာစိတ်ဝင်စားခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း လူအချင်းချင်း ရိုင်းပင်ကဲ့သို့ အနှစ်သာရ ကို သဘောပေါက်လာဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူမိန်းမ၏အကြံကို လက်ခံခဲ့သည်။

အားလုံးဆောင်ရွက်ရန် ရှိသမျှကို ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်အခါ အမ် မိသားစု တာဝန်ယူဖို့ အတွက် ဆက်ကပ်စီမံ နှစ်သက်စိတ်ယူကာ ကလေးတစ်ယောက်ခွဲတမ်းချ ထားပြီးပြီဟူသော အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာသည်။ နယူးယောက်သို့ သွား၍ ထိုကလေးကို ခေါ်သည့်အခါ ဟင်နရီနှင့်အတူ ကျွန်တော်လိုက်သွား သည်။ ကလေး၏နာမည်မှာ ပေါလ်ဖြစ်၍ သူ့မိဘမျိုးရိုးနာမည်များမှာမူ ခေါ်ရ မှတ်ရခက်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလွန်းလှပါသည်။

ကျွန်တော် ဤကလေးအား ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ရစဉ်က စိတ်ထဲခံစားခဲ့ရသည် အဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ အသက်ကိုးနှစ်သား ဤကလေးသည် ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် ကြောက်လန့် ခြင်းဒဏ် များ ခံထားရသဖြင့် အမြင်မှ၊ အသားက ဖြူရော့ရော၊ ခြေထွေ လက်တွေက တကယ် ပုလွေရိုး၊ ဦးခေါင်းကလည်း အရိုးပေါ် အရောင်။ ကြီးမား ပြီးကျယ် သော မျက်လုံးကြီးများသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်။ သူ့ကို စကားလွှမ်းပြောလျှင် ဦးခေါင်း ကို တစ်ဘက်သို့ လှဲဖယ်ထားတတ်သည်။ ပေါလ်၏အဖြစ်မှာ အလွန်ထူးဆန်း သော သတ္တဝါတစ်မျိုးနှင့် တူသည်။

ဟင်နရီသည် ပေါလ်အား ကားနှင့်တင်၍ အဲလ်ဒီလီသို့ ခေါ်လာခဲ့ သည်။ လူစီ၊ ဘက်တီနှင့် ဆင်မီတို့က တံခါးပေါက်မှ တယုတယ ဆီးကြို ကြသည်။ မစွက်အေဒမ်ကလည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာပြီး ကြိုဆိုသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မီးများ ထိန်ထိန်ညှင်းနေအောင် ထွန်းညှိထား သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် လှုပ်သောဖယောင်းတိုင်ကြီးများ တစ်အိမ်လုံးတွင် ကြက်ဆင်ပြတို့ကြောနဲ့ သင်းပျံမွေးကြိုင်လျက်ရှိသည်။ ညစာစားပွဲ ထိုင်ကြ သောအခါ လူတိုင်းသည် ကလေးအပေါ်၌သာ အာရုံရောက်နေကြ၏။

အစားစားကြသည့်အခါ ပေါလ်သည် ပျော်မြူးလျှက်ရှိသည်။ အစား ကို အမ်းမရစားသည်။ စားနေရင်းကလည်း ဆင်မီကဲ့သို့ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည်နေသည်။ သူ့အား “ခေါင်သဖွယ် ပြုစုယုယမှု ပေးနေကြသော မိန်း ကလေးနှစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာမပြု။ နောက်ဆုံး တွင် သူသည် နှုတ်မှ ထူးဆန်းသော အသံတစ်သံပြုကာ ဆင်မီ၏ လက်ကို ဆွဲ ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သူ့အပြုအမူကို သဘောကျလွန်း သဖြင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းသည် ပျော်စရာ အလားအလာရှိသည့် ဤ အဖြစ်ကလေးနှင့် အဆုံးသတ်သင့်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အမှန်ဖြစ်စဉ်သည် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်မလာ။ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လာသည်အခါ အား လုံးက ထင်ထားသမျှ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ အေဒမ်မိသား စု ထင်ထားသလို ပေါ်သည် ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး နေတတ်သူမဟုတ်။ စစ် အတွင်းက ကြုံခဲ့ရသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကြောင့်လားတော့မည်။ ပေါလ်၏စိတ်သည် ပုံမှန်အနေအထားမရှိ၊ ဆိုဆုံးမမှုများကို နာခံရာ၌လည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်၊ အပိတ်၌ ငွေအကြွေးလေးများတင်ထားလျှင် သူ့အပိကပ် များအတွင်းသို့

ရောက်ကုန်သည်။

အလိမ်အညာတွင်လည်း စံတင်ရလောက်အောင် ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။ ကျောင်းတွင်လည်း သူသည် အခြားကျောင်းသားများအား သူ၏ စွန့်စားခန်းများအကြောင်း ပြောပြနေတတ်သည်။ သူလက်နှင့် ခြသုံကြီးတွေ လူဆိုးတွေကို ဘယ်လိုသတ်လိုက်သည်ဟူသော ပေါက်တတ်ကရအကြောင်း များဖြစ်၏။ သူ့ကြားလုံးများကို နားထောင်ကြရသည့် ပရိသတ်ကလည်း သူ့ဇာတ်လမ်းများတွင် သာယာခြင်းမရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ မုသာဝါဒ စကားလုံးများသည် အောမ်မိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နစ်နာစေခြင်းဖြင့် အဆိုးသတ်သည်။

အကယ်၍ သူကူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများအတွက် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြော၍ ဆုံးမနေသည့်အခါ မတုန်မလှုပ် လုပ်နေတတ်သည်။ မျက်လုံးများကို တစ်ဘက်သို့ လှဲပြီး တွေဝေဝေးမောနေတတ်သည်။ သူ့အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုံးမ၍ လုံးဝမဖြစ်။ ကြိမ်းမောင်းဝေါက်ငမီးပြီး ဆိုဆုံးမရုံမျှ ဖြင့် တစ်ညလုံး မအပ်တော့ တက်မတက်၊ ချက်မတတ် ငိုနေတတ်သဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး ပင်ပန်းကြရသည်။

သူတွင် ကျေးဇူးသိတတ်သည့် စိတ်မရှိ။ ဘက်တီနှင့် လူစီတို့အား ခင်မင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာမပြ။ ဟင်နရီကျတော့ သိမ်သိမ်မွေမွေ ဆက်ဆံ သော်လည်း သူ့အားခပ်ပြတ်ပြတ် ဆုံးမတတ်သည်။ အနားမကပ်။ ဆင်မီနှင့် ကျတော့ သူ၏ ခင်မင်တွယ်တာပုံသည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။ သူသည် ဆင်မိသားစုနောက် တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေသဖြင့် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ဆင်းရဲရသည်အထိ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာသည်။ သူသည် သူ့ထက် ငယ်ရွယ်သော ယောက်ျားကလေးများကို မြင်လျှင်လည်း ချက်ချင်း ခင်မင် တွယ်တာတတ်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံ စစ်ကြီးအတွင်းသို့ ပါဝင်လာချိန်တွင် အေဒမ်တို့ မိသားစုနှင့် ထိရောက်နေသည့် ပေါလ်သည် ယင်းအခြေအနေ၌ရှိ၏။ ဟင်နရီ မှာ ယခင်ကထက်ပို၍ အပင်ပန်းခက် အလုပ်လုပ်ရသည်။ သူ့လစာက တော့ တိုးတက်လာခြင်းမရှိ။ ကျုပ်တီးမှုသည် သူတို့မိသားစုအား ဖိစီးလျက် ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အေဒမ်မိသားစုသည် ယခင်ကလိုပင် အရှိန်မပျက် နေသည်။ အေးအေးဆေးဆေးပင်ရှိသည်။

ထို့နောက် ဇွန်လ၏ ပူးပြင်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် ပေါ်သည် အပြင်မှ ပြန်လာသည်။ သူတွင် လည့်ချောင်းနာနေသည်ဟုဆိုသည်။ သူ့အား အပ်ရာ ထဝင်ခိုင်းပြီး သိပ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်မူ သူ လည်ချောင်း နာပုံ၍ ဆိုးလာသဖြင့် မစ္စက်အေဒမ်က မိသားစု ဆရာဝန်ကို ပင့်ရလေတော့ ၏။

ဆရာဝန်က အချိန်များစွာယူ၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် ရောဂါအခြေအနေကို ပြောပြသည်။ ပေါလ်သည် ဆုံးမတားမြစ်ခြင်းများကို မလိုက်နာဘဲ ကလေးသူငယ်များ ရေမချိုးရဟု ကြပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားသည့်ချောင်းထဲ ရေဆင်းဆင်းကူးသည်။ အခု သူတွင် ရောဂါပိုးတစ်မျိုးနှင့် ကာကွယ်စက်တတ်သော ရောဂါတစ်ခု စွဲကပ်နေပြီ။ အပြင်းအထန် ဖျားနေ ပြီဖြစ်၍ ဆိုးလာနိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်ဟုဆိုသည်။

အေဒမ်မိသားစုသည် သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ စိတ်သောကကြီး စွာဖြင့် အချိန်ကုန်ကြရသည်။ ပေါလ်အား သူ့အခန်းထဲ၌ သီးခြားထား၍ ကုသစေသည်။ တစ်ချိန်လုံး အိပ်ရာထဲက၌ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ဖြစ်ကာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသော ပေါလ်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြ ရသည်။ ဆရာဝန်ကလည်း လူနာတွင် ဝင်ရောက်နေသည့် ရောဂါပိုးများမှာ ပြင်းထန်သော ပိုးများဖြစ်သဖြင့် မျှော်လင့်ချက် နည်းနည်းသာ ထားနိုင်သည် ဟု ပြောသည်။ လူနာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအားကလည်း မရှိသလောက် နည်းသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာအလွှာအပြောင်းသည် အလွန်ထူးဆန်း သည်။ ဆယ်ရက်တိတိ ရောဂါဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်မိနေခဲ့ရသော ပေါလ် သည် ချက်ချင်းပင် သက်သာလာသည်။ သူ့ချစ်သော ဆင်မီနှင့် တွေ့ပါရစေ ဝဂ္ဂ နားပူနားဆာလုပ်သည်။ ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်။ သူ့ရောဂါက မကင်းစင် သေးသဖြင့် ကူးမှာကြောက်ရ၏။

ဆင်မီနှင့်တွေ့ခွင့်မပေးသော်လည်း ကလေးအားလုံး သူတို့စာ များနှင့် သစ်သီးများ ပို့ပေးကြသည်။ အေဒမ်တို့အိမ်သည် ယခင်ကလုပ်ငံ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ လူတိုင်း စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ပါးကာ တဖန် ပြန် ပျော်ရွှင်လာကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ရက်လွန်မြောက်ပြီး စနေနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဟင်နရီအေဒမ်သည် ဆင်မီ၏ အိပ်ခန်းသို့ တက်သွားသည်။ သူ့သားအား နံနက်စာစားရန် သွားခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားသည့်အခါ သူ့လုံးဝမျှော်လင့် မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဟင်နရီမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ရ၏။ သူ့သား ဆင်မီသည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ် မောကျနေဆဲ။ သူ့ဘေးမှ သူလည်ပင်းကို ဖက်၍ အိပ်နေသူမှာ ပေါလ်။ ပေါ်သည် ဆင်မီမိန်းမအောင် တိတိတိတကလေး ကြိတ်၍ အိပ်ရာပေါ် တက်အိပ်နေခြင်းပေတည်း။ ဟင်နရီဝင်သည်ကို မြင်သောအခါ ပေါလ် ပြု၍ ကြည့်နေသည်။

ထိုအပတ်ထဲမှာပင် ဆင်မီအပြင်းအထန်ဖျားသည်။ ဆေးဝါးကုသ မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း မရ။ အဖျားဝင်ပြီးနောက် လေးရက် မြောက်သောနေ့တွင် ဆင်မီသေဆုံးခဲ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အဝေးတစ်နေရာ၌ ရောက်နေသည်။ သတင်းကြားလျှင် ကြားချင်း ဟင်နရီထံ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်ပါသည်။ သောကပရိဒေဝမီး အပြင်းအထန် တောက်လောင်နေရာသော ဖခင်တစ် ယောက်အတွက် ကိုယ်ချင်းစာတရားထား၍ ရေးလိုက်သော စာဖြစ်ပါ၏။ စကားနည်း သော ဟင်နရီလို လူစားတစ်ယောက်အဖို့ မည်မျှလောက်အထိ စိတ်ထိခိုက် “လိမ့်မည်ကိုကျွန်တော် ခန့်မှန်းပြီးဖြစ်ပါသည်။ သူ့သားဆင်မီအား မည်မျှ လောက် ချစ်ခင်သည်ကို သိနေသော ကျွန်တော်က ဘာမှ သုံးမရသည့် ပေါလ် အား အိမ်မှထုတ်ပစ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ သူ့အား မွေးရကျွေးရ သည့် အတွက် သူက ပြန်လည်ပေးဆပ်သည် ကျေးဇူးမှာ တစ်မိသားစုလုံး အတွက် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသောအဖြစ်ဆိုးတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဤ ကလေးမျိုး ကို ဆက်မွေးထားလျှင် အကျိုးမဲ့ဖို့သာရှိကြောင်း၊ ဤကလေးမျိုးအား ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးနေသည့် မိဘမဲ့ ဂေဟာများရှိနေသဖြင့် ယင်းဂေဟာများသို့ အမြန်ဆုံးပို့ပစ်သင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စာထဲတွင် ရေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်မှ ပြန်ရောက်၍ ဟင်နရီအေဒမ် တို့အိမ်
သွားသည့်အချိန်တွင် ဆောင်းရာသီဝင်နေပြီ။ သူတို့အိမ်ကို အဝေးမှ
လှမ်းမြင်နေရသည်။ အနီးသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ အဝတ်ဟောင်းများ ဝတ်၍
ဥယျာဉ်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသော ဟင်နရီကို မြင်ရသည်။ ဟင်နရီ ခမျှ
ယခင်ကထက်ပို၍ ပိုနုသွားသည်ကို သတိထားမိပါသည်။ ထွန်ခြစ်တစ် ချောင်း၊
လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် သူ့အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသည့် သူ
ငယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ဘယ်သူများပါ လိမ့်၊
ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ သရတစ်ကောင်များလားဟု ပင်
တွေးလိုက်မိ၏။ တစ်ခြားလူမဟုတ်။ ပေါလ် ...။

ကျွန်တော် သူတို့အနားသို့ လျှောက်သွားပါသည်။

ဟင်နရီနှင့် နတ်ဆက်စကား ပြောပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန် တော် မမေးဘဲ
မနေနိုင်သည် မေးခွန်းတစ်ခုမေးမိသည်။ ခင်ဗျား သူ့ကို အခုချိန်ထိ ဒီမှာပဲ
ဆက်ထားနေသလား။

‘ဟုတ်တယ်’

သူသည် ကျွန်တော့်အကြည့်ကို ရွှင်မဆိုင်ဘဲ မျက်နှာကို လွဲထား သည်။
“အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ သိပ်မဆိုးတော့ပါဘူး။ အတော်လေး
တိုးတက်လာပါတယ်။ ပိုပြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကို တိုက် နေတဲ့
ဆေးကြောင့်လို့ ထင်ရတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတန်ကြာမျှ စကားမပြောပဲ ငြိမ် နေကြသည်။
လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှ မြက်များ သယ်ယူလာနေသည့် ပေါလ် အား
ကြည့်နေမိသည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်၏ ရန်လို သော
အကြည့်ကို သူသတိထားမိဟန်တူ၏။ မျက်နှာပျက်နေသည်။ သူ၏ အသွင်
အပြင်ကို ယခင်ကထက်ပို၍ လူဆန်လာသော သတော် လက္ခဏာများကို
မြင်ရသည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက် ပြောင်းလဲနေရုံမျှဖြင့် သို့အပေါ် ၌
ရှိနေသည့် မကျေနပ်မှုသည် ပျောက်မသွားပါ။ ထို့ကြောင့် ဘဝင်မကျ သော
စိတ်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းကို ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

‘အင်းပေါ်လေ ... ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာကတော့ ဒီကောင်လေး ကံကောင်းတာပဲ၊
နာမည်ကလဲ ပေါလ်ပီအိုထရိုတဲ့ တော်တော်ကို စိတ်ပျက် စရာကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ”

‘သူ့နာမည်က ရှေ့လျှောက်ပြီး ခေါ်ရမခက်တော့ပါဘူး’ ဟု ဟင်နရီ က ပေါလ်
ပုခုံးကိုဖက်၍ ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အားကြည့် ပြီးပြီးသည်။
သူ့နာမည်ကို ပေါလ်အေဒမ်လို့ ပြောင်းလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို
တရားဝင်မွေးစားထားလိုက်ပြီ။

*****

အခန်း (၃၉)

ကျွန်တော်တို့သည် အသက်အရွယ် ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ စိတ် ငြိမ်းချမ်းမှုကို များများရဖို့ လိုသည်ဟု ထင်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းကာ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေ ထိုင်လျက် ရှိနေ သည့်အခါ မိမိကိုယ်မိမိ “ဘာကြောင့် ဒီနေရာရောက်နေရတာလဲ၊ ငါ ဒီကနေ ပြီး ဘယ်သွားမှာလဲ” ဟူသော မေးခွန်းများကို မကြာခဏ မေးသင့် သည် ဟုထင်ပါသည်။

လူငယ်ဘဝတွင် အချိန်သည် အကုန်မြန်လှပါသည်။ စိတ်အာရုံကို ပျက်ပြားစေနိုင်သည့် အရာများလည်း များပြားလှသည်။ မိမိ၏ခရီးလမ်း ဆုံမှ ဝေးကွာလွန်းလှသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရန် သတိရှိဖို့ မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်တော်အဖြစ်သည် ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရပါမည်။

ဆေးကျောင်းသား ကျွန်တော်လည်း အခြားကျောင်းသား များနှင့် ဘာမှမခြားနားသည့် သာမန်လူတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သည်။ ခန္ဓာ ဗေဒခွဲစိတ်ခန်းများထဲရောက်၍ လူ့အလောင်းများကို ခွဲစိတ်ရသည့်အခါ လူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်ရှုပ်ထွေးသည့် စက်တစ်ခုနှင့်တူသည်ဟုသာ အများ နည်းတူ မြင်သည်။ ထိုထက်ပို၍ မြင်ခြင်းမရှိပါ။ လူသေ အလောင်းများအား သေဆုံးရသည့် အကြောင်းရင်းရှာရန် ခွဲစိတ်သည့်အခါများတွင်လည်း လူ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲ၌ ထာဝရတည်မြဲမည့် အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ပါ။ ထာဝရ တည်မြဲရှင်သန်သည့်ဟုဆိုသောဝဉာဉ်နှင့် ဆက်စပ်ယှက်နွှယ်နေသည့် အရာ ဟူ၍လည်း ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားသခင်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ တိုင်း ပြီးမိသည်။ ဇေယျအမြင်နှင့် ထပ်ဟပ်ကာ ပြောင်လောင်သရော်ချင် သော အရိပ်အငွေ့များသည် ထိုအမြီးတွင် ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်အမြင်သည် ဘုရားသခင်နှင့် ပတ်သက်နေသော အကြောင်းအရာ များကို အလွန်ခေတ်မီမီတော့သည့် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များဟုသာ ထင်မှတ်သော အမြင်ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် တောင် ပိုလီဝေးလီပြည်နယ်အတွင်းရှိ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများသို့ သွားရောက်၍ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ အလွန်ကြီးမားများပြားသည့် အခက် အခဲအမျိုးမျိုးကြားမှ အပြင်းအထန် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေကြရသည် ဘဝတူ လူသတ္တဝါတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူတို့၏ ကြီးမားခက်ခဲသောဘဝကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နာမ်လောက နယ်ပယ် အတွင်း သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ကလေးမီးဖွားနေသည့် လူနာအား ကူညီစောင့်ရှောက်ရင်း အလွန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အကာလအခါတွင် သေငယ်အေးနှင့် မြှောနေ

သော လူနာအားစောင့်ကြည့်ရင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုး၍ အသနားခံ မရနိုင် သည်
သေခြင်းတရား၏ တောင်ပံခတ်သံများကို နားစွင့်ရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော် ၏
မူလအမြင်သည် ခိုင်မာမှု လျော့ရဲရဲဖြစ်လာသည်။

ကိုယ့်အမြင်ပေါ် ကိုယ်ယုံကြည်ကိုးစားမှု နည်းပါးလာသည်။ ဘဝ အတွေ့
အကြုံမရလာသည့် သုခ ဒုက္ခ ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို ခံစားရင်းနှင့်ပင်
'တန်ဖိုးသစ်များ' ရလာခဲ့သည်။

ဘဝတစ်ခု၏ အဝန်းအဝိုင်းနယ်နိမိတ်သည် ကျောင်းစာအုပ်များမှ
သိနားလည်ခဲ့ရသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေသည်ကို သိမြင်
နားလည်လာသည်။

အတိုချုပ် ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်မိမိအထင် ကြီးမှု
ဆိုးရှုံးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် (မိမိ၏ ဆုံးရှုံးမှုပြတ်ပြတ်ထင်ထင်
မမြင်ရသေးသော်လည်း) ဘုရားသခင်အား ရှာဖွေရန် ပထမဆုံး ခြေတစ်လှမ်း ကို
စတင်လှမ်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်အနေဖြင့် ရှေ့ပိုင်းတစ်နေရာတွင် အသက် လေးဆယ်ကျော်
ငါးဆယ်အတွင်းရှိ ခရိုင်သူနာပြုဆရာမ အော်လင်ဝင်းဒေးဗီးစ်အကြောင်းကို
ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ခရိုင်သူနာပြုဆရာမအလုပ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

သူမသည် ထရီဂျင်နီရွာမှ လူများအား စိတ်ရှည်ရှည်၊ ဇွဲကောင်း ကောင်းဖြင့်
တည့်ငြိမ်အေးဆေးစွာ အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ
သတိမထားမိသည့် သူ၏ အတ္တကင်းမှုသည်သူ့ အကျင့် စရိုက်၏ အဓိက အရည်
အသွေးဖြစ်ပါသည်။

သူဘက်ကဤမျှလောက် အနစ်နာခံပြီး အလုပ်လုပ်နေရသော လည်းသူရ
ရှိခံစားနေရသည့်ဆုမှာ နည်းပါးလှ၏။ ဤအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်
ဘဝင်မကျဖြစ်ရသည်။

သူ့အားလူတွေကချစ်ကြခင်ကြသော်လည်း သူရနေသည့်လစာက မလုံလောက်။
တစ်ညတွင် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ရောဂါသည်းနေသော လူနာတစ်ယောက်
ကြည့်အပြီး လက်ဘက်ရည် တစ်ယောက်တစ်ခွက်သောက် ရှင်းဤကိစ္စကို
စကားစပ်မိကြပါသည်။ 'ဆရာမရယ်...ခင်ဗျားလစာကို
တိုးပေးအောင်ပြောပါလား၊ ဘာပြုလို့မပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျားလုပ်ရတာ
ပင်ပန်းသလောက်ရတာက နည်းတော့ တော်တော်ကိုခွဲကျတာပဲ'
ဟုကျွန်တော်ကစပြောသည်။

သူက ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ နေလို စားလို ဖြစ်အောင်လုံလောက်နေတာပဲ ဒေါက်တာရယ်”

‘ဟာ...ဘယ်ဟုတ်မလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ဇွတ်တိုးပြောသည်။ ‘ဆရာမ အနေနဲ့
တစ်ပတ်ကို အနည်းဆုံး တစ်ပေါင်တော့ ပိုရသင့်တယ်၊ ခင်ဗျား

လွှဲပို့နေရတဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာ ဘုရား သခင် သိပါတယ်”

သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ “ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မကို ဒီလောက်အထိ ထိုက်တန်တယ်လို့ ဘုရားသခင်ကသိတယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မနဲ့ပဲ ဆိုင်တော့တာပေါ့ ဟု ပြောသည်။

သူ့စကားသည် လုံလောက်နေပြီဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူသည် ဘာသာကိုင်းရှိုင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝ အခုလိုရပ်တည်နေခြင်းသည်၊ (အများကောင်းကျိုးအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်၍ အနစ်နာခံနေခြင်း သည်) ဘုရားသခင်ပေါ်၌ သူထားရှိနေသည့် ယုံကြည်မှုကြောင့် ဖြစ်သည် ဟူသောအချက်ကို သူ့စကားနှင့် သူ့အကြည့်များကြောင့် ကျွန်တော် နားလည် လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် သူ့ဘဝ၏ အနစ်သာရရှိမှုနှင့် ကျွန်တော်ဘဝ၏ အချည်းနှီးဖြစ်မှုကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး မြင်ခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာသာရေးပညာ ပါမောက္ခတစ်ယောက် မဟုတ် ပါ။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဆုတောင်းပွဲ ဝတ်ပြုပွဲတစ်ခုတွင် လူအများရှေ့၌ ရပ်၍ မေ့ဒေသနာ ဟောပြောလိုစိတ်လည်း ရှိသူမဟုတ်ပါ။ အခြားသော ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု အယူဝါဒများကို ဘေးဖယ်ထားပြီး မိမိယုံကြည်ကိုးကွယ် ရာ ဘာသာအယူဝါဒတစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေ့တန်းတင်၍ ပြောနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ပြောနေသည့်မှာ “ဘုရားယုံကြည်မှု”ဟူသော အချက် တစ်ခုတည်းကိုသာ ရည်ညွှန်း၍ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်မှာ ယနေ့ လူ့သမိုင်း၏ဖြစ်စဉ်အရ ယခင်ယခင် အချိန်များကထက်ပို၍ အာရုံစိုက် သင့် သည့်အချက်ဟု ထင်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကိစ္စသည် ယခင်အချိန်များက အခုလောက် အရေးကြီးပြီး အခု လောက်ရှေ့တန်းတင်ရသည့် ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ပါ။ ယခုအခါတွင်မူ ကမ္ဘာ ပေါ်ရှိ လူသားအားလုံး၏ ထက်ဝက်ခန့်သည် ဘုရားရှိသည်ဟူသော အယူဝါဒ ကို လက်မခံဘဲ ဘာသာရေးကို အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြသည်။

ကျန်တစ်ဝက်ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့သည် နှလုံးသားက စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ သာယာမှုမီးမြှောက်မှုကို လိုလားတောင့်တနေကြသော်ငြားလည်း ဘုရား နှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော်တို့၏ သဘောထားမှာမူ ဥပေက္ခာပြုလွန်း အားကြီးလျက်ရှိသည်။

ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် မှန်ကန်သောရုပ်တည်မှုကို လုံးဝမသိနား မလည် တော့သည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူတို့၏ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာကို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ခြိမ်းခြောက် လျက်ရှိသော ဘေး အန္တရာယ်များကို မသိမမြင်ကြတော့ဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် နေလာခဲ့ကြသည်။

အများစုကလည်း ခေတ်သစ်အတွေးအခေါ် အယူအဆလမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ရောက်ကာ တိုးတက်လာသော သိပ္ပံပညာနှင့်ခေတ်မီမီတော့သည့် ရိုးရာ

ခေလေထိုးစံများကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှိ၊ မရှိဟူသော ပြဿနာပေါ်တွင် မွေးခွန်းများထုတ်ကာ စောဒကတက်နေကြသည်။ အချို့ကမူ သံသယများ ပဋိပက္ခများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများနှင့်အဆိုးဆုံးနေသည့် ကမ္ဘာကြီးအပေါ် အယုံအကြည်ကင်းမဲ့ကာ အနာဂတ်ဘဝသာယာရေးဟူသော အယူအဆမှ ကင်းလွတ်၍ အမျိုးမျိုးသောအာရုံခံစားမှုများအလယ်တွင် မိမိတို့၏ ဘဝများ ကို နှစ်မြှုပ်ပစ်လျက် ရှိကြလေသည်။

လူသားတို့၏ ကြီးမားများပြားလှသော အရေးအခင်းများသည် စိတ် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေရေးအတွက် ကျွန်တော့် အားဖိအားပေးလျက်ရှိ ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သော စိတ်ဓာတ်လေ့ကျင့်ပွဲစုပွဲဖြင့်ထောင်ပေးရာ နည်းလမ်း များကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် အားထုတ်ခဲ့မိပါသည်။

ပထမဦးဆုံး စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ရမည့် အချက်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်မှု၏အရင်းအမြစ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သဘာဝထက် လွန်ကဲသောအရာများပေါ်၌ ယုံကြည်နေခြင်းဖြစ်ရာ ယင်းယုံကြည်မှုကို ဖြစ်ပေါ်လာအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သော အရာသည် မည်သည့်အရာ ဖြစ်ပါ သနည်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် သဘာဝထက်လွန်ကဲပြီး တည်ရှိနေသောဘုရား သခင်အပေါ် ယုံကြည်မှုသက်ဝင်လာအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည့် အရာသည် မည်သည့်အရာဖြစ်ပါသနည်းဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ ယင်း ယုံကြည်မှုကို ဖြစ်ပေါ်လာအောင်တွန်းအားပေးခဲ့သည်မှာ ဘုရားသခင်ကိုယ် တိုင်ပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော်လည်း ဘုရားသခင်သည် ဤအရာပင်ဖြစ်ပါသည်ဟု သင်္ချာ ဗေဒနည်းဖြင့် ညီမျှခြင်းထုတ်၍ အတိအကျသက်သေပြနိုင်သည်မဟုတ်။ ဘုရားသခင်ရှိပါသည်ဆိုသောအချက်ကို ဂရိသင်္ချာဗေဒပညာရှင်ကြီး ယူကလစ်၏ စာအုပ်ထဲကလို လက်တွေ့သိသာထင်ရှားအောင် အကောင် အထည်နှင့် ပြ၍မရ။ အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားသခင်နှင့် ပတ်သက်၍ တိကျ ပြတ်သားသော အချက်အလက်များ ဖော်ပြပြီး နိုင်လိုသည်ထက် ခိုင်လုံအောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြ၏မဖြစ်။ ဘုရားသခင်အား အပြည့်အဝ နားလည်အောင်လုပ်ရန်မှာ လူသားတို့၏ စွမ်းရည်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ဖို့မလွယ်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ ဘုရားသခင်အား ရှာဖွေတွေ့ ရှိအောင် အားထုတ်ရာ၌ ကျွန်တော် တို့အား ကူညီနိုင်မည့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အငြင်းပွားမှုများကတော့ ရှိနေပါသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် စကြဝဠာ၏ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် မှုကို စဉ်းစားကြသည် ဆိုပါစို့။ စကြဝဠာ၏ အံ့ဩဖွယ်ရာများ၊ နက်နဲဆန်း ကြယ်မှုများ၊ တည်နေပုံအနေအထားနှင့် ရှုပ်ထွေးမှုများ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းသည့် ကြီးမားကျယ်ပြန့်မှု စသည်များသည် စဉ်းစားရမည့်အချက်များ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ဤစကြဝဠာကြီးအား ကနဦးတည်ဆောက်ခဲ့ သည့် “ဖန်တီးရှင်” ဟူသော အယူအဆ သို့မဟုတ် စိတ်ကူးမှလွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်၍ မရတော့ပေ။

နွေဥတုညတစ်ည၌ ကောင်းကင်ရှိ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသော

နက္ခတ်တာရာအစုအဝေးများကို မျှော်ကြည့်နေသူသည် ဤ စကြာဝဠာ
ဘယ်လိုများတည်ပါလိမ့်မည်ဟု မတွေးတော့ မဆင်ခြင်ဘဲ နေနိုင် မည်မဟုတ်။

အတိုင်းအဆ အကန်အသတ်နှင့် စည်းချက်ကျကျ ပုံမှန်လှည့်ပတ် နေသော
ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာအကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားမဘဲ နေနိုင်မည် မဟုတ်။
ဤအရာကြီး၏ ပုံမှန်လှည့်ပတ်မှုကြောင့် ရာသီဥတုများ ကွဲပြားခြားနားလာရပုံကို
စဉ်းစားမိသည့်အခါ ဤကမ္ဘာကြီးသည် နေဆီမှ မတော်တဆ ပွဲကျလာပြီး
အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်ကတိဆန်း တွည့်ရှိနေသော သာမန်ရုပ်ဝတ္ထု
အလုံးကြီးတစ်လုံးတော့ မဟုတ်ပါဟု တွေးမိလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

ဘုရားသခင်နှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မာကျမ်းစာ၏ အဆိုကို လက်မခံ နိုင်ဟု ယူဆပါက
ပယ်နိုင်ပါသည်။ ဘုရားသခင်က ခြောက်ရက်တည်းနှင့် ဤကမ္ဘာကြီးအား
ဖန်ဆင်းခဲ့သည်ဟူသော စကားကို ပြက်ရယ်ပြုလိုသည်ဆို ပါကလည်း
ပြုနိုင်ပါသည်။

လူ့လက်ဖြင့် အေဒမ်အား အသက်ဝင်စေခဲ့သည်ဟူသော စကားကို
သရော်လိုပါကလည်း သရော်နိုင်ပါသည်။ သဘာဝအကြောင်းတရားများကို
သိပုံနည်းကျကျ အခြေခံထားသော တစ်စ တစ်စ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု သဘော
တရားကိုသာ လက်ခံလိုသည်ဆိုပါကလည်း လက်ခံပါ။ သို့သော်လည်း
ထိုအခြေအနေသို့ ရောက်ချိန်အထိ မူလက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အံ့ဩဖွယ်ရာများ။
လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများ၊ ဆန်းကြယ်လေးနက်မှုများကိုတော့ ဆက်လက်ရင်ဆိုင်
နေရဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝက သိကြားခဲ့ရ ဘူးသည့်
“ဘာမှမရှိသည့်နေရာမှ ဘာမှထွက်ပေါ်မလာနိုင်” ဟူသော စကား တစ်ခွန်းကို
သတိရမိပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်ခန့် ကျွန်တော်လန်ဒန်၌ နေထိုင်စဉ် ကာလအတွင်း
အချိန်ပြုရသဖြင့် အလုပ်သမားလူငယ်များကလပ်တစ်ခု စည်းရုံးတည်
ထောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ထင်ရှားသော တက္ကဓမ္မပညာရှင်တစ်ဦး အားဖိတ်၍
အဖွဲ့ဝင်များအတွက် ဟောပြောပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ဟောပြောချက်များမှာ
ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်သော်လည်း အတော်ကလေးကောင်းသော
ဟောပြောပွဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏ ။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အနေဖြင့် “လူငယ်အား
အမှန်တရားသာ ပြောပြသင့်သည်” ဟူသောမူကို လက်ကိုင်ပြု၍
ဟောပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ရှေးချယ်ခဲ့သည်မှာ ‘ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာကြီး၏အစ’ ဟူသော
အကြောင်းအရာဖြစ်သည်။ ဟောပြောသည့်အခါ ဘုရားသခင်ရှိသည်ဟူသော
အယူအဆကို လက်မခံနိုင်သည် ရှုထောင့်မှနေ၍ သူ့ အကြောင်းအရာကို
ချည်းကပ်ဟောပြောသွားခဲ့သည်။

ဟောပြောရာ၌ ဤကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် သမိုင်းဦးမစတင်မီ ရှေးပဝေသဏီကာလက
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးများ မည်ကဲ့သို့ စတင်ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိလာသည်ကို ရူပ၊

ဓာတုတုံပြန်မှု သဘောတရားပေါ် အခြေခံ၍ အဆစ်အပိုင်းကျကျ
ဟောပြောသွားခြင်းဖြစ်၏။

အလွန်အလွန် ရှေးကျသောခေတ်ကာလက တိရိစ္ဆာန်နှင့်သစ်ပင်များ အား
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားစေခဲ့သည့် ကနဦး ဘဝအကြောင်းကိုမူ ထည့်သွင်း၍
ပြောမသွားခဲ့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရိုးရိုးဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုသာ စား
သောက်နေခဲ့ရသော လူငယ်များအဖို့ အမဲသားစားလိုက်ရသည့်နယ် ဖြစ်ရ သည်။

သူဟောပြောအပြီးတွင် လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ကြားရသည်။ ထို့ နောက်
လူငယ်တစ်ယောက်ထံ၍ ရပ် လိုက်သည်ကို မြင်ရပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ’ ဟု သူက စကားစသည်။

‘ဆရာက ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးတွေထဲက ရေတွေ၊ ကမ်းခြေကို ဘယ်လို
ရိုက်ခတ်တယ်ဆိုတာပဲ ပြောတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ ပထမဆုံး ရေတွဲ
ဘယ်လိုရောက်လာတယ် ဆိုတာကျတော့ ပြောမသွားပါဘူး။’

အလွန်ရိုးသားသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ သိပ္ပံနည်းကျကျဟောပြော ချက်ကို
ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုလိုက်သော မေးခွန်းလည်းဖြစ်သည်။ အားလုံး အံ့အား
သင့်နေကြသည်။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဟောပြောသူမှာလည်း စိတ်အ
နှောက်အယှက်ဖြစ်သွားပုံရ၏။ သူသည် အဖြေကို ချက်ချင်းမပေး။ တုံ့ ဆိုင်း
လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းနီရလာသည်။ သူ မဖြေခင်မှာပင်
ပရိသတ်က ရယ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းလက်တွေ့ သမားတစ်ဦး၏ တက္ကဓမ္မနည်းဖြင့်
ကျိုးကြောင်းပြ၍ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းထားသော ဟောပြောချက်သည်
ရိုးသားသော လူငယ်တစ်ဦး၏ ရိုးစင်း သော မေးခွန်းတစ်ခုကြောင့်
ပုံပန်းပျက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ရှေ့တွက်၍လည်းမရ။ ခန့်မှန်းသတ်မှတ်၍လည်း မရနိုင်သော အချိန် ကာလဆီက
ဖြစ်ပွားခဲ့သည် ဖြစ်စဉ်များကို ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ ဘုရား သခင်မရှိဟူသော
အဆိုကို ပစ်ပယ်နိုင်လောက်သည့် ခိုင်လုံသော အထောက် အထားကို မတွေ့ရပါ။

စကြဝဠာကြီး၏ တွန်းအားနှင့် သဘာဝတရားများ၏ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်မှုများကို
အခြေခံ၍ ရှေးကာလကဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည် “ဖန်တီးမှု” ကို ဆင်ခြင်
ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း အနန္တဉာဏ်ဟူသောအရာသည်
တည်ရှိခဲ့ဖူးရုံမျှမက အခုအချိန်ထိလည်း တည်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့နေရ၏။

ယင်းယုံကြည်မှုကို ပိတ်ဆို့ဟန်ထားနေသောအရာသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ
လူတို့၏ဘဝထဲ၌ အနှံ့အပြားဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနေသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများပေါ်၌
အခြေခံလျက်ရှိ၏။

ဤကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် မှန်တိုင်းကျခြင်း၊ ရေကြီးခြင်းနှင့် မြေငလျင်
လှုပ်ခြင်းစသော ဘေးဒဏ်များကို အမြဲတစေခံနေရ၏။ ငတ်မှတ်ခေါင်းပါး
ခြင်းဟူသော ဒုမ္ဘိကန္တရကပ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏။ ရောဂါဆိုးအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပွား သည်

ရောဂန္တရကပ်နှင့် ကြုံနေ၏။

ဤအဖြစ်များကြောင့် အချို့လူများက ဤကမ္ဘာကြီးအား ဖန်တီးခဲ့ သော ဘုရားသခင်သည် ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်များနှင့် မကင်းသော ဗိသုကာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ အနန္တဉာဏ် ဟူသော ယုံကြည်ချက် အပေါ် သံသယဝင်ကြသည်။

ယင်းသံသယအတွက် အဖြေရှိသည့် ဆိုချင်ပါသည်။ လှပသော စကားလုံးများနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးရေးထားသည့် သမ္မာကျမ်းစာ ‘ဂျော့ဘ် အခန်း’ တွင် ထိုအဖြေကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟုကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါသည်။

ဂျော့ဘ်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ ရသူဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း သူသည် ဘုရားသခင်အပေါ် ယုံကြည်မှု ပျက်ပြားခြင်းမရှိ၊ တကယ် တော့ ဂျော့ဘ်သည် တိုတောင်းလှသော လူ့ဘဝတစ်သက်တာ၏ ရည်ရွယ်ချက် နှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားလည်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မညီသို့ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ လွမ်းမိုးကြီးစိုးနေသည့် ယနေ့ ခေတ်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့သည် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ခြင်း မစွမ်းနိုင်သည် အာရုံခံစားမှုများအပေါ်၌ များစွာစွဲလမ်းနေကြသည်။

အာရုံခံစားမှု အမျိုးမျိုးနောက်သို့ တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေကြ သည်။ ဘဝတစ်ခု၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့်ပျက်ခြင်းသည် သာယာပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုတည်း နှင့်သာသက်ဆိုင်သည် မဟုတ်ဟူသောအချက်ကို မေ့လျော့နေကြသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားသခင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့၏ဘဝ ထာဝရရှင်သန်မှုဟူသော အယူအဆကို လည်းကောင်း၊ လက်ခံကြသည်ဆိုပါက လူ့ဘဝသည် သာယာပျော်ရွှင်မှု တစ်ခုတည်းအတွက် သာ တည်ရှိနေခြင်း မဟုတ်ဟူသောအချက်ကို လည်းကောင်း၊ လူ့ဘဝသည် အနာဂတ်ကာလအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ပြုလုပ်မည့် အလွန်တိုတောင်း သော အချိန်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်းကောင်းနားလည် ကြပါလိမ့်မည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် မွေးကတည်းက ဝေဒနာခံစားရမည့် အင်္ဂါရပ် ပါလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဝေဒနာခံစားမှုကို မနှစ်သက်၍ ခွဲခြားထုတ် ပယ်ပစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ပါက ပို၍ ခံစားကြရမည်သာ ဖြစ်၏။

ပညာဉာဏ်အကြီးမြင့်ဆုံးနှင့် ဓာန်မနအကင်းဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့် သောမတ်စ်ကင်းပစ်စ်က ‘ဝေဒနာခံစားမှုသည် သင့်အတွက် အကျိုးမဲ့စေသည်ဟူသော အယူအဆကြောင့် ထိုဝေဒနာခံစားမှုမှ ဝေးရာသို့ ပေးနိုင်အောင် အားထုတ်လျှင် ထိုဝေဒနာ ခံစားမှုသည် သင့်နှင့်အတူ ထပ်ကြပ် မကွာ လိုက်လာလိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း သက်ရောက်လေရာ နေရာတိုင်း၌ ထိုဝေဒနာ၏ဒဏ်ကို ပို၍ပင် ပြင်းထန်စွာ ခံစားရလိမ့်မည်ဖြစ် သည်’ ဟု ရေးထားခဲ့လေသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့သည် မသာယာမှုများနှင့် နာကျင်မှု များ၊

စိတ်ပျက်အားငယ်စရာများနှင့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုများကို ဝမ်းနည်း
ကြွေကွဲခြင်းတည်းဟူသော ဆေးခါးကြီး ကြိတ်မှိတ်သောကံပြီး ခါးစည်း၍
ခံကြမည်ဆိုပါမူ (ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အရ ခံနိုင်ရည် ရှိမရှိ စမ်းသပ် ခြင်းကို
ခံယူကာ) အသက်ရှင်သွားဖို့သာ ရှိပါသည်။

ထို့အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ သောကကြီးစွာဖြင့်
လိုက်လံရှာဖွေနေသော အလုံဆန္ဒများနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အနှစ်သာရ
ကင်းမဲ့မှုများကို သိမြင်နားလည်လာကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

စိတ်ဓာတ်လည်းတိုး၍ ခိုင်မာလာဖို့ ရှိပါသည်။ ဘဝကို ထိုအတိုင်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော
ဂျောသည့် ယုံကြည်မှုမပျက်ပြားရုံမျှမက သူ့ယုံကြည်မှု နှင့် ပတ်သက်၍
'အကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင်၏အလိုတော်အတိုင်းသာ ပြုတော် မူပါ။
အဘဘုရားသခင်က အကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်ပစ်မည်ဟုဆိုတော်မူ
သည့်တိုင်အောင် အဘဘုရားသခင်အပေါ်၌ အကျွန်ုပ်ယုံကြည်မှု မပျက်ပါ။
အကျွန်ုပ် သည် အဘဘုရားသခင်၏အသံကို အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားများက
ကြားပါသည်။ အဘ ဘုရားသခင်၏ ရုပ်လွှာကို အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားမျက်စိ
များက မြင်ပါသည်' ဟု ကျူးရင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့လည်း နှလုံးသားမျက်စိကသာလျှင် ဘုရားသခင်ကို မြင်နိုင်ဖို့ ရှိသည်။
ဘုရားသခင်၏ ရုပ်လွှာသည် နှလုံးသားကသာလျှင် လာ နိုင်ဖို့ရှိပါ သည်။
ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ဘုရားသခင်ရှိမရှိ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍
ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့် ခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်လောက်သာ ဉာဏ်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ သည်
အနန္တဉာဏ်တော်ရှင်၏ တံခါးကို ဖွင့်နိုင်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ တံခါး၏ မျက်နှာ ပြင်ကို
အရာထင်အောင်ပင် ကုတ်ခြစ်နုတ်ခွမ်း မရှိဟု ထင်ပါသည်။

မကြာသေးခင်က ကျွန်တော် အီတလီနိုင်ငံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။
အလွန်သယာသောနေ့ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားဖြင့်
ဖလောရင့်စီမြို့တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကုန်းများပေါ်ရှိ နှာမည်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း သို့
ရှောက်သွားပါသည်။ ဆယ့်ငါးရာစုခေတ်က တည်ဆောက်ခဲ့သော ဘုရား
ရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းကိုလည်း ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။

ရှေးဟောင်းခေတ် လက်ရေးမူများနှင့် ထူးခြားပြောင်မြောက်သော
ပန်းချီလက်ရာများကိုလည်း မြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးကျောင်း
အတွင်းရှိ ဥယျာဉ်တစ်ခုထဲသို့ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သာယာ
လှပသော ပြုစုပျိုးထောင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

ဤဥယျာဉ်ထဲမှာပင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည် ပြော ခွင့်ရခဲ့သည်။
အဘိုးအိုမှာ စိတ်နေစိတ်ထား သိမ်မွေ့နူးညံ့သူ ဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ
အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရသောဒဏ်နှင့် လောလောဆယ် ခစားနေရ သည့်
ဒုလ္လာရောဂါကြောင့် အဘိုးအိုသည် ခါးကိုင်းလျက်ရှိပြီ။ သို့သော်လည်း
မျက်စိများတော့ တောက်ပဆဲ။

သူသည် မြေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ထွန်ယက်ခိုက်ပျိုးသည်။ ဘုရား မှန်မှန် အာရုံပြုသည်။ ကျွန်တော်က မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည့်အခါ သစ်သီး ခြံတက် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အဖြေပေးသည်။

‘ကျုပ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ချယ်ရီပွင့်တွေ အဖူးထွက်လာတာ၊ နောက်ပြီး တော့ အပွင့်ပွင့်လာတာ နောက်ပြီးတော့ သီးလာတာ မြင်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်အပေါ်မှာ ယုံကြည်တယ်၊ အဲဒါပဲ’

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့တွင် အဘိုးအို၏ သက်ဝင်မှုမျိုး၊ ယုံကြည်ကိုးစားမှုမျိုး အနည်းငယ်မျှသာ ရှိကြမည်ဆိုလျှင်၊ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းအဘိုးအိုကဲ့သို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သော ဓိတ်မျိုးဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ နှိမ့်ချအပ်နှံထားမည့် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘုရား သခင်ဆီသို့ လျှောက်သွားရာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

နှိမ့်ချအပ်နှံရာ၌ ပထမဆုံး လုပ်ရမည့် အဆင့်မှာ “မိမိကိုယ်မိမိ ငါသည် ဘာမှမဟုတ်။ ငါဘာမှမသိ” ဟု သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤခံယူချက်ဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လျှင် ယုံကြည်မှုသည် ကြီးမား လာမည်။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတလည်း တိုးတက်လာမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယုံကြည်သက်ဝင်မှု ခိုင်မာလာလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ဆရာဝန်ဘဝက မြောက်ပိုင်း မြို့တစ်မြို့ရှိ လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ဆေးကုသပေးခဲ့ရဖူးသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကိုယ်သူ ဘုရားမဲ့ဝါဒသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားလာခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘာသာအလွန်ကိုင်းရှိုင်းသော ကျောင်းဆရာတစ် ယောက်နှင့် လက်ထပ်ယူသွားသည့်သမီးအား အဆက်ဖြတ်သည်။ ကုသ၍ မရနိုင်တော့သည့် ရောဂါစွဲကပ်လာသည့်အခါတွင်မူ သူ့စိတ်ပြောင်း လာသည်။

အခုဆိုလျှင် သေမင်း၏အရိပ်သည် သူ့အပေါ် ကျရောက်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ သူမသေခင် သူ့သမက်က သူ့အပေါ် အမြင်ကြည်လင်လာစေလို သော ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သမီးအိမ်သို့ မကြာခဏ သွားလည်သည်။

သမက်နှင့်စကားစမြည်ပြောရင် ငြင်းလားခုန်လားလုပ်သည်။ သူ့ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဇေဝဇဝါဖြစ်လာသည့်အခါများတွင်လည်း သူ့သမက် မရပ်မိအောင် သတိထားကာ စကားဝိုင်းကို စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ရပ်ပစ်လေ့ရှိသည်။

‘မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးနေနဲ့ဟေ့၊ ငါက နောင်တရတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ငါက အခုထက်ထိ ဘုရားသခင်ကို မယုံကြည်သေးဘူး’

တစ်နေ့တွင်မူ သူ့အဖေစကား ကြားလိုက်ရသော သူ့သမီး ဝင်ပြော သည်။

‘အဖေကလဲ၊ အဖေက ယုံကြည်မှုမရှိပေမယ့် သူက အဖေ့အပေါ်ယုံကြည်နေတာပဲ’

ဤစကားတစ်ခွန်းသည် အဘိုးအိုအတွက် အလွန်တာသွားသည်။ သူ၏ခေါင်းသည် ယခင်ကထက် ပျော့သွားသည်။ ဤစကားသည် ကျွန်တော် တို့အားလုံးအတွက်

အကျိုးဖြစ်စေနိုင်သည်စကားဟုပင် ထင်ပါသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ့တွေ့၊ ဘာလိုပဲလုပ် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ သားသမီးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်မျှော် လျက်ရှိသည်။ သူ့အား အသိအမှတ်ပြုဖို့ ယုံကြည်မှုဟူသော စကား တစ်ခွန်းသာ လိုပါသည်။

အေဘုရားဟင်္ဂလင်ကွန်းသည် ညစဉ်ညတိုင်း ဒူးထောက် ထိုင်ရာ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤနမူနာ ကို ယူကြရမည်လော။ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော လူသားများသည် ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်၌ မိမိတို့ဘဝများကို တည်ဆောက် လာခဲ့ကြသည်မှာလည်း ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဘုရားသခင်သည် အားနည်းသူများအား သူရသတ္တိကို ပေးခဲ့၏။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူများအား ခွန်အားကိုပေးခဲ့၏။ စိတ်ဓာတ်ကျကာ မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြားနေသူများအား မျှော်လင့်ချက် ပေးခဲ့၏။

ဘုရားသခင်သည် နေရာတိုင်း၌ ရှိသည်။ မိမိ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် လည်းရှိသည်။ မိမိ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်လည်းရှိသည်။ သမုဒ္ဒရာရေပြင် ထက်၌လည်းရှိ၏။ မိုးကောင်းကင်၌လည်းရှိ၏။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော် တို့ တစ်ဦးချင်းစီ၏ ရင်ထဲ၌ လည်းရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့က ရှာဖွေဖို့သာ လိုပါသည်။

*****

နေဦးပေါက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ နေသာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ တိုက်နေသည့်
လေကလည်း အနောက်လေ၊ လေနအေး။ ကျွန်တော်စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး
စားပွဲ၌ထိုင်သည်။ ချိုမြသော နံနက်ခင်း၏ အလှသည် ကျွန်တော့်အား
အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် မရှိအောင် လှုံ့ဆော်လျက်ရှိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသော စိမ်းမြေသစ်ပင်များ ဆီသို့
တွေဝေငွေးမောမိသည်။ အမှတ်တမဲ့နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် အတွေးနယ်
ကျဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ အတိတ်ကာလနောက်ကြောင်းများကို ပြန်၍
ကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏ အမြင်များ၊ အယူအဆများ နှင့်
အတွေးများကို ပြလည်ဆန်းစစ်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အသက် လေးဆယ်ကျော် ဝါးဆယ်အတွင်း လူတစ်ယောက် အနေ ဖြင့်
သူ၏အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လှန်ဆန်းစစ်သည့်အခါ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး သော
နှစ်များအတွင်းက သူတယ်လို သင်ခန်းစာများ ရခဲ့သည်ကို မေးခွန်း ထုတ်သင့်
သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်သည့်အခါ ကွယ်လပ်ငရုဖ် ကို ဖြတ်၍
ဆေးတက္ကသိုလ်စာသင်ခန်းများဆီသို့ ကတိုက်ကရိုက်လျှောက်သွား နေ ခဲ့ရသော
ဆေးကျောင်းသားဘဝသည် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ခရီးတစ်ခုဟု
ထင်မိသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အသက် ၂၀၊ အသားဖြူဖြူနှင့် နု၍ လန်းဆန်းသောအရွယ်။
စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို အနိုင်ကိုင်လိုက်မည် ဟူသော မာန်နှင့်ဖြစ်၏။

ဘာတွေးတွေး ဘာလုပ်လုပ် မျှမျှတတ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သော
အလေ့အထမရှိ။ ချုပ်တည်းသည်းခံနိုင်စွမ်းလည်း မရှိ။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ စိတ်ဓာတ်
ပြင်းထန်လှသည်ဖြစ်ရာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် အရည်
အသွေးကောင်းများ နည်းပါးခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ
သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေသည့် လူတစ် ယောက် ဖြစ်၏။
ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သာယာမှုများနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ကာ
လောက်ကိစ္စများ၌သာ သာယာနေသူဖြစ်၏။

တခမ်းတနားနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထည်ထည်ဝါဝါနေရခြင်းကို သာ
တန်ဖိုးထားနေသူဖြစ်၏။

ငွေဟုခေါ်သည့် ပုံနှိပ်ထားသော စက္ကူရွက်ကလေးတွေ အများ အပြားရဖို့မလွဲပြီး
တစ်ခြားဘာကိုမှ မသိမမြင်။ နားမလည်။ ငွေတွေဘယ် လောက်ပဲရရ
ကျေနပ်အားရသည်ဟုလည်း မရှိ။ အခုကျတော့လည်း တစ်ချိန် ဖွံ့နပ်ကြီးစွာ

အားကြီးမာန်တက် ရာဇဓုဆောင်းထားခဲ့သမျှ ပစ္စည်းများသည် ကျွန်တော်အား ခင်မင်နေသူများထံမှ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်လောက် တန်ဖိုးမရှိတော့။ ထို့ပြင်လည်း လူသားတိုင်း၏ နှလုံးသား၌ ဘုရားသခင်အား နေရာ ပေးမထားလျှင် မဖြစ်သည် အခြေအနေကို ပါ ကျွန်တော် သိလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ဘုရားသခင်နှင့် လွတ်မြောက်အောင် မည်မျှပင်ကြိုးစား ကြိုးစား ဘုရားသခင်နှင့် ကင်းကွာ၍ မရသည့် ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝကို မြင်လာသည်။ ဘုရားသခင်အား မနားမနေ လိုက်လံရှာဖွေရင်း ယုံကြည်မှု မည်မျှပင်ကင်းမဲ့သွားစေကာမူ ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားသခင်နှင့် လွတ်ကင်း ၍ မရနိုင်သည့် အဖြစ်ကိုလည်း နားလည်လာသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် တို့သည် ဘုရားသခင်၏နေရာတွင် အစားထိုးစရာ ရှာ၍မရပါ။ ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် ဘုရားသခင်အား အကြွင်းမဲ့ အသိအမှတ်ပြုချက်မှ ပြန်ပါလိမ့်မည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားသခင် ဟောကြားခဲ့သော ဘုရားမ များ၏ အနှစ်သာရ၌ ရပ်တည်ရှင်သန်နေရသည်ကိုမူကား အသိအမှတ် မပြု၍မရပါ။

ယင်းအခြေအနေမျိုး တည့်ရှိနေသည့်ကြားမှပင် ဘုရားသခင်အား အသိအမှတ်ပြုရေးဟူသော အသိကို မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ထားသူများ ရှိကြ၏။ သူတို့အနေဖြင့် လူသည် တိရစ္ဆာန်မှ ဆင်းသက်လာသည်ဟူသော သဘော တရား ကို လက်ခံကာ ဘဝကိုကျေနပ် တင်းတိမ်နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ဒညာ အဖို့တတော့ ဘဝ၏အဆုံးသည် သုညမျှသာဖြစ်သည်ဟုလက်ခံထားကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

အယူဝါဒတစ်ခု သို့မဟုတ် ယုံကြည်မှုတစ်ခုအတွင်း၌ မွေးဖွားခဲ့ ရသော ကျွန်တော်အဖို့တော့ မိမိမွေးဖွားလာခဲ့ရသည့် အယူဝါဒ သို့မဟုတ် ယုံကြည်မှုမှ လွတ်မြောက်အောင် ရန်းမထွက်နိုင်ပါ။ ရန်းထွက်နိုင်လောက် အောင် အင်အားမရှိပါ။ နှိမ့်ချညံ့ဖျင်းခြင်း မြင့်ချည်တစ်ခုလည်းဖြစ်ခဲ့ ရသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ထိုယုံကြည်မှုနှင့် ကင်းကွာသွားအောင် ခွဲထုတ်နိုင် သည့်အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး (ကိုယ်ရောစိတ်ပါ)ကို ထိုယုံကြည်မှုတွင် အကြွင်းမဲ့မြှုပ်နှံ ထားခဲ့ပါသည်။ ဤ အပြုအမူသည် ယုံကြည်မှု တစ်ခုအတွက် မရှိမဖြစ်သည် လိုအပ်ချက်တစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် ယင်းအသိမျိုးကို အခိုင်အမာ လက်ခံထားသော် လည်း ဘဝတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ သို့မဟုတ် ယုံကြည်မှုတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ လွယ်လွယ် နှင့် ကူးပြောင်းတတ် သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ ယုံကြည်မှု သို့မဟုတ် ဘာသာမတူသူများအား အပြိုင်အဆိုင်စိတ် ဝန်တိုစိတ်နှင့် ရန်လို စိတ်များ လည်း ထားသူမဟုတ်ပါ။

ဘာသာအယူဝါဒ မတူမှုကို အကြောင်းပြု၍ လူတို့၏ကြားတွင် သွေးကွဲစရာ မလိုဟုထင်ပါသည်။ မည်မျှပင် ဘာသာအယူဝါဒ မတူညီကြစေ ကာမူ လူသားအချင်းချင်း တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး စေတနာမေတ္တာရှေ့ ထား၍ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သွားရေးဟူသော အသိစိတ်ဓာတ်သည် အဓိကလိုအပ်ချက် ဟု ထင်ပါသည်။ ယင်းအသိစိတ်ဓာတ်သည် လူ့လောကအား ကယ်တင်နိုင် မည့် အသိစိတ်ဓာတ် ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။

ဤကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အသိစိတ်ဓာတ် ကိန်းအောင်းလာရန် နှင့် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာရန်အတွက် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ နှလုံးသားပြောင်းလဲရေး သည်

အခြေခံလိုအပ်ချက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိခရစ်ယာန် တစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုထားသော လူတိုင်းသည် မိမိအယူဝါဒသာလျှင် မှန်သည်ဟူသော တရားသေအတွေးအထင် အယူအဆမျိုးမမေးသင့်ဟု ယူဆ ပါသည်။ အဆင် ခြင်နည်းခြင်းသည် အမြင်ကျဉ်းမှုကို ပေါက်ဖွားလာစေနိုင် ပါသည်။

ဤကမ္ဘာကြီးပေါ်၌ လူအချင်းချင်း ရက်စက်စွာ ပြုကျင့်မှုများ မည်မျှပင် များပြားနေစေကာမူ၊ လူအချင်းချင်း အမြင်မတူမှုများ မည်မျှပင် ရှိနေစေကာမူ၊ ရန်လိုမှုများနှင့် ဖြိုခွဲဆိုင်မှုများ မည်မျှပင်ရှိနေစေကာမူ၊ စစ်၏ ခြမ်းခြောက်မှုအန္တရာယ်ကြီး မည်မျှပင် ကြီးမားနေစေကာမူ ကျွန်တော်ဆိုခဲ့ သည့် အသိစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာလျှင် ကမ္ဘာလူကမ္ဘာသားတို့ အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိနေသေးသည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည် နေပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ ၁၉၉၁ ခု၊ ဇွန်လ ရက်။

A.J.CRONIN Adventure in the Two Worlds

